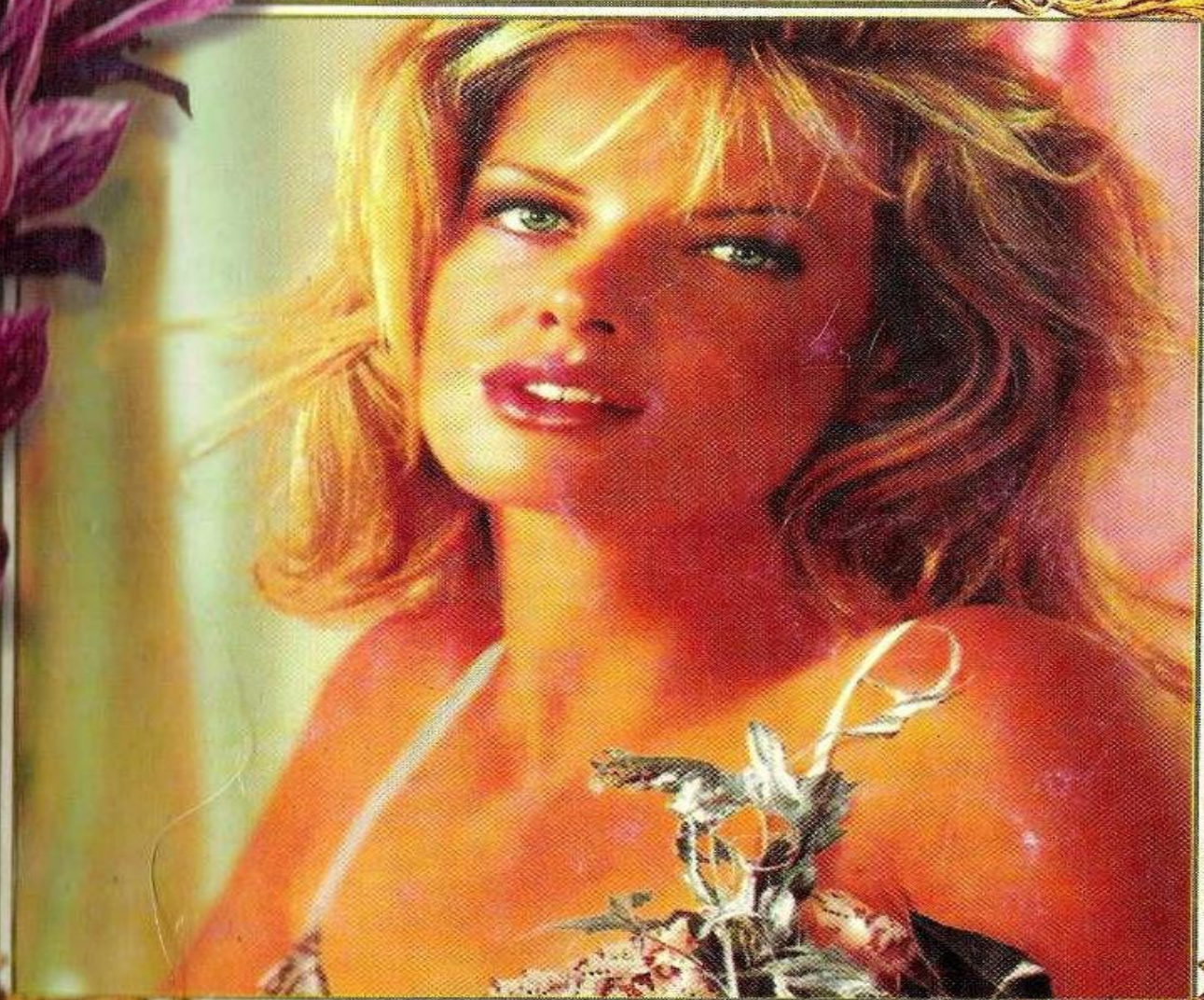

ЛЮБОВНА
МАТИЯ

АЙЛИН
ГОУДЖ

ГРАДИНАТА
НА ЛЪЖКИТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АЙЛИН ГОУДЖ ГРАДИНАТА НА ЛЪЖИТЕ

Превод: Благовеста Дончева

chitanka.info

Понякога една случка може да промени съдбата на човек завинаги. „Градината на лъжите“ е незабравима история за една подобна случка и за това, как животът на много хора е бил променен невъзвратно от нея. В една гореща юлска нощ през 1945 Силви Розентал ражда красиво чернокосо бебе от своя любовник Никос. Измъчвана от страх, че нейният богат съпруг може да я напусне, след като узнае истината, Силви се вкопчава във възможността, която ѝ предоставя случая. И когато болницата лумва в пламъците на избухналия пожар, тя обявява за свое новороденото русокосо дете, чиято майка е загинала, изоставяйки дъщеря си на произвола на съдбата.

Роуз, истинската дъщеря на Силвия, расте в беден бруклински квартал, грижейки се за своята омразна баба. Минават много години преди да постигне мечтата на своя живот и да стане многообещаващ юрист, не без помощта на своя възлюбен — Макс Грифин, мъж, който я обича страстно, но не смее да го признае пред нея. Рейчъл, която расте като истинска дъщеря на Силвия в богатство, решава да посвети живота си на медицината. Съкрушена от един неудачен любовен роман, тя заминава с група доброволци за Виетнам. После, в героична схватка с опасностите, на които е изложен живота на Брайън, тя се влюбва отново и този път истински — за да открие, че кошмарът на миналото продължава да я преследва и тук. Тази широкомащабна творба ни пренася от свръхмодерните квартали на Манхатън до дивите джунгли на Виетнам и ни държи в напрежение до самия край, където е скрита мрачната тайна на „Градината на лъжите“.

На майка ми и на баща ми, които ме научиха да мечтая.

Една от основателните причини да се напише книга, според мен, е възможността, да се изживее животът на други хора. За това удоволствие и за щедрата им помощ, бих желала да благодаря на следните професионалисти.

Фред Куилър — за това, че ми отдели част от ценното си време на адвокат и представи на мое разположение записките си.

Джон Фридман — защото проучи книгата за юридическа точност и стоя до късно, за да направи това.

Д-р Пол Уилсън — за медицинската експертиза и сериозните редакторски бележки.

Джон Робинсън (бивш първи лейтенант, 1-ви батальон, Трета армия, морски пехотинци) — както за това, че ми помогна да реша проблема в компютъра си, така и за споделените с мен изживявания във Виетнам (той моли за една доста странна услуга: ако някой някога пътува до Виетнам и се изкачи на планината Донг Ха, да потърси пръстена му, който е загубил там в битка преди двайсет години, сребърен със син камък).

Бренда Престън — скъпата ми приятелка, чиито рози ми създадоха толкова много удоволствие през годините и която ми осигури ценната информация за тях.

Сюзън Гинсбург — за нейните упътвания и вярата в мен преди всичко друго.

Памела Дормън — моя редакторка във „Викинг“, за помощта ѝ във фината настройка на книгата.

И най-накрая, но не на последно място, на прекрасния ми съпруг и агент, Ал. Цукерман, който е прототип на всички мои герои събрани в едно; той осигури спойката между мен и тази книга.

Без него тя не би била възможна.

ПРОЛОГ

Някога, в малка, бедна, селска къщичка с градинка отпред, в която растяха два розови храста, единият от които раждаше бели, а другият — червени рози, живееше бедна вдовица. Тя имаше две дъщери, които бяха точно като двата розови храста — едната се казваше Белорозка, а другата Червенороска...

Приказки на братя
Грим

Ню Йорк, 3 юли 1943 година

Силви Розентал стоеше пред голямото огледало с позлатена рамка в отдела за шапки на „Бергдорф“.

— Не зная — каза тя на продавачката, която се въртеше зад нея. Оправи периферията на зелената сламена шапка. — Как ти се струва, не е ли твърде претрупана?

— Видях Елеонор Рузвелт точно с такава в новините по телевизията миналата седмица — предложи услугите си закръглената продавачка. — Разбира се, тя не беше... ъ... в положение — тя снижи гласа си до погребален шепот.

Силви почувства моментно раздражение. Защо винаги трябваше да ѝ се напомня! Мили Боже, не биха ли могли да ѝ разрешат да забрави поне за миг?

Тя опипа периферията от ябълковозелен тюл с досадата на жена, погълната от вълна на несигурност. О, Боже, ако само Джералд беше тук. Никога не зная какво да избира. А ще се чувствам така ужасно, ако той не я хареса.

Свали шапката и се вгледа в отражението си. Чувстваше се както толкова много пъти през изминалите осем години от женитбата си —

озадачена, даже недостойна. Когато той казва, че съм красива, господ знае какво вижда.

В огледалото се виждаше продълговато, слабо лице, съвсем обикновено — с изключение на очите. Те бяха широко разтворени, зелени, със специфичния цвят на бутилка шампанско, а миглите и веждите ѝ бяха така бледи, че почти не личаха. Очите ѝ изглеждаха някак вечно учудени.

Силви си спомни. Веднъж Джералд ѝ каза, че тя му напомня гравюра на Алиса от Тениъл. Усмихна се на себе си: „Да, може би той е прав — понякога наистина мисля, че съм в страната на чудесата.“

Тя се огледа. Да се пазарува тук, в магазина на „Бергдорф“, изглеждаше невероятно, таен рай, явно недокоснат от войната: каменните урни, от които изригваха клончета тигрови лилии и орхидеи; крехките френски маси и сводестите витрини, пълни с красиви шишенца от парфюми — какво от това, че в тези дни парфюмите не бяха истински; огромният кристален полилей, който се спускаше от мраморната ротонда. Колко далече беше стигнала тя от дните, когато избираше от щандовете при Орбахс, когато беше немислимо да плати повече от пет долара за шапка. Да, мислеше тя, аз се претърколих като Алиса в страната на чудесата.

Утре е годишното празненство на открито на Гоулдови по случай Четвърти юли — и бременна или не, тя го очакваше. Палатките на червени, бели и сини райета; миризмите от барбекю, които пълнеха устата със слюнка; танците под такта на Лестър Ланген върху огромна платформа, обградена с японски фенери. Само че за тази година няма да има японски фенери, беше ѝ казала Евлин — малкият брат на Евлин бил застрелян близо до Окинава. Японски фенери бяха последното нещо в света, което тя би желала на нейното празненство.

Силви внимателно махна шапката и я подаде на продавачката.

Може би моркосинята с червената панделка би била по-подходяща, разсъждаваше Силви. И със своята военна периферия е повече в тон с времето. Тя така искаше Евлин да...

Силви се смрази.

Ниско долу в корема почувства внезапна тежест, като че ли вътре в нея бебето се беше гмурнало надолу. Не, всъщност то се натискаше надолу. Горещ натиск. И, о, Боже, то не се отказваше.

Болката в долната част на гръбначния ѝ стълб, която ѝ досаждаше цяла сутрин, сега се превърна в безброй пробождащи игли в тази част на тялото ѝ.

„Това не е вярно — мислеше си тя, — не може да бъде. Няма да му позволя.“

Но знаеше, че е точно така.

Дълбоко вътре в себе си почувства прещракване, като че ли се скъса парче еластична материя. Топла течност, обилна като река, както ѝ се стори, се ливна между бедрата ѝ.

Силви се залюля, сякаш някой я беше ударил, почувства сърцето си да бие в гърлото. Втренчи се надолу, ужасена от разширяващото се тъмно петно върху бежовия килим. Водите ѝ бяха изтекли. Скъпи Боже! Почувства се така засрамена, както на времето, когато като дете се беше напикала в училище.

Обля я леден ужас.

Това беше то. Безсмислено беше да се преструва, че е възхитена, възторжена дори, като се самоуспокоява, че бебето е на Джералд. Сега беше време за истината. Страхът обхвана сърцето ѝ като в студен юмрук. То може и да не е от Джералд. И, о небесни Боже, ако не беше... ако изглеждаше като Никос. Черни очи, с матова кожа като кафе и къдрава черна коса.

Не, тя трябва да отхвърли тази мисъл, да тръшне вратата пред нея.

Като правеше усилие да се успокои, Силви се вгледа в огледалото. Този път тя не видя там Алиса, а подпухнало, размазано лице, което плува над силно деформирано тяло. Почувства се странно отдалечена, като че ли гледаше неподвижно някакъв екзотичен образец на подводен живот в аквариум. Или удавница с воднисто сиво-зелено лице и червеникаворуси коси, увиващи се около бледата ѝ шия като водорасли.

— Мадам... добре ли сте? — през зелените дълбочини до нея достигна разтревожен глас.

Силви се обърна и застана лице в лице с къносаната продавачка, която я зяпаше облещена зад очила тип котешко око; смешните петна оранжев руж върху отпуснатите ѝ бузи сега изглеждаха тъмночервени.

Да, ето къде беше — магазинът на „Бергдорф“, отделът за шапки. Тя повдигна синята шапка от стъклената повърхност на щанда, като

опипваше воала ѝ. Хитро — хареса ѝ начинът, по който малките зрънца черен кехлибар бяха пришити в мрежестата тъкан, за да се получи искрящ ефект.

— Мадам? — пълни пръсти сграбчиха ръката ѝ.

Силви с усилие успя да се справи с болката, която продължаваше да я атакува.

Тя отвори уста да каже, че е добре, и да помоли да не се създава паника.

В този момент, в дъното на стомаха си почувства удар, който се издигаше спираловидно нагоре в зашеметяваща вълна. Не, тя не беше добре. Не, определено не.

Коленете ѝ започваха да се огъват. Тя впи пръсти в щанда, за да се изправи и застана срещу редицата глави на манекени, всяка с различна шапка. Техните гладки лица без очи предизвикаха вълни от ледени тръпки, които минаваха през нея. Те като че ли я обвиняваха, бяха като съдебни заседатели, произнасящи присъда — виновна. Само ако Джералд беше тук! Той щеше да знае какво трябва да се направи. Той можеше да извика управителя само с повдигане на веждите. Едно щракване с пръстите и като по чудо от ревящото улично движение се отделяше такси. Един-единствен поглед на Джералд в банката можеше да накара да се разтичат чиновници, касиери и отговорници по заемите.

Но не, Джералд не трябваше да знае. Слава Богу, че ще бъде все още в Бостън — до утре... банков бизнес... за военни бонове или нещо подобно.

Силви покри устата си с ръце, за да спре истеричния смях, който се надигаше в нея. Единственият човек, от когото се нуждаеше, от когото зависеше... сега, когато имаше най-голяма нужда от него, тя не смееше да го призове.

Как можа да му направи това? Как? Джералд беше добър. Винаги. Когато мигрената сковаваше главата ѝ, когато дори и най-малкият шум освобождаваше лавина от болки вътре в черепа ѝ, Джералд, Бог да го благослови, правеше винаги всичко възможно той и прислугата да се движат в къщата тихо като сенки.

Силви мислеше за дните, когато не само главата, но и краката ѝ, цялото ѝ тяло я боляха непрекъснато, когато едно пътуване с кола изглеждаше божествен разкош.

Цял ден на крака, подаваща пари през решетката на тясното помещение на касиер на банка, бягането по спирките на метрото и след това — вкъщи, изкачването на миришещите на зеле стълби, шест никога несвършващи редици стъпала, всяка божа нощ.

Изтощена, като се питаше колко още ще съумее да се задържи на крака, Силви се чувстваше така, като че ли току-що беше изкачила онези стъпала. Тя потрепери. Защо беше толкова студено? Найгорещият ден на годината, казаха по радиото, а магазинът беше като хладилник.

— Да извикам ли лекар? — достигна до нея острият глас на продавачката.

— Не, аз...

Болката в кръста ѝ се разпространяваше така, сякаш беше стегната от тясна лента, сякаш носеше твърде малък за нея колан. Преминаваше през нея като поредица студени вълни.

Боже, Боже, заведи ме до болницата. Всеки миг те ще трябва да ме изнесат оттук, легнала по гръб, с рокля покрита с петна. Всички ще гледат. Господи, не, по добре да умра.

Тя се освободи от продавачката и мина покрай щандовете с парфюми, тяхната наситена смесица от аромати преобърна стомаха ѝ. Успя да излезе някак от магазина през тежката стъклена врата и да се промъкне през гъстия като сироп въздух до бордюра на тротоара.

— Болницата „Ленокс Хил“ — изстена тя, като се отпусна на задната седалка на таксито.

Смъкна стъклото на прозореца до долу, пускайки вътре поток горещ въздух, смес от изгорели газове и изпарения от нагорещените тротоари. Въпреки това тя продължаваше да трепери.

Възрастният шофьор започна да си тананика „Докато бяхме млади“. Силви искаше да го спре, но се чувстваше доста нещастна и твърде виновна, за да говори.

— К'во ще кажеш, сега, когато онези нацистки копелета ги изтика'а от Египет, мислиш ли, че Айк ще влезе в Италия?

Явно той беше от приказливите. Тя се вгледа в тлъстината, която изскачаше отзад над яката му. Беше агресивно червена, безредно обрасла с твърди, черни косми.

На Силви ѝ се искаше да бъде учтива и да му отговори, но точно в този миг почувства прилошаване, което се разпростря като бавна,

мазна вълна нагоре от кръста ѝ.

Докато таксито завиваше по Парк авеню, тя отново беше обхваната от стягане, което започна в най-долната част на гръбначния ѝ стълб и обхвана корема ѝ като в клещи. Натискът я растеше, докато се превърна в нагорещен до червено шиш, който я пронизваше. Господи! Силви настръхна, изви гърба си, чувствайки пружините на хлътналата седалка да се забиват в задните ѝ части. За да не се разкрещи, тя прехапа устните си.

Така силно копнееше в този миг за майка си, че за минута можа да почувства твърдите ѝ, пълнички ръце около себе си, да усети острата миризма на евкалиптовата есенция, с която тя винаги разтриваше гърдите ѝ, когато асмата ѝ се влошаваше. „Не плачи скъпа — гласът на майка ѝ звучеше успокоително в главата ѝ. — Тук съм и няма да те оставя сама“.

Тя можеше да види подпухналото от сън лице на майка си, раздърпаното сиво въже на плитката ѝ, което се извиваше над едното ѝ рамо надолу по износената ѝ фланелена роба. А във воднистите ѝ очи — духа на малкото момиченце, което беше играло крикет на поляната пред голямата къща на баща си в Лайпциг, преди да му се наложи да избяга в Америка.

Майка ѝ, изоставена от слабохарактерния си съпруг, продаваше пощенски картички и каталози във „Фрик Мюзееум“ за двайсет и осем долара на седмица и глупаво мечтаеше за онзи по-добър живот, който беше изоставила.

Силви се смущаваше от начина, по който майка ѝ говореше за музея — сякаш го притежаваше, като че ли всяка картина там им принадлежеше.

„Утре след училище ще дойдеш в музея и ще ти покажа новия Рембранд. Мисли за това Силви — говореше тя. — Такава красота, да притежаваш такава красота?“

Ние не притежаваме нищо! Силви крещеше вътрешно, като се бореше с острите нокти на болката, която отново я раздираше отвътре. Само малко мебели. И прехвърлените от сестрата на мама вещи, вещите на леля Уили, чийто съпруг беше направил голям бизнес с лисичи яки и дълги дамски шалове; тези втора ръка вещи бяха изпращани в златисто оцветени кутии, предназначени за неговата стока.

Мама винаги казваше, че имаме нещо по-хубаво от голямата къща на леля Уили на Дитмъс авеню.

„Но това не беше истина — помисли Силви с болка. — Мама ме изостави, нали?“

Болката в корема на Силви като че ли пропълзя до гърлото ѝ. Мамо... о, мамо, защо трябваше да умреш?

Тя затвори очите си и сълзите, които горяха зад клепачите ѝ, се плъзнаха извън ъглите им надолу по бузите ѝ. Мислеше за деня, когато онзи лицемер, мистър Хармън, я извика от тясната ѝ касиерска клетка в канцеларията си. Вашата майка... съжалявам... удар. Всичко стана мъгляво и сиво, след това черно. Когато дойде на себе си, вече пътуваше в лимузина. Кожени седалки, гладки като разтопено масло, меки възглавнички и килим под краката ѝ, стъклена преграда, отделяща задната седалка от предната, шофьор със сиво кепе. Колко странно, съвсем друг свят!

До нея, с ръка около раменете ѝ, която я крепеше, седеше мъж.

О, не това беше самият мистър Розентал, шефът на цялата банка?

Заляха я предварително горещи и студени вълни, почувства и тревога, и възбуда. Тя си спомни, че го е виждала как я поглежда, въпреки че никога не беше разговарял с нея. Другите момичета клюкарстваха за него над кафето и сандвичите си в закусвалнята — жена му беше починала преди двайсет години, без да остави деца и всички се чудеха защо не се беше оженил повторно. Тя си беше мислила, че — може би — другите жени са изпитвали твърде голямо страхопочитание пред него, за да бъде възможна някаква близост. Силви си спомни колко заплашителен изглеждаше той, когато крачеше към канцеларията си, костюмите му винаги бяха много добре изгладени, с маншети с проблясващи златни копчета с монограм; той даваше нарежданията си обикновено докато вървеше, със спокоен, но взискателен тон.

Но тук съвсем не изглеждаше заплашителен. Тя видя ласкави сини очи, хванати във фина мрежа от бръчки, по-възрастен, отколкото би могла да предположи — най-малко петдесетгодишен, със сребристоруса коса, толкова оредяла, че под нея проблясваше бялото било на черепа му. Той ѝ обясни, че я води в болницата. При майка ѝ. Докато го слушаше, Силви можа да почувства спокойната сила, която се излъчваше от него и преливаше в нея. А след това той пое грижата

за болничната сметка на майка ѝ, за погребението и за самата нея, докато тя беше толкова болна, че не можеше да стане от леглото си. И никога, нито веднъж не прояви нахалство, нито се опита да се възползва от положението — докато не ѝ предложи женитба. Той да се ожени за нея, какво чудо! Тя не беше направила нищо, за да го заслужи.

О, мили Боже, как му се беше отплатила за това.

Споменът за Никос я измъчваше като камъче в тясна обувка. В продължение на месеци, всяка сутрин щом си отвореше очите — той беше там: понякога по-дразнещ, понякога не толкова много, но винаги там. Настаняваше се в гърлото ѝ, когато се опитваше да яде. Измъчваше съня ѝ. Надсмиваше се над страстния ѝ копнеж — бебето, което растеше в нея да изглежда като Джералд.

Силви преплете пръсти над твърдата издутина на корема си. Стягането беше започнало да отстъпва, както и болката. „Ако само можех да забременея преди Никос — проплака тя на себе си, — бих могла да бъда сигурна...“

Не че не се беше опитвала, Господ ѝ е свидетел. Всяка сутрин мереше температурата си и я отбелязваше на диаграмата, която Джералд държеше до леглото — цели три години! А визитите при доктора! Да лежи там с разтворени крака като пиле за изкормване. Студената стомана, която я изследваше отвътре, докато ѝ идваше да запищи. А след това заключението, че всичко ѝ е наред. Имайте търпение. Какво могат да знаят докторите? Тя плачеше, като виждаше разочарованото лице на Джералд всеки месец след идването на мензиса ѝ.

Защо не можеше да му даде само това единствено нещо? Какъв чудесен, нов живот само ѝ беше дарил. Не е по нейна вина, казаха ѝ трима различни специалисти от Парк авеню, но Силви знаеше повече от тях.

Тя беше сигурна, че би могла да забременее само ако можеше да намери начин да не мрази секса с него.

Как можеше да чувства нещата по този начин? Защо? Чий съпруг в целия свят е бил някога по-ласкав и щедър?

И все пак, споменът от сватбената им нощ, когато го видя гол за първи път, все я караше да се свива от отвращение. В своите добре изгладени, шити по поръчка костюми, той изглеждаше едър и

преуспяващ мъж. Гол, с корем, увиснал като торба, той изглеждаше стар, почти смешен. И освен това, той имаше гърди като на момиче! До този ден Силви се изпълваше с отвращение всеки път, когато той се отпускате над нея, независимо колко милиони пъти си беше повтаряла, че го обича и че той също я обича. Неговият мек като тесто корем, който я притискаше и я принуждаваше да се бори за глътка въздух, неговото нещо, което се промъкваше с мъка в нея... А след това следваше такова грухтене, сумтене и тежко надигане и отпускане, като че ли нещо го болеше... Това ще се оправи, казваше си тя отново и отново, трябва да се оправи...

Това е така само, защото не сме свикнали един с друг...

Но когато той и даваше да разбере какво му се иска да прави, като събличаше пижамата си и я сгъваше грижливо в долната част на леглото, след осем години брак плътта ѝ все още се свиваше от отврата.

А след това — Никос...

Нов пристъп на болка в долната част на корема върна рязко Силви в действителността. Тя се загърна на задната седалка на таксито, като че ли това по някакъв начин би могло да ѝ помогне да избяга от горещата и наказваща хватка.

Докато таксито подскачаше надясно и наляво в опит да се промъкне през задръстеното движение, тя се наведе към предната седалка, като с мъка поемаше въздух и придържаше огромния си корем с двете си ръце така внимателно, като че ли беше бомба, която всеки миг можеше да експлодира.

— Промених решението си — каза тя на шофьора. — Моля, закарайте ме до „Сейнт Пайъс“ вместо до болницата „Ленъкс Хил“.

Даде адреса и видя в огледалото за обратно виждане как шофьорът завъртя очи, неприятно изненадан. Той никога не би могъл да намери клиент обратно към центъра в тази част на Бронкс, но там, в стария ѝ квартал, тя би се чувствала добре — и някак по-сигурна, в по-голяма безопасност.

В случай, че Джералд се обади по телефона, тя ще остави съобщение на Бриджит, че е отишла на гости на старата си приятелка Бети Кронски. По-късно тя би могла да каже, че болките ѝ са се засилили толкова много, че не е имало време да се върне обратно в

центъра или да извика този надут доктор Хандлър, съквартирант на Джералд от колежа.

Знаеше, че това беше налудничаво, всъщност безнадеждно. Рано или късно Джералд щеше да разбере. Но за момент поне нещата, поставени така, изглеждаха по-лесни. Обратно в стария, познат квартал, тя би се чувствала по-близо до майка си, там като че ли майка ѝ беше до нея, успокояваше я, готова да я защити...

А може би — е, добре, да ѝ се случи чудо: бебе, което изглежда точно като Джералд или като нея...

Извън центъра на града таксито набра скорост, като се плъзгаше край внушителните, блокове от двете страни на Парк авеню. Силви погледна украсения с диаманти часовник, който Джералд ѝ беше подарил. Минаваше два часа. Господи, дали ще пристигнат там навреме?

Елегантността на Парк авеню рязко премина в мизерията на Харлем и те трополяха по напуканата улична настилка, през дупките и безразборно нахвърляните по улицата боклуци. И по-лошо дори: старите пияници, сгърчени по тротоарите... Силви затвори очи. Но това не можа да изолира вонята от купищата неизвозен, гниещ боклук...

Последва бръмчащата вибрация на колелата на таксито, което на Трето авеню пресичаше моста, водещ към Бронкс. Силви отвори очи. Таксито напусна Брукнър авеню и тя видя изпълнени с деца улици — деца от всякаква възраст и цвят, шляпащи в силния поток от незатворени пожарни кранове, втурващи се в и извън него, без да обръщат внимание на уличното движение, напълно забравили опасността. Тя видя момче с буйна коса да проследява малко момиченце с дълги, черни плитки, които го удряха по гърба, докато тичаше. Силви потръпна, като си представи нейното дете тук, буйно мургаво създание, играещо на криеница около боклукчийските кофи.

Таксито спря със занасяне. Силви плати и с мъка измъкна едрото си тяло извън вратата, краката ѝ заплашиха да се подгънат, когато се изправи.

Вгледа се втренчено в болницата „Сейнт Пайъс“. Фасадата ѝ от тухли и гранит беше така почерняла от мръсотия, че я накара да помисли за пещ, непочиствана с години. Стомахът ѝ се сви от ужас.

Ще бъде като пещ и вътре, без климатична инсталация, вероятно и без вентилатори.

Уличните шумове я атакуваха безжалостно — писъци на деца, радиоапарати, надуты до край, гласове, крещящи на испански от отворените прозорци. Като се мъчеше да постави под контрол вълните на замаяност, тя с мъка изкачи предните стъпала на болницата.

Оглушителен трясък я накара да залитне, сърцето ѝ заудря като с чук срещу ребрата ѝ. Тя беше така стресната, че се спъна в горното стъпало и едва успя да избегне падането, като се хвана за железния парапет. Огледа се и видя деца, които поставяха фишеци по тротоарите. Разбира се, утре беше Четвърти юли. Беше забравила.

Като погледна нагоре, над главите на децата, към прозореца на жилищната кооперация, Силви видя бременна жена в избеляла щампована домашна роба и огромен корем, отпуснат над перваза на прозореца — тя наблюдаваше напредването на Силви нагоре по стълбите с безизразен поглед; пълно мургаво бебе се въртеше на гърдата ѝ. Силви се обърна и влезе с усилие вътре, като едва се държеше на краката си. Пред очите ѝ бързо се плъзгаха сиви петна.

Тя отново почувства болката от контракциите. Неочаквано така силно ѝ се зави свят, че не можеше да се довери на себе си и да пусне топката на вратата. Подът рязко се наклони.

„Моля... някой... да ми помогне...“, отвори устата си да каже, но завеса от сива мъгла се спусна пред очите ѝ и думите останаха неизречени.

Подът на черни и бели плочки се надигна към нея. Нещо студено и твърдо удари скулата ѝ. През нея като тътен от далечна гръмотевица се претърколи болка. Настъпи тъмнина.

Когато отвори очи, Силви видя, че се намира в желязно легло с пръчки от двете страни. Изолираше го зелена завеса. През процепа — там, където двата края не се срещаха плътно — тя можеше да види отсрещната стена. Между два високи прозореца висеше в рамка образът на Исус Христос с очи, отправени към небето, и протегнати наранени длани, от които капеше кръв.

Силви се надигна на лакти. Усилието предизвика болка, която зачука в слепите ѝ очи и я накара да извика. Чувстваше лицето си вцепенено. Докосна носа си и пръстите ѝ опипаха лейкопласт.

Завесата се отдръпна встрани с притракване на металните ѝ пръстени. Над нея се надвеси жена в бяла униформа с късо бяло покривало за глава, каквито обикновено носят някои монахини. Флуоресцентната светлина над главите им се отрази в очилата ѝ, като ѝ придаде страшен, безизразен вид. Лицето ѝ беше така бяло и гладко, че напомняше сварено яйце.

— Имате късмет — каза тя. — Не е счупен. Силви простена.

— Мисля, че ще пометна.

— Не, няма.

Строгийт глас така я стресна, че Силви забрави колко зле се чувства.

— Само изглежда така — успокои я жената любезно. — Вие ще се оправите.

И монахинята медицинска сестра сложи стегната гумена ръкавица на ръката си, избра от подноса, който носеше със себе си, тръбичка и намаза с нещо бяло, подобно на крем покритите си с ръкавици пръсти.

— Ще ви прегледам, за да видя колко е разкритието — каза тя. — Между другото, името ми е сестра Игнация — добави тя, като издърпа назад чаршафа и грубо вмъкна два намазани гумени пръста във вагината на Силви.

Силви се изви назад, цялото ѝ същество се сви от нахлуването в нея. Студено, парализиращо чувство обхвана долната част на тялото ѝ, докато пръстите я проучваха.

Сестра Игнация се отдръпна и тронаво я потупа по ръката.

— Шест сантиметра — съобщи тя. — Ще трябва още малко. Първо дете ли е?

Силви кимна с глава, като се почувства внезапно малко дете, изплашено, безпомощно и много самотно. Сълзи се събраха на долните ѝ мигли.

Сестра Игнация изчезна, за да се върне само няколко минути по-късно с леген сапунена вода и бръснач.

Разтревожена, Силви попита:

— Какво ще правите?

— Хайде, хайде, нека не създаваме паника — прикотка я сестрата. — Само ще ви обръсна — това е за ваше добро.

Със здраво стиснати очи Силви изтърпя нощницата ѝ да бъде отново вдигната нагоре. Грубо, влажно парче плат застърга корема ѝ, като се движеше по-надолу. Между краката ѝ неприятно се стичаше вода. На стомаха ѝ беше поставено леденостудена ръка. Как е възможно нечия ръка да бъде толкова студена в тази горещина.

Беше ѝ заповядано да не мърда.

— Контракциите ви нямат значение, драга.

Докато бръсначът стържеше венериния ѝ хълм, щипейки и дращейки като животинче, останалата част от тялото ѝ се гърчеше от силните тътнещи вълни на болката. Тя се мъчеше да не вика и да не мърда. Искаше да бъде добра, да прави точно това, което се искаше от нея.

А и какво друго би могла да прави? Най-сетне сестра Игнация се изправи, махна легена и издърпа нощницата на Силви надолу.

— След малко доктор Филипс ще дойде да ви види — каза тя. След нея изтракаха металните пръстени на завесата.

Следващите часове бяха агония, която Силви никога не беше мислила, че е възможна. В ужаса на болките тя забрави за Джералд, за Никос и даже за бебето вътре в нея, което се бореше да бъде родено.

Беше останала само болката.

Тя не идваше повече на вълни със затишие между тях, а се беше превърнала в безконечна буря.

Облечени в бяло фигури се появяваха и изчезваха от погледа ѝ, дъвчащо дъвка момиче с картонени листове, закрепени с кламери, записа името ѝ и зададе въпроси за осигуровката ѝ. Висок мъж с посивяла коса и зелена хирургическа престилка се представи като доктор Филипс и поиска от нея да разтвори коленете си, за да може да я прегледа. Тя не чувстваше смущение, както нормално бе трябвало да бъде. Само притеснение. Силви изкрещя. По лицето ѝ се стичаше пот. Кожата ѝ настръхна, като че ли беше подложена на огън. Ласкави ръце поставиха хладно, мокро парче плат на челото ѝ.

Силви чу писък, който изглеждаше като ехо на нейния собствен. Тя разбра като в мъгла, че зад завесата ѝ имаше друго легло, с друга раждаща жена в него. Чувстваше предвижването на бебето надолу като огнен натиск. Силви инстинктивно реагираше срещу това като пъшкаше, вдигаше и отпускаше тялото си. Бебето като че ли се

измести. Не е ли възможно тази ужасна болка вътре в нея да бъде отстранена? Не би ли могло да я изтика навън?

— Не още — заповяда ѝ някакъв глас.

През червения воал на болката си, Силви се насили да се съсредоточи върху лицето, което се въртеше над нея. Сестра Игнация.

— Трябва — проплака протестиращо тя.

— Почакай, докато те преместим в родилната зала — каза монахинята.

Силви се съпротивляваше срещу порива да изтласка бебето навън — това беше непоносимо. Чувстваше се така безпомощна, като че ли я душеха, а тя не можеше да направи нищо, за да се спаси. Но не само врата ѝ — цялото ѝ тяло беше стиснато и извивано до смърт. Никога няма да преживее това, без да бъде разкъсана на две половини...

Как, в името на Бог, жените минаваха през всичко това и оставаха живи? И не само веднъж, а няколко пъти! Как можеше някой да се реши да премине през всичко това отново, след като познаваше вече ужаса му?

Тя не би могла. Никога. Нито за Джералд, нито за който и да е било мъж.

Силни ръце я повдигнаха от леглото и я поставиха върху болнична количка. Тя трепереше, въпреки че беше толкова горещо, че не ѝ достигаше въздух.

Тялото ѝ беше вир-вода от пот, болничната ѝ нощница беше намачкана под нея като изстискан парцал. Тя се опита да събере краката си, за да попречи на натиска отвътре да я разкъса на части, но коленете ѝ не искаха да ѝ се подчинят. Сгърчи се, като се опита да притисне главата си между краката, унижена, че я виждат да прави това, но готова на всичко в отчаяния си опит да облекчи ужасния горящ натиск, който я разкъсваше. Осъзна като в мъгла, че я возят надолу по коридор; гумените колела подскачаха върху неравния линолеум. Нова стая. Неочакван, ослепителен блясък. Светлина от огромна лампа на тавана, отразявана от бляскави зелени плочки. Навсякъде — неръждаема стомана.

Силви изстена и се изви в безнадеждност. Паника пропълзя до гърлото ѝ, спря дъха ѝ, изпълни я със страх, че може да се задуши до

смърт. Това студено, ужасно място — също като обществена баня: нищо не можеше да се роди за живот тук.

Беше повдигната върху маса. Краката ѝ бяха разтворени широко, стъпалата ѝ завързани с ремъци във високо поставени метални гривни.

— Отпусни се, Силвия. Всичко ще бъде добре. Ти се справяш чудесно.

Гласът на доктор Филипс прозвуча зад операционната маска. Добри сини очи под гъсти сиви вежди.

Но коя беше Силвия? Спомни си. Това беше тя. Онова момиче не беше схванало името ѝ правилно.

Тя започна да помага на бебето с напъни. Беше ужасно. Изтласкването навън беше почти толкова ужасно, колкото и въздържането от него, но тя не можеше да се спре. Странни, животински звуци извираха от гърлото ѝ. Не можеше да спре и тях. Нямаше повече никакъв контрол над собственото си тяло. То я контролираше.

През рева на кръвта в ушите ѝ се просмукваха гласове, които ѝ казваха да напъва.

— Напъвай!

Черна гумена маска беше закрепена над носа и устата ѝ. Силви се бореше с нея, като се опита да я отстрани, ужасена, че ще се задуши. Но ръката, която я държеше, само я притисна още по-силно надолу. Обгърна я сладникава миризма, последвана от спираловидно нарастващо чувство на замаяност.

— Давам ти малко газ — каза сестра Игнация. — Вдишай го. Ще ти помогне.

Точно когато ѝ се струваше, че тялото ѝ ще се разкъса само след миг, натискът внезапно изчезна. Нещо малко и мокро — много по-малко от онова гигантско нещо отвътре, което ѝ причини толкова болка, се плъзна на свобода.

Тя чу слаб клокочещ хленч.

Силви проплака, този път от облекчение.

Чувстваше се така, сякаш от нея се беше изтърколил огромен, смазващ камък. Струваше ѝ се, че се носи безтегловна във въздуха, поне на фут от масата.

— Момиченце! — чу тя нечий вик.

Миг по-късно в ръцете ѝ беше поставен стегнато увит вързоп. Силви премига, докато се взираше в слабичкото личице, което надничаше от белите гънки на одеялцето. Огромното облекчение, което бе почувствала, се превърна в смазващо отчаяние.

То беше толкова мургаво! Маса блестяща черна коса обграждаше слабичкото сякаш приплескано личице с цвят на стара монета. Очите му се отвориха и Силви шокирана видя две блестящи копчета от черен кехлибар. Нали очите на всички новородени бебета на сини? На Силви ѝ се стори, че вътрешностите ѝ се стичат като пясък през пясъчен часовник. Имаше чувството, че пропада някъде надолу, докато се взираше в това слабичко, мургаво, сбръчкано личице, надолу в черна пустота.

Детето на Никос. Не можеше да има съмнение. Никакво.

И все пак тя копнееше да го задържи в прегръдките си. Почувства болезнено втвърдяване на зърната на гърдите си от желание да го притисне до тях.

Обгърна лицето си настрана — нов вид болка се надигаше в нея, сълзи се стичаха по бузите ѝ. *Господи, не мога. Не искам. Тя е неговото бебе, не моето и на Джералд. Как мога да я обичам. Това ще убие Джералд, ще го накара да ме намрази.*

— Те всички плачат — сестра Игнация многозначително обясняваше на младата сестра до нея, докато освобождаваше Силви от товара ѝ.

Силви беше преместена в друга стая. Тя не се различаваше от предишната, с изключение на това, че сега леглото ѝ беше обърнато към прозорец над тухлена алея. Освен нейното имаше още три легла, всичките заети. Две от жените спяха, третата я гледаше със симпатия.

— Е, всичко се свърши накрая, нали? — обърна се тя към Силви с характерния диалект на Бронкс, който тя самата би имала, ако майка ѝ, слава Богу, не беше коригирала постоянно речта ѝ, ако не беше я изолирала чрез всички тези следобеди в музея и съботи по пиеси, концерти, танци, рецитали, за които често вземаше безплатни билети.

Силви ѝ отговори с кимване, твърде изтощена, за да говори.

— Моето е трето — продължи жената спокойно. Тя имаше открито лице, оградено с къдрава кестенява коса и големи, весели кестеняви очи и лунички, разпръснати по вирнатото носле. Жената въздъхна.

— Още едно момиче. Дом се надяваше на момче този път. Как ще се ядоса само! Не че не харесва момичетата, нали разбираш. Просто надяваше се за момче.

— Не знае ли вече? — Силви с мъка изрече думите. Имаше чувството, като че ли устата ѝ е натъпкана с памук.

Момичето се изсмя дрезгаво.

— Това е Американският флот, ако не знаеш. Бебето трябваше да се роди след две седмици. Те връщат Дом вкъщи за голямото събитие следващата седмица — усмивката ѝ се стопи и лицето ѝ потъмня. — Майка му, бих могла да я извикам, тази дърта кучка, извини френския ми. Но си знаех, че тя само ще ми стъжни живота, както винаги успява да направи. „Трябваше да изчакаш — имитира свекърва си тя с плачлив, носов глас. — Като че ли Дом няма достатъчно на главата си там в морето. Две не са ли достатъчно?“ Ха! Би трябвало да вкара малко разум в сина си, преди да си легне при мен. За кого си мисли тя съм се омъжила, за някой поп, който си прави чекии? Фю! Голяма работа е тя за Бруклин. Не я виждам често, откакто се преместих тук с момичетата, за да бъда близо до мама... само докато Дом се върне вкъщи, това е. Мама гледа Мари и Клеър точно сега, иначе щеше да бъде тук — тя се протегна за чантата си на металния шкаф до леглото и измъкна от нея пакет „Лъки Страйк“.

— Цигара?

Силви поклати отрицателно глава. Момичето сви рамене и хвърли настрана кибритената клечка.

— Казвам се Анджи. Анджилина Сантини — тя погледна към Силви през цигарения дим, който излизаше от ноздрите ѝ. — А ти? Имаш ли други деца?

— Не — каза Силви, като потрепери и се запита отново защо една разумна жена би се решила да премине през този вид мъчение повече от веднъж. Все пак тя се почувства успокоена по някакъв начин от лекотата, с която Анджи ѝ се доверяваше. Колкото до Анджи, за нея те двете бяха като двама войника, делеящи един и същи окоп.

— Не е лесно, зная аз — кимна Анджи многозначително. — Особено първия път. Но човек забравя. Това е... как го казват... човешка природа. Забравяш някак за нея, особено когато твоят човек има брегова отпуска, а не си го виждала в продължение на четири месеца... — Анджи въздъхна с копнеж, но при звука на стъпки зад

вратата бързо се изправи и загаси цигарата си. — Ако сестрите ме хванат да пуша в тази стара съборетина, на която малко ѝ трябва да пламне... ей, как се казваш?

— Силви — тя инстинктивно чувстваше, че може да се довери на Анджи.

Анджи се отпусна обратно на възглавницата си с лакът, вдигнат нагоре, и ръка под главата. — Изглеждаш много зле, Силви. Не искам да те обидя. Знам, че и аз съм същата. Защо не си поспим малко, докато все още можем?

Силви успя да се усмихне слабо.

— Да. Уморена съм — чувстваше се полумъртва, струваше ѝ се, че би могла да спи в продължение на цяла година.

На стената срещу леглото ѝ висеше същата картина на Христос, каквато имаше и в другата стая. Разтворени окървавени длани. Очи, повдигнати нагоре в агония. Кървава следа от бич на гърдите му, която я накара да мисли за яркочервения белег над лявото коляно на Никос.

Докато се унасяше в сън, Силви мислеше за любовника си.

Тя си спомни онзи първи ден. Очакваше, че кандидатът за обща работа ще бъде или възрастен мъж, или много младо момче, както всички други, с които вече беше говорила: трудно се намираха мъже заради военната повинност. Тя отвори тогава вратата за прислугата и насреща ѝ застана Никос. Виждаше го така ясно, като че ли беше пред очите ѝ в този момент. Беше валяло и ботушите му бяха мокри и кални. Отначало това беше всичко, което забеляза. Тези високи до коленете тежки, работни ботуши, толкова различни от лъскавите, черни гумени ботуши, които прилягаха плътно като тюленова кожа над италианските обувки на Джералд. И този нов мъж оставаше кални следи по шахматните, безукорно чисти плочки в кухнята ѝ! Той вървеше с леко накуцване и тя се запита дали не е бил ранен в битка.

Погледът ѝ се плъзна нагоре и обхвана набитата фигура в стара военна мушама, маса черни къдри, блестящи от дъждовни капчици, чифт черни очи като две пълни луни на лице, което сякаш излъчваше светлина. Тънки бръчици се стрелкаха от ъглите на очите му, въпреки че той не би могъл да бъде повече от трийсетгодишен.

Силна ръка се протегна напред и тя я пое. Огромна, спомни си тя, с мазоли, и китка, обрасла с черни косми. Беше се втренчила в тази ръка, очарована, неспособна да посрещне погледа на тези проникващи

черни очи. Той съблече мушамата си и тя видя малкия триъгълник от черни косми, които покриваха горната част на якия му гръден кош и изчезваха под яката на сиво-кафявата му униформена риза. Тялото на Джералд практически не беше окосмено, с изключение на редкия сребрист пух между краката му. Освен това Джералд имаше малки ръце за мъж с неговия ръст, гладки и изтънчени като на момиче. Понякога ѝ напомняше за тенорите в оперите, които той толкова обичаше, мъже с грозни тела и женска грация, които се носеха по сцената като големи пчели.

— Казвам се Никос Александрос — избумтя той. Усмихна се, блестяща демонстрация на зъби. — Имате работа? Добре! Вие работиш за мен.

Тя си помисли колко странно очарователен е разваленият му английски. Разбра, че е от Кипър, че е бил моряк на британски танкер, потопен с торпедо до Бермуда, но преживял шест дни без вода и храна на сал. Бил е един от късметлиите, обясни той по неговия бавен начин, въпреки че кракът му бил почти смазан. Силви разбра сега откъде идва куцането.

Това, което не можеше да разбере, беше неочакваното спиране на дъха ѝ. Силви кимна и каза:

— Да. Мисля, че можете да работите за нас. Изглеждате много... — тя без малко щеше да каже „силен“, но бързо се коригира — способен.

Той се усмихна и отново стисна ръката ѝ. Допирът на неговата топла, мазолеста длан с нейната имаше странен ефект. Почувства се едновременно изплашена и въодушевена, което ѝ се бе случвало само веднъж по-рано. Когато беше четиринадесетгодишна, сама вкъщи една вечер, тя видя през прозореца си мъж и жена голи, сплетени един в друг на кушетката в апартамента през алеята отсреща. Тогава тя бързо смъкна транспаранта надолу, но беше видяла достатъчно, за да се разтрепери и да я облеят горещи вълни, като че беше вдигнала температура.

И през цялата година, докато Никос работи за тях, особено когато беше наблизо, тези чувства я обземаха крадешком отново и отново. Силви упорито го наблюдаваше тайно, докато ремонтиреше спукана дренажна тръба или копаеше дупки в градината за розите ѝ, гол до кръста, с риза завързана около хълбоците му, и мускули,

подскачащи по загорелия му лъскав от пот гръб — винаги изпитваше този същия таен пламък на срамна възбуда.

Питаше се как бе си чувствала, ако беше целуната от него, и ако тези големи, груби ръце се плъзнат по нея. Опитваше се виновно да прогони тези мисли. Жените биха се сбили за съпруг като нейния. Как може тя дори да поглежда друг мъж?

И въпреки това не можеше да контролира интимните си фантазии. Когато се къпеше, тя се възбуждаше неочаквано от топла струя вода между краката и се чувстваше пронизана от горещата стрела на желанието. Или сънуваше в следобедния си сън, че Никос е до нея в голямото легло с четири колони и потта му се попива в колосаните, ръчно бродирани ленени чаршафи, които Джералд беше внесъл от Ирландия. Събуждаше се от слънчевата светлина, която се процеждаше през завесите, гледаше неподвижно покритите с дърворезба колони, изпълнена с някакъв замайващ копнеж. Понякога, все още полузаспала, тя се предаваше и задоволяваше желанието си. Но след това се мразеше още повече.

„Какво беше това — питаше се тя, — любов? Но как е възможно?“ Тя не се възхищаваше от него по начина, по който се възхищаваше и уважаваше Джералд. И когато се връщаше вкъщи от кабинета на специалиста по стерилност, цялата в болка след още един болезнен тест, тя копнееше само за ръцете на Джералд около себе си, на никой друг. И все пак...

Когато Джералд се надигаше и отпускате върху нея, тя мислеше за мускулестата гръд на Никос, за силните му ръце и плътните устни. Понякога затваряше очи, като си представяше, че Джералд беше Никос и само тогава докосването на Джералд ѝ доставяше удоволствие.

Но най-лошото от всичко беше, че според нея Никос се досещаше. Не беше казал нищо, не беше направил нищо, но начинът, по който я гледаше... странен поглед, който ѝ хвърляше от върха на стълбата, когато работеше по ремонта на някой таван.

Късно през една лепкава лятна нощ, с въздух толкова тежък, че не можеше да се диша, Силви стана от леглото, оставяйки похъркващия Джералд да спи. На долния етаж, отвън на терасата към задната гостна, беше по-хладно и там тя би могла да диша.

Видя червения край на цигара в тъмнината и замръзна отначало стресната, след това ужасена при мисълта, че неясната фигура,

полувъзседнала каменната ограда, може да е на някой натрапник. Но се сети, че стълбите към градината водеха до приземната стая, в която спеше Никос.

Той се изправи и се приближи до нея.

На фона на задяната от лунна светлина градина Никос изглеждаше по-тъмен и по-опасен от външен нападател.

По тила ѝ пробяга тръпка.

Предложи ѝ цигара, която тя прие, въпреки че обикновено не пушеше.

— Не можах да заспя — обясни тя. — Толкова е горещо, че реших да изляза навън за глътка въздух.

Тя се стесняваше от прозрачната си копринена роба и говореше бързо, като си играеше с колана.

— Знаете ли какво правех обикновено, когато бях малко момиченце? Измъквах матрака си на площадката до пожарната стълба и спях там. Мама винаги ми се караше, страхуваше се, че ще падна.

Той се разсмя, като отметна главата си назад.

— А сега нямаш пожарна стълба — английският му се беше подобрил през изминалата година, но речникът му беше още ограничен до кратки изречения. — Твърде лошо.

— Да, много лошо, нали?

Просторна къща от кафяв камък над Ривърсайд и Хъдзън, прислуга, повече пари, отколкото някога би могла да си мечтае, но не и пожарна стълба. Тя също се разсмя с напрегнат възбуден смях.

— А твоята майка, къде е тя сега?

Смехът ѝ пресекна.

— Тя почина.

Силви погледна градината, тъмната каскада от бръшлян, която закриваше тухлените стени, розите ѝ, проблясващи на лунната светлина като старо, ценно сребро. Тя обичаше дори имената им. „Синият Нил“... „Покой“... „Старо злато“. Нейните деца, може би единствените, които някога ще има. Тя нямаше нищо против да събере пръст под ноктите си заради тях, а ръцете ѝ да бъдат одраскани от тръните им. Когато листата им се свиеха и станеха кафяви или някоя пъпка изсъхнеше и се отпускате надолу, поразена от някакво заболяване, тя чувстваше тревожно пробождане, както сигурно една

майка би се почувствала при вида на нараненото коляно на детето си или на порязания му пръст.

Обърна се внезапно с желанието да изтича обратно вътре към сигурността, към леглото на съпруга си.

— По добре е да се прибирам. Късно е.

Неизвестно как ръката на Никос се оказа върху нейната, допирът му я изгори през тънката коприна на робата ѝ.

— Почакай.

Наклони се към нея и в неясната светлина на цигарата, черните му очи изглеждаха безкрайно дълбоки, като бездна, в която тя би могла да пропадне и от която няма връщане назад.

Силви си въобрази, че той ще я целуне.

— Моля... — изхленчи тя, като се дръпна назад.

В следващия миг разбра — той просто ѝ предлагаше огънче от цигарата си. Почувства се така засрамена, унижена: сега вече той знаеше нейната тайна.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

Той изглеждаше объркан.

— Обидих ли те?

— Не. Съжалявам, направих грешка. Мислех, че ти...

Той не каза нищо. На лицето му се изписа разбиране. И бавно, така бавно — изглеждаше като част от сън — той хвърли цигарата си и я притегли в прегръдките си. Целуна я, дъхът му имаше вкус на никотин и на нещо друго — слабо, но възхитително ароматно.

Като че ли цялата топлина на лятната нощ проникна през порите ѝ, стори ѝ се, че вътрешностите ѝ се стопиха и заизтичаха надолу в бавен, унасящ поток.

Трябваше да се изтегли от ръцете му, да спре веднага, да изтича вътре. Помисли за Джералд, спокойно заспал там горе с пълно доверие в нея — но не можеше да се мръдне. Като че ли срамът ѝ и вкусът на тази забранена целувка бяха част от някакъв силен, парализиращ наркотик. Никога не беше целувана така. Бавни, омайни, безкрайни като открито море вълни, без следа от земя и нищо, за което да се хванеш, за да се спасиш от удавяне.

Тя го последва надолу по извитите каменни стъпала в градината почти убедена, че всичко това е само сън. Долу чехълът ѝ се закачи в някаква неравност по тухлената пътечка. Той веднага я подхвана и тя

затрепери само при допира на твърдите въжета от мускули на ръцете му. Взе я на ръце въпреки наранения си крак, и то с такава лекота, като че ли беше дете. Минаха през тунела от рози, изпълващи въздуха с аромата си. Слязоха надолу по тесните каменни стъпала до приземната му стая.

Вътре видя тясно легло, гардероб и малко прозорче с луната, хваната в едно от стъклата му. Без да промълви нито дума, той развърза колана и смъкна робата от раменете ѝ. Тя се плъзна на пода, малко езерце от розова коприна. Съблече и своите дрехи — бързо, без да се бави да ги сгъва, както Джералд винаги правеше.

Силви го гледаше втренчено. Голото му тяло бавно се приближи до нея, дългите, бели плоскости на подбедриците му, по-бледи от останалата част на тялото му, отразяваха лунната светлина и я предизвикаха, като че ли я ангажираха в някакъв ритуален танц. За първи път Силви си помисли, че и мъжкото тяло може да бъде красиво. Даже яркочервената следа от рана, която се смъкваше змиевидно по лявото му бедро чак до коляното, изглеждаше възбуждащо.

Неочаквано, твърде безсилна, за да стане права, тя се отпусна на леглото и той дойде при нея. Плъзна дланите си нагоре по ръцете ѝ, хвана я за раменете, като я притисна нежно, за да легне по гръб. Коленичи на пода пред нея с наведена глава, като в молитва.

Там. О, мили Боже, той я целуваше там!

Силви беше шокирана. А това направи цялото изживяване още по-въълнуващо... и така порочно. Тя зарови пръсти в къдриците му, като притисна главата му още по-близо до себе си. Трепереше така силно, че краката ѝ се свиваха в спазми. Наистина ли хората правят това? Сигурно не и порядъчните.

Знаеше, че точно в този момент тя не беше порядъчна, но това не я интересуваше. За нея съществуваха само пръстите му, които се забиваха в задните ѝ части, горещата му, сладка уста. Езикът му. Не можеше да спре треперенето... не можеше...

В следващия миг той беше вътре в нея, влизаше все по-навътре, със свирепа сила, телата им бяха хлъзгави от пот... Целуваше я в устата с нейния собствен вкус на устните му — беше като вкусане на странен, забранен плод. И тя извика отново и отново, ръцете и краката ѝ — преплетени плътно около него, цялото ѝ тяло потръпваше от удоволствие, от желание, от нужда.

О, това изключително чувство! Наистина ли аз съм тази, която издава всичките тези звуци? Би ли могло за това точно да е цялото онова сумтене и несръчни движения на Джералд? О, Боже... Не ме интересува... искам само да свършва... толкова е хубаво... чудесно е.

Той се гмуркаше все по-навътре, по-бързо, с тяло, стегнато от напрежение. С извит гръб, с изпъкнали мускули на врата. Тя заби пръсти в задните му части, твърди и гладко изваяни, изпита допълнително удоволствие от допира с тях и начина, по който те се извиваха и всмукваха. И той извика — дрезгав, гърлен звук, отново и отново.

Настъпи тишина и неподвижност, прекрасно чувство на безтегловност — като че ли беше перце, което можеше да бъде повдигнато от първия лек полъх на вятъра и отнесено в нощта.

Силви отвори очи и видя усмивката на Никос.

— Сега вече ще заспиш — каза ѝ той.

Събуди се от гръмкия трясък на фишеци отвън. Втренчи се безсилно в прозореца. Беше тъмно. Не можеше да прецени колко време беше спала. Недостатъчно. Сънят беше като пещера, в която копнееше да пропълзи обратно.

Имаше чувството, че се беше събудила в тялото на някой друг. Всичко я болеше. Спадналият ѝ стомах беше като една огромна рана. Дебели подложки лигнин я жулеха между краката.

Силви забеляза, че Анджи се раздвижи в съня си. Една от другите жени хъркаше тихо. Как им завиждаше! Те ще отнесат бебетата си вкъщи на радостни съпрузи и ще се върнат обратно към предишния си живот. Такова щастие им предстои — игри с бебето, целувки и прегръдки, разнежени дядовци и баби ще се въртят около него, разходка в парка през слънчевите дни.

А къде ще бъде тя?

Хлад я вледени, докато се опитваше да си представи бъдещето. Спомни си, че беше видяла Джералд сърдит само един път, но беше така силно разтърсена, че никога нямаше да го забрави.

Случи се през един сив, мъглив следобед на връщане от приземната стая след среща с Никос. А там беше Джералд, който я гледаше от терасата. Боже, о, Боже. Вътрешностите ѝ се превърнаха на

вряла вода. Обикновено той не се връщаше от банката до вечеря, но сега той беше там, втренчен в нея, с каменно изражение на лицето.

Силви започна да трепери. Обхвана я странно, объркано чувство, че това, което става, не беше реално, не би могло да стане. Мили Боже. Той знае, че избягвам да ходя в приземния етаж, че се задушavam в тъмни, влажни места. Какво може да си помисли, освен, че съм била с Никос? Какво извинение бих могла да предложа?

Но лъжата се появи неочаквано, като инстинктивно издигане на ръка за предпазване от удар.

— Скъпи, каква изненада! — извика тя весело, а сърцето ѝ удряше като с чук в гърлото. — Току-що дадох на бедния Никос малко аспирин. Той е на легло с треска и тъй като е почивният ден на Бриджит... Но защо не ми каза, че ще се върнеш вкъщи рано?

Отначало Джералд не реагира, просто продължи да я гледа по странен начин, като че ли тя беше някой, когото той никога не беше виждал преди. Очите му — тя видя израза им ясно, когато се приближи до него — бяха студени като скреж на прозорец.

— Самият аз не зная — каза той с нормалния си глас. — Върнах се заради едни документи, които бях забравил тази сутрин.

Но когато я хвана за ръката не стори това по неговия обикновен, внимателен начин, а с твърдата хватка на родител, поемащ грижа за непокорното си дете.

— Самата ти изглеждаш малко трескава, скъпа моя. Цялото ти лице е зачервено. Да се надяваме, че не си се заразила от този човек.

— Джералд, не мисля...

— Знаеш, че човек не може да бъде достатъчно предпазлив с прислугата — продължи той, сякаш тя не беше казала нито дума. — Не се знае какво би могла да пипнеш от тях.

— Джералд...

Тя искаше да му каже, че ѝ причинява болка като стиска ръката ѝ така, но изразът на лицето му я спря.

— Страхувам се, че трябва да настоя да си легнеш, скъпа.

Той я поведе през вратите на терасата на долния етаж, а кухото кънтене от стъпките му по полирания паркет изпращаше шокови вълни през нея и предизвикваше чувство на гадене. Пътешествието до горния етаж и спалнята им изглеждаше безкрайно — и освен това, като трън, който се забиваше дълбоко в нея, ѝ напомни за всичко, което ѝ

предстоеше да загуби. Веселите, луди вечери с Джералд и семейство Гоулд, чудесните ѝ рози — о, Боже! — тази прекрасна къща. Докато преминаваше през гостната с нейните извити тавани и прекрасни антики, с букета от танцуващи призми на полилея, по безценния килим, тя имаше чувството, че трябва да запечата всичко това, да го издълбае с огън в паметта си така, че никога да не ѝ избяга.

Нагоре, нагоре по извитите стълби от черен мрамор. Краката ѝ трепереха от усилие, стъпките им се заглушаваха от китайската пътека, покрай стенния часовник от добре полирано дърво, който отброяваше часовете със скръбен звън, и вазите, изправени като стражи в техните вдлъбнати мраморни ниши.

И накрая — спалнята им, най-красивата от всички стаи на света, сега отблъскващо студена и някак непреклонна. Речната мъгла, прилепнала към ромбоидните стъкла на прозорците, хвърляше сива плащеница над китайския килим, придавайки снежнобял нюанс на прекрасните му есенни цветове.

Той застана там, като че ли цялото време на света беше негово. Наблюдаваше я как се съблича, без да снее нито за миг мразовития си втренчен поглед от нея. А обикновено учтиво отклоняваше погледа си. Силви си мислеше, че съпругът ѝ търси да открие по нея някакъв издайнически знак, доказателство за престъплението ѝ. Тя заопипва непохватно кукичките на сutiена си. Беше ли закопчан правилно? Мили Боже, на едно място комбинезонът ѝ беше скъсан — Никос беше проявил нетърпение, докато го смъкваше от нея. Дали Джералд забеляза скъсаното?

Силви се качи в леглото и се плъзна под горната завивка, готова да избухне в сълзи. Трепереше толкова силно, че си помисли: „Трябва да съм наистина болна.“ Високите колони във всеки ъгъл на огромното легло сякаш надвиснаха над нея, издълбаните делфини в горната им част не изглеждаха доброжелателни, а замръзнали и ужасяващи с техните неподвижни, подигравателни изражения.

Джералд се приближи до френските прозорци и остана там с поглед към градината. Беше краят на октомври и ябълковото дърво беше почти голо, тук-там бяха останали листа, раздърпани от вятъра, и една-две съсухрени ябълки, хванати здраво за клоните като малки юмручета.

— О, между другото, реших да освободя Никос — той говореше тихо, но всяка дума я удряше като чук, падащ върху желязна наковалня.

Стори и се, че дробовете ѝ бяха лишени от въздух, като че ли наковалня беше поставена върху гърдния ѝ кош и я притискаше надолу, но все пак тя симулира само леко учудване:

— О, но защо?

— Спомняш ли си запалката, която изгубих? Бриджит я намерила в стаята му. Глупаво от негова страна. Тя даже нямаше никаква стойност.

Той бръкна в джоба си и извади сребърна запалка, като я въртеше на дланта си — колко странно деликатни бяха тези негови ръце, с бели, конусообразни пръсти и малки, плоски мидено розови нокти, като ръцете на фигурките на овчарки от майсенски порцелан на полицата над камината. Демонстративно спокойно той запали една от дългите си, тънки цигари.

Лъжеше негодникът. И не го интересуваше, че тя знае това. Бриджит никога не се е приближавала до стаята на Никос. Силви беше сигурна също, че запалката никога не беше напускала джоба на Джералд. Това беше само един претекст, който използваше, за да се освободи от Никос.

Мили Боже, нима всичко е било толкова явно? А може би той само подозираше нещо.

Да, ако Джералд знаеше със сигурност, ако имаше някакво доказателство, той би я изхвърлил оттук като Никос. Не толкова бързо може би, но в края на краищата, не би ли било същото?

Силви протегна ръка през желязната пръчка на болничното легло за чашата вода, като си мислеше: „А сега той ще има доказателството.“ И сама, с бебе, за което ще трябва да се грижи, без дом, може би без пари, ще завърши обратно тук, на Източния булевард на опашка за социални помощи.

Ново избухване на силни гърмежи разби лошите ѝ предчувствия. Още фишеци, само че този път трясъците звучаха, като че ли фишеците избухнаха съвсем близо, в тясната уличка под прозореца ѝ.

Задави я отчаяние. Силви копнееше с цялото си сърце да избяга надалече оттук, да изтрие всичко станало и да започне отново. Тя погледна кротко заспалата Анджи. О, какво ли не бих дала да разменя мястото си с нейното!

Но измореното ѝ тяло победи отчаяния ѝ копнеж. Силви затвори очи и заспа. Сънува сватбения си ден.

Двамата с Джералд стояха под бродирания с коприна huprah^[1], собственост на семейството му от поколения. Той и Естел, първата му жена, са били оженили под него... но тя не позволи тази мисъл да развали чудесния момент. Джералд не би могъл да обича Естел, както обичаше нея. Той не ѝ беше казал точно това, но го беше показал по толкова много начини.

Силви го погледна, трепереща от щастие. Джералд изглеждаше висок в тъмния си смокинг, погледът му, отправен към нея, беше изпълнен с любов.

Тя можеше да чуе пеенето на псалта, монотонно, даже с малко ридаеща нотка. И старите мелодии я успокояваха, върнаха я обратно в малката shull на Интървейл авеню, където ходи с майка си на Rosh Hashanah. Джералд повдигна воала ѝ и поднесе чаша вино към устните ѝ. То беше гъсто и сладко, така сладко, че изгори гърлото ѝ и ѝ се догади.

Изведнъж тя повече не беше в състояние да си поеме дъх.

Нещо ужасно и гъсто запуши гърлото ѝ, ноздрите ѝ, всяко вдишване предизвикваше изблик на болка в дробовете ѝ.

Беше горещо. Задушавашо. Защо беше толкова горещо?

И тогава тя видя.

Huprah гореше. Оранжеви пламъци ближеха позлатените поддържащи опори. От балдахина се сипеха искри. Отчаяна, тя се протегна да обгърне с ръцете си Джералд, но когато отвори устата си, не излезе нито звук.

Силви се събуди със сепване. Езикът ѝ беше като от бархет. Очите и носят ѝ лютяха. Въздухът беше гъст и мръсен. Миришеше ужасно — на горяща гума или като от онези отвратителни химически фабрики.

Изправи се с усилие и смъкна крака от леглото. Неравният линолеум беше топъл под стъпалата ѝ. Въздухът сякаш ставаше все по-гъст. Започна да кашля, дробовете ѝ горяха.

Въздух. Трябваше да си поеме глътка чист въздух. Тя се отправи със залитане към прозореца, без да обръща внимание на болката между краката си, и го задърпа, за да го вдигне. Но той беше блокирал и отказваше да се помръдне. Беше много стар, както и цялата сграда, вкаменен под пластове боя.

И тогава тя видя — черен пушек се издигаше на талози от долния етаж, от време на време се прокрадваше тясна ивица оранжев пламък. Пожар! Не е сън, а действителност.

Зашеметена, Силви знаеше, че трябва да се движи, да бяга. Трябваше да събуди другите, за да избягат.

Грабна възглавницата от леглото си и я постави пред лицето си, за да се предпази поне малко от задушавания пушек. Приблужи се с олюляване до леглото на Анджи и я разтърси. Анджи изстена уморено, но не отвори очи.

— Събуди се! — крещеше Силви. — Пожар!

Другите жени, събудени от виковете ѝ, се заизмъкнаха от леглата и забързаха — колкото можеха — към изхода.

Силви сграбчи Анджи за раменете и я разтърси с цялата сила, която можа да събере. Но Анджи само изстена дълбоко и отново се отпусна на възглавницата. Силви се помъчи да я повдигне и извлече от леглото, но Анджи тежеше като гранитен блок. Някой друг трябваше да дойде и да помогне.

Полузадушена, въпреки ужаса и болките, Силви успя да си наложи да се измъкне от стаята. Имаше нещо, което трябваше да направи.

Коридорът беше истински кошмар. Пациентки в болнични халати се блъскаха една в друга и пицяха, някои викаха от леглата си — сцената напомни на Силви за „Гуерника“ на Пикасо или някоя налудничав сюрреалистична рисунка. Край нея бързо премина болнична количка, тикана от пребледняла медицинска сестра. Пушек сгъстяваше въздуха, късаше дробовете ѝ. Пристъп на кашлица я прегъна на две, от подлютените ѝ очи потекоха сълзи.

Тя дочу слабия пулсиращ вой на пожарната. Идваше отдалече. Твърде далече.

Детското отделение! Трябваше да стигне до детското отделение.

Докато се придвижваше с несигурна стъпка надолу по коридора, следвайки стрелката, сочеща към детското отделение, Силви мислеше

само за бебето си. Не трябваше да допусне нещо да му се случи, няма значение какво.

Тя се препъна и падна. Остра, внезапна болка прониза китките и коленете ѝ, но се изправи и насили краката си да се движат. Струваше ѝ се, че едва мърда. Чувстваше се толкова слаба. А между краката ѝ така силно я болеше...

Там, напред се процеждаше ивица светлина през мъглата на пушека — големият прозорец към детското отделение. Тя проплака от облекчение. Но нещо не беше в ред. Стаята изглеждаше изоставена. Редицата детски колички бяха празни. Силви премига, за да прочисти съзлящите си очи. Не, все още имаше някой. Младата монахиня от родилната зала.

Младата монахиня я погледна за миг, а лицето ѝ беше като маска на ужаса. Тя припряно увиваше врецвящо бебе в мокър чаршаф. Силви прочете името му на количката: „Сантини“. Бебето на Анджи. В съседство трябваше да бъде нейното. Количката, отбелязана с името Роузен, беше празна. Сърцето ѝ се смрази. Тя сграбчи ръката на сестрата.

— Бебето ми...

— Бебетата са в безопасност — дрезгаво отговори монахинята през давецата я кашлица. — Пренесени са долу. Това е последното.

Вълна на облекчение премина през нея, но тя продължи да трепери. Спомни си за Анджи.

— Г-жа Сантини... — прошепна тя със задъхване. — Не можах да я събудя. Моля... трябва да ѝ помогнете. Аз ще взема бебето.

— Почакайте — сестрата грабна ножица и преряза гривничката за идентификация около тъничката китчица на бебето с цвят на слонова кост. Мънистата от гривничката се разпиляха, подскачайки по покрития с линолеум под.

— Порцелан! — давеше се сестрата. — Поглъща топлина... може да предизвика изгаряния...

Силви протегна ръце и пое влажния вързоп от сестрата. Почувства силите ѝ да се връщат обратно на вълни заедно с усета за топлата тежест на бебенцето върху гърдите си и необходимостта да поддържа с едната си длан малката, нестабилна главичка.

Силви забеляза, че по пода и до масата за повикване бяха разпръснати мъниста от други гривнички. Една малка, розова

пластинка, отбелязана с „Р“ проблесна срещу нея в една от колосаните гънки на ръкава на младата сестра.

Без колебание Силви пое обратния път през сгъстяващата се мъгла, покрай празната стая на сестрите, към стълбата.

Да завие на ъгъла. Тук. Сега право напред. Тя с мъка отвори вратата, отбелязана с надпис:

ИЗХОД

Дръпна се назад.

Стълбата беше обхваната от пламъци. Тя чу силен, остър нисък и разбра, че е нейният.

Мили Боже, а сега накъде?

Спомни си за прозорците. Те се отваряха към платформата за бягство при пожар — тези платформи бяха от стария тип със стълби, които слизаха на зигзаг надолу от тази страна на сградата.

Силви бързо влезе в най-близката стая и постави внимателно бебето на леглото. Опита се да вдигне прозореца. Но той не се помръдваше. Най-сетне се чу прещракване — като изстрел от пушка — и прозорецът отскочи нагоре. С почти подгънати от облекчение колене Силви грабна бебето. Придърпа стол до перваза на прозореца и внимателно, без да бърза, стъпи на него. Погледна надолу.

Пет етажа по-долу улицата изплува замайващо пред погледа ѝ. Странно, колко беше светло, като че ли беше ден, а не нощ. Хора като мравки се щураха напред-назад. Пет пожарни завиваха като камиончета играчки край бордюра. Тротоарът изглеждаше като змийска яма от преплетените маркучи.

Всичко като че ли рязко се наклони — стори ѝ се, че ще падне. Затвори очи и пое дълбоко дъх.

Не. Не гледай надолу. Просто се движи.

Силви стъпи на платформата, железните плоскости бяха топли и грапави под голите ѝ стъпала. Тя започна бавно да слиза надолу по стълбите, като стискаше желязното перило с една ръка, а с другата придържаше бебето. Стълбите изглеждаха заплашително стръмни. Ръцете и краката ѝ омекваха от ужас.

Ще може ли някога да слезе надолу с усилие, като жулеше и нараняваше краката си, докато търсеше опора за тях с опипване.

Точно когато стигна платформата на четвъртия етаж, въздухът се залюля от оглушителна експлозия и стълбата силно се разклати. Силви

се смрази. Тя хвърли поглед нагоре и видя пламъците, които лумнаха от прозорците над нея. Парчета от стъкло се посипаха надолу, отскачайки от пожарната стълба. Нещо я удари косо по рамото, като ѝ причини остра болка.

Силви изпищя ужасена. Нещо топло се застича надолу по плешката ѝ. Мускулите ѝ се отпуснаха. Вътрешностите ѝ се превърнаха във вода. Тялото ѝ бавно се вцепени. Тя искаше да се движи, но откри, че не може да помръдне.

Времето като че ли спря. Горещината нарастваше все повече и я обгаряше през нощницата ѝ. О, мили Боже, това ли беше краят, и двете ли ще умрат, докато тя стоеше вцепенена като жената на Лот?

В този момент бебето се раздвижи. Мъничка ръчичка се освободи от одеялцето и като че ли затърси нещо във въздуха, докато откри бузата ѝ. Пръстчета, леки като перце, докоснаха устните ѝ.

Сълзи задушиха Силви. О, глупаво тяло. Движи се, но дяволите. Заради това бебе, ако не за себе си. Движи се!

По някакъв начин тя насили крайниците си да се помръднат и себе си, за да продължи надолу.

Силви разбра, че е стигнала долу едва тогава, когато силни ръце я хванаха през кръста и я освободиха от стълбата. Краката ѝ докоснаха тротоара и тя беше изпълнена с благодарност за благословената му солидарност.

Обгърна я поток от гласове. Ръце от всички посоки. Ръце — направляващи я. Ръце — поддържащи я.

Пулсиращи червени светлини от пожарните коли, крещящи заповеди през мегафони, докато мъжете, които ѝ помагаша, си пробиваха път през бъркотията от платнени маркучи и други противопожарни съоръжения.

Тя се чувстваше изолирана, недействителна. Носилките се носеха край нея като призраци. Пожарникари в мръсни жълти облекла крещяха един на друг над рева на пожарните кранове, почернелите им лица бяха изкривени като лицата на фантастичните скулптури около готически водоливници.

— ... проклетите деца и техните фишеци... — дочу тя да казва единият.

Силви, вече сама с бебето, си проправи път през тълпата. Беше замаяна, но една мисъл се открояваше ясно в главата ѝ: тя трябваше да

намери бебето си. Но първо Анджи, за да ѝ съобщи, че нейното бебе е в безопасност. Господи, бедната жена трябва да не е на себе си.

Забеляза позната фигура, която помагаше на двама пациенти в инвалидни колички.

— Сестра! Почакайте!

Сестра Игнация се обърна. Бялото ѝ одеяние беше скъсано на няколко места и зацапано с черни петна. Освен това беше някак си странно разголена. Силви разбра откъде идваше това чувство — тя беше без очила и без монашеското си покривало. Трябва да са паднали някъде в суматоката.

Силви, в отчаянието си да разбере дали детето ѝ беше добре, впи пръсти в замърсения ръкав на монахинята.

— Сестра, моля, другите бебета...

— В безопасност, всички са в безопасност, слава Богу — тя се прекръсти.

Сега Силви си спомни за бебето в ръцете ѝ, бебето на Анджи.

— Къде мога да намеря госпожа Сантини? — попита тя. Канеше се да обясни, но сълзи замъглиха очите на сестра Игнация.

— Госпожа Сантини е сега при Бога — тя се прекръсти отново. — Експлозията. Беше твърде късно. Докато стигнат до петия етаж, тя... бедната ни сестра Пол също. Тя умря, докато се опитваше да спаси госпожа Сантини.

Скръб обхвана Силви при мисълта за жената от съседното легло, която беше така пряма с нея. Припомни си блясъка в кафявите очи на Анджи, когато говореше за бебето си, независимо от разочарованието, че пак е момиче. Бедната Анджи. Очите на Силви се напълниха със сълзи.

За пръв път тя разтвори чаршафа, който покриваше малкото телце, отпуснато в ръцете ѝ.

Между мръсните гънки се гушеше лице, изящно като камей от слонова кост. Силви задържа дъха си. Кръгли, сини очи като на кукла, сладки малки устенца като розова пъпка. Светлокестенява коса като пух на току-що излюпено патенце. Не цялото тъмно и сбръчкано като лицето на нейното момиченце. Тя докосна меката като коприна бузка с пръста си и бебето обърна глава към нея като задвижи устни.

Сухите, възпалени очи на Силви се напълниха със сълзи. След целия този кошмар — едно малко чудо. Тя докосна миниатюрната

ръчица и пръстчетата се стегнаха около нейния пръст с учудваща сила. Зачуди се на малките ноктенца, не по-големи от бисерни зрънца.

Усети ръката на сестра Игнация на рамото си.

— Господ те закриля. И бебето ти също. Чудо е, че никоя от вас не пострада, докато слизахте надолу от такава височина.

Силви се вцепени от учудване. Сестрата беше объркала бебето на Анджи с нейното собствено! Но предвид обстоятелствата това беше естествена грешка. Тя беше преминала през истински ад, за да спаси това бебе. А кой друг би направил това, освен една майка?

В главата ѝ се завъртяха несвързани картини. Никос. Мургавото, за кратко време видяно лице на нейното собствено бебе. Бледосините очи на Джералд, които я наблюдаваха докато се събличаше...

Главата ѝ внезапно се проясни — с въздействащата сила на пробиващ през облаците сноп светлина в средновековна картина или в ръкопис с цветни илюстрации.

Никой никога няма да научи. Ако тя задържи това дете като нейно собствено, кой можеше да оспори това? Не Анджи. Нито сестра Пол.

Може би само сестра Игнация, която почти не е на себе си, а тя вече неволно даде своята благословия. Няма да има и регистри. Експлозията беше разрушила цялото отделение.

Обхваната от порой противоречиви чувства, Силви започна да трепери. Чудовищно е, как може даже да помисли за такова нещо? Да даде собственото си дете... на кого? Има толкова налудничави хора по света. Но семейството на Анджи — те трябва да са добри хора, като нея — и те без съмнение ще приемат, че бебето е тяхно.

Би ли могла да направи това? Може ли да го направи? Никога да не види собствената си дъщеря отново. Никога да не види как расте...

А какъв би бил нейният живот и животът на бебето ѝ, ако Джералд се разведе с нея и ѝ откаже любовта си, защитата си, като я изпрати да отгледа бебето си в срам, съвсем сама?

Сама. Без майка ѝ. Без Джералд.

Не, по-лошо даже. Тя ще бъде с бебе, за което ще трябва да се грижи. Бебе, което никой няма да приеме с доброжелателство, дори и Никос.

Спомни си колко болна беше след смъртта на майка си. А ако се разболе сега? Или утре? Кой ще се погрижи за бебето ѝ? Кой ще го

обича?

И все пак не можеше да повярва, че наистина е готова да направи това. Да се откаже от собственото си дете, да вземе друго вместо него... Това беше повече от отвратително, това беше...

Това е единственото нещо, което трябва да направя. Единственото нещо, в което има смисъл.

Не, не, не трябва... Не трябва даже да мисля...

И съпругът на Анджи няма да заподозре нищо. Спомни си, че той още не е виждал бебето. Ще го приеме като свое собствено, ще го обича безусловно. А не каза ли Анджи нещо за други деца? Да, така е. Две други момиченца. Твоето бебе ще има сестри, семейство.

... такова ужасно нещо, грях против Бога...

Ти ще запазиш Джералд. И ще имаш бебе, което той ще обича, ще обгражда с нежни грижи, ще отгледа като свое собствено.

Силви се вгледа втренчено в красивото, подобно на камея лице на малкото създание, заспало в ръцете ѝ. Сълзите напълниха очите ѝ и закапаха върху мръсното одеялце, като се стичаха в гънките му. Гърдите ѝ като че ли бяха пълни със счупени стъкла. Остри, студени отломки се забиваха в сърцето ѝ.

Да, може би така би било най-добре...

Но как мога да я забравя, моето собствено бебе? Скъпи Боже, никога да не я държа в ръцете си, да не я виждам как расте, да я обичам...

Изборът зависеше от нея. С ужасни последици и в двата възможни случая. А нямаше време. Сестра Игнация я гледаше втренчено, чакаше я нещо да каже. Тя трябва да реши сега.

Като преглътна обратно сълзите си, Силви вдигна глава, за да посрещне кривогледия втренчен поглед на сестрата.

Тя беше решила.

— Да — каза тя. — Истинско чудо е, нали?

---

[1] Нирейски балдахин, под който застават младоженците. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

*От все сърце презирам всичките си грехове
поради твоео справедливо наказание, но най-
вече защото те обиждат, мой Боже, който си
целият доброта и заслужаваш моята любов.*

Католическа
молитва за разкаяние

*Горях в огън, но никога толкова силен,
колкото пламъка на желанието ми.*

Еврейска молитва за
Joін Kippur

ГЛАВА 1

Бруклин, 1959 година

— Благослови ме, отче, защото съм грешила.

Шестнадесетгодишната Роуз Сантини, свита на кълбо в тъмната изповедалня, чувстваше как капачките на коленете ѝ се местят болезнено, притиснати в твърдата, дървена дъска за коленичене. Познати неща — смесените миризми на пчелен восък и тамян, слабото, монотонно мърморене, което идваше от олтара (беше време за вечерня) — и все пак беше изплашена до смърт, като че ли се изповядваше за първи път. Сърцето ѝ гърмеше така високо в ушите — струваше ѝ се, че изповедникът ѝ би могъл да го чуе и без слуховия си апарат.

Мислеше си: Знам какво очаквате от мен, отче. Обикновените глупости, които ви казват децата — излъгах, че съм си написал домашното, изядох хамбургер в петък, наругах сестра си. О, ако това беше всичко...

Това, което тя беше направила, беше милиони пъти по-лошо. Смъртен грях.

Роуз стисна до болка молитвената си броеница в юмука си, зърната се забиха в дланта ѝ. Струваше ѝ се, че е почервеняла и гореща, сякаш се разболяваше от грип. Но знаеше, че не беше болна. Нещо много по-лошо. Какво представляват болки в мускулите и възпалено гърло в сравнение с това да бъдеш осъден завинаги?

Тя си спомни сестра Габриела, която в първи клас ѝ беше казала, че изповедта е като изпиране на душата. Роуз се беше видяла опъната на маса, над нея свещеник със завити нагоре ръкави и сапунени ръце, който търкаше с все сила, и накрая ѝ налагаше покаяние да каже няколко молитви за Дева Мария и няколко пъти Отче Наш като завършек, за да се изчистят особено упоритите ѝ петна.

Но днес душата ѝ беше толкова черна, че никакво изтъркване не можеше да я почисти. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше да се постигне мръсно сиво, като на онези телевизионни

реклами, които показваха резултатите от използването на неподходящ прах за пране.

— ... не съм се изповядвала от две седмици — продължи тя с едва чул шепот.

Роуз се втренчи в преградата пред нея. Тя едва можеше да различи неясния профил на свещеника от другата страна. Спомни си как — когато беше по-малка — вярваше, че там е самият Господ... или почти... Господ, който говори чрез неговия пратеник, нещо като телефонен разговор от далечно разстояние, само че много по-далече от Топека и Минеаполис.

Сега, разбира се, знаеше, че там е само старият отец Донахю, който с хриптене изкарваше неделната литургия и чиято ръка миришеше на цигари, когато поставяше нафората на изплезения ѝ език. Но знанието, че там беше вече само проскързващият от старост отец, не облекчаваше стегнатия ѝ стомах. Защото Господ виждаше и той щеше да я съди. Той можеше да я направи инвалид при автомобилна катастрофа или да я изтрие напълно от лицето на земята чрез раково заболяване. Виж какво е станало с онова бедно момиче, за което сестра Перпетуа им беше разказала, онази, която се отклонила от правия път и мислела, че е бременна, а накрая била разрязана и се установило, че е носила в себе си не дете, а отвратителен тумор (той даже имал зъби и коса, каза сестрата) с размери на диня.

В най-лошия случай ще има Чистилище. Тя си представи как Господ отмята греховете ѝ в дебел черен тефтер с бледозелени разчертани страници — като този, в който сестра Агнес отбелязва закъсненията и нарушенията. Чистилището трябва да е като училище — всеки отива там. Въпрос само на това, кой преминава и кой пропада.

Роуз занарежда бързо в поток от думи:

— О, Господи, презирам всички мои грехове от все сърце, заради твоето справедливо наказание, но най-вече защото те обиждат, мой Боже, който си само доброта и заслужаваш моята любов.

Тя пое дълбоко дъх.

Отец Донахю измърмори нещо на латински и замълча в очакване да продължи.

Роуз прехвърли тежестта си от едното коляно на другото и дървото силно изскърца. В непоносимата тишина звукът изтрещя като пистолетен изстрел. Това може да го убие, помисли си тя. Да

предизвика сърдечен удар. Свещеник, шокиран до смърт от изповедта на тийнейджър.

Отстрани на шията ѝ туптеше пулсът. Устата ѝ беше много суха и тя си мислеше с копнеж за наполовина пълната ролка бонбони в торбичката си. „Битър Ръм“, нейните любими. Но мисълта за бонбони в този момент също беше светотатство.

Тя се опита да извика в себе си прочистваща душата мисъл. Гъста горещина се затваряше около нея като потен юмрук, от мишниците ѝ заструи пот, която бавно си пробиваше път в прищипаната плът около сутиена ѝ, стар сутиен, който Мари ѝ беше дала, поне с два размера по-малък. Тя мислеше за Света Жана на кладата.

Мъченичество. Роуз си спомни деня, в която сестра Перпетуа за първи път им разказа за него. Пети клас и те почти не слушаха монотонния разказ на сестрата, като клюмаха над опърпаните копия на „Живот на светците“.

— Момичета — гласът ѝ внезапно се сниши до драматичен шепот. Гърбът на Роуз се стегна, вниманието ѝ беше приковано. — Имам много рядка и свещена реликва, искам да ви я покажа. Ще я пусна между вас и всяка една може да я целуне.

Тя направи кръстния знак и извади сребърен медальон, който висеше на врата ѝ. Той беше скрит под черното ѝ одеяние. Какво ли друго има там, под него? — питаше се Роуз. Гърди? Лонни косми? Но единствената картина, която може да извика в съзнанието си, беше тази на безформен чувал, плътно натъпкан с книжни кърпички за нос, които сестрата вечно натикваше в ръкавите си.

Роуз следеше като хипнотизирана отварянето на медальона: сестрата го направи с палеца си, квадратен като на мъж. Изпълнена с благоговение, сестрата го постави в ръцете на Мери Маргарет О'Нийл, които наподобяваха опашка на гълъб. Мери седеше винаги на първия чин в първата редица с бялата си блузка, така изгладена, че ръбът на ръкавите ѝ можеше да съперничи с острието на нож, и с червена коса, прилично подстригана над ушите — за сестрата тя беше като зеницата на очите ѝ, защото вече беше заявила, че ще става монахиня.

Напрегната тишина изпълни класната стая, докато всяко едно от момичетата с широко разтворени очи поемаше медальона и се навеждаше да го целуне със силно стиснати устни. Сестрата обясни, че

това било късче от плътта на мъченик, изгорен на клада в Мексико преди повече от двеста години.

Докато чакаше реда си, Роуз трепереше, обхваната от болезнено любопитство. Как ли ще изглежда? Би ли могла да се принуди действително да го целуне?

След цяла вечност, реликвата накрая ѝ беше подадена. Тя беше нещо ужасно, много по-гадно, отколкото си беше представяла. Нещо черно и сбръчкано. Като прегорял остатък, изстърган от тиган. Тя почти можеше да усети пушека, гравивата миризма на изгоряла плът.

В този миг ужасяваща мисъл прониза Роуз: Майка ми. Ето как трябва да е изглеждала, когато е умряла. Боже, о, Боже. И заради мен. Ако не съм била родена точно тази нощ, тя все още щеше да бъде жива. Сигурно затова Нани непрекъснато ми повтаря, че съм забелязана от дявола.

Не можеше да го целуне. Дори и пред очите на сестрата и целия клас, които я наблюдаваха и чакаха. Би умряла.

Седмици след това тя не можеше да яде стотвено месо. Само от мисълта за това ѝ прилошаваше.

Сега, в потискащата тъмнина на изповедалнята, Роуз си представи, че тя е този мъченик. Гори, тялото ѝ бавно се изпича под бялата блуза и плисираната тъмносиня пола. „Така ли се е чувствала майка ми? Дали е страдала ужасно?“, мислеше си тя.

Чувството, че гори се засилваше. Влага се стичаше между гърдите ѝ, до ноздрите ѝ достигна дъх от собствената ѝ пот, воня като от горяща гума. „Анджелина заслужаваше да умре — казваше Нани. — Тя съгреши против Бога и той я наказва.“ Отвратителните думи на баба ѝ се гонеха една през друга в главата на Роуз като мишките зад стената в кухнята през нощта.

Не, това не може да бъде вярно. Не вярвам.

Но какво, ако беше вярно? Това би ли я опетнило по някакъв начин? Беше ли тя белязана от греха на майка си, точно както човешката раса беше белязана от греха на Ева?

Да, тя беше белязана. След това, което направи миналата седмица, тя вече нямаше никакви съмнения.

Но как, как да изповяда стореното? Много, много по-лошо от всеки друг грях, който някога беше извършвала.

Започни първо с малките грехове, каза си тя. Приблужи се до смъртния грях бавно, тогава може би той няма да предизвика силен шок.

Знаеше първата част така добре, че можеше да я изрецитира и в съня си. Същите грехове, които беше признавала от първото си Свето Причастие, само с малки вариации тук-там.

Преглътна с труд през сухото си гърло и това предизвика прещракващ звук в ушите ѝ.

— Излъгах баба си. Повече от един път — каза тя. До нея достигна слабият, дрезгав глас на отец Донахю — да, той наистина звучеше така, като че ли идваше от проводник за разговор от далечно разстояние.

— Какви лъжи? — запита той ласкаво, като пазач на фар, който сочеше пътя на изгубен кораб през тъмни води.

Роуз се колебаеше. Това беше опасната част, мястото, където свършваха безопасните води и започваха скалите. Ако започне да разказва на отца за всичките лъжи пред баба си от последната ѝ изповед, ще трябва да остане тук до Великден, който беше след две седмици. Не, трябва да избере само няколко от тях.

Роуз стисна очи и прекара влажна длан по плисетата си. Най-много мразеше изискването наистина да опише греховете си. А как, за Бога, ще признае смъртния си грях? Свещениците имат ли някакви знания за тези неща?

Тя пое един път дълбоко дъх и бавно изпусна въздуха.

— Излъгах за книгата — каза тя.

— Каква книга?

— „Спасителят в ръжта“ на Дж. Д. Селинджър. Взех я от библиотеката. Но Нани каза, че не трябва да я чета, защото била в списъка.

Тя си помисли за Моли Куин, най-добрата ѝ приятелка, която наричаше списъка на забранени книги „Лайнения списък“. Дадена книга, обясняваше Моли, не е необходимо да бъде наистина мръсна, за да попадне в списъка, достатъчно било да съдържа четирибуквени думи. А всички непрекъснато правеха справки със списъка и сестрите, и дори децата, в което нямаше никакъв смисъл, докато един ден Моли не ѝ обясни защо.

— Върви в обществената библиотека — каза Моли със смях и за миг разкри уста, пълна с метални скоби. Като прибираше дългата си руса коса зад ушите, тя продължи.

— Върви и виж какви книги се вземат най-често.

Отецът се изкашля учтиво и сухо.

— И ти прочете тази книга въпреки знанието, че вършиш нещо против волята на баба си?

— Да, отче, — въздъхна Роуз.

— В такъв случай си извършила два пъти грях. Не си почела баба си и си я измамила.

— Честна дума, не мога да разбера какво толкова лошо има в тази книга! Имам предвид това, което Холдън Колфийлд се опитваше да каже... Всъщност, тя не беше за секс — Роуз спря ужасена. Света Дева Марийо, наистина ли казах това? Не съм ли нагазила в достатъчно гореща вода и без да отварям голямата си уста?

Отец Донахю прочисти гърлото си.

— Трябва да имаш доверие в мъдростта на възрастните около себе си, мое дете — посъветва я той ласкаво. — И не забравяй, че нямаш право да поставяш под въпрос изискванията на църквата.

— Да, отче.

— Можеш да продължиш.

— Ъ... това е всичко, което мога да си спомня, отче — още една лъжа. Но какъв смисъл има да обяснява?

Отец Донахю не би могъл да разбере какво представлява животът ѝ вкъщи.

Роуз отметна коса назад. Тя си спомни как Нани и плетеше плитки преди училище, когато беше в детската градина: издърпваше косата ѝ назад и я сплиташе така стегнато, че кожата на слепоочията се опъваше и я заболяваше главата. Но до обяд косата ѝ се освобождаваше по някакъв начин, маса от остри черни къдрици, извити на всички възможни посоки.

„Като циганче“, мърмореше Нани, стиснала устни, и всяка сутрин упорито обявяваше война на косата ѝ. При всяко болезнено издърпване на четката за коса, Роуз не можеше да не мисли колко различна беше тя от всички останали в семейството. Странна чудачка с нейната маслиненена кожа, невъзможна коса и огромни черни очи.

И едра, освен това. Не като сестрите си — и двете фини като кукли. Нито една от дрехите на Мари и Клеър не ѝ прилягаха както трябва. Те се опъваха на гърдите и бедрата ѝ и се събираха нагоре в ужасни гънки: караха я да се чувства огромна като Кинг Конг. Но какво би могла да направи? Грях е, казваше Нани, да се хаби добро облекло от суета. Освен това те бяха твърде бедни, за да си разрешат да хвърлят каквото и да било.

Веднъж, когато къщи нямаше никой, Роуз съблече всичките си дрехи и застана пред покритото с петна огледало на високия скрин в стаята си. Тя знаеше, че е грях да се разглежда по този начин: сестрата беше казала така. Но не можеше да откъсне очи от матовата си голота. Тежките ѝ гърди с цвета на лака, с който Нани полираше мебелите в съботните дни, със зърна големи като чинийки за чаена чаша и толкова тъмни, че изглеждаха почти сини. И космите. Голямата, груба, черна четка косми, които растяха по хълмчето между бедрата ѝ. По-тъмни и по-къдрави даже от косата на главата ѝ.

Роуз се докосна там и почувствува мигновен спазъм от забранено удоволствие. Благословена Дево, откъде беше дошло всичко това? Мари и Клеър имаха метличено сини очи и красиви коси на вълни с цвета на джинджифилова бира — също като косите на баща им. Даже Нани, съсухрена сега и цялата на старчески нетна, някога е била руса и почти хубава по характерен, немски начин — доказателството, колкото и да не беше за вярване, се намираше в потъмнялата с годините снимка в метална рамка, изправена на полицата за всевъзможни дреболии над дивана. Родителите на Нани, както беше разказано на Роуз, бяха дошли от Генуа, където тевтонската кръв се беше смесила с италианската, за да дари Нани със светлото ѝ оцветяване и бледосини очи.

Замаяна от някакво ужасяващо удоволствие, Роуз продължи да се докосва, изследвайки влажния отвор, заровен под еластичните черни косми, премести ръцете си нагоре, за да обхване в шепи големите си гърди, и почувства тежестта им на дланите си, като наблюдаваше как зърната ѝ се втвърдяват като две стафида. Грозна. Толкова съм грозна. Никой никога няма да поиска да се ожени за мен, да ме докосва така.

Нани беше казала, че „лошата кръв“ е причина да изглежда толкова тъмна, загатвайки, че тази лоша кръв беше дошла от майката на Роуз. Но как би могло да бъде така? Майка ѝ е била светла, със

светлокестенява коса и — съдейки по старото ѝ зимно палто, което Мари носеше сега — тя също е била дребна.

Роуз беше открила една стара, моментална снимка на родителите си, подпъхната в подплатата на албума на Нани. И точно тази снимка — не сватбения им портрет — тя пазеше в главата си. Неясен образ на млада жена в старомодна рокля с подплънки на раменете, облежната срещу корабно перило, главата ѝ наклонена назад, за да вижда представителния висок мъж в моряшка униформа до нея. Засмяна, очевидно влюбена, ръката ѝ — вдигната в защита срещу слънчевата светлина — хвърляше сянка през очите ѝ. Човек можеше да види само светлата ѝ, развяна от вятъра коса, и щастливата резка на начервената ѝ уста.

„Лоша кръв. Ако не съм я взела от мама, тогава от кого?“, питаше се Роуз.

Мрачината на изповедалнята като че ли пропълзя през порите ѝ и я изпълни с отчаяние. Като кошмара, който тя често сънуваше — пропадане през черно пространство, изпълнено с червени метеори, ръце, които се протягаха да я хванат, но се изпаряваха като мъгла веднага, щом паднеше в тях...

Роуз си спомни нещо. Брайън, който ѝ казваше, че всички глупости за лоша кръв и лоши очи са само приказки на стари бабички.

Той каза, че съм добра и умна. Каза, че досега не познава никого друго, който да може да решава кръстословици и да играе на карти така добре като мене или да измисля такива неща — например, когато намерих начин да осигуря безплатни билети за моя клас и даже за сестра Парп, за да видят как янките се справят с червените.

Роуз чуваше в главата си изпълнения с възхита глас на Брай: „Хей, Роуз, кой би се сетил да напише на Кейси Стенгъл писмо, че янките биха могли да използват всички извънредни молитви, които можеха да получат след последния сезон?“

— Сигурна ли си, дете мое? — отец Донахю проникна в мислите ѝ.

Тя прехапа долната си устна. Трябва ли да му каже?

Сега?

Горещата тежест на греха ѝ като че ли прогаряше дупка в стомаха ѝ.

— Веднъж споменах името Божие напразно, — призна си тя, загубила кураж в последния момент.

— Само веднъж?

— Да, отче.

Беше се вбесила на вечно разпореждащата се Мари — тя непрекъснато я преследваше със забележки: *Загащи си блузата, не се прегърбвай, направи нещо с тази коса, за Бога, разтреби твоята половина от стаята.*

Роуз беше избухнала.

— Ако искаш стаята да изглежда като проклета войнишка барака, разтреби си я сама!

Нани чу от кухнята.

Роуз потрепери от обида при спомена за това как беше насилена да коленичи на кухненския линолеум, да казва молитви една след друга и да моли Благословената Дева Мария, Исус Христос, Светия Дух и всички други, които биха могли да слушат, да ѝ простят най-тежкия ѝ грях. Господи, всичките тези часове. Острата болка от набитите ѝ колена. Унижението. След това не можеше да се изправи. Но Нани никога нямаше да я види разплакана. Не, Роуз няма да допусне това. Сълзите биха направили унижението ѝ непоносимо. И така, на четири крак, тя пропълзя до банята, заключи вратата и си изплака сърцето, като прикриваше риданията си с шума на водата, която се изливаше от крана във ваната.

— *In nomine patris et filii* — отец Донахю се впусна в последната благословия, като внимателно ѝ напомняше по този начин, че има и други, които очакват реда си, за да се изповядат.

Паника обхвана Роуз. Смъртният ѝ грях, тя не беше казала нито дума за него! Сега вече със сигурност Господ ще я накаже!

Тя пое дълбоко дъх, като се бореше с паниката си. Смесените миризми на изповедалнята — пот и тамян, сенсенът, който отецът дъвчеше — я задушаваше.

— Отче, аз извърших прелюбодеяние — изтърси тя внезапно, обляна в огън.

Силуетът на отец Донахю се разлюля и като че ли прие застрашителни размери.

Ще получи ли той сега сърдечен удар? Няма ли това да бъде нейното наказание — Господ поразява свещеника... точно като майка

й.

Той се изкашля силно, звукът имаше ефект на експлозия и отекна гръмогласно в затвореното пространство като гръмотевица.

— Дете мое... — прохриптя той. — Знаеш ли какво говориш?

Слава Богу, той е все още жив. Роуз си представи изражението на розовото му, остаряло лице на херувим, ужаса, който той сигурно изпитваше. Искаше й се толкова много да грабне обратно думите си, да ги изтрие, да заличи греха си.

Но беше твърде късно вече за това.

— Да, отче — принуди се да прошепне през стиснатите кокалчета на пръстите си, които покриваха устата й. Обливаше я срам, но това беше странно студен срам, който едновременно й даряваше чувство за пречистване. Също като омразните студени душове, които се налагаше да взема, когато Мари беше използвала цялото количество гореща вода, Роуз трепереше и се задъхваше под студените струи, но след това тялото й пламваше и приятно трепереше. На сърцето й олекна. Беше го направила. Беше помолила Господ да й прости. Може би сега Небесният Баща ще избере някакво по-слабо наказание — изкълчен глезен, вместо да я осакати в автомобилна катастрофа, два дни ужасен грип, но не и левкемия.

Шепотът му се извиси:

— Напълно ли си сигурна? — шепотът му се извиси до напрегнат, трептящ тон.

— Да, отче.

— Извърши ли този... — кашлица, — акт повече от веднъж?

— Само веднъж, отче — Роуз трепереше. От нея се стичаше обилно пот, имаше чувството, че е в достатъчно количество да превърне изповедалнята в мочурище. Никога не се беше чувствала така уязвима, оголена, струваше й се, че още една пронизваща дума от отеча и ще бъде прободена до смърт.

Но отец Донахю започна да мърмори обикновената си молитва по начин, който звучеше като нисък, но пронизващ тон.

Нямаше ли да й задава още въпроси? Нямаше ли поне да й се скара?

Силуетът му зад преградката се превърна в неясно петно, когато направи кръстния знак.

О, Господи, благодаря Ти, всичко ще бъде... е, не толкова ужасно. Тя трябваше да се наклони напред, за да чуе наказанието, което ѝ отреждаше. Петнадесет молитви за Дева Мария и трийсет пъти Татко наш. До този момент това беше най-големият брой, който някога е получавала. Но тя нямаше нищо против, съвсем никак, няма значение колко време ще ѝ отнеме или колко натъртени ще бъдат коленете ѝ накрая.

— Върви си и не влизай в грех повече — произнесе той умерено. Свърши се. Направих го все пак. А все още беше жива. И отецът също.

Роуз се измъкна от изповедалнята в студения, миришец на тамян храм. Старите дъски на пода протестираха с тихо скърцане, докато вървеше по претъпканата до бяло ивица на централната пътека между редовете. Отклони се, плъзна се пред празна молитвена пейка, смъкна се на колене и отпусна чело върху стиснатите си юмруци. Знаеше, че трябва да мисли за Бога, но не можеше да освободи мисълта си от Брайън.

Помъчи се да се изолира от него и да се концентрира в тежките мили наказание, които я очакваха.

— Пресвета Марийо, Божа Майко, Господ е с тебе, благословена си Ти и благословен и плодът на твоята утроба, Исус...

Не, не, тя не достигаше до това чувство на каещ се грешник, това чудесно чувство на омраза към това, което прави, и обич към самата нея за това, че го прави, чувство, което изпитваше, когато пускаше цял долар от нейните пари, припечелени от гледане на деца, в кошничката за събиране на помощи в неделя или пък, когато се придържаше към обещанието си да не яде бонбони през целия период на великите пости.

Тя почти очакваше, че ако вдигне очи, ще види Брай, изправен да ѝ намига през парапета за получаване на причастия в старата си църковна момчешка роба.

Само при мисълта за това, което бяха направили, сърцето ѝ заби бясно високо в гърлото.

Но не защото се срамуваше или съжаляваше. Господ да ми прости...

Всички наказания в света не можеха да променят факта, че обичаше Брайън. Би преминала през огън за него. Дори през

пламъците на ада.

И дълбоко в себе си знаеше, че ако Брай я пожелаеше, отново би повторила това, което вече бяха направили.

Но възможността той да не я приеме дори и като приятел, смрази сърцето ѝ. Днес беше събота, а тя не го беше виждала от понеделник, нощта, когато те... е, добре, забравиха, че трябва да бъдат само много добри приятели. Нарочно ли я избягваше? Би могла да отиде и да почука на вратата му, за да разбере, но само като си представеше, че прави това, стомахът ѝ се обръщаше наопаки.

— О, Пресвета Дева Марийо, Божа Майко, Господ е с тебе...

Моля не допускай Брай да ме намрази...

— Благословена си ти...

... той е всичко, което имам...

— И благословен е плодът на утробата Ти...

... не мога да си представя, че бих могла да живея без него, честна дума, не мога...

— ... Исус!

Роуз престана да прехвърля зърната на броеницата си и се втренчи в покрития с бяла покривка олтар, от двете страни с мраморни фигури на Исус и Благословената Дева Мария. Натрупаните в преддверието свещи капеха и димяха на течението, което изглеждаше дотолкова присъщо на това място, както неговите изолирани дървени пейки и църковни требници с протрити и подгънати краища. Докато Роуз втренчено гледаше напред, изгърбена фигура в черна рокля и безформена жилетка коленичи пред олтара, след това върна към живот една от свещите и пусна монета в сандъчето за дарения. Роуз забеляза, че дървеният му капак беше издълбан, а катинарът беше нов. „О, да — спомни си тя, — сестра Бонифис беше казала, че е имало кражба.“

Предполага се, че църквата е дом Господен. Но ако Господ можеше да живее някъде, питаше се Роуз, би ли избрал наистина църквата „Свети Мъченици“ на ъгъла между Кони Айлънд и БР авеню.

Съмняваше се. Съмняваше се много.

Роуз погледна нагоре. Късното следобедно слънце проникваше с неохота през високите прозорци и осветяваше всичко около нея в странна сива светлина на малки точки. Прозорците бяха напръскани с курешки от гълъбите, които живееха под стрехите, но никой никога не си правеше труда да ги почисти. Говореше се, че сърцето на отчето се

било отвърнало от тях преди две години, когато някаква улична банда счупила красивите цветни стъкла и те били заменени с обикновени, нечупливи стъкла — повече от това енорията не е могла да си позволи.

Роуз знаеше точно как трябва да се е чувствал отецът. Нещо скъпо му е било отнето, счупено на парчета, невъзстановимо. Отишло си завинаги. Същото и се случи и на нея след един скандал с баба й. Нали беше измърсила единствената мечта, която Роуз лелееше в душата си — разрушила, смазала на парчета.

Тя крещеше по адрес на мъртвата й майка: „Блудница, евтина малка блудница и нищо повече от това.“

Споменът за тези омразни думи сви стомаха й на топка. Тя стисна с всичка сила очи. В нея се надигна омраза, отровна и накалена до червено.

Дори по-голям грях имаше тя, отколкото стореното с Брайън.

Искам тя да беше умряла. Бих искала старата вещица да беше изгоряла вместо майка ми.

Като се бореше напразно да прогони злите мисли, Роуз наведе глава над стиснатите си юмруци и се замоли с трескав шепот.

— Татко наш, който си на небето, да бъде свято името Ти: да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на земята, така и на небето. Дай ни хлябът наш насъщен и прости греховете ни, както ние прощаваме на тези, които грешат; пази ни от изкушение...

Помисли си за Мари и си спомни как всичко започна миналата седмица с ужасното съобщение на сестра й.

* * *

Те вечеряха сред застоялата кухненска миризма на препечено месо с картофи — тя, Клеър и Нани — когато Мари влезе, закъснявайки както обикновено. Роуз почувства незабавно, че нещо не беше в ред, нещо голямо. Мари стоеше в средата на стаята, ръцете й бяха неподвижно отпуснати встрани, челюстта й беше изкривена под ъгъл, а сините й очи горяха предизвикателно. Тя дишаше със затруднение, гръдният й кош се издигаше и спускаше, като че ли се беше изкачила тичешком до четвъртия етаж, без да спре нито веднъж. Беше с тясната си черна пола, с навит нагоре колан, розово червило и

черни лачени обувки. Тя раздвижи застоялия кухненски въздух, накара го да трепти, да бръмчи от напрежение.

Мари пусна тъмната си бомба.

— Двамата с Пийт ще се женим — съобщи тя със същия дързък и предизвикателен тон, с който би могла да каже: „Двамата с Пийт ограбихме банка.“

За момент никой не помръдна. Беше като жива картина, помисли си Роуз по-късно, странна пародия на жива картина, представяща „Тайната вечеря“, която брат Пол поставяше всяка година на Светия Четвъртък в Прешъс Блъд, където Брайън ходеше на училище. И трите стояха като замръзнали около масата под флуоресцентния ореол от тавана. Нани, с червената си рокля от изкуствена коприна (онази, с която ходеше на църква всяка неделя и първия петък), тя и Клеър в училищните си униформи. С вилици, вдигнати над чиниите, с очи върху Юдата през тях. Роуз забеляза как се стесниха бледосините очи на Нани в момента, в който се спряха на дебелия пуловер, свободно спуснат над кръста на Мари. Неочаквано тя разбра. Всичко застина на мястото си — ужасните звуци на повръщане, които тя чуваше иззад заключената врата на банята всяка сутрин през изминалата седмица, нервността на Мари напоследък, избухването ѝ при всяка дума на Роуз. И, разбира се, стремежът ѝ да бъде с Пийт по цели дни и нощи.

Просвета Дева Марийо, Мари беше бременна.

Нани спря да дъвче, бавно се изправи с длани, оперени на масата от двете страни на чинията ѝ, отблъскваше се с кокалестите си ръце нагоре, докато застана лице в лице срещу Мари през масата. Светлината премина през стъклата на очилата ѝ без рамка и за един кратък миг Роуз видя собственото си лице, отразено в тях, не по-голямо от петънце, оставено от муха. Тя дълбоко пое въздух, за да се стегне срещу внезапното, зашеметяващо чувство на пропадане, което почувства в стомаха си.

Нани изблъска стола си назад, бавно заобиколи масата и се приближи до Мари. Вдигна ръка, костите ѝ — рязко очертани под отпуснатата кожа на старчески петна, като скелет на Хелюин. Тя удари Мари право през лицето. Остър звук разкъса тишината, сякаш някой скочи върху замръзналата локва.

— Срам! — изсъска Нани. — Да, срам. Ти не си по-добра от мръсна курва.

Мари стоеше бяла и смразена, трескави ивици загоряха сега върху лицето ѝ с цвят на домашно сирене. Очите ѝ заблестяха от гневни, непроляти сълзи. Но тя не помръдна, нито извика.

Клеър беше тази, която издаде неконтролируемо, измъчено ридание. С пронизващо изскърцване, тя отблъсна стола си и се втурна ридаеща навън, с лице заровено в ръцете си. Докато я следеше с поглед, дошлата вече на себе си Роуз мислеше злобно: „Правилно, бягай. Бягай при молитвеника си, както правиш винаги. Мис Гуди Гимдропс. Или може би те е страх, че това е заразно като шарка и ти също би могла да забременееш.“

Тя се обърна отново към Мари, като я гледаше втренчено и се опитваше да схване какво точно става. Мари, вече почти двадесетгодишна, работеше като продавачка на козметика при „А и S“ — където и срещна Пийт — от момента, в който завърши Сейкрид Харт. Така че дори и ако върховете на черните ѝ обувки без токчета да бяха одраскани и протрити, а поне единият от чорапите ѝ да беше вечно с бримка, лицето ѝ беше винаги добре гримирано и направено — веждите ѝ бяха оскубани и изтеглени като тези на Одри Хепбърн, а червилото ѝ — най-бледият нюанс розово. Светлокестенявата ѝ коса беше вдигната на кок, на челото ѝ бяха подредени кичури коса в линия от неподвижни запетайки.

Мари имаше всичко. Като че ли никога не ѝ се случваше нещо наистина лошо. Тя беше бунтовничката в семейството. Гневът на Нани се оттичаше от нея като вода по дренажна тръба.

Независимо от мъката си, Роуз почувства, че гърдите ѝ се изпълниха с гордост и обич към по-голямата ѝ сестра. Мари беше груба, да, но тя можеше да бъде и щедра, и мила. Роуз си спомни как ѝ се беше молила, за да ѝ разреши да поноси любимата ѝ гривна талисман. А на връщане от училище успя да я загуби. Беше напълно сигурна, че Мари ще побеснее. И Мари наистина страшно се ядоса... в началото. Но след това, по характерния за нея начин, сви раменете и каза: „О, престани да ревеш, светът не се е свършил. Знам, че не си го направила нарочно. Хайде, издухай си носа, ще те изведа за сладолед“.

— Срааам! — острият глас на Нани върна Роуз към действителността.

Тя гледаше с ужас как Нани размахваше кокалест пръст пред лицето на Мари.

— Какво става с теб? Отгледах те като собствена дъщеря. Хранех те. И да ми направиш такова нещо. За срам. Стоиш в този магазин, с това боядисано лице — нещо, което нито едно добро момиче не прави. Носиш се напред-назад през нощта като улична котка с този твой черен нехранимайко!

Мари се наежи.

— Не е вярно! Той е само наполовина пуерториканец откъм майка си. Нямах право да го наричаш така.

— Той те посрами, нали?

— Ако искаш да кажеш, че ще имам бебе, отговорът е да. Да, ще имам дете.

Мари пристъпи напред почти заплашително. Бледорозовата и уста се изкриви от отвращение.

— Остави ме да ти кажа още нещо — моето дете ще живее по-добре от мен!

— Ха! — Нани се засмя саркастично. — Не ти беше толкова зле! Щеше да завършиш по тротоарите, ако не бях те взела, след като Господ прибра моя Дом, мир на праха му.

Роуз се втренчи в парчето месо в чинията си. То беше вече изстинало; покриваха го островчета от восъчно сива мазнина. Повдигна ѝ се. Защо Мари не замълчи? Роуз се страхуваше, че сестра ѝ може да накара Нани да направи или каже нещо, за което след това всички щяха да съжаляват.

Мари побесня. Тя направи още една крачка с издадени напред рамене и стиснати юмруци.

— Не съжалявам, че се чуках с Пийт и знаеш ли защо? Ще ти кажа. Защото най-накрая ще се махна отгук, по дяволите! Няма повече да ходиш по петите ми, за да ми казваш колко съм лоша. Може би затова станах наистина лоша — ти по цели дни ми повтаряше това. Съжалявам Клеър. И тебе, Роуз.

Тя погледна с жал сестра си.

— Ако знаеше, кое е наистина добро за тебе, би се махнала и ти отгук.

— Ти нямаш право да споменаваш името на сестра си! — озъби се Нани. — Клеър, нея Господ я призова, тя ще стане монахиня. И никога няма да ме посрами по този начин!

— Сигурно. Ти я тъпчеш с Христос и Господ от толкова дълго време, че стига само някой да каже „А“ и тя ще си помисли, че Господ я е повикал. А Роуз? Отнасяш се към нея, като че ли е калта под краката ти! — тя сърдито се обърна към Роуз. — Защо ѝ разрешаваш да се държи с теб така, а, Роуз? Защо?

— Мари, моля те... Недей... — Роуз беше така поразена, че едва можеше да движи устните си. Тя вдигна очи към сестра си, умолявайки я с поглед да спре.

Кухнята като че ли се събираше и затваряше върху нея. Жълтите стени с избелели купчинки плодове. Редицата кухненски шкафове, някога сини, сега тъжно помийно сиви.

— Роуз — Нани произнесе името ѝ така, като че ли се изплю, с устни, дръпнати назад в презрителна гримаса. Малките ѝ бледи очи се фокусираха върху Роуз, пълни със злорадство. — Тя не ти е сестра.

На Роуз ѝ се стори, че задушаваният въздух изведнъж отново оживя, бръмчейки като рояк разсърдени пчели. Трябва да съм чула погрешно, мислеше тя.

Нани не би могла да каже това.

— Луда ли си? Какво искаш да кажеш с това?

— Тя не е дете на моя Дом — продължи Нани. — Тя е копеле точно като това, което носиш в корема си. Разбира се, нямам доказателство. Но — продължи тя, като се почукваше по гърдите, — някои неща не се нуждаят от доказателства. Погледни я само! Божие проклятие беше денят, в който се роди. Дом се разплака, като я видя за първи път. Казах му: „Какво знаеш ти за тази твоя жена с нейните копринени чорапи и рокли по петдесет долара? Какво си мислил ти, че момиче като нея прави, когато мъжът ѝ е на война, а не е до нея да я пази?“ Казвам ти, смъртта на майка ти в онзи огън беше Божие проклятие. Наказание, изпратено ѝ от Бога!

Гласът ѝ се издигна до пронизително виене.

Роуз запуши с ръце ушите си, но продължи да чува. Всяка дума я пронизваше като жило на оса, проникващо в тялото ѝ.

— Не! — Роуз скочи яростно от стола си и го събори. — Лъжеш! Майка ми не е била такава! Тя е била добра и... и... — не можа да намери думи, с които да изрази огромното, парещо, нараняващо чувство, което разпъваше гърдите ѝ отвътре.

Брайън. Тя трябваше да намери Брайън. Той ще знае, той ще помогне, той ще спре това и ще отнеме болката ѝ.

Роуз изтича край Мари и Нани, горещи сълзи се плъзгаха по бузите ѝ. Тя премина със спъване през всекидневната, заслепена за миг от вечния сумрак, който цареше там. После очите ѝ хванаха сивата светлина, която се процеждаше през жалузите, и восъчния блясък на покрития с изкуствена материя диван.

Представяше си, че е насекомо, което баба ѝ искаше да размаже, да убие, че е хлебарка. С мъка освободи веригата на предната врата, изпълнена с омраза към нея, с омраза към всичко в тази стая и в този ужасен апартамент.

В следващия миг беше на външната площадка, свободна, летяща нагоре по стълбите към Брайън, като се молеше да го намери там.

Шумната суматоха в апартамента на семейство Маккланакън я обгърна като пелена в момента, в който влезе вътре. Майката на Брайън я поздрави с бебе, опряно на пълен хълбок, докато друго се беше лепнало здраво за крака ѝ. Във всекидневната се носеше топла ароматна миризма; стаята беше претъпкана с деца, възглавнички по пода и празни бебешки бутилки със засъхнало мляко.

— Роуз, Господ те праща! Би ли подържала Кевин, докато извадя кекса от фурната. Джаспър има рожден ден и аз — о, ето го — тя натика Кевин в ръцете ми с подмокрената му пеленка и се спусна към кухнята, като викаше:

— Брайън! Роуз е тук. Ако не изкараш Шийн от ваната, ще се свие като фъстък.

Роуз изтри набързо сълзите си с опакото на ръката си и се отпусна на кушетката, като балансираше Кевин на коляното си.

— Хей, приятелче. Искаш ли да поиграем ча-ча?

Бебето я дари с голяма беззъба усмивка. Любимата му игра с Роуз беше подхвърляне под ритъма на невидим оркестър за латиноамерикански мелодии. То се смееше безпомощно. Роуз започна да се чувства мъничко по-добре.

Хаосът наоколо ѝ действаше някак ободрително. Голямата, обточена с шерит черга представляваше истинско корабкрушение от разхвърляни тенекиени играчки, детски кубчета с азбуката, наполовина издънкани от бебета с растящи зъби, празна кутия за шапки, влакчета от кибритени кутийки, галоши, счупени цветни моливи и издания на

„Гоулдън Букс“ със скъсани обложки. Върху изподрасканата масичка за кафе бяха струпани несръчно опаковани подаръци за рождения ден на Джаспър. Кацнал върху стария плетен стол, на който господин Маккланакън всяка вечер вдигаше краката си и четеше вестниците, двегодишният Джаспър тъпчеше ситото за брашно с краката си.

— Добре дошла в града на хаоса. Чу ли? Президентът Айзенхауер току-що обяви това място за бедствена зона.

Роуз вдигна очи и погледът ѝ срещна усмивката на Брайън. Той носеше четиригодишния Шийн, порозовял от току-що взетата вана. Ръкавите на спортната му риза с надпис Бруклин Колидж бяха навити над лактите му. Заблудени пръски пяна от шампоан украсяваха тъмокестенявата му коса като снежинки. Видът му беше достатъчен да накара Роуз да се почувства почти щастлива.

Преди да може да отговори, той постави Шийн на пода и потъна на дивана до нея. Тя забеляза, че отпред на спортната му риза се беше отпечатило мокрото телце на Шийн.

— Хей, Роуз, добре ли си? — попита той тихо. — Като че ли си плакала.

Роуз тръсна отрицателно глава, стягайки гърлото си срещу заплахата от нови сълзи.

— Добре съм. Но пеленката на Кевин трябва да се смени. Мисля, че нито един от нас двамата няма да може да издържи много дълго.

— Шийн! — изкрещя Брайън през стаята. — Моля те, наблюдавай Джазбо. Не го пускай близо до подаръците, чуваш ли?

В малката стая, която Брайън делеше с двама от братята си, Роуз и той успяха да закрепят чиста пеленка на Кевин, независимо от неговото въртене. Брайън го подпря в кошарката му и му даде парче оръфан сухар и прашен пръстен с пластмасови ключове.

— Пълно затишие на Западния фронт — прошепна той, като я хвана за ръката. — Хайде, време е да се измъкнем, преди индианците да подушат следата ни.

Сред вълната от обич, която я заля, Роуз си помисли: *Той знае. Води ме на форта, защото разбира, че нещо не е на ред.*

Фортът. Колко време не са били там? Най-малко две години. Откакто Брайън завърши Прешъс Блъд преди две години и се записа в Бруклин Колидж. След това фортът изглеждаше някак детински. Тя

обаче си спомняше времето, когато той изглеждаше най-вълнуващото място на света.

Апартаментът на семейство Маккланакън беше на най-горния етаж. Майката на Брайън отдавна беше взела мерки за монтиране на предпазни решетки на всички прозорци. Но Брайън беше измислил начин за влизане от общата площадка в килера с материалите за почистване. Той имаше прозорец, който се отваряше към малка външна платформа. Над нея имаше стълба към покрива. Стълбата вътре в сградата беше запечатана за живеещите в блока, след като четиригодишният Джими Сторели падна от покрива преди осем лета, докато майка му прибирала прането от простора. Външната стълба се състоеше от осем ръждясали стъпала, закрепени с болтове към сградата и нищо отдолу, освен пететажна пропаст.

Когато за първи път я откриха, тя беше на седем, а Брайън на осем и половина години. Спомни си ужаса, с който стъпи на платформата, да не говорим за изкачването на покрива по тази стълба. Но Брайън я придружаваше и окуражаваше, обещаваще ѝ, че ще бъде точно зад нея и ще я хване, ако падне. Той даже се изкачи два пъти по стълбата съвсем сам, подскачайки като маймуна, за да ѝ покаже, че никак не е трудно.

Боже, колко беше изплашена. Даже сега, докато се катереше зад Брайън в здрача, стъпвайки с лекота по ръждясали стъпала, закрепени с болтове към сградата, стъпало на стъпало, си спомняше за този първи път, когато вятърът дърпаше сукманчето ѝ от рипсено кадифе, наследено от Мари. Как в един момент то се надуваше отвътре като платно на кораб, за да прилегне с удар в следващия към сгънката на коленете ѝ. Сърцето и стомахът ѝ се преплитаха в кълбо при мисълта за бедния, малък Джими Сторели; тя си представяше как пада надолу, представяше си и удара в тротоара, и глухия звук като от разплескана диня, изръсена от минаващ камион.

На половината път нагоре тя се смрази, коленете ѝ се подкосиха.

— Не мога! — изрида тя.

Гласът на Брайън долетя до нея.

— Разбира се, че можеш, Роузи. Знам, че можеш. Не е трудно. Обещавам ти, че няма да паднеш. Но и да паднеш, аз ще те хвана.

И тя му беше повярвала, Брайън ще я хване. Разбира се, че ще я хване, абсолютно, напълно сигурно. Нима не се е грижил винаги за

нея? Тя си спомни как я заведе в детската градина онзи първи ден, когато Мари, вбесена от реването ѝ, я беше зарязала навън, в двора на училището. Брайън, вече в трети клас, ѝ даде захарна пръчка и я заведе до стаята. И я беше държал за ръка. Това беше най-хубавото и той го направи, въпреки че всички негови приятели, големи момчета от Прешъс Блъд, го гледаха и го освиркваха. Така че Роуз, скована там, пет етажа над тротоара, не се съмняваше ни най-малко, че Брайън ще удържи на думата си, въпреки че друга част от нея знаеше, че ако падне наистина, той никога не би могъл да я хване.

Роуз се усмихна сега, докато стъпваше през горното стъпало на покрива с неравномерната му, обработена със смола повърхност. Тя се спря за момент, докато очите ѝ се приспособят към оранжево-сивия сумрак. Там, вклинен между комина и вентилаторната шахта, беше фортът. Тяхното тайно скривалище. Беше малко изненадана да го види все още там. Преди години те го бяха струпали от отпадъци, събрани от строителната площадка зад пекарната на Гросови — парчета шперплат, изоставен лист ламарина, изолираща ролка от стъклена вата, няколко стари дунапренови възглавници, украсена с розови морски кончета завеса за душ. Колко беше впечатлен Брайън, когато му демонстрира системата от въжета и макари за изтегляне на всичко това на покрива, която беше измислила. Като използваша сандъчето за инструменти на господин Маккланакън, те двамата работиха един до друг, за да го построят — съвършената представа на Брайън за това, как ще изглежда, съчетана чудесно с нейната прецизност и внимание всяка дъска да ляга на място, преди да се забие гвоздей.

Неприятно беше, че и двамата бяха пораснали твърде много за детското си скривалище, мислеше тя, като сви надолу глава, за да не се удари в дъската, върху която Брайън беше прогорил неравномерно думите: „Spy glass hill“ в чест на наблюдателния пост от „Островът на съкровищата“. Мършавото, кокалесто дете, с което тя играеше тогава, се беше превърнало в младеж, висок шест фута, с мускули като въжета. Изтегнат на дунапреновите възглавници, облегал на едната страна с крака, подвити срещу другата, Брайън изглеждаше малко смешен. Като Гъливер в Страната на лилипутите.

И все пак Роуз беше обхваната бавно от странно спокойствие. Господи, часовете, които бяха прекарвали тук! Всъщност, не бяха правила нищо особено, спомни си тя. Просто си седяха. Играеха карти.

Или пушеха цигари „Уинстън“, които той свиваше от баща си. Но най-често само си говореха, фантазираха за бъдещия си живот като големи.

Брайън искаше да стане писател като Ърнест Хемингуей. Когато беше тринадесетгодишен, той написа роман. В него се разказваше за лов на едър дивеч и беше изпълнен със сцени, в които героят му избягваше на косъм опасността да бъде промушен от носорози или яростно нападнат от лъвовете. А героинята упорито припаднаше точно на пътеки пред бягащи в панически ужас слонове. Части от този първи писателски опит я караха да се смее, беше толкова смешно, но тя много го харесваше.

Мечтата на Роуз съвсем не беше така голяма и вълнуваща. Тя искаше само едно нещо: да се махне, да се махне надалеко, много надалеко. Тя си фантазираше, че бяга — може би в Калифорния, където Нани никога не би могла да я открие. Представяше си, че успява да се вмъкне на кораб или влак и пътува до крайната спирка.

Имаше само един проблем. Бягството щеше да означава раздяла с Брайън.

— Пени за мислите ти — гласът на Брайън прекъсна бляновете й.

Роуз въздъхна.

— По добре го направи долар.

— Толкова ли е лошо?

Тя сви коленете към тялото си и облегна глава на стената. Години дъжд и сняг я бяха деформирали и изкорубили. Но те я бяха направили дебела няколко инча и я бяха закрепили здраво с тел към комина. Тази стена може да издържи и ураган, помисли си Роуз.

Хвърли поглед на Брайън. Ръцете му бяха зад главата, тилът му беше обхванат от преплетените му пръсти. Здрачът проникваше през скъсаната завеса за душ. Лицето му беше само контури и сенки. Тя спря поглед на дългия, кокалест гребен на носа му. Очите му, това е, което имаше истинско значение за нея. Те бяха като очите на светците от иконите, сребърносиви, излъчващи светлина, която като че ли не идваше отникъде. Брайън не беше светец — тя си помисли за множеството цигари, които той „заемаше“ от баща си, и за деня, в който беше завързал с въже колата на брат Пол към воден кран. Но той беше единственият истински добър човек, когото Роуз беше познавала някога, единственият, който искрено държеше на нея.

Тя отмести погледа си. Не можеше да понесе мисълта, че тези очи биха могли някога да се обърнат с презрение към нея.

— Мислил ли си някога за родителите си... ти знаеш... да го правят с други хора, освен един с друг? — попита Роуз.

Брайън се изсмя.

— При техните седем деца? Даже и да искаха, откъде щяха да намерят време.

— Чудех се за... другите хора. Които го правят, въпреки че не са женени — Роуз задърпа парче мръсен сив дунапрен от възглавницата.

— Мари и Пийт ще се женят.

— Това е чудесно!

— Тя е бременна.

— О! — той замълча за миг. — Затова ли беше плакала?

— Не. Радвам се за нея. Пийт е чудесен. Той е всичко, което тя иска. Аз също... — и в експлозия от сълзи, тя му повтори думите на Нани.

Брайън я гледа дълго време. После ѝ каза по неговия бавен, замислен начин:

— Даже и да е вярно, защо ти го е казала?

— За да си върне.

— За какво? Какво си ѝ направила?

— Тя мисли, че съм убила родителите си. Тя не се интересува от майка ми. Баща ми е този, за когото тя е като луда.

— Исусе, но ти си била само бебе.

— Той е бил далече, радист на разрушител. След като майка ми... след раждането ми се е върнал... Но само за няколко дни. Винаги съм мислила, че причината, поради която не е останал при нас, е била мъката по майка ми. Ние трите — Мари, Клеър и аз, твърде много сме му напомняли за нея. А след като беше убит... го превърнах за себе си в голям герой. И майка ми също. Представях си я като светица, като Жана Д'Арк... А сега Нани каза... — горещи сълзи се надигнаха отново в гърлото ѝ и погълнаха думите.

— Забрави това, което е казала — сърдито отрязва Брайън. — Не е истина. Знаеш, че не е. Тя винаги се е опитвала да се нахвърля върху тебе по един или друг начин.

— Но ако е права? Погледни ме, Брай. Не приличам, на никого от семейството. Като че ли... като че ли съм паднала от небето или нещо

подобно. Никой не е толкова мургав, колкото мен. Знаеш ли как ме наричат някои момичета в Сейкрид Харт? Леля Джамила. Казват, че някой от моите предци трябва да е бил негър.

Брайън се скова, лицето му светеше като бяло петно сред сенките на здрача.

— Никога не си ми казвала това — каза той.

— Знаех, че ще се вбесиш. Няма значение, аз се погрижих за тях — тъничка нишка на задоволство се източи от мъката ѝ. — Вписах имената им в списъка за едnodневно пътуване с автобус до манастира „Сейнт Мери“. Сестрата беше толкова щастлива, когато ги прочете — и никоя от тях нямаше смелостта да се откаже.

Роуз се засмя, но смехът се задави в гърлото ѝ. В следващия миг тя вече плачеше с тежки, задушаващи ридания, които я прегъваха на две.

Брайън клекна до нея и я обгърна с ръцете си.

— Прати ги по дяволите всички. Няма значение какво мислят за тебе. От значение си само ти самата.

Тя вдигна лице, мокро и подутото от сълзи.

— Мислиш ли, че е истина, Брай? Мислиш ли, че съм... копеле като бебето на Мари?

— Не, но не би ми пукало и да беше — той я погали по косата, докато Роуз притискаше лице в ризата му. Тя миришеше на прах за бебето, шампоан и неговата собствена мускусна, мъжка миризма. — В края на краищата, какво толкава има в това, че си различна? Ти си хиляди пъти по-умна от всички момичета, които познавам.

— Но не съм хубава — тя чувстваше колко фалшиво, свенливо прозвуча това и бързо добави. — Не търся комплименти. Това си е така.

— Кой ти каза?

Щипеща горещина пропълзя нагоре по врата ѝ и тя беше благодарна, че той едва ли би могъл да я види в тъмнината.

— Просто не съм — тя говореше по-рязко, отколкото искаше. — Във всеки случай не ми пука от това.

Брайън се дръпна леко надолу и я хвана за раменете.

— Роуз, ти си хубава.

— О, нима? — изсмя се подигравателно тя. — Е, не виждам някой да търчи към мен, за да ме погледне отблизо.

— Може би ще го правят, ако ти самата не ги затрудняваш така. Толкова си сигурна, че другите не те харесват, брадичката ти се вирва нагоре, преди да успеят да си отворят устата. По дяволите, Роуз, ти трябва да им дадеш шанс.

— Искаш да кажеш, че би трябвало да флиртувам повече, като Джорджет?

— Не се нахвърляй върху нея отново, Роуз — предупреди Брайън.

— Какво чак толкова казах?

— Ти не я харесваш.

Роуз се чувстваше като понесена на колелото си надолу по Кони Айлънд. Искаше да спре, но не можеше, нямаше начин да слезе. Дълбоко в себе си тя беше вбесена на Брайън от момента, в който той започна да излиза с Джорджет. Глупаво беше, но не можеше да се пребори с чувството, че го губи като свой най-добър приятел.

— Никога не съм казвала, че не я харесвам — възрази тя. — Всъщност, няма значение какво мисля аз. Важното е, че ти я харесваш. Може би дори я обичам. Тя е типът, след който момчетата обикновено тичат. Предполагам, че ти го правиш с Джорджет.

— Това не е твоя работа! — избухна Брайън. Той сърдито се отдръпна от нея и се хвърли обратно върху възглавниците. В последвалата тишина Роуз почувства бързите удари на сърцето си.

— Съжалявам, Брай — каза тя тихо и протегна ръка към неговата.

Всъщност не съжаляваше, че не харесва Джорджет. Кой би могъл да харесва някого на име Джорджет — още повече, когато тя изглеждаше като кукла Барби, носеше кашмирени пуловери и имаше повече руса коса от едно коли?

— Ти не й прости, нали?

— Казах само, че ми напомня за Ласи.

— Ласи е куче.

— Е, и? Случайно харесвам кучета.

Брайън се изсмя, без да иска.

— Признай си, Роуз. Нямаше да я харесваш дори и да беше Грейс Кели. Ти чисто и просто не я възприемаш, защото аз излизам с нея. Ти и майка ми. И двете сте еднакви.

— Майка ти! — побесняла, Роуз скочи на крака. Ударът в ниския покрив ѝ напомни рязко и болезнено, че доста е пораснала от времето, когато беше в четвърти клас. Но физическата болка не я нарани толкова много, колкото душевната.

Майка му. Исусе. Това сравнение я уязвяваше. Независимо от това, че той беше само нейният най-добър приятел, а не любовник, чувстваше се оскърбена, че я поставяше на едно ниво с неговата едра, размякната и някак (независимо от седемте деца) безполова майка.

— За твое сведение, господин умнико, самата аз имам вече доста опит — каза му тя. — И не само целувки.

— То се знае — каза Брайън с обикновен тон. Тя видя, че стиска устни, за да не се усмихне.

Роуз въздъхна победена. Нямаше смисъл да лъже. Брайън винаги можеше да види право през нея. Спомни си как един ден се хвалеше, че баща ѝ е бил адмирал във флотата и е потопил цяла флотилия дръпнати очи, когато е бил на война.

Те вървяха тогава към училище и Брайън се беше навел да вземе почерняло пени от тротоара. Той го разгледа внимателно.

— Да — каза накрая. — Баща ми го е познавал. Каза, че е бил чудесен човек, обзалагам се.

Той натика пенито в задания си джоб и се обърна към нея. Лицето му беше сериозно, като лице на човек, много по-възрастен от дванадесет години.

— Роуз, къде си чула тези думи? Дръпнати очи.

Тя престана да подскача около него, спряна от чуждия израз в сивите му очи.

— От Нани. Тя каза, че хората, които са убили баща ми, са подла банда жълти копелета с дръпнати очи.

— Не го казвай отново, разбра ли? Това е лоша дума. Като онези, които виждаш по стените на спирките на метрото. Харесваш Боби Лий, нали?

— Разбира се. Той е добър — бащата на Боби Лий притежаваше мандариновата градина на Одиън авеню, а семейство Лий живееше в тяхната кооперация на третия етаж.

— Е, хубаво. Но ако казваш тази дума, ти наричаш така и него. Има лоши думи и за хора като нас. Уоп, Дейгоу, Мик.

Роуз се почувства измърсена и засрамена.

— Не съм искала да кажа това.

— Ау, Роуз, да не мислиш, че не знам това?

И в този миг Роуз разбра изведнъж истинската причина, поради която мразеше приятелката на Брайън. Не заради нещо, свързано с нея, а защото Джорджет беше пресякла някаква граница с Брайън. Не, не граница, а стена — стена, която разделяше децата от възрастните. Берлинската стена на секса.

Е, хубаво, омръзнало ѝ беше да бъде от другата страна на тази стена и само да си въобразява какво другите хора всъщност правят.

Хора като Брайън (вероятно) и Мари (определено).

— Целуни ме, Брай — каза тя, като произнесе това по начина, по който би казала: „Какво ще кажеш за една игра на карти?“

— Какво? — гласът му прозвуча толкова изумен, като че ли тя му беше предложила да напръска със спрей статуя на Дева Мария.

— Само за упражнение — обясни тя. — Така че да не изглеждам пълен идиот, когато настъпи моментът. Ти можеш да ми кажеш къде греша. Не сме ли за това най-близките приятели.

— Не съвсем — гласът му вече не звучеше така объркано, но си личеше, че беше смутен. — Но, е... хубаво. Предполагам, че една такава целувка няма да те нарани.

— Да седна ли или да легна? — попита тя, обхваната от неочаквана нервност. Устата ѝ беше суха като шкурка. Ще забележи ли Брайън? О, реши тя, какво значение има, ако това е само целувка за упражнение? Брайън изглеждаше разтревожен.

— Стой точно там, където си — заповяда той. — И ако някой някога ти каже да легнеш, не го прави, чуваш ли.

Тя затвори очи и зачака. Нищо не се случи. Тя отвори очи и видя, че Брайън я гледеше втренчено и намръщено.

— Не така. Какво си се нацупила. Отпусни устните си.

— Да кажа ли „чийз“?

— Не, освен ако не искаш да те снимат.

— Това би било хубаво. Мигновена снимка за албума ми „Моята първа целувка“.

— Целувка за упражнение — поправи я той.

Брайън се наведе към нея. Почувства дъха му на лицето си, топъл, със слаба миризма на бонбон. В следващия миг устните на

Брайън се движеха нежно по нейните. На Роуз ѝ се струваше, че се намира в асансьор, който пропада три етажа надолу.

Нещо меко и кадифено се търкаше в зъбите ѝ. Върхът на езика му. Тя отвори устни по-широко, по нея се ливна надолу вълна от топлина, докато той опипваше с езика си устата ѝ отвътре.

И двамата дишаха тежко, когато се дръпна назад.

— Брайън — прошепна тя замаяна, както беше навремето, когато свиха бутилката от „Галоу Ред Маунтин“ и я изпиха до дъно тук, горе. — О, Брайън...

— Господи, Роуз, съжалявам. Не исках да... — той покри лицето си с ръце. Роуз забеляза, че те трепереха. — Не съм искал да стане така.

— Целуни ме отново — подкани го тя. — Целуни ме истински.

Този път целувката им беше безкрайна. Той я изтегли на матрака. Чувстваше се странно тежка. И мокра. Там долу. Като че ли беше в мензис. О, Дева Марио, така ли е започнало с Мари и Пийт?

Брайън изстена като от болка.

— Боже, Роуз.

Ръката му се придвижи нагоре и обхвана гърдата ѝ. Чувстваше я гореща и потна под колосаната си памучна блузка. Знаеше, че това беше грях. Грях, срещу който сестрите бяха предупредили — грях беше даже да докоснеш себе си по този начин. Но някак си сега това не изглеждаше грешно, не с Брайън. Ръката върху гърдата ѝ беше същата, която беше държала нейната онзи първи ден в детската градина...

Брайън я целуваше навсякъде, устните му докосваха шията ѝ, косата ѝ. Дъхът избухваше срещу нея в горещи учудени издишвания. Той пхна ръка под блузата ѝ, като се опитваше несръчно да разкопчее сутиена ѝ.

И тогава Роуз разбра: Той никога не е правил това преди. Той не знае как да го направи.

Нова вълна от нежност към него я залюля. Тя протегна ръка и освободи сутиена си.

Брайън простена, движейки устни по нея.

Погали голата ѝ гърд и на Роуз ѝ се стори, че ще се разтопи под горещината на ръката му. Но беше и уплашена. Беше твърде хубаво. Всичко, което беше толкова хубаво, трябва да е грях. Тя се изви, за да

се освободи от полата си; Брайън неочаквано се стегна като изпусна дълбок задушен стон.

Роуз почувства нещо мокро на крака си. Отначало тя си помисли, шокирана, че се е напикал. В следващия миг разбра — неговото нещо. Онова нещо, от което стават бебетата.

Засрами се — знаеше, че бяха направили нещо ужасно, непоправимо. Сега тя беше точно като Мари.

Но в следващия момент чувството за срам избледня и остана само Брайън. Държеше я в здрава прегръдка. Най-добрият ѝ приятел, душата ѝ.

Дълго време той лежа неподвижно с лице, заровено във врата ѝ. Чувстваше дъха му в косите си и пулса, който диво удряше във врата му. На Роуз ѝ се искаше да остане така завинаги.

Накрая той се раздвижи и повдигна глава. Удълженото му лице блестеше в тъмнината. Роуз видя израза на мъка в очите му и леко притисна пръст към устните му.

— Недей — каза тя. — Не казвай, че съжаляваш.

Роуз беше учудена от това, което изпитваше, въпреки че в този момент не можеше да каже какво точно беше. То преминаваше като порив на буен вятър през нея със силата на реактивна струя и изгаряше изпълнените с омраза думи на Нани. Чувстваше се нова, излъчваща светлина, като че ли беше родена отново.

„Сигурно подобно чувство изпитват тези, които получават Божието призвание, според описанието на сестра Перпетуа“, мислеше си Роуз. Само че не Господ я караше да се чувства така, а Брайън.

Неочаквано ѝ се стори, че част от нея беше остаряла с много години. Тя гледаше себе си, обърната назад към детето, каквото беше само преди час, към всички онези неща, които чувстваше, но не можеше да изрази с думи.

— Обичам те — каза тя.

— Роуз — тоя я притегли към себе си и я притисна в прегръдките си, думите му бяха заглушени в косата ѝ. — Нещо... стана. Не знам точно какво. Но... мисля, че го исках. Мисля, че трябва да съм го искал. Господ да ми е на помощ, Роуз, мисля, че го исках.

Последните му думи, Господ да ми е на помощ, бяха тези, които прободоха мозъка ѝ като трън. Ужасяваща мисъл я смрази: ще я накаже ли Господ за това, че обича Брайън по този начин? Те бяха извършили

прелюбодеяние, нали? Сестрата беше казала, че прелюбодеяние е всяка нечиста мисъл или деяние. Роуз не се чувстваше измърсена, но знаеше какво искаше сестрата да каже с думите си. Секс. Това беше грях, освен ако си семеен и го правиш, за да имаш бебе. Всякакъв вид секс.

Страх обхвана сърцето ѝ. Тя мислеше за ужасни неща. Няма да забременее, но ще бъде ударена от кола, докато пресича улицата. Или ще падне пред метрото. Или — тя се спря; в този момент натискът върху сърцето ѝ и причиняваше болка. И тя разбра кое би било най-ужасното наказание.

Да загуби Брайън.

* * *

— ... но ни освободи от лукавия. Амин.

Роуз приключи с последната молитва „Татко наш“. Вдигна очи и видя, че се е стъмнило и църквата е почти празна. Коленете я боляха, а червата ѝ куркаха. Трябва да е време за вечеря.

Изправи се сковано и се измъкна от църковната пейка, потръпвайки от болка като коленичи отново. Потопи пръсти в светената вода, прекръсти се и излезе навън.

Роуз бързо вървеше по тротоарите в падащия здрач. Беше се заоблачило и започваше да ръми. Тлъсти, хладни капки пръскаха по лицето ѝ.

Притиснала брадичка към яката си, тя бързаше надолу по Коуни Айлънд авеню. По това време на вечерта улиците напомняха затворена през зимата алея за разходка. Разпрани сенници, сгънати назад тежки, метални жалузи или врати от гофрирана ламарина, изтеглени пред магазините. Даже човекът, който продаваше глазирани, хрупкави бисквити, беше напуснал ъгъла, на който обикновено стоеше. Роуз зърна гърба на черното му палто с развени поли: подтичваше леко, докато пресичаше улицата, като буташе количката пред себе си.

И все пак улицата гъмжеше от живот. Клаксони на коли пронизваха въздуха, минавачи бързаха да избегнат дъжда. Роуз чу плещест шофьор на камион да реве на шофьора на Плимут, който се беше наврял зад него и надуваше лудо клаксона си.

— Ааауу, гос'не, ще натикам... е... предницата в носа ти.

Тя ускори крачките си. Разхвърлян боклук — листа от вестници, парчета стиропор, сламени опаковки, празни цигарени кутии — се носеха пред нозете ѝ. Почувства се по-самотна от всеки друг път.

Не беше виждала Брайън от онази нощ на покрива преди седмица. Той я избягваше. Защо? Съжаляваше ли за това, което се случи? Или беше твърде смутен, за да се срещне лице в лице с нея?

Гризеше я чувство за вина. Аз съм виновна, аз го накарах да ме целуне. Въведох го в грях, точно както Ева направи с Адам.

Това ли щеше да бъде Божието наказание? Раздяла с Брайън?

О, моля те, Боже, моля те, ще направя всичко, ако ми го върнеш обратно. Няма да ям месо през цялата седмица, не само в петък. Ще постя цели четиридесет дни през Великите пости. Ще посветя живота си да служа на другите.

Когато влезе в апартамента, Нани гледаше Лорънс Уелк Шоу по телевизията. Тя едва отклони поглед от плетивото си.

— Закъсна — изграчи тя. — Оставих ти вечеря във фурната.

От деня, в който Мари си отиде, Нани не нападаше Роуз както обикновено. Тя се питаше дали баба ѝ не съжалява за казаните ужасни думи.

— Не съм гладна — каза Роуз.

В малката тъмна спалня, която беше делила с Мари, едното легло беше оголено — без чаршафи, с износена плюшена покривка, стегнато опъната над дюшека. Чисти кръгчета се открояваха в праха върху горната повърхност на скрина, отбелязваха местата на шишенцата парфюми и лосионите за лице на Мари. Изчезнали бяха и моменталните снимки, както и комиксите по 25 цента, които бяха подпъхнати от вътрешната страна на огледалото. Гардеробът беше опразнен от страната на Мари. Когато Роуз закачи дебелия си пуловер, празните закачалки се залюляха и заудряха една в друга с, металическо пощракване.

Човек можеше да си помисли, че Мари беше умряла. Роуз потрепери и се прекръсти почти механично.

В следващия миг, клекнала на пода, тя издърпваше напред изтъркания, незакрепен към него край на кафеникавия мокет. Отдолу се показва разхлабена дъска. Роуз намери металната пиличка за нокти, която държеше в долното чекмедже на скрина, и повдигна дъската. Под

нея имаше място колкото за стара метална кутия за бинтове. Тайното ѝ място. Никой не знаеше за него. Дори и Мари. Даже и Брайън не знаеше.

Роуз отвори металната кутия и изгърси от нея парче посивял памук. Бавно го разви, разкривайки блестящото съкровище, увито в него.

Рубинена обица като замръзнала капчица кръв искреше в ръката ѝ.

Вълната на спомена я понесе назад. Преди седем години — нима беше толкова отдавна? Всичко изплува пред очите ѝ така ясно, като че ли ставаше в момента. Елегантната дама във визонено палто. Един ден Роуз я видя изправена до училищната сграда. Тя не изглеждаше като майка на някоя от съученичките ѝ. Приличаше повече на кралица, или по-скоро на тайнствена, филмова звезда в това красиво палто и шапка с малък воал, който се спускаше над очите ѝ.

И после разбра, че онези мистериозни очи под воала се вглеждат втренчено точно в нея. Отначало Роуз беше сигурна, че греши. Тя даже погледна през рамо, за да види дали няма някой зад нея. Но не, дамата гледаше право в нея. Очите ѝ бяха големи и някак влажни, като прозрачно зелените топчета за игра от нейната колекция — онези, които можеха да се сменят с десет котешки очи.

Роуз предпазливо се приближи. Тъжна и изгубена — така изглеждаше дамата. Но в това нямаше никакъв смисъл. Защо? Всеки, облечен така хубаво като нея, би трябвало да е богат, а богатите хора не познаваха тревогите на възрастните от обкръжението на Роуз. Беше студен ден и дамата като че ли потрепери и загърна палтото по-плътено около себе си. Рубинени обици проблясваха в ушите ѝ. Какво ли би могла да иска?

Когато Роуз премина през вратата сред шумна, блъскаща се тълпа съученички, жената направи няколко несигурни стъпки напред и извика със слаб, задавен глас „Почакай!“

Стресната, Роуз спря, като си спомни веднага, че многократно ѝ беше повтаряно — и от Нани, и от сестрите — никога да не говори с непознати. Но сега тя не можеше да избяга. Обувките ѝ като че ли залепнаха на тротоара. Ръцете и краката ѝ се вцепениха.

Роуз стоеше хипнотизирана от това красиво, но измъчено лице с крехки кости, под бледата кадифена кожа. Над кожената ѝ яка беше

разпръсната мека коса с цвят на есенни листа. Приличаше на снежинка, която би се разтопила при първия допир. Подобните на цвят устни на жената потръпваха. Очите ѝ бяха изпълнени със сълзи. Тя като че ли се канеше да каже нещо, но се дръпна рязко назад, внезапно променила намерението си. Вместо това вдигна ръка — Роуз си спомни, че ръката ѝ трепереше — и освободи рубинената обица от дясното си ухо.

Роуз стоеше неподвижно пред нея твърде шокирана, за да протестира, когато дамата притисна малката, леденостудена обичка в дланта ѝ. В следващия миг тя вече тичаше, високите ѝ токчета тракаха по замръзвания тротоар, бързо се наведе и влезе в дълга, лъскава лимузина, която чакаше до бордюра, и изчезна в облак пушек.

Роуз беше сигурна, че дамата е нейният Ангел Пазител. Всеки има такъв, каза сестра Перпетуа. Но Роуз не вярваше, че и тя има такъв... до този ден.

А сега тя имаше обичката като доказателство.

Роуз я повдигна към светлината, рубин във формата на сълза, който висеше от малка, украсена със злато и диаманти основа. Тя блестеше със своя собствена светлина даже в сумрака на стаята и Роуз задържа дъха си от изненада, въпреки че я беше гледала стотици пъти досега. Да, магия. Магия, изпратена от Бога.

А тя се нуждаеше от магията ѝ сега повече от всеки друг път.

— Не ме оставяй, Брай — прошепна тя, като стисна здраво обичката в юмрука си и повече страст в сърцето, отколкото можеха да съберат хиляди молитви. — Моля те, никога не ме оставяй!

ГЛАВА 2

Ню Йорк, 1963 година

Рейчъл погледна чинията си и се намръщи — пържено яйце сред три подредени триъгълника от препечени филийки. Кръгло като маргаритка и без нито един мехур. Знаеше, че Бриджит ги пържи в специално приспособление, за да може краищата да бъдат така съвършени като всичко друго в тази къща.

Вилицата в ръката ѝ, изработена от любимото сребро на мама, беше излъскана до огледален блясък. Улови собственото си изкривено отражение в нея — кръгли сини очи, разпиляна светлокестенява коса.

— Няма да отида — каза Рейчъл спокойно в отговор на въпроса на майка си.

Как би могла? След последната нощ с Джил? Да се облече официално, да флиртува, да се преструва, че всичко е наред? Господи, каква шега би било това.

Думите на Джил се върнаха обратно като бодвания от остър трън: „Защо не си признаеш, Рейчъл? Ти не си чак толкова морална. Не е това причината, поради която не ме допускаш изцяло до себе си. Причината е, че ти всъщност не харесваш секса. Ти си фригидна. Или, може би, в действителност имаш нужда от момиче.“

Рейчъл заби вилицата си в жълтъка като наблюдаваше как се пука и изтича върху чинията, декорирана със синя върба. Разлетият жълтък покри плащещата върба и трите фигурки, които пресичаха мостчето.

Джил я беше вбесил. От всички надути нищожества в Харвард спечели той — но вътре в нея я гризеше мисълта: „Боже, а ако е истина?“

„Приеми нещата такива, каквито са — заповяда си тя. — Не е само Джил, който не успя да събуди желание в теб. Нещо липсваше в опитите ти с всички момчета досега.“

Двайсетгодишна и все още девствена. Не, както беше изтъкнал Джил, защото е много морална. Не. По-лошо. Истината е, че досега в нея не се беше появило желание и нужда.

Рейчъл се вгледа в разляния яйчен жълтък с лека погнуса. Само че погнусата ѝ нямаше нищо общо с отблъскващия вид на закуската ѝ, нито с бирите, които беше изпила предната вечер.

Всичко е концентрирано в секса, мислеше тя. Всичко.

Модите. Парфюмът. Горните корици на списанията. Даже телевизионните реклами на пасти за зъби. Като че ли всеки един в този свят или мислеше за секс, или говореше за него, или го вършеше. Какво не е в ред с мен?

Беше ли това като началните уроци по плуване? Или се справяш добре, или потъваш като камък?

Или, може би, тя беше родена такава. Само нормална външно, даже хубава, но всъщност деформирана. Рейчъл си спомни един ден от детството си. Старата леля Уили в нейното визонено палто и задушавачката ѝ парфюмирана прегръдка, а след това тракането ѝ, обхванатите и бузки от дланите ѝ: „Също като кукличка! Така изящна! А тези сини очи, Силви, трябва да ги е взела от Джералд? Но откъде е дошло това хубавичко, кукленско лице? Не от теб или от майка ти. Чудя се от кого?“

— „Момичето с лейката“ — беше отговорила тържествено Рейчъл.

Мама казваше винаги, че Рейчъл ѝ напомня за тази картина на Реноар. Беше ѝ я показала в една книга — малко момиченце с вълни от червеникавозлатиста коса и ясни сини очи, в рокля със същия цвят, изправена във вкаменена поза сред градина с лейка в ръка.

Рейчъл мразеше тази картина и веднъж, когато беше в много лошо настроение, я надраска с цветен молив.

Защо хората винаги ѝ повтаряха, че е изящна, умна и обична? Тя копнееше да тича през отекващите стаи на голямата им къща, вместо да върви тихо и кротко, както изискваше мама, искаше ѝ се да креци с пълно гърло, да търкаля колела по пъстрите килими. Не да бъде като кукла или момиче с глупава лейка в ръка, а като птица или диво създание — да прави каквото иска, без да я е грижа, какво ще си помислят другите за нея.

Сега се питаше дали през цялото време не се беше измъчвала за неща без значение. Беше живяла с копнежа да бъде висока и силна като амазонките, за които беше чела, когато през цялото време в нея е имало някаква ужасна, скрита деформираност. Липсващи хормони или

парализиран сексуален нагон. Или даже, не дай Боже, нещо извън нормалното там, долу.

— Рейчъл, какво ти става? — гласът на майка и стигна до нея.

Рейчъл вдигна очи. Баща ѝ беше вгълбен във вестника си, но майка ѝ я гледаше с онова тъжно, леко учудено изражение, което тя като че ли винаги имаше, когато не стигаха до съгласие за нещо. Би ли могла да каже на майка си? Майка ѝ, която се заобикаляше само с хубави вещи, стереоуредбата, от която се чуваше винаги камерна музика, копринените шалове и бродираните носни кърпички, скъпоценните ѝ рози. Тя самата изглеждаше като цвете, стройна и елегантна с гористозелени очи и бледа, почти бяло руса коса. В осем и половина сутринта, вече начервена и облечена в дългата си скъпа домашна роба на маргаритки, изпращаше баща ѝ в банката.

Майка сигурно ще бъде ужасно шокирана. Никога не е говорила за секс, поне не с мене. Питам се дали тя някога се е чувствала по този начин, изпълнена със страст към татко... Или към някой друг.

— Просто нямам сили за това и нищо повече — каза Рейчъл. — Изпитът по висша математика ме довърши. Не съм имала повече от двадесет минути със миналата седмица.

Тя въздъхна, вдигна триъгълно парче препечена филийка и натопи края му в лепкавия жълтък.

— Когато реших да уча медицина, мислех, че ще правя дисекции на, например, овнешки очи или кравешки сърца, няма да държа изпити по интегрално смятане.

Забеляза, че майка ѝ трепна от отвращение — Силви все още не можеше да се примири с желанието ѝ да стане лекар. Чувство на раздражение бързо премина през Рейчъл.

По дяволите, няма да бъде като нея. Като чифт копринени чорапи, красиви, но уязвими. Да, тя е за това да се върши добро, но, по възможност, без за целта да е нужно да си мърсиш ръцете.

Нова мисъл изпълни Рейчъл с тревога. Представи си, че приличам много повече на нея, отколкото смятам — че сексът не е от особен интерес за мама — изобщо не мога да си я представя да го върши с татко по начина, по който София Лорен го правеше с Марчело Мастрояни в „Развод по италиански“ — и представи си, че такова едно нещо може да се унаследява, също като цвета на очите или на косата?

— Приемът ще бъде след две седмици — напомни й меко Силви и като се усмихна леко, наля мляко от сребърна каничка в кафето си, разбърка го бавно и грациозно. Лъжичката ѝ с лек звън докосваше скъпия порцелан на чашката.

— Току-що си спомних как Мейсън те научи да плуваш — трябва да си била четири или петгодишна. Първата зима, след като татко ти купи мястото в Палм Бийч. Не е ли така, Джерълд?

Баща ѝ вдигна очи от „Уол Стрийт Джърнъл“.

— Ммм? О, да, да. Ти и онова момченце вечно измисляхте едни или други щуротии. Повечето от тях лоши.

Той хвана погледа на Рейчъл, намигна ѝ и за момент тя почувства невидимия пръстен, който обгръщаше само тях двамата. И в следващия миг си помисли с болка. Той изглежда толкова възрастен.

Излъскан гладко от възрастта като стария, чаен сребърен сервиз на майка ѝ. Видя посипания му с лунички скалп под сребрилата коса, фина, като паяжина, ръждивите петна по лицето му и сърцето ѝ се сви от болка при мисълта, че може би скоро ще го загуби.

Спомни си, когато я вдигаше нагоре и я люлееше над главата си. А тя, увиснала във въздуха, поглеждаше надолу в блесналите му очи и виждаше любовта му към нея, съвършена и искряща, и чувстваше — о, блаженство, пълно щастие.

Спомни си и как седеше в скута му в потъналия в сумрак и с мирис на кожа хладен кабинет, и слушаше музика, а това беше истинско удоволствие, защото всяка плоча си имаше приказка, която баща ѝ разказваше, като играеше всички различни герои. Някои от тях така глупави, а някои — толкова тъжни. До осмия си рожден ден тя знаеше всяко либрето наизуст. И тогава той я заведе — само те двамата — в Метрополитен Опера, която тя възприе като най-красивото място в света, и те гледаха нейната любима опера „Сватбата на Фигаро“.

Но сега, по дяволите, той изглеждаше не само по-слаб, но и някак по-крехък, движенията му бяха по-предпазливи, очите му пламтяха, като че ли зад тях гореше огън, който постепенно го поглъщаше.

Спомни си с болка онзи ужасен ден преди три години, когато им позвъниха, че баща ѝ е бил бързо откаран в интензивното отделение на болницата „Ню Йорк“. Тя се беше втурнала там от училище и, твърде уплашена, за да може даже да чака асансьора, се беше затичала нагоре

по стълбите. Накрая стигна до стаята му, разрошена и задъхана. Когато го видя, посивял и съсухрен под пластмасовата кислородна маска, като мумифициран, изложен за разглеждане, с всичките тези тръбички, които излизаха от него, тя беше обзета едновременно от отчаяние и ярост. Защо не направят нещо, не го излекуват, тя — шестнадесетгодишна и висока само малко повече от пет фута — искаше да се разкреци на санитарни сестри и доктори, които не правеха нищо, а само си говореха и драскаха бележки по диаграмите. Защо не стояха при него, за да работят бясно за подобрене на състоянието му? Рейчъл искаше страстно да го види отново здрав — винаги ще си спомня този ден, даже точната минута, когато с впити в студената метална рамка на леглото му ръце, и чело, притиснато към грубия чаршаф, тя обеща на себе си и на Бога, че ако баща ѝ оздравее ще стане лекар. Така тя никога няма да се чувства толкова глупава, толкова безпомощна, толкова зависима от хора, които не искат да направят нищо.

Рейчъл прогони страшния спомен. Мейсън. Те говореха за Мейсън Гоулд, нали?

— Спомням си, той едва не ме удави — каза тя със смях, — нарече ме глупаво мамино детенце и пъзла и така ме вбеси, че скочих в най-дълбокото място и потънах като камък.

Силви вдигна поглед, тъмнозелените ѝ очи бяха разширени и разтревожени.

— Никога не си ми казвала това.

Последното, което бих направила, мамо, помисли Рейчъл, но всъщност само сви рамене.

— Би ли ме пуснала отново близо до този басейн, ако знаеше?

Последва дълъг момент на мълчаливо съгласие с казаното, разменен поглед между Джералд и Силви. До Рейчъл достигнаха успокоително познати домашни звуци, тракането на чинии от кухнята на Бриджит, тихото ръмжене на Порша, която се чешеше под масата, тиктакането на часовника на полицата над камината. Помисли си: „Господи, те си представят какво би било, ако се бях удавила, ако бяха ме загубили.“

Почувства се притисната надолу като че беше нарамила огромна, тежка раница — твърде много любов, съдба на единствено дете. Как беше копняла за сестричка или братче. Но, въпреки че майка ѝ държа

бебешкото креватче в детската стая много дълго време, бебета не дойдоха. И Рейчъл беше играла в замяна с безкраен парад от кукли, които ѝ се подаряваха тържествено на всеки рожден ден и Chanukah^[1] в лъскави кутии, завързани с големи сатенени панделки — Мъфи кукли, кукли булки, Бетси Уетски, Барби — но винаги беше загубвала интерес, след като разбереше, че никаква сила на въображението не можеше да ги превърне в истинска сестричка, която би могла да прегръща и обича и която би я обичала.

Рейчъл погледна майка си, която продължаваше механично да бърка изстиващото си кафе, дългите ѝ тънки пръсти бяха прозрачни почти като чаша от фин порцелан. Погледът на Рейчъл премина покрай Силви, обхвана тъмния блясък на скъпия бюфет, украсен с големи, изящни свещници и пълен със сребърни подноси. А на другата стена беше китайският шкаф на майка ѝ с кристал, който примигваше зад скъпите стъкла. Съвършена красота... част от майка ѝ. Като че ли разделящата граница между нея и тази къща беше изчезнала с времето и двете се бяха слели в хармония.

И все пак някакво мистериозно чувство витаеше около майка ѝ, нещо, което често пъти я водеше до странно самовглъбяване. Рейчъл не можеше да си спомни случай, в който да не е почувствала тази тиха тъга, която лягаше като сянка между тях. Когато майка ѝ я прегръщаше, прегръдката ѝ беше твърде стегната, почти задушаваша — като че ли се страхуваше, че Рейчъл би могла да се изплъзне от нея.

Рождените дни, особено когато майка ѝ не знаеше, че Рейчъл я наблюдава, усмивките, които никога не стигаха до очите ѝ. Рейчъл духаше свещичките и се молеше горещо година след година за едно и също нещо. Моля те, Боже, направи майка ми щастлива.

Защо, защо тя не можеше да бъде щастлива? Какво повече би могла да иска?

Рейчъл си спомни детските агонии, безкрайните въпроси, които си задаваше — дали друго дете би могло да направи майка ѝ щастлива. Или — може би — тя беше виновна? Ако беше друга, по-послушна и се държеше по-прилично — като онова лъжливо скромно момиченце с лейката. Би ли била мама щастлива тогава?

— Изяж си закуската, скъпа — подкани я нежно Силви. — Изстива.

— Не съм гладна.

Лицето на Силви се напрегна.

— Добре ли си?

Ето ни пак там.

— Добре съм, мамо. Чисто и просто снощи се върнах почти в два часа, а когато си легнах, Порша пожела да се вмъкне в леглото при мен. Изглежда, съм ѝ липсвала.

Рейчъл надзърна под масата — дебелото, черно ловджийско куче лежеше в краката ѝ и доволно хъркаше. Тя леко го погали с палеца на крака си, обхваната от прилив на нежност към този мелез, когото беше спасила като малко кученце. Когато вдигна очи към Силви, видя, че майка ѝ все още я наблюдава с тревога.

— Честна дума, мамо. Нищо ми няма.

Господи, ще спре ли тя някога с това? Целият ми живот, всяко обелено коляно и одраскан лакът — всеки би помислил, че съм болна от епилепсия или рак. Бедната мамо. Всеки път, когато се връщах къщи насинена и изподрана от катерене по дърво или падане от колело, тя беше тази, която плачеше.

Без да иска, Рейчъл си спомни деня, в който се изгуби пред магазина на „Сакс“. Беше в дните преди Коледа. Трябва да е била петгодишна, едва порасла достатъчно, за да може сама да натисне въртящата се врата. Майка ѝ гледеше нещо на първия щанд, когато Рейчъл чу звънчетата на Дядо Коледа на улицата. „Само ще надзърна“, реши тя. Ще изтича навън за миг и след това ще се върне обратно, без майка ѝ да забележи отсъствието ѝ. Но навън имаше твърде много хора. Тя беше повлечена от тълпата и понесена като лист от бърз поток. Не можа да се освободи, докато не измина почти няколко преки по-долу от магазина. Валеше сняг, във въздуха се въртяха големи снежинки като парчета памук и бавно падаха надолу, затруднявайки видимостта. Когато се върна в магазина с подгизнали крака, майка ѝ вече не беше там.

Рейчъл никога не забрави този миг, ужасната паника, това чувство на пропадане надолу под лъжичката. Даже на тази възраст тя не беше уплашена за себе си, а за майка си. Знаеше колко се е изплашила тя от внезапното ѝ изчезване. Рейчъл затича напред-назад между пазаруващите, като с мъка сдържаше сълзите си и претърсваше всяка пътека между щандовете.

След като обиколи всички щандове, тя отново излезе навън. Може би майка ѝ я търсеше там. Тя постоя малко до Дядо Коледа, като наблюдаваше как дрънка звънеца си и хората поставяха стотинки в паничката му — и тогава един любезен полицай я запита дали не се е загубила. Когато му отговори утвърдително, той постоя малко с нея, докато дойде боядисана в зелено и бяло кола и друг полицай, който я откара вкъщи.

Лицето на Силви тогава беше като издялано от камък в памет на Рейчъл. Не можеше да забрави книжната бледост на кожата ѝ и подпухналата червенина на очите ѝ. И как цялата трепереше, когато притегли Рейчъл в прегръдката си, притискайки я така силно, че детето едва можеше да поеме дъх. И през цялото време тя ридаеше и я докосваше по косата, ръцете — сякаш да се увери, че Рейчъл е наистина там, при нея, цяла и невредима.

— Всичко е наред, мамо — Рейчъл се беше опитала да я успокои, самата тя разплакана, с лице, заровено в ароматната коприна на косата ѝ. — Не плачи. Моля те. Знаеш ли, даже не съм се изгубила. Не съвсем. Освен това, сама намерих пътя за дома. Е, полицаят помогна, но аз знаех пътя. Мамо? Мамо?

Кога за първи път разбра, че майките на другите момичета не бяха като нейната? Странно, те се обличаха като нея, имаха същите прически и пазаруваха в същите магазини, въпреки че повечето от тях не бяха така стилни като майка ѝ, и все пак бяха различни.

С майка ѝ беше много по-вълнуващо. Тя превръщаше всяко нещо, което правеха заедно, в нещо специално, нещо важно. Другите майки просто водеха момиченцата си в парка или на куклени представления. Майка ѝ я водеше в музеи, мистериозни гробници с позлатени саркофази от древен Египет и стаи, пълни с чудесни картини и произведения на изкуството — например, цяло японско селище, гравирано на един-единствен зъб от слонова кост, картини на пълни, голи жени и крилати ангелчета, красиви, избродирани с мъниста кесии, шити от ескимоси. И хванала я за ръка, ѝ обясняваше подробно всяко нещо, като го превръщаше в истинско чудо за нея.

И все пак, майките на приятелките ѝ бяха като че ли много поестествени. Те превързваха обелените колене на децата си като че ли мажеха с масло парче препечена филийка. Понякога им крещяха и се

ядосваха. Но ако човек закъснее петнадесет минути от училище или се върне в къщи с разбит нос, не се разпадаха на части.

И все пак, странно, при истинска криза майка ѝ се държеше твърдо. Рейчъл си спомни деня, в който баща ѝ получи сърдечен удар и майка ѝ я намери да ридае до болничното му легло. Беше я хванала здраво за ръката и бързо я изведе в коридора. Рейчъл смаяна и с изненада откри, че зелените очи на майка ѝ блестяха не от сълзи, а от гняв.

— Няма да разреши това! — каза ѝ за първи път остро Силви. — Държиш се така, като че ли умира. Той ще се оправи. Ще бъде добре. И за Бога, преди да се върнеш в стаята му, върви и се наплискай със студена вода. Няма да разреши баща ти да отвори очи и да помисли, че стоим shivah^[2] за него.

Да, майка ѝ беше истинска мистерия в някои отношения. Рейчъл беше прочела някъде, че копринени конци, сплетени до дебелината на стоманено въже, са по-здрави и издръжливи. Майка ѝ беше като тях, по-силна, отколкото всеки друг би могъл да подозира... може би, дори и самата тя.

— Означава ли това, че отиването ми на този прием е от голямо значение за теб? — попита Рейчъл, като наблюдаваше майка си как поднася чашата към устните, изпълнена със силно желание, даже сега, да ѝ направи удоволствие, да прогони тази постоянна тъга от очите и.

Силви постави леко чашата си върху изящната чинийка.

— О, Рейчъл, не става въпрос за мен. Искам го заради теб, не разбираш ли? Когато растях... — отдалеченост пропълзя в очите ѝ, но тя бързо се стегна. — Във всеки случай, не беше толкова лошо. Само че... самотно. Да, около момиче на твоята възраст трябва да има младежи, които да го ухажват.

Рейчъл се изсмя.

— Младежите вече не ухажват момичетата, мамо. Те ги... чукат.

Тя си помисли за Джил и потръпна от студ. Видя, че навън вали, тежки капки почукваха по прозорците. Само след няколко дни беше Денят на Благодарността, следваше Chanukah. Тя беше купила голям шал за Джил, кашмирен, меко меланжирано синьо.

Влюбена ли съм в него? Но не можа да си спомни някога да се беше разтопила в неговата откъснута по начина, по който се предполага, че това става, не, дори не и в началото. Очарована от него, да, от начина,

по който той се смееше на глупавите ѝ шеги и веднага ѝ отвърщаше с още по-сполучливи от негова страна. От разсеяния му начин на обличане — кожено военно яке и скъпи чорапи; или яке от „Брукс Брадърс“, съчетано с джинси на петна. От смешните карикатури, които рисуваше в тетрадките ѝ, когато учеха заедно.

Но той беше толкова супер организиран, така... дяволски надут, в предмедицинския факултет на Харвард и вече зубреше по избраната от него специалност — гръдна хирургия.

Рейчъл беше обхваната от нарастващ гняв към него, който се обърна след миг срещу самата нея.

Хей, той не е виновен, че си фригидна.

Мислите ѝ я върнаха назад във времето, когато започна за първи път да излиза с момчета, през лятото, в което навърши шестнадесет години, в къщичката на плажа в Дийл. Хареса ѝ целувката на Бък Уокър — тя я изпълни с топло, приятно чувство. Харесваше ѝ и когато той, а по-късно и Арни Шапиро, си разрешаваха и нещо повече от целувки. Но в някаква неznайна точка това чисто и просто... спираше. Приятните чувства, топлите тръпки. Тя усещаше ръката върху гръдта или между краката си, но чувството в нея беше обикновено, не повълнуващо, отколкото ако беше разтривана с кесия за баня или със сапун. Вътре в себе си тя малко по малко се отдръпваше. В началото не физически, а умствено. Като че ли излизаше извън тялото си, носеше се над него и студено отбелязваше това, което ставаше, като някакъв призрачен спортен коментатор, Хауърд Косъл от сцената на прелъстяването.

„А сега нещата, приятели, действително се разгорещават. Той се откъсва, тича... той е — о, момчета, не го изтървайте от погледа си — приближава се до главата линия. Успя да разкопчее този сутиен, ето, а сега се поти над ципа ѝ. Само как тежко диша, приятели, той изглежда ужасно. Но чакайте, нещо става — тя се отдръпва, блъска ръката му настрана... тя е — нека да погледнем по-отблизо това, ако можем — прекъсна го точно на главата линия. Трудно спиране.“

Беше чувала от момчетата и от приятелките си, че много плачели в последната минута. Изпросвали си — по религиозни или морални причини — девствеността, желаели да я запазят за съпруга си или чисто и просто от обикновен страх. Защо тогава при нея това беше кикотенето?

Кълнеше се многократно пред себе си, че този път няма да се кикоти, но дойдеше ли моментът, започваше и не можеше да се спре.

Нито едно момче, установи тя, не можеше да задържи възбудата си сред вълни от смях.

Замисли се за снощи. Джил я караше в къщи от Брин Моор. Той се отдели на пресечката и преди напълно да разбере къде точно бяха, паркира пред крайбрежния навес за прибиране на лодки до Карнеги Лейк в Принстън. Беше сумрачно, а небето бледомораво, водата тъмна и неподвижна. Беше твърде хладно, за да може да се издържи дълго време на открито, но Джил настоя. Организиран, както винаги, той се оказа подготвен със сандвичи, голям пакет пържени картофи и стар напълнен с вата дюшек.

Рейчъл смътно си спомни за дрехи, които се разкопчаваха, чувството, че е хваната в примка, страшно ѝ се пикаеше. И тогава ципът на Джил се запъна, лицето му силно почервения и той започна да ругае. Неочаквано цялата сцена ѝ се стори непоносимо смешна: смразяващият студ, Джил в борба с ципа си, ругаещ от болка заради болезнено прегънатия си втвърден член.

Кикотът ѝ избухна така естествено — като пяна, преливаща от ръба на кутия за бира.

Изтри очите си, засрамена от пристъпа, и след като най-сетне успя да се спре, каза:

— Съжалявам. Не знам какво ми стана.

Джил, вече престанал да тегли ципа си, стоеше там с нацупени устни. Приличаше на сърдито малко момче, чиято любима играчка е била отнета.

— О, мисля, че знаеш. Мисля, че знаеш много добре. Това не се случва за първи път, както много добре знаем и двамата. Това, което искам да знам, което наистина искам да знам, е какво толкова дяволски смешно намиращ в мен.

Но той изглеждаше толкова комичен, с намръщеното си лице и коса пълна със суха трева. Водата в езерото тихо припляскваше в тъмнината по брега и засилваше нуждата ѝ да се изпикае. Отново почувства, че я напушва смях.

— Не си виновен ти, Джил — пое дъх тя. — Аз съм причината. Реагирам така, когато ми е нервно. Знаеш, като някои хора, които се

смеят на погребение. Цялата се стягам на възли отвътре и след това... всичко това избухва някак навън.

„Погребение? О, Боже — помисли си тя, — какво сравнение?“

Но устата му се отпусна, гневът му беше поотминал малко.

— Дявол да го вземе, Рейчъл. Какво мислиш беше това? Задоволяване на нечий сърбеж? Какво те прави толкова нервна? Аз те обичам, по дяволите.

Кикотът, със свой собствен динамичен живот, независимо от нея, започна да си пробива път нагоре към гърлото ѝ. Тя прехапа езика си, за да се сдържи.

Но декларацията му, слава тебе, Господи, ѝ посочи път за излизане от положението — ясен, като знак за изход, припламващ в тъмнината.

— Съжалявам, Джил — успя да каже тя. Сълзи пълнеха очите ѝ — сълзи от болка от прехапвания ѝ език. — Харесвам те. Харесвам те много. Но мисля, че не те обичам. Недостатъчно, за да... за да ти разреши всичко.

Да, точно така — и в следващия месец или година, веднага щом се влюби, всичко ще бъде различно. Тогава тя ще почувства всички онези неща, които се предполага, че трябва да чувства.

Сега беше ред на Джил да се смее. Смееше се, докато си затваряше ципа, смееше се с горчивина.

— Любов? Мислиш, че това е, което те задържа? Боже, ти си даже по-изкривена, отколкото предполагам. Истината е, че ти изобщо не харесваш секса. Или може би имаш нужда от жена.

Той започна да стъва дюшека с резки движения, но в един миг спря и я погледна със зъл поглед.

— Каквото и да е, надявам се, че ще го откриеш. Искрено се надявам, че ще го направиш. Но отсега нататък те моля да ме оставиш на мира, по дяволите.

Сега, при спомена за казаното, Рейчъл потрепери от обида. Помисли си за часовете прекарани после, когато най-сетне се прибра вкъщи, и вече в леглото си с широко отворени очи я удари болката от думите му. В отчаяние да докаже на себе си, че не е фригидна, тя даже се опита да онанира. Но подпъхването на ръка под собствената ѝ нощница и търкането там долу ѝ се стори даже по-нелепо от детските

игри с момчетата — като блъскане в тъмнината например. Ще изпита ли някога оргазъм — ако го има?

Накрая просто се предаде и се разплака. Ще завърши като рядък случай в медицинско отношение с един-два параграфа за нея в някоя научна монография по медицина. Куриоз, игра на природата.

Никой не я обичаше. Никой, когото да обича.

Звук от тракане на чинии я върна обратно на масата за закуска. Рейчъл вдигна очи и видя широкия гръб на Бриджит да изчезва към кухнята с купчина мръсни съдове.

— Не съм самотна — излъга тя, като внимаваше гласът ѝ да звучи леко, без напрежение. — Имам теб, татко и Порша.

Баща ѝ отново погледна иззад вестника си.

— Радвам се, че поне майка ти и аз сме включени към компанията на кучето ти. Бих желал само да не я храниш, докато сме на масата.

Рейчъл бързо дръпна ръка изпод масата, където Порша лакомо облизваше последните трохи препечена филийка от пръстите ѝ.

— Това е всичко, просякинче такова — скара се тя на кучето, което побутваше с муцуна краката ѝ, но успя да му даде и остатъка от закуската си.

Чу баща си да мърмори, заровил нос във вестника.

— Защо, по дяволите, Кенеди отива точно в Тексас от всички други възможни места? Кой има нужда от него там? Трябва да се заеме да оправи няколко огради в собствения си заден двор. Не ми харесва начина, но който се разгарят страстите в Индокитай. Отново силно мирише на Корея.

— Джералд — прекъсна го Силви ласкаво. — Моля те, нека да не говорим за война — тя се обърна към Рейчъл, лицето ѝ просветна. — Мисля, че бихме могли да отидем по магазините днес следобед или утре — Силви рискува предпазливо. — За рокля. Нова рокля за приема. Касини има чудесна, нова колекция в магазините на „Бендел“. Само почакай, докато я видиш.

На Рейчъл ѝ прималя. Поне тридесет рокли висяха в гардероба ѝ на горния етаж, на много от тях етикетите с цените все още не бяха махнати от ръкавите, а майка ѝ искаше да я влачи по магазините за нова!

Колко по-просто и лесно би било, ако единствените дрехи в гардероба ѝ бяха тези, които носеше в момента — разпуснат рибарски пуловер, износени до мекотата на фланелена тъкан джинси, старите ѝ мокасини. В тези дрехи тя се чувстваше в безопасност, те отразяваха собствената ѝ истинска същност. Представи си роклята, която майка ѝ щеше да избере. Мека коприна или шифон, бледа като зората, с бухнали ръкави и пола до коленете. И всичко ще завърши с отиване на приема на Мейсън като красиво опакована кутия за подарък, но без нищо в нея.

Твърде нещастна, тя все пак се усмихна, искаше ѝ се да не нарани силното желание, което прочете в погледа на майка си, да го задържи, даже и това да означава да продължи да се преструва още малко, че е маминото момиченце с лейката.

— Утре — обеща тя, — ще отидем утре. Първото нещо, което ще направим.

* * *

Два дни по-късно Силви седеше в креслото пред телевизора в библиотеката, а образите на екрана ставаха все по-неясни от сълзите, които пълнеха очите ѝ.

Между коментарите, съболезнованията от държавни глави в целия свят, биографичните репортажи за него като млад конгресмен, женитбата му с Джаки, те продължаваха да показват отново и отново същия кошмар: редицата от мотори, откритата лимузина с усмихнатия президент и Джаки (както винаги шик, с шапка без периферия), поздравяващи тълпите. А след това всичко като че ли подлудява, Кенеди неочаквано се отпуска напред, черно петно кръв се появява на тила му. Джаки го обгръща с ръце, след това се опитва да се изкатери по колата, човек от тайните служби я задържа. Лимузината продължава да се носи напред.

Силви стана сковано и изключи телевизора. Боляха я очите. Беше почти полунощ, а те стояха пред телевизора от ранния следобед, тя и Рейчъл, твърде зашеметени, за да могат да правят каквото и да е било друго. По-късно Джералд затвори банката и се присъедини към тях.

— Всички — каза той — затварят.

Тя и Рейчъл пробваха рокли в магазините на „Бонуит“, когато чуха за станалото. Рейчъл се беше съгласила да отиде на приема на Мейсън, но както винаги изборът беше труден, всяка рокля ѝ изглеждаше твърде претрупана или лекомислена.

Силви ненадейно установи, че мисли за деня, когато ѝ изтече водата в магазина на „Бергдорф“.

Почувства тъпа болка в слепоочието. Рейчъл и Джералд се бяха изкачили горе преди часове, но Силви знаеше, че ако си легне, няма да може да заспи, умът ѝ ще превърта като на лента обратно неща, които не можеше да понася и не искаше да си спомня.

Прекоси тъмния кабинет, пълен с вещите на Джералд, солидните мебели, личеше си, че е мъжка стая — книгите, старите снимки на родителите му и техните родители по стените, шкафа и либретата на всяка една опера, преведени някога. Стереоуредбата, а под нея колекцията му от плочи обхващаха цяла една стена. Всички оперни величия — Карузо, Пинца, Калас.

Спря пред покритото с кожа бюро и подържа в ръка гравирания сребърен нож за отваряне на писма, който Рейчъл му беше подарила на последния рожден ден. Стар, тежък, красиво изработен, като че, ли направен точно за него. Тя го разбираше така добре. Двамата бяха свършена двойка, така отдадени един на друг.

Силви почувства остра болка, като че ли ножът за писма я беше пробол в гърдите. Джералд никога няма да узнае за ужасния избор, който беше направила, никога нямаше да сподели болката ѝ. Колко нощи беше лежала будна, разтърсвана от нея, ридаеща тихо за мургавото дете, излязло от собствената ѝ утроба, детето, което никога нямаше да държи в ръцете си, никога нямаше да види как расте.

И все пак, да не познава Рейчъл, това също би било ужасно. Силви не можеше да си представи живота без Рейчъл. Невъзможно.

Понякога обаче усещаше, че в любовта ѝ към Рейчъл липсва някаква завършеност, някаква цялост — имаше чувство за нещо постоянно скъсано, което никога не би могло да се пришие добре. Как завиждаше на Джералд, че не знае; той имаше Рейчъл изцяло, без компромис, тя беше напълно негова.

Като гледаше Рейчъл през последните дни, Силви виждаше пробягващите образи на Анджи Сантини, истинската ѝ майка.

Тази упоритост на Рейчъл — и тя ли идваше от Анджи? Да настоява да стане лекар, от всички други възможни професии да избере именно тази. Да предпочете живот, посветен на всичко грозно в този свят — болестта, болката, смъртта...

Направих всичко възможно, за да я направя моя: образована и изискана. Но тя принадлежи на себе си, не е като мен, нито като Джералд. Странно как може да бъде така дребна и изящна... и същевременно така упорита и независима.

Силви си спомни Рейчъл като малко дете, не повече от двегодишна, очарователно дете със синьо-лилави очи и облак меки кехлибарени къдрици. Силви беше влязла на пръсти в детската стая, за да види дали Рейчъл не се е събудила, и остана смаяна. Малката беше успяла да се изкатери извън креватчето си и да грабне чиста пеленка от масата за смяна. Със старата мокра пеленка и гумени гащички, смъкнати до глезените, тя се опитваше сама да си сложи чистата.

Силви се втурна напред да я спасява, но Рейчъл я отблъсна с малките си, все още бебешки ръчички и каза с ясен глас, почти като възрастна: „Не, мамо, аз сама.“

Оттогава ѝ се налагаше да чува хиляди пъти тези думи. Рейчъл, петгодишна, балансираща на седлото на новия си велосипед на две колела, изискваща от Джералд да пусне кормилото. Първия ден в детската градина в Далтън, настояваща Силви да я остави пред вратата, за да се изкачи сама. Спомените се редуваха пред очите ѝ като снимки от стар албум. И Силви си мислеше: „Освен всичко друго, не ѝ ли завиждам мъничко?“ Рейчъл изглежда знаеше точно какво иска от живота и как да го вземе. Силви се питаше какъв ли би бил животът ѝ, ако не се беше омъжила за Джералд. Не че съжаляваше за това! Не, нито за минута. Тя обожаваше Джералд и живота си с него. Но какви ли дракони би могла да убие, ако не беше предпазният щит на Джералд? Какви ли таланти би могла да открие в себе си.

О, да, понякога — не често, но от време на време — тя си представяше, че е самостоятелна. В канцелария, може би, зад бюро като това, телефони звънят, хора питат за нейното мнение за това или онова, искат нейния съвет. Не само съпругата на Джералд Розентал, но жена със собствени постижения и с разплащателен чек с нейното собствено име.

В следващия миг обаче Силви привеждаше рамене в отчаяние. Коя съм аз да искам повече? Имам толкова много, повече отколкото заслужавам. Най-милият съпруг на света, разкош, за какъвто много други само биха могли да мечтаят. И дъщеря, толкова нежна, колкото и упорита.

Не, тя не би могла да обича Рейчъл повече, дори и да беше нейна плът и кръв болеше я всеки път, когато Рейчъл излизаше навън. Искаше да ѝ даде толкова много... всички хубави неща в света. Но ѝ се искаше да ѝ върне и това, което ѝ беше отнела — сестрите ѝ, истинските ѝ кръвни връзки. А никога нямаше да може да направи това, никога.

Силви остави обратно ножа върху бюрото. Имаше само едно последно нещо, за което копнееше, от което се нуждаеше, за да запълни празнотата, която стенеше като тъмен вятър в гърдите ѝ.

Да я прегърна. Само веднъж. Моето собствено дете. Бебето, което носих в себе си цели девет месеца. Дъщеря от моята плът. О, мили Боже, само да я обгърна с ръцете си, да я целуна. Какво ли не бих дала за това.

Но това не можеше да стане — никога. Сигурно беше рискувала вече твърде много като нае детектив да открие къде живее дъщеря ѝ. И какво беше спечелила от това, освен още по-голяма болка? Доминик Сантини беше мъртъв. Роуз живееше с двете си сестри и баба си, която едва успяваше да свърже двата края с малката си пенсия и социалните помощи.

Силви търсеше начин да помогне на Роуз, да бъде сигурна, че за нея се грижат добре. Докато гледеше телевизионната програма един ден, онова старо шоу „Милионерът“, ѝ хрумна една идея: ще открие спестовна сметка на Роуз анонимно.

Намери адвокат чрез детектив; той направи каквото тя искаше без излишно любопитство. Канцеларията му на Сенънд авеню и Единадесета улица беше толкова далеч от облицования с махагон апартамент на адвокатите на Джералд на Петдесет и пета улица, колкото ескимоско иглу. Беше забравила името му, но си спомняше онази мрачна дупка, пращното изкуствено цвете върху шкафа с папките, мъртвите мухи по перваза на прозорците. Чрез него тя уреди сума от двадесет и пет хиляди долара — всичко, което можа да събере, без да събуди подозрение у Джералд — да бъде депозирана във фонд

под попечителство на името на Роуз. Изпрати писмо до баба ѝ, в което я посочваше за попечител, и я информира, че парите са от дарител, който желае да остане анонимен.

Разбира се, всичко това беше глупаво и рисковано. А ако бабата на Роуз заподозре нещо? Ако влезе във връзка с адвоката? Силви беше покрила следите си, като му даде фалшив адрес и му плати в брой. Нищо истински опасно не можеше да произлезе от това, разсъждаваше тя. А по този начин Роуз би имала нещичко настрана, бели пари за черни дни — за по-късно, за колеж може би или, не дай Боже, ако някога се разболее или пострада.

И все пак, даже знанието, че Роуз е осигурена, не можа да изтрие от сърцето на Силви копнежа. Непреодолимата нужда да я види, да я докосне. Година по-късно тя направи нещо наистина безумно — отиде до училището на Роуз.

— Роуз — прошепна Силви.

Ставаше ѝ добре само като произнесе името ѝ на глас, малък камък се вдигаше от сърцето ѝ.

Силви вдигна очи, погледът ѝ попадна на портрет, който висеше над камината. Беше неин портрет, рисуван преди години — с ведър и дори царствен вид, в рокля от бледосин шифон и бели рамене като лилии. Русата ѝ коса беше вдигната във френска прическа, главата ѝ, обърната на една страна, разкриваше рубина върху обичата ѝ. Спомни си деня, в който Джералд ѝ беше подарил тези обици, точно след раждането на Рейчъл — изящни стари рубини с форма на сълза, инкрустирани в старо злато, осеяно с много малки диаманти. Рубините са камъкът на Рейчъл според рождената ѝ дата, обясни той. Колко слисан беше от нейното избухване в плач тогава!

Сега, с поглед върху тази обича, Силви мислеше колко изкусно художникът беше хванал дълбокия виненочервен блясък на рубина, начина, по който светлината се отразяваше в нея. И неочаквано се върна към деня, в които стоеше на тротоара пред училището на Роуз. Онзи студен зимен ден, когато чакаше занятията да свършат и Роуз да излезе.

Още като видя дъщеря си, Силви разбра колко бяха сбъркали с името, което ѝ бяха избрали. Роуз, името на най-красивото цвете. А ето я нея, мургава като циганче, само крака и очи, със скули като на жена, а не на деветгодишно момиченце. Изглеждаше като хваната в капан, в

това безформено палто, явно твърде малко за нея, неконтролируемата ѝ тъмна коса беше стегната в плитки.

Но в мига, в който онези големи черни очи се вдигнаха към нея, Силви забрави тъмната странност на дъщеря си и почувства сърцето си разбито на милиони парченца.

И против всякакъв разум, тя издърпа рубина от дясното си ухо. Там, извън онзи замръзнал училищен двор, притискаща обичата в малката шепка на Роуз, тя беше почувствала, че тази обича някак ги свързва, и все пак ѝ се искаше да може да бъде повече, мили Боже, един цял живот майчина любов.

Силви докосна с ръка ухото си при този спомен. Сега носеше диаманти. Никога повече не сложи рубини. Останалата обича постави на скрито място, там, където не би могла да я вижда и да ѝ напомня.

Не беше виждала и Роуз от този ден. Преди няколко месеца обаче придоби смелостта да позвъни у тях. Излъга, че е от телефонната компания, която прави проверки. Жената отсреща ѝ каза, че не знае нищо, само е съседка, и е отскочила да види госпожа Сантини, която наскоро получила удар. Все пак ѝ беше дала служебния телефон на Роуз — с код 212. Силви го избра и остана на линията достатъчно дълго, за да разбере, че това е телефонът на адвокатската кантора. Вероятно Роуз работеше там като секретарка. Тя очевидно съумяваше да оцелява. Но беше ли щастлива?

Никога няма да науча. Никога няма да споделя мислите ѝ или да знам какво е в сърцето ѝ. Никога няма да я хвана за ръка или да почувствам главата ѝ на гърдите си. Даже Рейчъл, колкото и да я обичам, не може да запълни тази празнота в мен.

Сломена, Силви се отпусна в дълбокото кожено кресло до бюрото на съпруга си и се разрида.

* * *

Рейчъл стоеше на входа на балната зала на Пиер и обгръщаше с поглед спектакъла на приема по случай двадесет и първия рожден ден на Мейсън Гоулд.

В средата на тавана се въртеше бавно блестяща топка и разпръсваше над огромната зала светлината на ярки конфети. Господи,

родителите на Мейсън трябва да са похарчили цяло състояние! Букети от жълти хризантеми и фрезии бяха поставени на всяка маса; огромните маси бяха отрупани с храна, а на платформата музиканти в украсени със златни пайети сака свиреха „Само ти“ за двойките, които се поклащаха на дансинга.

„Слава Богу, че това е прием на Мейсън, а не мой — помисли си Рейчъл. — Всичко това... това пародиране на много пари... бих умряла от срам.“

Тя потърси някое познато лице, но не видя нито едно. Всички момичета изглеждаха еднакво хубави, всички носеха пастелни тесни рокли без колани, с къси ръкави, превърнати в мода от Джаки Кенеди, косите им бяха тупирани в загладени, оформени като шлемове прически. И момчетата бяха като кукли Кен в техните еднакви смокинги, зимен загар и даже еднакви блестящи усмивки. Тя забеляза, че едно от тях, момче с широки рамене и ниско подстригана руса коса, я разглежда несигурно и стомахът ѝ се сви и заболя, като че ли някой я беше ритнал силно точно там.

О, Боже, личи ли си? Не е възможно.

Сърцето ѝ бързо биеше, тя притисна силно чантата от гладко кадифе към бедрото си и почувства плоската форма на пръстена против забременяване, наподобяващ чаена чинийка.

Стори ѝ се, че всички момчета сега я гледат. Но само защото носеше тази рокля, която прилепваше плътно към задните ѝ части и откриваше наполовина гърдите ѝ, не означаваше, че те биха могли да разберат какво смяташе да прави. Или биха могли?

Рейчъл изправи рамене и вирна брадичка. По дяволите, окей, какво от това? Нека да знаят, че тази вечер Рейчъл Розентал е готова и решена.

Сред всички тези маймунски костюми трябва да има поне един с добър, хубав рог, който да няма нищо против да счупи бутилката си шампанско в нейния кораб, в чест на предприетото пътешествие за раздяла с девствеността.

Миналата седмица беше силно разстроена от убийството на Кенеди и изживяното тогава ѝ помогна да си направи някои проницателни изводи. Би могла да умре утре — и тогава никога не би разбрала какво представлява сексът. Може би всичко се коренеше само в страха от вземане на това неизбежно решение. Но веднага щом

всичко свърши — и тя го направи — би могла да се отпусне и да му се наслаждава като другите.

И това я тласна напред към изпитанието. Премина през гинекологичния кабинет, като излъга доктор Сапърщайн, че ще се сгодява и поиска да ѝ постави халка против забременяване. А след това, клекнала в банята вкъщи и размазваща онова отвратително желе навсякъде, се упражняваше в поставянето ѝ, докато накрая имаше чувството, че там долу се превърна в отворена кървяща рана.

Всичко това беше толкова романтично, колкото затягане на гайка към велосипеда ѝ, както и точно толкова неприятно. Беше подготвена за абсолютен провал. А още не беше започнала!

Сега, изправена тук в тази тясна рокля от синьо кадифе, с блестяща дълга коса и грим, какъвто отдавна не беше слагала, Рейчъл се чувстваше много по-несигурна в себе си, отколкото всеки друг път. Внезапно цялата идея ѝ се видя безсмислена. Едно полово сношение само ще потвърди това, което тя вече знае. Че е наистина фригидна.

Стресна я дълбок глас.

— От всички пиянски свърталища в света, ти реши да влезеш в моето.

Обърна се бързо, като инстинктивно притисна ръце към устата си, смеейки се през пръсти, така както беше правила преди години.

— Мейсън! Господи, не бих могла да те позная. Но явно, все още не си надрасъл оная противна игра на призраци.

Тя огледа внимателно високия непознат с тъмна, къдрава коса и смокинг, в който изглеждаше като много други момичета от подготвителните курсове тук. Имаше само една чудата приумица — папионка от златно ламе.

Той сви рамене.

— Някои неща остават непроменени. Хей, ти самата изглеждаш почти неузнаваема. Колко време мина... пет, шест години?

— Да, нещо такова. Как минаха за теб?

— Добре.

Той внезапно погледна настрана и неочакваното чувство на несигурност, което излъчи, я накара да съжалява още повече, че беше дошла. Само миг — и широката му усмивка отново я заслепи.

— Как ти се струва? Голям прием, нали? Старецът все още не е загубил стила си.

Но това, което можеше да се види сега, беше само меле от тела.

— Трябва да познаваш много хора.

Мейсън сви рамене.

— Да, в колежа съм известен. Играя в спортния отбор. Печатам в „Йейл Дейли Нюз“. Освен това Ню Хейвън не е много малък град, а знаеш как стремително се увеличават приятелите и познатите, когато чуят думата „прием“.

— Изненадана съм, че си се сетил да ме поканиш — каза тя. — Някак пътищата ни се разделиха.

— Да си призная истината — само не се обиждай — това беше идея на мама. Съмнявах се дали ще познаваш някого тук. Освен това, предполагам, не се бях освободил от представата за онова мършащо момиченце с уста пълна с метални скоби, чиято идея за добре прекарвано време беше канадската борба.

— Наричаше ме „Ухапване от комар“ — каза тя през смях.

Погледът на Мейсън неволно се спусна към гърдите ѝ и откритата пътечка между тях. Червенина пропълзя по врата му и той бързо отмести очи.

Рейчъл се смути не по-малко. Не искаше казаното да прозвучи като покана. В края на краищата Мейсън беше... почти братовчед.

Но трябваше да признае — умен братовчед. Наистина се беше променил. От пъпчив юноша, с крака като спици на велосипед — в този изтънчен, съвършен мъж, който сега стоеше пред нея. Уверен в себе си, но не прекалено. Привлекателен — ако човек харесва високия, тъмен еврейски тип, както го харесваше тя.

— Не съм обидена, че не си искал да ме поканиш — каза бързо Рейчъл със смях. — Майка ми ме убеди да дойда.

— Радвам се, че е успяла. Радвам се, че си я послушала — гласът на Мейсън звучеше искрено.

Неловкостта се стопи. Мейсън с лекота обгърна раменете ѝ и каза.

— Хайде, ще ти взема нещо за пиене и ще поздравяш родителите ми. А след това искам да се запознаеш с някои от приятелите ми.

— Видях баща ти близо до гардеробната, когато влизах. Каза ми, че „Бърд Ай“ са получили рекламата за някакъв замразен спанак, който бил напръскан с погрешен химикал. Акциите на „Гоулд Стар“ са се покачили с два пункта за един ден. Изглеждаше така доволен, като

че ли беше спечелил шампионата в тежка категория срещу Касиус Клей.

— Добрият стар татко — каза Мейсън и се разсмя. — Царят на замразените зеленчуци от времето на Потопа. Настоява да се включи в бизнеса от момента, в който завърша.

— Можеш да направиш и нещо по-лошо.

— Мислила ли си някога за самоубийство чрез гмурване в огромна вана с пасиран грах и чесън? Аз — да! Всяко лято работех за стареца. Слагаше ме на монтажната линия, за да ми покаже какво значи да си пробиваш път от дъното. Можеш ли да си представиш как се чувства човек, когато се връща вкъщи всеки ден, пропит от подобна миризма?

Рейчъл се разсмя. С Мейсън се чувстваше отново седемгодишна, седнала зад него на велосипеда му, устремени надолу по един от хълмовете Скародейл, съпроводени от пронизителния нисък на спирачките...

Мейсън я поведе към група, събрана около една от масите. Няколко момчета я огледаха от главата до петите и тя се скова, обзета от паника при мисълта за това, което смяташе да прави.

— Здравсти — тя кимаше с глава, докато я представяха, без да успее да запомни нито едно от казаните имена. Усещаше само потта, която беше започнала да я щипе под мишниците въпреки двете обилни натърквания с ролков дезодорант.

Хауърд Коусъл отново забръмча в нея с микрофона си. „Подготвяме се за първия удар на топката. Отборът в момента се прегрупирва. Започва се. Предстои ни да видим някои чудесни прояви на игрището довечера, преди да си отнесат трофея вкъщи.“

Рейчъл почувства надигането на див, неконтролируем смях в гърлото си. Ужасена, тя се стегна и успя да го погълне обратно. Мили Боже, не сега!

Те говореха за убийството, злоещата игра, която цялата страна играеше: „Къде беше, когато чу?“

— Бях по средата на един изпит — каза червенокосо момче. — Преподавателят излезе навън, върна се и ни го каза. Невероятен тип, никога не се трогва от нищо. А в следващия момент се захлупи на катедрата и зарева като бебе. Беше нереално, не можех да повярвам, че се случва.

Докато говореше, в очите му блеснаха сълзи.

Тъмнокосо момиче в дълбоко изрязана бяла рокля наведе глава, като че ли в молитва, и после каза със заглушен глас.

— Бях в такси. Чух го по радиото. Отначало си помислих, не, това е някакъв вид шега, като онова фалшиво нападение от Марс, за което ми разказа мама. Но видях лицето на шофьора в огледалото. Той позеленя, като че ли се канеше да повърне, а в следващия миг започна да стене. Помолих го да спре, за да сляза. Страхувах се от катастрофа...

— Бях в банята — и чух една от съквартирантките да пици...

Рейчъл престана да слуша. Не трябваше да идва. Нещо не беше в ред с този прием. А нейният собствен план изглеждаше дребнав и егоистичен в тъжни времена като днешните. Сълзи напълниха очите ѝ, тя измънка някакво извинение и стана.

Почти беше стигнала до вратата, когато усети възпираща я ръка на рамото си. Мейсън.

— Хей, почакай, къде отиваш?

— Аз... не се чувствам много добре. Мисля, ще бъде по-добре да се прибера.

— Преди да сме изиграли поне един танц? Хей, можеш да провалиш пожеланието ми, още преди да съм имал шанса да духна свещите на тортата си.

Оркестърът свиреше стария хит на Пресли „Обичай ме нежно“.

Мейсън спусна клепачи, изви горната си устна като Елвис и тя не можа да удържи смеха си. Внезапно се оказа на дансинга с него, потопена в преливаща на вълни светлина.

Той я водеше леко, без да я притиска, както правеха по-голямата част от момчетата. Отпусна се, като се наслаждаваше на играта на светлината по лицето му и се движеше без усилие под такта на музиката.

Неочаквано си представи пръстена против забременяване в чантичката си и си спомни за деня, в който видя пениса на Мейсън — тогава беше седемгодишна, той — осем. Обличаха банските си в кабината на Гоулдови до басейна и тя го попита дали ще ѝ разреши да го докосне, само за да разбере какво точно представлява. Той ѝ беше разрешил колебливо. Това беше само бързо мушване с пръст, усещане за гумена мекота, а след това и двамата гледаха като хипнотизирани

как се уголемяваше — това малко розово нещо се втвърди до големината и формата на двуцентова ролка от дъвка „Базука“. Мейсън, червен като цвекло, бързо вдигна банските си и оттогава винаги ги обличаше вкъщи.

Тя започна да се чуди какво ли представлява penisът на Мейсън сега и тази мисъл я ужаси. С Мейсън? Боже, за какво си мислеше само!

— Гладна ли си? — попита той след края на танца. — Остави това на татко. Тук има достатъчно храна за цялата гладуваща африканска нация.

Погледът на Рейчъл мина по дългите маси, натоварени с огромни подноси пушена съомга, стриди и скариди в легла от смачкан лед, студени омари, огромни сребърни купи с блестящ чер хайвер. И там, в центъра на изкусно подредени резени диня и тежки гроздове се издигаше високо копие аспержи, изработено от лед. Емблемата на „Гоулд Стар Фроузън Веджитъбълс“.

Очите на Рейчъл се спряха на него и неконтролируемият смях отново се надигна в нея. В главата си тя виждаше Мейсън не само съблечен, но и с гигантска аспержа, поникнала между краката му.

Господи, какво й ставаше? Трябва да се прегледа на психиатър.

— Нещо смешно ли казах? — Мейсън се усмихваше.

— Не, не — Рейчъл пое дълбоко дъх, като се мъчеше да възстанови самоконтрола си. — Бих пийнала нещо, малко сода. Газирана напитка с джинджифил — ако има.

Той я поведе към бара с ръка, отпусната върху раменете ѝ. Беше шумно, хора викаха, тупаха го по гърба, като му пожелаваха щастлив рожден ден. Рейчъл не можа да чуе бармана, но видя, че клати отрицателно глава.

— Пепси, кола, оранжада, но не и газирана напитка с джинджифил — дочу гласа на Мейсън през врявата. — Какво ще кажеш за шампанско?

Поклати отрицателно глава.

— Не можа да се научиш да пиеш — Мейсън се смееше.

Рейчъл знаеше, че мислеше за времето, когато бяха отмъкнали бутилка от бащиното ѝ Шато Петру долу до вълнолома, близо до къщите им на Палм Бийч. И двамата изглеждаха ужасно, след като го изпиха, но само тя повърна. Господи, тя повръща толкова дълго,

струваше ѝ се, че ще си избълва вътрешностите. Мейсън я дразнеше в продължение на седмици след това.

— Престани — каза тя мило.

— Знаеш ли, баща ми е платил апартамент тук. Там има нещо по-добро от шампанско. Опитвала ли си някога „трева“?

Марихуана? Боже, мама ви умряла. После си спомни, че съквартирантката ѝ, Джуди Дененбург, беше описвала с увлечение колко фантастично било да правиш секс, след като си се натъпкал с наркотици.

Заля я гореща вълна, лицето ѝ пламна и се стегна, като че ли беше лежала твърде дълго на слънце. Дали той мислеше за същото, за което мислеше тя? Господи!

— Не — призна тя, — но как така — това е твоят прием. Няма ли да се забележи изчезването ти?

Мейсън сви рамене, ухили се на тълпата, отдадена на удоволствията от приема.

— Сигурно ще им липсвам — като фишек на Пети юли.

Той я хвана за ръката неговата беше топла и влажна.

— Хайде да се изпаряваме.

— Почакай. Чантата ми — тя я забеляза на масата, където я беше оставила, преди да излязат на дансинга.

— Можеш да се върнеш за нея по-късно.

— Това ще отнеме само секунда. Ще те настигна пред асансьора.

Като поемаше дълбоко въздух, докато асансьорът се издигаше нагоре, тя притискаше чантата си плътно под мишница.

— Все пак, какво толкова важно има там? Ключът от сейфа ти в банката?

Рейчъл се усмихна.

— В известен смисъл, да.

Да, така ще бъде. Мейсън може да извърши това, както всеки друг. И дори по-добре. В края на краищата бяха стари приятели и се харесваха. И все пак, каква ирония. Без съмнение, Мейсън си мисли, че я прелъстява.

Озоваха се в апартамент, обзаведен в парижки стил — позлатени стенни медальони, огледала с позлатени рамки и мебели, украсени с позлатен бронз. Мейсън се извини и изчезна. Върна се някъде след минута с пластмасова чантичка, от която капеше вода.

— Бях я скрил в казанчето на тоалетната. Не бих желал баща ми да се вбеси, ако случайно камериерката намери това пакетче небрежно подхвърлено в стаята.

— Представи си, че баща ти дойде тук?

— Няма да дойде. За нищо на света не би се откъснал от приема. Той е като роден на прием.

Рейчъл помисли за баща си и си представи как би получил втори сърдечен удар, ако разбереше. Почувства се виновна.

Мейсън клекна пред ниската масичка и наръси малко количество натрошени кафяви листа върху тънка цигарена хартия. Внимателно сви цигара, залепи намазаната предварително с лепило страна и зави двата края.

Рейчъл го наблюдаваше, докато я палеше и засмукваше дълбоко, задържайки дима в себе си възможно най-дълго време. Издиша го бавно, сладникав лек дим се понесе из стаята от ноздрите му. Поднесе ѝ цигарата с наркотик, здраво хваната между палеца и показалеца му.

— Бавно — инструктира я той. — Поеми бавно дима и го задръж толкова дълго, колкото можеш. Ще усетиш въздействието по-бързо по този начин.

Въпреки че ръцете ѝ трепереха, а дишането ѝ беше внезапно затруднено, Рейчъл съумя да хване цигарата с устните си и да поеме част от сладникавия, гъст дим.

Почувства остра, гореща болка дълбоко в дробовете си и чувство на замаяност в главата. Всмукна още веднъж и още веднъж. И нещата започнаха да се променят. Стори ѝ се, че лицето ѝ се подува, а главата ѝ е с огромни размери и безтегловна като балон на връвчица. Гледаше Мейсън, като че ли през камера с въртящи се лещи — той се отдалечи, докато други неща в стаята придобиха изведнъж прекалено остри и ясни очертания. Цветът и фигурите по персийския килим — сега магически ярки — се сменяха и местеха от форма във форма като цветни стъкълца в детски калейдоскоп. А стените, златистите ивици на тапетите, като че ли скочиха върху нея като фигури в Зала на смеха.

— Как се чувстваш? — гласът на Мейсън се блъсна в главата ѝ.

— Още не мога да кажа. Никога не съм се чувствала така. Странно, като че ли съм някой друг, но същевременно съм все пак аз самата. Всичко наоколо изглежда така чудато. Сякаш никога не съм го

виждала преди. Питам се дали бебетата виждат света по този начин, след като се родят...

— Вече те е хванало — Мейсън издуха дрезгав кикот с ивица дим.

Рейчъл отново всмукна дълбоко, чувстваше се вече като професионалист.

— Може би. Между другите неща.

— Какви други неща?

— О, не знам — заувърта тя. — Много неща.

Би ли могла да му каже за какво мислеше? Не, това би било равносилно да го залее със студена вода. Или, по-лошо, той може да се изсмее и да превърне всичко в една голяма шега.

— Познаваш майка ми. Тя не приема решението ми да стане лекар.

— Господи! Естествено, ти обръщаш нещата наопаки — той я гледаше през мъгла от дим. — От еврейските принцеси се очаква да се омъжват за лекари.

Тя го погледна гневно.

— Окей, умнико, може да ти звучи сълзливо, но имам това налудничаво разбиране, че отдаването на нуждите на хората може да промени света.

— Разбира се, защо не? Ти и доктор Килдър.

Тя задържа погледа си в очите му, хипнотизирана от зеленикавите, златисти петънца, които плуваха в зениците му.

— Кога стана такъв циник?

Мейсън сви рамене, сериозно изражение смени усмивката му на всезнайко.

— Много неща се промениха от времето, когато бяхме деца. Непрекъснато до мен достигат слухове, в колежа има явно раздвижване, като че ли внезапно Йейл се превърна в Уест Пойнт. Приятел на татко в Държавния департамент каза, че доста скоро ще започнат да свикват войници за война в Индокитай. Исусе, надявам се, че няма да бъда един от тях.

— Няма да бъдеш. Не, ако си в юридическия колеж.

Усмивката му се върна.

— Имаш страхотна памет.

— Разбира се. Аз и доктор Килдър. Ти и Пери Мейсън.

— Даа, това съм аз — истина, справедливост и американски начин на живот.

— Мисля, че цитираш Сюзърмън.

— Да, и той също. Я кажи, питала ли си се някога защо той и Лоис Лейн никога не го извършиха? Искам да кажа, е, хайде — защо се мотаеха?

Ето го, той правеше първия ход. Сърцето ѝ лудо заби, с усилие запази самообладание.

— Може би Лоис е била фригидна или — може би — е истина онова, което се говореше за него. Знаеш, по-бърз и от летящ куршум.

Думите просто изскочиха от устата ѝ и тя се отпусна назад развеселена и ужасена от себе си. Божичко, аз не съм на себе си.

И в следващия момент започна да се смее, тихичко, но безпомощно, съзнавайки, че ако не изтича бързо до банята, ще си намокри пликчетата.

Рейчъл събу обувките си, стана със залитане, грабна чантичката си и тръгна, препъвайки се, към банята.

Сама в облицованата с розово-оранжеви плочки баня, тя започна да рови в чантичката си за халката против забременяване. Сега — мислеше си тя, — *трябва да го направя сега, преди да загубя самообладание*. През мъглата от наркотично опиянение тя се опитваше да си спомни точно как трябваше да си я сложи. Първо желето за спермата. Да, така беше. Достатъчно, за да нокаутира онези досадни малки негодници още в първия рунд. Окей, сега го прегъни на две...

Държеше я прегъната по този начин, когато тя се изплъзна от ръката ѝ, полетя във въздуха, отскочи от вратата на кабинката с душа и се приземи на пода с мокър плясък. Като я гледаше така неподвижна, лежаща там, на розовия мрамор пред нозете ѝ като мъртъв морски таралеж, тя имаше чувството, че е загубила всякаква връзка с действителността, като че ли всеки момент Род Стърлинг ще се появи изневиделица, за да съобщи: „Рейчъл Розентал, след малко ще влезе... в зоната на здрача“.

Божичко, как ще премина през всичко това? Имам толкова желание за секс, колкото това гумено нещо, което се мъча да натикам в себе си.

„Престани да разсъждаваш — заповяда си тя. — Просто го направи, за Бога.“

Рейчъл се измъкна от банята и като видя как я гледа Мейсън — с глупаво отворени уста — почувства, че отново я напушва смях. Като че ли вече беше пристъпила извън зоната на здрача.

— Рейчъл, мили Боже, това ти ли си?

— Разбира се, че съм аз. Кой друг мислиш, че е?

— Ти си...

— Гола. Правилно.

Тя кимна важно. Чувстваше главата си твърде голяма. Изглеждаше наистина малко смешна, изправена тук съвсем гола, но не беше смутена. Мислеше за времето, когато като деца се къпеха голи през някои от онези горещи вечери във Флорида. Сега се чувстваше по същия начин — въздухът се вихреше около тялото ѝ, гъст и топъл като вода в басейн.

Рейчъл се приближи и седна с кръстосани крака до него.

— Слушай, не си длъжен да правиш каквото и да било, ако не искаш. Искам да кажа, знам, че не си влюбен в мен и прочее. Помислих си просто, че това би било добра идея.

Мейсън продължаваше да я зяпа със стъклен израз в очите и отпусната долна челюст. В следващия миг се сви като в болка и Рейчъл забеляза, че цигарата беше изгоряла до пръстите му. Той пусна фасата в пепелника и засмука опарения си пръст. Погледна отново Рейчъл вече без странното си призрачно изражение. Сега вече се хилеше глупаво, като че ли все още не можеше да повярва.

— Шегуваш ли се? Защото, в името на Бога и Дявола, не би било много смешно, ако е така.

— Виж какво, напълно съм сериозна. Но ако ти предпочиташ само да си седиш и да говориш затова, ще се облека.

— Господи, Рейчъл. Чувал бях, че наркотикът действа на някои хора по такъв начин, никога обаче не съм мислил... О, Боже.

Сега той беше едно кълбо от движения — сакото му полетя настрана, пръстите му теглеха папионката, оплитаха се в малките перлени копчета на официалната му риза — ето, сега се навеждаше надолу.

— По дяволите, връзките на обувките ми са само възли. Как Кларк Кент успява да се съблече с такава лекота?

— Чакай, ще ти помогна.

Усети, че гърдата ѝ леко докосна ръката му като се навеждаше да му помогне да развърже обувките. Страшно чувство, не непременно сексуално, но приятно.

— Окей. Справих се. Хей, все още има подутина на мястото, където си счупи пръста, когато караше водни ски. Боли ли те?

— Ела тук.

Той я притегли до себе си на килима и я целуна в устата, като същевременно се освобождаваше от долната си риза и гащетата. Устните му, влажни и меки, създадоха в нея приятно усещане — сякаш се потапяше гола във вода, гмурваше се в нея... дълбока, топла вода.

— Ей, Мейсън, има нещо, което трябва да знаеш — тя се отдръпна малко, като се опитваше да хване в погледа си неясното му лице. — Девствена съм.

— Какво!?

— Девствена. Но не виждам защо това може да има някакво значение, нали?

— Не разбирам. Защо аз?

Мейсън я погледна, лицето му — влажно и наситено розово, и щастливо, и объркано: като че ли най-сетне беше схванал, че е спечелил един милион от лотарията и не можеше напълно да повярва на късмета си.

— Не знам. Може би просто, защото не очакваш нищо от мен.

В този момент тя усети горещ твърд натиск между краката си. Погледна надолу и слаб шок премина на вълни през нея.

— Стана по-голям — каза тя, като го гледаше. Не беше вече с размера на двуцентова ролка за дъвки, повече приличаше на сигнална ракета „Пои Рокит“.

Мейсън се изсмя и обхвана с шепа едната ѝ гърд.

— И ти си по-голяма. Няма повече да те наричам „Ухапване от комар“.

Рейчъл се сгуши по-близо, когато той я придърпа към себе си, трепереше и се мъчеше да не мисли за гъстия, кисел вкус на марихуана в устата си. Нито за предизвикващата сърбеж бодлива повърхност на килима под голия ѝ гръб. Мейсън изглежда беше добър в това, с опит, не беше груб и непохватен. Той леко и нежно я галеше по бедрата, гърдите, целуваше зърната им. Сега ли трябваше да започне да се

чувства обхваната от желание? Поне малко? Всеки твърди, че не е необходимо да си влюбен, за Бога...

Но колкото по-усърдно се опитваше да си заповяда възбуда, толкова по-лошо ставаше. Също като че ли се опитваш да запалиш кола, мислеше си тя, като бясно натискаш педала за газ при задавен мотор. Започна да се дразни от студенината на пръстите му между краката ѝ, от брадичката му, грубо притисната към гърдите ѝ, слабите крякащи звуци, които издаваше.

„... Чудесен удар, приятели, но — чакайте... чукането прекъсва.“

Той стана, изтегли чифт джинси от гардероба и зарови в джоба им. За какво? Ето за какво. Презерватив. Разбира се. Не може да се очаква от една девственица да бъде подготвена.

Със силно зачервено лице той коленичи и задърпа нетърпеливо фолиото на малкото пакетче. Комичността на сцената пред нея я победи и неконтролируемият ѝ смях си проби път нагоре по гърлото ѝ.

„Край, свърши се — каза си тя с болка в стомаха и сълзи от смях, стичащи се по бузите ѝ. — Отново провалих всичко.“

Но Мейсън не се ядоса като Джил. О, Боже, той също се смееше. Имаше нещо смешно във всичко това. И тя не беше единствената, която го виждаше.

— Никога не мога да извадя нито едно от тези проклетни неща, без да изглеждам като идиот.

— Няма значение — каза му тя. — Ела тук...

И ето, това се случваше, наистина се случваше. Болка, не особено страшна — и той беше вътре. Леко движение вътре в нея. Тя нямаше нищо против това. Не беше чак толкова лошо. Всъщност, беше почти... приятно.

Мейсън стенеше.

Започна да чувства топлина там долу, като че ли топла вода я плискаше между бедрата. Но се предполагаше, че трябва да има нещо повече, не е ли така? Имаше чувството, че плува към нещо и, въпреки че се старая да го достигне, това не ѝ се удава.

Мейсън издаде дълъг, противен стон и притрепери до пълна неподвижност.

И ето, устата му, влажна и гореща срещу ухото ѝ, шепнеща нещо.

— Добре ли си? Не ти причиних много голяма болка, нали?

Не, разбира се, не. Чувстваше се вцепенена, тромава, парче дърво в ръцете на Мейсън. Щипеше я малко там долу, но знаеше, че от това не се умира.

От значение беше какво тя не чувстваше.

Не чувстваше нищо от зашеметяващите неща, за които беше чела по романите или дочула приятелките ѝ да си шептят. Нямаше музика. Не експлодираха ракети. Липсваше извисяващият екстаз.

Рейчъл чувстваше... студ. Като че ли беше изтеглена извън топъл басейн и плъснатата мокра на този килим.

Истина е тогава. Фригидна си. Ако това не ти го доказва, нищо друго не може да ти го докаже.

— Добре съм — прошепна тя, — само малко разтреперена. Кървя ли много?

Той погледна надолу.

— Малко. Не е толкова лошо. Не се безпокой, има цвета на килима.

— Мейсън, аз...

Искаше да изрази съжаление, че го беше въвлякла в това. Показа се, че идеята ѝ беше глупава. Но гърлото ѝ се стегна и задуши думите ѝ.

В следващия момент Мейсън вече я държеше в ръцете си, като я люлееше напред-назад върху бодливия килим.

— Знам — шепнеша той, — не е нужно да ми го казваш. Беше чудесно и за мен. Най-доброто. Ти си наистина нещо, знаеш ли?

„Нещо — отекна в главата ѝ. — Да, аз съм нещо.“ Въпросът е какво?

Разкъсвана между сълзи и безпомощен смях, Рейчъл започна да хълца.

---

[1] Еврейски празник — освещаване, свързан с историческо събитие — Б.пр. ↑

[2] Еврейски ритуал при смърт на близък. ↑

ГЛАВА 3

Бруклин, 1969 година

— Кръщавам те в името на Отца и Сина и Святово духа.

Думите на въззрастния свещеник отекнаха в празната църква. Отец Донахю, с вид на елф в своите зелени и бели одежди, протегна трепереща ръка, за да потопи сребърния черпак в мраморния купел, после изля малко от светената вода върху детската главичка, която се подаваше от одеялцето в ръцете му.

Енергичен, гневен вик процепи замрялата тишина.

Роуз, която стоеше няколко крачки встрани, близо до вратите от ковано желязо, отделящи помещението за кръщавки, почувства топлина в гърдите си и желание да поеме в прегръдка малкия си племенник.

Има право да реве. Всеки ще го направи, ако го събудят, като му наливат студена вода върху главата.

Първородният грях. Колко несправедливо! Всяко новородено е опетнено не поради своя собствена вина, а защото преди хиляди години Адам е отхапал от ябълката на Ева. Беязано е като второ качество на щанд за разпродажби.

Също както тя беше жигосана от греха на майка си. И наказана — неведнъж, а за цял живот. Особено сега, когато Нани се разболя. Тези последни месеци бяха истински ад.

Господи, не знам колко още ще мога да понеса.

Роуз бързо прогони тази мисъл с чувство на вина. Как смее тя да стои тук, изпълнена със съжаление към самата себе си. Мари беше тази, която заслужаваше съчувствие. Бедната — тя едва смогваше да се справи с двете малки вкъщи, а сега и това.

Тя погледна Мари, хлътналите ѝ очи, подутите ѝ глезени, които се показваха изпод неравния подгъв на отвратителната ѝ черна рокля за бременна. Като че ли сме на погребение, а не на кръщение. До нея Пийт, мършав и патетичен в твърде тясното за него карирано сако, изглеждаше леко объркан, като че ли някой бързо говорещ продавач го

беше подмамил да сключи лоша сделка, преди да може да разбере какво става.

Семейството на Пийт се беше преместило в Детройт и затова от негова страна нямаше никой. Само тя и Клеър, сега сестра Бенедикта. Роуз я погледна. Кръглото ѝ лице изглеждаше ведро и спокойно под бялото, колосано покривало за глава. Клеър ѝ приличаше на сив гълъб в това облекло и покривало за глава. В гърдите ѝ се надигна възмущение.

Какъв смисъл има от религията ти, след като ръцете ти са твърде заети с молитвената броеница, за да могат да свършат някаква истинска работа! Къде си ти, когато си пречупвам кръста да вдигам Нани в инвалидния ѝ стол, когато я храня и почиствам?

Внезапна, смазваща тишина изтръгна Роуз от мислите ѝ. Бебето беше спряло да хленчи.

То беше вече в ръцете на Мари, която се опитваше да го успокои, но не с прегръдка, а с грозен, кафяв биберон. Жълтеникава светлина се процеждаше от триъгълните прозорци с цветни стъкла — от тази страна на предверието старите прозорци бяха запазени. През потока от тази светлина лицето на сестра ѝ беше придобило цвета на клавиши на старо пиано. Мари изглеждаше не само уморена, тя изглеждаше стара. Една стана жена на двадесет и девет години. Изумена, Роуз забеляза, че сега тя стряскащо прилича на баба им. Роуз пристъпи напред, зимните ѝ ботуши проскърцаха по настлания с пропукани плочки под.

— Може ли да го поддържа? — прошепна тя.

Мари сви рамене, подаде ѝ облак от одеяла, който за един спирац сърцето миг изглеждаше като пълен само с въздух. Но скоро почувства солидния, успокоителен натиск на дупенце, не по-голямо от дланта ѝ, и в нея се взря кръгло личице с пълнички като препечени кифлички с масло бузки. Неочаквано стана малко чудо — биберонът се изплъзна от беззъбите му венци с лек влажен плясък и той ѝ се усмихна.

— Погледни! — извика Роуз възхитена. Мари надзърна в одеялцето.

— Упоен е, затова. Боби започна да се усмихва, когато стана на три месеца — обезсърченият и смях наподобяваше излайване на куче. — И нищо чудно. Той със сигурност не можеше да се научи да се усмихва, след като има само мен за пример. Нямаше кой знае каква

причина за усмивки с две бебета и Пийт без работа, да не говорим за хазайката, която по цял ден ме преследваше с крясъците си за наема. А сега трябва да си тръгна и да вляза отново в тази мелница.

Роуз разбра със свито сърце, че днес не е подходящо време за разговор със сестра ѝ за Нани, както тя планираше.

„Не искам много — искаше ѝ се да каже. — Само да идва понякога. Да постои при нея една вечер. Тогава ще мога да изляза, да поема дъх. Толкова малко, а би ми помогнала толкова много.“

Споменът за последния удар на баба ѝ я прониза като студения декемврийски вятър навън. Случи се през май, преди осем месеца. Оттогава за нея настъпи истинска зима. Положението сега се беше облекчило единствено от факта, че Нани не можеше да говори — издаваше само неразбираеми звуци. Седеше пред телевизора по цял ден, устата ѝ замръзнала в тази странна, изкривена, самодоволна усмивка, като че ли вътре в себе си тя се смееше на някаква нейна тайна шега.

Възстановяването на говора ѝ ще отнеме известно време, каза лекарят, защото думите са разбъркани в мозъка ѝ. Например, тя би казала „врата“, ако телефонът звъни или „възглавница“, ако иска да отиде до тоалетната. Въпреки че сега тя поне можеше да се довлече с помощта на бастун до банята.

И все пак аз съм тази, която трябва да се справя с всичко това. Да я облека и нахраня, преди да я оставя с госпожа Слатски, да тичам на работа без минутка за себе си, един час блъскане в метрото. Цял ден жонглиране с тези телефони, писане под диктовка, документите на господин Грифин.

Връщаше се вечер, изтощена, с единственото желание да се отпусне и затвори очи.

Но първо Нани — да я нахрани, да я почисти, да ѝ помогне с лекарствата. Поне да е мъничко благодарна... А тя ме буди по пет-шест пъти през нощта, като удря с бастуна си по стената само заради удоволствието, кълна се, да ме накара да стана и да отида при нея, за да разбере какво има.

Роуз мразеше обзелото я чувство на негодувание, но не можеше да се пребори с него. Какво ли би било, питаше се тя с болка, ако можеше просто да си отиде, да остави баба си и тази тъмна, гореща дупка с претенции за апартамент, която я задушаваше бавно до смърт?

Ако само можеше да се премести. И да се омъжи за Брайън.

И тя си представи ясно къщата, в която щяха да живеят. Хигиенични стаи, боядисани в пастелни цветове, широко отворени прозорци, които да пускат слънцето вътре. И градина, дори и да е само ивица трева, няколко лалета, едно-две дръвчета.

Там ще бъдат само те двамата: Брайън и тя. Всяка сутрин чудото да се събужда и да го намира до себе си в леглото, радостта от целия ден, прекаран с него — не само откраднати мигове, когато съумяваше да се измъкне от Нани.

Слънчевите ѝ мисли угаснаха в реалността на сивата действителност. Сърцето ѝ се сви.

Кой ще се грижи за Нани? Едва имаше с какво да плаща на госпожа Слатски за малката помощ, която тя неохотно даваше, да не говорим за ангажиране на медицинска сестра за цяло денонощие или дом за възстановяване. Трябва да забрави Мари в това отношение. Също и Клеър. Спомни си деня, в който повика Клеър, молейки я, умолявайки я да дойде и да помогне.

И мекият, успокояващ глас на Клеър, който монотонно напяваше по телефона: „Не трябва да се чувстваш самотна в това, Роуз. Господ е с тебе.“

А няколко дни по-късно, ако искаш вярвай, по пощата пристигна пакет, съдържащ подвързана с кожа книга с псалми и медальон, който (както пишеше тя) бил благословен от самия Папа Джон.

Роуз гневно ги натика в боклукчийската кофа. После плака, засрамена от себе си заради светотатството, което беше извършила.

— Благодаря, отче, много съм благодарен — гласът на Пийт прекъсна мислите ѝ.

Достатъчен беше само един поглед, за да разбере, че Пийт се извинява на свещеника за това, което беше вътре в смачкания плик, който той току-що плъзна в ръката му. Църквата очакваше съвсем дребно дарение, но съдържанието на плика сигурно беше само част от минималното. Ниската заплата на Пийт като дребен чиновник към „Ди Райт Хардуер“ на Оушън авеню не му разрешаваше да си позволи повече.

Роуз помисли виновно: „Само се погледни — валяш се в самосъжаление, като че ли си единственият човек с проблеми в този свят. Мари и Пийт, Боже мой — как съумяват да се справят?“

Тя ги последва навън, Клеър се бавеше в предверието, потънала в религиозен разговор с отец Донахю. Слънчевата светлина се отразяваше от покривите на паркиралите коли, от мръсния свят, струпан на буци край бордюра. Роуз потрепери. Искаше и се да има нещо по-добро от това палто от камилска вълна, за да може да се стопли.

Бебето стана неспокойно, загърчи се на гърдите ѝ. Тя го залюля, като си представяше, че държи в ръцете си нейното собствено дете. Нейното и на Брайън. Някой ден ще се омъжи, но ще бъде различно.

Брайън, който беше в Кълъмбия Юнивърсити, завършваше дисертацията си тази година. А това означаваше, че ще приключи с ангажиментите си като асистент и ще може да започне пълноценна работа в Бруклин или даже в Кингсбъроу. Може би тогава би могла да си позволи да напусне и да отиде в колеж. Ще настани Нани в дом за гледане на болни или — по дяволите! — ще я изпрати като колет по влака на Клеър в Сиракюс.

Нищо няма значение. Докато го има Брайън, всичко ще бъде наред.

— Дай ми го — казваше Мари, дъхът ѝ излизаше в студени, бели облачета. — Време е да се храни. Я го виж как бърза да напомни за това. Какви дробове имат тези деца човек просто да не повярва.

Роуз го постави леко в ръцете на сестра си.

— Чудесен е Мери. Ти си късметлия. Имаш три прекрасни деца.

И освен това, си свободна от Нани.

За момент лицето на Мари се проясни, очите ѝ светнаха, овлажнели от гордост и обич.

— Да, те са добри.

Докато Мари се суетеше с бебето, Роуз отвори портмонето си. Двадесетачка. Това беше цялото ѝ богатство. За бакалията, а с остатъка смяташе да купи подарък за бебето. Е, малкият Габриел нямаше да усети липсата на дрънкалка или чифт бебешки обуценца, а Мари би могла да използва парите.

Сгъна банкнотата на две и я пусна в ръката на Мари, когато Пийт не гледаше към тях.

Мари я погледна стреснато, после бързо наведе очи, две ярки петна се появиха на мрачното ѝ, някога хубаво лице благодарни ѝ със смутено кимване, а в очите ѝ проблеснаха сълзи.

Неудобният момент отмина и Мари, балансирайки бебето с едната си ръка като мрежа с покупки, бързо и целенасочено тръгна напред.

— Слушай, мразя да ви зарязвам така, теб и „Дева Мария“ отзад, но няма как. Пийт трябваше едва ли не да лази пред шефа си, за да го пусне, а ако закъснее... е, ти знаеш какво става. Трябваша му цели шест месеца, само за да намери тази работа, гаден шеф, смени през свободните дни и какво ли не. А съм оставила Боби и Миси на съседката Катлийн. Тя и без друго си има две нейни и ще пощурее, ако не се върна навреме.

— Всичко е наред — каза Роуз. — Какво ще кажеш да се отбиеш следващата неделя след църква? Обикновено тогава Нани е в добро настроение. Освен това не е виждала бебета.

Мари се намръщи.

— Какъв е смисълът? Само ще започнем разправия, както винаги. Нищо не се е променило. Освен това, че е станала по-лоша, откакто се разболя. Исусе, не знам как понасяш всичко това.

На Роуз ѝ се искаше да изкрещи: „И аз не знам как го понасям. По-лошо е, отколкото ти би могла да си представиш. Но кой друг може да го свърши?“

Няма смисъл да се разтоварва за сметка на Мари. Сви рамене и каза спокойно.

— Трябва да го правя.

Роуз задържа поглед върху сестра си. Гледаше в упор очите ѝ със същия странен бледосин цвят като тези на Нани, но по-топли, по-човешки; поглед в сърцето ѝ, което се криеше под външната ѝ груба, но чуплива черупка.

— Винаги съм ти завиждала — каза Мари с по-мек и сериозен от обикновено глас. — Ти си по-силна. По-умна. Не си като Клеър и мен. Ние и двете избрахме най-лекия начин за бягство... — ръката ѝ бързо се вдигна и тънките ѝ студени пръсти се впиха в китката на Роуз. — Не ѝ разрешавай да те бие, Роуз. Никога не ѝ се давай.

Роуз се отдръпна, загубила вътрешното си равновесие. Беше изумена. Мари? Да ѝ завижда, на нея?

— Глупости.

Викът на Пийт отклони вниманието ѝ от Мари. Обърна се и го видя, втренчил сърдито поглед в колата си — очукан зелен Валиънт, с

петна от ръжда. Под една от чистачките се ветрееше билет.

Той го освободи, после се обърна, за да ритне свирепо маркирания с червено монетен автомат на паркинга.

— Две минути. Тези копелета! Не можах да ни отпуснат две лайняни минути в повече.

— Хайде, Пийт, няма смисъл да се вбесяваш от това — уморено го придумваше Мари. — Не можем да направим нищо — тя се обърна към Роуз, като стисна ръката ѝ бързо и леко. — Хей, слушай, благодаря за... ти знаеш. И най-малката сума е помощ. Ела да ни видиш някога. Аз съм си вкъщи по всяко време. А и къде другаде бих могла да бъда? — тя направи рязко движение с глава към входа на църквата. — Кажу ми сбогом на „Благословената Девица“ от мен. Ще го направиш ли? Аз самата не съм в състояние. Ако още една минута гледам в този неин ореол, ще оследея.

Като улична котка, приземяваща се на краката си, Мари отново се върна към старата си същност, и Роуз се запита дали не си беше въобразила преди минута, че срещу нея стои друг човек.

Но не можеше да не се разсмее. Казаното за Клеър беше истина. И все пак се засрами, че си разрешава такива недоброжелателни мисли точно тук, на стъпалата на „Светите Мъченици“.

— Добре — обеща Роуз. Целуна студената буза на Мари и махна с ръка на Пийт, който беше вече в колата и натискаше педала на газта.

Беше раздвоена между обичта към сестра си и желанието да я удуши.

А сега да се заеме с Клеър, сякаш вече нямаше други проблеми, с които да се налага да се справя. Сладката, безгрешна и безпомощна Клеър. Обърна се към църквата и я видя да излиза и да свива лице срещу ярката светлина като бебе; устните ѝ на капризно дете се извиха в малко „о“ от разочарование, когато видя, че Мари си е заминала.

— Мари не можеше да чака — каза Роуз. — Бързаше много.

— О, аз съм виновна — отговори жизнерадостно Клеър. — Двамата с отца така се увлякохме, че загубихме представа за времето. Страхувам се, че имахме малко разногласие. Отец Лафлин смята, че за Църквата няма да бъде добре с този Ватикански съвет на папа Павел. Не мислех така в началото, но предполагам, че отчето може и да е прав.

Роуз почувства леко раздразнение. Защо Клеър никога не се придържа към собственото си мнение? Би трябвало да отнемат от колата и колосаното ѝ покривало за глава и да сложат малко в гръбначния ѝ стълб.

Погледна часовника си.

— Има доста време до автобуса ти. Защо не дойдеш у дома? На Нани би ѝ станало приятно.

— На Нани, да — кимна Клеър. — Знаеш ли, Роуз, казвам цяла броеница молитви за нея всеки, ден и помолих отец Лафлин да я включи в ежедневното раздаване на благословия.

Роуз усети неприятен вкус в устата си, сякаш беше изяла твърде много бонбони. Колко лесно беше за Клеър с нейната молитвена броеница.

Тя почти чуваше в главата си лекото потракване на зърната на броеницата ѝ. Колко ли е приятно да коленичиш в хладната тишина на някоя църква и да изплачеш една по една неволите си, докато другите се потят.

Изпълнена с негодувание, тя слезе по стъпалата и тръгна нагоре по тротоара, без да се обърне, да види дали Клеър я следва, без да я е грижа за това.

Гласът на Клеър прозвуча до нея сред облак бяла пара като гласа на Светия Дух.

— Бог е с тебе, Роуз. Той чува молитвите ти и няма да те изостави.

Неочаквано у Роуз се появи желание да я удари.

— Чули какво стана с Бъди Мендоза?

Бъди живееше до тях и беше съученик на Брайън.

Леко порозовялото от студа лица на Клеър стана така червено, като че ли някой я беше ударил. Знаеше се, че се беше увлякла по Бъди някога, докато Нани разбра и сложи край на цялата история.

— Бъди? Той... той отиде войник, нали?

— Беше във Виетнам. Докараха го вкъщи миналия месец... всъщност, докараха това, което е останало от него. Чух, че лицето му е отнесено от взрив. И част от мозъка му! Поддържат го с апарати.

Роуз чу как Клеър рязко пое дъх и я видя да се кръсти. Внезапно я обхвана срам. Затвори за момент очи с чувство на непоносима вина. Грозна, тя ставаше грозна и подла — като Нани.

Вървяха край „Съдсънд Дъдс“, където всяка събота Роуз переше замърсените чаршафи на Нани, както и край фризьорското салонче на Ева до него с редицата прашни стайни цветя на прозореца — там тя водеше Нани, за да ѝ измият главата и да ѝ направят прическа.

„Господи, освободи ме от злото“, молеше се мълчаливо тя.

След завоя се появи тухлената пътечка, която водеше до тяхната кооперация в тъмното антре с миризма на дезинфекционен препарат.

Докато се изкачваше с мъка по дългите редици стъпала, Роуз както винаги си въобразяваше най-лошото — Нани е получила отново удар и е мъртва. За миг я обхвана главозамайваща надежда, последвана от смазващото чувство за вина. Как може да иска смъртта на собствената си баба?

Роуз завъртя ключа и задържа вратата, за да направи път на Клеър.

В следващия миг Клеър вече пицеше с пронизителен, писклив звук.

Роуз се втурна край нея във всекидневната — тъмна, осветявана само от призрачната светлина на телевизора, отвратителна миризма се издигна нагоре и я задуши — като вонята на запушена тоалетна.

Божа Майко, какво...

И тогава видя Нани. Тя лежеше плъсната по лице върху пластмасовата пътечка, опъната допълнително върху килима на всекидневната, тънките бели пръчки на краката ѝ се открояваха под отметнатата нагоре подплатена розова роба. Мъртва? О, Боже, не. Тя е причината, тя го пожела. Хаос от страх и дива надежда замаяха главата ѝ. Роуз коленичи и хвана китката на баба си — нищо повече от кости, обвити в отпусната, изплъзваща се плът.

Нани се раздвижи и простена. Ужасяващата воня се засили, на Роуз ѝ се стори, че ще повърне.

Помисли си, като преглъщаше с труд: „О, Господи, не е могла да отиде до банята и се е изтървала в гащите. Трябва да е паднала, докато се е опитвала да стигне дотам. Дявол да я вземе госпожа Слатски — защо я е оставила сама?“

Квакането на телевизора внезапно ѝ се видя твърде високо, като че ли звукът беше пуснат докрай, нещо запулсира в главата ѝ. Предаваха някакво глупашко шоу. Жена в костюм на горила

подскачаше надолу-нагоре около хладилника, който беше спечелила, и пицеше.

На Роуз също ѝ се искаше да се различи или да се разсмее лудо. Това беше нейната награда, гуменото пиленце зад Врата Номер Три. Подла старица пльосната в собствените си лайна.

Тя се изви, за да погледне Клеър.

— Помогни ми да я вдигна.

Но Клеър само стоеше там и прехвърляше зърната на броеницата си, която висеше на кръста ѝ. Сините ѝ очи бяха широко отворени и лишени от мисъл. Кръглото ѝ бебешко лице беше замръзнало с израз на отвращение.

— Клеър!

— Мислиш ли, че трябва да я местим? — каза тя разтревожено с тънък глас. — Представи си, че нещо се е счупило.

Нани вече се опитваше да седне. Роуз пхна ръка под мишницата ѝ и сама успя да я изправи на крака. Не беше тежка. Все едно, че вдигаш сноп сухи листа, мокри и загниващи отдолу. От хлътналия ъгъл на устата ѝ капеше слюнка — старицата се бореше да оформи в думи гърлените звуци, които издаваше.

По дяволите Клеър и нейните молитви. Защо не помогне?

Гневът придаде допълнителна сила на Роуз. Като подкрепяше старата жена, тя успя да я завлече до банята. С мъка я освободи от робата ѝ и съумя някак да я вкара във ваната.

Завъртя крановете и отвори шкафа да вземе кесия. Сега идваше отвратителното задължение да я измие.

Просто не мисли за това. Колкото повече мислиш, толкова по-зле става.

Роуз си представи гигантска спринцовка, пълна с новокаин, която я прави безчувствена от главата до петите. Тя ще направи необходимите движения, но в ума си ще бъде някъде другаде.

С Брайън. Довечера. Бяха решили да прекарат вечерта заедно и тя нямаше да допусне нещо да ѝ попречи — дори и ако госпожа Слатски не можеше да стои с Нани.

Брайън ѝ беше казал, че иска да говори с нея за нещо. Нещо важно. Мили Боже, направи така, че да каже, че не иска да чака, че

трябва веднага да се оженим, а не след година. Толкова много имам нужда от него.

Ужасен звук прекъсна бляновете ѝ.

— Гааарраг!

Нани се опитваше да каже нещо. Роуз почувства топли пръски от слюнка на бузата си. Бледите очи на Нани се въртяха бясно от Роуз към отворената врата.

— Гааарррааг!

Най-сетне Роуз разбра. Клеър. Нани искаше Клеър.

Роуз се вгледа в изсъхналото сиво-бяло тяло на баба си, плуващо в мръсната вода. Имаше чувството, че беше ударена силно с юмрук в стомаха.

Нани не даваше и пукната пара за нея и нейните усилия, за болката в гърба ѝ, когато се налагаше да я носи на ръце, за унижителното ежедневно пране и за това... отвратително почитване на гадните и мръсотии.

Сега тя искаше само Клеър.

А къде, по дяволите, беше Клеър?

Роуз намери сестра си на колене върху пластмасовата пътека — там, където Нани беше лежала — устните ѝ се движеха в мълчалива молитва.

Обхвана я ярост, свирепа като ураган, който преминаваше през нея, ревеше в главата и, гореше гърдите ѝ. Искаше ѝ се да я зашлеви, да я удря, докато загуби съзнание. Точно там, където беше коленичила.

Но гневът я напусна така бързо, както я беше връхлетял.

— Вика те — каза Роуз, и твърде изтощена, за да се бори, тя се отпусна на дивана. Пластмасовият му калъф въздъхна под тежестта ѝ.

Клеър отвори с премигване очи и се усмихна мило и невинно — като бебе, събуждащо се от сън.

— Да... разбира се.

Тя стана, приглади с ръце полата си и влезе в съседната стая, като стъпваше безшумно с дебелите подметки на монашеските си обувки.

„Мисли за Брайън“, заповядваше си Роуз. Тя отпусна глава върху стиснатите си юмруци, като се мъчеше да се изолира от миризмите и нетърпимия пронизителен смях от телевизора. Скоро ще бъдем само ние двамата завинаги...

* * *

Роуз се носеше безтегловна във въздуха.

Далеч от баба си и ада на апартамента на авеню Кей.

Далече от всичко! От всичко, което ѝ причиняваше болка. Сгушена в топлата кухня, образувана от телата им под завивката, до отпуснатото тяло на Брайън край нея, тя сякаш плуваше върху меките вълни на дишането му и туптенето на сърцето му. Беше в безопасност, изпълнена със спокойствие.

Брайън, мили Брайън. Колко странно беше изглеждало всичко в началото — тогава, когато започна да мисли за него така. Спомни си удоволствието след първия път, ужасното чувство на вина, избухването в плач. А Брайън, объркан, тогава мислеше, че я е наранил. Успокояваха се взаимно и накрая стана някак така, че започнаха да го правят отново.

Преди девет години. Божа Майко, наистина ли измина толкова време?

След това Роуз престана да се изповядва. Какъв беше смисълът. Абсолютно безсмислено беше да казва на Бог, че съжалява, след като знаеше прекрасно, че ще продължава да го прави. А и как би могла да спре? Любовта ѝ към Брайън беше единственото нещо, което я поддържаше жива.

Оставаше ѝ само надеждата, че Бог, в неговата безгранична доброта, ще разбере някак и ще ѝ прости.

Роуз се надигна, подпря се на лакътя си така, че да бъде обърната към него. Над рамото му тя можеше да види прозореца и светлината на уличната лампа в странен пръстен от мъгла, снежните островчета, покриващи на петна тревата на Сауд Фийлд. Точно вдясно беше тежкото тухлено здание на библиотеката „Бътлър“.

Колко пъти беше лежала така и беше гледала навън през прозореца на стаята на Брайън от втория етаж в Хартли Хол? В душата ѝ отново нахлу мечтата за деня, в който нямаше да се налага да краде време, за да бъдат заедно...

„Скоро — обеща си тя. — Още една година най-много и ще бъдем заедно. Точно така, както сме си обещали един на друг. Чаках толкова много, мога да почакам още малко, нали?“

Погледът ѝ обхвана стаята. Беше тясна, почти с размерите на гардероб. Стените ѝ — нашарени с дупки от кабарчета и покрити с дъсчени полици, натъпкани с книги. Книгите, които тя самата мечтаеше да прочете някой ден, когато щеше да има време — Хемингуей, Фокнър, Фицджералд, Джойс, Бодлер. А в ъгъла, на покрито с драскотини дъбово бюро, се беше разположила старата пишеща машина на Брайън. Куп напечатани страници се измъкваха изпод капака ѝ. Романът, който Брайън беше започнал да пише, преди да се зарови в дисертацията си. Беше чела романа и го намираше за добър.

Стаята беше потънала в сенки и светли петна в призрачната полусветлина от уличната лампа. Пот блестеше на челото на Брайън, на върха на носа му. Облиза с език капчица от слепоочието му и се наслади на соления вкус.

— Ммм. Бих могла да те изям целия — шепнеше тя и покри с леки целувки врата му. — Но какво бих правила, когато от теб не остане нищо?

— Роуз — Брайън седна рязко, при което чаршафите и завивките бяха избутани настрана. — Има нещо... Може би трябваше да ти го кажа по-рано... — той се обърна и профилът му се очерта срещу прозореца. — Исусе, как мразя това. Бих желал, Боже мои, да има някакъв начин да го направя по-лесно.

Роуз потрепери и силно притисна с ръце корема си. Нещо не беше в ред.

Да, тя го беше почувствала. Даже още докато той правеше любов с нея. Така свирепо, почти наранявайки я в своята настойчивост.

— Брайън, какво? Какво има? — Роуз седна в леглото и притисна инстинктивно чаршафите към себе си в желанието си да се защити от страшното нещо, което чувстваше, че идва.

— Трябваше да ти кажа, преди да... — само че, когато те видях, единственото, за което можех да мисля, беше да те притисна до себе си и да те доведа тук...

Прекъсна го с нервен смях.

— Знам. Предизвикващият възбуда сън на всяко момче от църковния хор за спретнато католическо момиче, нали? Мисля, че това е резултат от нещо, което поставят в светената вода, някакъв вид

средство за възбуждане на половото желание. Би трябвало да го бутилират вместо парфюм. Мислиш ли, че Папата ще го одобри?

Ако продължава да говори, ще отдалечи поне във времето, това, което има да й каже.

— Господи, спомняш ли си онези ужасни угризения на съвестта, които преживях? Тогава разбрах как трябва да са се чувствали мъчениците в грубите си ризи.

— Роуз. Повиквателната ми. Тя дойде.

Възприе думите му като трясък от тежкия чук на машина за разрушаване на сгради върху каменна стена. Ушите й звъннаха от силата на удара.

— Това е невъзможно — но даже докато го казваше, мускулите й вече се свиваха и студени пръсти се задвижиха нагоре по гръбначния й стълб.

— Но стана.

— Не! — звънтежът прерасна в метален, ехтящ сигнал за тревога вътре в черепа й. — Кажи им. Това е грешка. Някой е подал погрешна команда на компютъра им. Ти не трябва да отиваш. Ти си отсрочен. Не могат да те вземат. О, Господи, Брайън, Вик Лучези умря във Виетнам. А онзи нещастник, Бъди... — не можа да се накара да го каже.

— Не всеки... — започна той, но тя закри уши с ръцете си.

— Не! Не! Не ти! Не ти, Брайън!

Можеше да чуе собствения си глас — все по-висок и по-висок, превръщащ се в остър, пронизителен писък. Но като че ли той идваше някъде извън нея, сирена на Бърза помощ от улицата.

— Роуз, не прави нещата по-лоши — той се опита да я притегли към себе си, но тя се съпротивляваше, дърпаше се вцепенено настрана, поддържана от алогичен страх, че ако се отпусне в ръцете му, това ще означава, че приема този ужас.

— Не могат да те накарат — тя се насили да говори спокойно, почти с шепот. — Ти си отсрочен.

— Не, Роуз. Чуй! Получих повиквателната миналата седмица. Не виждах никакъв смисъл да ти казвам. Не веднага. Знаеш как е. Представи си, че нещата се обърнат, си мислех, или нещо друго се случи и те решат да не те вземат... Но днес получих потвърждението. Първи-А. Трябва да се явя за основно обучение във Форт Дикс следващата седмица.

Ужасяваща, нажежена до бяло, вълна стегна в обръч главата на Роуз. В следващия миг, като превключване в кошмарно предаване на новините в шест часа, тя видя Брайън, проснат сред водите на оризова нива в униформа, просмукана с кръв, сред кървавочервени кръгове по запенената водна повърхност. Не. О, мили Боже, не!

Изключи ужасната картина.

Но не можеше да прогони студа, който бавно проникваше в нея — като че ли в сърнето ѝ имаше ледена вода, а не кръв.

И това беше действителност, а не някаква перверзна фантазия.

Брайън отиваше във Виетнам. За да бъде стреляно по него, може би, за да бъде ранен или даже убит.

— Не! — Роуз скочи с вик от леглото.

— Роуз! — Брайън стъпи на пода умоляващ, с протегнати към нея ръце.

Но тя няма да се отпусне в тях. По дяволите! Той вероятно иска именно това. Велик проклет герой.

— Канада... — молеше се тя. — Спомняш си Рори Уокър, нали? Той отиде в Канада. Мисля, Монреал. Или може би Торонто. Би могъл да направиш същото. Да избягаме. Аз ще дойда с теб.

Ръцете на Брайън се отпуснаха като отсечени. Сянката му се проточи през рогозката, на която тя стоеше, протягаше се към нея като черно предчувствие за смърт. Тя трепереше, изцяло извън контрол и с чувството, че се разболява от силна треска. Горещ натиск отвътре притискаше очите ѝ, сърцето ѝ бясно удряше в слепоочията.

— Рори е в списъците на дезертъори — каза той тихо. — Не може да се върне обратно, дори и за да се види само със семейството си. Ако дойде, ще бъде арестуван.

— Има други начини. Отказ да се служи в армията поради лични убеждения.

— Роуз, познаваш баща ми. Това би го убило. Той е взел участие в десанта при Анцио, участвал е във всички сражения до Алпите. Дядо ми е бил участник в Първата световна война, ранен е бил при Вердюн. Спомням си кутийката, обвита с гладко кадифе, която дядо ми пазеше в дъното на горното чекмедже на скрина си — гласът на Брайън се смекчи. — Никога не ми беше показвал какво има в нея до деня — бях може би единадесетгодишен — когато ни хвана с Кърк да играем на войници в празното място зад магазина му. Отведе ни вътре и показа

какво пази в тази кутийка. Бронзовата му звезда. Каза, че може би ние вече сме достатъчно пораснали, за да разберем нейното значение. За него всъщност... Каза, че хора, които приемат войната само като възможност да станат герои и получат медали, са безумци. Войната е страшна, каза той, но е нещо, което трябва да бъде направено — като потушаване на пожар, преди да се превърне в стихия. Нищо, за което да се надуваш. Чисто и просто правиш това, което трябва да бъде направено.

— Ти не си дядо си — отчаяно извика Роуз. — Това е друга война. Някой даже не знае, за какво се бием.

Брайън вдигна очи и тя не можеше да не види сега светлината в тях, ясна и чиста.

— Може би не. Но независимо от това, много момчета вече са изпратени там. Момчета, с които и двамата сме расли. Вик и Бъди и Газ Шоу. Това означава нещо. Не знам точно какво. Но със сигурност знам едно — ако се покрия сега, това означава, че някой друг ще заеме моето място. Някой, който може би ще изгори, защото аз няма да бъда там да изгася пожара — той замълча за малко. — Мислил съм много за това. Даже преди да получа повиквателната. Не съм ти казвал колко виновен съм се чувствал за това, че ме отлагат години наред, защото знаех, че това ще те разстрои. Но сега...

Тя си спомни за Джон Уейн в „Зелените барети“. Много приказки за чест и задължение, но истината беше, че героите му всъщност обичаха да натискат спусъците на пушките си. Но — Брайън? Не, той беше напълно искрен. Господи, трябваше да се сети за това.

Един спомен пропълзя в нея. Спомен, който тя напълно беше забравила. Брайън, ученик от пети клас, излиза от училище с подпухнали ръце на червени ивици. Брат Джоузеф го беше наказал с половин дузина удари с линия.

— Защо, Брайън? — го беше попитала шокирана и с болка, като че ли самата тя беше наказана. — Какво направи, за да го предизвикаш да стори това?

— Нищо — каза той със свиване на рамене. (О, как безгрижно го беше казал!) — Дули счупи прозорец в жилището на пастора. Беше случайно, но той е вече в такива обтегнати отношения с брат Джоузеф, че сигурно би получил десет пъти повече удари от мен.

„О, Брайън, ако можех, бих заминала вместо тебе — мислеше Роуз. — Защото, ако ти се случи нещо и аз бих умряла заедно с теб.“

Роуз се отпусна на колене, а острата тъкан на рогозката се вряза в тях. Но спазъмът в корема ѝ беше по-болезнен. Струваше ѝ се, че цялата е насинена като след тежък побой.

Колко глупаво се беше безпокоила, че Господ може да ѝ отнеме Брайън.

Не, това е лично дело на Брайън. Той беше направил избора си — все едно, че беше отишъл в центъра за вербуване на войници и се беше записал сам.

Брайън я напускаше.

Ярост я обля като лава от внезапно изригнал вулкан. Роуз скочи на крака, грабна първото нещо, което успя да докопа — каничката върху скрина, пълна с дребни монети. Запрати я с все сила към стената. Звънлив трясък. Посипа се дъжд от монети. Те отскачаха от мебелите, търкаляха се по пода.

— Ти, кучи сине! Ако разрешиш да те убият там, никога няма да ти го простя!

Нещо изгаряше очите ѝ, лицето ѝ. Сълзи ги пареха и разяждаха като капки киселина.

— Не ми пука кой ще отиде вместо тебе! — ридаше тя. — Не ми пука, кой ще бъде убит. Само ти имаш значение за мен... О, Боже. Стомахът ми. Как боли само... Мразя те, Брай. Чуваш ли? Мразя те за това, което правиш!

Ръцете му я обвиха, задържаха я, не ѝ позволиха да се разпадне на части. Приземиха я. Стоплиха я.

О, Божия Майко, какво говори тя? Разбира се, че той няма да умре. Разбира се. Тя се вкопчи в него, обляна в сълзи.

— Не плачи, Роуз — гласът му трепереше и тя почувства нещо мокро на врата си. Сълзи. Сълзите на Брайън. — Знам, че една цяла година е много дълго време и ти ще ми липсваш. Исусе, ти вече ми липсваш толкова много, че сърцето ме боли. Но — обещавам — всичко ще бъде наред.

Роуз се притисна още по-силно до него с чувството, че сърцето ѝ беше изтръгнато и на мястото му беше останала само тази огромна, пулсираща от болка пустош.

Как ще понеса това? — питаше се тя. — Чакането. От едното писмо до другото. Без да знам дали е добре. Ако е ранен — или лошо, ако е...

Тя се измъкна от прегръдката му и повдигна лице, за да срещне погледа на избистрените му сиви очи. Острата болка на любовта ѝ към него я режеше като елмаз.

— Не обещавай, Брайън. Обещанията не се изпълняват. Просто се върни. Това е всичко. Само се върни при мен.

ГЛАВА 4

— Доктор Мичел... Доктор Мичел...

Рейчъл мина с бърза крачка край Пето Западно отделение през въртящите се стъклени врати към родилното отделение. Хвърли бърз поглед към часовника над остъклената стая на медицинските сестри. Шест часа и тридесет и пет минути. Беше късно за сутрешните визитации. По дяволите. Последното, от което имаше нужда днес.

Чувстваше се отпаднала, със забавени реакции, независимо от двете чаши кафе, които беше изпила на гладно. Но при мисълта, че всеки момент ще види Дейвид, сърцето и заудря силно, ръката ѝ се плъзна в предния джоб на бялата лекарска престилка.

Пръстите ѝ опипаха парчето хартия.

Рейчъл сякаш видя листчето тънка розова хартия от лабораторията с бледо нанесени букви. Бременност, резултат положителен.

Даже сега, след цели дванадесет часа, тези думи изгаряха пръстите ѝ и замайваха главата ѝ.

Е добре, Господи, Съдбо моя, които и да сте, направихте си шегата. А сега какво?

Тя не си легна през по-голямата част от изминалата нощ, като непрестанно си задаваше този въпрос, но и сега не беше се приближила до някакъв отговор. През целия ѝ живот майка ѝ беше повтаряла, че нещата изглеждат по-добре сутрин, но тази сутрин те изглеждаха дори по-зле. Схвана, че Грейс Бишъп я гледаше странно и се почувства като ученичка в първи клас, уличена в дъвчене на дъвка в час. Грейс беше старшата сестра в това отделение вероятно още преди Рейчъл да се беше родила и не приемаше забележки от никого. Тя стоеше неподвижно в коридора пред стаята на сестрите, със скръстени ръце на гръд с размери на барабан на разсилен. Като забеляза Рейчъл, освободи ръцете си, за да погледне демонстративно ръчния си часовник с промишлени размери, прикрепен с каишка към китката ѝ с цвят на кафе. Движенията ѝ излъчваха неодобрение към всяка жена интернист, осмелила се да влезе в нейното царство.

Рейчъл, най-младата до този момент с нейните двадесет и пет години (беше завършила гимназия с една година по-рано от съучениците си и беше съкратила осемте години колеж и медицински факултет на седем) се чувстваше даже още по-млада, като дете, закъсняло за детската градина, пред заплашително наведената над нея учителка.

— Обиколките вече започнаха — каза тя със своя акцент, характерен за емигрантите от Ямайка. — Побързайте.

Рейчъл ѝ кимна сковано и помисли с горчивина за онази смешна импровизация на Дан Роуън, който казва след получена плесница: „Благодаря, имах нужда от това.“

Рейчъл се опита да се погледне с очите на Грейс. Тя носеше същия сиво-кафяв измачкан панталон, с който беше и вчера, петното от кафе на ревера на бялата ѝ престилка не беше изчистено. Косата ѝ беше хваната в разръфана плитка, а под безмилостната ярка светлина на флуоресцентните лампи на тавана лицето ѝ изглеждаше призрачно бледо и с хлътнали от безсъние очи.

Този път не можеше да обвинява Грейс за демонстрираното неодобрение. Неочаквано в нея пропълзя старото полуистерично желание да се отпусне в неконтролируем смях при нелепото желание да каже на Грейс: „Не се безпокой, всичко е наред с моите квалификации. Кой най-добре би помогнал на жена с родилни болки от една бременна лекарка?“

Но сега не беше моментът да губи контрол над себе си. Затича се по дългия зелен коридор към Първо отделение. Ударите на сърцето ѝ бяха в такт със звука от стъпките ѝ по линолеума. Докато тичаше, тя си представи как поднася новината на Дейвид.

„Съжалявам, че закъсных... — издърпва го настрана и му прошепва. — Между другото, бременна съм.“

Не, не съвсем. Приемливо, може би, за някоя смешна актьорска импровизация. Но не и в действителния живот.

Дейвид, знам, че това не е според плановете ни... Но ще намерим заедно някакъв изход.

Не беше ли гледала такава сцена на кино? Сандра Дий и Трой Донахю. Нежно прегърнатата двойка на фона на разкошен залез: „Скъпа, обичам те и нищо друго няма значение за мен.“

— Глупости — изруга тя тихо, като даде път на санитар с болнична количка и същевременно се мъмреше остро за сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Няма ли да пораснеш най-сетне? Той никога нищо не ти е обещавал, а сега ти изведнъж искаш всичко. Любовни картички и цигулки, кутия цигари плюс красивия доктор и клетвите му в Правилното нещо за момичето, което обича.

Само че кой ще каже в тези дни кое е Правилното нещо? Преди сто години, дори десет, разрешението би било светкавична женитба. Сега имаше много възможности за избор. Свобода на избора!

Би могла да направиш аборт.

Рейчъл се опита да си представи неоформената топчица в нея, която беше тяхното бебе, не по-голямо от връх на топлийка, и сълзи замрежиха погледа ѝ. Почти се спъна, задържа се с ръка за стената с голяма червена стрелка, сочеща към рентгенологията.

Каква ирония само. Тя винаги беше защитавала правото на аборт. Страстно беше спорила, че то трябва да бъде толкова основно, колкото избирателното право на жените. В добавка на това, тя винаги се беше изказвала в полза на нулевия прираст на населението. Но, дявол да го вземе, сега това не беше само покачването на графиката, отразяваща увеличаване на населението, ставаше дума за живот, който растеше в нея. Бебе, нейното бебе.

При мисълта, че може да разреши да го изстържат от нея и да го изхвърлят в канала на някоя тоалетна чиния, стомахът ѝ се сви от болка.

Но имаше ли друга възможност и каква беше тя? Да роди бебето и да се откаже от всичко, за което беше положила толкова старание до този момент?

Годините в Медицинския факултет, чувството, че мозъкът ѝ постепенно се изстиска като мокро пране. Миризмата на формалдехид, която отказваше да се измие, сънят ѝ пълен с кошмари за оживели полудисектирани трупове.

И все пак — беше обичала живота си там. Шварц Лекчър Хол с пурпурните си места за сядане и постоянния мирис на пот, монотонният говор на професора по патология, който винаги я приспиваше, д-р Дюбермън с неговите безкрайни хематологични тестове. Нейната трета година в болницата, работата с истински

пациенти, хора, които се нуждаеха от нея, истински живи хора — тогава за първи път почувства какво означава да бъдеш лекар.

Беше преминала през всичките тези изпитания, за да стигне сега на половината път като интернист.

Спомни си деня, в който дойде тук за събеседване с комисията. Дългото пътуване с метрото. Почти час до сърцето на Бруклин, през който пред нея се сменяха най-вече черни и кафяви лица и се притискаха наоколо. Слезе на Флатбуш авеню с неговите стари магазини и хора с уморени лица. После дълго вървя по напукан и мръсен тротоар, за да стигне до тази невзрачна сграда, четиринадесет етажа замърсен със сажди сив камък и нечупливи стъкла с телена мрежа. Само липсата на висока ограда около нея нарушаваше приликата със затвор — беше далеко от представата за място, където хората отиват, за да оздравеят. Но те идваха тук, както тя скоро научи, на тълпи — пуерториканци, хаитяни, доминиканци, негри — хора без осигуровка и пари, но в отчаяна нужда от медицинска помощ.

И тъкмо това беше причината, поради която тя избра „Гуд Шепърд“, независимо от настояванията на баща си да отиде в „Пресбитърнън“ или „Маунт Синай“. Нещо повече, чувстваше се добре тук. Ако я приемеха, би останала тук и за специализацията си като гинеколог. Почти беше стигнала до нея. Само два месеца още и ще приключи с пробния период като интернист. Как би могла да напусне, да се откаже от всичко това? Не, никога.

Като завиваше надясно в края на коридора, Рейчъл забеляза група фигури в бели престилки пред Първо отделение. С лица, все още подпухнали от сън, и с книжни чаши кафе в ръце. Там бяха и всички, били „на повикване“ през нощта, клюмащи от изтощение, с трескави и изцъклени очи. Под ярката флуоресцентна светлина лицата им бяха придобили сивобелезникавия цвят на мъртъвци.

Но, слава Богу, Дейвид не беше между тях. Той вдигаше страшна пара, ако някой закъснееше за обиколката на болните. Не прощаваше на никого — и на нея включително. Още в самото начало на връзката им бяха решили да не допускат намесата ѝ в служебните взаимоотношения.

Джоу Израел я поздрави с прозявка.

— Изпусна представлението. Близнаци. Жената просто влезе от улицата с разширение десет сантиметра и ги изръси като котило

кученца.

Рейчъл го погледна — висок, болезнено слаб, с лице, покрито с белези от младежки пъпки, което ѝ напомняше за мишена при игра на стрели в заведение със залагане. Харесваше Израел, но думи, като — котило кученца? Исусе!

Джанет Нийдхъм го стрелна с унищожителен поглед.

— Мислил ли си някога за прехвърляне към ветеринарна медицина, Израел?

Джанет беше втората жена лекар в отделението. Рейчъл се беше постарала да я възприеме, но ѝ беше доста трудно. Самата Джанет не се харесваше особено. Дебела, с мазна кестенява коса, опъната назад и вързана с ластик, тя беше вечно намръщена и изпълнена с подозрение към всеки, който се опитваше да се държи приятелски с нея.

Израел се усмихна на Джанет и вдигна чашата си с кафе.

— Ако реша да направя това, първо ще съобщя на теб.

— Престанете, вие, двамата — изсъска Пинк. Истинското му име беше Уолтър Пинкъм. Рейчъл преброи пет химикалки, затъкнати в горния джоб на бялата му престилка днес. Той беше единственият лекар между познатите ѝ, който носеше чанта.

В следващия миг Рейчъл видя Дейвид, който крачеше с широка стъпка към тях. Той изглеждаше още по-висок в безупречно чистата си бяла престилка, излъчваше целенасоченост и раздвижваше въздуха. Сънливите лекари неволно изправиха малко рамене и като че ли станаха по-високи.

Сърцето ѝ започна да блъска силно в гърдите. Мили Боже, как съумяваше да ѝ въздейства така? Изпотени длани, вълни от повишен адреналин, всичко, свързано със силно сексуално желание. Имаше години, в които беше вярвала, че е фригидна, а сега се страхуваше, че може да е точно обратното. Нимфомания в остра форма.

Като се усмихваше на себе си, тя си спомни какво беше преминало през ума ѝ при запознанството с него: „Всеки с толкова привлекателна външност, не може да не е лайно като човек“.

Имаше съвършено лица и тяло, просветващи зелени очи и пясъчноруса коса, по момчешки небрежно падаща на челото му, в стил Джон Кенеди. Даже, Господ да ми прости, трапчинки — по две от всяка страна на устата — и вдлъбнатина, ала Гари Грант на брадичката му.

Но малко по малко — само Господ знае защо беше избрал точно нея — той я спечели. Ухажваше я като героиня от викториански роман. Един ден ѝ носеше роза, на следващия карамфил (цветята явно бяха спасени от стаите на изписани пациенти). Даже намери бележчица веднъж или два пъти в личното си шкафче — също като в гимназията.

А сега — бебе, мислеше тя с горчива ирония към самата себе си.

— Добро утро, колеги. Съжалявам, че ви накарах да почакате. Имах спешен случай — Дейвид се приближи с лека стъпка до тях и спря. Погледът му мина над нея, без да срещне очите ѝ.

Рейчъл беше обхваната от внезапен страх, че не означава нищо повече за него. Обляха я студени вълни. Но здравият разум бързо възстанови вътрешното ѝ равновесие. Колко глупаво от нейна страна! Той беше просто благоразумен. Както и трябваше да бъде. Разбира се, че я обича.

Но тя все още беше така напрегната и с вдървени движения, като че ли розовото лабораторно изследване в джоба ѝ беше бомба под форма на писмо, която можеше да се взриви, ако направи някое рязко движение.

Включи се в групата и влезе след Дейвид в болничната стая. Дълга стая, боядисана с отвратителна жълто-зелена боя и редици легла, разделени с износени, жълтеникавокафяви завеси. Задушно и горещо, старите парни радиатори прещракваха и съскаха. Защо никой не се сети да отвори поне един прозорец?

Дейвид спря при първото легло. Бледо лице в рамка от черна коса погледна нагоре към него. Чаршафът беше издърпан до издадените ключици на жената, малко златно разпятие проблясваше във вдлъбнатината между тях. Изглеждаше толкова млада и беше така трогателна: вече майка, а все още самата тя едно дете.

Дейвид хвърли поглед на диаграмата ѝ и се обърна към Гари Макбрайд до него.

— Ваша пациентка, нали, доктор Макбрайд?

С неговия момчешки вид, лунички и червена коса, лизната отгоре, Гари напомняше на Рейчъл един пораснал Том Сойер. Той обаче беше добър лекар. Не беше безразличен към пациентите.

Гари даже не погледна към бележките си.

— Госпожица Олтиц. Шестнадесетгодишна. Първо раждане. Беше приета към два часа тази сутрин с разкритие четири сантиметра.

Нормално кръвно налягане. Но имаше вагинално кървене и пулсът на плода беше забавен. Консултирах се с доктор Мелроуз за случая и той разпореди да се извърши Цезарово сечение.

— Как е пациентката тази сутрин? — запита Дейвид.

— Кръвното налягане е малко паднало, има температура. Оплакваше се от болки, затова ѝ дадох демерол.

Дейвид дръпна чаршафа назад и повдигна болничната нощница, като отстрани внимателно парчето напоена с бетадин марля, покриващ разреза. Рейчъл гледаше внимателно ръцете му, изпълнена с благоговение. Господи, те бяха така красиви. Ръце на художник, скулптор на жива плът. Широки, квадратни длани с дълги, деликатни пръсти, които завършваха с плоските, бледи полусфери на ноктите му. Ръце, способни да извършват чудеса. Тя го беше наблюдавала при операция как свързва по най-добрия възможен начин най-крехки вени, без да ги разкъсва, беше го виждала да изтегля кръв от сака на плода с влизане в матката на майката, откривайки пътя си само с напипване.

А не беше ли и някакво чудо това, което я беше накарал да чувства?

По лицето ѝ плъзна червенина, когато си спомни първата им нощ. Прелъстяване по холивудски. Неговият апартамент, шампанско в лед, тиха музика (в паметта ѝ се беше запазила темата на песента от „Мъж и жена“), след това — в леглото върху чаршафи с миризма на „Инглиш Ледър“ лосион за след бръснене. Този негов похват я възбуди, но в същото време я остави с някаква малка студенина дълбоко долу — като вечеря, замръзнала в средата.

После, посред любенето им внезапно спря, издигна се на лакти и я погледна с учудена усмивка:

— Не се наслаждаваш много на всичко това, нали? — отбеляза той.

Твърде стресната от откровеността му, за да лъже, тя отговори.

— Не знам как.

Беше преспала само с трима души през годините след Мейсън Гоулд. И с всеки следващ се беше чувствала все по-ужасно в сравнение с последния. А сега и това. Искаше ѝ се да се заплаче.

Дейвид се беше оттеглил внимателно от нея и се беше смъкнал надолу — сега главата му беше между стегнатите ѝ бедра. А след това, Боже, лекият допир на езика му... Отначало тя се съпротивляваше,

твърде стресната и засрамена, за да почувства нещо. Но по-късно по стените на нейната защита започна да пълзи бавно, много бавно странна възбуда, усещания, сигурно забранени, но така вълнуващи. Езикът му откриваше тайни точки на удоволствие, за съществуването, на които тя дори и не подозираше. Като че ли това продължи часове наред, езикът му играеше в нея, докато накрая тя се разтрепери цялата, достигнала почти до кресчендо. Беше така прекрасно. Струваше ѝ се, че ще се разтопи в ослепителния му горещ вихър.

Той се вдигна на колене и като ѝ се усмихна, леко се плъзна в нея: „Сега е по-добре, нали?“

„Тази нощ ли е станало това?“, питаше се тя сега. Осем седмици оттогава. Сигурно е така. Имаше някаква поетична справедливост в случилото се — ако човек вярва в тези неща. Да забременееш от първия път, когато си открил секса за себе си — това би било чудесно.

Рейчъл откъсна поглед от ръцете на Дейвид. Почти се страхуваше, че може да се издаде и ще започнат да ѝ се привиждат разни неща като на героиня от роман на Шарлот Бронте. Всъщност, тя действително чувстваше някаква странна слабост. Може би защото не беше закусила. Или, може би, защото...

И този път истината достигна до нея — не само закъснял мензис или думи върху парче розова хартия, а цялостната сурова истина.

Бременна, аз съм бременна.

Тя наблюдаваше как Дейвид палпира спадналия като пробит балон корем на пациентка с пресен белег от рана. Но сега тя наблюдаваше познатите движения с ново чувство, напълно неочаквано. Като че ли беше излязла от себе си само за един мистериозен момент. Сега не беше лекарка, а само жена, която въвеждаха в древните тайнства на майчинството.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които за секунда я заслепиха, докато си представяше, че ражда това дете в нея. Мъничко чудо от собствената ѝ плът, след като беше видяла чудото на толкова много бебета, които принадлежаха на други жени. Да го държи в ръцете си и да го притиска към гърди, тежки от сладко мляко...

„Не, не, не!“, каза си тя. Нямаше право да го желае. В нейния живот нямаше място за бебе. След няколко години — може би. Но не сега.

Тя гневно прогони сълзите си и се опита да съсредоточи вниманието си върху пациентката, като в същото време прехвърляше наум своите собствени опити за диагноза.

— Какво чувствате тук? — питаше Дейвид момичето, което правеше гримаси от болка, прехапало устни.

Той ѝ се усмихна с брилянтния си, изумруден поглед и момичето престана да се гърчи — като дете в училище, повикано от учителката си.

И този поглед беше част от магията на Дейвид. Поглед, който вдъхваше пълно доверие. Доктор Килдър и Бен Кейси в един човек. Рейчъл беше сигурна, че ако Дейвид поиска от госпожица Ортиц да стане и да направи петдесет подскока, тя не би се поколебала нито за миг.

— Тук боли ли? — попита Дейвид като натисна по-силно.

— Малко — прошепна момичето.

Рейчъл видя, че беше преbledняло, но въпреки това не се помръдваше.

Дейвид се изправи и смъкна надолу нощницата ѝ с едно бързо движение. Обърна се с лице към сътрудниците си и каза на Гари Макбрайд.

— Налице е малка чувствителност тук. Дръжте това място под наблюдение. Може да е септично. Искам да се направят изследвания — сега и следобед отново, за да се види какво става с левкоцитите — той смръщено погледна болничния картон. — Тук не виждам името на лекуващия лекар. Кой сне анамнезата на пациентката?

— Аз... да, аз — започна да заеква Гари. — Тя е пациентка на доктор Габриъл, но той не е могъл да я...

— Не ме интересува дали той е на луната или не — сръза го Дейвид. — Искам неговото име на картоната, заедно с всичко друго, дори ако вие намирате това за ненужно, докторе — той саркастично подчерта последната дума.

Рейчъл видя как Гари стана яркорозов, луничките му се очертаха релефно и тя прочете в израза на лицето му колко много се прекланяше пред Дейвид и колко опустошен беше сега от неговата острота.

— Съжалявам, доктор Слоун. Това... това е неизвинимо. Няма да се случи отново.

Рейчъл с мъка се сдържаше да не направи стъпка напред и да извика: „Не, Дейвид, не така. Ти си толкова внимателен“. Тя го познаваше, познаваше онази част от него, за която другите не знаеха, копнееше да ги накара да го видят такъв, какъвто той наистина беше.

Като че ли мислите ѝ бяха достигнали до него. Дейвид се усмихна, тази негова блестяща усмивка като слънце, което изплува иззад облак — и Рейчъл се отпусна. Дейвид потупа Гари по рамото.

— Сигурен съм в това. Вие съвсем правилно работехте с другите. Добра работа, докторе. Сега...

Дейвид пристъпи към следващото легло, следващия пациент, като остави Гари Макбрайд, засмян до уши зад себе си. На лицето му беше изписано такова облекчение, че видът му беше малко комичен.

„Да, ето как ще реагира той, когато му кажа — мислеше Рейчъл. — Отначало ще бъде изненадан, разтревожен, може би даже малко сърдит. Но след това ще ме прегърне и ще ме притисне до себе си, ще ми каже, че ме обича и че всичко ще бъде наред.“

И ще бъде, каза си тя. Просто трябва да бъде.

Рейчъл почувства, че трепери и бързо пъхна ръце в джобовете си, за да не забележи никой. Пръстите ѝ докоснаха парчето хартия от лабораторията. Сега то не изглеждаше така ужасяващо, не беше така невъзможно да се приеме като нещо реално.

„Ще му кажа тази вечер“, реши тя.

За първи път от дванадесет часа насам — от момента, в който беше разбрала — Рейчъл почувства, че нещата може и да се оправят...

* * *

— Негодникът! Имаме случай на напречно блокиране, бебе с ускорена сърдечна дейност, а той се пинка като студент първа година. Исусе, този човек не е с всичкия си. Цялото отделение се усмърдява от дъха му.

Дейвид крачеше гневно напред-назад по износения килим на малката ѝ всекидневна. Ставаше дума за най-новия разказ на ужаса, свързан с доктор Петракис. Дейвид е прав, мислеше тя мързеливо, шеф на гинекологията или не, той трябваше да бъде уволнен преди години.

Неконтролируем алкохолик, той не можеше да върши работата и на един санитар.

Но ѝ беше трудно да следи нишката на разговора и да реагира подходящо. Мислеше непрекъснато за бебето. И как да каже на Дейвид. Тя даже обмисли възможността да му напише писмо и незабелязано да го пъхне в джоба му, преди да си тръгне.

„Скъпи Дейвид, имам пациентка за тебе. Тя е бременна от около осем седмици и е вероятно не съвсем на себе си в психично отношение...“

Но би ли било наистина толкова налудничаво, питаше се тя, да запази това бебе. Свита на дивана, Рейчъл постави ръка на корема си. Беше твърде рано да чувства нещо, разбира се, но тя чувстваше. Топлина, постоянно излъчване на топлина. По начина, по който един осветен прозорец през нощта съобщава на минувачите, че има някой вкъщи...

Но дали той ще разбере? Спомни си, как веднъж ѝ беше казал, че едно от нещата, на които се възхищава в нея, е твърдостта ѝ — това, че тя не е блудкаво-сладникава, сантиментална като по-голямата част от жените. А желанието ѝ да роди това бебе не беше ли точно такава?

Но аз не съм молила за него, по дяволите. Той знае това.

Като го гледаше сега обаче, с очи изтеглени в зелени прорези, с опустошено от гняв лице, набиращ килима ѝ с бясното си вървене напред-назад, я загриза червеят на съмнението.

Как би могла тя да напусне това място и да отиде да живее с него? Обичаше този тесен апартамент, независимо от петте редици стъпала и стаички с размери на пощенска марка. Обичаше да го дели с Кей Кремръл, с която се беше запознала в Белвю — беше чудесен приятел и истинско удоволствие да се живее с нея. Този апартамент беше идея на майка ѝ — подарък от нея всъщност, тъй като тя настоя да плати ремонта и да следи за изпълнението му — да се смъкнат пластовете тапети и боя от палеозойската ера насам, докато се стигне до тухла, да се отстрани боята от корнизите и да се открие дървената част. Организира пренасянето на стайни растения в мексикански глинени саксии, евтини мебели, изработени от палмова дървесина с

възглавнички, вентилатор на тавана на всяка стая. „Ранна Казабланка“, кръсти го Рейчъл, влюбена вече в него — и все пак би желала майка ѝ да престане да кръжи така около нея.

„Да не си откачила? — разгневи се тя на себе си. — Разбира се, че ще напуснеш това място заради Дейвид. Кой не би го направил?“

— ... този човек е проклет маниак. По дяволите процесите за професионална небрежност, той трябва да бъде арестуван. Ако имах някакво влияние в Управителния съвет...

Дейвид спря пред един от прозорците без завеси, който беше обърнат към Гроув стрийт. През деня човек можеше да усети миризмата на чудесния хляб от италианската фурна долу, да види как се докарват и откарват старите шкафове от антикварния магазин, да наблюдава двойки, хванати за ръце, да влизат в бистрото „На Пиер“.

Сега прозорецът беше тъмен и единственото, което Рейчъл можеше да види, беше призрачното отражение на Дейвид. Висок, добре сложен мъж, в изгладен тъмносин панталон и светлосин пуловер, с модно оформена прическа. Мокасини без чорапи беше най-голямото му отстъпление от днешния моден стил, изглеждаше така, като че ли беше слязъл направо от някоя страница на „Джентълменс Куортърли“. Принстън класа 60-те години. Университетски екип. И все пак, контрастът със суровото му лице и стегнатите мускули на врата му, докато се бореше да възстанови контрола върху себе си, предизвикваше безпокойство у Рейчъл. Струваше ѝ се, че под кожата му има две взаимно изключващи се личности, които живееха във вечна борба. Внезапно се изпълни с чувство на тревога — сякаш беше на границата да открие нещо, за което не би искала да знае.

Отмести погледа си към двете чаши върху дъбовата масичка. Той още не беше докоснал чашата си и ледът в нея се беше стопил.

Рейчъл спусна крака на пода и се изправи.

— Ще донеса още лед — каза тя с изкуствено бодър глас. — Какво ще кажеш — да приготвя ли нещо за ядене?

— Какво има в менюто? — извика Дейвид след нея, докато тя стъпваше между албумите грамофонни плочи, разпилени около стереоуредбата като карти за игра. Спря се за миг, усмихна се и вдигна две от тях. „Сюрреалистична възглавница“ и „Бевърли Хилс в Ковънт Гардън“. Ето накратко разликата между нея и Кей.

Спомни си за сюрреалистичния разговор с Кей тази сутрин преди и двете да изтичат на работа. Тя, свита на стола с подутти от плач очи, а Кей — пред умивалника с чаша нес кафе в ръка. Пиеше го на големи глътки, както гангстер пие уискито си във вагон-ресторанта. Беше облечена в униформа на медицинска сестра — бял панталон, опънат на пълния ѝ задник, с грубите си обувки и ореол от тъмна, къдрава коса около лицето.

— Не мога да ти кажа какво да направиш — ѝ беше казала тя. — Ако си сигурна в себе си, направи това, което решиш ти, а не Дейвид — тя се усмихна на Рейчъл над ръба на чашата си. — Знаеш ли, винаги съм си мислила, че някъде дълбоко във всяка жена има по един погребален камък, под който заравяме нашите собствени желания заради тези на някой мъж. Само че те не могат да останат заровени дълго време, нали? Ние всъщност никога не ги забравяме.

Рейчъл потрепери, докато поставяше албумите на място. „Добре, кое те права толкова сигурна, че аз и Дейвид имаме различни желания?“

Погледна Дейвид с напрежение. Той идваше към нея с усмивка и успокоено лице и тя се отпусна.

Влезе в старомодната кухня и надникна в хладилника.

— Мляко, яйца, фъстъчено масло, останки от пиле, поне така ми се струва — тя помириша съдържанието на кутията. — По-добре да се откажем от него. Ще трябва да го проверим лабораторно, за да открия датата му на годност.

Дейвид я обгърна с ръце и зарови устни във врата ѝ.

— Хайде да се откажем от вечерята. Не съм чак толкова гладен. След това ще направя омлет.

— След кое? — тя се изви назад в ръцете му, за да може да го погледне в лицето.

Едва сега усети колко бързо бие сърцето ѝ. Дявол да го вземе. Той я караше да го желае, усети влага между краката си. Едно докосване, една целувка — и тя беше готова. Като алкохолик, на когото му трябва само една глътка, за да загуби контрол над себе си.

Дейвид не знаеше и половината от това, половината от силата на страстта ѝ към него. Беше се прикривала. Разговорите в бъдеще време явно го притесняваха и така беше по-добре. Тя също не беше готова за

женитба. Живот заедно може би, докато някой ден и двамата почувстват, че им се иска да създадат семейство.

Но така беше по-рано — каза си тя. — Преди бебето. Ти трябва да говориш за бъдещето сега, трябва да вземем решение...

Погледна го, отвори уста да говори, но се спря. Той я гледаше по онзи негов начин, който караше коленете ѝ да се подгъват — с очи на вид сънливи, златисти мигли над студени, зелени ириси, ъглите на устните му извити нагоре, с подкана в тях. Това не беше доктор Слоун — изпълнителен, отдалечен. Това беше Дейвид. Можеше да види изпъкналите вени на врата му, пулсиращи нетърпеливо от дясната му страна. Това я накара да мисли за пениса му, твърд, обвит с вени като въжета, върхът мек, влажен като листа от роза.

„О, мили Боже — мислеше си тя. — Имам чувството, че ще стигна до оргазъм в този миг. Само като го гледам.“

Почувства и неговото желание, когато я притисна към отворения хладилник. Студената метална рамка се вряза в гърба ѝ, ръцете му се придвижиха нагоре към ребрата ѝ, за да стиснат нежно гърдите ѝ.

— Хубави. Зрели — шепнеше той. — Изглежда съм по-гладен, отколкото съм си мислел.

И тя разбра колко глупава беше. Нямаше значение. След минута ще бъде съвсем гола.

Рейчъл се притисна към него, като хлопна зад себе си вратата на хладилника. Той вече я разкопчаваше, рязко, нетърпеливо, без да обръща внимание, че едното от копчетата, чийто износени конци не издържаха, отскочи и се търкулна по протрития, червен линолеум.

— Не тук — каза тя и се засмя нервно. Гласът ѝ трепереше от възбуда. — Кей може да се върне рано. Нека да отидем в спалнята.

— Казах ти. Гладен съм — изсмя се той.

Исусе. Не му пукаше кой ще види. Нима ще я обладае тук, на пода? Представата за това я разтревожи и същевременно възбуди. Почувства странна слабост, гърдите ѝ бяха по-тежки и почувствителни от обикновено. Стегнати, туптящи, зърната ѝ се втвърдиха под меката, тънка материя на ризата ѝ. Като горещ пясък в пясъчен часовник, надолу през нея се стече топлина, която се съсредоточи между краката ѝ. Като че ли в нея там се впи топла, изпотена длан.

О, Исусе, мили Исусе, той я водеше към масата, ето, вдигна я малко грубо върху нея. Сега теглеше пликчетата ѝ, издърпа ги над бедрата ѝ, измъкна ги от краката ѝ, отпуснати надолу от ръба на масата. Усещаше под задника си полираната борова повърхност, грубият сламен ръб на някаква подложка се впиваше в нея.

Рейчъл стисна очи в очакване, готова за началното вмъкване на члена му в нея — о, така готова!... Но почувства нещо друго — твърдо, кокалесто, което я мушкаше между бедрата — беше изненадана, не неговия член, а пръстите му. Те влизаха и излизаха от нея в твърд, стабилен ритъм.

Масата, ярката светлина отгоре, натискът на пръстите му ѝ напомниха за момент за нещо друго, нещо, за което не искаше да мисли. Усети пак охлаждане на топлината вътре в себе си. Гинекологът — ето какво беше. Също като посещение при гинеколог — вагинален преглед.

Това прави Дейвид с бременните жени в болницата. Опипва ги отвътре, докато лежат на стола с крака в халките.

Не, не, няма да си разреша да мисля по този начин. Не е същото. Глупави шеги на мозъка ми. Заради бебето. Защото искам да бъде нежен тази вечер.

Но и този начин можеше да бъде добър. Огънят вътре в нея се връщаше обратно. Да, о, да. Дейвид знаеше толкова добре точно как да ѝ създаде удоволствие. Чувстваше, че почти стига до оргазъм — още малко. Ще ѝ разреши ли?

Не. Дейвид я обърна странично върху масата, с лице към него и очи точно на нивото на слабините му.

— Смучи ме — каза той.

Рейчъл се поколеба за миг, след това го пое в устата си. Беше винаги така, малък шок отначало, чувството, че не е хубаво да прави това, че е порочно. Но после започваше да се чувства добре, даже надарена с някаква странна сила, като го усещаше в устата си как става все по-голям и чуваше стонове му от удоволствие. Представяше си, че е единствената жена, която можеше да постигне това. Тя можеше да даде на Дейвид това, което никоя друга не би могла.

„И това не е мръсно — казваше си тя, — не и когато обичаш някого.“

Тя обгръщаше с езика си члена му, а той го притискаше все повече в нея, като сумтеше, можеше да чуе ритмичното протъркване на ципа му по ръба на масата.

Дейвид поддържаше и ритъма с пръстите си все още вътре в нея, все още плъзгащи се навътре-навън. Горещо. И двамата сякаш се намираха върху огън, който изгаряше.

Оргазмът ѝ дойде в изблик на пламъци и в същото време почувства, че и той избухна в нея, усети вълната солена течност, която изпълни устата ѝ. Нямаше нищо против вкуса ѝ. Беше чула, че при някои жени не е така. Може би и тя щеше да бъде като тях, ако не беше Дейвид, а някой друг — но Дейвид беше единственият мъж, с когото беше правила това.

Дейвид се оттегли от нея, като същевременно вдигаше панталона си и ѝ помагаше да се изправи на все още омекналите си крака. Лицето му беше зачервено, във всичко останало изглеждаше така, като че ли си бяха седели кротко около масата и играли карти. Студен. Нищо не беше в състояние да го извади от равновесие. Това качество именно го правеше добър лекар. Но, по дяволите, би желала да я подържи малко в прегръдките си. Имаше толкова голяма нужда от нежност.

— Дейвид? — повика го тя над шума от водата в стария емайлиран умивалник. Отпусна се на някакъв стол, без дори да се наведе да вдигне пликчетата си. — Бременна съм.

Той изви глава и я погледна така, сякаш му беше изиграла лоша шега — с устни извити в ъглите, като че ли не беше сигурен дали да се смее или да се подиграва.

— Рейчъл, това не е смешно дори и като шега — каза ѝ той, вече с усмивка.

— Не се шегувам.

Думите ѝ се издигаха нагоре сякаш не от гърлото ѝ, а от болезнената празнота в корема ѝ.

Лицето му посивя и се отдалечи. Защо я гледаше така? Сякаш тя разваляше всичко, сякаш тя го нападаше.

— Исусе, Рейчъл! Сигурна ли си? — усети, че се удря с долната част на дланта си по челото. — По дяволите, разбира се, че си. Ти си лекар. Как можа да допуснеш да се случи това?

Ти. Не ние. Като че ли това беше само нейна грешка.

— Когато това се е случило, не съм била сама — отвърна рязко тя.

Две дълги крачки, оставящи след него петна вода от мокрите му ръце, и той беше пред нея, наведен над нея с длани върху масата. Гняв просветваше в зелените му очи.

— Господи, Рейчъл! Ти не си като онези малолетни глупачки, с които непрекъснато се сблъскваме, шестнадесетгодишни, неграмотни, забременели, защото са твърде тъпи, за да знаят какви мерки да вземат против това. Каза ми, че ползваш халка. Днес си помислих... по дяволите, за това днес не го направих вътре в теб, бях твърде възбуден, за да мога да те изчакам да поставиш проклетата си халка.

Погледът му, странно безизразен, превърна кръвта във вените ѝ в ледена вода. Чувстваше гнева му да бръмчи и прещраква във въздуха като електричество в търсене на земя. Вгледа се в ръцете му. Не можеше да се накара да го погледне в лицето. Пръстите му бяха разтворени върху неравната повърхност на масата, капчиците вода по фините златисти косъмчета между кокалчетата му блестяха като скъпоценни камъни.

Дяволите да го вземат. Мръсникът.

Рейчъл пое дълбоко дъх, като се мъчеше да потисне болката и собствения си гняв.

— Използвах халка против забременяване. Те не са безупречни — сам знаеш. Може да съм я извадила твърде рано. Може да съм я сложила твърде късно. Или малките зелени човечета от Марс може да са пробили дупки в нея, когато съм се разсеяла. По дяволите, откъде да знам как точно е станало?

Вдигна очи и видя лицето — много неподвижно и много студено.

— Може би знаеш. Може би не е било съвсем случайно.

Рейчъл по-скоро почувства, отколкото чу думите му, които застанаха като буца лед под сърцето ѝ. О, Боже. Наистина ли той каза това?

Не, не би могъл да мисли така. Не, наистина. Би трябвало да знае, че тя никога не би постъпила така. Искаше ѝ се да го удари, да разбие това изражение на студено презрение. Неочаквано гневът ѝ я напусна и тя се почувства като пробита гума, сплескана и празна.

— Виж какво, излишно е да разискваме това. Гневът няма да помогне. Никой не е виновен, просто се е случило и това е.

Дейвид се изправи, прокара пръстите на двете си ръце през гъстата си пясъчноуроко коса и въздъхна, като че ли с облекчение.

— Права си. Съжалявам. Няма смисъл да се вбесяваме. Нищо непоправимо не е станало.

— Какво искаш да кажеш?

Погледна я, като че ли беше дете, при това не особено умно.

— Аборт. Ще го направиш, разбира се. Аз ще го уредя.

Рейчъл изведнъж изпита чувството, че се намира на единия край на дълъг тунел, а Дейвид е тъмно петънце, очертано в другия кран. Огромна пустош легна между тях. Беше сигурна, че както си седеше сега в уютната си кухничка, ако протегне ръка да го докосне, ще срещне само студена тъмнина.

Дейвид, приел мълчанието ѝ за съгласие, сега вече се усмихваше. Отиде зад нея и започна да масажира раменете ѝ със сигурни и сръчни движения.

— Слушай, знам какво те яде — продължи той. — Онези момичета, ония, които идват при нас почти нарязани на парчета от някой касарин от задните улици. Нищо подобно няма да се случи с тебе. Имам приятел от факултета с частна практика. Гинеколог. Дължи ми някоя и друга услуга. Всичко ще бъде изпълнено правилно. Безопасно. Леко. Като вадене на зъб.

Тя се издърпа от ръцете му и се обърна да го погледне, ушите ѝ пищяха.

Мислеше за бебето в нея, топлото му излъчване, за представите ѝ как ще изглежда, как ще се чувства с топлото му телце в ръцете си. Тя беше мечтала също за уютния дом, в който щяха да живеят с Дейвид, беше си представяла стаята, която щяха да подредят за детето.

И тогава нямаше да ѝ се налага да се отказва от работата си, беше си казала тя. Може би само няколкомесечна отпуска щеше да бъде достатъчна. С помощта на Дейвид, на майка си и на бавачка, тя би могла да премине през периода за специализация.

Но сега той ѝ казваше да се освободи от него, от нейното дете, като че ли то беше нещо гадно, което трябваше да се изстърже от подметката ѝ.

Рейчъл скочи на крака и без да иска блъсна масата. Чу трясък. Погледна надолу през сълзи — звездна експлозия от бели кристали и счупен порцелан, които някога бяха захарница, се посипаха на пода.

— Не — каза тя, учудена от стабилността на гласа си. — Няма да абортирам.

— Това означава, че...

— Правилно. Ще родя това бебе.

Той се втренчи в нея за миг, като че ли не можеше да повярва на ушите си. Хубавото му лице започна да се стяга, изумрудените му очи се стесниха.

— Отказваш се от кариерата си — каза студено той — заради бучка клетки, събрани заедно. На колко седмици си — шест, осем? В такъв случай група клетки, не по-голяма от нокътя на палеца ти. Нещо, което сме разглеждали под микроскоп в кабинета по ембриология преди години в подготвителния курс. Забравила ли си? Въображението не може да промени биологичните факти.

— Ти, мръсно — искаше ѝ се да го удари с юмрук в красивото, сладникаво лице. — Ти, студенокръвен мръсно.

— Очаквала си да се ожения за тебе, беше ли и това част от фантазиите ти?

— Не — каза тя с ридание в гласа. — Само си мислех, че това би имало някакво значение за теб.

Погледна го напрегнато — висок непознат на фона на тиганите, които висяха на куки върху тухлената стена зад него. Опитваше се да си спомни защо някога си беше мислила, че го обича.

— Някои неща имат значение за мен — каза той, като наблягаше на всяка дума. — За мен има значение да бъда лекар. Ти също имаш значение за мен. Но нямам намерение да се извинявам за каквото и да било. Никога нищо не съм ти обещавал и няма да направя това и сега. Ако родиш това бебе, Рейчъл, ти ще го родиш и гледаш сама.

Рейчъл гледаше неподвижно разбитата захарница на пода. Цяла преди минута, начупена без надежда за поправка в следващата.

Замаяна от студенината му, почувства лек пристъп на гадене. Споменът за това, което бяха правили преди няколко минути на тази маса, я изпълни с отвращение. Сега всичко изглеждаше така вулгарно, така уничително, като мръсен виц, разказван в помещението с лични шкафчета в някое училище.

А още по-ужасно беше желанието ѝ да я обгърне с ръцете си и да прогони болката ѝ, независимо от всичко, което беше казал. Болка от

множество тъпи ножове, които я режиха отвътре и я караха да се бори за всяка глътка въздух.

— Върви си — каза му тя. — Махни се от тук.

* * *

— Знаеш ли какво?

Кей се втурна през предната врата, пълните ѝ ръце бяха натоварени с пластмасовите пликове, кръглото ѝ лице пламтеше от възбуда.

— Какво? — попита Рейчъл, свита на кушетката сред смачкани книжни носни кърпички и с чувството, че е даже по-зле, отколкото предната вечер с Дейвид.

Ако тази възбуда на Кей е заради някакъв мъж, то той трябва да е наистина нещо специално. Кей, Шерлок Холмс на еврейските майки, все още не беше осъзнала факта, че Рейчъл лежи тук, в тъмното, в два часа следобед, когато би трябвало да е в болницата.

— Напускам! — Кей хвърли палтото си и се впусна в шумен танц с грубите си обувки по незастланата част от пода. В бялата си униформа и очила с позлатени рамки, с къдрава коса като тъмен облак около кръглото ѝ лице, тя изглеждаше като подлудяла Орфън Анни.

— Край на предозирането с валиум — ломотеше Кей. — Край на гръдните имплантации. Край на корекциите на носа. Край. Край на всички, които мислят, че трябва да изглеждат като Грейс Кели — тя подскочи, за да не се спъне в телефонния кабел, опънат на пода. — Рейчъл, можеш ли да повярваш, тази жена дойде с подскачане на един крак. Била си изкълчила пръста — забележи — на ескалатора в магазините на „Сакс“, и докато хленчеше, и се оплакваше, и лазеше по нервите ми, само на пет фута от нея изтичаше кръвта на дете с няколко прободни рани. Не знам какво ми стана, нещо в мен чисто и просто се скъса. Казах ѝ, да си върне милото малко пръстче на „Сакс“ и да направи рекламата. После изфучах навън за глътка въздух и се замислих за Аби Щайнер. Спомняш ли си я? Тя се освободи под гаранция миналото лято и отиде на работа в болница на Червения кръст във Виетнам. Получих писмо от нея. Как само се нуждаят от помощ там — от сестри и лекари. Имат отчайваща нужда. До гуша ми

дойде само да вдигам пара за тази война, без да правя нещо съществено, така че реших — тя спря, кръглото ѝ лице се намръщи в съчувствие. — Хей, Рейчъл, добре ли си, болна ли си или какво? Какво правиш тук по това време? Мислех, че си на повикване.

— Това е дълга история.

Рейчъл трепна, когато Кей вдигна щорите и острата зимна слънчева светлина прободеше очите ѝ.

— Моля те, не толкова много. Предпочитам да стоя на тъмно. Не, не съм болна, само малко нещо бременна. Кей, ти не можеш ли да бъдеш сериозна?

Тъп въпрос, мислеше тя. Когато ставаше въпрос за добри каузи. Кей беше много сериозна. Рейчъл си спомни протестната демонстрация на медицинските сестри през онова първо лято, когато започна работа в регистратурата на „Белвю“. Беше се опитала да си пробие път през стачния кордон, когато Кей, ситно накъдрена и дребна, но с дробове и гърло на пристанищен хамалин, я беше хванала за слушател и я беше спечелила с безстрастно излияние за каузата, че пациентите най-много страдат, когато медицинските сестри не достигат и са ниско платени. Беше така заинтересувана, че я беше поканила на чаша кафе по-късно. Оттогава се сприятелиха.

Кей се отпусна на дивана до нея.

— Толкова съм сериозна, колкото един Ричард Никсън може да бъде сериозен, когато се опитва да се кандидатира отново за президент.

— Исусе, Кей. Не мога да повярвам, че наистина напускаш „Ленокс Хил“. Рече и отсече. А Виетнам? Толкова е далече...

— Знам — Кей се изсмя дрезгаво, но с това не можа да прикрие напълно нотките на несигурност в гласа си. — Не е място, където една дама може да бъде хваната в скъсано бельо, както би казала милата ми майка. „Но — помисли си Кей — Боже мой, това е шанс да върша нещо истинско, вместо само да си седя настрана и да се тюшкам каква загуба е всичко това.“

Рейчъл се усмихна.

— Някак не мога да те видя да седиш и да се тюшкаш.

— Майка ми, не дай Боже, когато разбере това, ще отиде във Вашингтон да настоява пред Джонсън и всеки член на Конгреса да ме спрат.

— О, Кей — Рейчъл отпусна глава на рамото на Кей и се разплака. — Мисля, че си луда. И храбра. А аз не зная как, по дяволите, ще мина през всичко това без тебе.

И за един безумен миг си помисли: „Бих желала и аз да отида. Така далеко от тази каша, в която съм затънала.“

Сега и Кей плачеше, като я прегръщаше.

— Казала си му, нали?

Рейчъл кимна. Миналата нощ беше потънала в безпамятен сън, преди Кей да се прибере, а тази сутрин Кей беше тръгнала на работа, преди тя да се измъкне от леглото.

— Иска да направя аборт.

— Това ли е твоето желание?

— Не — Рейчъл зарови лице в ръцете си, болката от снощната вечер се върна обратно с пълна сила. — Но е толкова сложно. Как ще се справя без Дейвид? Как да се откажа от всичко, за което съм работила толкова години? А ако не се откажа, нима е честно да имам бебе, което ще виждам само от време на време?

Кей сви рамене.

— Кой казва, че животът е честен?

— Най-налудничавото нещо е желанието ми да имам това дете, въпреки че знам колко трудно ще бъде. И все поради погрешни и нелогични причини. Не мога да понеса мисълта някой да го изстърже от мен. Искам да видя дали ще прилича на мен. Но най-важното е, че то е вече част от мен. То ме промени. Знаем, че никога няма да бъда същата отново. Кей, кажи ми, това достатъчно разумни причини ли са?

Кей се изправи, пресече стаята и протегна ръка за пакета „Салем“, който лежеше на бамбуковата библиотека. Запали цигара, като изпускаше дим през носа си.

Изсмя се рязко:

— Кой може да каже? Молила ли си се за твоите родители? Молила ли съм се аз за моите? Майка ми мразеше да готви за семейството си. Би могла да тика прахосмукачката си до Северния полюс и обратно, но опитай се да я накараш да седне за един час и да изтрае една игра на джин-руми с мен или с някой от братята ми. И все пак знам, че ни обича по нейния собствен объркан начин. Мисля, че когато си дете, вземаш каквото можеш от родителите, които не си избирал сам, и се радваш на това — погледна цигарата между пръстите

си, сякаш изненадана, че я вижда там, широкото ѝ щедро лице изразяваше разочарование. — Отказах ги миналата седмица. Цели шест дни без цигара — а виж ме сега. Господи. Може би ще трябва да се отдам на прахосмучене като майка си.

Рейчъл си помисли за Силви. Дали желанието ѝ да роди това бебе имаше нещо общо с майка ѝ? С всичките тези години, в които я беше наблюдавала как гледа тъжно празната люлка в детската стая? Най-сетне ще има бебе, което да запълни тази люлка. Бебе, което те и двете ще обичат.

Но розовата фантазия бързо избледня. Представи си как ще бъде всичко в действителност. Всеки ден ще се разкъсва в две посоки. Ще чува от бавачката — или може би от майка си — за първата му усмивка, първите му стъпки. Накрая ще успее да изгради същата стена, която чувстваше между себе си и майка си.

О, защо толкова много усложнява всичко? Защо просто не може да грабне нещата в ръцете си и да ги задържи или просто да ги хвърли зад себе си?

Господи, о, Боже, какво да правя?

Като гледаше смачканите книжни носни кърпички около себе си, Рейчъл се изпълни внезапно с отвращение. Това не беше краят на света. Нито пък тя беше първата жена, допуснала да забременее.

Изправи се.

— Хайде, нека да разопаковаш тези вкуснотии, които си донесла и да ги изядем, преди да са замръзнали. Главата ми отказва да приема повече големи новини или душевни дисекции.

Кей веднага започна да разтваря пликите и да вади пластмасовите кутии и пакети, обвити във фолио.

— Исках да бъда практична и да осигуря само нужното. Но почакай да видиш какво имам тук. Пиле с грозде, приготвено по френски. Съомга. Маринован артишок... Рейчъл, добре ли си?

Рейчъл тичаше към банята. О, Господи, ще повърна.

После се отпусна до тоалетната — с празен стомах и колене върху студените плочки на банята; главата ѝ се цепеше от болка.

Само минути по-късно чу позвъняване по домофона сякаш идващо от километри: слабо жужене, последвано от тракането на грубите обувки, когато Кей се затича да отговори.

— Рейчъл! Майка ти. Качва се.

О, Господи, не сега! Но да, по някое време миналата седмица беше казала на майка си да намине с онези мостри за завеси. Майка ѝ, която винаги се стремеше да внесе повече красота във всичко. Тя не знае, че съм тук. Казах ѝ, че ще бъда на работа и че може да прегледа мострите с Кей. Рейчъл погледна смачкания си халат. Сега трябва да измисля някаква причина, защо съм тук с вид на мъртвец.

Втурна се към умивалника и наплиска лицето си, изтри се с хавлиената кърпа, като се опита да облекчи и намали подухването около очите си. За какво ли? Майка ѝ веднага щеше да разбере, че е плакала. „Ако можех само да ѝ кажа — мислеше Рейчъл. — Колко чудесно би било, ако можеше да ѝ се доверя, да ѝ дам възможност да ми помогне да реша.“

Но тя знаеше какво би казала майка ѝ. Роди бебето. Роди моето внуче. Аборт — би била шокирана от самата идея. Защо тогава да я забърквам изобщо, защо да я въвличам в тази каша.

Като се измъкна от банята, Рейчъл видя майка си до прозореца с парче плат в ръка.

— Рейчъл! Каква изненада. Не знаех, че си тук. Харесва ли ти този десен? Синият цвят изглежда добре с... скъпа, какво има? Изглеждаш ужасно. Болна ли си?

Рейчъл протегна ръка, сякаш за да отблъсне загрижеността ѝ. Огледа се тревожно за Кей, но тя се беше измъкнала в кухнята, откъдето се чу плискане на вода в стария емайлиран умивалник.

— Няма нищо. Хванала съм някакъв вирус. Ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш, но сега трябва веднага да си легнеш! Завесите могат да почакаат. Веднага си лягай, а аз ще ти приготвя чаша горещ чай. И стомахът ти ли не е в ред?

Рейчъл погледна Силви в елегантния ѝ тъмносин костюм от изкуствена коприна с колан и искряща от белота блуза. Замайващият мирис на парфюма ѝ „Шанел 5“ отново преобърна стомаха ѝ като препълнена кофа. Ако не си легне веднага, ще започне де повръща отново.

А после — кой знае как — тя се озова в стаята си, майка ѝ я завиваше и слагаше хладна влажна кърпа на челото ѝ. Също както в миналото, когато беше малко момиченце. И неочаквано това ѝ дойде много. Сълзи изпълниха очите и заизтичаха надолу от ъглите им.

О, по дяволите всичко! Не искам да плача. Не искам да показвам слабост. Само да излезе... да ме остави сама... преди да съм започнала да ѝ говоря неща, за които знам, че по-късно ще съжалявам...

— Рейчъл... Скъпо мое момиче, какво има? Не можеш ли да ми кажеш?

Гористозелените очи на Силви сега също горяха от влага, сякаш болката на Рейчъл беше нейна болка. Лицето ѝ, тази кожа, фина и пухкаво бледа като крило на молец, като че ли се отпусна. Тя държеше студената си напарфюмирана ръка на бузата ѝ.

— Мамо, бременна съм — думите увиснаха във въздуха, преди Рейчъл да може да ги спре.

Погледът на Силви замръзна върху нея. Червенина пропълзля по бледите ѝ бузи. Устните ѝ се разделиха, разкривайки влажната розовина зад линията на кораловото ѝ червило. Но не изпадна в истерия, слава Богу.

— Какво ще правиш? — гласът ѝ звучеше учудващо твърдо.

Сега беше ред на Рейчъл да се слича. Това не беше майка ѝ. Не, изобщо не. Като че ли пред нея стоеше друга жена. Нима може майка ѝ да допусне нещо друго за възможно, освен раждането и запазването на това бебе? Но после си спомни последния път, когато тя я беше изненадала така — онзи ден, когато Рейчъл беше при баща си в болницата след първия му удар, колко силна и даже рязка беше тогава.

— Не знам — прошепна Рейчъл.

Ръката се плъзна от бузата ѝ и тя погледна настрана.

Рейчъл проследи погледа ѝ. Там, в ъгъла, стоеше чамовият гардероб, който майка ѝ беше открила при разпродажба на гараж в провинцията, а след това беше организирала пребоядисването и лакирането му. А до него високото огледало в подвижна рамка и дървеното столче люлка от детската стая на Рейчъл. Тя знаеше, че ще изглежда точно на мястото си в тази стая, защото имаше усет за красота. Възможно ли е да допуска грозния акт на един вероятен аборт, върху който Рейчъл размишляваше сега?

— А той... искам да кажа, бащата... иска ли детето?

Сякаш нещо вътре в Рейчъл се сви на кълбо.

— Не.

— Ясно — Силви кимна, кораловите ѝ устни се стегнаха в твърда линия, в която обаче се четеше разбиране.

— На колко седмици си?

— На малко. Само шест. Но, о, мамо, за мене то е вече истинско. Истинско бебе.

— Бебе... — копнеж се изписа върху лицето на Силви, но в следващия миг тя сякаш се стегна и каза. — О, Рейчъл, бих желала да мога да ти кажа какво да направиш. Или поне да те посъветвам. Но как бих могла? Правилният изход за мен може да се окаже погрешен за тебе.

— Но, мамо, какво би направила ти? — извика Рейчъл.

— По моето време нещата бяха различни. Хората бяха много по... консервативни. За жени в твоето положение проблемът не беше кой е правилният избор — те имаха само един изход.

— Но ако родя това бебе, то ще промени всичко. Животът ми ще се промени.

Силви се усмихна леко, с поглед, отправен към прозореца.

— Бебетата правят това при всички случаи — обърна се към Рейчъл все още с усмивка, но с очи блестящи от сълзи.

— Ти преобърна живота ми.

— Но ти си искала това — Рейчъл се мразеше за обвинителната нотка в гласа си. Нямаше никакво право да обвинява майка си.

— Не! — Силви поклати отрицателно глава. — Не исках да кажа това. Във всеки случай, това, което бих могла да желая, сега не е от значение. Искам да кажа, че не мога да те посъветвам. Но ме боли за тебе, скъпа моя. Ако бях на твое място, бих... — гласът ѝ леко се пропука. — Е, не мога да кажа със сигурност какво бих направила, ако трябваше да избирам.

— О, мамо... — Рейчъл се изправи в леглото, стиснала силно одеялата и с двете си ръце. — Бих искала да знам какво да направя.

— Каквото и да решиш, скъпа, аз ще бъда до теб. Обичам те. Никога не забравяй това.

Вълна от благодарност залюля Рейчъл, в гърлото ѝ заседна буца. Почувства отново възхищение от майка си.

— Ще кажеш ли на татко? — попита тя със страх.

— Не — Силви отново поклати отрицателно глава. — Баща ти те обича, но мъжете невинаги виждат тези неща по начина, но който ги виждаме ние.

— Мамо?

— Да?

— Искаше ли ме, преди аз да се родя? Искаше ли ме истински, повече от всичко друго?

В продължение на един дълъг миг, който като че ли звънтеше като струна във въздуха между тях, Силви мълчеше. Хладните ѝ ръце се отпуснаха върху одеялото на Рейчъл. И ето я отново — онази бавна, тъжна усмивка, която Рейчъл беше виждала толкова пъти.

— Да, моя Рейчъл. Повече от всичко друго.

Дейвид гледаше право през нея.

На Рейчъл ѝ се стори, че беше само част от антисептичния пейзаж на предоперационната, толкова анонимна, колкото бяха покритите с плочки стени и умивалниците от неръждаема стомана. Потръпна. Стомахът ѝ отново започна да я присвива.

Моля те, не прави това за Бога. Не ме изоставяй.

— Доктор Петракис ме помоли да асистирам — каза тя нервно. В гласа ѝ прозвуча омраза към него затова, че я караше да се чувства задължена да дава обяснение.

Като се опитваше да укроти гнева си, тя стъпи върху педала, който контролираше крана и пъкна ръце под горещата вода.

Очите на Дейвид — когато ги срещна — бяха хладни и отдалечени, безчувствено зелени на фона на покритите с плочки стени.

— Тя е негов пациент — каза той с леко свиване на раменете.

„А аз съм проклета глупачка“, мислеше Рейчъл и като се бореше със сълзите си, грабна четката, потопена в бетадин, и затърка ръцете си така яростно, че ожули кожата на кокал четата си.

Изминала беше седмица, седем ужасни дни, а тя все още се носеше наоколо като смахнат идиот — все още с надежда, все още в очакване за дума, за знак, за някакъв проблясък на чувство. Седмица на пълно отчуждаване и дори нещо по-лошо. Беше забелязала как я поглежда от време на време, като че ли е някакъв хлабав конец, провесен от безупречно подредената тъкан на живота му.

Наказваше ли я? Или наистина — както казваше Рет Бътлър — изобщо не му пукаше? Дейвид току-що беше приключил с измиването на ръцете си и тя бързо се обърна настрана, за да не може да види сълзите в очите ѝ.

Влезе преди него през летящите врати в операционната. Още позелени плочки, неръждаема стомана, студени бели светлини от тавана. Рейчъл кимна на операционната сестра, мургаво момиче с меден оттенък на кожата; казваше се Вики Санчес. Тя бързо подреждаше стерилните инструменти върху плота от неръждаема стомана до операционната маса. Скалпели, хемостати, игли с медицински конец за зашиване.

Тромава фигура с посивяла коса и смачкана зелена операционна престилка закриваше отчасти операционната маса от погледа на Рейчъл. Доктор Петракис. Той изглеждаше килнат на една страна. А когато се обърна бавно и трудно с преувеличено внимание към нея, тя видя само почервенелите му очи и страх сви корема ѝ.

Исусе, той беше съвсем пиан.

Предстоеше спешно извършване на Цезарово сечение на плацента брeвиа, а ето го него, отнесен вече някъде. В Медицинския факултет не те учат как да се справяш със ситуации като тази.

И все пак, колкото и да беше странно, Петракис съумяваше да стои на краката си. Годишната практика си казаха думата, помисли си тя. Без да иска започна да се моли.

— Къде е Хесън? — изръмжа Петракис. — Това ли се предполага, че трябва да правим — да стоим тук и да наблюдаваме как пациентката кърви до смърт, докато така наречения анестезиолог се мотае на горния етаж?

Гласът на Дейвид беше хладен и контролиран.

— Хенсън е ангажиран. Извиках Джилкрист — ще дойде всяка минута. И педиатър също. Смятам — за всеки случай — че тук трябва да има и педиатър. Какво става с пациентката?

Петракис се отдръпна и Рейчъл я видя — само корем като голяма купчина пясък на плажа, надигащ се от гънките на зелените, стерилни хирургически покривки — кожата ѝ, намазана с бетадин, беше отвратително жълто-кафява. Като предмет от някакъв чудат езически ритуал в романа на Х. Райдър Хагарт, не можеше да не си помисли Рейчъл.

— Тя задържа при осем сантиметра — отговори Петракис. — За известно време бебето няма да отиде никъде. Но вече е загубила около двеста кубически сантиметра кръв. И не желая да вися толкова дълго.

Над стерилните покривки неподвижно гледаха две черни очи от преbledняло лице: като две дупки в салфетка, прогорени от цигара. Рейчъл беше обхваната от чувство на съжаление към нея. Нямаше да има обща анестезия в този случай — щеше да е лошо за бебето. Може би лек демерол. Това беше една ужасена млада жена в пълно съзнание. А този идиот Петракис говореше за нея, като че ли беше фолксваген в гараж, на който трябва да се монтира нов шумозаглушител.

Рейчъл се приближи, като се мъчеше да ѝ внуши увереност с очите си.

— Скоро всичко ще се оправи, синьора — каза тя успокоително. — Ще си родите бебето, преди да разберете.

Жената проговори с тънък шепот. Рейчъл трябваше да се наведе, за да я чуе.

— Чувствам, че идва — каза тя. — Ще трябва да се напъвам.

В главата на Рейчъл забръмча тревога. Не, не, при плацента, смъкната над цервикса, няма нищо по-лошо от напъването за раждане. Това може да предизвика кръвоизлив. Вероятно с фатален край. За нея, за бебето или за двете.

Но Петракис беше казал, че шийката на матката се е разширила осем сантиметра. Това оставя достатъчно време на разположение. Обикновено часове при първо раждане. Все пак...

Рейчъл погледна Петракис.

— Каза, че трябва да напъва.

Изглежда обезпокоен, помисли си тя. Да, това наистина е сериозен проблем. Десетте седмици практика в гинекологичното отделение я бяха научили поне едно нещо: когато една жена каже, че трябва да се напъва, нищо не може да я спре.

— Невъзможно — излая Петракис. — Аз самият я прегледах преди не повече от десет минути.

Дейвид също изглеждаше несигурен. Но поне не беше готов да изостави настрана без внимание казаното от младата жена.

— Нека да я прегледаме отново.

И тогава Рейчъл видя нещо, което преобърна сърцето ѝ. С вдигнати нагоре колене, пациентката напъваше, лицето ѝ — стегнато в червения юмрук на болката. Между краката ѝ вече се подаваше върха на малка главичка. Кръг от блестящ тъмен череп с размера на монета от двадесет и пет цента.

— По дяволите! — изруга Петракис.

За миг всичко като че ли замръзна, везни в равновесие и очакване да се наклонят към една от страните. Рейчъл изпадна в шоково състояние. Нищо не се случваше. Исусе Христе. Петракис само стоеше там с отворена уста, силно разкрячен, като се полюляваше едва забележимо — напомняше за пияница в отрезвителното, на който му се привиждат паяци и змии.

А в следващия миг като че ли няколко неща се случиха наведнъж. Петракис закрещя нещо неразбираемо на сестрите. Дейвид се наведе напред и пое нещата в ръцете си — с длани започна да помага на тъмната крехка главичка в стремежа ѝ да се придвижи напред — и после сред хлъзгав поток от кръв и околоплодни води, се появи малко розово телце, което се люшкеше на края на ярка, тюркоазна пъпна връв. Момче.

Рейчъл се втурна да го поеме от Дейвид. Той връзваше пъпната връв; тя балансираше в ръцете си телцето с кървави ивици, тъпичките му като кибритени клечки ръчички се мятаха във въздуха, сгърченото му маймунско лице се свиваше в писък, докато тя го аспирираше. Всичко наоколо сякаш избледня за нея. Имаше очи само за чудото на този нов живот и ѝ се струваше, че ярка, гореща лента се стигна около сърцето ѝ. Съвършено. Скъпоценно. По-ценно от всичко друго на света.

И моето бебе ще бъде като това. Как бих могла да понеса да не му дам живот!

После вдигна очи.

Ставаше нещо страшно. Майката имаше кръвоизлив. Буен кървав поток изтичаше между краката ѝ, изливаше се върху масата, стерилните инструменти, подредени върху плота, и образуваше тъмночервена локва на пода.

— Сестра! — извика плътен глас. — Започнете кръвопреливане — с две банки група, А, резус-фактор — положителен.

Дейвид. Той притискаше юмрук между краката на пациентката с цялата тази кръв — неочаквано, шокиращо.

Мили Боже, какво прави той?

И в следващия миг Рейчъл разбра.

Втурна се към пациентката и натисна надолу корема ѝ — стори ѝ се, че ръцете ѝ са потънали в пудинг — натискаше силно, докато

Дейвид масажираше матката в трескав опит да я принуди да започне контракции.

— Дайте ми малко ергометрин — рязко извика той на Вики. — И, за Бога, сестро, повече кръв или ще я загубя. Кръвното налягане пада до осемдесет. Видът ѝ е ужасен.

— Не чувствам нищо! — чу Рейчъл собствения си вик. — Няма контракции.

— По дяволите! Няма да допусна да я загубя — зелените очи на Дейвид изсветкаха над маската му към нея така блестящи, че за момент я ослепиха. Сърцето ѝ подскочи в отговор, ръцете ѝ още по-силно започнаха да мачкат като тесто корема на жената.

— Започвай, по дяволите! Свивай отпускай, свивай отпускай — шепнеше тя през стиснати зъби.

И ето, ръцете ѝ го почувстваха — отначало слаби вълни, после стягане, о, Исусе, да, да.

— Това е то — каза тя задъхано. — Добро момиче. Продължавай така — маската ѝ беше мокра. Разбра, че плачеше.

Кръвоизливът намаляваше. Накрая — спря. Дейвид вдигна очи и срещна погледа на Рейчъл. Очите му искряха от тържество, на предната част на хирургическото му кепе имаше тъмночервено петно с формата на изгряваща луна. Той изтегли юмрука си и тя видя, че ръката му беше покрита с кръв до лакътя.

Дейвид смъкна маската си с кървави пръсти и откри широка усмивка под нея. За миг Рейчъл беше обхваната от чувство на безтегловност — сякаш беше вдигната няколко фута във въздуха, а след това спусната отново на пода. Стаята се въртеше, стомахът ѝ се беше качил на мястото на сърцето...

— О, по дяволите! — каза той, като я притискаше в прегръдката си.

* * *

Дейвид смъкна кървавите си ръкавици и ги хвърли в кофата за отпадъци в предоперационната. В главата на Рейчъл се въртяха думи, но никоя от тях достатъчно силна, за да изрази точно чувствата ѝ.

„Видях те там вътре — искаше й се да каже. Видях как се бореше. Видях и как изглеждаше, когато разбра, че си спечелил. Нито един човек, който може да изглежда така, не би могъл истински да желае да унищожи живот.“

— Не мога да повярвам — каза тя неуверено.

— Какво.

— Доктор Петракис. Не се и опита да направи нещо.

Тя пристъпи към него, за да му помогне да се съблече; хирургическото му облекло беше на кафяви петна от засъхваща кръв. Не виждаше лицето му, но можеше да почувства стегнатите мускули на раменете.

— Той подписа смъртната си присъда днес. Твърде много хора видяха. Дори и Доналдсън не би могъл да пропусне този факт.

Но Рейчъл не искаше да слуша за Петракис или Доналдсън днес, този администратор с глава като пуканка.

— Дейвид — каза тя тихо, — ти ми липсваше.

Той се обърна внезапно към нея — и този път я гледеше така, сякаш тя беше единственото нещо от значение на този свят. Видя нещо ярко да просветва в очите му. Облекчение.

— Не тук — каза той тихо, като я стисна силно за китката. — Твърде много хора има наоколо. Разреши ми да те поканя на чаша кафе.

Два етажа по-надолу беше закувалнята на самообслужване: море от лица, облаци изпарения с различни миризми. Рейчъл запази две места, а Дейвид се нареди на опашката и се върна с натоварена табла.

— Взех ти един сандвич — каза той. — Имаш вид на човек, който не е ял цяла седмица.

„Всъщност, Дейвид, не съм. Наричат това сутрешно прилошаване, но при мен то е сутрешно, следобедно и нощно прилошаване.“

Тя сви рамене.

— Предполагам от заетост. Знаеш как стават тези неща.

— Да, знам. Какво ли не бих дал за една прилична вечеря и цяла нощ непрекъснат сън.

— Направи голяма работа с онова момиче там горе.

— Бих желал само Петракис да беше достатъчно трезвен, за да може да я оцени — каза той и се засмя с горчивина.

— По дяволите Петракис. Ти беше на мястото си. Не се паникьоса. Ако бях на мястото на това момиче, бих била благодарна на Б... — спря се. Лицето ѝ пламна, очите ѝ се напълниха с горещи сълзи. Не, по дяволите, няма да ревеш. Никой не е длъжен да те съжалява.

Протегна ръка за чая, който беше поискала вместо кафето, не беше редно да пие кафе заради бебето — но Дейвид я хвана и я притисна между двете си ръце. Мили Боже, точно това, за което копнееше, толкова просто нещо, а така чудесно — неговото докосване. Сега вече нищо не можеше да спре сълзите ѝ.

— Рейчъл, Господи. И ти ми липсваше. Не мога да повярвам в собствената ни глупост — да се караме по този начин. Аз съм едно лайно.

Тогава защо не позвъня? Защо ме отбягваш? Защо ме караше да се чувствам като прокълната от Бога, като болна от проказа?

Не, не. Искаше да потисне този гневен глас вътре в себе си.

— И аз съжалявам — каза тя. — Не трябваше да ти стоваря всичко това по този начин. Да заявявам, че искам бебето, без да сме поговорили по въпроса. Но нека сега забравим това! Не можем ли да започнем отново? От този момент? Тук?

Кажу ми, че ме обичаш. Моля те. Че поне ще бъдеш готов за разговор относно бебето, докато ти обясня как според мен можем да разрешим този проблем.

Той стисна още по-силно ръката ѝ, почти ѝ причини болка. Усмиваше се със същия тържествуващ поглед, който тя видя в операционната.

— Знаех, че ще дойдеш на себе си. Исусе, Рейчъл, няма нищо друго, което да желая повече. Всичко ще бъде, както си беше. Ще се погрижим скоро за тази работа.

— Какво искаш да кажеш, Дейвид?

Гледаше я, сякаш не можеше да повярва, че е задала такъв въпрос.

— Как какво? Абортът.

Рейчъл като че потъна в дълбок кладенец, черна вода се затвори над главата ѝ, лиши я от въздух. Черна и студена. Толкова студена, че се вледени. Опита се да си представи, че прави аборт. В известен

смисъл — лесна работа, само едно малко парченце от нея. И тя би могла да си каже: „Виждаш ли? Не е чак толкова страшно.“ А следващия път, когато някой поиска късче от душата ѝ, ще бъде още по-лесно да го даде, защото ще има точно с толкова по-малко от нея, за което ще трябва да се бори. Докато накрая от нея няма да остане нищо. Нищо, което да има значение.

Не. Няма да го направи. Не може.

Рейчъл се изправи на крака и сякаш изплува от тъмнината в нея, отблъсна стола си назад. Погледна надолу към Дейвид и видя истинския му образ в ярката светлина.

— Какво има? Защо ме гледаш така? — той се изсмя нервно, добре изглеждащ мъж в дебел, жълт пуловер с малък алигатор, пришит на дясната му гръд и сребърна гривна за самоличност около лявата китка. Мъж с отблъскващ израз на предателство върху красивото му лице.

— Мислех, че си някой, на когото може да се разчита — каза тя. — Виждам, че съм сгрешила.

И тя тръгна бързо към изхода, като се блъскаше в маси и столове, заслепена от сълзите, цялата само болка, ужасяваща болка в сърцето.

ГЛАВА 5

Дейвид Слоун премина през тежката стъклена врата на болницата и вече навън наведе глава, за да посрещне проливния дъжд, който го зашиба в лицето. Вдигна яката на балтона си от камилска вълна, отпусна рамене под него, и като проклинаше лошия си късмет, закрачи към Флатбуш авеню и метрото.

Дъждът се лееше като из ведро — по дяволите, не беше се сетил да си вземе чадър, а още по-малко мушама. И няма защо да мисли за такси в нощ като тази и в тази част на Бруклин. Нямахше друг избор, освен да пътува до вкъщи с метрото, мокър до кости и смазван от тълпата.

Гадеше му се под лъжичката. Установи, че се пита дали късметът, който имаше досега — стипендиите, високите оценки, изборите за списанията, за класните съвети, за различните дружества (докато беше в Принстън), първите десет процента в групата в Кълъмбия, покриване на изискванията за интернист, а сега и лекарска специализация за главен специалист, не му изневерява. Не се ли обръщат сега нещата? Изплъзване малко тук или малко там, някъде по ръбовете. О, по дяволите!

В действителност нищо ужасно не се е случило. Но не беше се чувствал толкова нервен за каквото и да е било от много време насам. След всичките тези години луда работа, точно когато вече можеше да постигне наистина едно добро ниво и да направи състояние, той не можеше да допусне каквото и да било гадно лайно да го препъне. Всемогъщи Боже, не сега.

И всичко това започна миналата седмица с онази, нали? Госпожица Ривърсайд Драйв, госпожица Целуни-ми-задника Еврейска принцеса. Кучката.

Излезе от закусвалнята с вирната брадичка, като че ли за всичко е виновен само той. Глупаво, глупаво женище. Но той ще се справи с това. Трябва само да бъде предизвикана да направи нещо необмислено. Какви налудничави приказки за раждане на това бебе.

Беше си мислил, че е различна. Но сега разбра, че в края на краищата не е по-добра от всички други, всички тези разлигавени сестри и лаборантки, които някога беше чукал. Коя от тях някога е мислила за него, докато си е вдигала краката? Лайна! Диамантен пръстен за третия пръст на лявата си ръка е всичкото, за което те са мислили.

Беше смятал, че Рейчъл е на по-високо ниво, за да мисли така. Жена с мозък, която знаеше как да се чука. Това рядко и възбуждащо желание, създание — ледена принцеса, чийто крака просто я сърбяха от нетърпение да бъдат разтворени. Той беше забелязал веднага това в нея, въпреки че самата тя не го и подозираше. Имаше инстинктивно чувство по отношение на жените — като силно чувствително обоняние — и веднага беше надушил истината за цялата ѝ сексуална история, гола и неподправена — Ромеовците от гимназията, които са ѝ нашепвали любовни клишета, докато пръстите им са се преплитали в кукичките на сутиена ѝ, състудентите ѝ от подготвителните курсове в „Хаверфорд“, сексуалните познания, на които могат спокойно да се поберат в един презерватив. Може би някой извратен чичо, който я е опипвал, когато е мислел, че никой не го вижда. Не девственица, но следващото стъпало след нея — жена, която не знаеше как да използва това, което е между краката ѝ, понеже никой не я е научил. Жена, така замръзнала, че един правилен подход би отключил поток от пролетен порой разтопен сняг, свличащ се от планина. Жена, узряла за откъсване.

Но около нея имаше и още нещо — нещо, което му се изплъзваше. Твърд къс самороден метал в центъра на тази разглезена невинност — като нешлифован диамант. Тя беше хладнокръвна, надменна — беше го претеглила и установила, че не отговаря на изискванията ѝ; като онези момичета с дълги, загорели крака в шорти за тенис, които пиеха студен чай по верандите на курортите, където се случваше да работи през лятото — Спринт, Лейк, Сийл Гърт, Дийл. Дъщери на богати бащи, прахосващи хиляди долари за техните уроци по тенис плюс някое и друго чукане, ако треньорът по тенис се окажеше достатъчно хитър. Очите им обикновено го оглеждаха бегло, докато прибираше празните им чаши със следи от червило като розови целувки около ръбовете, а после се отместваха, принизявайки го до петънце в тъмните стъкла на слънчевите им очила, като продължаваха

да си говорят, сякаш той не беше там — оплаквания от храната, от тениса, от липсата на интересни мъже.

Дейвид се скри от дъжда в малкото магазинче за бонбони, като дупка в стена, на половината път до метрото, където се отби да си купи вестник. Изведнъж си спомни за Аманда Уеъринг — красавица с коса с цвета на пчелен мед. Една от загорелите кучки, които се бяха събрали по верандите на Спринт Лейк. След като наблюдава известно време неспокойния начин, но който си кръстосваше краката всеки път, когато наблизко имаше симпатичен мъж и бясната енергия, с която отпращаше топките зад мрежата, той реши на всяка цена да ѝ направи впечатление. „Ето една дама, която се нуждае от добро чукане“ — си беше помислил той.

Това лято Дейвид вече беше научил няколко неща, които по-рано не знаеше. Например как да се облича така, че никой да не се досети, че е само поляк от Джърси с лош късмет, който се опитва да впечатли богатите. Беше се опаковал само в избелели дънки „Левис“, които прилепваха по него като втора кожа, чифт смачкани фланелки, две обикновени бели ризи и кашмирен шал с емблема на спортен отбор, забравен небрежно от някой от богатите синчета през миналото лято. Така че, когато остави зад гърба си униформата на работещ по автобусите, би могъл да мине за един от тях. „Аманда трябва да беше приела нещата така... поне за известно време“, мислеше си Дейвид със сладко възкисел вкус в устата, докато взимаше рестото си от двадесет и пет цента и преглеждаше набързо заглавията:

„КОСМОНАВТИТЕ СЕ ПРИЗЕМИХА УСПЕШНО, СЛЕД КАТО ОБИКОЛИХА ЛУНАТА“

Това съвсем не го изкуши да прочете написаното.

Спомни си голямата постройка във на поляната зад главната сграда. Много млади хора ходеха там късно вечер, пушеха и се напиваха с половин пинта от „Джак Даниъл“ и „Саудърн Комфорд“.

Дейвид беше ходил там няколко пъти и една вечер Аманда го покани да седне до нея. Когато му подаваха бутилка, той само се правеше, че отпива от нея. Мили Боже, беше изпил повече от

полагаемото му се вкъщи с баща си. Освен това гледаше да бъде колкото е възможно по-сдържан. По-добре да го възприемат като стеснителен, отколкото да се направи на глупак.

После някой предложи да играят на „Истина или посмей“ и неочаквано Аманда с пиянски смях се изхлузи от блузата и панталоните си и се втурна по сутиен и пликчета по мократа от роса поляна към басейна. Другите бяха или прекалено пияни, или прекалено равнодушни, за да я последват. Единствено Дейвид изтича след нея — струваше му се, че тя може да направи нещо наистина глупаво: например да скочи в басейна и да се удави.

Хвана я в лунната сянка на черницата на около сто ярда от басейна. Без дъх и влажна от пот, тя се отпусна със смях в ръцете му.

Облада я на мократа трева, без да се изненада особено, че е девствена. Нито пък, че обви крака около него и го ухапа по рамото, като викаше задавено от удоволствие.

На другия ден се беше приближил до нея, когато тя вървеше по покритата с чакъл пътека към тенис корта с небрежно нарамена ракета. Гъстата ѝ руса коса беше вързана отзад на опашка. Носеше тенис поличка на плисета, която отзад се вдигаше нагоре от ритъма на походката ѝ, като разкриваше двата полумесеца на сладкото ѝ бяло дупе там, където пликчетата ѝ се бяха дръпнали нагоре.

Когато Дейвид прокара длан по гладката ѝ загоряла ръка, опитвайки се да я целуне, тя го отблъсна с видимо отвращение в очите.

— Слушай какво, нека поставим нещата на място — изсъска тя, като първо се огледа, за да се увери, че са сами. — Това, което стана снощи, не се е случило и ако ти твърдиш обратното, — ако само се осмелиш да споменеш една дума на някого за това — ще направя луд скандал и ще заявя, че си ме изнасилил. Баща ми е адвокат и освен това е кучи син. Ще бъдеш уволнен и вероятно арестуван. А не мисля, че искаш да имаш този вид неприятности, нали?

Без тази работа той нямаше да има пари през есента за учебници, за дрехи, дори за подстригване. Да оставим настрана риска за стипендията му, ако тя реши да вдигне пара. По дяволите, не беше се потил и под езика да се прави на Степин Фетчит на тези богати задници, само за да види как всичко отива на вятъра заради някаква глупава кучка с горещ задник и къса памет. Тя съвсем не заслужаваше това.

Болеше обаче осъзнаването, че през цялото време тя е виждала през него и е знаела, че той не е достатъчно добър за нея. Беше му се насладила набързо и малко виновно като момиче на диета, което си беше свило захарната пръчка. Сега тя просто хвърляше настрана обвивката.

Дейвид я беше изгледал продължително за последен път, за да запечата този момент на унижение дълбоко в паметта си, така че никога да не го забрави. И никога не го забрави. Даже сега, под студения дъжд, който шибаше лицето му, докато тичешком пресичаше улицата, Дейвид си представи точно мястото на обляната в слънце, покрита с чакъл пътека, там, където живеят плет от чемширови храсти беше преплетен с орлови нокти, чуваше мързеливото жужене на пчелите, отдалеченото бръмчене на моторни косачки. Но когато сега се опита да си представи лицето ѝ, виждаше само двата идентични образа на самия себе си, отразени в слънчевите ѝ очила, малки и незначителни.

Момчето, на което се случи това, беше Дейви Слоновиц от Джърси Сити. Месец преди да се върне в Принстън, той смени името си законно на Дейвид Слоун.

И Дейвид Слоун не беше будала. Точно обратното. Той избираше жените и той решаваше нещата. И когато настъпеше времето на една връзка да приключи, той щеше да е този, който ще я приключи.

Така че, по дяволите Рейчъл Розентал. Като си помисли само, че беше почти спечелен от нея и едва не заприлича на глупак. Даа, беше се промъкнала някак прекалено близо до него, беше си пробила път и проникнала вътре в него. Помисли за младата негърка, с която се срещаше напоследък, медицинска сестра с великолепен чифт гърди и изчанчени вкусове. Тя го харесваше отзад. Исусе, той дори се беше усетил, че мисли за Рейчъл, докато чукаше Шарлин. Това не му се беше случвало по-рано. По дяволите, нищо чудно, че се чувстваше така не на себе си.

Когато стигна ъгъла точно пред входа за метрото, светна червено. Хиляди дяволи. Започна да пресича, като свиваше рамене на воя на клаксоните и стържещия писък на гуми при натисната спирачка върху мокрото улично платно. Две крачки с притичване — и беше вече на другия тротоар със скок над локвата мръсна вода, събрала се от запушен канал.

Беше тичал и мислил за старите дни. Дейвид имаше чувството, че беше бягал без прекъсване цял живот. Първо от баща си. „Естествено налага се да станеш бегач от първа категория много рано, когато баща ти е пияница. Трябва да можеш светкавично да се махнеш от пътя му, преди да те е шамаросал за всякакъв вид дребни нарушения: например за това, че си забравил да си вържеш гуменките, или си пуснал телевизора твърде високо, или чисто и просто само защото си се изпречил пред очите му. Мелница. Свободните дни в края на седмицата след тежък труд зад газокислородната горелка за заваряване бяха винаги мелница в нашата къща, каса бира в хладилника, друга каса пред килера в коридора.“

След шест или седем бири — Дейвид си спомни как ги броеше: както осъден на смърт брои последните минути — татко ще премине от първоначалното добро настроение към подлостта на пес от заден двор с вехтории.

„Хей, Дейви, ти какво си — проклета принцеса или какво? С нос винаги заровен в книга. Мислиш си, че си много по-добър от стареца си, а? Хубаво, я ела тук да ги покажа един-два номера, които може и да не си научил от всичките тези книги.“

Той трябваше да се научи да бяга. Последната година в гимназията беше спечелил шампионата на щата по бягане. Почти клас А при това. Пълна стипендия за Принстън. Беше преминал през самотните си дни в колежа с чувството, че е аутсайдер; но после попадна в група момчета и оттогава Джърси Сити остана в далечното минало. Все едно, че казваше на стареца: „Сега ти ме остави да ти покажа един-два проклети номера.“

И скоро ще се измъкне и от тази скапана болница, мислеше си той. Ще се установи в Мористаун или Монтклеър, или — може би — в Шорт Хилз, където има много долари и всеки иска поне по две деца — и добър гинеколог, разбира се. От този тип, който говори приятно, дава бонбони на децата им и не се дразни, когато му се обадят по телефона с оплакване от газове или киселини в стомаха, паникьосани, че раждането започва.

Даа, той ще принадлежи на себе си тогава, ще бъде свободен човек. И проклет да бъде, ако допусне някаква женска — дори и да е богата, да го обвърже завинаги. Може би след пет или десет години той ще бъде готов за къща с бяла дъсчена ограда, но не сега. Докато си

проправяше път надолу по стъпалата към спирката за метрото, Дейвид си помисли и за нещо друго и се обля в пот. А какво ще стане, ако тя наистина направи това? Тогава той ще бъде баща, независимо от личното му желание. Някъде ще има едно дете с неговите черти, неговата кръв ще тече във вените му. То ще иска неща, които той сигурно няма да може да му даде. И някой ден то сигурно ще го мрази така, както той мрази своя старец сега.

Дейвид беше така разтреперен, че изтърва последния си жетон, преди да успее да го постави на място във въртящата се вратичка. Страхуваше се от Рейчъл така, както се беше страхувал от баща си навремето — бодеж в корема и сух, картонен вкус в устата.

Дяволите да я вземат, защо той допусна тя да направи това? И после си спомни за онази сутрин, когато Рейчъл намери чифт копирени пликчета — вероятно на Шарлин — под леглото му и не каза нищо. Само се усмихна мило и изчезна в кухнята, за да приготви закуска. Когато излезе от банята, тя вече си беше отишла. Масата беше подредена — чаша прясно изстискан портокалов сок, ленена салфетка в метален пръстен. И точно върху чинията му — същите тези дантелени пликчета, разперени под препечена английска кифличка. Бележката, подпряна до чинията, гласеше:

„Добър апетит.“

Не, въпреки че завъртя крана на сантименталните глупости, както всички останали, тя беше твърда като закалена чрез охлаждане сребърна вилица и освен това хитра. А какво, ако тя го повлече надолу, независимо от неговите усилия? Също както беше направил баща му. Дейвид беше искал да се премести, да се махне — още от времето, когато беше само на тринадесет години, да спечели пари, които да бъдат негови собствени, като мие чинии за Мулдоунови след училище. Но винаги, когато идваше моментът да опакова чантата си и да се махне, разбираше, че не може да направи това. Баща му притежаваше тайно оръжие, нещо, което плашеше Дейвид. По някакъв негов начин старият гадняр имаше нужда от него.

В лицето го блъсна вълна от зловонен въздух, дълбоко в тунела проблеснаха светлините на приближаващата се композиция. Имаше

усещането, че върху него залепна дъхът на баща му и видя проблясващите кървясали очи, запалени от пиянски бяс, почти изпълнени с желание за убийство.

„Мислиш се за много умен, за по-добър от мене. Но ти никога няма да можеш да си отидеш от мен, Дейви. И знаеш ли защо? Защото аз съм в теб. Част от теб. Всеки път, когато погледнеш в огледало, оттам ще те гледам аз...?“

И после в него остана само гърмящото метро и тежките удари на сърцето му.

Влезе и се отпусна на твърда, пластмасова седалка. Огледа се и видя заспал пияница в мръсен анорак, отпуснат срещу него. Непътуващ за никъде, избягал от мокрите улици, свил се тук на топло. Отвратително.

Но по някакъв странен начин скитникът го ободри. Той му напомни колко далеч беше стигнал, колко много беше постигнал. Почувства прилив на сили. Какъвто и гаден номер да му изиграе Рейчъл, по дяволите, той ще съумее да се справи с нея.

* * *

— Здравсти, Дейвид.

Глас на жена, който го поздрави от тъмнината на собствената му всекидневна. Сърцето му подскочи като кола, поднесла по заледен път. Кой по дя...

— Рейчъл? — заопипва стената за електрическия ключ.

Исусе. Рейчъл, да, но неузнаваема. Седеше неподвижна и с изправени рамене в стола до камината, с ръце скръстени в скута, почти педантично превзето, като много добро дете в училище. И още нещо странно. За първи път той я виждаше в рокля. При това хубава. Някакъв вид мек памук с преплетен пастелен десен, вероятно ръчно боядисване, бутик. Косата ѝ, която обикновено беше свободно пусната по раменете в мек златистокестеняв облак с цвета на карамел, сега беше прибрана така, че вратът ѝ беше оголен — бял и деликатен. Отново го обхвана същото чувство, което изпита на платформата на метрото — страх, предчувствие за нещо лошо, което предстои да се случи и в същото време беше странно възбуден.

Най-силно го стреснаха очите ѝ. Огромни и потъмнели и все пак странно празни — като прозорци със спуснати транспаранти. Каквото и да чувстваше тя в този момент, то беше там отзад, а той стоеше навън, изолиран в студа.

На масичката за сервиране на кафе пред нея имаше бутилка Cuervo Gold, наполовина празна. Без чаша. Без лед. Велики Боже. Рейчъл не пиеше. Чаша вино и трябваше да бъде измъквана изпод масата. Така че сега би трябвало да бъде като труп, а тя изглеждаше трезва като свещеник.

„Внимавай, приятел — помисли си той. — Плъзгаме се по много тънък лед тук. Внимавай да не ти се случи случка.“

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — каза той, докато смъкваше прогизналото си палто, което захвърли на някакъв стол наблизко. Седна на дивана срещу нея, но всеки мускул в него остана стегнат, в напрежение. Вдигна бутилката и погледна етикета.

— Би ли повярвала, че това стои в барчето ми от миналата Коледа? Подарък от баща ми. Всяка година ми изпраща по една. Обикновено не пия, но навън е наистина студено. Една малка глътка ще ме стопли.

Исусе, защо мълчи, защо поне не мигне с очи? Какво, по дяволите, става тук?

Най-сетне тя се раздвижи. Видя, че през нея премина тръпка и напрегнатият ѝ поглед се закова върху него. Студен. Под идиотската нула. Почувства, че слабините му се свиват в топка.

Докато вдигаше бутилката към устните си, Дейвид забеляза, че ръката му трепери и настръхва.

— Не пий — каза тя тихо и твърдо.

Но това, което го накара да върне обратно бутилката, беше изразът на очите ѝ. Исусе, очите ѝ! Безизразността им беше разсеяла и той можа да надзърне в нещо застрашително вътре в тях, нещо чудовищно, беше огън с горящ син пламък в центъра.

— Не те искам пиян, докато го правиш — тя заговори отново, със същата подлудяваща безизразност в гласа ѝ — като равния писък на сърдечен монитор след спиране на сърцето на пациента.

Той тресна бутилката върху масичката от светло дърво за кафе и част от кехлибарения ликьор се изплиска върху ръката ѝ. Той я вдигна,

поднесе кокалчетата на пръстите си към устата и всмукна течността по тях. Острият ѝ вкус го опари.

— Когато правя какво? За Бога, Рейчъл, ти си в състояние да изплашиш всеки, знаеш ли това? Седиш тук в тъмнината като проклет паяк. Да беше позвъняла, да беше ме предупредила, че ще дойдеш. Нима си мислила, че няма да поискам да те видя отново?

Трябваше да измести погледа си, когато каза това. Истината беше, че би желал тя сега да е на някоя друга планета. Би желал никога да не се бяха срещали.

— Това не ме интересува — каза тя. — След тази вечер това няма да има значение.

— За какво, по дяволите, говориш?

Сега вече не беше изплашен. Беше вбесен.

— Искам да кажа, че отношенията между нас повече не ме интересуват. С този въпрос е приключено. Тук съм заради него — заради бебето.

О, Исусе, О, Боже. Ето го, идва. Сега ще каже, че трябва да се оженим само заради името, за да не бъде копеле, някакво лайно от този вид.

Ако някога е имал нужда от алкохол, то това беше именно в този момент. Мамка ѝ. Той надигна бутилката, пиетието се плъзна леко надолу в гърлото му сгря го.

Като избягваше да я гледа, той хвърли поглед на стаята и забеляза колко гола всъщност беше тя. Беше се преместил преди — кога точно? Шест-седем месеца. Това местене изглеждаше тогава като още една крачка нагоре. Малък апартамент, но с чудесно разположение — нещо, което винаги правеше впечатление на жените. 17-ти номер, близо до Централния парк. Не точно до него, но достатъчно близко, за да се вижда как хубави момичета по шорти и блузки без гръб, вързани около врата или през гръба им, се разхождат на групи през лятото.

Как го нарече онзи педераст, агентът по недвижими имоти? Любовно гнездо? Просто да ти се доповръща. Той често беше мислил за това и в известен смисъл това определение беше истина. Фоайето беше отскоро модернизирани, но апартаментите все още бяха запазили някой и друг детайл от Art Nouveau. Например, грациозно извитите бронзови корнизи на тавана с техните транспаранти от матово стъкло. И медните женски профили от двете страни на полицата над камината.

Беше закачил репродукция от Муча над нея — нека да се знае, че познава периода, не е някакъв профан в културно отношение.

Но това беше горе-долу всичко. Книгите му и другите неща все още бяха в кашони, спретнато подредени до стената. С изключение на стереоуредбата, разбира се. Какво би било прелъстяването без музика? Столът, на който седеше Рейчъл, беше останал от предишния наемател, друг педераст, който му беше продал и килима в средата на покрития с паркет под.

Изведнъж се сети защо всъщност не беше разопакова нещата си. Отмяташе времето тук, това правеше. В очакване на истинското преместване.

А сега тази кучка ще се опита да го задържи.

— Какво искаш? — попита той враждебно.

— Аборт — студен, мъртъв глас. — И искам, освен това ти да го направиш.

Дейвид се смрази. Какво? Какво каза тя току-що? Почувства, че бутилката се изплъзва от ръката му. И способността да осъзнава му се изплъзваше. Същото както когато се удари в Гайпър Хол в тъмнината, когато се връщаше от Хаузпартис. Тъмночервен блясък зад очите. И болката, промъкваща се нагоре по врата му, разгъваща се в тъпи, пулсиращи вълни през черепа му.

В следващия миг ужасът от думите ѝ се върна обратно към него, експлодира в главата му.

Господи, тя не би могла да бъде сериозна.

„Успокой се!“ — заповяда си той. Трябваше да запази самообладание, за да овладее положението. Но Боже, сърцето го болеше. Как, по дяволите, да се справи с това?

— Добре — каза той. Представи си, че е в бялата си престилка със синята пластмасова табелка с името му, Дейвид Слоун, доктор по медицина. Да, това облекчи нещата. Почувства, че дишането му се нормализира.

— Взела си правилно решение. Сама виждаш, това е най-доброто, което може да се направи. И, както вече ти казах, не смятам да стоя настрана. Стийв Келахър е най-добрият гинеколог сред моите познати. Защо да не му позвъня още сега да видя дали той... — беше вече на крака, прекоси бързо стаята и протегна ръка към телефона.

— Не, Дейвид.

— Виж какво, знам, че не искаш това да се разчуе. Но той е много дискретен.

— Това не е причината. Не ме е грижа колко е добър или колко е дискретен. Аз искам ти да го направиш! — отново този тих, но твърд тон.

Исусе, сега той се потеше, както когато наблюдаваше пияния си баща изпод кревата в очакване да падне и другата обувка. Можеш да си стоиш под това легло, колкото си искаш, Дейвид. Цяла нощ ако искаш. Но рано или късно ще трябва да излезеш и аз ще те чакам — когато и да направиш това. Тогава ще ти докажа за какво Господ ми е дал тази добра дясна ръка...

„Разбира се, ти искаш мене — мислеше той. — Както Чичо Сам би ме искал, ако не бях крачка напред пред него през цялото време. Както моят старец.“

— Ти си пияна — каза той.

И тогава тя се изсмя само веднъж, кух звук, като самотен стон на гайда.

— Бих желала да съм. Честен кръст, бих желала.

— Рейчъл, чуй...

— Не, ти чуй — тя стана, очите ѝ горяха, болката в тях беше толкова силна, че той трябваше да отвърне поглед. — Ти каза, че всичко ще бъде много леко, като при зъболекар — като вадене на зъб. Аз просто искам ти да... — гласът ѝ трепна за миг, после възвърна стабилността си — да знаеш. Това е всичко. Какво е това всъщност. Какво в действителност вършим ние двамата.

Дейвид внезапно си спомни — баща му свирепо риташе майка му. И нейните писъци: *Не бебето, Хал, моля те, не бебето*. Тогава не се беше досетил, но по-късно разбра. Тя е била бременна в третия месец — и загуби бебето.

Хиляди дяволи, защо го караше да си спомня всичко това? И главоболието му! Господи, имаше нужда от тилебол или може би нещо по-силно.

Гневна вълна го заля, обхвана го, накара го да се олюлее.

— Не се чуваш какво говориш, маце. Аз даже не знам дали става въпрос за мое дете. Откъде да знам с колко мръсника си се натискала? — чу злобата в гласа си и част от него, някаква част, която като че ли

се дистанцираше от всичко това. Трябваше да признае, че и гласът, и думите му бяха като на неговия старец.

Видя я да пребледнява, лицето ѝ беше като восъчна свещ — за момент си помисли, че ще припадне. Но тя се задържа с ръце, впити в стола. Исусе, той трябваше да ѝ даде да разбере. Тя си го търсеше.

Засрами се за миг като видя болката върху лицето ѝ. Разбра, че тя не прави това, за да му отмъсти. За секунда през него премина налудничавият порив да я вземе в ръце, да ѝ наговори всичко, което тя искаше да чуе.

— То е твое — каза тя. — Нашето бебе. Ние създадохме заедно това бебе — или както и да го наричаш. Не съм го искала повече от теб, но сега то е факт. Така че да се съглася на аборт сама, като че това не е нищо повече от една нищожна манипулация, това би... би принизило всичко. Това, как възприемам себе си, живота, дори факта, че съм доктор. Ако този нов мъничък живот е без значение, тогава кое има значение? Така че, Дейвид, това трябва да стане по този начин. Мислих за това — и това е единственият начин. За мен. Ако трябва да живея с това и в бъдеще.

Рейчъл седна с ръце, вкопчени в скута. Колко ли я мрази Дейвид точно сега. Сигурно си мисли, че тя иска да си отмъсти по някакъв изкривен начин.

Всъщност, ако се замисли човек, май няма кой знае какво значение как точно възприема нещата той. Каквото и да е имало между тях (а сега тя знаеше, че това е било много по-малко, отколкото си е въобразявала), вече е свършило. Нищо никога повече не можеше да се повтори.

Но първо те трябваше да минат през това заедно, тя и Дейвид. Тяхното бебе заслужаваше поне това. Прилично погребение, не безименен гроб, без нито един наоколо, който да скърби за краткия му живот и без нищо, което да отбележи смъртта му.

Не, тя няма да обезболява това, няма да се преструва, че това е едно нищо. Да лежи по гръб, докато някой непознат изстъргва бебето ѝ като вътрешности на риба, подсвирквайки си. Изпитваше срам и Дейвид трябваше също да се засрами; защото иначе как би могла да си прости?

Но сега разбра колко много беше подценявала Дейвид. Той беше като диво животно, хванато в стоманен капан — едно създание, което

знаеше, че може да се спаси само като прегризе собствения си крак. Той стоеше там, в най-отдалечения ъгъл на всекидневната, красивото му лице беше измъчено, винаги добре сресаната му коса, сега разрошена, се спускаше на влажни сплъстени кичури, които бяха направили тъмни нетна от влага по яката на скъпата му риза.

Никога преди това не беше виждала този израз на лицето му. И изведнъж разбра — „той е паникьосан“.

— Не — устните му оформяха думата, преди да се чуе прегракналият му глас. — Това е... скверно. Трябва да си луда да мислиш, че ще направя това на моето собствено... — той се задави и спря.

— Твоето собствено какво, Дейвид? Кажи го, по дяволите, поне го кажи!

— Нищо — измъкна носна кърпа и попи влагата от челото си. Никога не се беше чувствал така паникьосан, даже и при най-тежките, застрашаващи живота хирургически операции. — Виж какво, можеш просто да забравиш за това, този твой малък зловец план. Аз съм доктор по медицина, а не лайнян психиатър. Това е, от което ти имаш нужда, маце. Да. Този път явно си прехвърлила границата.

— Може би — каза тя. — Но това не променя нещата. Ние сме още заедно в това, по един или друг начин.

— Какво искаш да кажеш? — очите му се стесниха, изпълнени с недоумение.

— Искам да кажа, че ако не направиш аборта, няма изобщо да има аборт. Ще родя бебето.

— Заплашваш ли ме?

— Не — беше напълно откровена. — Просто ти изброявам възможностите, които съществуват за мен. Възможностите, с които ще мога да продължа да живея. Допускането на твоя приятел Келахър да извърши обикновена хирургическа интервенция над мен, не е между тях.

Стана ѝ студено и си помисли, че така сигурно биха се чувствали мъртвите — ако можеха да чувстват. И тя беше изплашена.

Погледна Дейвид и си помисли: „Не струваш и половината на баща ми като мъж. Ако той беше на твоего място, не би направил това на майка ми. Не би си позволил да я накара да страда така.“

Дейвид отстъпваше назад сляпо, като обезумял. Кракът му се заплете в крака на столчето на бара и го събори с трясък на пода. Наведе се да го вдигне, но движенията на дългата му фигура бяха резки и хаотични като на хванат с въдица жерав...

Бавно се изправи и погледна с подивели очи. Бял пръстен ограждаше зениците му. Изглеждаше така, сякаш беше осъзнал, че дори и да прегризе крака си, пак ще бъде точно толкова безпомощно хванат в капана.

Дейвид се отпусна на някакви кашони и затвори очи — лицето му беше напълно лишено от цвят.

— Добре — каза той. — По дяволите, ти спечели. Но не знам какво точно мислиш, че ще постигнеш от това твое гадно малко шоу на ужаса. Надявам се, че знаеш. Надявам се, за Бога, наистина да знаеш.

Тежест притискаше Рейчъл, главата ѝ се въртеше. Беше жадна. Едва сега разбра това.

Беше спечелила. Според всички правила на играта би трябвало да се чувства чудесно, поне тържествуващо. Но единственото, което чувстваше, беше тази студена, мъртва вцепененост вътре в себе си. Най-същественото нещо отсега нататък беше да не се отказва да мине през това, по какъвто и да е начин.

Следващият час беше мъгла.

Дейвид на телефона с Келахър, обяснения с нисък напрегнат глас, искане на ключа за кабинета му. Излизане от апартамента, мълчаливо слизане надолу с асансьора. А отвън дъждът, шибаш в лицето и главата ѝ. Студен. Тя продължаваше да трепери даже и претопленото такси.

Едва когато пристигнаха в кабинета на Келахър, сгушен до покрита с бръшлян тухлена сграда — настрана от долната част на Пето авеню, осъзнаването на това, което предстоеше да извършат, я преряза като с нож. Дейвид отключи вратата, щракна лампите и тя видя ярко осветената уютна чакалня, с репродукции от Къриър и Айвс и коледна елхичка върху маса в ъгъла, украсена с дървени фигурки на ангелчета и разноцветни панделки.

Никога няма да видя бебето си. Никога няма да го държа в ръцете си.

В стаята за прегледи — приятни завеси в пастелни цветове, бордюр от щъркели, изрисуван около тавана. И снимки. Хиляди

снимки — поне така и се стори. Моментни снимки. Прикрепени на голямо табло с цветни кабарчета. Снимки на бебета, на които Келакър беше помогнал да се родят. В нея се надигна вик, който я задуши така, че за миг тя не можа да си поеме въздух. Стаята се превърна в неясно петно пред пълните ѝ със сълзи очи.

„Не трябва да се разпадам на части сега — мислеше тя. — По-късно. Когато всичко свържи. Но, о, мили Боже, знам, че винаги ще ги виждам. Всичките тези бебета. Тези мили малки бебенца.“

В единия край на стаята имаше ниша, закрыта със завеси и мек памучен халат, сгънат върху бял плетен стол в ъгъла. Рейчъл се преоблече колкото можа по-бързо, но ръцете ѝ трепереха; пръстите ѝ бяха като дървени, докато се бореше с копчетата на роклята си.

На стената срещу стола беше завинтено голямо огледало. Облечена в тънкия халат, който връзваше отзад, Рейчъл застана за миг срещу него, вгледана в отражението си. Видя едно чуждо лице, изпито и мъртвешки бледо, с хлътнали очи — като отпечатъци от палец в груба глинена скулптура. Даже тялото ѝ не изглеждаше нейното с тези тежки, като че ли подпухнали гърди. Тъмните им зърна прозираха през тънката памучна материя. Тя постави ръце на корема си, като го пожали нежно, а пред очите ѝ падна пелена от сълзи.

— Съжалявам — прошепна тя. — Толкова много съжалявам.

Студеното, мъртвешко чувство беше заменено с остра, пареща болка в гърдите ѝ.

Когато излезе иззад завесата, Рейчъл видя, че Дейвид е готов. Инструментите бяха поставени върху метална табла, а той беше измил ръцете си и слагаше ръкавиците.

Тя се изкачи на гинекологичния стол, като почувства с голите си задни части студената хартия, която го покриваше — кой знае защо ѝ напомни за майка ѝ. Трябва непременно, непременно да покриваш тоалетната чиния, преди да седнеш. Нямах представа от какво би могла да се заразиш в една обществена тоалетна.

Рейчъл беше разкъсана между надигащото се ридание и безумно истерично желание да се отпусне в неконтролируемия си смях. Внимаваше да не среща очите на Дейвид. Ако го погледне, ако погледне това, което той държи сега в дясната си ръка, може да започне да пици или да полудее.

— Не е късно — гласът на Дейвид премина край ухото ѝ. — Не е задължително да правим това. Мога да позвъня отново на Стийв и да го помоля да дойде.

Думите му я върнаха със страшна сила към действителността — като че ли върху нея плиснаха кофа ледена вода.

— Не — каза тя. — Направи го.

Със стегнат като къс дърво гръбначен стълб Рейчъл се отпусна назад и с усилие разтвори треперещите си крака. Студена тръпка премина по тялото ѝ при допира на гривните. Плътта ѝ се сви в очакване на ръцете му.

Но когато все пак погледна през тунела на вдигнатите си крака и видя какво идваше към нея, тя едва не промени решението си.

Дейвид. Лицето му плуваше между колената ѝ като призрачна луна в студено, зимно небе. Стоманеният инструмент в ръцете му отразяваше светлината. Смразяващо предчувствие премина през нея: Не е ли това като женитба? Ще бъдем обвързани с това, което правим сега, докато сме живи.

В следващия миг тя вече знаеше, че е твърде късно за колебание.

Бяха пресекли точката, от която все още можеше да се върнат обратно. При първото студено захвапване на разширителя Рейчъл притисна с юмрук устата си, за да не изкрещи.

ГЛАВА 6

Манон удължаваше агонията си прекалено дълго.

Силви се раздвижи в креслото, леко подразнена от плачливия дует. Диригентът размахваше палката си като луд. Искаше ѝ се най-сетне завесата да се спусне. Странно. Обикновено тя обичаше да идва тук, в „Метрополитен“. Седнала с Джералд в тяхната централна партерна ложа, близо до оркестъра и директно обърната към сцената, те имаха най-добрата видимост в залата. Като цар и царица на тронове си в техния дворец — каквито, може да се каже, те наистина бяха. Господи, колко много тържества и събрания бяха посещавали, обедите, приемите, които тя самата беше давала още по времето, когато операта беше на Бродуей и 38-ма. И през всяка една от тези години банката на Джералд беше на челно място сред дарителите.

Но тази вечер беше неспокойна. Слушаха Де Грийо в изпълнение на италианския тенор, за когото тя не беше чувала нищо. Той изглеждаше като пуйка с вързани крила в своето облекло от XIX-ти век и — което беше още по-лошо — гласът му звучеше, като че ли има настинка. А примадоната, която според либретото би трябвало да бъде очарователна петнадесетгодишна красавица — изглеждаше поне петдесетгодишна и беше едра като кон. Беше истински подвиг, дори само да се подкрепя умиращото ѝ тяло.

Силви постави ръка върху ръката на Джералд. Неизвестно защо в слабо осветената ложа тази вечер нямаше никой друг, освен тях. Но Джералд вероятно даже и не беше забелязал това. Той също би трябвало да се чувства неспокоен в своята колосана яка и доста тесен смокинг (според Джералд все още точно за него), но в кехлибарената светлина, идваща от сцената, тя забеляза прехласнатото му изражение. Главата му беше наклонена назад, очите полузатворени, устните му мълчаливо се движеха... Той не виждаше изпънатите до пръсване шевове върху роклята на Манон, нито чуваше дрезгавината в гласа на тенора. За Джералд съществуваше само нежната, извисяваща музика на Пучини.

Скъпият Джералд. Не беше ли това една от причините, заради които го обичаше толкова много? Талантът му да търси и да вижда само хубавото, дори и в най-грозната действителност. Умението му да вижда в нея само красота и вярност. През всичките тези години той беше останал така сляп по отношение на греховете ѝ, както Де Грийо — към тези на Манон.

Силви потърси дланта му и усети пръстите му да обгръщат нейните, топли и успокоителни. Не изглеждаше ли по-уморен от обикновено? Почувства лека тревога. Или, може би, тя само си въобразяваше? Болеше я, когато сравняваше Джералд такъв, какъвто го пазеше в паметта си: елегантен и енергичен банков президент, за когото се беше омъжила — с белокосия мъж с приведени рамене, който с мъка беше изкачил стъпалата тази вечер, едно по едно, с ръка, здраво стиснала парапета за опора.

„Той е на седемдесет и шест — мислеше тя, раздразнена от себе си. — Разбира се, че ще бъде малко по-бавен. Но е напълно здрав.“

И все пак не можа да избегне потръпването, което стегна гръбначния ѝ стълб, докато наблюдаваше смъртта на Манон.

„Без него — мислеше тя, — не бих могла да живея. Той е моят защитник, най-скъпият ми приятел.“

Но не и любовник повече. От години те не са били заедно като мъж и жена. След последната си операция Джералд някак си не можеше да...

Но това нямаше значение. Имаше чувството, че сега е по-близо до него, отколкото в миналото. В безопасност и обичана. Когато се разхождаха в Ривърсайд Парк с ръка в неговата или когато просто си седяха, както сега, тя чувстваше близостта им по-дълбоко, отколкото в годините, когато все още правеха любов.

Откакто се оттегли от поста председател на „Меркантайл“, те бяха постоянно заедно. Студените месеци прекарваха в Палм Бийч, четяха книги един до друг, играеха бридж на две ръце на платформата до басейна, докато слушаха Калас. А онова пътешествие до Венеция миналата пролет — преливащо от прекрасни спомени. Да бъдеш пак в същия апартамент на Грити, в който бяха прекарвали част от медения си месец преди почти тридесет години!

Силви се замисли за пътуването, което планираха за следващия месец — обиколка с кораб около Бора Бора и Таити. Тя се поотпусна.

Да, точно това е нещото, от което той има нужда. Морският въздух ще му се отрази добре и целият този рай на Гоген ще върне малко от цвета на лицето и блясъка на очите му.

Най-сетне завесата се спуска надолу, придружена от вълна аплодисменти и отделни одобрителни възгласи: „Браво! Брависимо!“ Секунди по-късно на фона на тъмночервеното кадифе на завесата артистите се появиха пред нея с малко чуждоземния си вид, със странните си костюми в извънсценичния им свят, облени от ярката светлина на прожекторите. Те се поклониха ниско, а дебелата примadona направи най-дълбок поклон и се изправи с лек подскок.

Изплуваха светлините в залата. Полилеите се спускаха величествено от месинговите си опори в огромния купол на тавана като във вълшебна приказка, звезден изблик от премигващ кристал.

Повечето ставаха от местата си — някои все още ръкопляскаха — мъже в кадифени сака и жени в дълги рокли, коприна, сатен и твърд брокат, с бляскави кожи.

Истинската дама носи палто от плат така, като че ли е най-хубавият ѝ визон, а подхвърля небрежно визона си, като че ли е парче плат. Само ако можеше майка ѝ да бъде тук сега, за да види палтото на Силви от руски самур, висящо в гардеробната отвън. Майка ѝ и нейното някога хубаво черно палто с непрекъснато подновявана подплата през годините...

Тя би се впечатлила и от бижутата, мислеше Силви. Великолепни скъпоценни камъни проблясваха от вратове, китки, пръсти и уши. Ослепителна красота.

Силви докосна с пръст огърлицата на собствения си врат. Красиви изумруди, инкрустирани във филтрирано осемнадесеткаратово злато, създадено преди четиридесет години от легендарната Жана Тосо в Париж. Подарък от Джералд за последния ѝ рожден ден. „Те отиват на цвета на очите ти“, беше казал той, без да спомене нито дума за състоянието, което сигурно струваха. Прекрасно се съчетаваха с тоалета, който носеше сега — семпла права рокля от черно гладко кадифе, елегантна и извън времето — също като изумрудите.

Силви се изправи и се запъти към изхода на ложата. Измина само миг, преди да осъзнае, че Джералд не беше до нея, за да придържа вратата, както правеше винаги. Обърна се и го видя да седи още на

мястото си. Мили Боже, колко уморен изглеждаше само! Сърцето ѝ подскочи.

Силви бързо се стегна. Беше късно, а и програмата продължи доста, четири безкрайни действия, два антракта — естествено е да се чувства уморен. Кой не би бил? И все пак...

— Джералд — ласкаво каза тя, — добре ли си?

Той изправи леко рамене и успя да ѝ отговори със слаба усмивка. Толкова бледен ли изглеждаше по-рано тази вечер.

— Нищо тревожно, скъпа. Малък пристъп на лошо храносмилане. Попрекавих с храната тази вечер — той се сви с трепване. — Знаеш ли, мисля, че е крайно време да смъкна някой и друг килограм. Ако коланът на панталоните ми стане още по-тесен, няма да мога да седна.

Знаеше, че той се опитва да я успокои с шега, но разяждащата тревога вътре в нея остана. Независимо от вътрешната и съпротива, споменът за втората му сърдечна криза изплува в нея. Тя беше много по-тежка от първата. Джералд в болницата, системите, вкарани в ръката му, в носа му, катетър между краката, проводници, прикрепени към гърдите му. До леглото пиукаше монитор, който отбелязваше всеки удар на сърцето му. Като че ли подскачащата електронна линия беше единственото доказателство, че е още жив.

И всички тези студенти по медицина, интернисти, лекари специализанти, които живееха в болницата, лаборанти, кардиолози, който непрекъснато влизаха, излизаха и не му даваха нито миг спокойствие. Бяха я изплашили до смърт с техните удължени, сериозни лица и трудни за разбиране обяснения. Накрая двамата с Джералд се бяха съгласили на кардиостимулатор за сърцето.

Но сега той е добре. Преди да си дойдем от Флорида, специалистът го прегледа и заяви, че всичко е наред. Пак преувеличавам, както обикновено.

— Защо не си починеш малко? — каза тя, като леко сложи ръка на рамото му, стресната от крехкостта му — подпълненото рамо на сакото му образуваше нещо като палатка над костта, където трябваше да има плът... — Няма смисъл да се втурваме навън, докато тълпата не се поразреди. Ще ти донеса нещо за пиене, малко сода от бара?

— Да, точно сода. Нещо да успокои стомаха ми и ще се почувствам като новороден. Нямах нищо против, нали? Бих си я взел

и сам, но... — гласът му заглъхна.

— Разбира се, че нямам нищо против — каза тя с пресилена бодрост.

— Мисля си за Рейчъл — стресна я гласът му. — Когато беше на осем години — онова първо лято, когато отиде на лагер. Спомняш ли си? Закарахме я дотам, всички момичета плачеха отчаяно, притиснати към родителите си, като че ли е дошъл краят на света. А нашата Рейчъл каза: „Плачат, защото майките и бащите им са тъжни. Вие също сте тъжни. Но аз няма да плача, голяма съм вече за това.“

— Спомням си — каза тихо Силви. И пред очите ѝ застана Рейчъл, отразена в огледалото за обратно виждане на колата на Джералд — момиченце в червена карирана блузка и сини три четвърти панталонки, махащо с ръка за довиждане със сериозно изражение на лицето.

Мислите ѝ я отнесоха към вчерашния следобед и тя преживя отново шока от признанието на Рейчъл, че е бременна. О, как ѝ се искаше да смекчи болката ѝ! Да ѝ помогне по някакъв начин.

„Трябваше ли да ѝ дам съвет? — питаше се Силви. — Мое собствено внуче, бебе след всичките тези години, колко хубаво би било!“

Но въпреки това тя беше прикрила собственото си желание от Рейчъл. Коя съм аз? Имам ли право да искам подобно нещо? Ако само знаеше как съм се молила за спонтанен аборт докато бях бременна... Какъв ужас изпитвах от раждането на детето на Никос.

„Да — мислеше тъжно Силви, — знам какво е да носиш в себе си нежелано бебе. Не бих могла да поискам това от Рейчъл. Няма значение колко много го желая аз самата.“

Не, тя трябва да мисли само за това, което ще бъде най-добре за Рейчъл... Молеше се тя да вземе най-правилното решение... за себе си. Беше благодарна на Бога, че Рейчъл и се беше доверила. Знаеше, че дъщеря ѝ не се чувства така близка с нея, както с Джералд, но сега те ще делят тази нова връзка помежду си. Силви изпита малък изблик на тържество: Виждаш ли, тя все пак се нуждае от мен — въпреки всичко.

Първото нещо, което ще направи утре сутринта, е да се обади на Рейчъл по телефона, за да разбере какво е решила, да предложи утехата си, ако може. Но трябва да внимава Джералд да не разбере. Това би го съсипало.

Гласът на Джералд достигна до съзнанието ѝ.

— Поканих я да дойде с нас тази вечер — знаеш колко много обича „Манон“. Но тя ми отговори, че трябва да бъде в болницата — той се засмя тихо. — Винаги съм искал Рейчъл да бъде щастлива, но сега, когато тя е там, твърде заета със своите пациенти, единственото ми желание е да я виждам по-често.

Силви си помисли за другата възможна причина, поради която Рейчъл може да е решила да не дойде на опера тази вечер. Но не каза нищо, само ръката ѝ стисна силно дръжката на вратата към преддверието.

Погледна Джералд, отпуснат в стола пред нея, мъжът, с когото беше живяла и когото беше обичала през всичките тези години. Заля я вълна на обич към него, която стегна гърлото ѝ.

— Джералд? — и когато се обърна да я погледне с въпросителна усмивка и малко поизправени рамене, тя каза. — Обичам те.

Съзнаваше, че почервява и се почувства малко глупаво — тя, жена на средна възраст, да се държи като девойка, влюбена за първи път! Рядко някой от тях казваше тези думи на глас и никога на обществено място.

Погледът на Джералд се спря на нея с очи, блеснали от влага. Чу тихия му смях.

— Господин Пучини — каза той. — Няма значение колко често гледам „Манон“. Всеки път тя ме трогва... И теб също, както виждам.

Олекна ѝ. Може би тя беше направила правилния избор тогава, преди толкова години. О, да, беше сигурна.

— Содата ти — напомни му тя, — ще се върна веднага.

Коридорът, с покритите в кадифе с цвета на червени боровинки стени, беше претъпкан с хора, които бавно се придвижваха към стълбите, наподобяващи сватбена торта. Пред изхода бяха застанали шофьори с големи чадъри в ръце, за да подслонят под тях своите господари от поройния дъжд, който се лееше навън.

Силви се промъкна край висока, тъмнокоса жена, облечена в къса пола от гладко черно кадифе и украсена със злато горна част — тя бърбореше на френски с кавалера си. Накъдето и да се обърнеше, чуваше ведри гласове и смях. Като че ли всички говореха на чужди езици, думите им достигаха неразбираеми до нея.

Усмихна се механично, като кимна с глава на Аделайн Вандерхоф, една жена, която слабо познаваше от „Клъб Хармони“. Надяваше се, че Аделайн няма да се опита да я заговори. Самата тя не се чувстваше много добре, задушена от кожите наоколо и смесените миризми на скъпи парфюми.

Успя да излезе в преддверието на партера, в което се стичаха тълпите от стълбите и видя с облекчение, че барът още не беше затворен. Нямахте и опашка, всички бързаха да се приберат.

Само след няколко минути и те двамата с Джералд ще си бъдат къщи. Емилио ги чака, за да ги откара у дома. После ще придружи Джералд до леглото, може би с чаша топло мляко. Може да включат за малко телевизора; все още биха могли да хванат последните новини. Джералд беше споменал, че Никсън ще дава пресконференция днес и се надяваше, че новият президент ще направи нещо много съществено, с което да стимулира икономиката. Силви даваше вид, че споделя ентузиазма на Джералд за Никсън, но вътре в себе си тя не му вярваше. Напомняше ѝ един от онези мъже с лъжливи очи, които рекламираха леки коли по късните телевизионни предавания.

— Силви? Това ти ли си?

Гласът, плътен мъжки глас с лек акцент, така я стресна, че тя едва не разля напълнената до горе със сода стъклена чаша, която току-що беше взела от бара.

Не, не може да бъде!

Сърцето ѝ лудо заби. Той стоеше пред нея, посивял и малко понаедрял, но иначе едва променен. Влажни черни очи, ала Ван Гог, прави и земни; твърди черни къдри. Никос.

Да вярва ли на очите си? Беше ли възможно?

Бяха изминали повече от двадесет години без никаква следа от него. Беше мислила... какво? Че е мъртъв или че е заминал някъде.

Не бяха ли всички тези мисли просто израз на надежда? Надежда, че нейното престъпление ще бъде покрито заедно с него, забравено, без адрес на преpraщане.

А ето, сега той беше пред нея.

Вървеше с къси, но уверени стъпки, тълпата се стопяваше от двете му страни. Старото му накуцване сега едва се забелязваше.

Силви изпадна в паника. Не мога да се скрия или да се направя, че не го познавам. О, Господи, какво да кажа?

— Силви! Не мога да повярвам. Все така красива, както винаги. Бедната Регина, възрастта ѝ си личи твърде много, но гласът ѝ е все още в силата си. Хареса ли ти „Манон“ тази вечер?

Акцентът беше същият, но английският му беше по-добър; изглеждаше самоуверен, авторитетен. Ясно беше, че Никос е успял да направи нещо от себе си. Силви забеляза великолепия му двуреден костюм. И вратовръзката му, иглата от злато и оникс със съответстващи копчета на маншетите.

Би ли могъл да забележи въздействието, което имаше върху нея? Обхвана я слабост, като че ли всичките тези години между тях никога не са съществували, като че ли той отново ѝ предлагаше цигара на терасата извън гостната.

— О, да, много — каза тя. Невероятно, колко лесно е да се отговаря правилно, даже и ако сърцето ти пърха като хванато птиче в гърдите.

— Жена ми, тя би се наслаждавала толкова много на представлението тази вечер.

Ето, виждаш ли. Той е семеен, сигурно с половин дузина деца, може би дори и внуци. Защо стоиш тук и се обливаш в пот като избягал затворник, подгонен от кръвожадни кучета? Не е възможно да знае нещо за Роуз.

— Жалко, че не е могла да дойде тогава — промълви Силви.

— Да — тъмните му очи се замъглиха. — Барбара умря миналата година.

— О, съжалявам — беше ѝ неудобно да го утешава. Тревогата ѝ за Джералд се върна обратно с допълнителна сила. Трябваше да се извини и да го остави. Но като че ли беше закована на място.

— А твоят съпруг? — запита Никос. — Тук ли е?

— О, да. Всъщност той ме чака. Ако ме извиниш...

Никос я хвана леко за ръката.

— Толкова време измина. Сигурно ще намериш още някоя и друга минута за мен. За един стар приятел.

Силви се вгледа в него с чувството, че беше изгоряла там, където я беше докоснал. В продължение на един ужасен миг беше сигурна, че той знае за Роуз и само я измъчва, като се преструва, че не знае.

Усмихни се. Дръж се естествено.

— Да, разбира се — изчурулика тя малко по-весело, отколкото трябваше. — Колко глупаво от моя страна. Стоя тук и си мисля колко добре изглеждаш, а забравям да попитам как живееш.

— Много добре, благодаря. Боговете на сполуката бяха благосклонни към мен в много отношения. Работата върви. Достатъчно, за да не ми разреши да седя потънал в мрачни мисли в някоя празна къща — хвана я за лакътя и я отведе по-близо до стената, настрана от потока на движението. — Цигара?

На Силви ѝ се стори, че сърцето ѝ отново се качи в гърлото. Отново се върна споменът за горещата, чудесна нощ на първата им целувка. Отказа с кимане, но той извади плоска, златна табакера от горния джоб на сакото си и изтегли цигара.

— Какво работиш? — запита тя, като внимаваше гласът ѝ да звучи учтиво и приятелски. Очевидно той не беше повече момче за всичко.

Сепна я начинът, по който запали цигарата си — доста грубо всъщност — изтегли клечка кибрит и запали, като я драсна от нокътя на палеца си. Предположи, че златната табакера е подарък от починалата му съпруга.

— Сега имам моя собствена строителна компания. В момента строим няколко жилищни блока в Брайтън Бийч. Надявам се, че ще ги завършим през септември, ако Господ и времето са с нас.

Силви беше поразена.

— Това си ти? Притежаваш „Антерос Кънстръкшън“? — банката на Джералд беше подписала този проект.

Спомни си, че Джералд беше споменал колко умно е да се строи на това място — точно до океана, а същевременно леснодостъпно до центъра.

Никос сви рамене, усмивка разтвори пълните му устни.

— Научих едно нещо: колкото е по-голяма компанията ти, толкова повече тя те притежава, а не обратното. Мисля, че съпругът ти ще се съгласи с това.

Силви се засмя.

— Да. Откъде знаеш? Това е едно от любимите оплаквания на Джералд.

— Знаеш ли, винаги съм му се възхищавал — Никос смукна от цигарата и пусна тънка спирала дим от ноздрите си. — Забележителен

човек. Умен... и освен това човек със сърце — той потупа гърдите си.

Отново топла вълна заля Силви. Защо говори така? Имаше всички причини да мрази Джералд. Не беше логично, освен ако не ѝ се подиграва.

— Да — каза тя сковано. — Виж, трябва да...

Но като че ли Никос не чувстваше притеснението ѝ.

— Знаеш ли, той ми направи голямо добро, като ме изгони. Ако не ме беше принудил, никога не бих започнал свой собствен бизнес. Или — спря внезапно, като че бе разкрил нещо, което не беше възнамерявал да прави. Прикри неудобния момент с блестящата си усмивка. — Виждам, че постъпвам егоистично, като те задържам толкова дълго.

— Няма нищо — каза тя, като се надяваше, че той няма да забележи облекчението ѝ. Погледна чашата със сода, която се стопляше в ръката ѝ. — Ще трябва да я сменя. Съвсем се разгазира.

— Разреши ми аз да направя това — преди да успее да протестира, той грабна чашата от ръката ѝ и си проправи път към бара. Но посивелият мъж зад тезгяха поклати отрицателно глава, давайки да се разбере, че затваря.

Силви видя със смущение, че Никос извади банкнота от портфейла си и му я подаде. От алчността, която се изписа на лицето на бармана, тя разбра, че банкнотата е с голяма стойност. След момент Никос беше при нея с чаша прясна сода с лед в нея.

— Не трябваше да правиш това — каза тя.

Никос сви рамене.

— Нека приемем, че имам дълг към съпруга ти — едно малко частично разплащане.

Силви не можеше да разбере защо, Никос трябваше да се чувства благодарен на Джералд, но гласът му звучеше искрено. Може би това негово отношение се дължеше на обвързването на банката с проекта на „Брайтън Бийч“.

— В този случай ти благодаря — каза тя. Протегна към него ръка и голямата му груба длан веднага я обгърна. — Довиждане. Хубаво беше да се видим отново.

Тя вече се обръщаше, за да се отдалечи, когато Никос докосна рамото ѝ.

— Почакай. Още нещо. Не си ми казала. За дъщеря ти. Добре ли е?

Един ужасен миг. Силви си помисли, че той има предвид Роуз. Неговото дете. Стори ѝ се, че сърцето ѝ се стегна в юмрук, който изстискваше кръвта от него. Обърна се бавно с лице към него, като се мъчеше да запази хладнокръвие.

— Рейчъл е добре — каза тя. Джералд трябва да е споменал за Рейчъл на Никос. Това обясняваше нещата. Никос беше просто учтив.

Но сега той трябва да е разбрал, че нещо не е в ред, мислеше тя. Как само се свиват очите му, как се сковава лицето му.

Силви се опита да прикрие чувството на неловкост.

— Сигурно и ти имаш деца.

— Не — Никос поклати отрицателно глава със съжаление. — Нямам деца — цигарата му беше догоряла до филтъра и той я пусна, без да бърза, във високия метален пепелник. — Двамата с Барбара искахме деца. Много. И всеки път, щом забременееше, се надявахме, че този път... но, предполагам, така е било писано.

— Съжалявам — каза Силви. Не се ли повтарям? Не можеше да си спомни. Чувстваше се парализирана. Мислите ѝ се въртяха в кръг.

Никос се наведе по-близо до нея, толкова близо, че тя усети миризмата на тютюн, която се носеше от дъха му.

— Силви, аз знам — каза той тихо.

Това не беше реакция на изразеното от нея съчувствие. Това беше напълно независимо изявление. Обхваналата я паника наруши равновесието ѝ. Почувства, че нещо се стича по роклята ѝ. Содата на Джералд. Беше наклонила чашата и част от течността се беше изляла върху роклята ѝ.

Мислите ѝ се въртяха все по-бързо и по-бързо. Той знае, знае, знае...

— Какво знаеш? — запита Силви със замръзнала усмивка.

— Подозирах го отдавна — каза той. — Ти роди точно девет месеца, след като аз и ти...

— Не — спря го тя, като рязко отстъпи назад и разля още сода върху себе си. — Грешиш.

— Нима? По едно време се надявах, че греша, признавам това с чувство за срам.

— Това е безумие — каза тя. — Не искам да те слушам повече нито миг.

Но ръката му беше обхванала китката ѝ като в стоманени клещи. Само неговата плът гореше, ръката ѝ беше леденостудена.

— Моля те, трябва да се върна при Джералд. Той сигурно се чуди защо се бавя толкова много.

— Силви, не се опитвам да те нараня. Повярвай ми. Искам само едно нещо. Да ми кажеш, само да ми кажеш. Само това. Дай ми само това. Никога не съм питал досега — от уважение към Барбара. Към Джералд също. Кълна ти се, ако ми кажеш, че това е истина, ще те оставя на мира. Няма даже да се приближа до...

Силви издърпа ръката си — тя не беше в състояние да понесе това и секунда повече, този неприкрит глад в тъмните му очи; знаеше, че с реакцията си сега предаваше и Никос, и Джералд.

Тичаше за първи път, без да я е грижа как изглежда или кой я гледа. Джералд. Трябваше да се върне при него. О, мили Боже, това ще го убие — ако някога разбере. Той не трябва да узнае никога.

— Силви! — гласът на Никос достигна до нея. — Почакай!

Лицето ѝ гореше, въобразяваше си, че хората я гледат и говорят за нея.

„Моля ви — искаше ѝ се да им изкреци, — моля ви, оставете ме на мира.“

Но даже докато тичаше край извитата стена на партера, с чашата в ръка, която се разливаше по роклята и, тя знаеше, че в действителност не бяга от Никос, а от себе си, от ужасната истина.

Роуз...

ГЛАВА 7

Роуз успя да се промъкне в претъпканото метро и да се хване за дръжката. Залиташе с неравномерното движение на вагона. Телата около нея я притискаха на вълни от всички страни. Слава Богу, поне сега се движи в правилна посока. Към къщи.

Затвори очи и си представи, че е вече там. Изкачва стълбите бавно, четири стръмни редици стъпала, колкото е възможно по-бавно, за да може да се наслади на очакването. Даже и съзнанието, че Нани ще бъде там, не можеше да попречи на това чудесно чувство на надежда, че може да я очаква писмо — писмо от Брайън.

Момя те, Боже, нека този път да има писмо. Толкова време мина, цели два месеца, и бях толкова търпелива. Само едно писмо, картичка, каквато и да е. Знам, че не е мъртъв. Майка му и баща му получават писма. Трябва да има някаква причина, за да не съм получила нито едно.

Ами ако причината беше, че той вече не я обича?

Роуз започна да се поти. Блузата ѝ залепна върху плещите под дебелото зимно палто. В същото време чувстваше в стомаха си ледена буца страх. Моля те... о, моля, направи така да има писмо и за мен...

Усети как някакво тяло започна да я притиска отзад. Мъжко тяло, така вонящо на цигари, че можеше да го помирише и зад гърба си. Мили Боже, даже и през дебелината на палтото си тя почувства втвърдения му член. Гняв и отвращение закипя в нея.

Опита се да се измъкне, но беше притисната от всички страни. Не можеше дори да се обърне, за да види кой е, по дяволите. Перверзен тип, гадняр, сигурно говори мръсотии на малки момиченца по телефона.

Роуз се сети за книгата, която носеше под мишницата си — подвързан том със статии по право от 1967 г. Тя я наклони под ъгъл надолу и удари рязко с лакът назад. Тежката книга придаде допълнителна сила на удара ѝ и той попадна точно на място. Роуз чу изненадано изръмжаване. Натискът отзад рязко отслабна.

Метрото спря рязко и всички бяха още по-наблъскани един върху друг. Вратите се отвориха и кондукторът извика.

— Авеню Де Калб, следваща спирка — Атлантик!

Част от пътниците се изсипаха навън, но вместо тях се качиха още повече. Роуз имаше желание да си проправи със сила път между тях и да изскочи на платформата. Следващият влак може да е по-свободен — или поне ще се освободи от перверзния тип отзад.

Но не успя. Стисна зъби и остана на мястото си. Трябва да се върне вкъщи. При писмото на Брайън. Да, днес ще има писмо, беше сигурна в това. Може би даже няколко, цяла връзка писма, всичките писма, които трябва да ѝ е изпратил и които не бяха стигнали до нея — препратени в погрешно направление или забутани в някоя поща.

— Само това искам, Господи — шепнеше тя тихичко. Молитвата ѝ потъваше в тракация рев на метрото. — И за всяко писмо ще казвам по няколко молитви. И няма да коленича на килима, а на пода в банята, който е твърд и студен. И отново ще ходя на изповед... На литургията през Първия петък...

Мисълта за богослужението ѝ подейства успокоително и това ѝ напомни за нещо друго, което ще ѝ помогне да се чувства по-добре. Книгата под мишницата ѝ. Вече ѝ беше помогнала веднъж тази вечер. Предвкуси удоволствието, което ѝ предстоеше късно тази вечер, когато се вгълби в нея, пукането на подвързията ѝ, когато я разтвори, гладката свежест на дебелите страници. Знаеше, че няма да разбере всичко, което ще прочете, но обичаше фразите, тежкия ритъм на латинските термини и всички тези резюмета на случаите, на пръв поглед сухи, но ако човек чете между редовете и използва въображението си, може да се приемат като разкази. Да, напомняше ѝ чувството, което я обхващаше, когато коленичеше в църквата и четеше своя католически требник, вслушана в припяването на свещника.

Тревога сви сърцето ѝ. А какво ще стане, ако той разбере това? Ще се ядоса ли господин Грифин, че е взела книгата? Но тя никога не е взимала повече от един том и винаги го е връщала на следващата сутрин. Вероятно господин Грифин няма да забележи, даже и ако го задържи цяла седмица. Но защо да си създава излишни тревоги? Работата за него беше най-доброто от трите служби, които беше сменила досега. Първо продаваше на едро оборудване за канцеларии, но напусна бизнеса. След това работи за адвокат, който настояваше

извънредните часове да прекарват в леглото му, сега нямаше намерение да загуби тази работа.

Не, разбира се, че той няма да има нищо против. Беше толкова внимателен, толкова различен от онези двамата, Уелч и Делани. И така енергичен! Понякога я караше да се чувства като Дороти, подхваната от вихъра...

Тя си го представи сега как крачи напред-назад зад бюрото си с телефонната слушалка, притисната към ухото му, от време на време размахва ръце или удря по бюрото, за да наблегне на нещо. Едър мъж, около четиридесетте, малко тежък в кръста, но иначе с хубаво лице. Лице на човек, на когото можеш да разчиташ, мислеше си тя. В това отношение ѝ напомняше за Брайън, въпреки че иначе те бяха напълно различни. Господин Грифин повече ѝ напомняше за екшампион по бокс, но шампион, който се биеше с думи, не с юмруци. Той обикновено мяташе сакото си на облегалката на стола, навиваше ръкави над лактите си и винаги прекарваше пръсти през косата си, прошарено кестенява, и я оставяше да стърчи безразборно нагоре като спици на колело. Това я изпълваше със странна нежност към него, същото чувство, което изпитваше към малкия брат на Брайън, Джейсън, който винаги беше със зализан кичур коса. Освен това, той се усмихваше често — още нещо, което ѝ харесваше в него. А онова писмо, което изпрати погрешно на „Креслър Кориорейшън“ — писмото, предназначено за Деймън Шандлър и в което пишеше, че паметта на стария Креслър е започнала да се замъглява и той понякога обърква нещата и не може да се ориентира — Господи, какво нещастие! Чувстваше се ужасно! Но господин Грифин беше много мил, въпреки че можеше да се види, че е разтревожен. Каза ѝ, че това може да се случи на всеки, че ще оправи нещата.

На Роуз ѝ се струваше, че той сигурно би могъл да постави всичко в ред. Не ѝ беше необходимо да се вслушва в клюките в бокса за кафе, за да научи, че Макс Грифин е изключителен адвокат, високо ценен във фирмата, вероятно един от най-добрите. Господи, ако тя беше член на жури, той със сигурност би я спечелил за каузата си, както и всички останали.

В понеделник ще му каже, че взема за временно ползване тези книги. Не че той би имал нещо против, просто — чувстваше се така глупава и объркана. Какво от това, ако се разсмее? Ако приеме

намерението ѝ да стане някой ден адвокат като една голяма глупава шега?

Роуз слезе на Джей авеню и тръгна от външната платформа по мръсните стъпала надолу, а след това през подлеза и отново на улицата — сърцето ѝ биеше с все сила. След малко щеше да си е вкъщи.

Неочаквано ѝ се прииска да отдалечи този момент. Представи си, че се прибира и пак няма писмо от Брайън? Днес беше петък, раздавачът понякога идваше в събота. Най-вероятно беше обаче да минат и събота, и неделя, и дори целият понеделник, преди да може да се надява на поща. А беше чакала толкова дълго.

Спря пред сергията с плодове и купи шест портокала. След това прекоси улицата, където беше еврейската фурна, изкушена от смесените миризми на канела, шоколад и ръж, и купи парче ябълков щрудел към ежедневния ръжен хляб. Старият господин Баумгартен, винаги с молив зад огромното си ухо, прибави и ореховка, както правеше винаги, когато беше малко момиченце и идваше тук с Нани.

— Така, а баба ти? Как се чувства тя?

— Добре — отговори Роуз спокойно.

— А ти, толкова хубава млада дама сега! И работиш чак в Сити! Така стилна, а и тези високи токчета?

— И аз съм добре, господин Баумгартен.

Заля я топла вълна. Ако си махне палтото, господин Баумгартен сигурно ще забележи петното от изгорено на блузата ѝ. Тази сутрин бързаше толкова много, докато я гладеше, а нямаше друга чиста, с която да може да я замени. Имаше само три хубави блузи в целия си гардероб! И две вълнени попи, които редуваше през ден. Тази сивата и тъмносинята на плисета от старата ѝ ученическа униформа. Стилна дама, ха!

Някои ден, каза си тя, ще бъде такава! Когато Брайън се върне вкъщи, когато се оженим. Тогава ще бъде съпруга на професор и никога повече няма да се чувствам бедна и нищожна!

Но какво би станало, ако не се върне?...

Внезапно почувства, че ще избухне в сълзи. Благодарни на хлебаря, грабна бялата книжна кесия от ръцете му и избяга от магазина.

Сега тя тичаше и тичаше. Прекоси Джей авеню, като следеше движението само с половин око и не обръщаше внимание на червените

светлини.

Трябва да се прибере вкъщи, трябва да види дали днес... о, моля те, Боже... днес... направи така, че да има писмо...

Тротоарът като че ли я дръпна назад, тя забави хода си, токчетата ѝ се забиваха в пукнатините му.

— Стъпиш ли в пукнатина, ще счупиш на майка си гърба — чу тя, когато приближаваше до няколко момиченца, които играеха на дама. Трябваше да слезе на уличното платно и да мине между две паркирани коли. Портокалите в пластмасовата торбичка я удряха по бедрото в ритъма на бързите ѝ крачки.

Най-сетне изкачваше трите долни стъпала, които водеха към преддверието на техния жилищен блок. Останала без дъх, тя се втурна нагоре по стълбите и тичешком стигна до техния етаж. Когато стъпи на площадката пред апартамента, сърцето ѝ лудо удряше в гърдите.

Брайън, о, Брайън така ми липсваш. Писмата ти, това е единственото, което имат. Те са всичко за мен.

Днес, моля те, нека бъде днес!

Нани седеше пред телевизора. Госпожа Слатски, която винаги напускаше точно в шест — половин час преди Роуз да се върне от работа, беше включила любимото предаване на Нани — „Островът на Джилигън“. Нани едва вдигна очи при влизането на Роуз.

— Вечерята е във фурната — каза тя безцеремонно. — Онази жена донесе руло „Стефани“.

Онази жена. Исусе, госпожа Слатски беше все още онази жена след — колко години?

— Обзалагам се, че плува в мазнина. Тя не може да готви, както аз не мога да играя първа база за „Доджърс“.

Един от добрите дни на Нани, забеляза Роуз. Баба ѝ не замазваше много думите и седеше изправена с очи остри и блестящи като срязано стъкло. Госпожа Слатски трябва да е измила и подредила косата ѝ — това не беше кой знае каква работа, но все пак спестяваше усилия на Роуз и тя ѝ беше благодарна.

Но няма защо да мисли сега за госпожа Слатски. Къде е днешната поща? Роуз погледна към дъбовата поставка в хола, където госпожа Слатски обикновено я слагаше, след като я донесе следобед. Нищо. Роуз бързо огледа затъмнената всекидневна. Не искаше да се

издава. Нани не трябваше да разбира колко много означаваше това за нея.

— Върху кухненската маса — каза Нани, като че ли четеше мислите на Роуз.

Погледна баба си изненадана. Скованите лицеви мускули на Нани никога не се възстановиха в нормалното си положение след първия ѝ удар и сега тя гледаше Роуз с онази странно самодоволна полуусмивка, която, независимо от изминалите месеци, все още разстройваше Роуз. Тя забеляза, че баба ѝ беше облечена в подплатения розов халат за баня, който Клеър ѝ беше изпратила за рождения ѝ ден миналия месец. Ръцете ѝ стояха отпуснати в скута и напомняха на Роуз онези ужасни закривени птичи крила, които месарят продаваше за супа.

Без да каже нищо, Роуз влезе в кухнята. Там на масата до тостера имаше две писма и пощенска картичка.

С разтуптяно сърце тя взе първия плик и го обърна. Ръката ѝ трепереше, устата ѝ беше пресъхнала. Но това беше писмо от Клеър. Другото беше реклама на нов търговски център, който се откриваше в Канарси.

Пощенската картичка беше от Моли Куин, която сега живееше във Ванкувър. Приятелят на Моли беше предпочел да напусне страната, вместо да отиде в армията и Моли беше тръгнала с него.

Сърцето на Роуз се сви. Няма писмо!

Тя отпусна глава върху масата, твърде смазана и неспособна дори и да заплаче.

Опита се да си представи, че Брайън е в съседната стая — любимият ѝ начин, с който се самозалъгваше в желанието си да понесе с по-малко острота липсата му — и всяка секунда ще влезе и ще разроши косата ѝ и ще се шегува за книгата със закони, която беше домъкнала вкъщи. Брайън...

Но сега тя не можеше. Играта ѝ не вървеше ни най-малко. Колкото и да се опитваше, не можеше...

Из въздуха се виеше дим. Нещо гореше. Скочи рязко. Рулото „Стефани“ на госпожа Слатски.

Внезапно всичко ѝ се стори тъй нелепо и смешно. Ето я нея, загърчена в мъчителна тревога за Брайън, а междувремежно животът чисто и просто си върви напред с пълна пара — перверзните типове в

метрото, Нани, изгореното руло „Стефани“. Да, беше смешно и тя започна да се смее. Безнадеждно, със сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

ГЛАВА 8

— Защо не седнете, госпожице... доктор Розентал?

Доктор Доленц се усмихна, но Рейчъл забеляза, че усмивката му не беше сърдечна — това беше усмивка на доктор, който трябваше да вдъхва увереност в пациентите си. Поведението му ѝ напомни за баща ѝ, малко въздържано, но любезно. И този кабинет на Парк Авеню с неговата масивна, излъскана до блясък мебелировка — бюро и дъбови класьори с месингови дръжки за папки — също ѝ напомняше за офиса на баща ѝ в банката. Така го беше възприела още като малко момиченце, когато седеше в голямото кожено кресло срещу бюрото на баща си, смутена от строгите и тежки мебели и миризмата на тютюн. Точно така се почувства и сега, когато потъна в масивния диван под тройка английски ловни репродукции: погълната, умалена.

Заповяда си да стои спокойно, с ръце, скръстени в скута ѝ, но сърцето ѝ биеше лудо. Какви са резултатите от рентгеновите снимки? Шест седмици след аборта, а тя още не можеше да се освободи от него — и, може би, никога нямаше да може.

Тя го молеше мълчаливо вътре в себе си: Моля ви, ако е толкова лошо, колкото изкуствената усмивка на лицето ви, не искам да го чуя, не искам да знам...

Мисълта ѝ се върна назад към първите дни след аборта — колко болна беше тогава — гореше от треска, дори на моменти бълнуваше. Инфлуенца, мислеше си тя в началото, толкова много заболявания имаше вече. Високомерно и глупаво беше отхвърлила предложението на Дейвид да я настани в такси. Беше вървяла пеш през цели шест квартала, безчувствена, като пияна, под леещия се дъжд, докато накрая изтрезня... или помъдря... достатъчно, за да извика такси. Докато се прибере вкъщи, тя беше вече мокра до кости, трепереше от студ, зъбите ѝ тракаха.

Три дни имаше температура. Знаеше, че това не може да бъде инфлуенца. Имаше болки ниско долу в корема, стягаше като от хирургически скоби. Накрая Кей я убеди да дойде тук.

Доктор Мортън Доленц. Вгледа се в него сега, мургав мъж, с груби черти и окосмени ръце, твърде дълги за тялото му. Но независимо от вида му той беше учудващо внимателен. Диагнозата му беше остро възпаление в областта на таза. „Лошо — каза той, — но не достатъчно лошо, за да означава болнично лечение.“ О, да, тя знаеше за това заболяване. Знаеше, че от него не се умира, но то имаше последици...

Беше ѝ предписал ампицилин, един грам четири пъти дневно. Състоянието ѝ се подобри незабавно. Месец по-късно ѝ беше предложил хистеросалиингография, за да види в какво състояние са фалопиевите ѝ тръби и ако са засегнати, до каква степен. Беше ѝ осигурил час за рентгенолог. Предписа ѝ морфин и ѝ обясни, че в тръбите ѝ се инжектира контрастна материя и ще бъде болезнено.

Сега, седмица по-късно, той стана от стола си, отвори кафяв плик и извади от него снимките.

— Не смятам, че има смисъл да не говоря направо с вас — каза той. — Защо не погледнете снимките заедно с мен и аз ще ви покажа какво имам предвид.

Прикрепи снимките към рентгеноскопия. Рейчъл бавно стана и се приближи до него, пулсът ѝ подскачаше диво в гърлото, стомахът ѝ беше свит на топка.

Той посочи две сиви петна, през които контрастната материя не беше преминала.

— Както виждате, има значително запушване и в двете тръби. Това означава, че едно евентуално зачатие е... нека го кажем просто — малко вероятно. В бъдеще може да помислите и за хирургическа намеса. Но — той сви рамене, — както вероятно знаете, резултатите в тази област са все още малко обещаващи.

Какво иска да каже — няма да имам деца? Никога? Не... не може да бъде... о, Господи, не...

Главата ѝ се замая сякаш отново беше в треска. Втренчи се в Доленц, очите ѝ се заковаха в голямата брадавица на врата му, от която излизаха три твърди косъма. Трябваше да избяга от тези снимки с техните неясни петна и от думите му. Но тя продължи да гледа неподвижно брадавицата, като се питаше защо човекът, който имаше силата да изтрие част от живота ѝ, не се беше сетил да отреже тези отвратителни косми.

— Съжалявам — продължи той, — бих искал да бъда по-обнадеждаващ. Но съм установил, че в тези случаи винаги е по-добре да бъда пряк... така че да не поддържам фалшиви очаквания. Тогава се знае какви карти човек държи в ръцете си, така да се каже. Винаги можете да си осиновите дете, искам да кажа, ако съпругът ви...

Рейчъл протегна ръка, благодари му и постави край на непохватните му опити да разведри мрачното ѝ бъдеще.

Тя излезе навън, вървеше изправена, с изпънати рамене, с вирната брадичка, сякаш ако се задържи така изправена, би могла някак да предотврати преливането на огъня от гърдите си навън. Извървя пътя до дома си, като се съобразяваше само машинално със светофарите, вървеше, без да се оглежда и без да забави крачките си, даже и след като почувства образуването на мехури на петите си, вървеше, без да усеща проливния дъжд, който се изливаше над града. Стигна до апартамента си едва на смрачаване. Косите ѝ падаха, сплъстени и мокри, тя цялата беше вир-вода.

Сви се на топка в плетения стол във всекидневната, без дори да си направи труда да съблече мокрото си палто. Едва сега почувства студ. Но всички сухи дрехи на света и всички одеяла не биха могли да разтопят буцата лед в корема ѝ.

Без деца... без бебета... о, Боже, какво направих?

Скри лице в ръцете си.

О, поне Кей да беше тук, мислеше си Рейчъл. Тя би я прегърнала, би ѝ направила чаша чай и двете биха си говорили, говорили, докато — може би се появи някакъв изход. Но Кей не беше тук вече цели три седмици, беше заминала във Виетнам... на оня край на света...

Рейчъл отпусна ръце от лицето си, сви ги в юмруци. По дяволите, не, няма да стоя тук потънала в самосъжаление. Е, добре, това се случи, но още не съм мъртва... Господи, а и как бих могла? Не и при тази болка вътре в мен.

Трябва да се махна от тук, каза си тя. Пълна промяна. Може би трябва да бъда с Кей. Имат нужда от лекари във Виетнам. Точно сега Кей може би се нуждае толкова много от мен, както и аз от нея. И тогава може би ще мога да забравя това — ако бъда на такова място, където няма да имам време да мисля за — за това...

Телефонът звънеше.

Нека да звъни. Сега не искаше да говори с никой. Който и да беше, нека се обади по-късно, утре.

Но телефонът продължаваше упорито да звъни... Рейчъл с мъка се изправи на крака.

— Ало?

— Рейчъл, слава Богу, почти се бях отказала! — гласът на майка ѝ, мелодичен и чист, прозвуча като звън от кристални чаши.

Сребристият ѝ глас я накара да се почувства уязвима, а злочестината ѝ сякаш беше безсрамно изложена пред очите на всички. Също както по времето, когато беше дванадесетгодишна и майка ѝ я завари да плаче, защото онзи глупак, Уил Спъри, беше накъсал любовната ѝ картичка, която му беше дала в училище. Съчувствието на майка ѝ я беше наранило дори повече от жестокостта на Уил Спъри. Не, тя не може да понесе съжалението на никого, още повече на майка си.

А помисли ли си само как би страдала и майка ѝ — няма да има внуци, няма да има грижи за бебета, да си играе с тях, да се глезят. Не, много по-добре е майка ѝ да не знае.

— Съжалявам, току-що влизам — излъга Рейчъл. — Хей, мамо, не може ли да ти позвъня след малко? Работата в болницата ме държи на крак през целия ден и се чувствам като парцал от умора. Най-голямото ми желание в момента е да съм под душа.

— Ще те задържа само минутка — изчурулика Силви. — Става въпрос за утре, ще ти изпратим колата в десет и половина. Така ще имаме достатъчно време да стигнем до Коулд Сириг към дванадесет, даже и да има голямо движение.

За какво става въпрос? Коулд Сириг... утре, в дванадесет? Рейчъл зарови в паметта си, опитвайки се да разбере какво има предвид Силви.

— О, скъпа, не си забравила, нали? — Силви сякаш прочете мислите ѝ и беше поразена.

— Разбира се, не. Как бих могла да забравя — отново излъга тя и в смущението си започна да се смее.

— Мейсън. Сватбата на Мейсън Гоулд — подсказа майка ѝ и също се засмя. — Рейчъл, честна дума, само за медицина ли мислиш тези дни? И не ми казвай, че нямаш подходящ тоалет, защото веднага ще дойда и ще те отведа в „Сакс“.

О, Боже, да. Написаната на ръка картичка, която получи миналия месец — беше ѝ направила впечатление, просто беше по-различна от скования стил на официалните покани, каквато беше очаквала. Заинтригувана, тя си помисли колко хубаво би било да види Мейсън отново и да се срещне с момичето, за което той се женеше. После натика поканата някъде, в някакво чекмедже и забрави за нея. Господи, ако майка ѝ не беше позвънила, не би се и сетила.

Да, би било чудесно да види Мейсън отново. Рейчъл потръпна смутено от спомена за приема по случай двадесет и първия му рожден ден и те двамата, вкопчени тромаво един в друг върху онзи килим в апартамента на баща му. А след това — колко загрижен беше той, колко внимателен. Опитваше се да ѝ помогне да се облече, изпрати я до асансьора, като че ли беше възрастна леля на амбулаторно лечение. И с вързан език, като че ли бяха се срещнали случайно, а не се познаваха от милиони години. Тогава мислеше, че го е загубила завинаги като приятел, приятел от детинството ѝ. Но по-късно, отново сред другите на приема, Рейчъл беше грабнала в отчаяние шепа натрошен лед и го беше пуснала отзад в панталоните му. Мейсън затанцува на един крак и закрепця. Как ли не я нарече — подла кучка, досадна хлапачка, гадна малка мръсница. И си останаха добри приятели.

— ... освен, ако предпочиташ магазините на Блумингдейл — продължаваше майка ѝ в слушалката.

Пазаруване? Господи, само това ѝ липсваше. Не, ще подбере нещо от гардероба си.

— Не се безпокои, мамо, имам чудесни дрехи.

— Десет и половина тогава — каза Силви и въздъхна. — И, за Бога, скъпа, не забравяй да си сложиш чорапи и комбинезон. Последния път, когато беше с рокля...

Рейчъл, леко раздразнена, не можеше да не се запита това ли беше същата Силви, с която се почувства така близка, в такава хармония, когато ѝ се довери, че е бременна.

— О, мамо, моля те! Да, добре, хубаво, ще бъда с комбинезон — с десет комбинезона, ако това те прави щастлива — комичната нотка в разговора им достигна до нея и тя се отпусна и се засмя. — Ти поне си лесна за задоволяване. Мамо, знаей, че ще умреш щастлива, стига винаги да нося чисто бельо, да слагам хартия върху чуждите тоалетни

чини и да кръстосвам крака в глезените, когато сядам. Мамо, обичам те. И, мамо, слушай, благодаря за...

За какво? Да, за това, че заедно с всичко друго ти знаеш кое действително е от значение... за това, че си била с мен и до мен винаги, когато е трябвало... когато съм имала нужда от теб.

Силви не припадна, когато Рейчъл ѝ каза за аборта. Нямахше плач, нямахше суетене, нито горчиви обвинения. Тя само беше притиснала Рейчъл към себе си, почти причинявайки ѝ болка, и беше казала: „Обичам те, скъпа, и винаги ще те обичам, каквото и да се случи.“

— Благодаря за какво? — запита Силви.

Буца притисна гърлото на Рейчъл, но тя успя да я преглътне.

— О, нищо. Просто благодаря. Ще те видя утре в десет и половина.

* * *

Сватбата на Мейсън Гоулд не отговаряше на очакванията ѝ. Беше си представяла синагога, задушена от цветя, шаферки с подходящи по цвят шифонов рокли с буфан ръкави, младоженка и младоженец съответно в бял сатен и фрак, като фигурки от сватбена торта.

А ето я сега, седнала с родителите си в тази голяма и стара оранжерия на върха на тревистия хълм над Хъдзън, а пред тях — две хипита, които си обещават да се обичат, уважават, но не и да се подчиняват безвъзмездно един на друг. Мейсън Гоулд — хипи! Невероятно. Абсурдно.

Вярно, не беше го виждала от години... и сега едва го позна. Висок, с дълга коса, вързана отзад, в свободен бял кафтан и сандали. Младоженката беше с пасващ по цвят кафтан, а в дългата ѝ права черна коса бяха вплетени малки диви маргаритки. Те стояха под кошницата с висящи бегонии, техните сочни бели цветове докосваха главите им, пред нозете им бяха разпръснати паднали листчета от цветове.

Рейчъл се усмихна и си помисли: „Браво, Мейсън. Все пак съумя да се освободиш от консервите със замразената храна.“

Огледа се. Дългите шперплатови маси, отрупани с плоски съдове за разсад и малки растения в глинени саксии, бяха изтеглени към запотените стъклени стени, за да се освободи място за около петдесетина сгъваеми стола. Забеляза Гоулдови, седнали на първата редица, близо до голяма саксия с цинии. Евелин, най-близката приятелка на майка ѝ, седеше изправена като цев на пушка с храбра, замръзнала усмивка на лицето. Рейчъл забеляза, че токчетата на розовите ѝ обувки (боядисани така, за да съответстват по цвят на бледорозовия ѝ костюм) бяха окаляни от стръмната пътечка по подгизналия склон. Очите ѝ изглеждаха подпухнали и зачервени, като че ли беше плакала. Айра Гоулд до нея, пълен и плешив, хвърляше замаяни погледи наоколо, сякаш всеки миг очакваше да види Алън Фънт да изскочи иззад някое дръвче в голяма саксия, за да съобщи, че са във фокуса на „Кандид Камера“. Това не беше женитба според техните планове. Това беше женитба, която не бяха сънували и в най-ужасните си кошмари.

Рейчъл лесно можеше да отдели роднините и приятелите на Гоулдови... всички те изглеждаха не на място, чувстваха се неудобно и непрекъснато мърдаха на столовете, седяха с наведени очи в скутовете си или си разменяха смутени погледи. Но не и майка ѝ, така елегантна в бледосиния си кашмирен костюм — тя изглеждаше само учудена. Рейчъл се гордееше с нея.

Напрегна се да чуе свещеника, брадат мъж с мек глас, който изглеждаше искрен и, за радост на Гоулдови, беше с костюм и връзка. Четеше високо клетвите, които Мейсън и Шанън — името ѝ беше Шанън, нали? — бяха написали заедно. Нещо за любовта, която е свободна като орел... и кръгове в кръговете. Хубаво, без да бъде прекалено сантиментално.

Рейчъл почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Господи, нима наистина плаче? Може би причината беше в начина, но който Мейсън гледаше любимата си — в погледа му имаше толкова нежност. Те бяха напълно погълнати един от друг. Биха могли да стоят в потъваща лодка и да не забележат това. Дейвид нито веднъж не я беше погледнал така.

Приятелите на Мейсън (кои други биха могли да бъдат?) — дългокоси момчета в дънки и спуснати над тях ризи, седяха близо до предната редица. Момичетата, четири или пет на брой, бяха до една с дълги коси, разделени в средата, и без грим. Едно от тях, с разпиляна

по раменете руса коса, ѝ напомняше търговските реклами за средствата за почистване от крем. Няколко други кимаха замечтано с глави и изглеждаха доста разсеяни. Какво ли друго отглеждат тук в тази оранжерия, освен цветя?

Мейсън постави пръстен на невестата си и сега, с пламнало лице и треперещ от силата на чувствата си, се навеждаше да я целуне. Момче, възседнало голяма, обърната глинена саксия с китара в скута си, започна да свири „Лунна сянка“ на Кат Стивънс. Без да иска, Рейчъл затананика, пленена от радостта на момента.

Няколко минути по-късно всички започнаха да се изнизват навън начело с Мейсън и Шанън, след тях вървяха приятелите им, усмихнати и весели, всеки прегърнал другия.

По-възрастните изчакаха назад, измърморвайки с напрегнати гласове учтивите си поздравления на Гоулдови. Рейчъл забеляза, че Айра Гоулд се мръщеше, докато друг нисък плешив мъж, който изглеждаше като брат или братовчед, го потупваше утешително по рамото.

През редиците столове Рейчъл хвана погледа са баща си и двамата се усмигнаха. Татко се наслаждава на това... Айра, смъкнат надолу с резка или две... Татко винаги е смятал, че приятелят му е много демонстративен.

Ето я сега надолу по хълма, балансира с високите си токчета. Колко смешно наистина — тя се беше безпокоила, че ще бъде много навлечена в бялото си поло и вълнената пола...

В непретенциозната селска къща закуските бяха наредени на кръгла дъбова маса. Галони с прясно изстискан ябълков сок, салати със здравословен вид, поръсени със слънчогледови семки, черен хляб, глинени съдове с прясно масло и домашно сирене, вегетариански деликатеси в калени съдове за печене.

По-късно в голямата старомодна кухня Рейчъл успя накрая да хване Мейсън сам.

— Всичко това истинско ли е? — запита тя. — Не мога да повярвам, че това си ти. Какво стана с Йел, с Дж. Прек, със Стрийг...

— Опитвала ли си някога стъбла от целина в прясно изстискано фъстъчено масло? — той взе едно парче от оцърбената чиния върху наклонения плот и го поднесе в устата ѝ. Наблюдаваше я ухилен до

уши как се опитва да го сдъвче. — Чейн ги прави. Отначало не харесвах нещата, които яде, но тя ме преобрази.

Рейчъл се насили да погълне клисавата, жилава топка.

— Мислех, че се казва Шанън.

— Беше. Тя си смени името.

— Не мислиш да сменяш твоето, нали? — при мисълта, че може да ѝ се наложи да го нарича Тонто или Сийгъл я досмеша.

Той се засмя.

— Разбира се. Какво ще кажеш за Акапулко?

— Смешно. Много смешно — сега вече тя се смееше. Същият стар Мейсън. Отпусна се.

— Съжалявам, беше подло от моя страна. Това, което казах за Йел. Просто не съм свикнала да те виждам с коса, вързана на опашка. Но се радвам за тебе, Мейсън, честна дума.

— Няма нищо. Искаш ли да видиш останалата част от къщата? Шан — Чейни и аз сме на целия горен етаж. Дъв и Горди делят втория с Лиза и Джо. Запозна ли се с Джо? Тази къща е била на дядо му, той е бил някакъв ботаник. Джо предложи да направим сватбата в оранжерията...

Рейчъл последва Мейсън нагоре по широка стълба с дъбови перила, украсени с дърворезба, и очарователно оформени вретенообразни напречни дървени фигури. Третият етаж, където живееше Мейсън, всъщност беше таванско помещение. Тя влезе след него в ниската варосана стая, като навеждаше глава, за да не се удари в скосения таван. Някой — вероятно Чейни — беше ушил пердета от покривка за легло. Единствената мебелировка беше двойният матрак на пода и шкафът с чекмеджета.

Мейсън седна на матрака с кръстосани по индиански крака. Той забеляза стреснатия ѝ поглед и каза.

— Знам, че е малко нещо празно, но това е временно. До края на лятото. После се местим в града. Започвам работа през септември с „Легъл Ейд Сосайъти“ — не съм ли ти казвал? До гуша ми дойде от корпоративната адвокатура, богати магарета, които се разкъсват едно друго. Знаеш ли колко много чудесни хора отиват по затворите всеки ден само защото не могат да си позволят добър адвокат? Разбира се, в „Легъл Ейд“ има и голям брой некадърници, а те са там просто защото

не ги бива за нищо друго. Лично аз отивам по избор, защото искам да помогна.

Рейчъл се отпусна до Мейсън и го целуна по бузата. Гордееше се с него, със смелостта му, с ангажираността му.

— Бедната Дела Стрийт — каза тя.

— Какво общо има Дела Стрийт с това?

— Просто си мисля къде би могла да бъде Дела, след като Пери Мейсън отива в Легъл Ейд?

Той се изсмя и се наведе, за да измъкне пластмасова торбичка изпод ъгъла на матрака.

— Искаш ли да запалиш? Заради старите времена?

Той сви цигара с наркотик и те си я разменяха, като всмукваха в тишина. Беше хубаво и някак правилно да дели тази цигара с Мейсън на сватбения му ден. Имаше нужда точно от това, за да забрави поне за малко себе си и болката в сърцето. После Мейсън запита.

— А какво става с теб тези дни? Твърде ангажирана със спасяване на страдащи, за да се влюби и ожени?

— Бях влюбена веднъж — каза тя. — Поне така си мислех на времето. Мисля да се отдам на страдащите и да спасявам живота им, като започна от моя собствен... Хей, знаеш ли, започнах да свиквам с твоята опашка. Всъщност като че ли започнах да я харесвам. Трябва да съм се опила.

— Отглеждам я сам.

— Опашката ли? — тя се разсмя, главата ѝ все повече и повече се замаиваше.

— Тревата — протегна цигарата си. — В оранжерията.

— Помислих си нещо подобно.

— Мисля, че и татко подозира. Упорито ме подпитва дали не върша нещо извън реда на нещата. Убива ме. Предполагам все още не може да ми прости, че отказах да вляза в бизнеса.

Рейчъл дръпна силно и изкашля сладникавия пушек. Доста дълго време беше изминало от първия ѝ опит с наркотици, може би прекалено дълго. Тя се отпусна назад на матрака, като се подпираше на единия си лакът. Погледна през ниския прозорец — слънцето залязваше в мандаринова мъгла над реката.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина ново? — каза тя. — Мисля да отида във Виетнам.

Мейсън се втренчи в нея.

— По дяволите, Рейчъл, сериозно ли говориш?

— Да — до този момент не беше напълно сигурна, но сега, след като вече го каза на глас, решението ѝ придоби реални очертания.

Мейсън се вгледа в цигарата, стисната между палеца и показалеца му.

— Ау-у. Знаех, че домашно отглежданият наркотик е добър, но не знаех, че е чак толкова добър.

Тя се изсмя.

— Е добре, малко съм се опила, но говоря съвсем сериозно.

— Без изключение, това е най-налудничавата ти идея от всички досега — кафявите му очи се отвориха широко в преувеличен израз на недоверие, напомнящ рисунка от комикс.

— Нямам предвид да вляза в армията или нещо такова. Ще работя в частна болница — „Католик Рилиф“. Срещу цивилните също се стреля и много от тях са осакатени. Същото се отнася и за войниците. Не мисия, че това ще бъде по-лошо от твоята работа в „Легъл Ейд“.

Мейсън се замисли върху това, като присвиваше очи; над главата му се виеше димът от цигарата.

— Да, може и да си права за това. Във всеки случай, кой съм аз, за да съдя? Според татко доста добре съм си прецакал живота, така че какво право имам аз да ти казвам какво да правиш и какво не? Освен това, познавам те достатъчно, за да знам, че щом си го решила — ще го направиш.

Мейсън измъкна някакъв фас от пепелника, близо до матрака, и мълчаливо го довърши. Рейчъл си помисли, че ако имаше брат, би желала той да бъде точно като Мейсън.

— Ще ти пратя картичка — обеща тя.

— Само не пиши, че би желала да съ там — потупа се по гърдите, като се усмихваше.

— Сърдечен шум. Лентяй.

Рейчъл се изправи с известно усилие на крака — чувстваше се натежала, уморена, но някак по-добре в сравнение с изминалите седмици. Да, тя ще отиде... това беше отговорът... ще остави всичко зад себе си...

Нов живот — като Мейсън.

— Хайде да слизаме — каза му тя. — Чейни може да се чуди какво правиш тук горе с друга жена на сватбения си ден.

— Успокой се, Чейни не е такава. Тя не вярва, че някой може да притежава някого по този начин — той също се изправи.

Рейчъл се вгледа в стъпалата му, обути в сандали, в закривения под странен ъгъл малък пръст, който той беше счупил едно лято в Дийл, докато караше водни ски, тогава, когато и двамата бяха още деца. Видът му я натъжи, като че ли изкривеният пръст на Мейсън беше символ на свободната от грижи част от живота ѝ, която тя беше загубила завинаги.

Вдигна очи и погледна строго Мейсън.

— Слушай, само не прави опити с нея в това отношение, чуваш ли? Ако я обичаш, не рискувай щастието си.

Мейсън отдаде чест, единият ъгъл на устните му беше изкривен нагоре.

— Няма страшно. Тя е всичко, което имам и още нещо. Чуй. Ще ти кажа нещо, което не съм казал даже и на родителите си. Чейни и аз... е, добре, тя е бременна в третия месец. Ще ставам баща. Можеш ли да си представиш?

Като че ли докосна сърцето ѝ с оголен проводник, по който течеше ток — толкова силна беше изгарящата болка в гърдите ѝ. Този шантав израз на щастие върху лицето на Мейсън. Той я накара да си спомни за Дейвид, колко отдалечен беше той, колко студен. О, Господи.

Рейчъл се овладя с усилие.

— Не губиш време.

— Това е нещо друго, нали? Аз се ожених и ще имам дете. Ти отиваш във Виетнам — обърна се към нея, докато вървяха към стълбите. Близко до челюстта му тя забеляза две малки червени следи от порязване с бръснач. Беше ѝ казал, че си е обръснал брадата едва тази сутрин от уважение към родителите си. Би им дошло твърде много, ако го бяха видели отгоре на всичко и с брада като Исус Христос. — Само не си надигай главата твърде много там — и после добави. — О, по дяволите, защо казвам това? За тебе това звучи толкова безсмислено, колкото „Не мисли за слонове.“

Тя го потупа по рамото.

— Добре, обещавам. Няма да мисля за слонове.

От площадката пред стълбите тя дочу суматохата долу. Някой извика, затръшна се врата. Бързи стъпки изтрополяха надолу по стълбите.

— Рейчъл! Рейчъл! — викаше я изпълненият с тревога глас на майка ѝ. Някой наранен? Тя си спомни съвсем не на място за онези стари комични предавания; Бъгс Бъни и писъкът му: „Има ли доктор в къщата?“

Но когато лицето на майка ѝ изплува в дъното на стълбите. Рейчъл се смрази. Стори ѝ се, че сърцето ѝ спира. О, Боже... нещо ужасно... нещо ужасно трябва да се е случило с...

— Рейчъл — майка ѝ с мъка си пое дъх. — Баща ти...

ГЛАВА 9

Силви седеше на стария, тапициран с червено кадифе люлеещ се стол в стаята си и шиеше копче на ризата на Джералд.

Тя прокара иглата през дупчицата на копчето. Такива малки копчета и толкова фини, старомодния тип — направени от полирана кост, не от пластмаса. Колко типично за Джералд — да внимава за всяка подробност. Всичките му ризи са правени по мярка в същата къща на Савил Роу, услугите, на която преди това е ползвал и неговият баща.

Силви хвърли кратък поглед към високите прозорци с решетка и видя с изненада, че следобедът беше почти отминал.

Някъде чу звук, като че ли някой чукаше. Но толкова отдалече, трябваше да е от долния етаж. О, добре, Бриджит ще се погрижи за това. Тя си представи как слага ризата на Джералд така, че да може да си я облече утре към неговия спретнат син костюм и онази хубава вратовръзка „Диор“, която Рейчъл му беше подарила за Деня на бащите миналата година...

Чукането стана по-силно, по-настойтелно. Но то не идваше от долния етаж, чукаше се точно на вратата на спалнята ѝ.

— Мамо? Вътре ли си? Мамо?

Рейчъл! Каква приятна изненада. Може би ще остане за вечеря.

— Влез, скъпа — извика Силви бодро. — Отключено е. Вратата само е заяла. Тези стари врати. Натисни я.

„Боже мой, как ужасно изглежда“, помисли си Силви, когато дъщеря ѝ влезе в стаята. Косата ѝ беше отпусната, без блясък и живот — като че ли не се беше мила с дни. Лицето ѝ беше подпухнало, а очите подути. Бедното дете.

— О, мамо.

Рейчъл пресече стаята и коленичи в краката на Силви. Когато вдигна глава към майка си, случаен слънчев лъч премина по лицето ѝ и го отдели от сумрака наоколо. Нещо в израза ѝ извади Силви от летаргията и я смрази. Обхвана я студ, който проникваше до костите, и който не можеше да бъде отстранен с никакво количество одеяла.

„Върви си — мислеше тя. — Остави ме.“

Рейчъл притисна лице в гънките на ризата на Джералд върху скута на Силви. Гласът ѝ се понесе нагоре, заглушен и пълен със сълзи.

— Толкова ми липсва. Не мога да приема, че няма да го видя повече. Когато вървя из къщата, той е във всяка стая. О, Боже, мамо, като че ли той е тук, така близо, че мога да го помириша. Само че не мога да го видя, нито да го докосна.

Рейчъл започна да плаче, раменете ѝ потръпваха, горещи сълзи проникваха през пенъоара, който Силви не беше сменила от сутринта.

— Тихо, мълчи — Силви погали с ръка главата на Рейчъл, пръстите ѝ усетиха твърдата извивка на черепа под гъвкавата коприна на косата ѝ и нежната малка вдлъбнатина на тила ѝ. Когато Рейчъл беше съвсем малко бебе, Силви я беше галила точно така, докато я приспиваше. — Не плачи, мила моя.

Беше обзета от страшно, чудесно усещане на спокойствие, като че наистина беше оставила настоящото зад себе си и се намираще в друго време, време на щастие, с топло бебе в скута си, и сладкият му аромат на пудра изпълваше цялата стая...

Но после студенината отново започна да се просмуква в нея.

— Мамо, татко ми липсва, но ти си тази, за която се безпокоя — думите на Рейчъл я теглеха, насилваха я да влезе още по-навътре в студената черна дупка, в която тя не искаше да пропада. — Не си заплакала нито веднъж. Отказваш да ядеш. Не си излизала от тази стая вече цяла седмица. Бриджит ми телефонира тази сутрин. Плачеше, толкова много беше разстроена.

— Няма причина за тревога — отговори Силви. — Добре съм. Просто нямам апетит, това е всичко. Освен това, колкото и да обичам начина, по който готви Бриджит, тя наистина прекалява малко с маслото и яйцата. От години се опитва да ме накара да напълнея. Разрешава си даже тайно да слага сметана в кафето ми, когато специално съм поискала обезмаслено мляко. Все едно, че сме във война с нея. И тя не желае да приеме поражението си.

— О, мамо — Рейчъл вдигна лице, мокро и подпухнало от плач. — Не можеш ли поне да заплачеш? Би било много по-добре, ако можеше.

Силви се отдръпна вътрешно от тези наранени очи. Не, не, не може да си разреши да заплаче. Ако направи това, струваше ѝ се, че никога не би могла да спре. Би било все едно, като че ли океанска вълна грабва почвата под нозете ѝ и я отнася на гребена си в дълбините, за да я удави.

О, само ако Джералд беше тук.

Но нали точно за това ѝ напомняше Рейчъл? Че Джералд няма да се върне повече при нея. Никога.

И нещо се пропука и се отвори вътре в Силви, притисна гърдите ѝ, причини ѝ болка, прогони въздуха от дробовете ѝ. Сълзи се надигнаха в гърлото ѝ в задушаваша вълна.

И случилото се я връхлетя с нова сила.

Оплакването на Джералд от болка в гърдите на сватбата на Мейсън Гоулд, рухването му, преди двете с Рейчъл да могат да го отведат до колата. После стаята за спешни случаи, всичките тези лекари и сестри, които се въртяха около него като рояк пчели, почукваха го по гърдния кош, биеха му инжекции, слагаха му проводници, тръбички, опитваха се да съживят отново сърцето му чрез шок. Но вече беше твърде късно. Твърде късно...

Погребението след два дни за нея беше обвито в мъгла. Колко недействително изглеждаше всичко, като сън или като филм по телевизията. Темпъл Емануел, така претъпкан с хора, приятели на Джералд, негови клиенти, служители, хора от операта. Стотици хора — и всичките те искаха да ѝ стиснат ръка, да я целунат по бузата. И Рейчъл близо до нея, така добра, толкова силна. Спомняше си имена, казваше точните думи на благодарност за изказаните съболезнования.

Силви видя отново гробищата, които блестяха под снежен саван. Видя ужасното одеяло от изкуствена трева, така не на място, в такъв контраст, по-лошо и от зеещата дупка под него. Някой беше поставил букет от рози на гроба, а всеки би трябвало да знае, че не трябва да има цветя. Да, тогава почти беше заплакала. Беше ѝ се приискало да ги стопли в ръцете си и да ги отнесе, преди да са увехнали. Тези красиви, похабени рози.

Тогава Силви почувства, че самата тя започва да клюмва като изсъхнала роза, но силна мъжка ръка неочаквано я подхвана за лакътя и я подкрепи. Никос. Сега той не изглеждаше заплашителен. Просто един стар приятел, още някой, който е мил с нея.

Той няма да ѝ причини зло. Нито на Рейчъл.

Силви някак знаеше това, преди Рейчъл да се обърне към него, леко смръщена, като че ли се опитваше да го постави някъде между многото приятели и познати на баща си. Тя прие протегнатата ръка.

— Съжалявам — каза той.

И това беше всичко. Въпреки че беше задържал ръката ѝ малко по-дълго и тъмните му очи не се отделяха от лицето на Рейчъл, той даде да се разбере, че е тук, само за да изкаже съболезнованията си.

По-късно, когато почти всички се бяха прибрали в колите си, Никос остана.

— Много хора се възхищаваха от съпруга ти — каза той меко, думите му бяха като бяло облаче пара в студения въздух, обувките му оставяха дълбоки следи в замръзвания сняг, докато вървеше с нея до колата.

— Да, той имаше много приятели — каза Силви. — Беше щедър човек.

— Знам това по-добре от много други.

— Ти? — тя се спря, за да го погледне. Набразденото му мургаво лице — да, сега, на дневната светлина тя можеше да види всички малки линийки и пукнатинки като в стара, протъркана кожа — изразяваше само възхищение.

— Има нещо, което трябва да знаеш — започна той, докато бавно си пробиваха път надолу по тясната алея между хора от надгробни камъни. — Не мисля, че това би причинило някому болка, ако ти го кажа сега. И, може би, това ще ти донесе известно утешение.

Силви почувства, че отново ѝ се завива свят и тя впи пръсти в ръката на Никос.

— Утешение? — каза тя със задавен глас. — Как е възможно нещо да ме утеши сега, когато той си отиде?

— Можем да говорим и друг път, ако искаш.

— Не. Кажи ми.

— Той знаеше — каза Никос. — За нас. За теб и мен. Знаеше още тогава. Когато ме уволни, ми каза, че не те обвинява. Страхуваше се, че ще го напуснеш — него, възрастния мъж, който не може да ти предложи нищо друго, освен пари.

Част от нея искаше да се изсмее, лудо, истерично. Но внезапно се почувства уморена, така уморена, единственото, което искаше, беше

да легне в снега и да затвори очи. Тя да напусне Джералд? О, мили Боже, ако той само знаеше за ужасното нещо, което беше сторила, за да го запази, за да не допусне той да я изостави.

Силви усети нещо студено на лицето си и разбра, че плаче. Попипа страната си.

— Знаеше? Искаш да кажеш, че през цялото време е знаел?

— Даде ми пари — продължи Никос, като наведе глава. — Трябваше да обещаеш, че никога повече няма да се срещам с теб отново. Петстотин долара. Използвах ги да закупя един стар пикап, с който започнах бизнеса си — това, което по-късно стана „Антерос Констръкшън“.

— Антерос — сети се, — богът на измамената любов.

— Да — призна той. — Обичах те. Но знаех това, което той не знаеше — че ти никога нямаше да го напуснеш заради мен или за който и да било друг мъж. Да, взех парите, признавам си със срам.

— Не се срамувай — каза тя. — Има по-лоши неща от приемането на пари.

По-лоши, отколкото можеш да си представиш.

Вървяха под сянката на огромен гол бряст и Силви потръпна. Спомни си израза „Някой върви по гроба ми.“

— Не бях го виждал отново допреди две години — продължи Никос. — Някой ми каза, че той би могъл да бъде заинтересуван от имота, който планирах да застроя. А аз се нуждаех от финансиране, така че отидох при него. Но най-вече, признавам си, решението ми да се срещна с него беше продиктувано главно от суета. Искях да му се изфукам, да му покажа колко добре се бяха изплатили неговите петстотин долара. Но това, което си спомням най-ясно от тази среща с него, беше снимката в сребриста рамка на бюрото му — ти и дъщеря ти. Тогава разбрах кой е спечелил от нашата отдавнашна сделка.

Тишината, която последва изповедта на Никос, изглеждаше огромна и безкрайна. Силви се вслушваше в проскърцването на клоните на бряста под снежния им товар, в пърхането на врабчетата, които прелитаха между тях. Някъде наблизо се чуваха звуци от запалване на коли, монотонно и тежко бръмчеше машината за изкопаване на гробове. Точно в този момент слънцето се показа зад облаците и снегът заблестя като огледало, от надгробните паметници запремигаха парченца слюда.

Силви спря и зарея поглед над гробовете — струваше ѝ се, че ако се движи много бързо, ще разбие този подарък, който ѝ направи Никос, това скъпоценно открехване на тайната същност на човека, когото беше обичала и от когото беше обичана всеотдайно, но незаслужено.

Даже болката ѝ беше сега като изящно, красиво изработен предмет, който тя отново и отново обръщаше в себе си, оглеждаше го от всички страни, в почуда от филигранната му сложност.

Бих могла да му кажа за Роуз. И той би разбрал. Би простил. Всичките тези години...

Почувства се така принижена от срама си и от щедростта на Джералд.

Сега, седнала на люлеещия се стол с Рейчъл, коленичила пред нея, а в скута ѝ ризата, която Джералд никога повече нямаше да облече, тя си мислеше колко благодарни сме всички ние на най-малките прояви на внимание, когато светът се срутва около нас. Ласково докосване. Добра дума. Прощка.

Той наистина си отиде. Нейният скъп Джералд. Няма да чуе повече стъпките му по стълбите. От кабинета му няма да се носи повече музиката на Пучини. Никога няма да го види да ѝ се усмихва от терасата, когато вдигне лице към него от градината, докато почиства розите си. Нито пък някога ще я спре в тишината на някоя вечер, за да ѝ прочете на глас пасаж от книга.

Но тя все още има своята дъщеря, има Рейчъл. И Рейчъл също скърбеше.

— Мамо — казваше тя, — мисля си... не се разстройвай, само си мисля... да отида при Кей във Виетнам. Те така отчаяно се нуждаят от лекари там и... мисля си, че ще бъде добре за мен. Да се махна от... от всичко. Но няма да отида, ако ти поискаш да остана с теб, ако имаш нужда от мен. Знам, че татко би желал да се грижа за тебе.

Силви почувства светкавичен удар на болка в сърцето си. Не и Рейчъл, и тя ли я напуска? Мили Боже, колко болка още би могла да понесе?

О, къде е Джералд? Защо не беше при нея сега, когато има такава нужда от него?

Джералд, такъв добър закрилник — като бащата, когото никога не беше имала. Той не би желал тя да остане сама, това е сигурно.

Но Рейчъл не беше предназначена за неин закрилник. Рейчъл трябваше да живее собствения си живот.

— Не — Силви сложи настрана ризата и стана от стола си. Толкова просто усилие, а каква болка ѝ причини — като че ли беше стояла затворена в кутия с дни. И все пак добре е да чувстваш тялото си, даже и да те боли. — Няма да ти разреша да съобразяваш живота си с моя. Няма да поема тази отговорност.

— Мамо — Рейчъл поклати само глава и светлината се отдръпна от нея, лицето ѝ потъна в сянка. — Искам да бъда с теб.

— Сега да. В продължение на няколко дни, на няколко седмици, може би. И след това ще започнеш да съжаляваш. Не. Боли ме, че заминаваш, че отиваш толкова далеко — и в толкова опасно място. Но ще ме боли още повече, ако останеш тук само заради мен.

— Наистина ли мислиш така, мамо? Сигурна ли си?

Силви не се чувстваше сигурна в нищо. Освен може би в това, че ще преживее тази нощ. Чувстваше се толкова слаба, така безпомощна без Джералд. Но ако може да се справя, да взема решения, даже и те да са погрешни, това все пак означава нещо, нали? Това трябва да означава, че тя няма да умре, да загине като онези бедни рози на гроба на Джералд.

„Животът е пълен с изненади — мислеше си тя, и може би аз ще изненадам самата себе си.“

Силви леко махна къдрицата, залепена към мократа буза на Рейчъл.

— Не можеш ли да останеш за вечеря? Тогава бихме могли да поговорим за плановете ти. И ще направим удоволствие на Бриджит, като ѝ разрешим да ни нагости добре.

ГЛАВА 10

Макс Грифин се събуди. Бърнис хъркаше: тих, клокочещ звук, който го караше да мисли — все още полузаспал, че трябва да се ремонтира тоалетната. Страшно му се пикаеше.

Все още натежал от сън, той се измъкна изпод завивките. Потръпна при допира на босите си крака със студения под. Господи. Чехлите. Заопипва сляпо, накрая ги откри — не там, където ги беше сритал, а пред нощното шкафче, съвършено изравнени, с носовете навън. Бърнис, разбира се. Тя винаги ги поставя там, така че да може да ги намира бързо, в случай, че му се наложи да става през нощта.

Не, не е от нея тази дума. Кенеф, клозет, гърне или даже тоалетна. „Стаята за пудрене — чуваше той гласа ѝ в главата си, този педантичен глас, глас на дама, с който тя въвеждаше гостите във всекидневната, поемаше палтата им. — Стаята за пудрене е в дъното, ако желаете да се измиете.“

Да се измиете — още един от нейните евфемизми. Макс намери вратата, светна с опипване лампата. Ярката светлина го блъсна в лицето като внезапен блясък на фотографска светкавица, заслепяващо обратно изстрелване на светлина от хром, огледало, лъскави розови плочки. Ако не е бил съвсем буден, преди да влезе тук, сега той вече със сигурност беше. Сега можеше да се впусне в резюмиране на фактите пред съдебните заседатели, така прояснена беше главата му.

Не откъсна поглед от тоалетната, докато пикаеше.

Синя. Водата беше неестествено яркосиня с цвета на водата в плувен басейн. А сега става зелена, болнаво жълто-зелена. Бърнис дали знаеше какво става, когато се пикае в синя вода? Не — как би могла? Тя никога не поглежда, не помисля и да хвърли поглед, преди да пусне водата в тоалетната; дори намекът да направи това би я изпълнил с отвращение.

Спомни си за нещо отминало. Когато един ден се върна вкъщи, намери Бърнис на четири крака на кухненския под пред зеления хладилник с големи жълти гумени ръкавици, който го накараха да я оприличи с Мики Маус. Тя търкаше пода под хладилника с четка за

миене на бутилки, до нея имаше пластмасова ваничка със сапунена вода.

— Бебето спи ли? — попита я той.

Тя го погледна, червената ѝ коса беше навита отзад и скрита под найлонова шапчица, по бледото ѝ чело блестеше тънък слой влага.

— Дадох и биберон — каза Бърнис. — Намерих онова ново приспособление — възглавничка с примки, в които може да се пъхне шишето така, че да не падне. Просто се поставя в креватчето, когато е гладна. Наистина ми спестява време.

Тогава Менди беше само на три месеца.

„Като се изключат някои едва видими следи от разтягане по корема ѝ, раждането на детето не промени Бърнис“, мислеше си Макс. Дъщеря им беше само още един домакински проблем, който трябва правилно да се организира и реши. Още нещо, което се вписваше с тебешир на дъската над телефона в кухнята. Дъската за напомняне беше в рамка с нарисувани по нея едри мъхести пчели и слънчевожълти букви. „Неща за вършене“.

Той тръсна глава, за да прогони неприятните мисли и пусна водата в тоалетната.

Усети болка в главата — болезнено пулсиране в слепоочието. Господи, нямаше нужда от това. Не и при тази сгъстена програма утре в съда.

Пристъпи към шкафчето с лекарствата, където се наложи да се срещне с неприятното отражение на мъж на средна възраст: едър, плещест мъж към четиридесетте, с подпухнали от сън очи, все още с твърда челюст, но със силно прошарена коса, разрошена от съня.

Отвори шкафчето и с облекчение прогони отражението си. Редици от шишенца се изправиха срещу него. Нямаше ги обаче нещата, които обикновено се намират по шкафчетата с лекарства: нямаше ги старите рецепти от 1962 година, когато имаше операция от херния. Липсваха хванали коричка шишета от миналогодишен сироп за кашлица, нямаше пръстени от изтекли лекарства по стъклените полички. Всичко беше ново и прецизно подредено по категории, поспретнато и от рафтовете в аптека. Интимен спрей с маргаритки; четири различни марки дезодорант, лилавият пластмасов диск с хапчета против забременяване на Бърнис. Той откри тиленола до оранжевия детски аспирин, който Бърнис даваше на Мънки при

температура. Изтърси две таблетки на дланта си. Къде беше чашата за вода? По дяволите, отново я е прибрала. Развъдник на микроби. Исусе. Ще трябва да вземе някоя от кухнята.

Хладната пустота на долния етаж го успокои. Главоболието му отслабна. Тази голяма стара къща над Литъл Нек Бей. Спомни си как се бори за нея наскоро след женитбата им, въпреки че вноските по ипотеката изглеждаха убийствени. Бърнис беше хвърлила око на една от онези къщи близнаци в стил псевдо Тюдор в Бейсайд. В такава къща е много по-лесно да се поддържа чистота, спореше тя. Не като тази с нейния осемдесетгодишен чамов паркет, в пукнатините и фугите, на който така лесно се набива мръсотия, да не говорим за издълбаните от соления океански въздух дупчици по рамките на прозорците или ронещата се мазилка.

Преди да могат да се преместят в нея, изтекоха шест месеца в препокриване на покрива, в смяна на водосточните тръби и на канализацията, в смъкване на пластове стара боя. Но след приключване на бояджийските работи и поставяне на тапетите, Бърнис омекна. Даже и тя започна да чувства чара ѝ, гредите на тавана, закътаните места за сядане до еркерните прозорци, ветрилообразната светлина от цветните стъкла над предната врата. Макс се приближи до кухненския умивалник, без да светне. Виждаше се достатъчно добре. Неясната лунна светлина се отразяваше от пода, покрит с издялани от камък плочи. Погледът му се отправи към тухлената пътека във вътрешния двор, който се виждаше под прозорците. Забеляза, че жълтите нарциси бяха започнали да се показват от двете ѝ страни, редици от цветя, подредени като войници, пробиваха наскоро прекопаната почва. През Макс премина лека вълна на щастие при вида на този нов живот. Но после си помисли, отново обхванат от тъга: „Покарали са от дни, може би вече от седмица, а аз даже не съм ги забелязал. Когато бях по-млад, не пропусках никога първите жълти нарциси.“

Замисли се за баща си и си спомни за една лятна вечер, в която играеше крикет с двамата си по-големи братя на поляната отзад. Макс беше четиринадесетгодишен, а баща му... на колко ли години е бил тогава? Той винаги изглеждаше на една и съща възраст в детските очи на Макс. Винаги плешив, с изключение на малкото снопче коса на челото му, което той наричаше „моя магарешки кичур“, винаги с тази

щедра тлъстина, която изпълзвяваше над колана му. Всяка подробност в тази лятна вечер преди повече от двадесет години — всяка подробност сега се връщаше обратно като през някакъв вид вратичка в паметта му, ясно очертани като дръжка на стик за крикет срещу дървената топка. Мирисът на прясно окосена трева се сливаше с пушека на хамбургерите, които баща му печеше на жаравата; подносът с изпотените чаши леден чай, поставен от майка му на парапета, щипещата болка на китката му, където роби го беше изгорил „по индиански“ — с огледалце. Малкият Макс беше готов за удар. Сега си спомни, че тогава беше погледнал изцапаните със зелено крачоли на панталона си и беше помислил как ще се сърди майка му по-късно. Тогава Еди започна да го дразни за часовете, които беше престоял заключен в банята напоследък. Макс беше вдигнал очи и погледът му попадна на баща му, изправен до жаравата в старите си увиснали бермуди и бейзболна шапка, в ръка с шпатулата и с поглед, впит в пространството. По бузите му се търкаляха сълзи.

Макс никога не беше виждал баща си да плаче. Тогава шокът от сълзите му го разтърси като земетресение. Първата мисъл, която премина през него, беше, че баща му е загубил работата си. Но Норм Грифин беше преподавал математика в Питсфийлд Хай от времето на Адам и Ева. Вероятността да бъде уволнен беше равностойна на вероятността Хари Труман да стане републиканец. Макс не искаше и да си представи нещо по-лошо и отчаяно се беше вкопчил в най-невъзможното елементарно обяснение: „Трябва да е от пушека, така си е, пушекът в очите му...“

Но сега; след всичките тези години, той най-сетне вникна в душата на баща си. Може би тогава изведнъж е разбрал, че влакът е спрял и повече няма къде да отиде, че е пристигнал на последната си спирка.

Макс намери стъклена чаша сред приборите, подредени за сушене. Погледът му попадна на пукнатата плочка над умивалника. „Трябва да я сменя“, помисли си той, а после веднага си спомни защо не го беше направил. Харесваше несъвършенството ѝ, факта, че Бърнис беше безсилна да я направи по-нова или по-съвършена, колкото и да я търка и лъска.

„Като мене — помисли си той. — Не може да ме промени повече, както не може да промени и тази пукната плочка. Въпреки че

се опитва, Господ знае... колко упорито се опитва.“

Както и Мънки. Мъжко момиче, прямо и весело. Беше започнал да нарича дъщеря си така, когато проходи. Тя тичаше толкова бързо на малките си крачета, а лепкавите ѝ от банан пръстчета вършеха повече пакости от любопитния Джорджи. Сега беше дошло времето на велосипеда, на скейтборда и Бог знае още на какво. Бърнис му беше разказала вчера, като чупеше ръце, за последния ѝ подвиг — беше хванала Мънки да танцува надолу по дъждовната вада.

На горния етаж Макс надзърна в стаята на Мънки. На светлината, която падаше върху лицето ѝ през отворената врата, тя не изглеждаше по-голяма от четири или петгодишна, все още бебе, крехко и пухкаво. Погледът му се плъзна надолу към преплетените дълги крайници, които се подаваха от завивките, коляното ѝ с белег от рана, изгризаните нокти на ръцете ѝ, наплескани с евтин червен лак. Девет, почти десетгодишна, само след няколко кратки години щеше да влезе в пубертета. Забеляза афиш на Донован над кленовото легло на дъщеря си. Кога ли е сложила това? И къде е зоологическата градина от плюшени животни, която винаги ограждаше леглото ѝ?

И тогава разбра: тя беше пораснала.

Макс почувства болка при мисълта, че един ден тя ще го напусне, за да отиде в колеж — и този ден приближаваше, беше почти зад ъгъла.

Приблужи се на пръсти до леглото, отмести кичур коса, прилепнал към бузата ѝ. Тя имаше гъстата навита на спирали червена коса на Бърнис, не оранжево-червена като морков, а с махагоновия оттенък на Тициан и Рубенс.

Въобразяваше ли си или Мънки наистина изглеждаше по-смирена напоследък? Но и по-раздразнителна. Не искаше да изяде и половината от яденето в чинията ѝ. А снощи, когато я завиваше в леглото, тя се беше притиснала до него с молба да не я оставя сама в тъмното.

Бърнис беше махнала с ръка на това с нейното обичайно „просто преминава през някакъв етап“. Но Макс се съмняваше. Понякога той се тревожеше за Мънки. Повече, отколкото знаеше, че беше нормално.

Признай си — защо не си признаеш? Страх те е, че като голяма ще заприлича на майка си.

И какво толкова ужасно имаше в това? В някои отношения Бърнис беше изключителна. Ако имаше конкурс „Мис Америка“ за съвършена домакиня, готвачка и икономка, Бърнис би грабнала короната. Фигурата ѝ беше все така стройна, както в деня на сватбата им, въпреки че сега ѝ се налагаше да работи много повече. Дяволски привлекателна жена. Миналата седмица беше дочул обслужващия на една бензиностанция да подхвърля на приятеля си за Бърнис: „Не бих я прогонил от леглото си.“ Макс се усмихна на себе си. Вероятността Бърнис да му изневери беше равна на вероятността Статуята на свободата да вдигне поли.

И най-доброто от всичко това беше, че и Бърнис обичаше Мънки като него. Защо тогава започва да се поти, като си представи, че Мънки ще се обърне към него един ден със студените кафяви очи на майка си и ще каже: „За Бога, ще запомниш ли някога, че трябва да пускаш капака на тоалетната, след като свършиш?“

Макс излезе на пръсти и тихо затвори вратата след себе си. Главоболието му беше попреминало. Хубаво. Дори би могъл да поспи.

Но когато пропълзя в леглото, Бърнис се събуди — топло кълбо, което се разгъва при неволния допир на студените му крака. Тя седна в леглото, премигна с израз на безпокойство върху лицето; червената ѝ коса беше разпиляна по раменете. За миг изглеждаше толкова много като Мънки, че нещо се раздвижи в гърдите му. В паметта му изплуваха първите дни след женитбата им — тогава Бърнис спеше гола в ръцете му, свита като котенце. Спомни си как ръката му се плъзгаше надолу по гръбначния ѝ стълб, за да обхване малкото твърдо задниче в чашата на дланта си; тя се правеше все още на заспала, но краката ѝ леко се разтваряха, за да могат пръстите му да продължат да изследват по-нататък.

— Какво става? — извика тя тревожно. Бедната Бърнис, даже и в съня си е изпълнена със страхове.

— Всичко е наред — успокой я той, като я потупа леко по крака. — Заспивай.

Нощницата ѝ се беше разтворила на врата ѝ откриваше малката ѝ твърда гърд. Макс почувства, че се възбужда и си помисли: „Не, Господи, не сега.“ Мразеше да я люби, като знаеше, че тя му се отдава механично, без истински да го иска.

Но докато си налагаше да се вразуми и заспи, той вече плъзгаше ръката си нагоре по крака ѝ, подпъхна пръсти в пликчетата ѝ.

— Сега?! — измънка тя хрипкаво. После въздъхна примирено. — Добре — и вдигна нощницата над плоския си корем, също както Мънки навиваше нагоре дънките си, преди да нагази в океана.

Макс я погали малко, надявайки се на ответна реакция. Исусе, о, Исусе, защо не можеше да го пожелае и тя? Поне малко? А ако е толкова безразлична, не можа ли поне да му каже да я остави на мира? Това... да я обладава по този начин... докато тя лежеше спокойно под него и едва дишаше... Господи, това беше повече онаниране, отколкото правене на любов.

— Бърнис? Скъпа, има ли нещо, което би желала да...

— Не, карай — промърмори тя учтиво. — Всичко е наред.

„Не — мислеше си той, докато влизаше в нея, — не е наред. Нищо не е наред. О, Боже, няма ли поне да мръднеш малко, да направиш някакво движение, да се преструваш поне минута, за да не си мисля, че съм мръсен старец, който се самозадоволява?“

Почувства, че се изпразва — свирепа, гореща вълна, изтръгната от него почти против волята му. Боже, о, Боже...

Обви Бърнис с ръце и я стегна така силно в прегръдката си, че тя извика. За миг се почувства добре от това, че ѝ беше причинил болка, беше я накарал да почувства нещо.

Но после го заля вълна от срам. Колко перверзно бе да иска да ѝ причини болка. И всичко свърши. Бърнис се измъкна под него.

— Веднага ще се върна — измърмори тя.

„Не. Разреши ми да те подържа — искаше му се да извика след нея, — поне това не ми отказвай. Знам колко обичаш да ги масажират врата, няма ли да ми разрешиш.“

Твърде късно. Можеше да чуе бълбукането на старите тръби при отваряне на крана, прищракването при отваряне на шкафчето за лекарства.

Макс лежеше на гръб, загледан в лекото движение по тавана — отвън минаваше кола. Стегната, гореща топка притискаше отвътре гърдите му.

Чу затварянето на крана.

— О, Макс, за Бога — извика Бърнис раздражено.

Тоалетната. Беше забравил да пусне капака. Отново. Неочаквано Макс така се вбеси, че се видя как я трясва по главата.

Пое дълбоко дъх. Защо да се гневи на Бърнис? Вината беше изцяло негова. Не можеше да я обвинява за това, че беше прекалено нерешителен да поиска развод. Развод — магическата дума, която не смееше да произнесе.

И както винаги, когато си представяше, че напуска Бърнис, той с болка си помисли за Мънки.

* * *

Късно следобед на следващия ден Макс стоеше до прозореца, който заемаше почти цялата източна стена на канцеларията му. Погледът му се рееше по аленото небе на залеза и достойния за пощенска картичка изглед на Бруклинския мост на Ийст Ривър, с наподобяващите паяжина форми, превърнати в хром от лъчите на залязващото слънце. Величествено, това беше най-точната дума. Кой беше казал, че мостът не се продава? Той плащаше за него всеки ден — за тази ъглова канцелария със спирация дъха изглед и за престижа, който идваше с него. Плащаше за него с времето си, с мислите си, с експертизите си. А не плащаше ли и с почтеността си?

Исусе, не беше мислил така, откакто излезе от правния факултет. Не се предполага, че адвокатите мислят по този начин. Какво толкова имаше в този случай?

Макс обърна гръб на прозореца и се отпусна в стола пред затрупаното от книжа бюро. Погледът му спря на увеличената снимка с твърда картонена подложка, подпряна на два стари стола в ъгъла — беше снимка на автомобилен кормилен вал, който изглеждаше като нещо свързано с Кейп Кенеди.

Ако спечели ищецът Йоргенсон, „Пейс Моугърс“ ще загубят дванадесет милиона плюс други сто, за да си приберат обратно всички тези коли „Сайклънс“ и да си сменят кормилните им валове. Макс харесваше момчетата на Пейс, беше ползвал техните коли години наред и беше благодарил на щастливата си звезда поне веднъж седмично затова, че неговата фирма има за клиент най-оригиналния производител на леки коли в Америка. Така че първото му желание

беше да скочи в защита на Пейс — беше сигурен, че Йоргенсон е вбесен от нещо и че искът му срещу Пейс е само опит за ограбване чрез съда.

Но от понеделник, след срещата с Каравела, главния инженер, който протестираше прекалено шумно с буря от технически обяснения, хелиографски копия и резултати от проведени изпитания, както и от пристигането със самолет на Рууни, вицепрезидента на компанията, този четвъртък (той успя да вмъкне думата „споразумение“ във всяко изречение), Макс не можеше да не подуши, че наистина има нещо „гнило в Дания“.

Не беше негова работа, напомняше си той отново и отново, да съди каквото и да било действително или въображаемо прегрешение на клиентите си, но все пак не можеше да отърси от себе си това лепкаво чувство на отвращение — като лош дъх в устата от развалена храна.

— Ето показанията под клетва, които искахте, господин Грифин.

Нисък и звучен глас прекъсна спиралата на мислите му.

— Както и кафето ви.

Вдигна очи и видя Роуз пред себе си — с папката документи в едната ръка, спусната към бедрото, тя търсеше свободно място върху бюрото му за димящата чаша кафе в другата.

Пое кафето и го постави върху жълтия бележник с ясно очертани пръстени от кафе — беше го използвал и друг път за същата цел.

— Благодаря — взе копията, който тя постави пред него и започна да ги прелиства. — Какво става с доклада на независимия инженер?

— В стаята с ксерокса е. Всичките двеста и единадесет страници. Включително диаграмите. Направих копията, но ще трябва време да ги подредя.

Макс въздъхна и измърмори на себе си.

— Все ми е на ума, че дамата май твърде много протестира.

— Коя дама?

— Те се наричат whoges. Свидетелите експерти. Докторите, психиатрите, инженерите — всички те осигуряват доста необходими данни на хартия, с които съдебните заседатели могат да си бършат задниците в продължение на месец.

Отпи от кафето си и направи гримаса.

— Съжалявам, че е толкова силно — извини се Роуз с лек смях. — Беше последното в буркана — усмивката ѝ изчезна и тя тихо продължи. — Не мислите ли, че случаят е, как се казва... *res ipsa loquitur*?

Откъде беше попаднала на това? Очевидно беше вършила повече от простото препечатване на документите му. Умно момиче. И хубаво. Но при този шум, който се вдига сега на тема еманципация, той предпочиташе да внимава погледът му винаги да бъде неутрален.

Но, по дяволите, наслада беше все пак да види жена, която да изглежда така свежа толкова късно следобед. Лице, измито със сапун и вода и блестящо от чистота, облак от тъмна коса със слаб мирис на шампоан, бяла блузка, прилежно изгладена и спретнато подпъхната в семпла тъмносиня пола. Старомодна дължина до коляно — но това му харесваше повече от миниполите, които другите секретарки носеха.

Не, не би могъл да си я представи в една от тях, наведена над съда за охлаждане с вода, и еластичната дантела на пликчетата ѝ да намига изпод подгъва на полата ѝ. Всъщност тя сигурно носи практично бяло памучно бельо от типа, който може да се купи в „Сиърс“ и обикновено се предлага в пакет по два броя. Практично, католическо бельо, което да си пасва с малкото златно кръстче на врата ѝ.

Макс почувства, че лицето му започна да пламти. Исусе, достатъчно. Насили се да мисли за Йоргенсон.

— Е, до известна степен този случай говори сам за себе си — отвърна той. — Вярно, че повечето катастрофи се дължат на шофьорска небрежност. Но въпросът е дали да вярвам, че и в тоя случай вината е на Йоргенсон? — той направи пауза. — Не. Не вярвам.

Почувства се малко по-добре, след като изрази на глас подозренията си. Макар да знаеше, че това не е негова работа. Усещаше, че може да се довери на Роуз. В нея имаше нещо, някакъв неясен намек, че може да пази тайна.

„В очите ѝ е — мислеше си той. — Тези големи черни очи сякаш са пълни с тайни.“

— Но не сте сигурен — Роуз протегна ръка и подреди купчината с папки на бюрото му. — И ако Куент Йоргенсон казва истината и не е бил пиан през онази нощ, това означава, че по пътищата има десетки, стотици коли с дефектни кормилни системи. Това ли имате предвид?

— От теб ще излезе добър юрист — отвърна през смях той. — Не си ли се замисляла да постъпиш в правния факултет?

Той видя, че е засегнал болно място и веднага съжали за думите си. Божичко, как може да е толкова нетактичен? Независимо от изключителните усилия, които Роуз очевидно полагаше за външния си вид, той бе забелязал, че носи само две поли и четири блузи и едни и същи, грижливо поддържани черни обувки. Правният факултет? Сигурно едва свързва двата края.

Бузите ѝ бяха покрити с руменина, която придаваше на мургавото ѝ лице онзи тайнствен блясък, напомнящ за тосканските възвишения, където лагеруваха по време на войната. Тя побърза да прикрие смущението си със смях.

— А кой ще наглежда немирната чихуахуа на мисис Вон Хоуслинг?

Макс се засмя при спомена за това как мисис Вон Хоуслинг се бе появила преди няколко дни, за да обсъди, завещанието на покойния си съпруг. В приемната подаде ръмжащата чихуахуа на Роуз, сякаш беше кожено палто или шапка. И за негова неописуема благодарност Роуз я пое без никакъв коментар, с почти равнодушно изражение и я пхна в едно чекмедже на бюрото в мига, в който старата дама се обърна.

— Права си — каза той.

— Щеше ли да ви е по-лесно, ако имаше някакъв начин със сигурност да разберете дали нещо не е наред с кормилната система? — запита тя и се наведе да събере няколко смачкани хартии, които не бяха попаднали в кошчето. Той забеляза, че сгъва коленете си и се извърта на една страна, така че полата ѝ да не се повдига. Монахините се бяха постарали да я научат и на това.

Макс потърка брада, която бе набола с приближаващата вечер.

— Не, едва ли. Не мога да си позволя да заявя в лицето на нашите най-богати клиенти, че са лъжци, нали? Както и да е — това не е моя работа. Най-вероятно този зов за справедливост в мен е просто добре замаскиран егоизъм... обичам да играя с открити карти — добри или лоши, и да не се спъвам в тъмното. Както виждам нещата, ако това, което подозирам, е вярно, и ако адвокатът на Йоргенсон ми подложи някоя динена кора в съда... тогава, без да разполагам с необходимите факти, току-виж съм излязъл пълен глупак.

— Но, от друга страна — отбеляза тихо Роуз, — ако подозренията ви се окажат неоправдани, няма ли да се почувствате доста по-добре? Поне няма да ви гризе съвестта, че съществува опасност и някой друг нещастник да приключи живота си в инвалидна количка, или още по-зле.

— Ти да нямаш джобна кристална сфера? — запита усмихнато той.

— Не. Нещо далеч по-просто — тя се изправи и впери в него красивите си очи. Бяха като две бездни, само тук-там проблясваше по нещо, далечен отглас на чувствата, които я вълнуваха отвътре.

— Какво е то?

— Колата. Защо не покарате една от тях? Да проверите сам.

Той се засмя.

— Не е толкова просто. Този дефект... истински или въображаем, не може да е във всяка кормилна система, иначе досега Пейс да е затрупан със съдебни дела. Подозирам, че това е една от причините, поради които не бяха напълно откровени с мен. Най-вероятно не искат да го признаят и пред себе си. Дефектът може да се прояви веднъж на сто или на хиляда автомобила. И дори в този случай да остане незабелязан, освен при много висока скорост и при строго определени обстоятелства.

— Кой знае — рече Роуз, — може и да имате късмет — не се усмихваше. Дявол да го вземе, тя беше напълно сериозна. Що за жена беше?

За миг Макс почувства, че нещо в него се надига, нещо радостно. По дяволите, може би е права. Заслужава си да опита, макар идеята да е рискована. Той отвърна замислено.

— Недалеч оттук има автосалон на „Пейс“. Познавам управителя.

— Ще кажете, че искате да си купите една от тях — допълни тя, — и че желаете да я изпробвате.

Макс се изправи решително, чувстваше се добре за пръв път от много седмици насам, усещаше и някакво странно вълнение.

— Печелиш — рече той ухилен. — Да, именно ти. Идеята беше твоя, не помниш ли? Вземи си палтото и да тръгваме.

Спряха на последната будка за таксуване на „Соумил“ и най-сетне се понесоха по магистрала Труей. Когато пресичаха Тапан Зи,и,

слънцето вече се бе спуснало зад хоризонта и беше като меко, бледо сияние, което прозираше зад плътните редици от тополи от двете страни на шестлентовата магистрала.

Макс не можеше да си спомни кога за последен път се е чувствал така наелектризиран, като тийнейджър, който се носи по ширналия се пред него път, омаян от аромата на своята нова кола.

Той погледна към Роуз, която седеше на шофьорското място, стиснала здраво с ръце аленото кормило, в тон с пожарно червения цвят на колата, протегнала към педала бронзов крак, изпънат като стоманен кабел. После премести поглед към стрелката на скоростомера, която вече минаваше седемдесет мили.

Тя бе настояла да кара. Не, настояла не беше точната дума. Докато бяха в салона, тя просто се вмъкна на ниско разположената седалка, намести зад волана, погледна го с нетърпелива усмивка на хлапе, на което са подарили велосипед, и рече:

— Нямате нищо против, нали? Винаги съм се питала какво ли е да караш това чудо.

Така че колата подкара именно тя — в началото малко напрегнато и нервно, но с нарастваща увереност. През първия половин час не размениха нито дума, нямаше и нужда. Чувстваха се странно комфортно. Макс дори бе забравил целта на тяхното пътуване.

— Мисля, чу току-що пречупих Б-Б бариерата — рече най-сетне Роуз и го погледна косо, леко усмихната. Отминалият априлски ден беше необичайно топъл и Макс долови лекия аромат на нейното топло тяло, по-вян от отворения до нея прозорец.

— Б-Б ли?

— Съкращение за Бруклин-Бронкс. Казват, че ако си роден в един от двата района, никога не ще живееш истински. Никога няма да отидеш по-далеч от мястото, където ще те отведе метрото. Да чуете само как говорят съседите за железопътната линия за Лонг Айлънд — сякаш става дума за Ориент Експрес.

Макс отвърна с усмивка.

— Ами ти?

Отдясно се появи голям зелен надпис „Ню Палтц — 38 мили“. Изкачиха един нисък хълм и пред тях се простряха потънали в здрач гори.

— Представях си, че тази кола е моя — като забравих, разбира се, за възможните дефекти — и че съм тръгнала за... един момент, само секунда... о, да, знам... за онзи приказен курорт в Кетскилс. Че съм много известна актриса, неприлично богата и... ми предстои среща с моя таен любовник — един уикенд на, безумна фриволност. Този израз — безумна фриволност — го запомних от една книга. Звучи като нещо, което биха правили Кларк Гейбъл и Керъл Ломбард, не мислите ли?

— Така е, права си. Обичаш ли старите филми?

Тя погледна в огледалото, премина в лентата за ускорение и задмина един син „Буик“ и един жълт „Опел Кадет“, а последните лъчи на слънцето блестяха по лъскавата червена предница на колата. Стрелката на скоростомера прехвърли осемдесет. Участъкът пред тях бе изненадващо празен, дори нямаше отбивки.

— Не казвайте на никого — рече тя. — Хората ще ме помислят за смахната, но истината е, че не харесвам нито един от филмите след 1940 година. Помните ли старите филми на Шърли Темпъл — във всички танцуваше с Бил Робинсън. Или Нелсън Еди и Джинет Макдоналд в „Лошата Мариета“? Дори се разплаках на края на „Сега, пътничко“. Спомняте ли си, когато Бети Дейвис каза: „Не питай за луната, когато имаме такива звезди.“? Или беше обратното?

Макс я погледна, развеселен и леко озадачен. Това бе най-дългото изречение, изговорено на един дъх, което тя бе произнасяла, откакто постъпи на работа при него преди две години. Изглежда и двамата бяха заплениени от магията на спортната кола.

— Не си спомням — отвърна и се разсмя. — Помня само двете цигари. Почти във всяка сцена Пол палеше по една за себе си и за Бети. Предполагам, в студиото са смятали, че рискът от белодробен рак е за предпочитане пред страстната целувка.

— Думи на циник. Знаете ли, току-що се издадохте. И аз съм същата. Все се задържам на... да не карам прекалено бързо? Малко блед ми се виждате.

— Не — излъга той. Наистина чувстваше, че е мокър под мишниците. Божичко! Как само се носеха. А какъв опит всъщност има тя като шофьор?

Спомни си една снимка на Куент Йоргенсон, която му бе показал неговият адвокат преди съдебното заседание. Йоргенсон се носеше над

породното препятствие по време на участието си в Олимпиадата. На следващата снимка бе показан в инвалидна количка. Макар че Макс очакваше съдията да не позволи снимката да бъде показана на съдебните заседатели, подсъзнателно се надяваше, че откритият в кръвта му алкохол след инцидента е истинската причина да изгуби контрол.

Тя погледна скоростомера.

— Струва ми се, че това е, което наричате *malum prohibitum*.

— Непредумишлено нарушаване на закона — интерпретира Макс. — Да, превишената скорост попада под този параграф. Ако разбира се ни спрат. Лекарите го наричат иначе, при други обстоятелства.

— Как?

— СПК — смърт при катастрофа. Виж, май наистина няма да е зле, ако намалиш малко. Откъде извади тази правна терминология?

— Трябва да се изповядам. Взимах у дома някои от учебниците ви по право — тя го погледна, сякаш очакваше признанието и да го разгневи. — Един по един и винаги ги връщах обратно. Бях много внимателна. Честно.

Отново се изчервяваше. Значи е бил прав — наистина интересът ѝ към правото не бе мимолетен.

— Нямам нищо против. Но може и да си отворила кутията на Пандора. Това ли е, което наистина искаш?

— Не знам какво точно искам — рече тя. Очите ѝ бяха замъглени. — Мислех си... ох, няма значение, и без това казах прекалено много.

— Не. Моля те. Аз... — всичко, което искаше да ѝ каже, звучеше като реплика от лош филм и накрая приключи с нескопосното, — може би ще мога да ти помогна.

Тя прехапа устни, като че ли се мъчеше да сдържи сълзите си.

— Не, не мисля. Това е... нещо лично.

— Като твоя „приятел“?

Лицето ѝ пламна и потъмня и в този миг Макс почувства, че ревнува, макар и напълно немотивирано. Ето пак. Ти си като любопитно ченге, което си пъха носа навсякъде, стари приятелю.

— Взеха го в армията. От четири месеца е във Виетнам. Поточно от три месеца и двадесет и един дена. Аз... ние...

възнамеряваме да се оженим, когато се върне. Но въпросът е... — гласът ѝ изтъня, после тя продължи развълнувано. — Божичко, знаех си, че така ще стане, винаги, когато заговоря за него, се разплаквам — тя ядно избърса с ръка очите си. — Разбирате ли, от известно време насам нямам вест от него. По-точно от три месеца. Досега съм получила само едно писмо... — имаше чувството, че всеки миг отново ще се разплаче.

— Много го обичаш, нали?

Глупав въпрос. Това бе повече от очевидно. Но какво от това? Фактът, че той не бе сполучил на пазара на сватбеното щастие, съвсем не означаваше, че това е загуба за всички останали каузи.

Тя кимна, без да откъсва очи от пътя. В тях се четеше болка и гняв, устните ѝ бяха здраво стиснати. Той забеляза как се напрягат мускулите на крака ѝ, с който натискаше газта. Шумът на двигателя прерасна в рев, който напомняше за излитащ реактивен лайнер.

И тогава тя каза.

— Без него бих умряла. Знам, че прилича на изтъркан израз от филмите, но наистина е така. Наистина. Обичал ли сте някого толкова много?

Макс се замисли за Бърнис. Не. Дори в началото, когато се ожениха, не би могъл да каже, че я обича толкова, че би умрял за нея.

Той се загледа в мургавото, обветрено лице на жената до него. Онази тайнствена и бездънна енергия, която досега само бе долавял, се бе разкрила напълно — като замрял в горските покрайнини див елен. Той се уплаши, че един непредпазлив звук или движение ще прогони видението от погледа му.

И внезапно нещо се случи. Сякаш гледаше през тъмнорубинена призма, която тя бе вдигнала пред него. Изведнъж той успя да си представи какво е да обичаш толкова много една жена, че да си готов да умреш за нея.

Макс откри, че завижда на другия мъж, който и да е той.

— Изпитвам подобно чувство към дъщеря си — каза той. — Когато за пръв път я донесоха вкъщи от болницата, стоях надвесен над креватчето и си мислех, че мога да убия заради нея. Че ако някой се опита да ѝ стори зло, бих го убил, без да се замисля.

— Щастлива е, че има такъв баща — Роуз замълча за миг и в колата се чуваше само пронизващия вой на двигателя. — Не познавам

баща си. А също и майка си. Починала е при пожар в болницата, в нощта, когато съм се родила. Като на кино, нали? — в гласа ѝ се долови горчивина.

— Съжалявам.

— О, аз не помня нищо. Тази тъжна история ми бе разказана доста по-късно. Как съм била изнесена от сестрите, увита в мокър чаршаф. И как баба дошла да ме вземе — тогава баща ми бил извън страната — и в първия момент си помислила, че е станала грешка. Виждате ли, аз не приличам на моите две сестри, нито на родителите ми. Но аз съм била последната. Как мислите, дали мама би ме искала, ако беше останала жива? — Роуз притисна устата си с ръка. — Боже, как можах да го кажа? Не мога да повярвам, че ви говоря подобни неща.

— Всичко е наред. Аз съм добър слушател. Продължавай.

— Останалото не е нещо особено. Едва ли ще ви е интересно да го чуете — брадичката ѝ потрепваше. — Веднъж гледах един стар филм за Тарзан и там имаше една сцена, в която Джони Вайсмюлер затъва в подвижен пясък — всъщност, мисля, че във всеки негов филм има по една такава сцена. Но колкото и изтъркано да ви се стори, знам добре как се чувства човек в подобна ситуация. Да си в капан, бавно и неумолимо да потъваш надолу и колкото повече се съпротивляваш, толкова по-лошо става.

Стрелката премина отвъд осемдесет и пет и се насочи към деветдесет. Двигателят виеше на високи обороти.

— Познато ли ви е това чувство? — запита на висок глас тя.

— Да, познато ми е — той се замисли за Бърнис и изведнъж го завладя някакво злорадо удоволствие при мисълта, какво ли би казала жена му, ако научи за тази малка лудория. — Роуз, наистина мисля, че ще е по-добре да намалиш.

— А какво ще кажете за Куент Йоргенсон?

— Може би самоубийството би помогнало да се разреши неговият случай, но не го препоръчвам като метод.

— Имах предвид, не искате ли да разберете... — изведнъж тя се напрегна, наклони се напред и стисна толкова силно кормилото, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Какво има? — Макс почувства, че също се напруга сякаш внезапно кожата му е умаляла.

— Исусе мили! — възкликна тя. — Блокирало е. Не мога... — тя се бореше с кормилото, което сякаш бе заключено и помръдваше само с по няколко сантиметра във всяка посока.

И тогава Макс го видя. Завоят отпред. И опашката от бавно движещи се коли отсреща. Роуз вдигна крак от газта, натисна спирачката и започна да превключва на по-ниска предавка. Тялото и беше като вдървено, лицето ѝ — побледняло.

Божичко. Беше се поддала на паниката и натискаше твърде силно спирачката.

Чу се ужасно свистене, замириса на изгоряла гума, задната част на колата поднесе и ги завъртя напреко на платното. Отсреща изскочиха перилата, зад които бе пропастта. Страхът го премаза през гърдите като пясъчен чувал.

— Исусе Хри...

Мигът сякаш увисна във времето и пространството, несвързан с бъдеще и минало, единственото, което остана, бяха мяркащите се зад прозореца перила, пропастта зад тях и воят на спирачките.

И тогава Роуз, красива и подивяла, каквато никога не я бе виждал, с огромни, черни и пламтящи очи, нададе пронизителен вик в последно усилие да овладее колата.

Макс полетя напред и се блъсна в никелираната лайстна на предното стъкло. В главата му избухна ослепителнобяла светкавица, последвана от кратък миг, в който съзнанието му се плъзгаше на ръба на бездната.

През звънтенето в ушите си той чу гласа ѝ да вика нечие друго име. Звучеше като „Брайън“.

Изведнъж главата му се проясни и той видя как Роуз се вкопчва с всички сили в кормилото. Чу се приглушен звук, сякаш щракваше резето на клеясала брера.

И неочаквано кормилото се завъртя, Роуз ловко овладя колата, насочи я към страничното платно и най-сетне я спря.

Макс отвори уста, но думите не излизаха. Не можеше да откъсне очи от жената до него, тази добра и вярна католичка, превърнала се за миг в подивяла красавица с разпилени по раменете коси. С измъкната от полата блуза и почервеняло лице от нахлулия в кръвта адреналин. Беше едновременно потресен и смазан.

— Боже мили — успя най-сетне да каже. — Боже мили, Роуз. Кога си се научила да караш така?

— Не знаех, че мога — отвърна тя и въздъхна на пресекулки, задавяйки се от смях и сълзи на облекчение. — Знаете ли, само преди няколко месеца получих шофьорска книжка.

ГЛАВА 11

Това беше най-грозното насинено око, което Роуз беше виждала някога: повече черно, отколкото синьо и подпухнало до размера на топката, с която си играеха като деца — онази, която гадае бъдещето в зависимост от това как се върти.

Сега Роуз нямаше нужда от гадаене, за да разбере какво се е случило със сестра ѝ. Тя стоеше в занемарения коридор извън апартамента на Мари и с надигащ се в нея гняв гледаше черното око, което надничаше над веригата на вратата.

— Мари, Боже мили, окото ти.

— Да, знам, знам. Алфред Хичкок би ме одобрил за звезда в следващия си филм.

Мари се изсмя сухо, докато освобождаваше веригата, за да отвори вратата за Роуз. Даже в лошо осветеното антре тя можеше да види, че сестра ѝ беше само кожа и кости под избелялата ѝ домашна роба на петна от бебешка храна; мръсната ѝ коса се беше слепнала към черепа ѝ.

— Най-невероятната тъпотия, която човек би могъл да си представи. Блъснах се във вратата. Можеш ли да повярваш?

„Не — искаше да извика Роуз, — не вярвам!“ Какво се беше случило последния път? Стълбите. Мари беше казала, че си е счупила ръката като надала по стълбите, а преди това се беше спънала на направена от кибритени кутии кола и някак си беше счупила носа и избила един зъб. И разбира се беше само съвпадение, че при всички тези случаи Пийт си беше вкъщи и без работа.

Но Роуз не коментира. Здравото око на Мари я предупреждаваше да си държи ръцете настрана — предупреждаваше я достатъчно ясно: „Моя работа си е, ако старецът ми ме бие, така че задръж съчувствието си за себе си.“

Роуз последва сестра си във всекидневната, тясна като кутия, с изронена мазилка и с временния вид на стая в долнопробен мотел. Пийт се беше проснал пред телевизора с тенекиена кутия „Будуайзър“ в ръка. Боби и Миси играеха на пода до радиатора.

— За това ли ми позвъни? — попита Роуз, като инстинктивно протегна ръка към сестра си за утеха, но я отпусна надолу, без да я докосне — Мари се беше дръпнала назад почти незабележимо.

— Това? — тя докосна окото си, като трепна леко от болка. — Не е кой знае какво. Мога да се погрижа за себе си. Хей, искаш ли чаша кафе или нещо друго. Бих те поканила да останеш за вечеря, но тя не е съвсем за пред хора. Боб и кренвирши.

Пийт отдели очи от „Семейство Флийнстоун“.

— Пак ли? Господи, Мари. Знаеш, че ми прави газове. По дяволите, бих могъл да открия моя собствена подвижна бензиностанция с всички тези газове, кои го произвеждам заради теб — той се закиска на собствената си шега, а после каза. — Роуз, бъди моя гостенка. И без това ще излизам. Ще хапна нещо при Тони.

Тони имаше бирария в района.

Мари му хвърли гневен поглед и се наведе да вземе бебето. Малкият Гейб ревеше с отметната назад главица и с толкова широко отворена уста, че Роуз можеше да види не само четирите му зъбчета и блестящите от влага венци, а и цялата му уста до сливиците.

— Какво му направи? — Мари срязва Боби, който беше вече невинно погълнат в изтегляне на дълго накъдрено влакно от маслинено оцветения мокет, отлепен от пода точно на това място.

Боби се нацупи.

— Той ме удари пръв. И силно. С шишето си.

— Следващия път аз ще те ударя — каза Мари. — Той е още бебе и не знае какво прави.

Боби хвърли убийствен поглед на Гейб и се върна към заниманието си. Имаше тъмната коса на баща си и малки сърдити очи.

Роуз се приближи и клекна до него.

— Хей, Боби, донесох ти нещо.

Тя измъкна малко книжно чадърче от джоба на шлифера си — от тези, които в полинезийските ресторанти слагат в коктейлите. Господин Грифин го беше донесъл. „За късмет“, беше казал той с усмивка, като го пусна на бюрото ѝ.

А после и разказа за приятеля си Сам Бланкеншър и за Фипс Фоундейшън, за възможността за стипендия в колеж, за юридическия факултет — ако тя има такова желание. Какъв чудесен човек беше господин Грифин. Света Дево, не би ли било истинско чудо да учи

философия и Шекспир, и френски, може би. Въпреки че Господ знае къде ще го използва този френски. Все пак колко чудесно би било, ако можеше...

Но после ярката фантастична картина, която виждаше пред себе си, избледня.

Какво значение има всичко това без Брайън?

Четири месеца, мили Боже, без пито едно писмо. Нима ме е забравил? Нима не ме обича вече?

Не, не е истина, няма да си разреши да повярва в това. Трябва да има някакво обяснение. Роуз преглътна с мъка болезнената буца в гърлото си. „Никакви сълзи повече — заповяда си тя, достатъчно беше плакала. — Ако продължавам така, ще стигна до сериозен недостиг на сол.“

Боби разглеждаше чадърчето с подозрение.

— Гейб и Миси също ли ще получат по едно?

— Само ти — каза тя. — Но не издавай, това е тайна.

И той ѝ се усмихна — като слънце, което пробива през черна грамада буреносни облаци. Роуз почувства, че на сърцето ѝ олеква.

— От теб ще стане добра майка — каза Мери по-късно, когато вече седяха до жълтата метална маса в кухнята и пиеха кафето си. Роуз усети, че в гласа ѝ звучи копнеж. Като че ли не вярваше в подобно нещо, сякаш добрите майки се срещат само в приказките — като добрите феи и Дядо Коледа.

— Защо не? Доктор, адвокат, индиански вожд. Бих могла да дам на всеки един шанс.

Роуз си помисли отново за Макс — той беше настоял да го нарича Макс, а не господин Грифин. („Глупаво е да ме наричаш така, след като едва не умряхме заедно.“) Беше се разтревожила, когато я повика в канцеларията си следващата сутрин — все пак нейна беше идеята да вземат колата за пробна разходка. Но той изобщо не спомена за това. Беше ѝ казал само, че може да има малка изненада за нея като се върне от обяд. И същия следобед, когато ѝ беше съобщил за възможността за стипендия, Роуз беше така развълнувана, че не можа да каже нищо друго, освен: „Благодаря!“

Тя разказа на Мери за случилото се, като се стремеше да не допусне до гласа си това, което я вълнуваше отвътре.

Изразът, който се появи върху насиненото лице на Мари, порази Роуз. Устните на сестра ѝ трепереха и прорезът в ужасяващата подутина, през който надничаше лявото ѝ око, просветваше с блясъка на неръждаема стомана.

— Направи го — изсъска тя, като се наведе напред. Слабите и ръце стискаха чашата с кафе пред нея. — За Бога, Роуз, шанс като този никога няма да се повтори. Колеж. Бих желала аз да имах този шанс. Не го похабявай, Роуз, като мен. Не прави нищо глупаво.

Върху здравето ѝ бледосиньо око бавно се оформи сълза. Сълза като парченце лед, което не падаше. Вълна от мъка за сестра ѝ заля Роуз — хваната като в капан в този апартамент, в тази кухня с купища мръсни чинии и трохи от хляб; единствената мечта в реалностите на Мари бяха отбелязаните колони на „Търси се работник“ от „Таймс“, разтворен до парче банан.

— Още нищо не е сигурно — каза тя. — Господин Грифин, Макс, искам да кажа, само е обядвал с този човек. Може и нищо да не излезе. Освен това все още трябва да работя поне по няколко часа на ден. А ако правя това плюс училището, кой ще се грижи за Нани?

Мари се отпусна обратно на стола си, очите ѝ потъмняха, като че ли усилието ѝ да прехвърли отново в себе си пропуснатите шансове, беше изтеглило от нея цялата ѝ жизнена енергия. Тя каза с горчив глас.

— Попита ме защо ти телефонирах? Е, добре, когато ти кажа, ще си помислиш дали да си похабиш живота в ролята на Флоранс Найтингейл по отношение на нашата скъпа Нани.

— За какво говориш?

— Ето за какво.

Мари стана, издърпа чекмедже, пълно със стари гумени пръстени, пластмасови запушалки за бебешки шишета, ивици смачкани връзки. Тя зарови в дъното и измъкна дебела връзка писма, тънки сини пликосе за въздушна поща, завързани в пакет с връзка от зеленчуковия магазин.

На най-горния плик имаше поне половин дузина пощенски марки — той беше адресиран до нея със стегнатия, остър почерк на Брайън.

Слепоочията на Роуз започнаха бързо да пулсират. В главата ѝ нещо забръмча равномерно и безотказно, внезапно ѝ се зави свят. Протегна трепереща ръка за снопчето пликосе и тежестта му — след

толкова дни и нощи на празен копнеж — допирът на хладната шумоляща хартия, името ѝ, написано с ръката на Брайън... всичко това се стовари върху нея изведнъж и изпрати спирала от вълни на замаяност през тялото ѝ. О, милостиви Боже, той не я беше забравил.

— Но как ги получи? — успя да попита с несигурен глас. За един момент, като в унес, това дори не ѝ се стори важно. В този миг нищо друго нямаше значение, освен писмата в ръката ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо. О, Боже, мили Боже, той ме обича, той все още ме обича.

Мари скръсти ръце на гърдите си.

— Направих това, за което ме преследваше през всичките тези месеци. Пазарувах и си помислих, е, добре, какво пък, по дяволите, ще се отбия да видя старата вещица поне този път. Едва не скочи до тавана от радост, като ме видя. Не престана да говори. Думите ѝ не бяха съвсем ясни, както ти каза, но схващах значението им достатъчно добре. Мрази те и в червата, Роуз. Не можеше да говори за нищо друго, освен за тебе: как я оставяш сама по цели дни, как не ѝ обръщаш внимание, когато си вкъщи, как не ѝ даваш каквото тя иска, как си отказала да кажеш две молитви за Светата Дева, когато паднала и си счупила бедрото, докато се опитвала да отиде в банята.

— Не разбирам — каза Роуз, замаяността ѝ се уталожваше и се превръщаше в нещо твърдо и студено. — Какво общо има всичко това с писмата на Брайън?

Тя ги стисна с две ръце и в този миг изглеждаше, че ако се пусне от тях, ще потъне право надолу през пода.

Устните на Мари се изкривиха в тънка презрителна усмивка.

— През цялото това време, докато плюеше срещу тебе, можех да видя колко беше изплашена. Изплашена, че някой ден ще я изоставиш и около нея няма да има никой, от когото да се оплаква. Изплашена до смърт, че ще остане сама. Но тук тя направи една груба грешка. Реши, че съм на нейна страна и ми се довери за писмата, каза ми даже къде ги е скрила.

Барабаненето в главата ѝ беше толкова силно, че Роуз едва чуваше думите на Мари. Нани? Писма? Имаше чувството, че гледа Мари на телевизионен екран, в една от сантименталните истории, които Нани поглъщаше една след друга като пържени картофи в тъмнината на всекидневната.

— Госпожа Слатски донася пощата следобед — чу Роуз собствения си глас, някак неясен и несвързан с нея. — Нани я очаква, даже разните нищо не струващи реклами. И онези пликосе с прозрачно прозорче за адреса, според който можете да спечелите сто хиляди долара в някакви лотарийни залагания, ако изпратите... — Роуз отпусна лице в шепите си. — О, Господи, Мари, не мога да повярвам. Тя не би ми направила това.

Но даже докато го казваше, Роуз знаеше, че Нани би могла да го направи. Във всичко станало имаше такъв свършен, ужасяващо отвратителен смисъл.

Каква идиотка съм била да се надявам един де и да признае, че всъщност ме обича. Да мисля, че всичко, което правя за нея, има някакво значение в нейните очи.

Спомни си изживяния преди години шок, когато видя снимка на баща си с изрязана дупка до него — като останка след откъсване на хартиена кукла по напречна линия. Ужасната гола дупка на мястото на образа на майка й: Нани я беше изрязала с ножици, сякаш беше искала да унищожи и спомена за нея.

— Какво ще правиш? — запита Мари и отстъпи назад малко изплашена — като дете, което си е играло с кибритени клечки и е запалило огън, без да знае как да го изгаси.

Роуз гледаше неподвижно ръцете си, свити в юмруци върху покритата с петна маса. Беше парализирана от гняв, който минаваше на мощни тласъци през нея като всепоглъщаща приливна вълна.

Мислеше за Брайън, в някаква джунгла на оня край на света, където срещу него се стреля, и за неговите писма, изпратени в мъчително очакване на отговор, самотен, изплашен, може би дори отчаян. Четири месеца. Беше му писала почти всяка седмица, но после спря да изпраща писмата си. Не беше посмяла — те бяха препълнени с болка и гняв. И през цялото това време Брайън сигурно се е питал дали не го е забравила или пък е престанала да го обича.

Дива ярост се надигаше в нея, всичко наоколо стана черно. Черно като смъртта. Черно като злото. Черно като гадното сърце, което биеше в изсъхналата гръд на баба й.

В този миг на Роуз й се искаше да убие Нани, да постави ръце около мършавия й врат и да я души, докато това нейно черно сърце спре да бие.

— Ще направя това, което трябваше да направя много отдавна — каза Роуз.

* * *

И ни освободи от злото сега и завинаги.

Амин.

Роуз гледаше с напрежение крехката белокоса фигура, коленичила в молитва върху протрития зеленикаво розов линолеум до леглото. Това огромно, тъмно, чудовищно, във викториански стил легло, което я караше да сънува кошмари като дете, проблясваше мътно под жълтеникавия пласт лак — цялото в пукнатини и цепнатини от старост. Върху горната мраморна част на нощното шкафче имаше една-единствена лампа със слаба крушка, която хвърляше изкуствен жълт отблясък върху тясната като килия стая. Над леглото на Нани висеше старо разпятие от пластмаса, разцепено и пожълтяло като зъбите на много старо куче. Под него — поставен в рамка и под стъкло траурен венец, направен от сплетената посивяла коса на починалия баща на Нани.

Роуз беше прекарала последните няколко часа на една от пейките в близкия парк — тя чете и препрочита отново и отново писмата на Брайън, смееше се и плачеше над тях, хората я гледаха така, сякаш се питаха дали не е луда; после беше вървяла и вървяла, докато гневът ѝ се уталожил до гладка стоманена буца, легнала като студен куршум в сърцето ѝ.

Сега този куршум започна да се нагрива до тъмночервен пламък в гърдите ѝ.

— Ти, лицемерно набожна стара кучко, как смееш да коленичиш там и да се молиш. Като че ли имаш някакво право на милостта Божия.

Нани се стресна леко и вдигна очи. Устата ѝ се сви, сякаш някой я дръпнал с шнур за чанти. Светлината попадна върху очилата ѝ и за една зловеща секунда те сякаш отблъснаха обратно към Роуз собственото ѝ отражение.

— Така. Мис Америка накрая се сети, че има дом — изкряка Нани. Бледите ѝ очи зад искрящите лещи бяха пълни с презрение. — Ела тук и ми помогни да стана.

„Всичките тези часове работа с нея — мислеше Роуз, — да ѝ помагаш да върви, да я учиш как да говори отново. Трябваше да я оставя да изгние.“

— Помогни си сама, ти, стара кучко — Роуз трепереше, коленете ѝ бяха като гумени, сърцето ѝ биеше бързо.

— Какво? — бялата глава на Нани се наклони на една страна като на птица. Неволно отворената ѝ уста застина в тънък, лъщящ прорез. — Какво каза?

— Ти ме чу. Или още по-добре — каза Роуз, като впи пръсти в дръжката на вратата за опора, — защо не помолиш Господ да ти помогне да станеш? След всичките тези години, прекарани в молитви, всичките тези „Света Дево“ и „Отче наш“, които тъпчеше като центове в монетен автомат за паркинг, би трябвало да можеш да получиш нещо в замяна.

— Богохулство! — изсъска Нани. — Как смееш да богохулстваш в дома ми?

Роуз я наблюдава известно време как се мъчеше да стане, като се придържа за рамката на леглото, за да рухне отново на колене на пода...

Стана ѝ студено дори в тази стая, претоплена, задушна и с миризма на шкафче за лекарства.

— Твоята къща — повтори тя, гласът ѝ се извиси, студен и равен от обзелата я ярост. — Да, така е, Нани. Аз не принадлежа към този дом. Ти никога не си ме искала — от самото начало. Сигурно си искала да умра в огъня заедно с майка ми. Мари ме попита веднъж, много отдавна, защо допускам да се държиш с мен по този начин, защо чисто и просто не напусна. Виждаш ли, ти ме накара да се чувствам така мръсна — мислех си, ако можех да стана чиста, ти ще ме обичаш, както обичаш Клеър. Но мръсотията не искаше да се махне. Сега знам защо.

Тя впи твърд като кремък поглед в баба си и каза.

— Защото мръсотията не беше върху мен. През цялото това време тя е била по тебе.

Нани отново сграбчи дървената рамка на леглото и се вдигна с мъка. Масивната дъска откъм главата проскърца и се залюля, като почукваше несвързана морзова азбука по измазаната с боя стена.

Сега тя беше вече на крака и търсеше с ръка бастуна си, който беше облегат на стената; после се обърна с лице към Роуз — стара жена, наподобяваща старо ръждясало ножче от самобръсначка, изкривена и окуцяла от артрит — и все пак някак заплашителна.

— Уличница! — изкрещя тя със странно изкривено лице, защото едната ѝ страна беше останала парализирана след удара — изглеждаше като нещо, получено от глина за моделиране, теглена в противоположни посоки. — Боклук направо от канавката! Да, знам какво правиш зад гърба ми... търкаляш се с онова момче и Господ знае още с кого. Това върши и тази вечер, нали? Натискаш се с мъжете като евтина уличница. Точно като майка си и оная, другата уличница, сестра ти. Срамите ме, черните доброто име на сина ми.

Омразата ѝ запламтя, искри от живи въглени около сърцето ѝ.

— И така, ти задържа писмата на Брайън. Скри ги, за да мисля, че не го е грижа повече за мен.

Злобно тържество заблестя в избледнелите очи на старицата.

— Да, скрих ги. Нека Божията воля да бъде изпълнена. И Лошите ще се покаят и ще бъдат заличени от добрите.

— Боже, о, Боже! — Роуз закри лицето си с ръце. Ужасът от станалото се затвори около нея, смаза я с тежестта си като внезапна тъмнина на килер, който я затваря с прещракване между стените си. Само че сега тъмнината беше и вътре в нея, черна дупка в гърдите, където някога е било сърцето ѝ.

А гласът на Нани продължаваше да съска като някаква дяволска змия.

— О, да, моли го за милостта му сега. Но е твърде късно. Той ще те накаже. Точно както наказва Анджи. Той направи така, че тя да изгори заради греховете на прелюбодеянието. Сега ще видим какво ще стане. Как Праведните ще бъдат въздигнати, а Порочните презрени. И каква полза от ценните за теб писма тогава, уличнице? Каква полза?

Нещо се скъса вътре в Роуз неочаквано и бързо — като внезапно пропадане на прогнило мостче — и я хвърли в черно, убийствено пространство, в което пламтеше само червеното слънце на яростта ѝ.

Роуз се впусна напред с вик, дясната ръка — протегната напред, лакътят — вдигнат. В ушите ѝ нещо високо виеше, в устата си усещаше вкус на кръв. Единственото, за което можеше да мисли, беше

да удари Нани достатъчно силно, за да откъсне главата ѝ от мършавите ѝ рамене.

— Кучко! Ти лъжлива, злобна стара кучко!

Но нещо по-дълбоко от омразата ѝ я спря и тя не удари Нани — разумът и благоприличието, заровени дълбоко в душата ѝ.

Но тя само протегна ръка и грабна разпятието от стената, изтръгна почернелия му гвоздей сред градушка от парчета хоросан и стара боя. Захвърли го през стаята в купчината шишета с лекарства и кехлибарени фармацевтични стъкленици. Звучен трясък. Шишета и стъкленици се разхвърчаха срещу огледалото на нетна, закачено на гардероба, претърколиха се на ръба, като подскачаха и гракаха по линолеума. Шише с пептабисмол се залюля на една страна, мътилка от възрозова струя потече надолу по нащърбения фурнир на гардероба. Надигна се воня от мента — сладникава гадна вълна. Нани нададе остър писък и се отпусна на дюшека така рязко, сякаш някой беше ритнал бастуна от ръката ѝ.

— Ето го твоят Бог — извика Роуз на съсухрената старица. Кръвта бучеше високо и диво в главата и, имаше странното чувство, че е безтегловна — сякаш току-що беше отхвърлила огромен и страхотен товар от гърба си. — Нека Той да се грижи за тебе сега.

* * *

„Скъпи Брайън,

Не знам как да започна това писмо, нито как ще го завърша. Ръката ми така трепери, че едва държа химикалката. И не мога да престана да плача. Току-що препрочетох писмата ти за петнайсети или шестнайсети път. И мога само да се надявам, че когато получиш това писмо, ще ми простиш за моето мълчание. Разбираш ли, получих писмата ти едва вчера. Нани ги беше крила от мен. Не ти ли звучи това като готически роман от Шарлот Броеите? Не мисля, че даже и тя би могла да го опише както трябва. Но ако всичко това има и светла страна, то тя е, че

накрая имах смелостта да направя това, което трябваше да направя преди години — да напусна.

Снощи — след сцената — опаковах всичко, което можах да събера в един куфар. Сега съм при приятелката си Ейприл Люис (едно от момичетата в канцеларията) — ще остана при нея само временно, докато си намеря квартира. Сигурно няма да бъде кой знае каква предвид това, което печеля, но — о, Брайън — само мисълта за това — мое собствено място, далеко от Нани — е като сън. Все още не мога да повярвам, че наистина го правя. Нито пък Нани, обзалагам се. Телефонирах на Клеър миналата нощ от телефонна кабина на път за квартирата на Ейприл. Казах ѝ за станалото и преди да може да каже «Ще се моля за теб», ѝ обясних, че ако не иска Нани да умре от глад или да падне по стълбите и да си счупи всяка егоистична кост по тялото си, тя трябва да си опакова божествения ореол, да слезе от облака, на който се намира, и сама да поеме грижата за Напи. И знаеш ли какво, не мисля, че Господ ще ме осъди за това.

А искаш ли да чуеш още нещо, по-налудничаво? Тази сутрин, когато отидох на работа (пиша това писмо в обедната си почивка), шефът ми, господин Грифин, ми каза, че има добри новини за мен. Бил говорил с един стар негов приятел, който отговаря за фонд стипендии за повъзрастни хора (това съм аз!). Той е предложил да продължа образованието си и практически всичко е вече уредено. Отивам в колеж! Да, аз! Парите не са много, но достатъчно за обучението и свързаните с това неща. Но господин Грифин обеща да ми дава толкова работа срещу заплащане, колкото ще мога да свърша, така че ще има и за храна. Много съм развълнувана от всичко това, по и много изплашена. Достатъчно ли съм умна? Няма ли да ми се смеят в класната стая още от първия ден? Телефонирах на Моли преди малко и тя ми каза, че съм пълна глупачка, което предполагам означава, че според нея съм достатъчно умна. Господи, надявам се, че е така. Иначе ще бъда най-старият и най-тъпият заек в колежа.

Всичко това може да ти звучи малко необикновено и странно, но ти обещавам, че всичко ще бъде за добро. Когато се върнеш, ще можем да започнем отново, само ти и аз. Без Виетнам! Брайън, толкова ми липсваш понякога, струва ми се, че не бих могла да издържа пито минута повече. Толкова ли е тежко там, както се говори? Не пишеш много в писмата си за условията на живот, за сраженията, за да не ме тревожиш ли? Пишеш, че ме обичаш и че ти липсвам, но ако страдаш и задържаш това за себе си, между нас ще се издълбае пропаст. Предпочитам да се тревожа, отколкото да бъда отдалечена и изолирана. Моля те — моля те, разказвай ми всичко. Моля се за тебе всеки ден, всяка минута. Но най-вече за това писмото ми да те намери, преди да си се отказал от мен.

Любов завинаги, Роуз

П. П. Прилагам една моя снимка — Ейприл ме снима снощи, въпреки че изглеждах като раздърпана котка (не я показвай на приятелите си, ако е възможно). И не питай защо нося само една обица. Това е нещо като талисман — за късмет — също като четирилистна детелина. Ако бяха две, магията би се развалила, не мислиш ли? Във всеки случай, нося я за теб. Няма да я сваля, докато не се върнеш при мен.“

ГЛАВА 12

Виетнам, 1969 година

— Мислил ли си някога какво става, след като човек умре? — запита в тъмнината отзад черното момче от Алабама. — Искам да кажа, отиване на небето и всички тези глупости?

— Не — прошепна Брайън. Удари нещо, което пъплеше по бузата му, но не можеше да види какво е. Промитата от дъжда тъмнина на джунглата беше непрогледна. Движеше се, воден единствено от джапането на ботушите на Матински точно пред него.

Минаваше полунощ. От четири часа следобед взводът му обикаляше района. Струваше му се, че бяха изминали не часове, а години. Преди пет или шест километра един от мъжете, Реб Паркър, беше стъпил на мина, която буквално го разкъса на две части. Умря с ботушите си... само че в този момент краката му не бяха прикрепени към тялото.

Не, Брайън не вярваше в рая. Но той знаеше прекрасно как изглежда адът: безкрайни мокри просеки в джунглата, остра до пояса трева, която режеше ръцете и дланите като с бръснач, вечен дъжд и просмукана във всичко мъртвешка миризма на разложение.

— Защо не? — настояваше младият негър, като се приближи до него. Брайън едва можеше да различи широките тъмни черти под маскировъчния шлем, но усети парливия му дъх на тютюн за дъвчене. — Ти си католик, нали? Виждал съм те да се кръстиш.

— Това не е доказателство.

— Доказателство за какво?

— Това, че съм католик, още не означава, че приемам всичко, което Църквата проповядва.

— Вярваш в Бога, нали?

— Вече не съм сигурен.

— Хей, не говори така. И без това не ми е много весело.

— Това първият патрул ли ти е? — досега Брайън беше взел участие в поне половин дузина. Още първия ден влезе във

вътрешността на страната. Момчето от Алабама току-що се беше присъединило към взвода.

— Бих желал да беше. Влада се из тези гори толкова дълго, че сигурно ми идва редът... Това ми е третата екипировка.

Брайън спря.

— Слушай. Чуваш ли? Реката. Почти сме стигнали. Стигнем ли веднъж там, всичко ще бъде окей.

— Това, което чуваш, е само дъждът, момче — момчето, чието име Брайън беше забравил, се засмя тихо. — Нищо друго, освен дъжд от деня, в който ме докараха тук, във вътрешността. Господи, бих си отстъпил лявата топка за чифт сухи чорапи и цигара. И да има виетнамци тук, няма да ги чуем — те не носят ботуши. Не ги е грижа за сухи чорапи, мислят само как да взривят проклетите ни глави.

Той се изсмя сподавено и кискането му се превърна в поток от истерични звуци, които бяха като вой на трасиращ огън. Брайън се запита дали момчето не обезумява. Исусе, не си ли губеха разума всички те по един или друг начин?

Мислят за сухи чорапи, за да не мислят за смъртта.

Чуват реката, за да не мислят колко много път има до нея, може би.

Старите войници никога не говореха колко дълго са били във вътрешността на страната, говореха трескаво само колко малко им остава до завръщането вкъщи.

У дома. О, Господи, не мога да мисля за това. Там е мястото, където те изпращат, когато умреш. Беше чувал за взводове, които носели собствените си чували за трупове и дори спели в тях, за да се запазят от влагата.

Мислите му го върнаха назад към първия му ден тук. Приземиха се в Сайгон на борда на реактивния „Континентал“ със захаросаната мелодия на Глен Йербръф в слушалките и чуруликането на хубавичката русокоса стюардеса:

— Добре дошли във Виетнам, господа. Ще се видим отново след година.

Последваха часове престой върху изгарящата от жегата самолетна писта в очакване да бъдат разпределени в съответните части. Момчетата се шегуваха помежду си, почти пияни от необичайната жегата и от осемнайсетте часа полет. Едно от тях ревеше да бъде

изпратено на предната линия, за да „ритне някой задник“. Тогава Брайън не беше много обезпокоен. От това, което беше видял досега, беше стигнал до извода, че разпространяваните разкази за Виетнам са силно преувеличени.

И тогава се приземи голям хеликоптер, екипажът му започна да изхвърля навън големи брезентови чували. Отначало беше възприел това само като някакъв обикновен вид товар и сигурно щеше да успее да се убеди в това... ако не бяха тъпите, шляпащи звуци, които тези чували произвеждаха при съприкосновението си със самолетната писта. А после единият се отвори и в ужасяващата част от секундата, преди да припадне, Брайън получи своя истински поздрав за добре дошъл във Виетнам: буца кърваво накълцано месо във формата на това, което някога е било човешко същество.

Сега, докато се влачеше из джунглата, той опита да изпразни главата си от мисли — така, както Транг го беше научил. Може би те наистина ще чуят реката, може би наистина се приближават до нея.

Но единственото, което можеше да чуе, беше дъждът. Момчето — не се ли казваше Джаксън? — сега мълчеше и единственото, което можеше да се чуе, беше само това безкрайно барабанене на дъжда, мокрото припляскване на листата върху пластмасовото пончо, каквото носеше всеки от тях. Облаците трябва да се бяха разпръснали, защото като се взря в мрачината, Брайън можа да различи неясна фигура пред себе си (или беше почти на разсъмване. Исусе, моля те, нека да е зората...). Всъщност това беше гърбицата, образувана от раницата на Матински под пончото му, успоредно на главата му. Изглеждаше като някое чудато насекомо — като човека хлебарка от „Метаморфозата“ на Кафка. Лейтенант Грубер вървеше пред Матински, а най-отпред Брайън сега вече можеше да забележи тъничката сянка на Транг Ли Дук, който се движеше през гъстия храсталак със странна грация.

Помисли си, че ако има някаква NVA-акция тук, Транг ще ги усети.

Транг, Кит Карсън скаут, познаваше тази част от джунглата по-добре от всеки друг. Освен това имаше очите и рефлексите на леопард. На четиринайсет години е бил насилствено завербуван в NVA, а до деня на бягството си (вече на шестнадесет години), той беше успял да научи разни трикове — например събиране на информация за придвижването на врага чрез поставяне на малко плоско парче дърво

върху земята и прилепване на ухото към него, както и установяване на разположените, режещи като меч, опънати жици за спъване през нощта чрез проверка на тъмнината отпред със стрък твърда, остра трева.

Някои от момчетата не бяха особено сигурни в Транг. „Виетнамецът си е виетнамец“, казваше Матински. Но не Матински, а Транг спаси живота на Брайън при един от патрулите преди по-малко от месец. Бяха изкачили хълмовете над Тиен Сунг с голямо напрежение, този път Брайън вървеше отпред и беше силно изтощен от часовете, през които трябваше да се придържа към правата линия на стръмния хребет. Призори Брайън беше вече толкова съсипан, че би се проснал и в оризова нива, пълна с пиявици, ако това би му дало възможност да затвори очи поне за няколко минути.

Попаднаха на селото точно, когато слънцето хвърляше първия си сутрешен червен огън над дърветата. Сънливо малко селце, сгъшено високо в склона на хълма, а оризовите ниви бяха като стъпала, които водеха към него. Зад сламените колиби се къдреше пушек. Картината беше пасторална. Бяха спрели от доста време, за да проверят има ли белези на засада, но виждаха само възрастни мъже, жени и деца. Една от стариците бъркаше гърне, пълно с ориз. Не се забелязваше нищо необикновено. Тя дори се усмихна на Брайън с беззъбата си уста и му предложи малко ориз в бананово листо. Той вече протягаше ръка да го вземе, когато Транг неочаквано го сграбчи и го изблъска настрана. Само частица от секундата по-късно огън от покрит окоп разкъса земята на мястото, където беше стоял Брайън. Две от момчетата го поеха върху себе си, преди да могат да се прикрият.

— Откъде разбра, че влизаме в засада? — попита той Транг по-късно.

Транг го погледна със своите плоски, странно безизразни черни очи и каза.

— Оризът. Тя готвеше твърде много ориз за едно село.

Но болките в цялото му тяло сега не му разрешаваха да мисли за Транг или за каквото и да било друго, освен за своето собствено страдание. Искаше чифт сухи чорапи точно толкова силно, колкото ги искаше и Джаксън. Имаше чувството, че краката му се бяха превърнали в гниещи сюнтери вътре в ботушите. Боляха го. Боляха го по начин, който го караше да се страхува от това, което щеше да види, когато най-сетне развърже връзките и изтегли тези проклетни ботуши.

Но сега не можеше да направи нищо за тях. Човек не може да избяга от гнилоча на джунглата, както не може да избяга от насекомите, пиявиците и дъжда. О, Иисусе, няма ли някога най-сетне да дойде краят на всичко това? Калта като че ли го всмукваше, теглеше го надолу малко по малко, с всяка стъпка, която правеше.

Прошумоляване дълбоко в храсталака го накара да наостри уши. Реката? Не можеше да каже със сигурност. Вероятно не още. Диксън там отзад с чудатите си хартийки беше казал, че има още време преди да стигнат до водата. Но това беше повече от преди един час, нали?

— Бих искал да имам на разположение един от тези „Старлайт“ прожектори — промърмори някой зад Брайън. — Човек би могъл да види с тях дори змия, която пикае в тъмнината на две мили разстояние.

Обади се и друг, още по-уморен глас.

— А аз искам само да съм си вкъщи.

Повече никой не се обади. Чуваше се само пляскането на листата, джапането на ботушите им в калта, слабото бръмчене от радиото на Матински.

Вкъщи, мислеше си Брайън. В главата му изплува образът на Роуз. Имаше чувството, че е погълнал патрона с инфрачервено излъчване за локация на местоположението. Пламък се вдигна от слабините му, пропълзя през тялото му и заседна над адамовата му ябълка. Видя я в стаята си в Колумбия, коленичила на пода, осеян с монети, гола, лицето ѝ — мокро от сълзи. Видя и себе си да коленичи до нея, да я обгръща с ръцете си, да я люби направо там, на пода. Образът беше толкова жив, че почти усещаше всичко, изпитано тогава — даже монетите, които отпечатваха студени кръгчета в плътта му, изгарящата топлина между тези дълги крака, които обгръщаха неговите. „Не ме оставяй, Брай, никога не ме оставяй.“

А после образът изчезна. Той беше отново в джунглата. Дъждът барабанеше по шлема му, водата се стичаше по пончото му. Звукът от реката сега беше само шепот в главата му. Плачеше му се. Ако можеше да задържи образа ѝ поне още малко, докато стигнат до реката.

Ела на себе си, човече! Тя отдавна те е забравила.

Не, не можеше да повярва. Не можеше. Но трябваше да приеме фактите — не беше получавал писма от месеци. Може да е срещнала някой друг. Може наистина да е станало така. Не, в това няма смисъл. Това би могло да стане с всяко друго момиче, но не и с Роуз. Но в

какво има смисъл вече? Тук, в тези джунгли, той беше виждал чудовищни неща, които по-рано не беше мислил за възможни. Сега можеше да повярва на всичко.

Дисниленд Уест. Това беше жаргонното наименование за Виетнам. Измислено място. Но тук, сега, Виетнам беше толкова реален, като нещо, което е погълнал, нещо твърдо и студено, загнездено дълбоко в съзнанието му. Родният му дом вече не изглеждаше реален. Брайън едва можеше да си спомни как се чувства човек, когато върви по тротоар или ляга в легло с чисти бели чаршафи, или прекарва целия ден, без да поглежда през рамо в очакване някой да го застреля.

И Роуз дори не изглеждаше реална. Обикновено тя идваше при него сутрин, в тези първи няколко секунди, преди да се събуди напълно. В тези сиви утрини, в прехода между съня и събуждането, той чувстваше топлината на дъха ѝ до бузата си, сигурен, че ако отвори очи, ще я намери заспала до него — изобилие от черни къдрици върху възглавницата му, дълга ръка със златиста кожа, отпусната на корема му. После някой седнаше тежко на леглото над неговото или започваше да удря по металната стена на бараката и образът ѝ се изпаряваше като лека утринна мъгла.

В реалния свят беше нещо обикновено момчетата да бъдат изоставяни от жените и приятелките си. Онзи нещастник О'Рейли се хвалеше непрекъснато как жена му не можела да му се насити, а миналата седмица дойдоха документите му за развод. Без прощално писмо дори.

Исусе Христе. Ако Роуз само му беше писала. Поне едно писмо. Не искаше нищо повече.

Брайън започна да трепери. Дъждът се беше просмукал през пончото му, мокреше дрехите му. Помисли си за тетрадката, грижливо обвита в непромокаемо парче плат на дъното на раницата му. Дневникът му, който поддържаше от първия ден на този кошмар. Ако някога се измъкне оттук, ще има нужда от него...

Неочакван шум го стресна. Брайън замръзна на място. Шумоленето, много по-близо от преди, сега се долавяше по-ясно. В началото на колоната той забеляза, че Транг клекна с М-16 в позиция, готов за стрелба.

Брайън бързо легна по корем, освободи затвора на своята собствена М-16 и стреля, движенията му бяха точни и механични, като че ли в главата му прещрака ключ. До него Джаксън направи същото. Пред него Матински, едро момче от ферма в Небраска, не особено пъргав, трмаво се втурна за прикритие, радиото на гърба му се клатеше и подскачаше.

Брайън чу бърза стрелба — сякаш изгърмяха поредица от фишеци — и Матински се претърколи с трясък в храсталака като свален хеликоптер.

И в следващия миг се отприщи целият ад.

Още стрелба от автоматични пушки, после тъмнината експлодира в оглушителен взрив от оранжев пламък. Минохвъргачки, о, Исусе, обстрелват ни с минохвъргачки. В продължение на един адски миг нощта се превърна в ден и джунглата скочи върху Брайън в ярките цветове на грандиозна филмова продукция. Клони и пълзящи растения се преплитаха едни в други като змии, обгърнати в мъгла и очертани на фона на сиянието от експлодиралите мини. Нито следа от врага, но, Господи, като че ли стотици пушки стреляха срещу тях, от всеки храст изригваше огън, от всяко проклето дърво. Летящи парчета червена глина жулеха лицето му. Само на десет ярда от лявата му страна се образува кратер с размери на прясно изкопан гроб. Оголените корени на дървото се гърчеха като пръсти на огромен скелет, влачени от въздушните течения на експлозиите — те сякаш се мъчеха да си пробият път до повърхността...

Главата на Брайън се въртеше като празен варел.

Те са ни чакали. Реката. Никога няма да стигнем до реката!

Чу висок, задавен вик и видя Джаксън да коленичи като в молитва.

Половината от черепа му беше отнесена.

О, Исусе, не, не...

Тънко, сиво перде замъгли за миг зрението на Брайън. Ушите му звънтяха. Стори му се, че пушката му тежи поне сто фунта. Всичко наоколо като че ли ставаше на забавен кадър. Като в кошмар, със смисъл, какъвто само сънищата имат...

Къде, по дяволите, е лейтенант Грубер? Защо не поеме нещата в ръцете си?

Друго ослепително оранжево-червено избухване на мина, чу щракването на радиостанцията на Матински и глас — но не на Матински, който крещеше в него:

„Делта Браво, елате, елате, чувате ли ме? Делта Ехо тук. Ударени сме. Изглежда като че ли са ни обградили от всички страни. Имаме нужда от помощ тук, моля ви. Координатите са... 15 00Х... По дя...“

Гласът беше прекъснат.

Обградени от всички страни. Исусе, ако само можеше да ги види. Брайън пусна един откос в храсталака. Чувстваше конвулсиите на земята под себе си, причинени от експлозиите. Опита се да не мисли за тялото, чийто мозък изтичаше в калта до него. Страхуваше се, че ще започне да повръща.

Задушаваше се от вонята на бездимен барут, кръв и изгоряла човешка плът. Мили Боже, те ни обстрелват като патици в стрелбище.

Като заби лакти в земята, Брайън пропълзя в храсталака, хаос от пълзящи растения и гигантска трева. Жлъчката отново се надигаше към гърлото му. Чифт безжизнени очи гледаха втренчено небето на по-малко от два метра от него. Грубер. О, Боже. Дъждът падаше върху тези безжизнени очи, събираше се в тях като в чаша.

Брайън почувства, че силен вик събира сили в слънчевия му сплит. Вик, който ще изкорени докрай останалия му здрав разум.

Но нещо стискаше рамото му, натискаше го надолу. Брайън изви глава и видя пред себе си ориенталско лице с остри черти, наплескано с оранжева кал, и чифт непроницаеми черни очи. Лице като ръждясало острие на брадва. Транг.

— Тихо! — изсъска Транг и посочи към гъсталака от бамбук отляво, отдалечен на две или три дюзини ярда. — Реката е там. Последвай ме.

Брайън погледна назад. В отблясъка на адското зарево той видя, че периметрите им се бяха разтворили в небитието. Липсваше видимата линия за подкрепа, липсваше авторитетен глас, който да ръководи маневрите откъм фланга. Грубер — мъртъв. Радиостанцията, закрепена към гърба на Матински с ремъци — разбита на части: хаос

от отделни медни проводници, печатни платки, деформирана пластмасова кутия. Сержант Старски лежеше мъртъв до нея в локва кръв и стискаше ръчната настройка в замръзнала хватка. Застрелян, преди да може да предаде по радиото координатите им.

Реката. Да. Ако той и Транг можеха да стигнат до реката. На другия бряг на реката имаше пясъчна яма, където можеше да се приземи хеликоптер — така беше казал Диксън. Ако само можеше да се задържи достатъчно дълго, за да отвори излъчващия в инфрачервения спектър патрон и да издълбае дупка за него в земята; приспособлението за приемане на излъчванията в инфрачервения спектър на хеликоптера може да го засече.

Брайън издърпа ръчна граната от колана си, вдигна предпазителя ѝ и я захвърли в храсталака, за да разчисти пътя им. Ярка бяла светкавица, погълната от гъст червен пушек, само част от секундата по-късно — гръмотевичен взрив.

В кратката тишина, която последва експлозията на гранатата, той чу приятния звук на течаща вода. Толкова близо. Не повече от сто ярда. Но тук тези сто ярда бяха равни на сто мили... Те ще стигнат до реката — може би. Но дали ще бъдат цели?

Независимо от съмненията си той последва Транг, който сега пълзеше ниско и тихо като гущер, като прокарваше диагонална пътека през храсталака. Отпред лежеше гъсталакът от бамбук, гравюра от напречни сенки, близък и същевременно далечен като мираж в пустиня.

Изстрел. Край ухото му пропищя куршум. Брайън се държеше ниско към земята, коремът му поемаше всяко избухване на мините като тъп ритник под лъжичката. Придвижваше се напред с помощта на коленете и лактите си, болезнено напредваше, клони и корени деряха лицето му, в устата му скърцаше пясък.

Не мисли за смъртта. Не мисли за рая и ада или за каквото и да било друго — мисли само за едно: как да се измъкнеш оттук.

Не изпускаше от очи тъмната фигура на Транг отпред, не смееше да мигне, за да не го изпусне от очи. Още малко напред. Моля ти се, Боже. Само още няколко фута.

Тънки листа с остри като бръснач ръбове бодяха и режиха лицето му. Стройни бамбукови пръчки проблясваха като полиран нефрит и падаха настрана със сухо пращане. Коленете му потънаха в тинестата

речна кал, която го обви със смрад на гниеца растителност. Звукът от течаща вода изпълни ушите му, най-чудесният звук на света.

Той вече можеше да види през бамбука блясък на лунна светлина върху черен сатен, о, Исусе, реката. Сърцето му подскочи. От другата страна на реката се простираше дълга ивица пясък, достатъчна за приземяване на хеликоптер.

Молитва, на която беше отговорено като по чудо: Брайън чу над главата си далечното свистене на роторни перки. Търсят ни. Чувство на облекчение премина като огън през него. Заопипва якето си за патрона с излъчване в инфрачервения спектър.

Ръцете му трепереха, докато разтваряше обвитото във фолио пакетче и изравяше дупка в кишавата земя. Врагът нямаше да забележи нищо, но от хеликоптера щяха да го засекаат.

Точно тогава тънката фигура на Транг се отлепи от земята и притича полуприведена до брега на реката, така леко и безшумно като плъзгане на масло по водна повърхност. Внезапно бамбуковият гъсталак експлодира в корона от червен огън. Брайън усети, че нещо се блъсна в него, влак със скорост сто и петдесет мили в час...

Огромна свистяща тъмнина падна върху него като нож на гилотина и го отрязва от съзнанието му.

Когато дойде на себе си, имаше чувството, че през стомаха му беше прекаран огромен, нажежен до червено шиш, който го беше заковал към земята. Опита се да креци, но в дробовете му като че ли нямаше никакъв въздух. Беше останала само агонията, огромна, горяща и бездънна, в която някак се беше претърколил.

Плъзна се отново към сивия ръб на безсъзнанието. Неясни шумове се носеха около него. Мъже крещяха. Автомати грачеха.

Бавно, агонизиращо, в непосилна борба със сивата вълна на безсъзнанието, която го теглеше назад, Брайън успя да се изправи до седнало положение. Вгледа се в накъсаните на парчета останки от пончото му. О, Исусе, беше ударен лошо. Кръв. Много кръв. Запита се дали ще умре.

Никога не е бил така уплашен. Не искаше да умре. И най-вече, не можеше да умре тук, в тази забравена от Бога лайняна дупка, като останка, плесеняваща върху мръсна чиния.

Обещах на Роуз, че ще се върна. Обещах.

Брайън дочу агонизиращ стон и очите му затърсиха в тъмнината. Видя го. Транг. С лице в калта и остатък от натрошена кост там, където беше десният му крак.

О, Исусе... мина. Той е попаднал на мина.

Като се опита да пропъди белия огън, който ръфаше и извиваше червата му, Брайън допълзя до Транг и прокара ръка под тесните му рамене. Коленичи и го изтегли нагоре така, че главата му да легне на бедрото му.

— Трябва да се махаме оттук, приятелю — каза той задавено. — Трябва да минем на другия бряг.

Брайън се вгледа в небето. Видя червените светлини на боен хеликоптер „Кобра“, които направиха широка дъга, после последва експлозия — над дърветата се разтвориха гигантски бели и оранжеви цветове — като красиво отровно цвете от градината на Рапачини.

— Didi mau! Didi mau! — Транг клатеше глава, лицето му — пепеляв кръг в сутрешния сумрак.

— Не — с мъка каза Брайън. — Няма начин да те изоставя.

Транг му беше спасил живота веднъж. Брайън не беше забравил.

Той стегна ръката си около раменете на Транг и усети свирепото превъртане на шиша в стомаха си. Обзе го слабост. В главата му нещо силно запищя, сякаш забръмча рояк комари от джунглата. Пребори се с вълната на слабост, която го заля.

По-късно, човече, не можеш да загубиш шанса си точно сега. Съвсем близо си. Никой не се предава точно на финала.

Реката, реката.

Трябва да преминеш на другия бряг.

Брайън започна бавно да пълзи през калта от воняща смрад и бамбук към брега на реката — с дясната ръка беше обхванал Транг под мишниците, ползваше за опора левия си лакът.

Болката се надигна и забалансира като звук, който би могъл да разбие кристал. Мозъкът му се гърчеше, влизаше и излизаше от бездната на безсъзнанието.

Исусе... Той вървя през водата, превърна я във вино... Оулд Ман Ривър... той се търкаля... търкаля...

Транг тежеше много, толкова тежък... как е възможно... дете като него?

Коленете му потъваха в дълбока киша, вода напълни устата му, ноздрите му. Брайън повдигна главата си нагоре, задавен от раздираща кашлица. Сивата мъгла над очите му се отърколи настрана и той видя, че е до кръста във вода.

Водата прибра крилете си около него и единственото нещо, което можеше да прави, беше да задържа отпуснатото тяло на Транг, да не допусне то да бъде повлечено от бавното течение. Бореше се да задържи и двамата на повърхността, като опъваше глава назад, когато черната вода пропълзяваше в устата му или се промъкваше в ноздрите му.

Погледна право нагоре и видя, че облаците се разкъсват. Небето под тях имаше цвета на отзвучаваща синина, жълто и розово. Няколко звезди просветнаха между разреждащите се облаци като през отломъци от кост. Зазоряваше се.

Заплака. Толкова е близо, а не можеше да го направи. Усещаше как последните останки от силите му изтичаха от него надолу по реката, понесени от течението. А болката нарастваше, огромна и ужасна, планина от начупени стъкла, която той трябваше да изкачи с голи ръце и колене.

И тогава до него достигна глас, далечен, но ясен като ехо в дълъг коридор. Гласът на Роуз.

Ти обеща, Брайън. Обеща ми, че ще се върнеш. Ти обеща...

Но неговото обещание вече беше без значение. Толкова дълго време беше изминало, откакто беше държал Роуз в ръцете си. Някъде в този безкраен коридор от време той я беше изгубил. Или тя беше изгубила него...

Тя беше престанала да го обича... А сега беше време да се отпусне.

Искаше да се отпусне. Да престане да се бори с тази изгаряща агония и да се остави на бавното течение, успокоен, безтегловен, като клонче или тревичка...

Транг се размърда слабо в ръцете му и той разбра, че не може да се отпусне, не още. Поне заради Транг.

Брайън, събрал сила, каквато не притежаваше, със сърце, близо до пръсване от усилието да крепи и двамата над водата, заплува към другия бряг.

ГЛАВА 13

Тиен Сунг, 1969 година

Трупове бяха наредени като цепеници до бетонната стена на операционната — маслиненосиви униформи, втвърдени от засъхнала кръв, невиждащи очи, втренчени в тавана с безизразен поглед. Рейчъл се приближи и забеляза, че в един от трупове на горната редица все още имаше живот. Смрази се от ужас. Очите му се въртяха върху лице, което не беше в истинския смисъл на думата лице, а маска от съсирена кръв. Ето, тя протяга ръце, а те сякаш са от ластик — разтягат се още и още, безкрайно — преди накрая да обгърнат раменете му. Бори се отчаяно да го освободи — може би все още може да го спаси, може би все още има време. И тогава сълзи започнаха да текат от очите му като кални потоци надолу по разрушената пустиня на лицето му. Устата му се отвори и той извика.

— Защо ме остави да умра? Аз съм синът ти. Защо...

Рейчъл се събуди внезапно и бързо седна в тясното желязно легло, обляна в студена пот, сърцето ѝ беше заседнало като камък в гърлото. Разтърка очи с лепкави, треперещи ръце.

Кошмар, само глупав кошмар, каза си тя. Но, о, Боже, толкова истински. И онова лице. Онази кървава маска. Тя го познаваше.

Момчето, което беше убила.

Той каза, че е мой... но не, няма да мисля за това. Ако започна да мисля за аборта отново, плюс всичко това тук, ще полудея.

Шум от блъскане. Някой удряше по вратата.

— Доктор Розентал! — извика женски глас. Чуването престана, вратата се откряна и в отвора се подаде глава. Нежни черти, права коса, стегната отзад на възел. Една от вьетнамските медицински сестри.

— Докторе... моля, трябва да дойдете!

— Ти ли си, Лили? — Рейчъл се чувстваше отпаднала, дезориентирана. Тялото ѝ тежеше като олово, сякаш си беше инжектирала цяла спринцовка новокаин. Тази нощ можа да си легне за

първи път от четирийсет и осем часа. Имаше чувството, че не беше спала истински от пристигането си във Виетнам преди шест седмици.

Тя отхвърли настрана мрежата против комари в тъмнината и спусна крака от леглото, напипа един сиво-кафяв панталон, смачкан на пода, и го издърпа над мъжката риза, която почти покриваше коленете ѝ.

— Аз съм. Току-що дойде хеликоптер — отговори Лили малко задъхано. — Осем ранени. Повечето в много тежко състояние. Доктор Мак Дъгъл има нужда от вас в помещението за сортировка.

— Колко лошо е лошото? — запита Рейчъл.

Изправи се, дръпна верижката, свързана с единичната електрическа крушка отгоре. Ярка светлина я удари в лицето и я събуди окончателно. Огледа механично малката бетонна стая, която делеше с Кей — две железни болнични легла под мрежи за комари и единичен разнебитен гардероб. Дървени летви вместо прозорци. Голи стени, с изключение на пропуканото огледало до гардероба и плаката „Благодарните мъртви“, който Кей беше закрепила с лепенки над леглото си. Видя, че леглото на Кей е празно. Хубаво. Ще има нужда от Кей. И от Лили също.

Отправи поглед към Лили, която чакаше изправена на прага. Бялата ѝ престилка беше смачкана, цялата на петна от кръв. Дребничка и крехка като изящно изработена фигурка от слонова кост, тя притежаваше енергията и издръжливостта на воден бивол. Можеше да издържи дни наред без сън, без да изглежда уморена. Веднъж Рейчъл я беше видяла да събаря на земята двестафунтов моряк, не на себе си от прекомерното количество хероин, което беше поел.

— Взводът им е попаднал в засада — каза Лили. Английският ѝ беше съвършен. Преди войната баща ѝ е бил висш държавен служител. — Петима са били убити — тя направи пауза и добави тихо. — От вида на живите изглежда, че късметлии в случая са мъртвите.

Рейчъл си помисли за младия моряк, който беше умрял вчера поради нейна грешка. Момчето от нейния сън.

Обхвана я парализираща безпомощност.

Помисли си: „Не мога да отида там. Не мога да допусна това да се случи отново.“

Но знаеше, че ще отиде. Паниката беше лукс. Нямаше време за това.

— Кажи на Мак, че идвам — надигна се Рейчъл.

Лили кимна и изчезна, като остави вратата откритата.

Рейчъл натика голите си крака в чифт виетнамски обувки, направени от стара автомобилна гума, навървени с ивици стар брезент, защити отгоре. Беше ги купила от уличен продавач в Да Нанг за трийсет и пет пиастри. Скъпите обувки, които беше донесла от Ню Йорк, се бяха разпаднали на части само след две седмици носене в мусоновата кал на Тиен Сунг.

Спря пред огледалото, за да върже златистокестенявите вълни, които се спускаха в безредие по гърба ѝ в едно-единствено дебело чиле, завито в разхлабен възел, промушен с малка заострена пръчица, която влизаше в ивица от кожа на дупки, за да образува нещо като шнола.

Вгледа се в пропуканото огледало в продължение на една дълга минута — бледо лице, червени сенки под очите. Господи! Изглеждам като мисионерка от мелодрама, която се бори с чума и мравки убийци в сърцето на Африка.

Почувства трепета на мрачно задоволство, после срам. Наказваш се, нали? Власеницата и часът на посипване с пепел. В главната роля Рейчъл Розентал. Какво следва? Пак власеница или самобичуване?

Да, окей, може би точно така се започна. Идването тук беше начин да се самонакаже за Дейвид и за бебето. Но не сега, не повече. Сега тя наистина искаше да помогне, да промени нещата, макар и малко.

Рейчъл тръгна, блъсна нетърпеливо полуотворената врата и закрачи в покрития проход по протежение на бетонната сграда, наподобяваща барака. Забеляза, че сутринта отваряше вече кървясалото си око. Слънчевата светлина се отразяваше от ламаринените покриви. Селото започваше да се размърдва, въпреки че беше още рано. Забеляза група конични сламени шапки да се движат между високите стъбла в оризовите ниви. Можеше да чуе тъжното мучене на водните биволи, скърцането на колелата на волска каруца по някакъв разранен от коловози междуселски път. И друг звук, дразнец, чужд: свистенето на перките на хеликоптер, който режеше неподвижния въздух.

Напомняше ѝ за какво беше тук.

Затича се, обувките ѝ шляпаха по бетона със заглушени равномерни звуци. Проходът премина внезапно в кална пътека през горичката от палмови дървета и водеше до болницата, намираща се на около петдесет ярда. Рейчъл стъпи на пътеката и потъна в кал до глезените.

— По дяволите! — изруга тя тихо.

В неясната светлина почти преплува през калта до временното дървено мостче — две до четири дъски, една до друга, покрити с втвърдена кал. По дяволите мусоните, винаги би предпочела калта на Ню Йорк пред това. Премина по дъските, като потискаше желанието си да тича.

Най-сетне пред нея изплува неясната сграда на болницата. Два етажа, разпадаща се мазилка, обрасла с яркочервени цветове и лиани с дебелината на мъжка ръка. Стара, очарователна сграда, толкова френска, колкото всичко, което би могло да се открие в сърцето на Париж... и последното място в света, в което нормален човек би поискал да влезе.

Като заобиколи източната стена, където площадката за приземяване се свързваше с входа към двора, Рейчъл видя хеликоптера — голям, транспортен „Чинук“. Перките му описваха мързеливи дъги на фона на ягодово млечното небе, товарната му част зееше отворена. Лекари в зелени униформи и бели ленти на ръцете разтоварваха нещо на носилка.

Нещо, обвито в кървави превръзки.

Врълхлетя я спомен. Шести клас. Бяха отишли до пазара в Долен Манхатън. Спомни си редиците от заклани говеда, закачени на куки, кървави, с одрани кожи, изложени на показ; тогава тя повърна закуската си право върху покрития с дървени стърготини под. Това, което лежеше върху носилката, приличаше болезнено на един от тези кървави трупове.

Вълна от паника премина през нея.

А ако това се повтори? Ако стана причина за смъртта на още някого. Какво...

Не, тя трябва да прогони тези мисли от главата си. И да тича.

Не мисли. Не чувствай. Просто включи замръзалия си задник в действие.

Гърленият глас на Кей забръмча в ушите ѝ: „Това е като венециански щори. Дърпаш шнура и виждаш само това, което си длъжна да виждаш, изолираш останалото. В противен случай ще полудееш“.

Рейчъл пое дъх и влезе. Помещението напомняше повече на фабрично хале, отколкото на приемна към операционната. Временни улеснения за пресяване на ранените в стила на армейските хирургически поделения, подпомагани от корпус „Кристи“ — една благотворителна католическа болница. Дървени магарета за носилките, висящи телени клупове за бързо преливане на кръв и глюкоза. А в ъгъла под полиците с лекарства и превързочни материали имаше петдесетгалонови бидони с вода: там се накисваха кървавите ивици марля и когато мазнината и частиците от плътта се вдигнеха на повърхността, се изпираха и използваха отново. Нямахме сложна апаратура, нито колички.

Единственият реверанс към дваисети век беше електричеството, осигурено от упорит стар генератор, чийто слаб вой се чуваше над виковете на лекари, сестри и умиращи в агония мъже.

Стаята за преразпределение беше пълна с ранени войници, които преместваха в операционната, отделена с параван. Някои викаха, умопомрачени от болка.

Кръвта беше навсякъде, просмукваше се в кървави превръзки и вкоравени от кал униформи, бликаше от артериални рани, образуваше локви на пода.

Рейчъл откри доктор Мак Дъгъл в ъгъла: беше с едри рамене, отпуснати от умора, посивяваща възчервеникава грива, сега надвесена над двойната ампутация — и двата крака, отрязани до коленете. Момчето — с лице като бито мляко — изглеждаше не по-възрастно от седемнадесет. Той се извиваше в агония и крещеше.

— Мамо! Мамо!

Стори ѝ се, че нещо се скъса в сърцето ѝ — както мека буца пръст се свлича надолу по стръмен склон. Толкова млад, мили Боже, никога няма да свикна с това. Те са почти деца...

— Помогни ми тук — извика я Мак с плътния си шотландски гърлен говор. Изглеждаше като пребит. — Стегни тази вена. Добре. Задръж я, докато почистя. Това е, по-чиста ампутация не бих могъл да направя. Дана! — извика той на една от сестрите. — Започни

преливане, закарай го в предоперационната в отдел „Изчакване“ — а когато Рейчъл вдигна въпросително вежди, каза с характерната си енергичност. — Той ще живее. Няма да рита повече топка с момчетата вкъщи, но ще живее.

— Мамо — проплака момчето и впи пръсти в ръката на Рейчъл.

Сърцето ѝ се преобърна и в продължение на един агонизиращ миг тя си помисли за нейното собствено изгубено бебе и за бебетата, които никога няма да има. Тя леко погали лицето му, после бързо го прехвърли на Дана.

Вдигна очи и видя Кей, набитата ѝ фигура в окървавена бяла престилка, стегнато лице под гъсти, разрошени тъмнокестеняви къдрици — тя даваше резки, отривисти нареждания на сестрите и санитарите, за които отговаряше.

— Пусни кръв тук. Не ми казвай, че не можеш да намериш вена... използвай градински маркуч, ако трябва... но я открий.

Тя хвана погледа на Рейчъл и ѝ отпрати бърза усмивка.

— Добре дошла на „Янки“ стадиона. Мисля, че ще бием червените тази вечер.

Рейчъл се насили да ѝ отговори... с мрачна усмивка. Техният черен хумор не беше много за смях, но запазваше разума им.

Далечен повик от първия ѝ ден тук. Само шест седмици? Струваше ѝ се, че е изминала година. След два дни пътуване със самолет тя беше пристигнала в Да Нанг. Последва безкрайно и неудобно пътуване с джип до Тиен Сунг, за да попадне директно в суетня като тази. Даже по-лоша. Селото наблизко беше бомбардирано. Разкъсани деца, бременни жени. А тя просто стоеше с отворена уста, замръзнала от ужаса пред очите ѝ, парализирана — докато някой ѝ тикна ножицата в ръката и ѝ заповяда да отреже крака на двегодишно момиченце, който се клатеше от глезена надолу само на сухожилие.

Но се беше научила, и то бързо. Първо действай, паниката — по-късно. Как да сортира тези, които ще умрат, от онези, които имат шанс. Умиращите бяха закарвани зад параван в ъгъла, за да умрат спокойно, не пред очите на всички. Тези, които трябваше незабавно да се оперират, бяха изпращани в предоперационната, отбелязана с „Предимство“ или „Изчакване“.

— Когато бяхме деца — каза ѝ Кей първия ден, — се правехме на лекари. Сега се правим на Господ.

„И понякога правим грешки — мислеше си Рейчъл, — защото не сме богове, а само човешки същества, които се опитват да направят максималното, но всъщност никога не можем да отговорим напълно на изискванията.“

Като онзи морски пехотинец от Арканзас с бебешкото лице вчера; той я беше молил да не го оставя, каза ѝ, че ще умре, а тя му отговори, че няма защо да се безпокои. Разбито капаче на коляното, това беше всичко. Изпрати го в хирургията след други двама, определени за незабавна операция, по-зле от него — според нейната преценка. Когато го провери пет минути по-късно, той беше вече мъртъв. Блокиране на сърцето. После чак се сети защо — масивен белодробен тромбоемболизъм вследствие нараняването.

Споменът предизвика нова болка. Боже, моля те, не допускай да направя друга такава грешка.

Рейчъл тръгна да посрещне носилката, която внасяха. Ще има ли надежда за този? Поне беше цял.

Първото нещо, което забеляза, беше, че е висок. Облепените му с кал ботуши висяха над края на носилката. Слабото му лице беше само кости. Дрехите му бяха мокри и кални, като че ли го бяха открили да лежи в оризова нива. Превръзките около корема му бяха просмукани с кръв. Беше в безсъзнание, а кожата му — восъчно бяла, почти прозрачна, с цвета на парафин. Цветът на смъртта.

Неочаквано тя изпита силно нежелание да знае какво имаше под тези превръзки. Имаше чувството, че по гърба ѝ пролази студенина, сякаш в тила ѝ духаше ледено течение.

Едва успя да напипа пулса. Измери кръвното налягане — осемдесет на двадесет. Много лошо. Класически шок. Устните бяха посинели, дишането му беше затруднено — цианоза. Исусе, животът му се изплъзваше през пръстите ѝ.

— Трябва да се прелее кръв! — извика тя на Мередит Барнс, която се въртеше около нея. — Лумен 16. Вземете кръв за анализ. Ще има нужда най-малко от шест единици. И пеницилин.

Рейчъл вмъкна тръбичката за дренаж на стомаха и започна да сваля превръзката от корема му. Исусе! О, Исусе! Беше даже по-лошо, отколкото си мислеше. Зееща дупка, пробита като от удар на професионален боксьор. Разкъсан перитонеум. Сиво-бели клупове черва през него.

И тогава тя разбра със сигурност — сякаш ясен и твърд глас ѝ го казваше в ухото — че той ще умре. Каквото и да направи, той ще умре. Най-доброто, което можеше да направи за него, беше да го отпрати зад паравана, за да умре в покой.

Погледна отново лицето му и дъхът ѝ секна в гърлото. Тялото ѝ се вкамени. Не можеше да се помръдне, нито да диша, нито да преглъща.

Беше в съзнание и очите му гледаха право в нея. Те бяха странно прозрачни и блестяха като утринна светлина от потъналите очни ями на умиращото му лице.

Усмиваше се.

Нещо стана с Рейчъл. Като че ли нещо се беше разпукало, нещо забравено дълбоко в нея си запробива път към светлината — като стрък трева, промъкващ се в пукнатина над пропаст. Измина цял миг, преди да може да разбере какво е това. Не беше се чувствала така от дълго време.

Надежда.

Горещи сълзи препълниха очите ѝ и се стекоха надолу по бузите ѝ.

Раненият войник вдигна ръце и леко я докосна по бузата, върховете на пръстите му бяха меки като листа.

— Роуз — прошепна той. — Не плачи, Роузи. Идвам при тебе. Роуз...

Един от лекарите, плещест черен мъж, поклати глава.

— Вика това име, откакто го измъкнахме от реката. Не можете си представи какво чудо беше. Стомахът му — разкъсан, разпилян, а той плува срещу нас като че ли е Исус Христос или нещо подобно. И влачи мъртвото си приятелче заедно със себе си. Изглежда, че и той е само за GR.

GR. Регистрация за мъртвите. На труповете се поставят етикети, натикват се в чували и се изпращат вкъщи на скърбящите семейства. Студът в нея се превърна в огън при мисълта, че и този също ще бъде извозен като още една бройка багаж, натъпкан в търбуха на товарното отделение.

— Не, нещо трябва да се направи — каза Рейчъл, обхваната от свирепа решителност, която сякаш накара мускулите и костите ѝ да затрептят като опънати жици.

Тя започна бързо да действа — извади най-големите парчета шрапнел; стягаше артерии. Почисти раната, дезинфектира я с марля, напоена с петролат.

— Може ли да погледна? — стресна я дълбок глас зад нея. Вдигна очи. Доктор Мак Дъгъл се мръщеше, рунтавите му червеникавосиви вежди се спускаха над големи, тъжни, кафяви очи.

Прегледът му беше бърз, но щателен. Дръпна Рейчъл настрана и ѝ каза заключението си.

— Загубил е много кръв. И изглежда, че десният му бъбрек ще трябва да се махне. Виждам много пробиви по перитонеума и силни увреждания на червата. Господи, момиче, само твоите ръце няма да бъдат достатъчни за него, трябва да се оперира. Трябва чудо да стане, за да го спасим. Дори да издържи оперативната намеса, няма да преживее шока и перитонита след това. Няма нужда да ти обяснявам какви са изгледите за възстановяване — той постави широката си бащинска ръка на рамото ѝ. — Знам, че мразиш да губиш, Рейчъл. Никога не съм срещал друг, който да се бори така, но най-доброто, което можеш да направиш за него, е да го оставиш да си отиде в мир.

Рейчъл задържа погледа на тъжните му очи в един безкраен и дълъг миг.

— Моля те, остави ме да опитам, Мак. Ще имам нужда и от тебе. Мога да асистирам. Не знам дали ще го спасим, но защо да не опитаме. Не искам да го лишаваме от последния му шанс.

Мак притвори очи, като обмисляше молбата ѝ. Рейчъл задържа дъх. Отговорността беше негова. Можеше и да откаже.

Накрая я погледна като снизходителен баща, който отстъпва пред упоритото си дете.

— Направи тогава каквото трябва — каза той и въздъхна.

Рейчъл нареди на санитарите да отнесат пациента в предоперационната. Погледна още веднъж в тези чисти очи, които продължаваха да се усмихват и тя разбра, че не би могла да се откаже от този човек, както не би могла да се откаже от собствената си плът и кръв.

Рейчъл хвърли поглед на картончето му и преписа името и номера за идентифициране.

Редник Брайън Маккланакън.

— Дръж се, Брайън — прошепна тя. — Дръж се заради мен! Ще го направиш, нали?

* * *

Рейчъл се събуди от дъжда, който тропаше по ламаринения покрив. Отвори очи. Беше тъмно, но тя забеляза гигантския бръмбар, който пълзеше по стената пред нея. Все още сънлива и някак отдалечена, тя проследи лъкатушенията му. Нещо я измъчваше... нещо, което трябваше да си спомни.

Ето, то прие ясна форма. Вълна от тревога я разтърси и тя напълно се събуди. Брайън Маккланакън. Три дни след коремната операция и все още нямаше сигурност дали ще остане жив. Може би умира точно сега, докато тя си лежи тук...

Рейчъл нетърпеливо отметна тънкото си памучно одеяло и скочи от леглото. Беше почти облечена, когато Кей се размърда. Тя седна в леглото, разтърка очи и погледна слабо светещия циферблат на ръчния си часовник.

— Да не си се побъркала? — промърмори Кей неясно. — Три часа сутринта е! Първата спокойна нощ, която имаме от седмици. Какво има?

„Знае, че не ходя до тоалетната, преди да съмне — помисли си Рейчъл, — не и когато това означава да стоя в един фут вода, заобиколена от насекоми и змии.“

— Съжалявам, че те събудих — каза Рейчъл. — Искам да проверя един мой пациент. Тревожа се малко за него. Беше вдигнал температура снощи.

Сега Кей напълно се беше събудила, скочи от леглото, светна лампата. Застана намръщена пред Рейчъл, кафявите ѝ очи бяха зачервени и подпухнали, някак голи и безпомощни без очилата ѝ. Носеше чифт смачкани долни гащета и яркочервена риза с отпечатан отпред въпрос:

„Какво, ако те обявят война и никой не отиде?“

— Името на този пациент да не е случайно Брайън Маккланакън? — запита студено Кей. — Същият този Брайън Маккланакън, около когото се въртиш като квачка, откакто е излязъл от хирургията? Снощи Дана дойде при мен обляна в сълзи — крещяла си й, че не ти е казала веднага, че той има температура. Като че ли моите сестри няма какво друго да правят по цели дни, освен да се мотаят наоколо с термометри в ръка.

— Не трябваше да бъда така рязка с Дана — извини се Рейчъл. — Тя е добра сестра.

Рейчъл наистина съжаляваше, но Брайън беше нещо специално. Някакво чудо. Не можеха ли да разберат това? Едва беше минал през операционната, едва се беше задържал, това е вярно, но все още беше жив и, дяволите да го вземат, тя възнамеряваше да направи всичко възможно да остане жив.

Кафявите очи на Кей гневно проблясваха.

— Добра? Казваш, че е добра. Тя е страхотна. На всички мои сестри трябва да бъдат дадени почетни медали. Вместо това ги ритат по задника. Години подред си казваме помежду си, че нещата ще се оправят, когато броят на жените лекари се увеличи. Но ще ти кажа нещо, което съм научила — задник в бяла престилка си остава задник, няма значение какво има отпред — тя спря, пое дълбоко дъх и гневът й внезапно изчезна. В следващия миг Кей гледаше Рейчъл и се смееше. — Освен това, ти не можеш да отидеш, където и да било така.

— Как?

— В този панталон.

Рейчъл беше приключила с обличането си — сега се огледа и видя, че по погрешка беше обула панталона на Кей. Крачолите висяха около бедрата й, глезените й стърчаха под подгъва. Отпусна се на леглото и започна да се смее. И разбра, че не може да спре.

— Мисля, че полудявам — каза тя, докато изтриваше сълзите си с опакото на ръката си.

— Искаш ли да поговорим за това? — Кей се отпусна на дюшека и запали цигара.

Рейчъл задържа поглед върху плаката „Благодарните мъртви“ над леглото на Кей — скелет, заобиколен с цветя на флуоресцентно пурпурен фон. Обява за концерт в „Уинтърланд Одиториум“ през октомври 1966 г.

— Сложно е — каза тя. — Не съм сигурна, че аз самата съм наясно със себе си. Просто имам такова едно чувство... че ако го изтърва... това би означавало... не знам... да се кача на експреса на лудите веднъж завинаги.

— Не можеш — от устата на Кей се проточи струйка дим и се заплете в мрежата против комари. — Това е крайната гара. Тук всички сме малко луди, Розентал.

— Това, което става с мен, е различно. Не е... само войната. И аз самата съм вътре в него. Всичко, което се случи преди.

— Ти направи каквото трябваше да направиш — каза Кей бързо. И Рейчъл си спомни колко добра към нея беше Кей през цялото време.

Спомни си нощта не много отдавна, когато Кей беше осигурила отиване в Да Нанг с военната амбулаторна кола. Първото вкусване на кимчи в ресторантче на някаква задна уличка, което се обслужваше от много стара жена. Имаше кухненска барачка и три клатеци се маси за игра на карти. След това отидоха в бар, нагъчкан с шумни морски пехотинци и високо пусната американска музика. Там, под звуците на „Dok on the Bay“ на Отис Рединг и в копнеж по дома тя се беше напила. Господи, как само повръща след това! Цялото количество кимчи и водката обявиха война на стомаха ѝ. Кей стискаше косата ѝ назад, докато повръщаше в храстите, а после я прегърна състрадателно и изтри сълзите ѝ.

— Да, навремето изгледаше правилно — каза Рейчъл и отново започна да се смее. Само че сега нямаше нищо смешно. Смехът заседна в гърлото ѝ като хапка, която не искаше да слезе надолу. — Сега, когато се замисля за това... струва ми се, че умирам. Когато бях дете, единственото, което истински исках, беше да имам сестричка. И мама винаги ми казваше, че някой ден ще имам мои собствени бебета, толкова много, колкото поискам. Никога не ми е идвало наум, нито веднъж, че няма да мога да... имам деца. Или поне едно дете. Едно бебе. Толкова ли много искам? Много ли е?

— Хей, погледни ме — каза Кей. — Съмнявам се дали ще се намери някой достатъчно чудат да поиска да се ожени за мен, а още по-малко да има дете от мен — опитваше се да извади Рейчъл с шега от отчаянието ѝ, но тя видя, че присвитите ѝ заради пушека очи бяха влажни. — Съжалявам. Ей, не си губи времето. Това е монета от 10 цента. Печелиш едно обаждане по телефона.

Рейчъл се насили да се усмихне.

— На кого да се обадя?

— Не знам. На Господ може би. И слушай, ако се свържеш с него, би ли му казала и за мен? Каж ми да прекрати тази война, за да престана да пуша тези мръсни цигари, които ме отровиха — нещо в гласа ѝ леко задраска и тя смачка цигарата си в празната кутия от сардини на пода до леглото ѝ.

Рейчъл се усмихна.

— Мисля, че всички ние сме изкривени — по един или друг начин.

— Веднъж прочетох един разказ — каза Кей, — от О'Хенри. За момичето, което било много болно от пневмония. Единственото, което можело да прави, било да лежи в леглото си и да гледа през прозореца бръшляна, който обвивал стената отсреща. Имало приятел — художник, който живеел на долния етаж. Един ден момичето му казало, че когато падне последният лист, ще умре. Било зима. Всички листа паднали, с изключение на един последен. Той продължавал да виси. И тя не умряла. Всъщност дори започнала да оздравява. А когато била вече достатъчно добре, за да стане от леглото, разбрала защо този последен лист не паднал — бил нарисуван от художника. Иронията е, че той е този, който умира накрая — защото е стоял в дъжда и снега да рисува този проклет лист на стената.

— Не се безпокой — каза Рейчъл и се засмя, докато се измъкваше от панталона на Кей и търсеше своя собствен под леглото. — Аз няма да се простудя. Малария — може би. Или топлинен удар. Но определено не пневмония.

— Не мислех за това. Просто се чудех — Кей стана и намери нов пакет „Салем“ в гардероба. Бавно смъкна целофана. — Какво би станало с онова момиче, ако последният лист беше паднал? — прекоси стаята и сложи ръце върху раменете на Рейчъл. — Дай си почивка, дете. Това твое сърце има нужда от почивка при целия километраж, с които го натоварваш. Вслушай се в съвета ми, остави го засега, тук нямаш нужда от него.

* * *

Дъждът беше спрял, но пътеката към болницата се беше превърнала в море от кал.

Висок, свистящ звук процепи небето. Когато го чу, Рейчъл подбираше пътя си по дъските, които бяха поставени върху калната пътека.

Мини.

Просна се на земята в топлата кал, точно когато оглушителното „Хууумп!“ разлюля въздуха. Вдигна глава и видя мътния отровно оранжев цвят над дърветата на около четвърт миля. Студена паника се сви около сърцето ѝ. Имаше бомбардировки и по-рано — в джунглата около селото, но никога толкова близко.

Ако ни ударят? Какво би станало, ако...

Простена тихо и стисна очи пред ужасяващия оранжев блясък, като същевременно затисна с ръце звънтящите си уши, когато друга мина изсвистя над главата ѝ и се взриви — този път много по-близо, ако се съди по звука.

Страшно беше изплашена, но не за себе си. Мислеше за Брайън, проснат на леглото си в безсъзнание, слаб и блед, обвит в бинтове до брадичката. Признаците му на живот все още бяха толкова нищожни, ако бъде подложен и на най-малката травма, ще умре. Трябва да отиде при него, да се увери, че е добре.

Като захлопна вратата пред собствения си страх от смъртта, Рейчъл запълзя на ръце и колене през калта към болницата. Ракетите идваха една след друга сега — като излязло от контрол празненство в чест на Четвърти юли. Въздухът се люлееше като пиян от избухванията им. Изкуствена заря оцвети небето над дърветата в оранжево, жълто и червено. Усети нещо горчиво върху езика си. Барут. О, Господи, те са точно над нас!

Болницата беше без осветление. Разбра със свито сърце, че генераторът сигурно е улучен. Премина с опипване през сводестия вход към открития двор. Старите плочки бяха начупени и повдигнати от постоянната влага и тя се спъна няколко пъти, докато стигна до двойната врата, която водеше към отделението.

Тъмен коридор, после внезапна, заслепяваща светлина. Някой беше светнал с фенер в лицето ѝ. Премигна и вдигна ръка, за да се защити. Светнаха и други фенерчета, проблясваха луди дъги, хвърляха трескава светлина, образуваща сенки над отделението. Когато очите ѝ

привикнаха, тя видя, че Лили се опитва да завлече под леглото два пъти по-голям от нея изпаднал в безсъзнание ранен. Подхранващите системи се бяха извадили и ярко, тъмночервено петно бавно се разстиляше по превръзките, които покриваха гръдния му кош.

Рейчъл се втурна напред, за да помогне на Лили, но тя поклати отрицателно глава, като я блъсна настрана.

— Няма време. Смъкни и другите долу. Ако ни улучат, ще бъдем в по-голяма безопасност под леглата.

Като заглуши за миг тревогата си за Брайън, Рейчъл се запита какво би станало с всички тези бедни момчета тук, всичките свързани с нея в известен смисъл — и беше обхваната от паника. Или ако бъдат принудени да се евакуират, агонията, през която трябва да минат и отрицателното въздействие върху зарастващите рани. Господи моля те помогни им — направи така, че това да престане.

Гръм разклати сградата и ивици яркочервено небе проблеснаха между процеците на закованите с дървени летви прозорци. Дочу далечни писъци, квичене на прасета и разбра, че снаряд е улучил селото върху склона долу. Ще бъде ли някой от тях в безопасност, ако бъде улучена тази стара сграда?

И Брайън. Беше толкова зле снощи, с висока температура. Мак беше прав за перитонита. Независимо от това колко внимателно беше почистила раните му, въпреки стремежа ѝ да отстрани всяко парченце от шрапнел и всяка мръсотия, възпалението беше неминуемо. Мак — тя знаеше това — не се надяваше особено много. При състоянието на Брайън нещата висяха на косъм и при най-добри условия, а това тук...

Моля те, Боже, нека той да бъде добре. Да издържи тази нощ. Аз ще се погрижа за останалите.

Втурна се надолу по пътеката, която разделяше редиците легла до всяка стена, минаваше покрай сестри и санитарии, които успокояваха едни пациенти и се бореха с други. Леглото на Брайън беше последно. Най-сетне го видя в слабата, премигваща светлина. Празно.

Изгаряща болка експлодира в гърдите ѝ, сякаш беше улучена от мина.

— Не! — изкрещя тя. — Не!

Почти обезумяла, Рейчъл впи пръсти в ръката на сестрата, която изтича край нея. Дана, позна я по пепеляворусата коса, сега измъкната от фибите ѝ. Слабото ѝ лице беше бледо и изплашено. Тя държеше

шише с Рингеров разтвор, когато Рейчъл сграбчи ръката ѝ. Дана подскочи и шишето се изплъзна, счупи се с трясък. Хладна течност се плисна в краката на Рейчъл. Парче счупено стъкло жилна глезена ѝ.

— Кога? — запита Рейчъл, като стискаше ръката на Дана по-силно, отколкото искаше. Чу острата нотка на истерия в гласа си. — Кога умря той?

Дана освободи с усилие ръката си и отстъпи крачка назад, като гледаше Рейчъл сякаш пред нея стоеше някаква луда. Рейчъл си представи как изглежда — покрита с кал, косата ѝ — разпусната и дива. Като някои от увредените пациенти от отделението за наркомани — онези, които бяха пушили твърде много цигари с опиум и марихуана, приготвяни от местните жени.

Дана нямаше защо да пита кого има предвид Рейчъл.

— Не е умрял... още — каза тя. — Доктор Мак го взе в операционната. Сърцето му блокира минута или две, преди да започне бомбардировката.

Облекчение обля Рейчъл, последвано от ледената вълна на паника. Трябва да стигне до него, да му помогне. Тя беше връзката, последното листо, което някак го държеше жив. Не разбираха ли това?

Рейчъл се обърна и хукна към дъното на коридора, където беше операционната — на не повече от стотина метра, но ѝ се стори, че беше пробягала мили, докато стигне дотам. Дрехите ѝ бяха мокри от пот, краката ѝ трепереха и се подгъваха под нея. Сърцето ѝ биеше лудо.

Втурна се вътре.

Операционната беше дълга и тясна, оборудвана с половин дузина операционни маси. В отдалечения край светеше фенер и хвърляше огромни сенки — като от шоу на ужасите. Те се кривяха по стените и тавана. Над операционната маса бяха наведени две неясни фигури. Когато се приближи, видя, че това бяха доктор Мак и Мередит Барнс. Мередит държеше фенерче в лявата си ръка и хемостат в дясната. Мак се беше навел над дългата фигура, просната върху операционната маса.

Брайън. Нейният Брайън. Сърцето на Рейчъл подскочи от ужас.

Опитваха се да вкарат въздух в дробовете му. Върху слабия разголен гръден кош на Брайън имаше размазана кръв. Рейчъл видя

дългия разрез точно под лявото зърно на гърдите му. Мак се бореше с чифт ребрени ретрактори.

Смяташе да прави открит сърдечен масаж. Слава Богу, имаше още шанс. Слава Богу не беше закъсняла.

Мак вдигна очи и ѝ хвърли стреснат поглед изпод рунтавите си сиви вежди. Рейчъл вече слагаше чифт ръкавици. Нямаше време за измиване, ръкавиците трябваше да бъдат достатъчни.

— Дай на мен — помоли тя. — Моята ръка е по-малка.

— Правила ли си това друг път? — запита Мак. Гласът му звучеше безкрайно уморено, беше твърде изтощен, за да спори.

— Не. Но съм виждала. Мога да го направя — чувстваше се странно спокойна, като че ли някак дълбоко вътре в себе си тя се беше подготвяла за този момент през цялото време.

— Добре. Няма време за грешки. Доста измина вече. Спря да диша преди пет минути. Дадох му CPR и шест инжекции директно в сърцето епинефрин. Ако и това е безрезултатно, губим го.

Рейчъл се концентрира — опита се да си спомни всичко, което беше научила за торакотомията. Надзърна в отворената рана под слабата светлина на фенерчето, откри перикарда и направи надлъжен разрез със скалпела, като внимаваше да избегне диафрагмалния нерв. Вмъкна дясната си ръка в отвора, като откриваше пътя си край белодробната артерия. Нищо. Нямаше даже и слабо потрепване. О, Боже. Вцепени се, студена като смъртта, като че ли и собственото ѝ сърце беше спряло. Само че — колкото и невероятно да е — умът и тялото ѝ продължаваха да функционират.

Ръката ѝ се затвори около неподвижния му отпуснат сърдечен мускул. Имаше чувството, че всичко е замряло неподвижно — тази стая, тази болница, целият свят. Бомбардировката беше спряла — или, може би тя беше престанала да я чува? Усещаше само силното тупкане на собствения си пулс в ушите.

Започна да масажира сърцето му — нежно, ритмично. *Живей, о, моля те, живей, Брайън, ти трябва да ми помогнеш, не мога да направя всичко сама, моля те.*

Нищо.

Капчици пот се събираха и стичаха от челото и слепоочията ѝ. С усилие на волята не допускаше да бъде обхваната от паника. Да

поддържа ритъма — това трябваше да прави. Стабилно и сигурно. Господи, няма ли да ми помогнеш?

Всяко усещане се усилваше. В носа ѝ се сблъскваха парфюмът на Мередит и миризмата от потта на Мак. Кръвта сякаш се носеше във въздуха като фина мъгла, усещаше вкуса ѝ на езика си, горчив, метален. Натискът на ръката ѝ около това отпуснато сърце съответстваше на ритмичното напяване в главата ѝ.

Хайде! Тръгвай! Хайде. Сега. Моля те! Сега!

Мак тъжно клатеше глава.

— Достатъчно, дете. Няма смисъл. Ти направи каквото можа.

Рейчъл усещаше риданията, които се надигаха в гърлото ѝ и я задушаваша.

— Не — помоли тя. — Още малко. Моля те. Искам да бъда сигурна.

— Още една минута, това е всичко. Сега от нас имат нужда други ранени.

Сякаш цяла вечност се вмести в тази минута. Рейчъл усещаше как тя изяжда самоконтрола ѝ, как заплашва да я погълне. Сега тя се бореше не само за Брайън, бореше се и за себе си, за психическото си оцеляване.

Най-сетне, точно когато вече губеше всяка надежда, леко свиване.

Още едно.

Единичен, несигурен удар.

Изминаха няколко безкрайни секунди — и после сърцето на Брайън започна да бие с негов собствен плитък ритъм.

Рейчъл почти загуби равновесие от мощната вълна на замайваща радост, която се стовари върху нея. Гърлото ѝ се освободи и сълзи се ливнаха от очите ѝ и закапаха върху неподвижното синкаво лице върху операционната маса.

— То бие! — изкрещя тя. — Бие! Жив е!

Изтегли ръката си от отвора в гърдите на Брайън и погледна Мак, за да срещне недоверчивия му поглед. Лъчът от фенерчето подскочи и се разлюля по тавана, когато и Мередит извика от радост.

— Аз ще бъда... — прошепна Мак. — Истинско чудо, никога не съм виждал такова. Сигурна ли си, че не си католичка?

Рейчъл се засмя, но бузите ѝ все още се стичаха сълзи.

— Не е нещо, което мога да знам. Защо?

— За секунда само, бих могъл да се закълна, видях ангел на рамото ти.

ГЛАВА 14

Брайън отвори очи и потъна в море от светлина. Бели стени. Бели чаршафи. Белите дървени капаци на прозорците, широко отворени, и този омайващ мирис на дъжд и горещо тропическо небе.

Сънувам, нали? Вкъщи съм, в собственото си легло, до това на Кевин. Мама е в кухнята и бърка овесена каша в голямата емайлирана тенджера, а аз...

Той се измести, за да се разположи по-удобно и веднага съжали — парещата болка го преряза в кръста, ужасна, замайваща, нагорещена до бяло болка, и през съзнанието му като светкавица проблесна мисълта: „Не е сън, о, Господи, какво е тогава?“

Сега вече беше напълно буден. Стенеше през зъби, сълзите му бавно се стичаха по зелените очи и потъваха в косата му. През мъглата от влага той видя неясните очертания на някого, надвесен над него.

Жена.

Беше дребна и крехка като виетнамките, но светла и твърде бледа, а косата ѝ — медно кестенява, опъната назад към тила и закрепена с шнола. Очите ѝ искряха в ослепително синьо, почти не можеше да се гледа в тях без усещане за болка, сякаш си разпнат под жаркото лятно небе. Постепенно той я видя цялата. Дребно лице с форма на сърце. Упорита челюст и прав, разширен в долната си част нос. Уста, която я спасяваше от шаблонна хубост, ярко очертана, но не и голяма. Изглеждаше уморена и тревожна. Под очите ѝ тъмнееха виолетови сенки. Никога не я беше виждал по-рано, а необяснимо защо, струваше му се, че я познава отдавна.

— Добро утро — каза тя, дълбоките ѝ сини очи бяха фиксирани върху него, без да се отклоняват нито за миг. — Как се чувстваш?

Видя, че е с военен панталон, сандали и избеляла зелена риза, спусната отгоре — от дълбокия преден джоб надничаше стетоскоп.

Може би е медицинска сестра? А той се намира в някаква болница. Покрай варосаните циментови стени бяха подредени железни болнични легла и във всяко легло — увити в превръзки фигури, които едва приличаха на човешки същества.

Брайън усещаше главата си прекалено лека, нещо в нея проблясваше, а устните му бяха сухи като кърпа за бърсане. Сън? Покъсно като че ли се отнесе и вече не можеше да каже кое е действително и кое не. Единствено осезаема беше болката. Дори дишането му причиняваше болка.

— Като Съни Листън след петнадесет рунда с Касиус Клей — каза той и успя слабо да се усмихне.

Сякаш беше очаквала нещо от него, някакъв знак, който да отпусне напрежението на лицето ѝ. Усмихна се. Лъчезарната ѝ усмивка, почти като физическо докосване, го грабна и като че ли го повдигна във въздуха.

— Не бяхме сигурни, че ще се справиш, но ти се бори добре — каза тя. — Спомняш ли си?

Брайън се измести внимателно на твърдия дюшек. Отново пламна болка. Отпусна се задъхан. Какво, в името на Бога, ставаше с него?

— Не много — отговори той, болката го отпусна за миг, усещаше я как пулсира в него. — Откога съм тук?

— Почти три седмици — каза тя. — Спа през цялото време. Морфинът помогна.

Затвори очи. Светлината му причиняваше болка. Гледката, която представляваха мъжете в другите легла — сигурно и той им изглеждаше така, както и те на него — мумифицирани под тонове марля, със стърчащи отвсякъде игли и системи, още повече нажежаваше болката.

Гласът ѝ, мек и успокояващ, го последва в мислите му.

— Може би ще бъде по-добре, ако не се опитваш да си спомниш всичко наведнъж...

Познаваше този глас, да. Познаваше го... Но откъде? Мек, успокояващ... Ето, малката хладна ръка докосва челото му и свирепата болка постепенно отстъпва.

Странни, несвързани фрагменти изплуваха в паметта му. Опита се да ги сглоби.

— Бяхме на обиколка в джунглата — започна той. — Попаднахме в засада. Бях уморен... Да, сега си спомням. Транг... той стъпи на мина. Реката... — Брайън отвори широко очи. Опита се да се изтегли нагоре, но беше премазан от болка, толкова силна, че зад

челото му пламна експлозия от червени звезди. Изчака малко, докато агонията се уталожи и попита. — Транг?

Жената поклати глава.

— Съжалявам — каза тя. — Моля те, не се опитвай да сядаш все още. По-добре е да лежиш по гръб. Искаш ли нещо?

В него се надигна вълна от отчаяние. И гняв. Не е могъл да спаси Транг. Тогава какъв е смисълът?... Каква беше ползата от всичко това, от всичките тези момчета, които умираха, от самата война?

Бедният Транг. И колко още други като него? А защо не и аз? Защо бях пощаден?

Внезапно желанието му се изгуби. Беше уморен, толкова уморен. Отново започна да се унася.

Облиза устните си и усети нещо солено. Кръв. Устните му бяха напукани, груби като картон.

— Вода — помоли той. — Сестра ли си?

— Лекар — отвърна тя с усмивка. — Но моля те... наричай ме Рейчъл. Имам чувството, че вече сме стари приятели.

Тя напълни книжната чаша от каната и я поднесе до устните му, като придържаше главата му с ръка. Беше учудващо силна за човек с нейната физика. Дългата ѝ коса леко докосна бузата му — като целувка, лъхна го аромат на лимон.

И той като че ли извика от паметта му друг фрагмент. Навярно беше сън, но може би нещо подобно наистина се е случило. Беше в някакъв тунел и бързо вървеше към светлината в другия му край. Светлината бе тъй ярка, че изгаряше до болка очите му, сякаш гледаше направо в слънцето, но и тъй примамлива, че го притегляше като магнит. И колкото повече се приближаваше, толкова по-щастлив и лек се усещаше, сякаш земното притегляне отслабваше за него с всяка стъпка. Той бързаше, почти се носеше към този ярък отвор на тунела.

Но тунелът внезапно се изпълни със силно и всеобхващащо благоухание. Замайващ и влудяващ аромат, смес от лимонови цветчета, току-що окосена трева и свежата миризма на прясно изгладени дрехи от скрина на майка му. Отнякъде се появи и женски глас. Не можеше да чуе думите ѝ, но знаеше, че го вика. Дърпа го назад... по-далеч от тази ярка светлина. Опита се да се съпротивлява, но нейната сила беше по-голяма. И накрая той ѝ се подчини.

Сега, докато пиеше блудкавата вода и вдъхваше парфюма ѝ, той си мислеше — тя беше това. Тази дребна жена на име Рейчъл. Тя го беше изтеглила обратно от ръба на пропастта и небитието. От смъртта? Мили Боже, нима беше стигнал дотам?

И трябваше ли да ѝ бъде благодарен? Да, разбира се. Но точно сега чувстваше само безкрайно изтощение. Искаше му се да се отпусне и да заспи...

Като утоли жаждата си, тя леко положи главата му върху възглавницата.

— Когато те донесоха, носеше този медал — тя го притисна в дланта му. Нещо хладно. Метално. Медальт на Сейнт Кристофър. Роуз му го беше дала в деня на тръгването. Беше го сложил, а после забрави... — Запазих го за теб. Реших, че може би ще ти бъде нужен.

— Благодаря — каза той и сви юмрук около него. Опита се да извика в паметта си лицето на Роуз. Безуспешно. Единственият образ, който изплува в съзнанието му, беше този на моментната снимка в портфейла му. Беше я снимал миналата зима в Кони Айлънд. Чудесен ден, спомни си той. Цял прекрасен ден само за тях двамата. Бяха яли хлебчета с кренвирши и пържени миди в закусвалнята на Натан, а после се разхождаха по крайбрежието, обзети от странното чувство, че са единствените хора в света, докато пръстите им замръзнаха в дебелия ръкавици. Беше я снимал в малко вдървена поза на фона на закования с дъски вход на увеселителното павилионче до морската пътека — черната ѝ коса понесена от вятъра, бузите ѝ зачервени, усмивката — несигурна, като че ли не можеше напълно да повярва на щастието си и всеки миг очакваше нещо да се случи.

Роуз, скъпа Роуз, не знаеш ли, че си в безопасност с мен? Не можеш ли да разбереш това?

— Спи сега — беше гласът на Рейчъл. — Ще се върна, когато се наспиш. И не очаквай твърде много от себе си в началото.

— Моля те — прошепна той, — ще останеш ли с мен, докато заспя? Само няколко минути още?

Тя се усмихна и седна на ръба на леглото му. Едва сега забеляза, че ръката му беше превързана с марля и тиксо, а от вената му, точно над кокалчетата, стърчеше иглата от системата, но това не го разтревожи.

— Ще остана с теб, спи спокойно — каза тя.

* * *

Седмица по-късно Брайън вече седеше в леглото. Възглавницата над коленете му изпълняваше ролята на временно бюро за смачкания бележник, над който се беше навел. Ръката му трепереше — беше изминало толкова много време, откакто беше държал писалка. Но щом веднъж започна да пише, думите с лекота тръгнаха една след друга.

„Днес е първият ден на юни. Преди два дни махнаха трахеята на Боби Чилдрис. Тази сутрин го откараха във военноморската болница в Окинава. Преди няколко часа докараха друго момче с тръба в гърдите и без ръка. Той каза, че бил с проститутка в Куанг Три и преди да се измъкне в нощта, му оставила малък подарък. Дик Форестър говори от името на всички нас, когато каза: «Жалко, че не му е оставила гонорея.» Ето как започва да мисли човек при известни обстоятелства. Никога не става въпрос за добро или лошо, само за степени, колко е лошо лошото; например, да лежиш до човек с двойка подмокрящи се чукана вместо крака или до деветгодишно момче с половин лице...

Докато пиша това, няколко момчета играят покер на леглото срещу моето. Големият Джон, Скийтър Лукас и Кой Мейхю. Скийтър раздава картите и някой друг взема предназначенията за Големия Джон, защото той — който въкъщи е спечелил стипендия по футбол — сега има само два пръста на лявата си ръка. А този, който държи картите на Мейхю вместо него, подхвърля шеги за «слепия късмет» — Мейхю е с прерязан зрителен нерв и никога повече няма да вижда, но се счита за голям късметлия, че не е лоботомия. Благодарности на Съединените щати на Америка.

Най-странното нещо около всичко това е, че — независимо от липсващите им части — заедно те правят едно цяло. Не, по-добро от това. Налице е удивителна щедрост на духа... не знам как да я обясня... мога само да

кажа, че никога не съм виждал нещо подобно дори и в битка. Качеството на милосърдието, казано с думите на стария Уил Шекспир. Вчера видях това качество, той беше парализиран и в двата крака, но се измъкна от леглото, за да нахрани с лъжица приятеля си, който беше твърде зле и не можеше да седне.

Нощта е времето за плач. И той е като вятъра, човек свиква с него. Мъже, които тихо плачат във възглавниците си. Всички ние искаме да се върнем вкъщи и всички ние се страхуваме... Светът е същият, но ние сме различни. Някои от нас — външно, а всички ние — вътрешно. И всички ние си задаваме въпроса — какво ще бъде, когато се върнем? Как можем да се върнем обратно и да се опитваме да съберем парчетата от предишния си живот, когато никое от тях повече не пасва с другите?

Точно сега мисля за Роуз. Как изглежда, какво чувства? Това ми струва доста усилия. Сякаш се опитвам да нарисувам картина в ума си. И ме плаши. Знам, че я обичам, но колкото повече се мъча да си я спомня, толкова по-далечна става тя. Мисли ли все още за мен? Искан ли ме обратно? Но дори и да е така, не съм сигурен кого всъщност ще получи. Във всеки случай не е момчето, което се грижеше за нея, което я търсеше още по времето, когато беше дете. Аз вече не съм сигурен дали мога да се грижа дори за себе си, да не говорим за някой друг. Нощем понякога ме обзема страх. Мисля за Транг, за Грубер, за Матински — и плача. Плача като някое проклето бебе и това още повече ме ужасява. Няма ли да ужасява и Роуз?

Чуй, Роуз, ако си някъде там, на вълната на тази станция, в името на Бога, пиши ми. Кажу, че ме обичаш. Кажу, че ме обичаш, без значение кого ще откриеш в моята кожа, когато се върна... Кажу...“

— Писмо до дома?

Брайън вдигна очи и видя Рейчъл. Откога стоеше така?

— Би могла да го наречеш и така.

Остави писалката върху гъсто изписаната страница и почувства, че част от затормозяващото напрежение в мускулите му изчезна. Радваше се, че я вижда.

„Признай си, човече, че живееш в очакване на нейната поява“. Такава беше истината. Беше му станало навик да я очаква по това време на вечерта. Когато беше спокойно — както през тези няколко дни — тя не забравяше да го навести. До този момент не беше осъзнал какво голямо значение имаше тя за него, колко много го успокояваше присъствието ѝ. Този факт необяснимо го притесняваше и той се срамуваше да го признае дори и пред себе си.

— Хей, Док — извика Големия Джон и размаха чуқанчето на лявата си ръка, тъмното му лице се разтвори в усмивка, широка като Мисисипи. — Ще играя срещу теб, ако се присъединиш към нас.

Рейчъл се засмя и на свой ред му извика.

— Няма шанс, особено след начина, по който ми одра кожата миналия път.

Големия Джон отметна глава назад в гръмогласен смях.

— Сестричке, ако съм имал някакви аса, подпъхнати тук, в този ръкав, ти първа щеше да разбереш за това.

Брайън знаеше, че това приятелско дразнене беше форма на уважение. Те знаеха, че тя не беше равнодушна към тях, знаеха, също, че не допуска никакви глупости. Подозираше, че няколко от тях бяха влюбени в нея.

Големия Джон се върна обратно към играта си. Рейчъл седна до Брайън. Тази вечер косата ѝ беше разпусната. Току-що я беше измила и възчервеният ѝ оттенък изпъкваше и премигваше като шепя искри под студената светлина на голата крушка над леглото му.

До него достигна чистото ѝ цитрусово ухание. Той я гледаше с благодарност. До гуша му беше дошла вечната гнила миризма на смърт в това отделение и всеки път, когато тя идваше при него заедно с усмивката си, с блясъка на сините си очи и с уханието си, все едно че му поднасяше малък подарък, който трябваше бавно да бъде разгънат, за да удължи насладата.

Сега му се искаше да има нещо, което да ѝ предложи в замяна.

— Това е дневникът ми — обясни той, когато забеляза, че гледа с любопитство бележника му. — Започнах го, когато дойдох тук. Всеки ден вписвам по нещо. Човек може да каже, че е моят дървен талисман,

на който отбелязвам времето. Някои момчета носеха със себе си подобни неща и отбелязваха с резка всеки изминал ден. Всеки ден те издълбаваха нова резка, докато накрая не оставаше място за нова и беше време да се връщат у дома — Брайън сви рамене. — Той крепи разума ми.

Тя кимна. Видя от израза на лицето ѝ, че няма нужда от обяснения. Тя разбираше твърде много. Рейчъл каза.

— Запасите от разум тук не достигат, така че черпи сили, откъдето можеш. А това ми напомня, че ти нося нещо — пъхна ръка в джоба на ризата си от защитен плат и извади парче шоколад. Устата му се изпълни със слюнка само при вида му. — Майка ми ги изпраща. Навярно си въобразява, че съм на летен лагер, също като по времето, когато бях на десет години. Така че, добре дошъл в лагера на умопобърканите — тя му го подаде, погледът ѝ отново се насочи към бележника. — Какво ще правиш с него?

— Още не знам. Може би просто ще го запазя за спомен. Ако някога имам син, бих желал той да знае.

— Обичаш ли деца? — лицето ѝ изглеждаше тъжно.

— Разбира се. А и нямам избор с шест по-малки от мен братя вкъщи. Винаги съм искал аз самият да имам поне дузина.

— Само дузина?

— Е, като начало.

Тя се присъедини към смеха му, но му се стори, че смехът ѝ е някак напрегнат.

Неочаквано се сети, че все пак той има нещо, което може да ѝ предложи.

— Искаш ли да го прочетеш?

— Може ли? — главата ѝ се вдигна нагоре, върху лицето ѝ беше изписано силно желание.

Брайън си помисли — не е ли странна тази липса на стеснителност, тази готовност да разкрие пред нея най-интимните си мисли. Всъщност защо да е странно? Та тя познава тялото му по-добре и от собствената му майка. В известен смисъл тя като че ли го беше родила. Тя го върна обратно към живота, беше докосвала всяка част от тялото му, беше почиствала мръсотииите му, беше го хранила, беше се грижила за него. Какво по-естествено от това да се чувства вече обвързан с нея?

Подаде ѝ дневника, очаквайки, че тя ще го мушне в някой от джобовете си, за да го прочете по-късно. Но Рейчъл го изненада, тя го отвори веднага и започна да чете, без да помръдне, докато не свърши и последната страница.

Беше изминал повече от час и вече минаваше десет. Играта на покер се разпадна, мъжете се затъртриха към леглата си с неустойчиви походки. Лили ги обикаляше, проверяваше системите и превръзките, раздаваше лекарства. В цялото отделение се носеха проскърцвания от пружините на леглата — мъжете наместваха осакатените си тела и се подготвяха за сън.

Когато Рейчъл вдигна очи, Брайън видя, че те са пълни със сълзи.

— По дяволите, това е много добро — каза тя със стегнат глас. — Накара ме да изживея неща, които не бих искала да...

— Разбирам какво искаш да кажеш! Мислех да напиша книга, когато се върна. Заради това всъщност започнах и дневника — да не забравя нищо. Но сега не съм сигурен дали бих могъл. Това би означавало още веднъж да преживея всичко.

Тя кимна.

— Да, така е. Но именно заради това книгата трябва да бъде написана. Как иначе бихме могли да спрем тази лудост?

Брайън се опита да се съсредоточи. Вдигна писалката и я завъртя отново и отново между палеца и показалеца си. Чувстваше се така открит пред нея, така оголен — не само отвън, а и отвътре. „По една стъпка само — мислеше си той. — Точно сега не мога да се справя с повече.“

— Даже и да я напиша, кой ще пожелае да я прочете? Общественото мнение беше против лейтенант Кали заради Му Лай. Те не могат да разберат как би могло да се случи подобно нещо. Ако запитах минавачите от улицата какво е най-ужасното нещо, което би могло да им се случи, девет отговора от десет ще бъдат „смъртта“. Но те не се страхуват истински. Мисля, че истински се страхуваме от нас самите — страх ни е от това какво бихме могли да направим, ако натискът върху нас е неимоверно силен. Хора като Кали ни изваждат от равновесие, защото дълбоко вътре в себе си ние се питаме дали и в нас тлее същата сила, способна да затрие цяло село.

— Прав си, разбира се. Но ако не се насилим да се обърнем с лице към този ужас, каква надежда ни остава, че някога ще можем да

предотвратим повторението му?

Наведе се напред и хвана ръката му с двете си ръце. Беше го докосвала много пъти, но винаги с хладните, професионални ръце на лекар. В този момент тя го докосваше по друг начин и той усети как го залива гореща вълна от смесени чувства.

— Напиши книгата си, Брайън. Тя цялата е събрана тук. И не се безпокой кой ще я чете. Просто я напиши.

Брайън, вгледан в тези пламтящи сини очи, се почувства като подхванат от подводно течение, останал без дъх, увлечен от страстта ѝ, от непреодолимата ѝ воля. Той кимна леко.

— Може би ще го направя. Да, може би ще го направя.

Две седмици по-късно Брайън лежеше в леглото и се питаше дали би могъл да умре, ако се опита да стане и сам да отиде до клозета. Стисна железните пръчки от двете страни на леглото и се надигна до седнало положение. Чувстваше се много слаб и дори от това нищожно усилие в него запулсира болка. Но проклет да бъде, ако продължава да лежи тук като новородено бебе. Този път ще пикае като мъж, изправен на двата си собствени крака, даже ако това означава спукване на шевовете, които придържаха червата му.

— Патерици — изсъска през стиснати зъби.

— Искам да знаеш, че това е против съветите на лекаря ти.

Рейчъл стоеше над него с ръце, кръстосани на гърдите. Беше в зелената униформа на операционна сестра, а от косата ѝ, заплетена на една плитка, стърчаха отделни кичури. Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ блестяха едновременно тревожни и гневни.

За Бога, той не е чак толкова зле, нали? Все още имаше крака, а след почти един месец, прекаран на гръб, съвсем естествено е да се чувства малко слаб. Насили се да извади крака изпод чаршафа. Изтръпна от ужас, когато ги видя — бяха увиснали над ръба на дюшека като закачени на простора чорапи на някоя старица. Кожата му беше толкова бледа, че изглеждаше като мъртва — шокът допълнително се усилваше от контраста със зигзагообразните белези на наранена тъкан по бедрата му.

„Исусе, не бих могъл да удържа и няколко стръка от бели градински ружи на тези мои крака. Но поне трябва да опитам, нали?“

— По дяволите лекарските съвети — каза ѝ той. — Ако падна, можеш да ме вдигнеш. Но проклет да бъда, ако допусна повече да ми бършеш задника като че ли съм на две години.

Рейчъл му подаде патериците с вдървени ръце, лицето ѝ беше стегнато от напрежение и неодобрение.

— Ако това е единственото, което те безпокои, виждала съм повече голи задници от прислужник в мъжка съблекалня и, повярвай ми, около твоя няма нищо специално.

От съседното легло Доусън надигна черната си тромава фигура на един лакът и завъртя окото, което не беше покрито с дебела превръзка.

— Ако искаш да видиш нещо наистина специално, Док, ела да провериш к'во аз имам в гащите си.

— Благодаря, сержант. Ще го имам предвид — тя хвана погледа на Брайън и го задържа за миг, после каза. — Момчета, по-добре е да мислите с това, което е между ушите ви, а не с това, което е между краката ви.

Доусън се разкикоти силно, но Брайън задържа израза си на мрачна решителност.

— Все някога трябва да стана от това легло, защо да не го направя сега? — изправи се с мъка на крака и веднага съжали за избухването си. Краката му се подгънаха и се разтрепериха, а клозетът неочаквано му се стори далеко като Хонконг.

Премести патериците напред, направи две несигурни стъпки и спря да почине.

От врата надолу беше като в огън, около кръста му танцуваха пламъци, ближеха го под ключиците. Слаб, твърде слаб, така проклето слаб. А и собственото му отражение в стъклената врата на шкафа с лекарства не вдъхваше увереност. О, Исусе, наистина ли това там съм аз? Размазаното отражение на скелет с хлътнали очи, което го гледаше оттам, му напомни за снимките на останалите живи в концентрационните лагери от Втората световна война.

Сега като че ли се държеше само на една-единствена нишка — нишката на личната му решителност, която се опъваше от мозъка до крайниците му. А докато преполови отделението, тя вече беше опъната до краен предел, до точката на скъсване. Пот се стичаше между

лопатките му. Чувстваше се като сварена риба, от която без усилие може да се отдели гръбначният стълб.

Другите мъже — Дик, Хенсън, Бухолц, Пардо — го наблюдаваха, така, сякаш беше Уайти Форд на върха на отскока си (с изключение на Бостън — наричаха го така според града, от който идваше, той се беше обърнал към стената. Бедното момче, и двата му крака бяха ампутирани до колената. Повече никъде нямаше да отиде).

„Аз съм един от щастливците“, помисли си Брайън.

Но в този момент не се чувстваше особено щастлив. Страшно много му се искаше да легне. Дори и на пода. Беше толкова уморен, само да затвори очи и ще заспи.

Поддържаше го единствено представата как лежи в локва от собствената си урина.

Брайън направи още четири несигурни стъпки, дървените подложки на патериците болезнено се врязваха в подмишниците му. Погледна назад и видя, че Рейчъл не се беше помръднала. Все още стоеше там, където я беше оставил, на около дузина ярда от него, гневно намръщена.

— Не ме гледай с тези големи кравешки очи — каза тя сърдито. — Толкова си заинатен да ми покажеш що за мъж си, че сега не ти остава нищо друго, освен да преминеш и остатъка от разстоянието.

— Не съм искал услуги — каза той и малкият изблик на яд му осигури достатъчно гориво, за да преодолее още няколко ярда.

— Тук има правило. Щом раненият се възстанови до състояние на амбулаторен пациент, транспортират го със следващия самолет в Окинава. Казват, че там имало климатични инсталации. И тоалетни с течаща вода — в гласа ѝ имаше някакво странно, необяснимо напрежение.

— Горя от нетърпение.

Нови мускули се върнаха към живот — мускули, толкова отдавна неизползвани, че беше забравил за съществуването им. По дяволите, Рейчъл, какво ѝ пука на нея къде ще отиде той? Имаше със стотици там, откъдето беше дошъл. Какво представляваше той за нея, освен едно име и номер на картонче? Да, беше му спасила живота, но нали лекарите са за това.

И той повлече мъртвешката си тежест... Имаше чувството, че се движи в продължение на часове по този мрачен и покрит с плочки

коридор — някаква медицинска сестра му посочи изхода, който водеше към клозетите.

Вече навън той присви очи срещу силната слънчева светлина. Пред него беше калната пътека, която минаваше през голо пространство, оградено с тел, и водеше към варосаните дървени кабинички с покриви от рифелована ламарина. На една от тях, закрепена с кабарче, висеше ръчно написана табела:

„Ако можеш да стигнеш до тук, ти не си мъртъв.“

Брайън се засмя безпомощно. Сълзи се стичаха надолу по бузите му, той целият трепереше на границата на припадъка. Колко вярно, помисли си той. Ако можеш да пикаеш на собствените си два крака, ти си достатъчно мъж, за да поемеш в ръце личната си съдба. А не беше ли това крайната цел на всички усилия? Поставяне на нещата под контрол. Установяване на някакъв ред в съществуването, което напоследък като че ли беше изскочило извън орбита.

Всеки ден, прекаран тук, го откъсваше малко по малко от стария му живот. Спомените за дома избледняваха като стари фотографии, натикани в най-долното чекмедже. По-лошо, неговата преданост се превръщаше в несигурност. Всеки ден го приближаваше до Рейчъл и го отдалечаваше още една стъпка от Роуз.

„Какъв глупак съм — мислеше Брайън. — Бъркам благодарност с... Какво? Любов?“

Не. Това е смешно. Рейчъл се отнасяше приятелски с него, това беше всичко. Не е негова работа да променя обикновените им отношения в нещо друго.

Изведнъж чу шум зад себе си. Обърна се нестабилно с патериците и едва не загуби равновесие.

Рейчъл го беше последвала. Беше на няколко стъпки зад него и го наблюдаваше тревожно, както майка следи току-що проходилото си бебе, но не се приближи да помогне. Сега, когато той беше на краката си, тя изглеждаше много по-дребна и така млада със заплетената си по този начин коса — като ученичка. Той си представи как изтегля гуменото пръстенче накрая и бавно разплита дебелия кабел, разпуска я и заравя лице...

Да я вземат дяволите, че го кара да изпитва такава нужда от нея.

— Нямам нужда от доктор за това — каза той вдървено. — Последния път, когато погледнах, водопроводната ми система беше в

ред.

— Знам, исках само да кажа... — Рейчъл спря, очите ѝ внезапно заблестяха. — Виж какво, съжалявам. Не трябваше да ти се сопвам така.

— Не може ли това да почака? — каза той почти умоляващо. — Наистина трябва да...

Спря, обля го ужас — разбра, че няма да успее. Нещо се освободи вътре в него и неочакван изблик на топла, щипеща влага се просмука по предната част на тънката му памучна пижама.

И всичко беше... просто... дяволски много...

— О, Господи — простена той и се разплака със сухи, насечени ридания.

Обгърнаха го ръце, тънки и силни като въжета, подкрепиха го. О, да, мислеше той, като потъваше в нейната мекота. О, да! Отпусна глава на рамото ѝ и даде воля на сълзите си. А после, заедно с горещата миризма на урина, която се носеше от него, дойде и срамът.

„Исусе, какво правя? Двегодишно дете има по-голям контрол над себе си. Да стоя тук в собствената си пикня и да рева на рамото ѝ.“

Опита се да се отдръпне, но тези силни ръце още по-здравео го стегнаха в прегръдката си. Косата ѝ, затоплена от слънцето, гальовно мека, докосваше врата му.

Обгърна го аромат на лимон.

— Ти, идиот — каза тя със задавен глас. — Нима мислиш, че аз... Гледах те... и те мразех... затова, че си толкова смел. Не искам да си отиваш оттук, по дяволите.

Брайън беше така смаян, че не можа да измисли какво да каже, освен да попита.

— Защо?

— Обичам те — каза тя просто. — А сега ти си отиваш.

Зави му се свят, главата му се замая, като че ли беше стоял твърде дълго на слънце. Тя казваше нещо важно, знаеше това, и все пак думите ѝ се разпиляваха и отнасяха настрана, а той оставаше с това ужасно чувство за празнота. О, Исусе, как мога да я оставя?

Но не можа да намери думите, които искаше да каже.

— Воня — промълви той.

— Да. Но аз съм мирисала и много по-лоши миризми — изсмя се тя с разтреперен глас. — Хайде, ела, трябва да бъдеш почистен и

облечен в суха пижама.

Тя отстъпи малко назад и му подаде ръка — сега вече той не се нуждаеше от патерици. Подкрепяше го с лекота, тази дребна жена, чиято сила и нежност никога нямаше да престанат да го изненадват.

И в този миг той разбра от какво бягаше.

Обичам я.

И всичко изведнъж стана толкова просто... и все пак невъзможно. Той си отиваше. Връщаше се у дома, за да види какво още можеше да се спаси между него и Роуз. Това беше желанието му. Беше го искал толкова много и толкова силно, че то се беше превърнало в молитва, чиито думи се повтарят дълго, след като човек вече е забравил значението им.

Но сега Рейчъл беше тази, за която го болеше. Нужда, подълбока от просто желание. Нуждаеше се от нея така много, както се нуждаеше от въздух, сън и хляб.

Но какво би могъл да ѝ обещае? Как би могъл да я вземе, без да предаде Роуз?

Притиснат до Рейчъл в обратния им път през двора, Брайън си мислеше с тъга, че от всички неща, които го бяха карали да страда, от любовта му към нея го болеше най-силно.

Две нощи по-късно тя дойде при него.

Той видя неясно очертаната ѝ фигура да преминава през вратата, косата ѝ беше спусната по раменете, за миг в нея се сплетоха лунни лъчи и пръснаха шепа искри около главата ѝ — сърцето му заседна в гърлото от красотата на гледката.

И ръката ѝ, хладина на бузата му, и това лятно благоухание, което го обгърна като прегръдка.

— Утре — каза той и седна в леглото.

— Знам. Дойдох да ти кажа сбогом.

Беше толкова близо, седеше до него в полутъмнината, чувстваше дъха ѝ върху себе си, топъл и сладък като аромата ѝ. И внезапно силно му се прииска да я вземе в ръцете си. Само веднъж... да може да я утеши... защото, о, Боже, знаеше, че ако не го направи, после ще съжалява за пропуснатия миг.

В същото време чувстваше, че това няма да бъде правилно. Това може да откrehне широко нещо, което би трябвало да остане

заклучено. Обичаше я, но не можеше да ѝ предложи нищо... И може би по-добре е да остави нещата така.

Седмица в Окинава и после, ако има късмет, ще бъде освободен от служба по здравословни причини и ще получи билет за вкъщи. У дома, при Роуз... ако тя все още го иска.

Той я видя в паметта си на седем години, коленичила пред олтара в бялата си рокличка и с воал — най-малката булка в света, така сериозна, със стиснати клепачи, а ръцете ѝ в бели ръкавици, склучени за молитва. Малка бяла булка, съвсем сама. И същите чувства, с които я гледаше тогава, се върнаха при него, както и копнежът да я защити, неговата бедна малка Роуз, която имаше такава огромна нужда от обич.

Някакъв грозен глас му се записмива: „Забравила те е досега. Нито едно писмо. Намерила е някой друг да се грижи за нея.“

Рейчъл заговори и гласът ѝ разпръсна мислите му.

— Предполагам, че ще си отидеш у дома, обратно в Щатите.

Той кимна.

— Ако ме освободят по здравословни причини. Мразя вероятността да се върна обратно тук от Окинава. Каква беше поговорката: „Можеш да измамиш дявола веднъж, но не и два пъти.“

— И на дявола няма да му хареса тук. Твърде голяма конкуренция. Във всеки случай, моята препоръка е да бъдеш освободен от служба. Може да стъпиш на крака, но се нуждаеш от много време, за да бъдеш готов за участие в битка.

— Боже Господи, нима някой някога е готов за това?

Тя замълча за миг.

— Брайън, обещавай ми нещо.

— Всичко, което кажеш, Док.

— Обещавай ми, че ще напишеш тази книга. Ти имаш чудесна дарба. Имаш и какво да кажеш. А хората трябва да знаят за тази война.

Хората. Отново си помисли за Роуз. Не, не можеше да си представи, че ѝ разказва за Виетнам. Как би могла тя или който и да е друг, не преминал през това меле, да го разбере?

Рейчъл разбира, няма нужда да ѝ се обяснява каквото и да било.

— Ако я напиша — каза той, — тя ще бъде точно такава, каквато аз я разбирам.

Тя докосна ръката му, прекара леко пръсти над костта, която изпъкваше от лишената му от плът китка. Той почувства — о, такава

тъга... в това докосване... искаше му се да отвори тази заключена врата между тях и да открие какво друго има там...

— Храни се повече — каза тя. — Трябва да напълнееш поне малко.

— Пица — каза той и се засмя, — докато започне да излиза от ушите ми. Господи, мисля, че бих могъл да разменя целия ориз на тази проклетата страна за едно-единствено парче пица от Джей авеню.

— Или в „Карнеги дейл“, за това си мечтаеш. С кафява корица и не много кисела туршия с копър. Ще направиш ли това за мен, Брайън — да отидеш там и да изядеш една порция за мен?

— Дори и ако трябва да измина цял път дотам с патерици.

— Ще ми липсваш, Брайън, не знам как да кажа това, но...

Той протегна ръка и леко притисна пръст до устните ѝ.

— Не трябва да казваш нищо. Знам.

— Аз... ще ми липсваш — повтори тя с отслабнал глас и когато се наведе напред да го целуне по бузата, той усети соления вкус на сълзите ѝ върху устните си.

Копнееше да ѝ каже, че я обича. Но вместо това каза само.

— Ще я напиша. Книгата.

— Радвам се — отвърна тя.

В отблясъците на лунната светлина той видя финото, ясно очертание на лицето ѝ. Може би за първи път в живота си той съжаляваше толкова много за това, което трябваше да каже сега.

— Сбогом, Рейчъл.

ГЛАВА 15

Брайън пое бутилката уиски, предложена му от Дан Петри. Отметна глава назад в дълга глътка, която прогори пътя си надолу в гърлото му. Последните десет дни в Окинава бяха най-дългите в живота му и той безуспешно се опитваше да премине през още един безкраен ден чрез кралско напиване.

— Охлажда в горещия климат — каза напереният дребен австралиец и се изсмя. — Последния път, когато се наливах така, бях в рибарска лодка в Мексиканския залив и лочех черен ром с Фидел Кастро. Ако някъде има някой, който да ми бъде равен на пиене, чаша след чаша, то това е този чернобрад кучи син. Но и ти си добър. Лошото е, че това — както гледам — не убива бръмбара, който искаш да унищожиш.

Брайън фокусира погледа си върху дребния мъж с пясъчноруса коса, изтегнал се на оранжевия пластмасов стол срещу него. Петри му напомняше Литъл Лийг, треньор в някакъв малък град. Кореспондентът на „Ю Пи Ей“ беше облечен в син хавлиен халат, дясната му ръка — с превръзка през рамото, а тъмносиньото кепе, бутнато назад, откриваше част от ниско подстриганата му коса. За половин час разговор във фоайето на „Туу Ийст“ Брайън беше забелязал режещия език в наглед невинните и леки шеги на Петри. Острите му сини очи изглеждаха като закрепени с болтове в главата му; той притежаваше способността да си придава вид, че почти не слуша събеседника си, докато всъщност попиваше всяка дума.

— Получих съобщението днес — каза Брайън. — Демобилизират ме. Липсата на един бъбрек и няколко ярда черва ме квалифицира за незабавно освобождаване и орден за храброст.

Дан вдигна бутилката до устата си, после изтри устни с ръка.

— Войната може да осигури чудесна перспектива, но е ад по отношение на анатомията. Не изглеждаш много възторжен. Имам предвид не ордена, а това, че си отиваш вкъщи. В кое поделение каза, че си бил?

— 121-ви пехотен полк — отвърна Брайън, като избърса гърлото на бутилката с ръкава на карирания си халат, преди да я подаде обратно. — Бяхме разквартирувани на половината път между Да Нанг и едно село с име Тиен Сунг. Огнева база „Алфа“. Австралиеца кимна.

— Да, познавам това място достатъчно добре. Трябваше... бях там. Кървав хаос. Излязъл си навреме.

Брайън се вцепени, гърлото му се сви болезнено.

— Бил си там? — повтори той.

Петри посочи с почти празната бутилка превръзката си.

— Там получих този сувенир. Парче шрапнел с размер на чукало за врата — той се захили. — Счупи лакътя ми на две. И сега вместо с една, съм с две кости. Но ще се оправя — той спря и се вгледа в Брайън с присвити очи. — Исусе, не съм толкова сигурен за теб. Изглеждаш като гробар на собственото си погребение.

На Брайън му се гадеше, обхващаше го все по-засилваща се морска болест. Фоайето, в което бяха (грозно помещение без прозорци, пълно с пластмасови столове, неустойчиви масички за игра на карти и мъже с мътни очи в хавлии и пижами, които постоянно играеха на карти), се наклони и излезе от равновесие.

Вкопчи се от двете страни на стола — за секунда се изплаши, че може да падне. Беше по-пиян, отколкото си мислеше. Но не и достатъчно, за да не чувства студения възел страх, който се стягаше в стомаха му.

— Какво се случи? — запита той с горчив тебеширен вкус в устата.

— Бях в Да Нанг със задача на СЕАТО, когато разбрахме за тяхната акция. Докато ме закарат дотам, тя беше почти приключила...

Гърлото на Брайън така се стегна, че той не можеше да преглътне.

— Там... там имаше болница. Католическа болница. В Тиен Сунг, „Корпус Кристи“. Бях там, преди да ме докарат тук. Знаеш ли дали са евакуирани?

— Не съм чул, но се съмнявам. Късмет си имал, че си се махнал. Мястото бъка от партизани — всичките им ранени са настанени там.

О, Боже, дано греша — поне този път. Но Петри беше първокласен репортер. Ако някой знаеше точно фактите, то това беше

той.

Мислеше за Рейчъл. Не беше излизала от ума му през всичките тези десет дни, откакто я напусна. Възкиселият огън на уискито се надигна към гърлото му. Беше чувал достатъчно разкази за това, което вършат виетнамските комунисти с белите жени... Исусе, онези френски монахини... мъртви, завързани за дърветата, с отрязани езици. Господи, надяваше се, че те имат твърде голяма нужда от доктори, за да извършат и с нея ужасите, които минаваха през главата му.

Някакъв слаб глас шептеше: „Тя може да се погрижи за себе си. Ще се измъкне, ако има опасност. Кой те определи за неин спасител?“

Брайън внезапно изтрезня. Стягането изчезна от гърлото му. Знаеше какво трябва да направи. Наведе се напред. Стаята рязко се изправи.

— Петри, трябва да се върна там — каза той с тих глас. — Познавам една лекарка... искам да съм сигурен, че всичко с нея е наред. Искам да я измъкна, ако все още е там.

Журналистът изсумтя с насмешка.

— Ти и проклетите въоръжени сили. Съжалявам, приятел, гледал си прекалено много филми на Джон Уейн. Освен това — никой ли не ти е казал? Там се води кървава война.

Брайън изчака. След минута или две циничната усмивка изчезна от лицето на Петри. И тогава той продължи.

— Нямам много време. А се нуждая от помощта ти.

Австралиеца му беше разказал как навремето, когато писал репортажи за Шестдневната война, бил пленен от сирийците на Голанските възвишения и как е успял да намери начин да не допусне да му отрежат топките. Дори и половината от разказа му да беше само празни приказки, изобретателността му бе достойна за Робърт Луис Стивънсън. Ако на Брайън се удаде да го спечели, то той би бил изключително полезен съдружник.

— Исусе, кой мислиш, че съм аз — някой от проклетите Зелени барети?

Брайън усети, че устните му се разтягат в усмивка, която нямаше нищо общо с него. Лицевите му мускули го заболяха от наложеното усилие.

— На Зелени барети не дават награди „Пулицър“.

От внезапно събудения интерес на Петри можа да почувства, че сега има на разположение цялото му внимание.

— От това може да се направи страхотна история — продължи Брайън, като се мъчеше да задържи и да се възползва от силата на момента. — Аз съм, буквално казано, мъртъв и тя... тя ме разрязва, масажира сърцето ми и ме връща към живот. И освен това... — той спря.

„Освен това, какво? Какво смяташе да каже? Нещо по-различно от това, което си мислил хиляди пъти, отговори си той.“

Петри чакаше, сега гологлав, късите му квадратни пръсти минаваха през стърнището на ниско подстриганата му коса. Бързите му сини очи бяха фиксирани върху него, като че ли Брайън смяташе да произнесе Планинската проповед.

— ... ще я измъкна оттам и ще се оженя за нея — завърши Брайън.

Беше ли истина? Не знаеше. Но, Исусе, той го изрече гласно и това го накара да се почувства по-добре. А от това наистина може да излезе страхотен разказ.

— По дяволите — Петри плесна по коляното си и се захили по-широко отвсякога. — Това се казва история. Даже филм. Обзалагам се, че можеш да убедиш дори Джон Уейн за главната роля. Хубава ли е тази твоя лекарка?

За секунда Брайън не знаеше какво да каже. Никога не беше мислил за нея в това отношение. Хубаво е момиче с голи рамене и дълги загорели крака, което минава покрай теб по тротоара в лятната си рокля. Но Рейчъл не можеше да бъде описана така.

— Тя е такава жена, каквато никога не си виждал — каза Брайън.

Дан Петри пресуши последните капки от бутилката уиски. Бузите му бяха зачервени, очите му искряха.

— Ще ти отнеме месец, за да промениш заповедите, които си получил, ако те изобщо допуснат това. Нещо точно толкова вероятно, колкото аз да спечеля наградата „Пулицър“ — каза Петри.

— Ще наруша заповедите, ако трябва. Не мисли за мен. Кажи ми ти какво решаваш. Мога ли да разчитам на теб?

— Обвинявали са ме, че съм безразсъден, но не и че съм проклет идиот. Следващия път ще бъде простреляна главата ми.

— А Гопанските възвишения? Това съвсем не е бил неделен пикник.

— Това беше нещо различно.

— Как така?

— Поне там, в пустинята, ги виждаш като идват. Не стрелят по тебе от дървета. Искам да кажа, ако стигнеш достатъчно близо до тях. Първо, как смяташ да се измъкнеш оттук?

— Мисля, че това няма да бъде най-тежкият пункт от плана... няма толкова много глупаци, които да се натискат да се върнат обратно в онзи ад, когато са демобилизирани. Това ще бъде последното място, където ще се сетят да ме търсят. Но, по дяволите, имам нужда от твоята помощ.

Петри се замисли за момент, като подръпваше брадичката си.

— Ще трябва да издействам някоя и друга услуга. Мой приятел работи за „Старс и Страйс“, може би ще съумее да организира прехвърлянето ни. Не обещавам обаче.

Брайън, вече отчаян, продължи да го придумва.

— Ще дам интервю, само за теб, Петри. И даже ще те направя шафер на сватбата ми. Какво ще кажеш?

„Господи — мислеше си той, — какво говоря? Каква сватба? Ако изобщо се измъкнем живи оттам, то това би било истинско чудо!“

Но той знаеше, че заради Рейчъл би могъл да обещае всичко.

Петри леко кимна, изразът на лицето му все още бе нерешителен.

— Ще видя какво мога да направя, приятелю.

* * *

Момчето не изглеждаше повече от четиринадесет или петнадесетгодишно. Но на белязаното му с рани лице и в изтеглените му очи Рейчъл видя нещо, което никога не беше виждала по-рано.

Омраза. Чиста и убийствена.

Стори й се, че е погълнала нещо студено на празен стомах. Болка припламна в главата й. Побиха я трънки.

Разбра, че момчето в леглото, което я гледаше втренчено с тези горящи очи, би я убило без секунда колебание, ако имаше сили. Аз съм

врагът. Не го интересува, че без моята помощ ще умре. Навярно би предпочел смъртта, отколкото да ми разреши да го докосна.

Рейчъл потръпна. Последва спазъм, от който ръцете ѝ се разтрепериха, а спринцовката, която държеше, се изплъзна от ръката ѝ и изтрака на бетонния под.

„Съвземи се — заповяда си тя. — Ти си лекар, не войник. Твоето задължение е да лекуваш. Това е толкова просто.“

Тя отвори обвит във фолио пакет с нова игла и хвана безжизнената, зацапана с кръв китка на момчето — търсеше вена. Може би има нужда от четири кубика кръв, но като че ли раните му не бяха толкова сериозни, колкото ѝ изглеждаше отначало. Може би дори има нужда и от хирургическа намеса. Ще почисти раните, ще го зашие. После...

Нещо мокро се лепна на бузата ѝ.

Ужасена, Рейчъл вдигна очи и видя, че той се хили; устните му, издърпани в отвратителна усмивка на триумф, бяха напръскани с кървава слюнка.

Разтреперена, Рейчъл взе парче чиста марля и изтри плюнката от бузата си. О. мили Боже, това не се е случило, не може да се е случило. Контролирам се.

Главата ѝ се завъртя, всичко посивя и се загърни, сякаш гледаше през мръсни марлени пердета. Имаше чувството, че ако не легне, ще загуби съзнание. Не беше спала от двадесет и четири часа.

Сега момчето крещеше. Без съмнение потокът от злоба беше насочен срещу нея.

Рейчъл се отдръпна бавно назад, все още със спринцовката в ръка. Погледът ѝ попадна върху войника от Виет Конг, който пазеше на входа на отделението. Нещо в очите му я изстуди до мозъка на костите ѝ — той я гледаше, както змия гледа заек, докато се колебае дали да го погълне или не.

Полезна им бях преди четири дни с техните ранени, които пълнеха операционната... но сега вече не е така, няма такъв прилив, а и Лили каза, че е чула командира им да говори за осигуряване на техни лекари. Никой не знае колко време ще мине, докато стане излишна за тях. Тогава — какво?

Лили пое нещата в ръцете си.

— Yen lang cho! — скара се тя остро (Млъкни, куче!?). Грабна спринцовката от Рейчъл и вкара иглата в ръката на момчето. Лили изглеждаше толкова изтощена, колкото се чувстваше и Рейчъл. Кичури омазнена черна коса, освободени от кока й, се спускаха надолу по врата й. Очите й бяха като стъклени — те бяха обхванати в мрежа от червени капилляри. Предната част на униформата й беше вкоравена от засъхналата кръв.

Кога някоя от тях спа за последен път? Четирите дни, изтекли от превземането на Тиен Сунг, изглеждаха като три години. Сега селото беше пълно с войници на Виет Конг. Как би могла да знае, че ще стане така, когато при последната евакуация миналата седмица по собствено желание реши да остане, за да се грижи за онези няколко ранени, които бяха твърде зле, за да могат да бъдат транспортирани? Сега най-лошото отмина, но отделните схватки всеки ден докарваха слаб поток от ранени.

Помисли за Брайън и внезапно се почувства по-силна и по-жива. Слава Богу, поне той се измъкна оттук навреме.

После отново я погълна сиво отчаяние. Господи, как само й липсваше. Представяше си го отново и отново — сребристосивите му очи, острите очертания на слабото му лице, последния му поглед, изпълнен с безкрайна тъга, когато се качваше в хеликоптера, за Да Нанг.

Замина. И вероятно никога повече няма да го види. О, как болеше само. Болката беше по-силна, отколкото би могла да си представи.

Не трябва да рухва. Не сега. Тези виетконгци бяха човешки същества и се нуждаеха от нея. И докато им помага... те сигурно ще я оставят на мира.

Рейчъл се надвеси над следващата носилка.

— Вас-сі — представи се тя на съсухрен, дребен старец, който я гледаше с плоските си с цвят на обсидиан очи. — Доктор. Това означава, че съм тук, за да помогна, без значение колко много се мразим и двамата. Разбра ли?

Очевидно не. Очите му останаха изпразнени от съдържание подобно на халосни патрони, изглеждаше на сто години и изразът на сбръчканото му маймунско лице говореше, че може да живее още сто и да не види нещо, което да го изненада.

Не е сериозно ранен — в сравнение с другите. Дълбоката, странична рана в крака му изглеждаше като рана от нож, от коляното до слабините.

— Но това лице...

— Ann bao nhieu tuoi?^[1] — запита го тя на разваления си виетнамски.

С глас, безизразен като очите му, той й отговори.

— Muoi chin.

Деветнадесет.

О, мили Боже...

Рейчъл с мъка потисна истеричния смях, който се надигаше в нея. Помисли си, че ако не се махне скоро оттук, много по-вероятно е да изгуби разсъдъка си, отколкото живота си.

* * *

Брайън се хвана за ръба на седалката, докато джипът подскочаше през огромната дупка на пътя, в която можеше да потъне воден бивол. Целият се стегна срещу прекършващото гръбначния стълб раздрусване. Исусе! А той си мислеше, че главният път е лош. В сравнение с него сегашният му изглеждаше като прясно павиран експресен път.

— Сигурен ли си, че знае къде отива? — изкрещя Брайън на Дан Петри, като се опита да надвика рева на мотора, без да откъсва очи от тила на Нгуен, техния виетнамски шофьор.

Беше повече от сигурно, че не бяха на път, отбелязан на картата на Ранд Мак Ноли. В продължение на почти пет километра не бяха виждали никакви белези на цивилизация. Това беше, което Дорфмейър, приятел от взвода, обикновено наричаше „Страната на студената пот“. Нищо, освен извисяващи се над тях тикови и манганови дървета, обвити в лиани, високи до кръста папрати и гигантска трева. Добро място за засада.

— Нямам ни най-малка представа — извика жизнерадостно Дан. — Но защо да се безпокоим, скоро ще узнаем.

Брайън наблюдаваше как Нгуен умело управлява джипа. Със забележителна пъргавина той успя да заобиколи друга огромна дупка.

Пътят, всъщност вече пътека, беше достатъчно тесен за джина и завоят ги накара силно да се наклонят — джипът занесе и остави отзад опашка от смачкана трева и разровена кал.

Защо да се безпокои. През последните дни чуваше за стотен път Петри да казва тези думи. Като че ли пътуваха в директен влак за Шиипсхед Бей. Исусе. Всеки миг можеха да бъдат убити. Но Дан Петри, само Господ знае как, беше успял да ги докара дотук без проблеми.

Първо, полетът до Сайгон. Петри беше съумял някак да измъкне фалшиви документи, според които Брайън също беше репортер от неговия отдел и това беше направило възможно качването на тежкия С130, пълен с новобранци. Забележителен късмет до момента, в който подполковник от дивизията на Брайън не поиска да види документите му. Исусе, как се беше облял в пот тогава! Но той беше погледнал право през него и го беше отминал. И Брайън разбра какъв трябва да е външният му вид. Сигурно той самият не би могъл да се разпознае. С четиридесет фунта по-лек, а може би повече, от това, което е бил преди шест месеца. Сега вероятно изглежда като Хо Ши Мин.

Шест часа по-късно приятелят на Петри от „Старс и Страйпс“ се появи във фоайето за офицери на летището и ги поведе към хеликоптер „Чинук“. Скоро Да Нанг беше под тях; красива гледка от птичи поглед — с неговата синя вода и кафяви плажове, оградени със зеленина, също като на пощенска картичка. Никой не би могъл да каже, че съвсем близо до него са убивали хора.

С късмета им като че ли се приключи — поне за Брайън изглеждаше така, докато Петри се опитваше да подмами сержанта, отговорен за автобазата, да им заеме един джип. Но Дан просто успя да измъкне друг заек от шапката си — този път под формата на съвсем ново порно списание и пакет цигари с опиум — в следващия момент джипът беше техен.

Наемането на този шофьор, Нгуен, беше друго вдъхновение на Петри... поне така се струваше на Брайън тогава.

От момента, в който се отклониха от главния път, Брайън започна да мисли, че късметът им е изневерил. Тогава се беше съгласил с Петри, че по-безопасно би било да стигнат до Тиен Сунг по някакъв черен път: не с толкова голямо движение и така строго контролиран. Но сега се страхуваше, че бяха сбъркали...

Бяха вече във вража територия, можеше да почувства това. Скалпът му така го стягаше, че топките му още малко и щяха да стигнат до гърлото му.

— Съжаляваш ли? — попита Петри, чиито сини, сякаш завинтени към лицето очи, надзъртаха към Брайън изпод ръба на кепето му.

— Не — отговори Брайън. Единственият резултат от всичко това можеше да бъде смъртта на всички тях, но той трябваше поне да се опита да се добере до Рейчъл.

— Тя трябва да е наистина нещо специално тогава — Петри започна да си подсвирква мелодията от „Мостът на река Куай“.

Брайън се концентрира върху тясната пътека пред тях. Всяка секунда можеха да попаднат на мина. Или да бъдат открити от снайперисти. Исусе, искаше му се да държи своя М-16 в ръцете си. Или поне пистолет. Но в Да Нанг Дан беше настоял да бъдат без оръжие. Цивилни — подскачаше той пред Брайън — само така можеха да продължат. Това беше единствената им защита и надежда в това рисковано мероприятие. Освен това даже с чифт пушки срещу снайперистите на Вит Конг те нямаше да имат време дори за една молитва.

Думите на Петри обаче бяха дали една идея на Брайън. Имаше и други оръжия, освен автомати.

В деня, преди да напуснат Да Нанг, той беше отишъл в католическата църква в центъра на града. Спомни си сега как свещеникът, евроазиатец, който говореше английски с френски акцент, го беше превел през лабиринт от тесни каменни коридори до малка, затворена градина. Каменни стени, покрити с цветя, някакъв вид подобна на мъх трева, която растеше на туфи между грижливо подредени отломъци, малко езерце с разпръснати по повърхността му водни лилии, разположено в центъра ѝ като скъпоценен камък. Най-прекрасната градина, която Брайън някога беше виждал. На тикова пейка под сянката на хибискусово дърво отец Себастиан му беше сервираше горчив китайски чай, а после Брайън се моли с него, коленичил в ниската трева. Чувстваше се някак отдалечен от Бога, но древните думи и напявания го успокоиха — сякаш майка му беше поставила хладна длан върху горещото му чело. После свещеникът го изпрати с благословия и нещото, за което Брайън беше отишъл...

нещото, което можеше да осигури безопасността им, надяваше се той, беше сега под якето му. Беше го скрил. Даже Петри не знаеше.

Шофьорът неочаквано натисна спирачки и спря.

На около тридесет ярда пред тях някой блокираше пътя, момче с черни шалвари и вьетнамски обувки. Изглеждаше около шестнадесетгодишен и би могъл да бъде момче от селото на път към оризовите ниви... ако се изключи фактът, че беше с мушка. Съветска АК-47.

— Dung Lai! — изкомандва момчето.

Нгуен скочи пъргаво от шофьорското място и изтича към него, калта дърпаше назад обувките му в сандали нозе. Брайън наблюдаваше сцената безпомощно, а всеки мускул в него се стегна и сви на кълбо.

Последваха обяснения между двамата на напевен вьетнамски с много резки жестове напред и назад.

— Не мърдай — шептеше Дан, като сложи ръка върху тази на Брайън. — Само се усмихвай. Усмихвай се като току-що избран подгласник в проклетото шествие за Мис Америка.

Брайън последва съвета му. Усмихваше се наистина усърдно и имаше чувството, че лицето му ще замръзне завинаги в тази насилствена усмивка. През цялото време тялото му беше като вцепенено, мускулите стегнати, челото му мокро от стичащата се надолу пот, стомахът му свит на топка от ужас.

Нгуен се обърна рязко и се отправи обратно към джина. Изразът на лицето му — стегнат от напрежение, очите му — стеснени от презрение.

Петри изруга тихо.

— Нещата не са добри. Няма да ни остави да минем. Късметлии сме, че не ни застреля — след кратка пауза той добави мрачно. — Освен ако не си запазва най-хубавото за десерт.

Брайън се замисли за Рейчъл. Трябваше да стигне до нея. Трябваше да рискува.

Внезапно цялото му тяло се напрегна и се съсредоточи в едно движение.

Издърпа ръката си от хватката на Дан и скочи. Твърде късно, трябваше да бъде по-предпазлив. Видя избухването на оранжев пламък. Звук като от капка студена вода върху нажежен до червено тиган го прониза. Нещо го опари по бузата.

Топлата кал миришеше на тор. Лежеше по корем с ръце, свити в защита над главата, а все още топлатата цев на автомата беше притисната към тила му. *Ще умра. След всичко това. Застрелян като заек на пътя. Исусе Христе, каква загуба.*

Изтекоха мъчителни минути, прекарани неподвижно по корем в калта и в чудене как ли ще се чувства, когато умира. Разбра, че това може и да не стане... поне не сега. Смъкна бавно ръце и вдигна глава. Пред него стояха два мръсни крака в местни обувки. Брайън бавно се повдигна на колене с вдигнати ръце и открити длани, за да покаже, че няма лоши намерения. Сега, когато погледна в кръглото мургаво лице на виетнамеца, той забеляза, че момчето беше точно толкова изплашено, колкото и той самият.

Поемайки риска, Брайън посочи с жест, че иска да разкопчее якето си. Момчето вдигна автомата, насочи го право срещу челото му... и кимна.

Брайън разтвори ципа на непромокаемото си яке.

Под него носеше черната риза на свещеник и пасторска яка.

Прекръсти се, като се молеше с по-голяма пламенност от стотиците пъти, през които беше коленичил пред олтара на Светите Мъченици, това момче да е — или поне да е било — католик, а не будист.

Сърцето му гърмеше в ушите, пот течеше по носа и брадичката му. Рояк насекоми бръмчаха около него, подлудяваха го, жилеха го. Видя синьо рибарче да се спуска от високо дърво, слънчевите лъчи попаднаха върху крилцата му — и избухна сияние с всички цветове на дъгата.

Сякаш измина цяла вечност, докато момчето бавно и вцепенено отмести автомата. Разреши му с жест да стане. Предпазливо, почти с благоговение, протегна ръка и докосна с показалец ордена на Свети Кристофър, който се люлееше над яката на Брайън.

Брайън измъкна верижката над главата си и подаде ордена на момчето с усмивка, за да му даде да разбере, че му го дава като подарък, за умилюстивяване. Жестокостта изчезна от лицето на момчето и то се усмихна.

„Може би всичко ще бъде наред“, помисли си Брайън.

Вълна от облекчение премина през него. Краката му се подгъваха под тежестта на тялото му, когато се опита да стане — залитна на два

пъти, преди да успее да стъпи на крака.

Заговори бързо, без да се обръща, като отправяше думите си към Нгуен.

— Кажи му, че трябва да отида до болницата. Там има лекар... лекарка... имаме нужда от нея за... за един свещеник в Да Нанг, който е много болен. Кажи му, че този свещеник ще умре, ако не я заведем обратно с нас.

Нгуен бързо преведе.

Пет минути по-късно джипът им се изкачваше по стръмния планински път към Тиен Сунг заедно с момчето. Все още с пушка в ръка то изглеждаше възхитено и гордо от новата си роля.

Дан се обърна към Брайън със сгърченото си в недоверчива усмивка маймунско лице.

— Господи, каква дързост. Това беше най-доброто изпълнение от Тайната вечеря досега.

Брайън се засмя.

На Тайната вечеря не се сервира сватбена торта.

* * *

Рейчъл заключи шкафа с лекарствата и тръгна към стълбите, които водеха към втория етаж, като крепеше поднос с нови спринцовки и четири ампули с морфин и пеницилин. Хвърли поглед на виетнамеца, облегат на стената в другия край, с пушка пред гърдите — той внимателно я наблюдаваше. Не я плашеше повече. Искаше ѝ се даже да я застреля, за да сложи край на това мъчение.

Не беше спала цели три дена. Беше на ръба на рухването, ако не беше Кей, как щеше да се справи? Кей, която също изглеждаше ужасно, като че ли черпеше сили от някакъв дълбок резерв. И все пак, дори и Кей имаше някаква граница на издръжливост. Рано днес Рейчъл я беше видяла да се спъва от умора — тя едва не изпусна пакета нови спринцовки, които носеше.

Ако само можеха да се измъкнат...

„Приличам на гладуващ, чието тяло започва да яде собствената си плът — мислеше тя. — Но това е всъщност мозъкът ми, умиращ за

сън, обхванат от копнеж да сложи най-сетне край на живота в тялото ми, което и без това ще се самоизяде.“

Мислите ѝ се завъртяха още веднъж в същата позната посока.

Брайън, любов моя. Ако само можехме открито да се любим, дори само за един час, колко по-добре бих се чувствала сега.

Беше приела Роуз. Когато прочете дневника на Брайън, беше разбрала връзката между тях много по-добре, отколкото ако той се беше опитал някак да ѝ я обясни. Да, правилно беше той да се върне при нея. Ще се оженят, ще създадат голямото семейство, което искаше Брайън, с децата, които тя със сигурност никога не би могла да му роди. Така е, така трябва да бъде. Но да разбереш все още не означава да потушиш болката. Приемането на Роуз не можеше да премахне студената празнота в сърцето ѝ.

Подът като че ли се движеше и проблясваше като сгорещен въздух, издигащ се от силно напечен асфалт. Главата ѝ се въртеше. Накрая на коридора сега имаше вече двама пазачи, заети в някакъв гневен разговор. Появи се трети виетнамец, невъоръжен, приближи се усмихнат и каза нещо с приятелски тон. Различи думата „цигари“. После и тримата изчезнаха през вратата, която водеше към двора.

През изминалите ден или два пазачите като че ли се поотпуснаха. С пристигането на двамата руски лекари снощи те дадоха разрешение на Ян Мак Дъгъл да тръгне вчера заедно с двегодишно виетнамче, което се нуждаеше от сложна операция, която Ян можеше да извърши само в болницата в Да Нанг. Но какво общо има това с нея? По-късно беше забелязала, че един от пазачите я гледаше по начин, който смрази кръвта ѝ и я накара да мисли, че има по-лоши неща от смъртта.

Сега през вратата влязоха други двама мъже, тръгнаха към нея. Осветлението беше неясно. Единственото, което можеше да види, бяха неясните им очертания, единият — висок и слаб, другият — нисък и набит.

Високият пристъпи напред. Свещеник. Какво може да търси един свещеник тук?

И тогава видя лицето му. Мършаво, изпито от болест, но най-хубавото лице, което някога беше виждала. Отначало не можеше да повярва на очите си. Сигурно е сън.

— Брайън — ахна тя.

Трясък. Погледна разпръснатото стъкло в краката си. Беше изтървала подноса. Затича се към него.

И както става в сънищата, краката ѝ бяха така тежки и толкова тромави, сякаш тичаше през дълбок пясък и всяка стъпка я дърпаше назад. Разтвори ръце... и полетя във въздуха като хвърчило... вятър свиреше в ушите ѝ... и я носеше напред...

Той я държеше в ръцете си, прегръщаше я. Притискаше я така силно, че тя разбра — не сънува, истина е. Това бяха ръцете, лицето, тялото на Брайън. Беше се върнал при нея. Брайън, който я беше накарал да се почувства човек достоен и от значение, човек благословен, който я беше накарал да излъчва светлина от любов. А сега — истинско чудо — беше дошъл да я спаси.

— Брайън, о, Брайън — тя се притисна към него, зарови лице в твърдите черни гънки на ризата му, която заглушаваше риданието ѝ. Не я интересуваше защо беше облечен в тези свещенически дрехи — единственото нещо от значение беше, че е тук, за да я вземе.

— Рейчъл — шепнеше той в косата ѝ със задавен глас. — Рейчъл, слава тебе, Господи. О, Боже, благодаря ти.

Целуна я, мръсни ръце обхванаха лицето ѝ, бузите му я одраха с набола брада, но, о, колко чудесно беше...

Експлозия от светлина пръсна червени звезди под затворените ѝ клепачи.

Отвори стреснато очи и видя niskия мъж с маймунско лице, размахал камера на няколко ярда от тях, ухилен, като че ли току-що беше получил бронзов медал.

— Добре извършено, приятел — изграка той. — Тази целувка ще бъде видяна в целия свят.

---

[1] На колко сте години? ↑

ГЛАВА 16

Джипът им подскочи, за миг те увиснаха над ямата, клоните на дърветата одраха капака и бронята и изведнъж, като по чудо, се озоваха на главния път. Зад тях остана джунглата, пълна с неизвестности и опасности, сега те се движеха по шосе с две платна, пропукано и осеяно с дупки, но тук имаше хора, виждаха се къщичките на селото, а това означаваше относителна безопасност. Рейчъл забеляза в далечината военна колона от транспортни камиони. Прииска ѝ се да извика от радост.

Бяха успели. Всичките те — тя и Брайън, и неговият смешен малък австралиеца, и Кей. Как и защо бяха успели — само Господ знаеше!

Рейчъл почувства, че Брайън я притисна към себе си, когато попаднаха на дълбок коловоз и калната вода плисна нагоре изпод колелата на джина. „Да, Брайън, дръж ме — молеше се тя, — дръж ме, моля те, или ще отлетя извън този сън.“

Сякаш цяла вечност бяха пълзели по онзи едва видим проход през джунглата. И сега, когато вече навлизаха в крайните квартали на Да Нанг, шофьорът им отново трябваше да натиска спирачки, за да дава път на волове, кучета и деца, и на тези съсухрени старици, прегънати под огромни товари, които носеха на раменете си. Бамбуковите колиби и оризовите ниви постепенно оредяваха и отстъпваха на градските предградия, застроени с ламаринени бараки, до тях — неизбежните ями, преливащи от мръсна вода, и огньовете, на които се готвеше и които оживяваха здрача като светулки.

„Ние сме в безопасност“, повтаряше си тя. Далеч от снайперисти, засади и мини. Чувстваше как напрежението вътре в нея постепенно се стопява и изчезва. Това място тук беше толкова неприветливо и така ужасяващо мръсно — и все пак тя с радост се потапяше в какофонията от звуци, гласове и мучене на волове. Искаше ѝ се да прегърне всички хора, които виждаше.

Свободна, тя беше свободна. А Брайън, мили Боже, Брайън се беше върнал обратно за нея. Той я обичаше, щом бе подложил на риск

живота си.

Обхвана с поглед профила му, наболата му брада на кални ивици, силно изпъкналите лицеви кости — и почувства такава неудържима любов към него, че я преряза болка, болка, която започна от корема ѝ и се разпростря нагоре през гръдния кош...

— Душ — мърмореше Кей до нея. — Това ще бъде първото нещо. Господи, воня по-лошо от пръч. Нищо чудно, че онези виетнамци ме оставиха да дойда с вас. Сигурно са се молили да се изпарявам колкото е възможно по-бързо.

Дан Петри се обърна към тях от предната седалка, сините му очи надзърнаха изпод маска червен прах. Той намигна на Кей.

— Сигурно, щом казваш. Добре, че отец Брайън беше тук, иначе всички щяхме да се регистрираме в хотел „Ханой“. Но аз имам нещо за теб, лейди — той потупа камерата в скута си — тази твоя снимка в момента, в който първаш Чарли Птичката, ще остане в историята.

Лицето на Кей, широко като това на Буда, разцъфна в усмивка, когато вдигна ръка високо над главата си със средния пръст нагоре.

— Късмет за всички нас!

Брайън държеше Рейчъл с двете си ръце и я целуваше бурно и жадно. И той беше ужасно мръсен, лицето и ръцете му дращеха от засъхнала кал, черната му свещеническа риза беше просмукана от пот, но тя никога досега не беше познала нещо по-сладко от целувките му. Ръката му стегнато обхвана извивката на тила ѝ. Целият трепереше.

— Омъжи се за мен — прошепна той, като я притисна още по-силно.

Наистина ли той каза това или тя просто си го представи? По дяволите, няма значение. Нямахше нужда да го казва на глас. Знаеше какво чувства той, така както той знаеше какво чувства тя.

— Кога? — попита тя.

Брайън се дръпна назад със смях, но очите му — тези невероятни очи с цвят на гранит, които бяха успели да я пленят, преди още да бе промълвил и дума — оставаха сериозни.

— Сега. Веднага щом пристигнем в Да Нанг. Петри познава един военен свещеник, истински свещеник — каза той и се засмя отново. — Казва, че той му е длъжник. Въпреки че, като имам предвид що за чудо е Петри, не искам да мисля за какво.

Сред вихъра на вълнението Рейчъл почувства как нещо тихо, спокойно и дълбоко се уталожи в нея. Може би така трябваше да бъде. Сила, по-голяма от любовта им един към друг, беше решила това.

— Да — каза му тя. — Да — беше извикала достатъчно силно, за да чуят Кей и Петри, и целият свят. — Да, ще се омъжа за теб! — тя се разплака. — Ще се омъжа за теб в Да Нанг... или Ню Йорк... или Дисниленд... където ме поискаш!

Брайън, чувствам се толкова различна от всеки друг път, като че ли съм в друга страна, твоята страна; сякаш съм пресякла някаква магическа граница и не искам да се върна обратно.

Всичко станало досега, Дейвид... аборта... всичките тези мъртви и умиращи войници... Виет Конг... се е случило в друг свят, на друга Рейчъл.

Петри вдигна пръсти със знака на победата.

Кей не каза нито дума, грабна само ръката на Рейчъл и я стисна силно. Кафявите ѝ очи блестяха от сълзи зад прашните лещи на очилата ѝ.

— Изглежда нямаш друг избор, освен да ми станеш шаферка.

— Един въпрос само — каза Кей. — Ще мога ли първо да взема един душ?

* * *

Отец Рурке беше пиян...

Рейчъл, изправена с Брайън пред военния свещеник в неговите смачкани панталони със защитен цвят, се чувстваше леко замаяна. Дъхът му вонеше на алкохол и той се клатеше на краката си, ръцете му трепереха, когато се опитваше да прелисти страниците на молитвеника. Вдигна очи и се загледа в пътната карта от спукани капиляри по носа и бузите му. Човек може би на около тридесет години, но с вид на повече от шестдесет и пет.

Искаше да издълбае всяка подробност като с длето в паметта си — и грозното, и хубавото. Някой ден, вече като възрастна семейна двойка, сгущени заедно в тяхната собствена солидна къща, те ще се смеят при спомена за отец Рурке и цялата тази сцена и това още повече ще ги привързва един към друг.

Огледа се. Тази малка бърлога зад бара, в който Петри най-сетне (след като обиколи дузина други барове) откри свещеника, изглеждаше като от филм на Чарли Чан. Мънистени завеси, оранжеви книжни фенери, тиха музика и напевни гласове, които идваха отзад. Тя искаше да запечата всичко това в паметта си, за да се връща отново и отново тук в спомените си.

Погледна към Брайън и той ѝ се усмихна, споделяйки настроението ѝ. Спомни си за женитбата на Мейсън Гоулд — колко странна ѝ се виждаше тогава! Ако Мейсън само можеше да види това тук!

Брайън беше в смокинг, взет назаем от един алчен сержант от снабдяването. Ръкавите му бяха по-къси с четири инча. Кокалестите му китки така стърчаха навън, че той предпочиташе да държи ръцете си в джобовете. Преди няколко минути Кей беше закачила на ревера му цвят от хибискусово дърво и сега Рейчъл с ужас забеляза, че той беше пълен с мравки.

Но, о, скъпото му лице, очите му, когато погледна надолу към нея с усмивка, непокорният кичур в иначе грижливо пригладената му коса... Не би го сменила за никого!

— Съгласна ли сте, Рейчъл... аа... аа... Розентал... да вземете този мъж за ваш... аа... законен съпруг? Да...

— Да — отговори тя, прекалено нетърпелива, за да изчака останалото.

— А вие, Брайън...

От дясната страна на Рейчъл Кей се изсекна приглушено в книжната си носна кърпичка.

„Благословена да си, скъпа Кей“, помисли си тя. Кей ѝ беше намерила тази бяла копринена туника, разцепена отстриани, и необходимия панталон — традиционното вьетнамско облекло. Самата Кей беше облечена в туника и панталон от червен памучен плат...

— ... в богатство или бедност, в бо-бо-болест... или здра... здра... здраве... аа... съгласни ли сте... не, вече казах това, нали?... Да видим сега, въ... да, тук... докато смъртта ви раздели?

Брайън дълго време не отмести поглед от очите ѝ и тя почувства как любовта му преминава в нея, обгръща сърцето ѝ.

Трябваше да спра това... да му кажа сега... преди да е станало твърде късно. Но ако той знае, че не мога да му дам деца, дали би

искал все още да се ожени за мен? Ще му стигна ли само аз?

Да, тя знаеше, че трябва да му каже. И то точно в тази минута. Докато той все още можеше да промени решението си. Но думите, които беше длъжна да му каже, отказваха да излязат навън, като че ли бяха залепнали на гърлото ѝ. Не можеше да понесе да спре Брайън, да го отклони от обещанието му да я обича и закриля завинаги... да ѝ бъде съпруг...

В този миг чу отговора на Брайън.

— Да.

А в следващия той вече я прегръщаше, целуваше, повдигаше я така, че пръстите на краката ѝ едва докосваха пода.

Засвяткаха фотосветкавиците — заслепяващи избухвания на бяла светлина, които раждаха рояци от червени точки пред очите ѝ.

Омъжена! Тя и този чудесен, храбър, нежен мъж бяха вече семейство.

* * *

С върха на пръстите си Рейчъл проследи белега, който пресичаше корема на Брайън като тъмночервена светкавица.

— Напомняш ми за Флаш Гордън — подразни го тя, потънала в доволство, преситена и гола до него в леглото, чаршафът бе увит в краката ѝ. — Обичах тези стари епизоди по телевизията. Когато бях все още дете, той беше моят любим герой.

— А сега?

— О, не знам. Мисля, че предпочитам буйните ирландци. Те ми напомнят за Морийн О'Хара.

— Морийн О'Хара?

— Не си ли я гледал в „Тихият мъж“: онази червенокосата, която през цялото време се молеше на Джон Уейн да я постави на мястото ѝ.

— Питам се къде ли точно е това място.

Рейчъл се засмя, чувстваше се като непослушно момиченце.

— В леглото, къде другаде?

Точно сега това разнебитено легло, отпуснато в средата, беше най-чудесното място в целия свят. Както и тази долнопробна хотелска стая с неустойчивите бамбукови столове и пожълтелите репродукции

на Айфеловата кула и Триумфалната арка. В ранната светлина на деня тя изглеждаше още по-неприветлива, отколкото снощи, когато таксито им дълго подскача в лабиринта от застрашително тесни улички, докато най-сетне стигнаха до тази дупка — хотел „Триумфалната арка“. Рейчъл забеляза дървото, което надзърташе от нащърбените места на лакирания червен шкаф. И капациите за прозорци с липсващи летви — през процепите се процеждаше не само млечната, утринна светлина, но и смесица от звуци: плисък от вода по плоскодънните азиатски лодки, които плуваха в реката, дрънкане на тенджери, напевен говор. До нея достигаха ароматните миризми на готвено с джинджифил, задушен на пара ориз, както и слаба воня на разлагаща се риба и урина.

После изведнъж си спомни и потръпна от радост: „Ние сме женени, истински женени! И утре си отиваме у дома.“

У дома.

Майка й, Бог да й е на помощ, вероятно ще припадне, когато чуе новината. Вместо приличен лекар евреин или адвокат, беден ирландски католик. Но беше така щастлива, по дяволите! Майка й ще разбере това и ще обича Брайън също толкова много.

„И татко щеше да те одобри, Брайън — мислеше си тя с усмивка. — Ти си силен като него и като него си нежен.“

— Обичам те — каза тя, обърна се и се сгуши до него, извивките на тялото й уютно прилегнаха към неговите. — Казах ли те вече колко много те обичам?

— Каж ми го отново, когато се събудя напълно — иначе ще си мисля, че всичко е било само сън.

Той я притисна силно към себе си и Рейчъл усети бързото биене на сърцето му. Искеше й се да останат така завинаги — само те двамата: тогава никога нямаше да дават обяснения на когото и да било.

На това е само сън, мечта — смешна мечта, нали. Рано или късно ще трябва да се изправят лице в лице с другите хора. А когато това стане, тя би искала да е стъпила на здрава почва.

— Разкажи ми за Роуз — каза тя тихо.

Почувства как тялото му мигновено се вцепени. Ужасен страх я разтърси отвътре. Ако само името Роуз имаше такава власт над него, Господи, какво ли ще стане, когато я види отново, а това неминуемо ще стане?

Дълго, ужасно мълчание се проточи във времето, докато Брайън каза.

— Израснах с нея. Тя и аз... мисля, би могло да се каже за нея, че тя е „момичето от съседната врата“.

— Би ли се... оженил за нея? — и докато чакаше отговора му, Рейчъл затаи дъх.

Брайън лежеше сковано — тя имаше чувството, че мълчи вече цял час.

— Ожених се за тебе и вече нищо друго няма значение, нали?

— Да, но само ако точно това истински си искал. Ако си сигурен, че някой ден няма да съжаляваш.

Защо правеше това? Защо измъчваше себе си по този начин?

Брайън мълчаливо лежеше до нея. Ужас стегна гърдите ѝ. А ако той вече съжаляваше за станалото? Беше ли Роуз — и все още ли е — от такова голямо значение за него?

— Нека да не говорим за „някой ден“ — каза накрая Брайън. — Нека просто мислим за сегашния момент. Обичам те, Рейчъл. Повече отколкото всяка друга жена.

Искаше ѝ се да извика: „Това не е достатъчно добре казано. Не ми отговаряш на въпроса, не ми казваш истината!“

В същото време Рейчъл се срамуваше, че така настоятелно изисква от него уверения. Не беше ли малко истерична? В края на краищата той се ожени за нея, а не за Роуз. Дай Боже никога да не се превръща в една от онези изцяло зависими от съпрузите си жени, които вечно изискват доказателства за тяхната привързаност — като куче, молещо за останки от храна под масата.

„Не рови — заповяда си тя. — Защо го насилваш да признава нещо, което не би могла да понесеш?“

Той погали гърдата ѝ, обхвана я с чашата на ръката си, като дразнеше нежно зърното ѝ с палец.

— Госпожа Мак Кланахън. Добре звучи, не мислиш ли? Последната жена в семейството ми, която взе това име, завърши като майка на седем деца. Смяташ ли, че ще можеш да повториш това нейно постижение?

Този път тя беше обхваната от студено вцепенение. „Каква лицемерка съм — помисли си тя. — Искам от него да ми разкаже всичко за Роуз, а в същото време крия нещо толкова важно! Не —

продължаваше тя, — едно семейство трябва да бъде изградено върху почтеност, върху пълната истина.“ Трябва да му каже. И без това ще научи. А и в самото начало, когато седеше там, на леглото му в „Корпус Кристи“ и четеше дневника му, а той мечтаеше на глас за бъдещето, тогава той беше казал достатъчно ясно, че ще иска и очаква голямо семейство.

— Брайън... — но гърлото ѝ като че ли се схвана. Този миг беше тъй чудесен: може този ден да остане най-прекрасният в живота им, нямаше да бъде честно да го разваля... Не, не сега. Твърде скоро е. И същевременно твърде късно. Чувстваше се като страхливка. Трябваше да му каже по-рано, да му даде шанс да се оттегли, преди онзи пиян свещеник да измърмори последната благословия. Но тогава всичко беше толкова объркано, като в мъгла... с изключение на едно-единствено нещо, което изпъкваше ярко и тогава, и сега. Тя не можеше да допусне да го загуби. Това би я изсушило, би я прекършило завинаги, за цял живот.

— ... не спирай — измърмори тя вместо първоначалния импулс да каже истината и се отдаде на удоволствието от чудесната хладина на ръката му, която се спусна надолу по корема ѝ. Разтвори крака, разреши на пръстите му да влязат в нея.

— О, да, о, Боже, така, точно така... о, скъпи, ако не спреш...

— Почакай малко...

И той влезе вътре в нея, движеше се със силни, трептящи тласъци на тялото си и всеки от тях предизвикваше свое собствено малко избухване от удоволствие. Тя се изви под него, за да го посрещне по-плътно, като в същото време прекарваше ръце по задните му части — о, удоволствието от чудната им извивка! — пръстите ѝ погълнаха силата на стегнатите му мускули, протегнаха се още по-надолу, докоснаха и тясната, набръчкана бразда, която водеше към тестисите му.

О, Брайън, ако само можеш да ти дам дете някой ден...

Почувства горещо избухване вътре в себе си, разтърси я мощна вълна, допълнително засилена от свирепата интензивност на желанието ѝ.

И Брайън се изпразни, тя можа да отброи тласъците на преливането му в нея. И в този момент се почувства неочаквано

изгубена, отделена от Брайън, завъртяна в някакъв вихър извън неговата орбита.

„Един съвместен живот не трябва да започва така. Не е честно — мислеше тя, — лошо, много лошо е да мамя Брайън.“

„Кажи му — заповядваше си тя. — Той ще разбере. Той те обича.“

Отвори уста, опита се да произнесе думите, но не можа да ги изтласка от гърлото си. В продължение на един ужасяващ миг тя отново видя синьо-бялата светлина върху хирургическата стоманена кюретка в ръката на Дейвид и чу гневния му изплашен глас: „Един ден ще съжаляваш за това. Ще съжаляваш, че ме принуждаваш да го правя.“

После видението избледня. Остана само влажната топлина по тялото на Брайън и ръцете му, притеглили и обхванали главата ѝ като в люлка — ръце, толкова големи, че я върнаха към най-ранното ѝ детство, към спомена за бащините ѝ ръце и нейното телце в тях: малката ѝ главичка, сгуснена като яйчице в ръката му.

Тя изпусна приглушено ридание.

— Какво има?

— Нищо — излъга тя. А после обвие ръце все още слабия му гръден кош и така го стисна, че можа да чуе рязкото изсвистяване на въздуха, излизащо от дробовете му. — Много съм щастлива, това е всичко. Плача, когато съм щастлива, а когато съм разтревожена и нервна, се смея — направо се кикотя като луда.

— В такъв случай се надявам, че никога няма да стана причина да се смееш така.

А Рейчъл се надяваше от все сърце, че това, което беше между тях сега, ще се запази завинаги. И тя ще му разкаже за аборта... скоро. И той ще разбере. Да, ще разбере. И тогава всичко ще бъде свършено. Между тях няма да има лъжи.

Също както нямаше такива между майка ѝ и баща ѝ.

ГЛАВА 17

Откакто Брайън замина за Виетнам, Роуз се превърна в страстен читател на вестници — всяка сутрин пресяваше „Таймс“ и „Нюз“ за репортажи за битки, бомбардирания, за някакъв напредък в преговорите за мир — казано накратко, за всякакъв вид информация, колкото и оскъдна да е тя, която би могла да укрепи надеждата ѝ, че войната ще свърши скоро и Брайън ще може да се върне къщи, преди да е изтекъл периодът му на престой в армията.

Докато пътуваше с метрото, беше прегледала „Таймс“ и сега, след като се настани на бюрото си — винаги безукорно и почистено от хартии всяка сутрин — отвори капака на кутията за кафе и разгъна „Дейли Нюз“.

На страница трета очите ѝ попаднаха на разказ за Виетнам, придружен с неясна снимка — млад мъж в смокинг прегръща своята булка. Заглавието беше: „Сватбен звън за героя и неговата лекарка“.

Роуз прескочи увода, пълен с имена и години и зачете разказа по диагоналния метод. Сантиментална история за лекарка на предната линия и умиращ войник, чийто живот тя спасява. Същият войник покъсно, в нарушение на всички заповеди, преминава линията на фронта и отива в тила на врага, за да я спаси на свой ред. Любовна история почти като приказка. Роуз се усмихна, на сърцето ѝ мъничко олекна. Виждаш ли, има и щастливи завършеци понякога. Не са чак толкова невъзможни.

Роуз се върна отново на първия параграф, за да научи повече за тези хора, имената им, откъде са. Едно име скочи върху нея: Брайън Маккланакън, 121-ви пехотен полк.

Вестникарският шрифт заплува пред очите ѝ, снимката се замъгли. Не, не е нейният Брайън, не, това трябва да е друг войник със същото име. Съвпадение, разбира се, само това е обяснението.

Защо тогава сърцето ѝ гори така? Защо тази ледена буца в корема ѝ? О, Майко Божия, възможно ли е да е той?

Зави ѝ се свят, главата ѝ се въртеше лудо, струваше ѝ се, че полудява. Но тя знаеше, че това е невъзможно, че не може да бъде

вярно. Трезвият разум беше точно тук, около нея, това бюро, работата ѝ. Да, това беше истинско, нормално — тази вдигаща нара чаша кафе на бюрото ѝ, тази касета с диктувани писма, които трябваше да бъдат напечатани. А след няколко минути и Макс Грифин, и дългите му крачки по този коридор с неговата ти-и-аз-срещу-света усмивка, предназначена само за нея, бодрото „Добро утро“, което винаги повдигаше духа ѝ.

Но тази снимка, това лице, лицето на Брайън, което отваряше черна пропаст в главата ѝ и тя имаше чувството, че започва да се плъзга надолу в нея.

Стаята сякаш се изкриви, столът и килимът се измъкнаха изпод нозете ѝ. Тя впи пръсти в ръба на бюрото си, за да не падне и обърна димящата чаша до телефона. Кафето се разля върху разтворения вестник, проникна през него до покрития със стъкло плот на бюрото ѝ, застича се в скута ѝ. И чак тогава почувства изгарящия пламък на болката — сякаш нагорещено желязо беше притиснато до бедрата ѝ. Как боли... о, как само боли... Брайън...

Тя се насили да се взре в снимката, този път от близо, като се напрягаше да фокусира погледа си върху нея. Неговото лице, о, Боже, това беше неговото лице. Въпреки че сега снимката беше подгизнала и деформирана, тя разпозна това лице, удължената му форма, тези сякаш преследвани очи.

Брайън. Нейният Брайън.

Най-ужасният ѝ страх от всички страхове. Брайън, влюбен в някоя друга. Не, даже по-страшно от това... по-чудовищно отколкото някога си беше въобразявала. Той се беше оженил.

Черна ярост я стегна в ноктите си. Ако беше убит, щеше да бъде по-добре. Поне все още щеше да бъде мой.

Роуз се отпусна назад, като трепереше с цялото си тяло. Господи, тя наистина си губеше ума. Наистина ли бе помислила такова нещо? Брайън — мъртъв? Не, не това... в никакъв случай не.

Нищо от това не е вярно, каза си тя. Просто съм уморена след снощния телефонен разговор с Нани и хленченето ѝ за това как всичко ѝ причинява болка, как никой не я посещава. Старият прилеп явно все още си мислеше, че може да ѝ дърпа конците. Нима можех да заспя след това? Нищо чудно, че съм толкова изтощена. Но това трябва да е някакъв вид халюцинация, някакъв кошмар...

С яростно повличащо движение Роуз събра прогизналия вестник и го натика в кошчето за боклук. Нищо няма там, абсолютно нищо. Защо не скоча да почистя тази неразбория тук? И тази рокля, тази хубава рокля на цветя, която Брайън ми купи за последния рожден ден, по-добре ще бъде да я натопя в студена вода, иначе петната ще останат...

Да, това трябва да направи. Ще си отиде вкъщи, още тази минута, преди петната да се фиксират. Защото стане ли това, никакво изпиране не може да ги извади, никакви количества сапун или средства за почистване на петна. Хубавата рокля от Брайън може да бъде унищожена завинаги.

И отново в главата ѝ изплува снимката и думите под нея.

„Млад възпитаник на Колумбийския университет, изпратен вкъщи от Окинава с Бронзова звезда... подправя заповедта и се връща нелегално на предната линия, където едва не е бил убит седмица преди това... Възправя се пред почти непреодолими препятствия, за да изведе в безопасност красива лекарка, която преди това му е спасила живота... жената, която обича.“

Жената, която обича. Но това съм аз. Аз съм тази, която Брайън обича. Ние ще се оженим. Веднага щом се завърне, веднага щом...

Трябва да махне това петно. Дявол да го вземе, сигурно вече се е фиксирало. Трябва да си отиде вкъщи. Трябва да...

Ето че се изправя, все едно че е разглобена на части, все едно че е марионетка с оплетени конци, ръцете ѝ — дръпнати под странен ъгъл, краката ѝ — подгъващи се под нея, извън контрол. Протегна ръка за чантата си, ръката ѝ се разтегляше и не искаше да спре, сякаш беше еластична — а дланта ѝ, прикачена накрая като нещо, гледано през обратния край на телескоп...

Ето я, Роуз вече върви по коридора с много врати към канцеларии на адвокати, безкраен тунел. Килимът — подвижен пясък, теглеше нозете ѝ към себе си. Не спирай. Върви си вкъщи. Да, трябва да махнеш това петно, така че когато Брайън се върне...

Масивни, двойни врати към асансьорите. Отвориха се вратите на единия асансьор, след това на другия. В хола изтекоха хора, източиха се покрай нея, някои от тях ѝ кимаха с глава. Всички, с изключение на един мъж, който остана назад, докато другите се отправиха към канцелариите си. Голям мъж, невисок, но набит — солиден като дънер на дърво, мислеше си тя, с жълтеникавокафяво сако и чанта, широкото му симпатично лице зачервено — сякаш не беше ползвал асансьора, а беше тичал по стълбите нагоре. Макс Грифин.

Обзелата я буря като че ли се поуталожил. Този човек ще ѝ помогне. Вече го бе направил веднъж, нали? С онази стипендия през есента. А освен това той говори с нея не като шеф, а като приятел.

Забеляза, че някакъв вестник се подава от старата му кожена чанта. Видя го, като че ли го гледаше през увеличително стъкло, ръката му стискаше износената дръжка на чантата, силната му китка — всички тези срещи на тенис корта. Ролексът от неръждаема стомана, закопчан с ремъче към нея. Циферблатът на часовника беше одраскан, едва ли беше забелязал това.

Но вижте го сега — той пуска чантата си и пристъпва напред, хваща я за лактите, поема сякаш цялата ѝ тежест.

— Роуз! Какво става? Пребледняла си като платно. Болна ли си? Нарани ли се?

Поклати глава. Защо да е болна? И как би могла да се нарани? Не... само това глупаво петно...

— Разлях си кафето — каза му тя. — Върху роклята. И трябва... трябва да си отида вкъщи. Роклята ми. Ще изработят тези часове. Моля. Трябва да си отида вкъщи... — гласът ѝ звучеше някак чужд, тъничък и безпомощен.

Макс я погледна странно... квадратното му лице на професионален боксьор сякаш стана още по-ъгловато, сините му очи — още по-остри.

— Хайде тогава — каза той ласкаво. — Ще те откарам до вкъщи. Чувстваше се сякаш е без кости, неспособна да протестира.

— Да, вкъщи.

Той я въведе в асансьора, като я държеше здраво за лакътя. После таксито, задръстеното улично движение, прозорците, смъкнати надолу, лепкавият летен въздух я блъскаше в лицето. Но въпреки това ѝ беше студено, толкова студено, сякаш земята беше покрита със сняг, сняг

навсякъде — около нея, вътре в нея, студ, смразяващ сърцето ѝ. Бяло виене ревеше в главата ѝ, като че ли в нея диво стенеше снежна виелица.

Всичко се сливаше пред очите ѝ — всички цветове на големия град: ярките летни рокли на жените, веселите корици на списанията, които покриваха полиците на щандовете за вестници, чадърът на ивици над търговеца на хлебчета с наденица и горчица — всичко беше размазано в едно и завъртяно във водовъртеж...

Започна да се тресе, зъбите ѝ затракаха. Искаше да спре, но не можеше.

Макс и гласът му, който идваше до нея сякаш от голямо разстояние през бръмчащо статично електричество.

— Роуз, ти си болна, мисля, че трябва да те заведе на лекар.

На лекар? Но за какво? Всичко в нея беше наред. Поклати отрицателно глава и се обгърна с ръцете си, решена да спре треперенето.

— Много съм добре — настояваше тя. — Това е глупаво. Вие не би трябвало да бъдете тук и да пропилявате ценното си време по този начин. Трябва да бъдете в съда след един час.

— Остави съда на мира. Ще получа отсрочване. Безпокоя се за теб, Роуз. Трябва да ми кажеш какво е станало. Изглеждаш така, като че ли някой е умрял.

„Да — от виещата буря в главата ѝ се отдели глас — Брайън, той си отиде. Все едно, че е умрял за мен.“

Роуз вдигна ръце пред себе си, като че ли да се предпази от удар, като че ли ужасната мисъл беше насочена срещу нея отвън — още малко и ще я удари.

— Не! — изкрещя тя. — Не!

Макс я хвана, като стискаше здраво ръцете ѝ.

— Роуз, в името на Бога, какво има? Какво се е случило? Кажете ми!

Тя поклати силно глава. *Моля... не ме карай да ти го кажа. Ако ти кажа, думите ще го направят само по-истинско.*

— Искам само да ти помогна — настояваше той. — Но как, като отказваш да ми кажеш какво всъщност е станало? Роуз? Роуз?

— Нищо. Нищо не е станало — неочаквана вълна на гадене я понесе върху гребена си. — О, Макс, ще повърна.

Но той само я притисна още по-силно към себе си и гаденето ѝ като че ли поотстъпи. И после, безкрайно дълго време по-късно, той ѝ помогна да слезе от таксито, като я подкрепяше, не, носеше я на ръце по стълбите нагоре до малкия ѝ апартамент.

— Всичко ще се оправи, Роуз — успокояваше я той като малко дете. — Каквото и да е, ще се оправи. И аз съм тук. Ще се погрижа за теб.

Не, искаше ѝ се да му изкрещи. Не. Предполагаше се, че Брайън ще се грижи за нея. Брайън винаги се беше грижил за нея, нали? Само че къде беше той сега? Имаше нужда от него в този момент, много по-голяма нужда, отколкото някога.

Но се чувстваше толкова слаба, едва можеше да се движи. Разреши на Макс да я събуе, после роклята, унищожената и рокля... и сега, по комбинезон, трепереца в задушаващата я топлина, тя се остави да я сложи в леглото и подгъне завивките под нея, като че ли беше дете.

Стаята внезапно ѝ се стори твърде малка и твърде тъмна, това малко апартаментче в Лоуър Ийст Сайд, на което толкова се радваше, когато подписа първия си договор за вземане под наем. Чудната малка кухничка, дълбока вана с птичи крака, тази кушетка, която се разтягаше в легло. Но сега тя виждаше колко тъмна всъщност беше; слънцето никога не достигаше до прозореца към задния двор с неговата мрачна врата от гофрирана ламарина. Видя, че звънецът, който беше поставила на пожарната стълба, умираше — унило отпуснат и възкафяв. Нейната квартира, на която така се радваше, сега изглеждаше като затворническа килия, сива и заплашителна.

— Всичко ще се оправи — повтаряше Макс. — Няма защо всъщност да говориш за станалото. Само си почивай. Ето, изпий това — притисна леко чаша до устните ѝ и я накара да погълне нещо. — Аз ще бдя тук. Няма да те оставя.

Ласкавото му внимание освободи нещо вътре в нея, сякаш беше натиснал някакво копче: и се развихри болка, ужасна болка, хиляди ножове я пронизваха, режеха, впиваха се в нея.

Не можеше нито да се помръдне, нито да диша.

Ще умра, сигурно се умира от такава болка.

— Помогни ми — гласът ѝ се появи отнякъде. Впи пръсти в ръката на Макс, тази негова ръка с гладка, широка длан и силни пръсти; сега тя я стискаше между двете си ръце като удавница, вкопчена в единствената спасителна твърдина.

— Тук съм — чу го тя през рева в ушите си. — Тук съм, Роуз.

ВТОРА ЧАСТ

*Не е трудно признаването на нашите
криминални простъпки, а на смешните и
срамните.*

Русо, „Изповеди“

ГЛАВА 18

1974 година

Силви изряза с ножицата изсъхналата розова пъпка. „Жалко — помисли си тя — не ѝ е било разрешено дори да цъфне, преди да умре.“

После се наведе, за да огледа храста и забеляза фините бели нишки, изпредени като паяжина по някои от листата. Както изглежда, ще се наложи да се пръска цялата градина, а по-голямата част от храстите да се отсекаат. Не беше справедливо в този великолепен слънчев юлски ден. Не беше ден за болести и унищожение.

Силви коленичи и замря неподвижно с градинарската ножица в ръка. Вслушваше се в приспивното жужене на насекомите и вдишваше чудесния, затоплен от слънцето аромат на розите. Погледът ѝ се рееше из градината. Беше малко занемарена, обрасла; розовият храст беше претрупан с кремави пъпки, скупчени до светлолилавите, а чайните рози бяха напуснали вече дървената решетка за увивни растения и се простираха върху цялата южна стена...

Преди няколко години в никакъв случай не би допуснала градината ѝ да има такъв вид... особено докато Джералд беше жив. Но през изминалите шест години толкова неща се бяха променили.

Тя самата се беше променила. Не съм глупавото пате, изплашено повече от собствената си сянка. Свърши се с извиненията за това, което съм... и което не съм за това, което мога да върша и за това, което не мога. Има дори мъже, които ме намират за привлекателна, дори желана — Алън Фогърти, който я води на вечеря, а когато е в града, ѝ изпраща цветя. Денис Корбет от банката — съвсем скоро, всъщност миналата седмица, ѝ се обади, че има два билета за балет. И разбира се Никос...

Силви пламна така, като че ли слънцето беше пробило през дрехите ѝ. Представи си Никос — той крачи между купищата сгурия и стоманени греди на строителната площадка, ръкавите на синята му работна риза, навити над лактите и откриващи яките загорели ръце, ролка хелиографски копия в юмука му, черните му очи просветват в

тази или онази посока, понесли в себе си образа на сградата такава, каквато ще бъде, когато се построи.

А Силви — виждаше ли той нещо общо в бъдещето, свързано с нея? Мислеше ли някога за онова далечно време, когато бяха любовници?

„Господи, какво става — запита се Силви. — Той ли е мъжът, когото обичам?“

Беше обезпокоена от потрепването на ръцете си и леката възбуда, пропълзяла в стомаха ѝ. Заповяда си да се концентрира върху розите и започна да ги подрязва. Първо здравите цветове — така нищо няма да се повреди. Вдигна пред очите си искряща съвършена роза, която токущо отрязва от един заболял храст. „Огнен сняг“, един от любимите ѝ видове. Безукорно кремавобяло в центъра, преминаващо постепенно в наситено тъмночервено около външните ръбчета на всяко цветно листенце. Изящна красота — истинско малко чудо.

А ето я и нея — на средна възраст — ще стане на петдесет и две години на следващия си рожден ден — коленичила в пръстта, доволна като дете, което прави сладкиши от кал — и това също е чудо. Колко е странен животът!

Може би чудесният ден след толкова много дъжд беше причината да се чувства така. Усещаше слънчевите лъчи върху тила си, топли и успокоителни, като ръка на стар приятел. Скоро ще стане горещо и тя ще започне да се поти, а странно защо сега кожата ѝ настръхва. Но точно сега това беше най-прекрасното чувство на света. Чувстваше се силна... способна да направи всичко, което реши.

Отрязва друг цвят и внимателно го сложи в кошницата. Мислите ѝ отново се върнаха към Никос. Припомни си с какво внимание я беше обградил през всичките тези черни месеци след смъртта на Джералд и заминаването на Рейчъл за Виетнам. Посещаваше я редовно, за да види как е, разказваше ѝ забавни истории, за да я ободри, даваше ѝ да разбере, че винаги ще бъде на разположение, ако ѝ потрябва приятелско рамо, на което да се опре или да си поплаче.

Почувства се засрамена. Беше се облягала твърде много на него, беше се възползвала прекомерно от любезността му. И все пак, ако не беше той, къде щеше да бъде тя сега? Той беше този, който ѝ вдъхна смелост да поеме отговорността за живота си, за парите си. Джералд не би одобрил това, но Джералд не беше вече тук, за да поеме нещата

върху себе си и да я закриля. И така, тя беше нагазила в дълбоки води подобно на изследовател, който навлиза в неотбелязана на картата опасна територия. И какъв пуцинак се оказа там. По-голямата част от акциите бяха в банката, а другите акции, общите фондови дялове, общинските фондове, ценните книжа, недвижимите имоти — да не говорим за големите къщи в Ню Йорк, Дийл и Палм Бийч. Адвокатът им, Пакард Хаймс, настояваше да бъде упълномощен и сам да поеме грижата за всичко; това безспорно щеше да бъде голямо облекчение за нея. Но нещо — да, вероятно Никос — я беше накарало да гледа на този начин с раздразнение.

И така, тя беше отишла до канцеларията на Пакард на Уотър Стрийт 55, наподобяваща стара библиотека.

Добрият стар Паки. Все още беше пред очите ѝ, розовото му лице, проблясващите очи, наведен до нея, голямата му суха ръка я потупваше по рамото, докато я настаняваше в коженото кресло срещу бюрото си. Той ѝ напомняше Реймънд Маш, висок, цъфтящ, с рунтави вежди и излъчващ бащинска загриженост.

— Не трябва да се безпокоиш за нищо, скъпа моя Силви. Авоарите на Джералд са солидни като скалата при Гибралтар. Ние и банката ще се грижим за тях и ще те поддържаме в комфорт до края на живота ти. Така че грижи се само за себе си, яж малко повече, организирай си пътешествия по море... Южните морета или някое друго приятно място в Карибия, това ще ти се отрази чудесно, бъди сигурна — съветваше я той е най-доброжелателната си усмивка, която преди беше възприемала като много успокоителна. В този момент обаче тя само я раздразни.

Спомни си, Никос ѝ беше казал веднъж, че парите обикновено се управляват най-добре от тези, които рискуват да загубят собствената си риза, ако нещо не е направено както трябва. И неочаквано се чу да казва.

— Реших отсега нататък сама да ръководя собствените си финанси.

— Това не може да бъде сериозно — отсече Паки. — Какво знаеш ти за...

— Абсолютно нищо — прекъсна го тя. — Но не съм глупава. Мога да се науча, нали?

И тя се беше научила — с помощта на Никос. Когато дългите колони от цифри, листата с баланса, отчетите за печалбите и загубите, сметките с приходите и разходите започваха да плуват пред очите и, тя винаги можеше да черпи сили от окуражителните думи на Никос.

— Не е толкова сложно — беше ѝ казал той, — само изглежда така на пръв поглед. Винаги помни две неща.

Първо, никога не се страхувай да задаваш въпроси. И второ, никога не допускай, че не можеш да разбереш отговорите.

И в нея започна да се оформя идеята, че тя има сили да направи и нещо повече от това просто да върши нещо, което да я ангажира, както всъщност винаги беше правила: поддържане на градината, пазаруване, обеди с Евлин Гоулд, осигуряване на пари за операта и — от време на време — вечери с Рейчъл и Брайън.

Съществуваше и банката. Отначало само мисълта да се покаже на месечните събрания на ръководството — единствена жена между всички онези мъже! — я изпращаше замаяна и с главоболие в леглото.

Но по-късно, две години след смъртта на Джералд, ценните книжа на „Пелхън“ преминаха в Глава 11 със задължения от почти двадесет милиона към банката. Беше си представила как целият тежък труд на Джералд през всичките тези години изгаря като пъпките на засегнатите от болестта розови храсти.

И това ѝ даде сили да действа. Направи проверка и установи, че този необмислен заем е дело на Хътчинсън Пайн. Надут стар глупак, винаги го беше презирала и сега не можеше да го остави да бъде повече председател — това би могло да се окаже фатално. Можеше да му прости, че е надут, но не и че е глупак.

Стана в шест часа сутринта за следващото събрание на управата и започна с гореща вана, за да отпусне нервите си. Последва закуска, която тя обикновено избягваше, но сега погълна насила две яйца и няколко тънки препечени филийки. Може и да не бъде в състояние да говори, но поне няма да припадне пред всичките тези мъже.

Силви си спомни също колко внимателно беше подбирала тоалета си онази сутрин. Копринени чорапи от Париж и костюма на „Шанел“, в който Джералд я харесваше толкова много — с двойно изплитане и бели ивици около подгъва и ръба на жакета. Перлите на баба ѝ, единственото хубаво нещо, което беше получила от майка си.

И, разбира се, шапка, една от онези елегантни, кръгли и плоски шапки без периферия на Халстън.

Беше разглеждала дълго и критично крайния резултат в огледалото. Наистина беше твърде слаба — беше отслабнала много след смъртта на Джералд. Жилава — така, както изглеждат жените на нейната възраст, ако не са пълни и отпуснати, което е единствената друга възможност. Но общо взето, независимо от всичко друго, много елегантна.

Джералд, беше си помислила тя, би се чувствал горд, макар и леко неудобно от това, което смяташе да направи...

Даже и сега — Силви се наведе напред и прищипа кафява пъпка на петна от храста, като внимаваше да избягва тръните — стомахът ѝ се обръщаше при спомена за този ден, когато влезе в заседателната зала и видя всички тези намръщени лица и въпросително вдигнати вежди. Спомни си как се беше почувствала (също като в деня, когато дванадесетгодишна случайно попадна в мъжка тоалетна на Александър Плац и видя редицата от писоари и мъжете пред тях, държащи пенисите си...), едновременно изплашена и възбудена, като че ли беше влязла без разрешение в някаква тайна и изцяло мъжка територия.

Тя мълчаливо ги наблюдаваше през цялото първо съвещание, прекомерно потисната, за да говори. Достатъчно бе и това, което направи. Същото бе и втория път. До третото присъствие на тези съвещания тя все още не се чувстваше на мястото си, но страхът ѝ беше отминал. Вече беше сигурна какво говорят зад гърба ѝ: „Скучно ѝ е да си седи само вкъщи, самотна е, иска ѝ се да се чувства част от нещо. Идването тук ѝ дава шанс да се облича в тези скъпи дрехи ако не нещо друго. Присъствието ѝ тук разсейва глупаво вниманието, но всъщност е съвсем безобидна.“

„Колко погрешно!“ — мислеше Силви, като се смееше вътре в себе си, припомняйки си техните смаяни и вбесени погледи. Кой би помислил, че боязливата вдовица на Джералд ще стане и ще предложи без следа от колебание да изберат нов председател — тя дори имаше предложение: младия вицепрезидент Адам Кътлър. Той беше син на общар от Северна Каролина и беше се изкачил до този пост без протекции. В управата Кътлър ясно не беше „от нашите“, но за Силви той беше единственият мъж с истински здрав разум и мозък.

Моментът след предложението ѝ беше като издълбан с длето в паметта и. Дългата орехова маса — така добре полирана, че тя можеше да види техните отражения, неясни и призрачни. После Пайн — с неподвижно лице, почервенял и бесен, се изправи на крака и я прониза със стоманена усмивка.

— Ние... мисля, че говоря от името на всички тук... се радваме на интереса, който напоследък започнахте да проявявате към банката, госпожо Розентал — каза той с глас, който като че намали температурата на стаята с поне двадесет градуса. — Но съм длъжен, в името на интересите на всички нас, да ви напомня една проста истина — тук ние не се занимаваме с организиране на коктейли или с разплащане на стари сметки в магазините на „Сакс“.

И Силви му беше благодарна, да, благодарна, че предизвика гнева ѝ, защото той я мобилизира до краен предел. Ръцете ѝ, които трепереха само преди минута, сега лежах спокойно и мъжете около масата не изглеждаха по-заплашителни от случайните работници, шофьорите, продавачите и чиновниците, с които тя винаги се беше справяла вкъщи или в магазините.

— Опитвайте се да ме смутите — беше заявила тя направо. — Вярно е, че едва отскоро се включих в работата тук — тя гледаше сивите лица на тези мъже и съзнателно търсеше погледите им, — но единственото нещо, което трябва да ме смущава, е, че не се намесих по-рано. А сега, разрешете ми да ви напомня, че владее шестдесет процента от търговския кредит. Ако вие не желаете да ме приемете сериозно, мисля, че елементарната почтеност изисква да ви информирам за купувача, когото имам на разположение, и който ми предложи добра цена за моите дялове...

— Не виждам как бихме могли да бъдем по-зле, отколкото сме сега — изстреля обливащият се в пот Сол Катцмън и гневно издърпа вратовръзката си изпод яката на ръчно ушитата си риза, сякаш имаше намерение да се обеси с нея.

— Предполагам, че някои от вас вече познават купувача, когото имам предвид — продължи тя мило, направи малка пауза и пусна бомбата. — Господин Никос Александрос.

Последва тишина; искаше ѝ се да изпляска с ръце от радост. Добре беше разиграла картите си. Беше ясно, че те биха предпочели да имат работа с жена, отколкото с чужденец, с един аутсайдер и при това

грък, от когото без съмнение се страхуваха, защото бяха сигурно, че ще намери начин да ги завърти на пръста си.

Силви знаеше, че е спечелила, още преди да пристъпят към гласуване. Единственият въпрос тогава беше: щеше ли да намери сили да излезе оттук, без да припадне в асансьора?

„Е, хубаво, не припаднах, нали?“, Силви прекъсна спомените си, за да се изправи с известно усилие на крака, беше използвала стъблото на розовия храст за опора. За момент ѝ се зави свят. Оранжево-червени слънчеви нетна затанцуваха пред очите ѝ. Сърцето ѝ биеше твърде бързо.

„Време е да се прибера“, помисли си тя, като погледна следобедните сенки под розовите храсти и алабастровите саксии с цъфтящи дюли и фалшиви портокали, подредени край тухления вътрешен двор. Ако побърза, все още ще има време да извика Мануел, за да напръска градината, преди да се подготви за обед с Никос.

Беше ѝ казал, че иска да сподели с нея вълнуваща новина. Каква ли ще е? „Може би — помисли си тя със завист, — той беше срещнал жената, за която искаше да се ожени, а и защо не?“ Все още беше жизнен, привлекателен. И най-доброто от всичко: беше мил и внимателен.

Разбира се нямаше причина да не се ожени. Само че — е, добре, не беше мислила за това по-рано. И... о, Боже, дали това ще означава, че ще трябва да престанат с техните обеди, които очаква с такова нетърпение? А операта? А благотворителните събирания, където Никос я спасяваше от поставянето ѝ до някой патетичен старец, току-що загубил жена си?

Скъпият Никос. Дължеше му толкова много. Най-вече — Рейчъл. Независимо от нейните отрицания, Никос изглежда все още вярваше, че Рейчъл е негова и все пак не настояваше върху това. Никога. Винаги вежлив и с приятелско отношение към Рейчъл и — толкоз. Силви се чувстваше така благодарна, че би му дала всичко в замяна, тоест всичко, с изключение на истината... за Роуз.

Лъгах Джералд през всичките тези години, а сега лъжа Никос. Мисълта я прободеше като остър трън на розов храст.

Ако научеше за Роуз, той би преместил земята и небето, за да я открие. А, от друга страна, не заслужаваше ли детето, за което така копнееше?

Господ ѝ е свидетел, беше се опитвала да му каже, но всеки път думите отказваха да напуснат устните ѝ. Защото трябваше да мисли и за Рейчъл. И за Роуз... и за себе си, да.

Силви вдигна напълнената с рози сламена кошница — цветовете с всички нюанси на жълто, розово ни червено — и беше така впечатлена от тяхната деликатност и красота, че сълзи изпълниха очите ѝ.

„Бедна ми Роуз — мислеше тя. — Ти не ме познаваш, но аз мисля за теб всеки ден. Вярно е, с по-слаба болка отпреди. Годишите бяха милостиви към мен в това отношение. Но... о, скъпо мое дете... как бих искала...“

Силви изтегли тъмночервена роза от кошницата и я притисна към бузата си в продължение на един дълъг, разкъсващ сърцето миг.

Но после, съвсем внезапно, тя изправи рамене и пусна розата в кошницата. Може би беше преседяла на слънце твърде дълго, за да стигне до това състояние. А трябва да бърза, иначе ще закъснее. Внезапно се притесни. Страхуваше се от новината на Никос. Не искаше изненади точно сега.

— Така... какво ти е мнението? — запита Никос, като ѝ се усмихваше от площадката на втория етаж на къщата, в която я беше довел следобеда. — Глупак ли съм или гений? Стоте хиляди долара като че ли доказват първото, така че най-вероятно съм глупак.

Силви настигна Никос на горната площадка, изкачвайки грациозно извитата стълба. Беше дошла тук, в тази запусната сграда близо до Грамърси Парк, беше изкачила тази поддаваща се под тежестта ѝ стълба и през цялото време се питаше какво всъщност иска да ѝ покаже. Сега тя разбра. Погледът ѝ обхвана повредената и пълна с боклуци стая, която някога е била великолепна гостна в стил от времето на Едуард. Огромните врати, които се плъзгаха под голяма, силно извита арка, бяха безобразно натрупани с пластове стара боя, половината от гравираните стъкла на прозорците бяха счупени или липсваха. Високият чудноват таван със своите нацърбени розетки и напукани корнизи беше като горната част на сватбена торта, проядена от плъхове.

Къща. Това е искал да ми покаже. Слава Богу, не е някаква лоша новина.

Обхвана я чувство на слабост, главата ѝ почти се замая от облекчение. В следващия момент тя вече мислеше колко ще струва превръщането на тази стара съборетина в място за живеене и се обезпокои за Никос. В края на краищата той не беше вече млад, беше минал шестдесетте.

Погледна го — беше застанал под арката сред парчета напада мазилка и купчина счупени плочки. Все още изглеждаше така, както преди тридесет години. Малко понапълнял в кръста, но в никакъв случай не и размекнат. Косата му — гъста, каквато е била винаги, сега сивееше, но беше къдрава и твърда като железни стърготини.

Беше наметнал сакото си през рамо, под едната му мишница имаше ролка хелиографски копия. Оглеждаше стаята със замечтан и трескав поглед.

Отдавна не беше забелязвала такъв блясък в очите му. По време на обяда, като дете, което едва съдържа тайната си, той ѝ беше хвърлял странни погледи, а накрая поръча бутилка шампанско. Нищо чудно, че главата ѝ се върти сега. Не бяха ли ни двамата малко пийнали?

— Мисля, че... има възможности — каза тя накрая, като правеше усилие да не каже нещо погрешно.

Никос обърна тъмния си поглед към нея и се изсмя гръмогласно. Смахът му отекна в разнебитената празна стая.

— Глупости говориш. Ти я мразиш. Какъв нескопосен лъжец си, ти, Силви. Видът ти е като че ли току-що си отхапала нещо с много лош вкус.

— Ще има нужда от много работа — смути се. Но защо? Нямахме никаква причина. — О, Никос, нима си решил наистина да купиш тази къща? Искам да кажа... да, разположението е добро. Близко до Грамърси Парк и само пет блока от канцеларията ти. Но погледни само. Чудо е, че досега не са я съборили. Колко голяма казваш, че е?

— Три етажа, освен този. Ела, ще погледнеш ли? — и преди да може да отговори, той хвана ръката ѝ и я поведе нагоре по други, също тъй стръмни и разнебитени стълби.

„Наистина е опасно“, реши тя. Усещаше, че някои стъпала се залюляват и проскърцват под тежестта им като корабна мачта при буря. Тук-там липсваха дъски. Ако не внимаваше, можеше така лесно да падне и да си изкълчи глезена. Освен това наоколо се носеше остра, неприятна миризма като от гнила хвойна. Приближаваше се задъхана

към върха, когато забележа тъмен силует, той се плъзна от сенките и бързо пресече стълбищната площадка. Сърцето ѝ подскочи. Но това беше само някаква бездомна котка — затова тук така вонеше.

На третия етаж Никос я преведе през голяма просторна стая с обезцветена мраморна камина, вероятно спалня. Като погледна наляво през прозореца, замърсен от сажди, Силви можа да различи зелената трева с красиви цветни лехи и чистите пътечки, покрити с чакъл. Млади жени бутаха бебешки колички, но пейките седяха хора с разтворени книги.

Неочаквано, о да, тя можа да прозре възможностите тук. Замайващо количество работа, но накрая...

Силви се обърна ѝ видя Никос, клекнал на пода, разгънал плановете си — всеки ъгъл, притиснат с парче тухла.

— Ето, виж... тук и тук, това тук е мястото, където ще съборя стените, ще направя големи стаи, с повече светлина. Погледни тук — край на малката кухня. Ще направя голяма. Тази сутрин видях на Грийн Стрийт стара касапска подпора, огромна, би била точно на място край тази стена. Но вратата, не съм много сигурен за нея. Мисля си, че може би тя трябва да бъде тук...

Преди да осъзнае какво прави, Силви беше на колене до него, увлечена от ентузиазма му. Мишел вероятно ще припадне, ако я види какво прави с класическия бял като яйчена черупка ленен костюм, който беше измислил специално за нея. Силви забележа, че върху бледата, с цвят на бисквита копринена блуза вече имаше черна ивица. Но какво от това? Това ѝ доставяше удоволствие.

Като вдишваше парливата, силна миризма на хелиографското копие, Силви следеше широкия пръст на Никос, който преминаваше от стая в стая с решителни почуквания.

— Не — прекъсна го тя. — Не мисля, че е необходимо да слагаш врата тук. Ще изглежда претрупано. Защо не откриеш цялата южна стена и не поставиш френски прозорци? Превърни това пространство към градината в слънчева веранда. Виж, има достатъчно място за столове, ето тук.

— Да... може би си права — той присви очи, сякаш се опитваше да си представи крайния ефект. — А какво ще кажеш за това място тук? Трябва ли да го превърна в килер или не? Мисля, че е много малко за стая за закуска.

— Не, съвсем не, ако махнеш тази стена с шкафовете. Имаш достатъчно пространство да създадеш остров в центъра. Много по-ефикасно според мен. В такъв случай ще можеш да използваш щанда от двете страни с шкафчета отдолу. Освен това ще имаш и мястото отгоре, за да закачиш ефектни сувенири.

Никос се залюля назад на пети и я погледна.

— Забележително! Силви, ти винаги успяваш да ме изненадаш. Как можа да криеш способностите си толкова дълго време?

Тя със смях коригира неправилно използваната от него дума на английски.

— Аз съм без значение тук. Важното е как ти ще съумееш да извършиш всичко това. Никога не си осъвременявал стара къща. Може да се окаже много по-трудно от построяването на нова — спомни си, когато преди години купиха къщата в Дийл: огромна, бяла, поне стогодишна къща (но, независимо от това, много по-запазена от тази) — за всичките онези свободни дни в края на седмицата, прекарани заедно със зидаро-мазачи, дърводелци и бояджии.

— С твоята помощ — отговори той без колебание.

— Моята? Какво зная аз за това?

— Току-що ми показва какво знаеш. И... — той вдигна ръка с дланта нагоре, като отрязва всички по-нататъшни аргументи — имаш усет към красивото. Тази къща е като жена, чувствам го, не го ли усещаш? Тя се нуждае от докосване на жена.

— О, Никос... — Силви се вгледа в черните му очи и видя, че е напълно сериозен. Беше и поласкана, и объркана. — Ти си най-невъзможният човек, когото някога съм познавала.

— Това означава, че за теб е невъзможно да кажеш не, нали? — той се усмихваше.

— Не знам.

— Помисли за... Моля те.

Повдигна брадичката ѝ с квадратните си мазолести ръце. Силви усети миризмата на хелиографско мастило по пръстите му и леко подраскване от частички натрошена мазилка по челюстта си, която той държеше — и я целуна.

Като се мъчеше да преодолее топлия шок от устните му върху своите, Силви си помисли: „О, Боже, аз съм тази, която полудява. Целуна ме така преди тридесет години. Но сега? Това не може — това

не става. Ние сме само стари приятели. Отдавна сме оставили този вид глупости зад себе си.“

Но в същото време установи, че се поддава на чувства, едновременно прекрасни и изумителни. Стана ѝ горещо, много горещо, сякаш юнското слънце, което проникваше през прозореца, се беше фокусирало върху нея, изгаряйки я по начина, по който тя с увеличително стъкло някога прогаряше името си върху дървени дъсчици.

Откога не се беше чувствала по този начин? Години, да, години.

Мили Боже, кое ме кара да си мисля, че съм твърде стара?

Беше я изчаквал през цялото това време, докато реши, че е готова.

Отдръпна се назад и прочете отговора в очите му. Да, той беше чакал дълго. Сега бяха толкова различни от безразсъдните глупаци, които се бяха вкопчили един в друг преди толкова години. Трябваше им много време, да, много години, за да се научат взаимно да се уважават и харесват. Да се опознаят като двама души, двама приятели.

С една целувка само той ѝ беше напомнил, че тя е все още жена, а той — мъж. Очите му ѝ казаха: „Аз съм тук — ако ме искаш, ако си готова.“

„Не още — отговори му тя мълчаливо, — но може би скоро. Да, мисля, че може да стане много скоро.“

Силви се отдръпна назад, почувства лек хлад. Правоъгълникът слънчева светлина, в който бяха коленичили, беше пропълзъл до стената. Отнякъде изскочи огромен котарак и замръзна от вътрешната страна на прага: очите му святкаха злобно срещу тях, мръсната му бяла козина беше настръхнала, опашката му нервно потрепваше. Стресната, Силви леко извика.

— Всичко е наред — успокой я Никос. — Гладен е, това е всичко. Чуди се дали ще му дадем нещо да яде.

— Изглежда така, като че ли иска нас да изяде. Котаракът изчезна, погълнат от сенките. Никос се изправи, протегна ръка и ѝ помогна да стане.

— Хайде, скъпа моя Силви. Ще те отведе вкъщи, където няма опасност да бъдеш изядена от подивели от глад котки. И ще ти кажа довиждане. До следващия понеделник ще бъда в Бостън по работа. Може би ще вечеряме заедно, когато се върна?

— Да, мисля, че това ще бъде чудесно. Във всеки случай — казатя, като навиваше на руло хелиографските копия и ги слагаше под мишница — това ще ми даде шанс да прегледам тези планове.

Той се усмихна, белите му зъби проблеснаха на фона на набраздената груба кожа на лицето му. Отново ѝ се стори, че сърцето ѝ подскочи, старият копнеж се стопи и натеза като неродено дете в корема ѝ.

С ръка в топлата, сигурна длан на Никос Силви си помисли: „О, Боже, в какво пак се забърквам?“

ГЛАВА 19

Макс Грифин отпи от кафето си и погледна Темза, реката проблясваше като потъмняло сребро под лъчите на утринното слънце. Това слънце е истинско допълнително удоволствие. Обикновено тук, в Лондон, по цели дни и ноци ръми. Той ядеше любимата си закуска в „Савоя“ и се наслаждаваше на любимата си гледка. В такъв случай защо се чувстваше така зле? Като след пиянство, сякаш бе изпил твърде много червено вино снощи. Работата е там, че не беше вкусил нито капка.

Причината трябва да е в Роуз. Какво друго? Вчера бяха бедро до бедро часове наред в самолета, пристигнаха в Лондон, вечеряха в оня претъпкан ресторант в Челси на единствената маса, която беше останала в малкото ъглово сепаре. Цяла вечер с миризмата на парфюма ѝ, с топлия дъх на смеха ѝ, с искрите в очите ѝ...

Снощи така му се искаше да протегне ръка през масата и да обгърне нейната. Колко близо беше тя, бедрото ѝ се допираше до неговото в това тясно сепаре, ръката ѝ го докосваше, когато жестикулираше. И все пак все едно, че си бяха в канцеларията. Където всъщност той трябваше да я остави. Но няма тук е по работа? По дяволите, кого се опитва да баламосва?

Сега вече е твърде късно. Просто трябва да се примири с това, което е. Няма да е повече от три дни. Дори по-малко, ако адвокатът на Брин приеме абсурдно щедрото споразумение, което беше упълномощен да предложи.

Макс погледна надолу към Виктория Парк — зелена поляна от цветни лехи и прерязана със спретнати пътечки, покрити с каменни плочи. По-надолу — крайбрежната улица, задръстена в пиковия час на движението, а по тротоарите енергично вървяха секретарки и чиновници, без да създават впечатлението, че бързат, с люлеещи се отстрани сгънати чадъри и равномерни крачки, напомнящи движението на махало.

„Господ да благослови британците“ — мислеше си той. — Слънцето грее, небето — чисто като съвестта на новородено бебе. А

нито един от тях не беше без чадър. Мнозина носеха шапки и грижливо сгънати мушами за дъжд, преметнати през ръка.

Презастраховат се. Но не правим ли това и всички ние?

В съзнанието му отново изплува вратата. Вратата, която свързваше неговия апартамент със съседната стая. Само едно голямо обикновено месингово резе, което той или всеки друг лесно би могъл да плъзне назад. Снощи беше стоял пред тази врата цял час с мокри от пот ръце и гърмящ пулс, неспособен даже да почука, още по-малко да освободи резето. Изпълнен с такова силно желание да влезе през тази врата, да вземе Роуз в ръцете си, да разкрие чувствата си към нея, да ѝ каже, че мисълта за нея не му дава покой, че я желае отчаяно, че я обича нежно.

Какво, ако беше посмял да направи това? Как би реагирала тя? Вероятно в началото ще бъде шокирана. После — преизпълнена със съчувствие. Бедният стар Макс. Беше се привързала към него... Даа, възможно е даже да го покани в леглото си — от благодарност, с чувството, че му дължи това. Господи, да я има по този начин... това би било сто пъти по-лошо, отколкото изобщо да не я има.

— Готов ли сте за поръчка, сър? — прекъсна мислите му бодър глас.

Макс погледна келнера в безупречно бяло сако, черна връзка и чиста колосана кърпа, сгъната и преметната през ръката му. Лицето му — невъзмутима маска, а кестенявата му коса, прилепнала до черепа, беше гладка и бляскава като кожа на видра.

— Още не — каза той. — Чакам една дама. Тя ще влезе всеки момент.

— Добре, сър — келнерът като че ли се разтопи във въздуха.

Макс погледна хората, които закусваха на другите маси. Облечени в безукорни, ушити по поръчка костюми, бизнесмени от лондонското Сити атакуваха своите яйца и риби. Двойка безформени жени на средна възраст в спортни костюми, без грим и с практични обувки: вероятно две жени с титли, които пиеха превзето чая си и отхапваха по малко от кръглите козуначени кифли. Като сцена от „Мастър пийс Тиътър“. Трябваше с усилие и целенасочено да търси нещо, което да не е изпипано докрай. Количка, спряна небрежно до една от колоните, отрупана с мръсни чинии и чаши. Муха, която

избръмча над кошничката с кифли върху масата му. Голямо петно с цвят на кафе върху килима.

Като се обърна към вътрешната част на огромната зала, той видя чернокоса жена — тя си проправяше път край отделения с бяла решетка белведер в центъра, където по време на чая тихо свиреше пианист. Висока, с дълги крака и разкошна фигура, тя се движеше с естествена грация на жена, не осъзнала собствената си красота. Макс почувства как в него нещо се запали сякаш беше погълнал чаша врящо кафе на една глътка.

Всемогъщи Боже, вече шест години, а аз все още се вдървявам като юноша, щом я видя да влиза в някоя стая.

Наблюдаваше я как преминава край другите маси на път към неговата. Носеше права пола от вълнен плат, семпла бяла копринена блуза, разтворена около врата, единично перлено колие. Спомни си, когато ѝ подари перлите, беше в деня, в който тя си взе изпита за правоспособен адвокат. И както винаги — обицата. Години наред — все тази единствена обица — от дясното ѝ ухо се люлееше рубин като капка сълза. Нейният камък, беше му казала тя. И беше добавила, че ѝ носи щастие. Срецна погледа му и се усмихна широко.

— Хай!

Тя му махна с ръка от около двадесет фута и Макс забеляза, че поне дузина глави се обърнаха и я погледнаха. „Даже благоприличните британци — каза си Макс развеселено, — забравят доброто си възпитание, когато видят хубава жена.“

Роуз се плъзна в стола срещу неговия. Бузите ѝ бяха зачервени, беше задъхана, сякаш беше тичала надолу по стълбите (в този грандиозен стар хотел асансьорът се движеше от етаж на етаж като възрастен семеен слуга). Ароматът ѝ напомняше порив на свеж въздух от внезапно отворен градински прозорец.

— Съжалявам, че закъснях. Нищо не съм чула — така дълбоко спях. Умора от пътуването със самолета, предполагам. Трябваше да ми почукаш на вратата, преди да слезеш.

Господи, само ако знаеше колко близо беше той миналата нощ да направи много повече от просто почукване.

— Предположих, че се нуждаеш от почивка — каза ѝ той. — Освен това имаме достатъчно време. Срещата с Ратбоун не е по-рано от 11 часа. Изглежда неговата клиентка счита, че е от съществено

значение да спи дори до по-късни часове сутрин, отколкото една адвокатка от Ню Йорк, която познавам.

Роуз се засмя.

— Благодаря. Но само отбелязвам — снощи работих до късно, за да подредя бележките си. Мили Боже, какво количество документи, породени от една-единствена малоумна забележка. Това кафе още ли е горещо? Бих изпила едно. Дълго ли чака?

— Всъщност току-що дойдох. Наслаждавах се на гледката — той направи знак на келнера. — И остави кафето настрана, ще ти поръчам чай. Дължна си поне веднъж да пиеш чай при първото си идване в Лондон — за предпочитане в „Савоя“. Това е закон. Отбелязват го с печат в паспорта.

— Трябва да е техният начин да ни връщат за чаения прием в Бостън — тя се разсмя, но в очите ѝ той долови същата стара сянка, същата дълбока тъга. Обхвана го познатата безпомощност. Вече шест години — толкова време! Ще му повярва ли някой ден достатъчно, за да се разкрие пред него?

Погледът ѝ мина край него и внезапно застина, заслепен от грандиозната гледка — панорамата на Темза. Докато наблюдаваше играта на светлината по лицето ѝ и бавния изгрев на детска почуда в огромните ѝ тъмни очи, обзе го такова силно желание да я докосне, че се разтрепери.

* * *

И тогава дочу някакъв познат глас, беше майка му с характерните за нея цинични изсумтявания: „Няма по-голям глупак от един стар глупак.“ Испита странно чувство, сякаш е попаднал в капан, от който няма измъкване. Сърцето му лудо биеше — как може изобщо да си въобразява?...

„Да се забърква със семеен мъж — защо? При това двадесет години по-възрастен от нея. Човече, не си добре — подиграваше му се отвътре уморен глас. — На нея не ѝ пука дали си женен или не. За нея ти си приятел, любезен шеф, мил баща, внимателен, застаряващ наставник, нещо средно между Едмънд Гуен и Фредерик Марч... В някой от идващите дни тя ще се омъжи. Даже и ако никога не се

излекува напълно от онова копеле, заради което има този отвлечен и тъжен поглед. Тридесет и една годишна е — по дяволите, вече закъснява. Ще поиска деца, преди да е станало твърде късно.“

Той си я представи бременна, огромна — с дете в корема: тяхното дете, неговото дете.

И се отврати от себе си. Господи, докога ще се измъчва така?

— Красиво, нали? — прекъсна той съзерцанието ѝ на пейзажа.

Роуз се обърна към него и отпусна ръце в скута си.

— О, Макс, божествено е! Никога не съм била на подобно място — тя наведе глава със смутен смях — е, ако искаш да знаеш истината, изобщо не съм била никога никъде. Искам да кажа — извън Ню Йорк. Лондон е... о, той е като приказка. Всеки миг очаквам да видя Питър Пан да прелети край нас.

— Добре казано — той се усмихна, припомняйки си, че тяхната опонентка в днешния юридически проблем, Девън Кларк, някога беше играла Питър Пан тук, в Лондон. Говореше се, че се е прочула с тази роля, както Мери Мартин в Ню Йорк, но Девън Кларк се беше прочула и с някои други неща...

Например с готовността си да скача в леглото на всеки мъж от трупата — като се започне от осветителя и се стигне до капитан Хук.

Каква ирония само — точно любовните афери на Девън Кларк ги бяха довели тук.

Ако бившият ѝ съпруг се беше посъветвал с Макс, преди да даде за печат ръкописа си, за да ветрее пред всички мръсното бельо на жена си, Макс щеше да го вразуми и да го накара да изреже някои подробности. Но Джонатан Буут явно си беше поставил за цел да отмъсти на Девън за това, че го беше направила за посмешище и то така безочливо, както тя сега си беше навила на пръста да му го върне. Просто да се чуди човек — беше отказала даже разговор за уреждане на спора между тях извън съда. Настояваше върху цялото шоу, без каквато и да било отстъпка.

Всичко започна миналата седмица с онова отчаяно телефонно повикване на Джонатан. Девън, както изглежда, беше се съгласила накрая да разтоваря по въпроса, но само ако адвокатът на Джонатан отлети за Лондон за преговорите... на разноските на Джонатан, разбира се.

Роуз беше написала всички пледоарии по случая и беше провела необходимото разследване, така че той я беше поканил да дойде с него. Освен това, нещо му подсказваше да даде шанс на Роуз. Тя притежаваше странния талант да подхожда към даден случай някак отстрани, като рак. В този случай точно това може би щеше да реши проблема.

По бузите на Роуз пропълзя червенина, която още повече подчерта високата извивка на скулите ѝ. Тя се засмя.

— Питър Пан? О, Боже, току-що си спомних онази част от книгата на Джон, когато той я намира в леглото с шестнадесетгодишните близнаци на лейди Хампхил. Господи, колко странно!

— Разбира се, ние знаем, че тя не е правила това за удоволствие — Макс с усилие сдържа смеха си. — Тя е актриса с метод. Просто е разучавала ролята си като... как точно го каза тя? О, да... като се „преобрази“ в душата на юноша.

Роуз отново се разсмя и каза.

— Има интересен начин на изразяване, тази Девин Кларк. Не знам дали ще ми повярваш, но очаквам с нетърпение срещата с нея. Сигурен ли си, че ще дойде?

— Да. Предполагам, че ще бъде облечена в рокля, украсена с пайети и звънчета. Мисля, че тя се наслаждава на всичко това. Добра реклама за новото ѝ шоу. Играе във възстановената постановка на „Блайд Спирит“. Отначало „Хеймаркит“ е бил наполовина празен, а сега чувам, че всяка вечер е пълен.

— Чай за дамата — поръча той на келнера, който се появи до масата им.

— Макс, не съм сигурно. Мислиш ли, че бих могла да отстоя себе си пред жена като нея?

— Забравяш колко си неустрашима. Спомняш ли си онази малка разходка със спортната кола, при която едва не счупи вратовете и на двама ни, само и само да докажеш, че проклетото нещо не е безопасно? Повярвай ми, Девън Кларк не е нито толкова страшна, нито толкова опасна — подаде ѝ намиращата се пред него, покрита със салфетка кошничка. — Кифла?

— Благодаря. Умирам от глад — взе си една. — Като говорим за циклони, човешки и други, знаеш ли, ти постъпи правилно тогава. Не

съм ли ти казвала досега? Колко много ти се възхищавах навремето, ти пое всички рискове, но в края на краищата успя.

Макс замълча, замисли се за станалото тогава. Срещата с Грейдън Уилкис, председател на „Пейс Ауто“, два дни след този техен опасен експеримент. Макс директно го беше обвинил в задържане на важна информация и ясно го беше информирал за последствията, ако тази информация придобие публичност.

— Ще ви се струпат толкова много дела, че няма да знаете накъде да се обърнете — беше казал той на Уилкис. — Ще избълват цяла нова порода адвокати, които ще водят дела за обезщетение при катастрофи, които ще се специализират в даване под съд на „Пейс Ауто“ — като онези, които не работят нищо друго, освен по делата с азбеста. Ще ви измъкнат всички пари. Ще ви изстискат като лимон. Ще бъдете късметлия, ако ви оставят поне кожата на гърба.

Уилкис беше посивял като костюма си от плътен копринен плат. Гледаше го с такава омраза, а Макс невъзмутимо очакваше да чуе, че е уволнен. Всъщност той сам щеше да напусне и да излезе, ако Уилкис — след една безкрайна минута — не беше отпуснал очи и не беше казал: „Добре. Ще анулираме всичко.“

Макс си припомни чувството на триумф, обхванало го след победата, дори сега изпита част от него, като видя начина, по който го гледаше Роуз, горда и щастлива.

— Не, никога не си ми казвала.

Роуз се намръщи, през очите ѝ премина сянка. Сега Макс се почувства като спукана гума, сякаш падаше, търкаляше се по земята като счупено хвърчило.

— Много неща се случиха тогава... — започна той и добави колебливо. — Не можеше да бъде по друг начин... ти беше толкова болна...

— О, да... разбира се — тя погледна настрани, но той успя да зърне онази стара болка в очите ѝ.

По дяволите, защо тя не иска да говори за това? Шест години не бяха ли достатъчни?

Шест години. Мислите му се върнаха обратно към онези седмици, когато Роуз се разболя — тя имаше силна треска в продължение на няколко дни, а след това бе тъй изтощена, че едва ставаше от леглото. Всъщност, истината беше, че нямаше желание да

става. Беше отслабнала толкова много, че го изплаши — страшно беше да гледа изпитото ѝ лице, тъмните сенки под очите. Всеки ден я посещаваше — в обедната почивка или след работа. Носеше ѝ храна, мъчеше се да я изкуши с всякакви лакомства, отрупваше я със списания и романи, и накрая, когато лицето ѝ постепенно се проясни, тя започна да проявява известен интерес към живота и към работата в канцеларията. Бавно, много бавно тя бе извървяла обратния път към страната на живота.

Макс знаеше коя беше причината за това: Брайън. Беше скърпил цялата история от малкото, което Роуз беше изтървала, и най-вече от медиите — след разказа в „Нюз“ излезе друг вариант в „Нюзуик“, снимка в „Лайф“ и даже им беше отредено време в програмата „Тудей“ по телевизията. В продължение на около седмица те бяха любимата двойка влюбени на Америка.

Но Роуз никога повече не спомена за Брайън след тази първа седмица. Той знаеше, че страда, виждаше болката в очите ѝ. Господи, тези очи. Преследваха го дори и когато не беше с нея. И само Господ знаеше какво беше в сърцето ѝ, това нейно бедно, нещастно сърце.

Странно, след оздравяването ѝ тя стана някак по-сурова, по-силна, по-искряща. Като диамант, изваян и шлифован от трагедията ѝ. Учи без почивка за бакалавърската степен. Последва юридическият факултет, същата целенасочена енергия я доведе до „Ло Ревю“ в Кълъмбия. Той и неговите съдружници не направиха никакъв жест, когато я приеха обратно за сътрудник. Ако имаше нещо в това отношение, то не идваше от тях, а от другата страна.

Сервитърът прекъсна мислите му.

Почувства, че мрачното му настроение го напуска, като видя как Роуз гледаше с широко отворени очи съдържанието на таблата. Високият куполовиден чайник „Шефилд“, сребърната цедка, която точно лягаше върху отвора на чайника, захарницата, пълна с бляскащи кафеникави бучки, бялата порцеланова каничка с вряща вода, купичката, преливаща от пенливо мляко.

Тя следеше с неподвижен поглед подреждането на всичко това върху покривката от бяла дамаска.

— Не знам откъде да започна. Сигурен ли си, че не предлагат курс за обучение?

Детинското смущение на лицето ѝ му напомни за Мънки, изведнъж му се прииска да бъде с дъщеря си. Представи си как го беше наблюдавала, докато той опаковаше нещата си — кацнала върху покривката за легло: само крака, мършави ръце и червеникавокестенява коса, спусната по гърба ѝ; следеше със сериозно изражение на лицето нарастването на купа от ризи, вратовръзки, чорапи, които той сгъваше в куфара си. Това беше техният ритуал преди всяко пътуване. В миналото, когато приключваше с багажа, той обикновено се изправяше с ръце на кръста и въпросително извити устни и казваше: „Хммм, като че ли съм забравил нещо — чудя се какво?“ Тогава Мънки скачаше със звучен смях в отворения куфар: „Мен! — викаше тя. — Мен, тате!“ Но този път тя не пое подадената реплика. Когато изговори ритуалното изречение „Чудя се какво?“, тя просто завъртя очи и каза с величествено презрение: „О, татко, не мислиш ли, че вече съм твърде голяма за това?“

Петнадесет. О, Исусе, как отминава времето! Беше изплашен от лекотата, с която любимите хора можеха да изчезнат завинаги от обкръжението му. Не трябваше да допуска това с Роуз. Не, той трябваше да я запази... поне като приятелка.

Макс вдигна каната от дебел бял порцелан.

— Разреши ми да ти покажа — и в същия миг си помисли унило: „Хенри Хигинс, ти, стари глупако, не знаеш ли кога да си отидеш?“ — Първо млякото, ето така. Сега прецеждаш чая. Внимателно, само до половината. Много е силен — затова е тази гореща вода, да го разреди. Следва захар — ако искаш. Voila!

Наблюдаваше Роуз, докато отпиваше първата глътка.

— Не е лошо. Но цялото това суетене около чаша чай. Нищо чудно, че изгубиха войната срещу нас.

— Изпий го — Макс погледна часовника си. — Британците още не са загубили... поне докато Девън Кларк не обърне очите — пошегува се той.

* * *

Макс се размърда в коженото кресло. Беше един и дванадесет следобед. В канцеларията на Адам Ратбоун в кантората на Грей беше

станало нетърпимо задушно и горещо като в сауна. Бяха толкова близо до уреждането на въпроса, колкото и преди два часа и половина. Имаше чувството, че участва в скучна превзета игра, в която всички герои си разменят умни и остри реплики, но в действителност нищо не се случва.

„Даже и тази канцелария — мислеше той, — изглежда като сценична постановка.“ Претрупана с всякакви боклуци от времето на кралица Виктория — диван, покрит с дамаска от конски косъм и купища възглавнички върху него, шнур за звънец до вратата, камината — украсена с резба от слонова кост. В ъгъла — стол, затрупан с книги (може би само заради ефекта). Обстановка, толкова достойна за времето на Дикенс, че чак нагарчаше — включително и до горящите въглища в камината, въпреки че температурата навън беше най-малко седемдесет градуса по Фаренхайт.

Девън Кларк, звездата на тяхното малко шоу, седеше в центъра на сцената, кацнала на едно от големите странични облегалата на дивана, малкото ѝ краче едва докосваше силно износения ориенталски килим — дребна жена, навлязла в своето пето десетилетие, тя му напомняше малък дългоопашат папагал с нейната вече загрубяла розова кожа и остри черти, натруфена в яркозелена рокля и син копринен шал, завързан на врата.

Точно срещу нея, зад огромно, украсено с резба бюро, седеше нейната противоположност — адвокатът ѝ — тежък, набит, оплешивяващ господин, оборудван с жилетка, златен часовник с ланец и задушаващо стегната яка.

Клиентът на Макс, Буут, го беше упълномощил да предложи до петдесет хиляди фунта, за да я махне от гърба му. Но Девън Кларк изглеждаше заинтересована само от чувствата си. Досега тя беше минала с оплакване през осем или повече версии на „Книгата на този звяр, Джонатан Буут“ — демонската причина за всичките ѝ страдания.

— Бихте ли искали да знаете истинската причина, поради която той написа тази така наречена книга, тази негова мръсотия? — питаше тя точно в този момент, като палеше почти стотната си цигара.

— Питам се — Макс беше решил да остане държавнически съдържан — дали подобни разсъждения могат действително да помогнат на нашата работа тук.

— Защото отказах — продължи тя, като че ли Макс не беше казал нищо, — да приема главната роля в негова пиеса. Освен това му казах мнението си за нея — купища простотии за задоволяване на собствените му желания. И скучна, скучна, скучна!

Макс се изкашля. Достатъчно. Този път вече ще я закове на място, ще изведе тези така наречени преговори от задънената улица.

— Госпожице Кларк, моят клиент и аз дълбоко съжаляваме за терзанията, които сте преживяла. И Джонатан, вярвате или не, има силното желание да компенсира грешката си. Всъщност, според него във ваш най-добър интерес ще бъде, както и в негов, да...

— Моят най-добър интерес? — Девън го прекъсна със студен, но бодър смях. — Моят най-добър интерес? О, извинете, но това е вече твърде много. Това е положително безценно. Може ли да ви разкажа как това мизерно животно, вашият клиент, се държа по време на медения ни месец? Нашият меден месец, за Бога. Бяхме в Майорка и аз бях много болна, оня ужасен стомашен вирус. А къде беше той в това време? Със своята страдаща съпруга? Не, съвсем не. Дори и за пет проклетни минути. „Болестта — каза той тогава с патоса на фалшив Хамлет, — ме депресира.“ Не искам и да чувам за него!

Макс погледна Роуз — тя седеше на нестабилен стар стол до канапето. Сега тя стана от стола си с вид на смутена и обърквана. Какво ли смята да прави?

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза тя. — Госпожице Кларк, бихте ли ми показала къде е дамската тоалетна. Това място е като лабиринт, а аз се затруднявам по отношение на посоките. Страхувам се да не се изгубя...

Макс трябваше да се напругне, за да не се разсмее. Роуз можеше да открие пътя си и в Хималаите при снежна виелица. Тя беше единствената жена сред неговите познати, която никога не се объркваше в магазините на Блумингдейл.

Какво ли е намислила? — чудеше се той.

Двете жени се върнаха със странния вид на конспираторки. Какво, по дяволите, ставаше? Даже Ратбоун изглеждаше нащрек.

Неочаквано актрисата се обърна с престорена скромност към Макс и каза.

— Споменахте за някакъв вид компенсация? Е, кой знае, може би Джонатан наистина прави каквото трябва. Цялата тази работа беше

такова изпитание, нещо ужасно наистина. И предпочитам да не продължавам тази агония...

Макс погледна Роуз, а тя му отвърна с триумфален поглед.

— В действителност — усмихваше се актрисата превзето, — чувствам малък пристъп на мигрена. Така че ще ви оставя вас двамата да приключите нещата с Артър — обърна се към адвокатата си. — Артър, скъпи, не бъди досадник да държиш тези двама мили хора тук цял следобед. Те направиха щедро предложение и аз го приех.

Шумолене на шифон, вълни от „Шанел 5“ — и Девън Кларк си отиде.

Макс, с приповдигнато настроение и същевременно леко озадачен, не можеше да повярва на късмета си.

Вече в таксито на път за хотела той се обърна към Роуз.

— Какво стана?

— Много просто — обясни тя самодоволно. — Веднага щом останахме насаме, й казах, че съм напълно съгласна с нея. Мъжете са такива чудовища. После изказах мнение, че може би само ще загуби ценно време, ако реши да съди Джонатан, когато най-доброто отмъщение за всичко е пред носа й.

— И какво, ако смея да попитам, е то? — любопитства Макс развеселен.

— Написване на собствената й биография, разбира се. Искам да кажа, докато слушахме всичките тези истории, не можеше да не се разбере, че тя просто гори от желание да разкаже на целия свят всичко, което е преживяла, със специално наблягане на Чудовищния Буут. Единственото, което направих, беше да я побутна в правилната посока.

— Ти си чудесна, Роуз? — на Макс страшно много му се искаше да я целуне.

И в следващия миг, без да разбере как точно стана това, той наистина я целуваше! И беше съвсем като в неговите фантазии, Роуз му отговаряше на целувката с мека уста, желаеща, ръцете й, хладни и меки, като коприна около врата му.

Но само миг, по-малко от миг — и тя вече се дърпаше назад със задъхан, смутен смях; фантазията се разтопи във въздуха и изчезна.

— О, Макс, зная как се чувстваш. Аз самата се чувствам малко не на себе си точно сега. Такава странна сутрин. Но нека не се увличаме твърде много.

На Макс му прилоша: „Сигурно си мисли, че съм просто един семеен мъж на средна възраст в командировка, който се оглежда за някоя малка, бърза авантюра. О, Исусе... Ако беше толкова просто.“ Но това, което той искаше, беше много, толкова много повече... а, от друга страна — не толкова много. Той искаше Роуз. Толкова просто. И толкова сложно.

Да протегне ръка през нощта и да я почувства до себе си. Да я вижда срещу себе си на закуска, не само днес, а всеки ден. Представи си я, облечена в стария му хавлиен халат, с разрошена от сън коса да пие кафе и да разпилява трохи от препечена филийка по дъбовата маса в кухнята.

А после видя баща си в Еджмор Бийч с вид на сварен картоф в отпуснати сини бански да оглежда с жадни очи хубавите момичета, които минаваха край тях. И майка му се включваше в играта — преструваше се, че ревнува и го пляскаше с празно шише от лосион срещу слънчево изгаряне.

„Няма по-голям глупак от един стар глупак.“, дразнеше го тя, смеейки се, като че ли самата представа за отпуснатия стар Норм Грифин и едно от тези момичета беше истинска шега.

Няма по-голям глупак от един стар глупак. Това би казала мама и за мен сега. А ако знаеше колко много искам Роуз, сигурно ще има да се смее. И ще има право.

Отдавна вече не беше златното момче, гордостта на семейство Грифин. Младежът, който спечели стипендия за „Харвард“, героят от корпорацията, издигнат до шеф на фирмата за учудващо кратък период от десет години. Не, сега той е само Макс Грифин, адвокат на средна възраст, на път да се отпусне като баща си, вторачил влюбени очи в хубавите момичета. И стар глупак.

За да спаси наранената си гордост, той каза.

— Не се безпокой — ръката му остана непринудено отпусната на рамото ѝ, сякаш не беше забелязал, че е все още там. — Ти си изключително привлекателна жена, Роуз, но аз те харесвам прекалено много, за да допусна нещо да се намеси между нас.

Почувства с какво облекчение прие думите му Роуз. Тя се засмя и каза.

— О, Макс, толкова те обичам.

Исусе... думите, за които копнееше. Хиляди пъти си беше представял как ги казва. Но не така — не подхвърлени по начина, по който би казала същото за любима рокля или вкусно ядене.

С чувството, че е получил удар в стомаха, Макс закова поглед в прозореца и видя, че беше започнало да вали.

ГЛАВА 20

— Наистина ли изглеждам добре? Не съм ли прекалено натруфена?

Роуз се дразнеше от ръкава си. Сигурно е глупаво да отива на прием с такава рокля. Но какво знаеше тя за този тип приеми? Откъде можеше да знае какви дрехи се носят там? Пепеляшка поне си е имала вълшебница за кръстница, размахваща вълшебен жезъл над нея, а на Роуз се налагаше да импровизира.

Роуз го погледна. Макс седеше на дивана до камината (мраморна камина в спалнята ѝ, тя все още не можеше да свикне с това). Той се чувстваше съвсем удобно в официалното си сако, а и защо не? Това беше светът на Макс — всичко това — Лондон, хотел „Савоя“. Погледът ѝ обходи стаята — деликатни преливания на розово, кремаво и синьо, крехките на вид френски маси и столове с извити крака, огромното легло, покрито с розова сатенена кувертюра, вече поостаряла, но запазила мекия блясък на гладко кадифе. Да, Макс принадлежеше на този свят. Но къде е нейното място в него?

— Точно за това се безпокоя — простена тя. Защо той не можеше да разбере? Не искаше хората да я гледат втренчено. Искаше просто да се смеси с тях, да бъде незабележима, една от многото. Рупърт Евъртс, издателят на Джонатан Буут, беше свързан с кралското семейство. Беше чела подобен репортаж в „Таим“ за един от неговите приеми, на който Мик Джагър пил шампанско от обувката на Джил Кристи. За какво би могла да говори тя с такива хора?

Роуз отиде до вратата на банята, за да се огледа в цял ръст. Стоеше напълно неподвижна, без да се върти, за да се огледа от различни ъгли, да види дали подгъвът ѝ отзад е прав. Жената в огледалото не беше тя — не, това не можеше да бъде. Защото истинската Роуз Сантини все още беше недодяланото дете с училищна униформа в тъмносиньо и бяло и с обикновени обувки — половинки с връзки. А тази висока, стройна и изтънчена жена в обувки с високи токове и коса, вдигната нагоре с блестящи гребени, беше... беше... хубава...

В късния следобед Макс я беше завел да пазарува в „Либърти“ на Риджънт Стрийт. Дебела дъбова ламперия, сложно изваяни перила, които украсяваха извитите стълби, стари кресла и канапета, тапицирани с великолепен десен на пауни, с който „Либърти“, обясни й Макс, бил станал прочут. На Роуз ѝ се стори, че е умряла и е попаднала в рая на купувача. Покорена от обаянието на това място, тя беше харчила нашироко — купи си елегантен дъждобран, подобен на цвят копринен шал и... тази рокля.

Макс беше прав, роклята беше чудесна. Вдъхновена от неизвестен ренесансов модел, тя беше изработена от гладко кадифе в леко искрящ и наситен виолетов цвят; падаше право надолу малко над коленете и от тази дължина се разширяваше в тесни плисета като листчета на цвят — всяко плисе се разтваряше върху подплатата от бледоморава стара дантела. Ръкавите бяха от същата дантела, широки и събрани на рамото и лактите, елегантно прилягащи към ръката от лактите до китката, и завършващи в изострен шпиц над нея.

От някакво заключено дълбоко в нея кътче се освободи тъмен, отмъстителен триумф: Ако можеше да ме вадиш сега, скъпи мой, верен Брайън, ще съжаляваш ли, че ме изостави? Ще ме поискаш ли обратно?

Тази статия в „Нюз“... виждаше я отново, както и всички други, които излязоха след нея — обширната статия със снимки в „Лайф“, онези драматични снимки от спасяването, сватбата, снимки отблизо на двамата, Брайън и жена му, сгушени един до друг на дивана в апартамента им; друга снимка на Брайън, седнал пред пишещата си машина — пишел роман за Виетнам, се казваше в обяснението под нея.

Роуз беше накъсала на парчета всички тези страници и снимки, но независимо от това те горяха в паметта ѝ като прогорени от нажежено желязо. В съзнанието си тя ги превърташе отново и отново по начина, по който езикът ѝ би търсил неволно пулсиращ от болка зъб. И всеки път — един и същи въпрос, един безкраен и неразрешим въпрос я измъчваше отвътре: Защо? Защо, Брайън?

Спомни си категоричното ѝ решение да остане в леглото си завинаги, да се скрие в апартамента си от всичко и всички. Но след три черни седмици тя се беше събудила с вълчи апетит и с желанието да

стане и да излезе. Но дори и след обилната закуска тя едва можа да стигне до вратата, толкова беше слаба.

На следващия ден успя да слезе по стълбите, като се държеше здраво за перилата. Докато се придвижваше с мъка край трите блока до Уошингтън Скуеър, в главата ѝ зазвуча нещо като заклинание и всяка следваща стъпка, която правеше, беше проверка на решението ѝ. Тя не можеше да бъде победена. Тя беше някой — беше личност. И един ден Брайън ще разбере това. Някой ден той ще проумее грешката си. И ще съжалява за нея.

Спомни си как сякаш придоби допълнителна сила и в друго отношение. Научи се да не обръща внимание на трескавите обаждания на баба си по телефона, настояването ѝ да я посети, да се обаждат по-често, поне да пише. Като взе изпитите си за бакалавър, тя вече имаше чувството, че е натрупала милион мили между новия си живот и оня, който я свързваше с миналото.

Божия Майко, и досега Роуз не можеше да си представи как беше успяла да мине през всичките онези ужасни изпити. А кратката бележчица до „Ло Ревю“, с която беше обърнала внимание за допуснатата грешка.

Изпитът в средата на семестъра по закононарушения, даващи право за предявяване на иск, беше убийствен. За него трябваше да подготви мнимо адвокатско досие за пледиране. Господи, нима можеше някога да забрави Ламбърт срещу „Уестърн Секюрити“? Беше се потила върху него в продължение на седмици, беше се подлудила да проверява факти, да разследва прецеденти, да чете внимателно точките и подточките на Закона за борсата и ценните книжа. А професор Хюгз, беше най-трудният и взискателен преподавател в Ню Йорк Юнивърсити, легенда сред студентите. Носеше се слух, че никога не е давал по-висока оценка от „С+“, но Роуз беше твърдо решена да го опровергае. Прилежността ѝ ще го спечели, сигурна беше, той ще трябва да я възнагради с „А“.

А когато получи обратно работата си, оценена с „С“, о, беше просто опустошена. Отдолу професор Хюгз беше надраскал:

„Вашите аргументи въпреки внимателното проучване трудно биха убедили съдебните заседатели.“

През цялата тази нощ, побесняла от гняв, тя почистваше пода в апартамента с парцал и прахосмукачка, почисти всяко шкафче, всяко чекмедже, бюфета. До сутринта апартаментът блестеше, а тя беше изтощена, но и доволна, тъй като беше решила как да накара Хюгз да преразгледа оценката си.

На другия ден отиде при него и му предложи: ако организира съд „на уж“ в класната стая и спечели „съдебните заседатели“, той ще преоцени ли работата ѝ?

Хюгз я погледна толкова дълго и студено със стоманените си очи, че дързостта ѝ бързо започна да се свива вътре в нея.

После се усмихна — едва-едва видима цепнатина в каменната непреклонност на лицето му.

— Трябва да сте много глупава, госпожице Сантини — каза той. — Но имате кураж. А това е нещо, на което се възхищавам. Добре, считайте сделката за сключена.

В деня на разглеждане на „делото“ Роуз беше почти парализирана от напрежение. Но волята и да докаже на себе си, на Брайън, на света, че е личност, я изправи пред всички тези хора.

Отначало ѝ беше трудно да говори така, че да бъде чута от седналите на задните редици, но после, като буря, набираща сила, тя преодоля стеснението си, подета от силата на своята убеденост. „Уестърн Секюрити“, доказваше тя, не могат да бъдат държани отговорни за подправяне на счетоводни документи, което техният президент, сега починал, сам е организиран и сам е консумирал облагите от простъпката си. Не съществува преднамерено закононарушение, следователно в сила остава Правило 10-б от Закона за борсата и ценните книжа.

Забеляза как едно по едно отегчените изражения по лицата на съдебните заседатели се замениха отначало с любопитство, а после постепенно с искрен интерес.

Когато накрая съдебните заседатели се върнаха с присъда в нейна полза, цялата публика скочи на крака и я поздрави.

А после тържествуваща беше отишла при Хюгз. Без съмнение сега вече ще получи своето „А“. Но на работата ѝ оценката „С“ беше заменена само с „В-“ и думите: „Продължавам да не се съгласявам с вас и със съдебните заседатели, но аплодирам вашия кураж.“ Отначало се беше почувствала смазана, измамена, но по-късно разбра — да, тя

наистина беше спечелила. Беше успяла да прегъне страшния Хюгз — с оценката си „В“ той я беше поставил начело на класа. А и нещо още по-важно — сега тя знаеше, че може да постигне всичко в живота, независимо от това колко страшно или рисковано е то, стига да вземе решение да го направи.

Но не дължеше ли по-голямата част от успеха си на Макс? Без неговата подкрепа и помощ, без неговите предизвикателства, тя вероятно никога нямаше да постигне това.

Сега в мисълта си се обърна към него: „О, мой скъпи, верен приятелю“ и се насили да му се усмихне бодро, като отблъсна назад стария гняв към Брайън, а гласно каза:

— Изглеждаш, както казват британците, много елегантен.

Той беше облечен с черно официално сако с яка от черен сатен и тъмночервен пояс с пауни, който беше купил от „Либърти“. Никога не го беше виждала така хубав и елегантен; обикновено разрошената му коса сега беше гладко причесана, сините му очи искряха, лицето му бе зачервено от отблясъка на камината.

— Напомняш ми за Ник Чарлс.

Макс се засмя и стана от дивана. Три дълги стъпки и той беше до нея, закопча най-горната кукичка на роклята ѝ отзад, топлите му пръсти докосваха врата ѝ. Изтръпна — така възхитително беше някой да се грижи за нея. Скъпият Макс. Най-чудесният приятел в света.

Малко подхлъзване, това беше всичко — целувката му в таксито вчера. И двамата във възбудата си от постигнатото споразумение забравиха за момент кои бяха.

Да, обади се тихо един гласец вътре в нея, но тогава ти не мислеше така, нали? Когато той те целуваше, ти чувстваше — признай си, беше ти приятно, нали? И беше сигурна, че той иска тази целувка...

И като го гледаш тази вечер — колко изискан изглежда и, да — признай си, защо не си признаеш, толкова секси, тя почувства същия трепет и се запита: „Как ли би ме целунал в леглото?“

Роуз се стегна, вътрешно разтревожена и засрамена. Каква идиотка е само! Макс сигурно беше толкова смутен от онази целувка в таксито, колкото и тя. А и какво от това, ако той наистина желае да се люби с нея? Той е семеен, така че всичко ще бъде само авантюра. И след това те само ще чувстват неудобство един пред друг, няма да

знаят как да разтоварят. Не, тя ценеше Макс твърде много, за да допусне подобно нещо.

— Твърде млада си, за да си спомняш „Слабият мъж“ — чу Роуз гласа на Макс до ухото си, лек и равен, и обърканите ѝ мисли отлетяха като издухан пух на глухарче. — Освен това, къде е мистерията?

— Имам една за теб. Може би ще можеш да ми обясниш защо, след като и двамата снощи оставихме обувките си извън вратите, само твоите бяха лъснати?

— Елементарно, скъпа моя. Британците могат да толерират жена на трона, но да ѝ лъскат обувките — това би означавало да се отиде твърде далеч.

— Ето един отговор на това — Роуз се наведе с усмивка, измъкна една от обувките си с високи токчета и я запрати с все сила през стаята към вратата с тежка масивна дръжка, и веднага се почувства по-добре. Обърна се към Макс с тържествуващ поглед.

— Да тръгваме ли?

Той ѝ предложи ръката си, все още усмихнат, сините му очи танцуваха.

— С удоволствие, Пепеляшке.

Като се облягаше на Макс, Роуз доуцуква до вратата, за да прибере обувката си, като се чудеше как Пепеляшка беше успяла да тича надолу по стълбите само с една пантофка.

На вратата Макс ѝ помогна да облече новия си дъждобран. Преди да загаси лампите, тя погледна през еркерния прозорец, който се извиваше между завесите от тежка красива материя. Старомодни улични лампи извайваха тайнствени пръстени в мъглата. Слаби жълти пресвяткания от шлеповете по Темза. Въобрази си, че чува тракане от конски копита, скърцане на колела от карета. Вълшебна карета, която идваше да я отведе в нощта.

И неочаквано Роуз се почувства щастлива. Тя беше част от една приказка. Лондон... прием с красиви хора... тази рокля. Нещо, принадлежащо на друго време. Място, където беше безопасно да се мечтае.

* * *

Таксиметровият шофьор се затрудни, докато намери къщата на Рупърт Еверест. Къщите на Чейни Уок бяха доста изтеглени навътре от Кингс Роуд, а в тъмнината беше трудно да се разчетат номерата им през клоните на огромните стари дървета, които закриваха замърсените им фасади.

Роуз погледна часовника си — едва можа да различи слабо проблясващите цифри. Бяха закъснели. Почти с цял час! Оказа се, че е без значение какво е облякла: докато пристигнат, приемът в края на краищата може и да свърши.

Макс, както обикновено, остана невъзмутимо спокоен. Роуз почувства ръката му върху своята и лекото стягане на пръстите му.

— Не се безпокой. Ще бъде такава блъсканица, че Рупърт няма да забележи. Той популяризира някакъв нов автор — американец мисля — и вероятно е поканил целия състав на Би Би Си, всички журналисти от Флийт Стрийт, отговарящи за клюкарските колони, както и някои други рок звезди за местен колорит. Винаги прави така. Когато Джонатан рекламираше книгата си, Рупърт нае Олдуич Тиътър и проведе приема там, направо на сцената — той намигна. — Покани даже и Девън Кларк.

Внезапно таксито спря.

— Трябва да е тук — заяви недоволно шофьорът, сочейки високата порта от ковано желязо.

Докато се измъкваше от колата, Роуз се взираше в тъмнината на обгръщащата ги мъгла и видя две малки крилати ангелчета, кацнали върху всяка една от колоните на вратата — те бяха така изцяло изработени, че изглеждаше сякаш всеки момент ще хвъркнат.

Пристъпиха в предверието. От двете страни имаше еднакви извити ниши, изпълнени с рози, дюзини рози, избухващи от огромни урни — ефектът беше замайващ — тъмночервени от едната страна, чисто бели от другата. Почувства, че се изпотява от тежкия парфюмиран въздух. През двойната стъклена врата към вестибюла тя видя извиваща се нагоре широка стълба и чу бръмчене и смесени гласове, които се носеха отгоре.

Палтата им се разтвориха в ръцете на прислужничка, сякаш излязла направо от някой филм от 30-те години: черна униформа, набрана престилка и шапчица. После дребен елегантен мъж в смокинг се появи на стълбата и заслиза към тях, за да ги поздрави.

Макс стисна ръката ѝ над лакътя и прошепна.

— Той е малко ексцентричен. Но очарователен.

— Радвам се да ви видя. Във възторг съм, че можахте да дойдете.

Роуз си мислеше развеселена: „Той няма ни най-малка представа кои сме всъщност. Но многословието на поздрава му компенсираше загубата на паметта.“ Погледът на Рупърт се плъзна по роклята на Роуз и той плесна с ръце.

— Вие изглеждате прекрасно, скъпа моя. Къде открихте тази рокля? Не, не казвайте. Ужасен съм, когато стане дума за тайни, а всяка жена на този прием ще иска да знае; нека се качим горе. Искам да ви представя нашия почетен гост.

— Прочут писател, така ли беше? — успя да се вмъкне Макс.

Рупърт се наклони напред.

— Всъщност първи роман, но мисля, че той много бързо ще стане прочут. Голям успех и за мен. Малката му женичка ми прошепна на ухото, че някой ще пише за него в „Таймс“ като за литературното откритие на десетилетието. Нещо в духа на Хемингуей — той действително е стрелял по хора във Виетнам. Заглавието е някакъв вид военен жаргон — „Двоен орел“. Може би вече сте я чели?

Роуз имаше чувството, че сърцето ѝ спира, сякаш около него се сви юмрук и надолу от ключиците ѝ запълзя ужасяващ студ.

Книгата на Брайън, о Господи...

Спомни си изживяния шок, когато я видя изложена в книжарницата на Дъбълди на Пето авеню. Беше я взела и дълго беше гледала снимката на мъжа в лъскав домашен халат — мъжа, когото беше обичала така силно и толкова дълго; беше я гледала с чувството, че е улучена право в сърцето.

На Роуз ѝ се искаше да се разсмее, да сграбчи този дребен и розов като малина мъж за раменете, да изтръска тази глупава усмивка от лицето му — ти не го познаваш, не знаеш нищо и за мен, как смееш да се намесваш така в живота на всеки един от нас?

Но в следващия миг гневът ѝ я напусна и тази къща, всичко около нея неочаквано стана сиво, безлично сиво и далечно. Почувства се безкрайно уморена, главата ѝ плуваше сякаш над тялото ѝ, натезало и тромаво.

„Моля ти се, Боже — мислеше Роуз, — не мога да премина още веднъж през това... не разрешавай това да се случи...“

— Роуз? — остър глас проникна до съзнанието ѝ. — Роуз... добре ли си?

„Макс — помисли си тя и се прилепи към този глас като към нещо, което ѝ даваше живот. — Благодаря ти, Боже, за Макс.“

Сивата пелена се отмести и Роуз разбра, че беше обърната към Макс — мъжа, на когото винаги можеше да разчита.

— Добре съм — чу тя гласа си, хладен като ледена вода. — Само леко уморена. От пътуването. Просто изведнъж ме обхвана.

— Защо не си полегнете малко, скъпа? — домакинът им също беше мил и загрижен. — Има достатъчно спални горе, никой няма да ви безпокои... Съвсем честно, вие наистина изглеждате като фигура на Мадам Тисо.

— Добре съм — повтори още по-твърдо Роуз. — Наистина.

А после видя отражението си в голямото огледало в рамка от хром и абанос, поставено в дъното на стълбите, и задържа дъха си. Господи, тя наистина изглеждаше бледа.

Роуз изкачи стълбите като в сън, не, тя не се качваше, тя се носеше по тях, защото — колко странно — краката ѝ като че ли нямаха нищо общо с тялото.

Установи, че се усмихва и кима грациозно на елегантно облечени хора, край които минаваше. Тук съм и аз, но това не е смешно, защото всъщност не съм тук, само давам вид, че съм тук.

Залата беше огромна с ослепително бял таван и бели стени. Стръскащи форми и цветове се втурнаха срещу нея — върху черен лакиран китайски шкаф се гърчеха тъмnochервени дракони, огромно платно на Мондриан с жълти и червени квадрати, огледала, които бяха отражение върху отражение, цели галактики от мъже в смокинги и дами в официални рокли, украсени с бляскащи пайети, плуваха в безкрайността.

И неочаквано — ето го и него, изправен до огромен прозорец от тавана до пода с гръб към нея, слаб и леко приведен, лицето му — лицето, което беше измъчвало съня ѝ нощ след нощ — проблясваше призрачно в затъмненото стъкло и нищо друго, никой друг не съществуваше.

Брайън...

Роуз имаше чувството, че шампанското, което току-що беше погълнала, внезапно се беше превърнало на киселина. То прогаряше

пътя си надолу по гърлото ѝ, разкъсваше стомаха ѝ.

* * *

Кой знае защо си спомни за първия мъж, с когото се люби след Брайън. Един от професорите в Ню Йорк Юнивърсити, нисък, набит мъж с гъста тъмна коса и брада като кожа на животно, който нямаше нищо общо физически с Брайън — с изключение на очилата — същите рамки от костенурка, каквито носеше и Брайън, когато четеше. И тя го допусна в леглото си именно заради това. Очилата му. Той я изведе на пица и бира, говореше безспирно за Пруст през цялото време, после тя отиде в апартамента му, легна между мръсните му, вонящи чаршафи и му разреши да прави любов с нея. Не беше почувствала нищо друго, освен скръб.

И други мъже пресякоха пътя ѝ, няколко мъже, които беше харесвала, с които беше флиртувала, на чиито тела се беше наслаждавала. Но никого не беше обичала, над никого не проля сълза, нито един от тях нямаше тази власт над живота ѝ като Брайън. О, Господи.

Откъде да намери сили да отиде при него? Да говори с него, да се държи, като че ли всичко е напълно в реда на нещата, само малко изненадващо — двама стари приятели, които се сблъскват случайно на непознато място.

Тя вече вървеше към него — откъсна се от Макс и вървеше към Брайън, а въздухът ѝ се струваше гъст като вода. Звуците около нея бяха така изкривени, сякаш беше под водата и те едва достигаха до нея. Разговорите бяха притъпени до ниско бръмчене, но прозвънтяването на парче лед в нечия чаша прозвучаваше като яростно счупване на стъкло.

Ето я до него, протяга ръка — ръка, която не принадлежи на нея, а на някое създание от музея за восъчни фигури, откъдето току-що беше дошла. Видя изненадата върху лицето му. Миг на оголена болка. А в следващия отново беше мъжът отпреди минута.

Слаб и гладен. Думите изскочиха внезапно в главата ѝ. Клише от някакъв евтин роман. Но то добре описваше Брайън. Лицето, което беше носила в сърцето си като камък през всичките тези години, сега

беше по-изострено, косата — по-дълга, извиваща се над яката на кафявото му сако от рипсено кадифе, и една едва забележима преждевременна сива сянка по слепоочията му. Тези сребристи очи, които изглеждаха така странно осветени отвътре, сега бяха огледало, в което се отразяваше само тя.

— Здравей, Брайън — поздрави го тя.

— Мили Боже, не мога да повярвам... Роуз! — чашата в ръката му се плъзна надолу и той едва успя да я хване с бързо движение, капки кехлибарена течност се пръснаха по белия килим. Това й даде време да изплува на повърхността и да възстанови дъха си, преди да чуе следващото му възкликание. — Ти си последният човек на земята, когото съм очаквал да видя тук.

Тя се изсмя — крехък, искрящ смях, който причиняваше болка в собствените й уши.

— И аз мога да кажа същото. Искам да кажа, и ти си последният човек, когото съм очаквала да видя. Как си?

— Добре. По-добре от всеки друг път. Написах книга. Даже успях да уредя да бъде публикувана и да продам няколко екземпляра. Господин Еверест й осигурява голяма подкрепа в Англия.

Той се усмихваше със същата фалшива, напрегната усмивка, която Роуз имаше желание да скрита обратно вътре в него, точно както й се искаше да изрита онези плакати с неговия образ, подпрени в книжарниците. През главата й прелитаха отделни фрази, накъсани пасажии от рецензии, които беше чела.

„... дебют на силен нов романист...“

„... по-сурова сила от «Голите и мъртвите», потрогваща от «На Западния фронт нищо ново»...“

„“Двоен орел” е действително кодово име на военна операция във Виетнам... но това заглавие символизира и разочарованието на героя от собствената му страна. Не четете тази книга, освен ако сте готови да разбийете сърцето си и да промените завинаги вашите виждания за модерния начин на воюване...”

Беше я прочела, убедена, че ще я намрази още повече, но беше така увлечена, че след като я свърши, беше плакала с часове.

Плачеше ѝ се и сега. В очите ѝ се събираха горещи сълзи, които заплашваха да я издадат. Представи си тънките бръчици, които излизаха като ветрило от ъглите на крехката ѝ усмивка.

Гласът на Брайън в ушите ѝ.

— Роуз, искам да те запозная с жена си...

Невероятно, ето я и нея. Тя е стояла през цялото време до него, а аз изобщо не я видях.

И внезапно съпругата на Брайън сякаш стана единственият човек в залата.

— ... Рейчъл...

Роуз с болка си помисли: „Красива е. Не очаквах, че е толкова красива.“

Дребна и стройна, хубава глава и наполовина по-ниска от Брайън, но около нея нямаше нищо кукленско. Тя излъчваше сила и целенасоченост. Тази сила идваше от очите ѝ, ясни и сини, както и от мускулите, които подскочиха под кожата ѝ, когато леко се измъкна напред с усмивка, за да подаде ръка на Роуз.

Тънки пръсти стегнаха нейните в бързо, изненадващо силно ръкостискане. Всичко около Рейчъл беше отривисто, ярко, горещо, пукаше от наситеност. И различно. По някакъв специфичен неин начин тя се отделяше от другите жени в залата. Навсякъде мъниста, пайети, висулки, вшити върху боядисана коприна, а ето я тази жена в свеж, затворен лепен костюм, с такава чиста и проста линия... Косата ѝ имаше бледокехлибарения цвят на старо бренди и тя я носеше разделена в средата, на свободни вълни до гърба, странен израз на свободен дух.

Усмехната, Роуз стисна ръката ѝ, без да може да отдели поглед от златния пръстен на третия пръст на лявата ѝ ръка. Искеше ѝ се да го смъкне от пръста ѝ. Мястото му не беше там.

Той е мой. Трябваше аз да го нося. Брайън трябваше да бъде мой съпруг, не твой.

Сълзите се вдигнаха нагоре, горещи и задушавачи и Роуз внезапно разбра, че не може повече да издържи играта на учтивост. Тя им обърна гръб и като си пробиваше път през тълпата — „Вървете по

дяволите, всички вие, не ми пука какво си мислите“ — се втурна надолу по стълбите.

Дълъг коридор, врата в дъното и неочаквано Роуз се намери в някаква градина. Градина, стара като къщата, тъмна и мълчалива като кладенец. Тухлени стени, обвити с английски бръшлян, фонтан, обрасъл с мъх и пазен отгоре от обезглавен каменен Купидон.

Беше тихо. Само водните капки, които се стичаха от листата върху постлания с тухли вътрешен двор с кух и някак безсърдечен звук — нарушаваха тишината.

Роуз се отпусна на влажната каменна пейка и видя, че все още държи празната чаша за шампанско. Като литературна героиня, която изстрадва горчива шега в пиеса от Ноел Кауърд. Започна да се смее, но смехът ѝ приличаше повече на ридание.

Вдигна чашата си към безглавия Купидон.

— Наздраве за нас, Брай. Мир на праха ни.

ГЛАВА 21

— Роуз... съжалявам.

Гласът на Брайън зад нея, тих, но все пак звукът му някак шокиращ в мъртвилото на градината. Роуз почувства стягане на кожата, по нея плъзнаха тръпки. Сърцето ѝ сякаш се втурна напред с гигантски неравни подскоци; тя се обърна и го погледна в лицето.

— Съжаляваш? — запита тя с горчивина. — Съжаляваш, че дойде тук тази вечер? Съжаляваш, че проявих лош вкус да ти кажа „здравей“? Или просто съжаляваш, че ме заряза, без да кажеш нито дума през всичките тези години? Разбери нещо, Брайън, истина е това, което се говори — една снимка е равна на хиляди думи. Нямах представа каква истина... — гласът ѝ се проточи накъсано.

Впи поглед в него, претърси лицето му за това, което се надяваше да намери. Наранено чувство. Болка. Мили Боже, направи така да почувства поне една нищожна част от това, което аз изстрадах. Но когато видя — във воднистата светлина, която се филтрираше надолу от осветените прозорци на горния етаж — колко беше блед, почти шокиращо блед, колко измъчен и нещастен изглеждаше, единственото ѝ желание беше само да се приближи до него, да го обгърне с ръцете си, да го утеши.

И в този миг Роуз разбра защо никога няма да може да се освободи от Брайън. Защото не можеше да реши дали да го обича или да го мрази. Господи, защо той трябва да прави всичко така трудно? Защо тя не може да възприеме просто и леко факта, че всъщност не може да го мрази?

— Не беше точно така — каза той с дълбока тъга — и не съжалявам, че дойде тук тази вечер. Роуз... аз... мислил съм да ти се обадя много пъти. Но... — той разтвори ръце в жест на безпомощност, която казваше и всичко, и нищо.

Роуз усещаше ръцете си, свити в юмрук, с нокти, забити в дланите. Дъхът дереше гърлото ѝ в горещи, сухи издишвания. Божа Майко, защо трябваше отново да минава през всичко това?

Но дълбоко вътре в себе си тя знаеше, че не може да избяга, независимо от желанието си. Имаше нещо съдбовно в това — тя и Брайън вървяха по една пътека един срещу друг и сблъсъкът беше неизбежен.

— Ако знаех, че ще бъдеш тук тази вечер — каза тя, — нямаше да дойда — вдигна стиснатите си в юмруци ръце до лицето; бяха студени като буци лед. — О, Господи, Брайън, защо? Защо направи това? Всичките тези години... бих искала поне да знам. Това ме убиваше. Не знаех защо. Защо се ожени за нея?

Дълга пауза — и Брайън каза тихо.

— Не защото не те обичах, Роуз. Искам да знаеш това. И ако това може да промени нещо, аз... е, добре, опитах се да те видя, когато се върнах, но ти...

— ... затварях телефона, нали? Около дузина пъти, доколкото си спомням. Мислиш ли, че това може да промени нещо? Честна дума, наистина ли мислиш така, Брайън? Исусе, трябваше ли да се срещна с теб някъде на обяд, да изслушам фалшивите ти обяснения, да те оставя да подредиш всичко в спретнат малък пакет за сбогом? „И така, приятно беше, че се познавахме, а сега кажи как предпочиташ този сандвич от солено говеждо — с горчица или с кисело зеле“ — сега тя вече ридаше. — Нашите отношения не заслужаваха това, нали Брайън? Ние бяхме повече от двойка бруклински деца, които правеха любов на покрива.

— Роуз... Роуз... — той протегна ръце към нея, като че ли искаше да я утеши, но не знаеше как. Тези негови дълги ръце, така бледи в тъмнината — изглеждаха й почти като нажежени до бяло. Беше ги обичала така пламенно, а те я бяха докосвали така нежно, бяха я познавали така интимно. — Все още бих искал да намеря начин да обясня. Само... това, което исках ти да знаеш... не беше така просто. Не беше едно просто решение, взето за един ден... когато реших, че така ще бъде, че така следва да бъде.

Брайън смъкна надолу ръце. Отпусна се на пейката, загледа се неподвижно, без да вижда в тъмнината. Роуз си помисли безпомощно: „О, Исусе, той разбива сърцето ми, само като го гледам така. По-възрастен, по-слаб, тези скули, които сякаш изскачаха направо от лицето му като каменен хребет на планина и — все още не мога да повярвам — вече посивяла на слепоочията коса.“

— Много хора ще ти разказват какво е било във Виетнам — започна той с паузи между думите. — Но никой, нито аз, нито който и да е било друг, би могъл някога да те накара да повярваш, че това наистина е ставало. Беше като... като във Виетнам, войната, джунглата — това беше единственото реално, всеобхватно нещо, което беше и което някога е било — нищо друго не изглеждаше истинско. Нито дома, нито семейството ми, нито даже ти. Всички вие... да си представим какво правите, беше равностойно на гледане на онези стари телевизионни програми в бяло и черно с лоша картина на снежинки; дори когато се увличаш от тях, през цялото време знаеш, че това са само актьори, на които се плаща, за да играят, и които не дават пукната пара един за друг. Колкото и да си повтарях, че ти ме чакаш, че ме обичаш, това нямаше тежест, то просто... не ми изглеждаше реално. А после, когато престана да пишеш...

Като че ли заби нож в гърдите й.

— Писмата ти. Онези, които Нани беше скрила от мен. О, Боже. Не получи ли моето.

— Получих го. Препратиха ми го в базата. Но не преди да се уволня. След като Рейчъл и аз... — гласът му заглъхна, — виждаш как станаха нещата...

— Нима ме молиш да ти простя, Брайън? Наистина ли искаш от мен да повярвам, че си се оженил за нея, защото си мислел, че съм престанала да те обичам?

Той обърна лицето си към нея и тя видя, че в очите му имаше сълзи.

— Не мога да кажа нищо повече, Роуз. Мина толкова време. Честно казано, не зная повече какво точно съм мислил тогава. Зная само как се чувствах и това вероятно не е имало нищо общо нито с теб, нито с реалния свят. После... когато бях ранен... това чувство стана още по-лошо. Беше сякаш току-що съм се събудил от сън и всичко случило се преди е било само сънища. Едва си спомнях някои от тези сънища.

— Като мен например?

— Не. Спомнях си за теб, Роуз. Но ти беше само... ти беше измислица, нещо нереално, единствено реална беше болницата, леглото, в което лежах, ужасяващата болка. И Рейчъл. Та ми спаси живота, Роуз. Тя... тя беше истинска, реална.

Роуз си мислеше: „И това също е реално, начинът, по който се чувствам сега. Мразя го за това, което прави в този момент, мразя го, че се опитва да ме накара да разбера, че ми разказва всичко това, че ми причинява още по-голямо страдание.“

Но част от нея го разбра. Далечно от дома, с ужаса около него... това беше нещото, което беше повлякло техните два живота и ги бе взривило и разделило завинаги.

Тя разбра също, след всичките тези години, че Брайън не беше искал да ѝ причини болка. Но нима не знаеше това през цялото време — дълбоко в сърцето си, там, където беше заровена прошката?

Роуз можеше да види по лицето му, че той ѝ казваше истината, така както я чувстваше. Върху изпълнените му със сълзи очи попадна светлина и за миг те заблестяха ясни и остри като счупено стъкло.

И още една истина проблесна в нея: че го обича дори и сега и че винаги ще го обича, каквото и да стане.

— Брайън... — гласът ѝ се задави.

Коленете ѝ внезапно се огънаха. Роуз се отпусна на пейката до него, зарови пламнало лице в изтърканите ръбчета на сакото му от рипсено кадифе, вкопчи се в него по начина, по който се вкопчваше като дете в чудесните неща от сънищата си, с чувството, че стига само да се държи здраво за тях, ще ги има и като се събуди...

Роуз почувства как ръцете му я обгърнаха с нежността на човек, който иска да утеши изгубено дете и без да иска с болка в сърцето си спомни, колко много я беше държал така. Като че ли това бяха ролите, в които бяха родени и с които ще изкарат живота си.

— Целуни ме, Брай — изплака тя, като се дръпна малко назад и изви лице нагоре, за да срещне неговото. — Не ме карай да те моля. Само... в името на Бога... целуни ме.

— Не мога, Роуз...

По дяволите. Ще го накара да я целуне. Трябваше да знае дали някъде дълбоко в него все още имаше някакъв остатък от любовта му към нея.

И Роуз стегна ръце около врата му. Притегли го към себе си — сякаш се давеше, а той беше доплувал до нея, за да я спаси. Боже... о, Боже... колко много пъти беше копняла с болка за това? Беше го сънувала наведен над нея по този начин. Моля те, Брайън, моля те, дай ми поне това... само тази целувка...

И той я целуваше с отворена уста, свирепо и сладко, с глад за нея и задавен стон в гърлото. Виждаш ли... О, Брайън... ти все още ме обичаш...

Но, нещо не е в ред. Той се дърпа настрана, със сила се изтръгва от нея, пръстите му — болезнено впити в раменете ѝ.

— Не! — извика той. — Не... не мога. Не можем. Роуз, онези неща, които току-що ти казах. Всичките те са истина. Но това беше много отдавна. Обичам Рейчъл. Тя е моята съпруга. Това е... това не трябваше да става. Съжалявам...

— Съжаляваш? — слаб смях забълбука в нея. Човек казва това, когато настъпи някого по мазола или когато събори — без да иска — нощна лампа. Но не и когато прегазва като с танк целия свят на някой друг.

Брайън се изправи и се извиси над нея с израз на безкрайна тъга. Искаше ѝ се да креци срещу него, да дере лицето му. Не ме съжалявай, копеле. Нямам нужда от твоето съжаление.

— Наистина съжалявам, Роуз.

Нямаше какво още да се добави. Той си отиваше, отнасяше със себе си всичко, което някога беше желала.

О, Боже, само как болеше, как дяволски болеше...

Роуз, ридаеща от ярост и болка, грабна празната чаша, която стоеше в края на пейката, за да я хвърли по него, да го нарани, да го накара да изпита поне част от болката, в която се гърчеше сега.

Но вместо това ръката ѝ някак се сгърчи около чашата. Нещо прещрака звучно и — дива, разцъфваща болка. Роуз погледна надолу и видя кръвта, тъмна и гъста, и парчета разбито стъкло, които стърчаха от дланта ѝ. Боже, какво направих? Какво направих?

Роуз седеше там, стиснала китката си и вторачена, хипнотизирана от ужас, в кръвта, която изтичаше и образуваше езерце в чашата на дланта ѝ, процеждаше се по китката ѝ и капеше в скута ѝ върху красивата, кадифена рокля.

— Роуз... о, Исусе, какво...

Брайън. Не беше ли си отишъл? Не. Защото, ето го тук с нея, точно до нея, държеше я в обятията си, обгръщаше с длани наранената ѝ ръка, ярки капки кръв попиха в предната част на бялата му риза като малки червени цветчета.

— Раната изглежда дълбока — казваше той със задавен глас. — Може би ще имаш нужда от лекар. О, Боже, Роуз... — и той заплака, прегънат на две, ужасен звук, като от ранено животно, звук, непредназначен за човешки уши.

Обхвана я чувство за някакво изкривено тържество. Защото Роуз знаеше — в някаква част от мозъка ѝ, която плуваше свободна от болка — че той беше неин. Че каквото и да се случи, колкото и да се нараняват един друг, Брайън винаги ще бъде неин.

* * *

Докато Брайън я водеше нагоре, с окървавена ръка — обвита в носната му кърпа, Роуз се чувстваше странно отдалечена. Тя мислеше: „Нищо от това не се случва с мен, просто гледам филм, в който аз самата играя една от главните роли.“ Една от онези Би Би Си драми, които играеха в „Мастър пийс Тиътър“.

Тълпата се смълчаваше и отдръпваше настрана като вълни — сякаш беше репетирала това. „Разделянето на Червено море. Пародия“, мислеше тя и част от нея се вслушваше във въображаем смях.

Голата, почти без украса стая, като че ли се разпадна, а след това подреди в някакъв чудат колаж. Срещу нея скачаха дребни вещи, дразнеци, деформирани. Цигара, прегоряла до пепел в ръката на висока руса жена, която я гледаше, замръзнала в ужас. Бяла персийска котка, която се промъкваше крадешком между гората от крака; наслагани един върху друг мокри пръстени на повърхността на стъклен поднос за кафе — като вълни в езеро.

И ето я нея, като мираж, появяващ се от никъде. Рейчъл. Пробива си път през тълпата, крачи напред през разкъсаната от нея червена мъгла... и всичко става синьо като очите ѝ, като синия цвят на сънищата и дима — или изчезналите като в небитието обещания.

„Ето я моята близначка — мислеше Роуз, — да, ти си това. Моята сиамска близначка. Ти не ме познаваш. Но аз живях с тебе години наред. Здравно вързана за тебе. С омраза към теб. В почуда защо той избра тебе вместо мен...“

— Дайте да ви помогна — каза Рейчъл хладно. Роуз не можеше да повярва на ушите си. Но тези тънки, силни пръсти вече бяха

хванали китката ѝ. — Аз съм лекар.

„Това е филм — каза си Роуз. — Такива неща не стават в истинския живот.“

Роуз се отдръпна, сви се от докосването на Рейчъл като от удар, мразеше я за вниманието ѝ, за компетентността ѝ повече, отколкото би я мразила, ако беше груба, нараняваща...

— Не... не... добре съм. Това е... не мисля, че е дълбоко... благодаря, но аз ще се справя.

— Не бъдете глупава — Рейчъл отново хвана китката ѝ твърдо и сигурно, както един възрастен би постъпил с упорито дете при пресичане на опасна улица. — Все още тече кръв. Раната трябва да е дълбока. Как се случи това? — очите ѝ пресякоха разстоянието между нея и Брайън. Само за миг, но Роуз забеляза въпросителния знак в тях.

И тя отново се сгръ от скритата жар на тържеството, което я беше обхванало в градината. Този път не се отдръпна. Покори я някаква непреодолима сила. Внезапно тя откри у себе си желанието да опознае тази жена. Приближаването до нея би било малко като приближаване и до Брайън, нали? Да види Рейчъл през очите на Брайън — може би ще открие с какво го бе спечелила, кое го беше накарало да се влюби в нея.

„Опознай врага си.“ Не се ли казваше така в Библията? Може би ще открие слабостите на Рейчъл. Слаби места, в които може да бъде вкаран клин.

— Чаша за шампанско — каза тя. — Счупи се в ръката ми. Трябва да съм я стиснала твърде силно.

— Дайте да видя — Рейчъл започна да развива окървавената кърпичка, после вдигна очи, стоманеносините ѝ очи обхванаха хората наоколо, които любопитно протягаха шии. — Не тук. В банята.

Независимо от личната ѝ воля Роуз беше поведена напред, с подкрепяща ръка на лакътя ѝ. От тълпата се отдели позната фигура. Макс. Изглеждаше раздърпан, изваден от равновесие.

— Роуз. Търсих те навсякъде... — той спря, втренчи се в ръката ѝ и безизразното му лице като че ли се сви, остаря пред очите ѝ. Каза тихо. — О, Роуз, о, малката ми.

И неочаквано Роуз се почувства по-добре, обгърна я огромната, гладка като огледало вълна на спокойствие. Макс беше тук. Макс ще

спре тези луди, обагрени в червено мисли, които прииждаха в главата ѝ. Макс ще ѝ помогне да намери отново себе си.

— Макс... добре съм — каза тя и наистина се чувстваше така. — Само малка злополука. Чакай ме. Ще се върна след няколко минути. А после, моля те... моля те, само ме отведи в хотела.

— Ще чакам — каза Макс и в този миг Роуз усети нещо в гласа му, в очите му, което я накара да се Пита дали...

Ето че и Рупърт Еверест чупи ръце, въвежда я във фантастична баня: черни мраморни плочки и фламингово розов фаянс, огромна вана, вдълбана в пода, с кранове във формата на бронзови водни нимфи. Огледала на всяка стена под мека розова светлина, умножаваща всеки ъгъл, превръщаща го в истинско развлекателно шоу.

Роуз се отпусна на тапициран стол край стъклена етажерка, пълна с френски ароматични шампоани за вана.

Рейчъл затвори вратата. Те бяха сами.

Само за миг на Роуз ѝ се стори, като че ли реалността около тях сякаш затаи дъх и ги остави — тях, двете — в някакъв вид сюрреалистичен вакуум. Място, в което нищо нямаше... и всичко... имаше смисъл.

Роуз имаше чувството, че е виждала Рейчъл някъде по-рано. Не можеше да бъде тази снимка във вестниците. Така неясна, а и лицето ѝ — почти скрито зад Брайън. Не, беше нещо друго. Нещо наистина познато — и от това точно я полазваха тръпки. Рейчъл ѝ напомняше някого, когото познаваше добре, само дето не можеше да си спомни кое беше това лице. Образът му упорито се изплъзваше от нея точно, когато си мислеше, че го хваща.

„Въобразявам си“, каза си тя.

Рейчъл плъзна назад една от огледалните вратички на шкафчето над умивалника и зарови вътре. После коленичи върху дебело розово килимче пред Роуз, махна носната кърпичка и прегледа раната: дълъг прорез диагонално през дланта, разтворен като уста в подигравателна усмивка, но не по-дълъг от част от инча.

Роуз почувства облекчение. Не е чак толкова лошо, колкото си беше помислила. Даже и болката се беше уталожила само до тъпо пулсиране. Задържа погледа си върху горната част на главата на Рейчъл, в бледорозовата пътечка, която разделяше косата ѝ — тя изглеждаше като изтеглена линия във вълните проблясваща

кехлибарена коса, падаща над лицето ѝ. Изкушаваше се от мисълта да вземе статуетката на дискохвъргач, поставена на мраморния плот, и да я стовари върху тази съвършено права розова пътечка.

Трепна, когато Рейчъл извади с пинсети парченце стъкло от раната. Нови вълни на болка заличиха грешните ѝ помисли.

Рейчъл я погледна със съчувствие.

— Ох! Обзалагам се, че боли. Но няма да има нужда от зашиване. Само ще почистя раната и ще я превържа.

— Благодаря — каза Роуз със задъхване. — Това наистина беше много глупаво от моя страна. Такава глупава случайност.

— Случват се такива неща. Не сте виновна вие — но в очите ѝ отново проблесна същият въпросителен знак. „Какво се случи между теб и Брайън там?“, прочете Роуз в потъмнелия ѝ поглед.

„Познай сама“, отговори мълчаливо Роуз.

Тя наблюдаваше промиването на раната с някакво антисептично средство с остра миризма; след промиването Рейчъл превърза ръката ѝ, вътре в себе си Роуз се възхити на грациозните и компетентни движения на ръцете ѝ, но после си представи същите тези ръце върху тялото на Брайън, докато прави любов с него — ръце, танцуващи по него с леките докосвания на пеперуда.

„Спри. Спри веднага! — заповяда си тя. — Това е налудничаво. Държиш се като...“

Изправена вече на крака, Рейчъл въртеше крана, за да измие ръцете си.

— Оставете превръзката в продължение на ден или два — гласът ѝ се издигна над шума от течащата вода. Изсуши ръцете си с една от розовите хавлиени кърпи, поставени една до друга на закачалката и се обърна към Роуз. Погледна надолу и поклати глава. — Жалко за роклята все пак. Хубава е. Надявам се, че не е унищожена.

Роклята ѝ? Не беше помислила за нея и сега почувства кратък пристъп на тревога. Не е голяма работа — тя може да се почисти. Ако само животът ѝ можеше да бъде възстановен така лесно, животът, който можеше да има с Брайън...

Но това беше невъзможно — все едно да иска никога да не е имало война във Виетнам. Или да не беше ставал пожарът, който уби майка ѝ.

Победена, Роуз допря чело до хладните мраморни плочки и заплака, задушена от беззвучни и безнадеждни ридания.

— Вижте — каза Рейчъл с професионален тон. — Вие преживяхте шок. Върнете се в хотела си, вземете два аспирина и си легнете.

Като се насилваше да започне да се владее, Роуз вдигна към Рейчъл очи пълни със сълзи.

— Брайън не ми каза къде сте отседнали. Хотелът ви. За да изпратя чек за услугата ви.

Рейчъл настръхна.

— Това не е необходимо. Не бих и помислила да взема пари от приятел. На Брайън — добави тя бързо, твърде бързо. Наситена червенина плъзна нагоре по врата ѝ като ветрило и покри кадифената ѝ розова кожа с грозни червени петна.

Роуз почувства гъделичкане от задоволство под лъжичката. Чудесно. Оказва се, че и тя си има ахилесова пета. И тя беше — както беше подозирала — Брайън.

— В такъв случай съм ви длъжница — каза Роуз.

Рейчъл спря на вратата, обърна се и я изгледа продължително. И Роуз си помисли: „Ние сме във филм на Фелини“, докато гледаше отраженията на Рейчъл в розовите огледала, отново и отново, дюзини Рейчъл, подредени като плочки от домино, дребни и златисти, с очи като незабравки. Още веднъж Роуз отново беше обхваната от същото странно, мистериозно чувство, че познава отнякъде това лице...

— Не ми дължите нищо — каза Рейчъл с тънка, сякаш залепена усмивка. — Считайте, че сме си изравнили сметките.

„Не още — помисли Роуз, горчивината ѝ премина в студена буря, — не, докато ти имаш Брайън.“

ГЛАВА 22

Рейчъл отново провери пликчетата си, само за сигурност.

Нямаше кръв. Тя седеше на тоалетната чиния в общата тоалетна в задната част на клиниката.

Четири дни, мислеше си тя. А мензисът ѝ почти никога не закъсняваше. Все пак твърде рано беше да се радва.

Но тя беше развълнувана. Ръцете ѝ трепереха. През стомаха ѝ преминаваха тръпки. Стана, вдигна пликчетата си, оправи полата си от рипсено кадифе — краката ѝ бяха като гумени. Пусна вода в тоалетната и пхна ръка под тънката памучна блуза, за да отпусне малко сутиена си. През последните няколко дни ѝ беше станал тесен, даже неудобен; чувстваше гърдите си напрегнати и натежали, а зърната я боляха. Налице са всички признаци.

Сега, докато си миеше ръцете в умивалника, Рейчъл не можеше повече да задържи надеждата си. Представи си, че е бременна. След всичките тези години. Винаги съществуваше такъв шанс — дори и да е едно на хиляда. Предишния ден беше прегледала пациентка — жена, която се беше старала да забременее от години и накрая се беше отказала, мислеше, че е в менопауза. А сега, на четиридесет и седем години, бременна с първо дете. Щастлива случайност. Но и тях ги има.

— Моля ти се, Боже — шепнеше тя. — Нека това да се случи и на мен. На нас. На Брайън и мен.

Спомни си болезнените тестове за стерилност. Последния път дори трябваше да вземе и морфин. И какво по-различно доказаха те от това, което вече знаеше? И колко години вече си мери температурата всяка сутрин и я отбелязва върху графична диаграма като лабораторен плъх? А хилядите притичвания до банята за проверка на подозрителни петна. Опипвания на гърдите за чувствителност. Надежда против надеждите. Молитвите.

И накрая винаги едно голямо нищо.

Но това, което правеше нещата така ужасни, много по-лоши, отколкото собственото ѝ разочарование, беше съзнателната ѝ лъжа.

Беше оставила Брайън да вярва, че няма причина, поради която да не могат да имат деца. Ако той знаеше...

„Шест години“, мислеше си тя. След цели шест години тя все още не беше намерила момента, в който да му каже. Нейна грешка, разбира се. Брайън не би могъл да бъде по-нежен, да проявява по-голямо разбиране. Знаеше, че той щеше да я разбере, ако му кажеше, но въпреки това не можеше да изрече необходимите думи. И колкото по-дълго задържаше истината от него, толкова по-лошо ставаше.

А онези първи години — те бяха така хубави, не й даваше сърце да развали един-единствен ден, една-единствена минута. Отново в Ню Йорк, където довърши специализацията си по гинекология, а Брайън тогава работеше като луд върху романа си — имаха толкова малко време за себе си, че всеки час, прекаран заедно, беше безценен.

Спомни си една зимна вечер, прибираще се вкъщи, смазана от напрежение след тридесет и шест часа на повикване... и неочаквано, в таксито, се сети за Карнеги Хол — билетите за концерта на Рубинщайн бяха за тази вечер. А те и двамата очакваха с нетърпение неговия концерт вече трета седмица — вечер, посветена на божествената музика, а после — вечеря в руската чайна. Но сега... единственото, което искаше до болка, беше гореща вана и спокойна нощ в леглото. Но как би могла да разочарова Брайън? Беше проявил такова търпение по отношение на гадните й дежурства, никога не бе протестираше, не я беше карал да се чувства виновна. Тя му дължеше тази вечер.

Но когато си пристигна вкъщи, Брайън — свеж и великолепен, в най-хубавия си костюм — я беше изгледал продължително и накрая каза.

— Не бих могъл да конкурирам руската чайна по палачинки със сирене, но мога да направя доста добър омлет. Какво ще кажеш да си останем вкъщи тази вечер, а аз да приготвя набързо нещо за вечеря?

— О, Брайън — почти и се плачеше от умора и облекчение, — а концерта? Знаем колко искаше да отидем...

— Ще има и други вечери. Карнеги Хол няма да се срути утре. Във всеки случай — каза той и се усмихна с тази негова чудесна несиметрична усмивка, която така стопляше, — за мен е много по-голямо удоволствие да гледам теб, отколкото стария Рубинщайн. А и винаги можем да пуснем грамофона.

Тя се бе наслаждавала дълго на горещата вана, докато Брайън приготвяше нещо за ядене; после вечеряха и слушаха Брамс. А накрая Брайън я отведе в спалнята и бавно, внимателно я разсъблече. Целуваше гърдите ѝ и нежната вдлъбнатина между тях, корема ѝ. Освободи се от собствените си дрехи и я издърпа на дюшека.

— Следва десертът — промърмори той, като се усмихваше лукаво.

Той влезе в нея и тя беше повлечена от мощната сила на страстта му... и на нейната собствена, разпалена тъй бързо от него; той я измъкна от изтощението ѝ, накара я да стане от желание и да извива гръб, за да всмукне колкото се може повече от него.

Докато се унасяше в сън, обгърнатата от ръцете му, беше щастлива, че е омъжена за този чудесен мъж и че ще има такива нощи цял един живот. А може би някой ден ще стане чудо и тя ще забременее — специалистите казваха, че не е съвсем невъзможно, само дето е невероятно. Възможно е това да става точно сега, точно в този момент... бебе... бебето на Брайън... и тогава всичко би било наистина прекрасно...

„Господи, кога се любихме за последен път — запита се тя сега, докато стоеше изправена пред умивалника и си бършеше ръцете. — Преди седмици. Онази нощ, когато я събуди от дълбок сън с ласките си, нуждата му от нея тогава беше така силна.“

Но тя ще му върне времето за любов, отнето от тази нейна работа, стига само да разчисти някои неща за ден-два и те ще могат да отидат на някое романтично място, например Антигуа. А и това място тук си заслужаваше някои жертви, нали? Нейната собствена клиника, в която тя би могла да компенсира или дори да забрави смъртта, с която бе живяла във Виетнам, мястото, в което бедни жени можеха да получат добри грижи. Господи, колко трудно беше да се пребори и да мине червената бариера — адвокати, препоръки, интервюта след интервюта, планини от молби и формуляри — само за оскъдните помощи от фонда. А после допълнителните затруднения — проблемът с намирането на друг лекар с нейната специалност, необходимостта да се изчака Кей да завърши обучението си за акушерка, да намери подходящо място.

Спомни си деня на откриването на нейния „Здравен център за жени“ в Ийст Сайд. Едва изсъхналата весела жълта боя по стените на

сградата, която в продължение на шестдесет години е била магазин за продажба на железария, блестящите от восъчна паста синтетични плочки на пода. Кушетките, купени на старо, висящите стайни цветя, кошниците с ярки пластмасови играчки — никой не отвори вратата през целия ден. Чакалнята остана пуста.

А после — блестящата идея на Кей: машина за приготвяне на кафе. На прозореца поставиха голяма табела на английски и испански: „Безплатно кафе и понички“ Този ден дойдоха само три жени. Стеснителни, тъмнокоси жени с наведени очи и боязливи усмивки, прегърнали пълничките си бебета. До края на седмицата чакалнята беше препълнена.

Сега, след година и половина, работата я беше затрупала. Тези горди волеви жени напълно ѝ се доверяваха, тя израждаше бебетата им, изслушваше проблемите им, помагаше, когато и както можеше. Разбира се, искаше ѝ се да отделя повече време за Брайън, но тези жени тук, те имаха такава огромна нужда от нея. В известен смисъл те бяха като децата, които нямаше.

Дръжката на вратата изтрака и прекъсна мислите ѝ.

— Рейчъл, вътре ли си? — гласът на Нанси Кандински. — Отивам си. Зная, че и ти си тръгваш, но мисля, че ще трябва да погледнеш една от пациентките. Тя попита за теб. Лила Родригес. Тя... е, сама ще видиш.

Рейчъл въздъхна. Минаваше седем. До болка ѝ се искаше да си отиде вкъщи. Да потъне в прегръдката „за добре дошла“ на Брайън. Още няма да сподели очакванията си с него, докато не се увери напълно. И двамата се бяха разочаровали толкова пъти...

Изведнъж си спомни. Тази вечер Брайън щеше да говори пред Управлението на ветераните. След излизането на книгата му той получаваше толкова много покани за лекции, за разговори по телевизията, по радиото — не беше вече в състояние да ги следи. Но поне е сигурна в едно: той няма да се върне вкъщи до късно. Вече трета нощ през тази седмица, в която ще си легне без неговото топло тяло, до което да се сгуши.

„А и той не е длъжен да държи тези дълги речи, да излиза през всичките тези вечери — задълба тя. — Възможно ли е да прави това, защото му е омръзнало да чака? Да чака мен, да чака дете? И ако аз не мога да му дам това, възможно ли е да го потърси някъде другаде?“

Спомни си и нещо друго. Онзи прием преди два месеца в Лондон. Роуз. Красива, мургава. Очите ѝ. И начина, по който тя гледаше Брайън. В сърцето на Рейчъл се просмука студен страх.

Изгони спомена от главата си. Ако съм бременна, всичко ще се промени. Ще бъдем добре. Ще бъдем семейство. Утре, обеща си тя, ще приготвя вечеря — нещо вкусно, да върви с шампанско и запалени свещи. А по-късно, когато се любим, ще бъде като първия път.

— Кажи на госпожа Родригес, че ще бъда при нея след минута — извика тя през вратата на Нанси.

— Добре. Тръгвам си. До утре.

Рейчъл успя да хване с погледа си мигновения блясък на морковено червената коса, която изчезна надолу по тесния коридор към кабинета за прегледи. Нанси никога не вървеше. Всичко, което вършеше, го вършеше тичешком.

Сега Рейчъл се разбърза, намери картон на Лила в препълнения шкаф в малката си канцелария и влезе в кабинета за прегледи, като си помогна с рамо.

Лила се беше отпуснала на сгъваемия стол в ъгъла до прозореца. Дребна жена — като се изключи огромния ѝ корем. Лицето ѝ изглеждаше ужасно — в подутини и синини.

Следващия път той ще я убие, помисли си ужасена Рейчъл и гневна вълна премина през нея.

Задържа дъха си и се опита да си наложи спокойствие. Защо тази жена допускаше мъжът ѝ да я бие? Тя дори го защитаваше, този негодник: последния път беше казала, че се е наранила по стълбите. Истински ад.

— Сеньора — каза тя, като пое леко ръката ѝ, безжизнена и леплива от влага. — *Dígame que paso?*^[1]

Лила поклати глава, мазни черни кичури паднаха върху восъчното ѝ чело.

— *Mi niño? Esta bien? Esta bien mi niño?*^[2] — тя обви защитно ръце около огромния си корем.

— Нека да погледна. Ще бъда много внимателна, обещавам.

Рейчъл ѝ помогна да се качи на гинекологичния стол и вдигна полата ѝ. Слава Богу, няма вагинално кървене. Но точно под ребрата ѝ имаше голямо синьо петно от натъртване, което я обезпокои. Би могло

да бъде травма. Амниотичната течност трябва да бъде изследвана за меконий.

— Бебето ви вероятно е добре, но ще трябва да останете в болницата тази вечер — каза ѝ Рейчъл. — За по-сигурно. *Entiendes, senora?*

Лила разбра. При думата „болница“ лицето ѝ смени цвета си от восъчно жълто в сиво и очите ѝ сякаш изчезнаха навътре. „Изплашена е — помисли си Рейчъл, — много по-изплашена от болницата, отколкото да се върне обратно при мъжа си.“

Лила поклати отрицателно глава, смъкна се от стола с преувеличено внимание — като старица, която носи касетка с яйца.

— Не — каза тя с упорство в гласа. — Болница не. Те вземат мое бебе.

Преди Рейчъл да може да я спре, тя беше вече до вратата и преплиташе пръсти по копчетата на овехтялата си розова жилетка.

— Госпожо Родригес, моля ви, чуйте ме. Това, което се е случило по-рано, когато сте направили спонтанен аборт — тогава нещата са били други...

Но Лила отново поклати отрицателно глава — учтиво, но твърдо.

— *Gracias, Doctor. Gracias... per no.*^[3]

На Рейчъл ѝ се искаше да изтича до нея, да я сграбчи за раменете, да я разтърси: „Не разбираш ли какво рискуваш? Нямах ли представа колко много жени биха дали всичко на света само за едно бебе? За шанса да забременеят?“

Но нямаше смисъл. Лила нямаше да разбере. И дори изобщо ще спре да идва в клиниката.

Като потисна гнева си, Рейчъл мина през свързващата врата в канцеларията и прерови папките на бюрото си. Бързо откри тази, която търсеше. Соседо Алма. На път за вкъщи ще се отбие в болницата да провери Алма. Тук поне имаше нещо, което можеше да направи.

Кей подаде къдравата си глава през вратата.

— Отивам си. Да ти донеса ли нещо, преди да тръгна? Сандвич, кафе? Изглеждаш капнала от умора.

— Ще се отпусна веднага щом изляза оттук. По това време на вечерта дори ще мога да седна в метрото — порови в пепелника, препълнен с гумени пръстенчета, кламери, останки от моливи и измъкна жетон за метрото. Хвърли го на Кей. — Ето. Ще има да ми

връщаш. Между другото, получихме ли резултата от кръвния тест на Алма Соседо?

— Не още. Но утре сутринта на всяка цена, дори ако трябва да го измъкна от тях с машина. Познаваш онези мръсници от лабораторията — обещания, обещания... Искаш ли да им кажа, че това е спешен случай? — Кейт изглеждаше отслабнала, уморена, с тъмни кръгове под очите.

— Утре сутринта ще бъде добре — реши Рейчъл. — Лека вечер, Кей. И слушай... внимателно, чуваш ли?

Минута по-късно Рейчъл заключи — двете ключалки, резето, външната, разгъваща се като хармоника желязна врата с двата катинара — и се отправи към ничията земя на Ийст Фортийн Стрийт. Тротоарът беше пуст в буквалния смисъл на думата, кучешки лайна, счупени бутилки, преливащи кофи за боклук, изпочупени телефонни кабинки. Като че ли самият въздух беше гнил. По стените надраскани надписи:

„Чико обича Рокси!“

„Смърт на свините!“

Безжалостен, вбиващ се в ушите ритъм на латиноамериканска музика гърмеше почти от всеки прозорец.

Обикновено всичко това я дразнеше. Спомни си как се чувстваше в началото — като астронавт, стъпил на непозната и опасна планета. Какво ли мислеха за нея, докато я наблюдаваха от прозорците си — още една богаташка от центъра, която само си дава вид, че им прави добро, или може би просто преценяваха кога и как да ѝ свият чантата?

Но сега тя мислеше с усмивка — това е моята планета. Махна с ръка на жената, която седеше в малкото, бедняшко, покрито предверие, до нея се виждаше детска количка. Анита Гонзалес. Беше станала майка преди седем месеца. Трудна бременност, спомни си тя. А накрая — малък дребосък, само черна коса и почти нищо друго. Но сега момченцето ѝ изглеждаше голямо, здраво, надрасло дрешките си. Настроението ѝ се приповдигна.

Сирената от колата за бърза помощ прекъсна мислите ѝ.

Скоро беше пред входа на голяма и грозна тухлена сграда. Нанесени със спрей червени букви встрани от голямата стъклена врата съобщаваха: „На Марио го начукаха“.

Рейчъл се изкачи със скърцащия асансьор до шестия етаж, притисната между интернист със сънливи очи и санитарка с огромна

количка за пране, отрупана с мръсни чаршафи.

Алма Соседо беше в отделение „С“, леглото до вратата. Спеше. Лицето ѝ — прекрасна камея от слонова кост, тъмни коси, пръснати като ветрило по възглавницата. „Само шестнайсетгодишна — мислеше Рейчъл, — би трябвало да учи за изпити, да ходи на срещи с момчета, по дискотеки, а не да чака бебе.“

Спомни си първото ѝ появяване в клиниката. Свенливо, хубаво момиче с тъмносиня рокля сукман, която ѝ беше станала вече твърде тясна. След прегледа, който показа, че е бременна от четири месеца, изскочи и цялата печална история. Първият ѝ приятел. Казал, че я обича. И обещал да внимава. Сега не искал да има нищо общо с нея. И тя не искаше бебето, но родителите ѝ не разрешаваха да направи аборт. Били католици, убиването било смъртен грях.

Сега, четири месеца по-късно, имаше опасност бебето да убие Алма.

Рейчъл хвърли поглед на картоната ѝ. Кръвното налягане тази сутрин — 140 на 110. Отокът — запазен, независимо от магнезиевия сулфат. Алма беше на система с Рингеров разтвор, но въпреки това отделянето на урина бе недостатъчно. По дяволите. Ще трябва скоро да предизвикам изкуствено раждане, ако състоянието ѝ не се подобри. Иначе ще загубя и Алма, и бебето. Утре сутринта, веднага щом видя резултатите от кръвния тест...

— Доктор Розентал. Така се радвам, че дойдохте!

Стресната, Рейчъл видя, че Алма се беше събудила.

Изглеждаше разтревожена. Подпухналите ѝ от сън кафяви очи се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по бузите ѝ.

Рейчъл седна на края на леглото и взе ръката на Алма в своята.

— Не се чувстваш добре, нали?

— Онзи мъж — прошепна тя толкова тихо, че Рейчъл трябваше да се наведе, за да я чуе. — Моля ви... не му разрешавайте да ме докосва отново.

Сънува ли, за какво говори тя?

— Какъв мъж? — запита Рейчъл.

— Доктор, не му знам името. Висок и... някои момичета биха казали хубав — тя сви вежди, ясно беше, че не би споделила едно такова мнение. — Дойде с група лекари преди малко...

Рейчъл кимна.

— Това е вечерната обиколка. Така се прави всяка вечер.

— Не, не — Алма тръсна глава. — Той... той не беше като другите лекари. Не само заради... Вие знаете, прегледа. Той е така студен. Като че ли съм нещо, изложено за продажба в магазин. Начинът, по който ме докосваше. Чувствах се така... — тя зарови лице в ръцете си и продължи през пръстите си. — Той дори и не попита. Просто разтвори краката ми и... и... пред всички... с онова метално нещо... и през цялото време говореше за мен, като че ли не бях там... о, Боже, искаше ми се да умра.

Рейчъл беше бясна: „Негодник. Бих искала да го обеса за палците, без значение кой е той. Още по-добре ще бъде да го дам на разположение на надзирател със садистични наклонности.“

Всеки ден тя водеше остра война срещу лишените от всякаква чувствителност лекари, които се отнасяха с пациентите си с такава загриженост, с каквато оглеждаха и трупове в дисекционната на медицинското училище!

Особено тук, в лабораторията и родилното отделение. Преобладаващото мнение между интернистите и лекарите специализанти, които живееха в болницата, беше, че щом една жена е допуснала да забременее, то тя заслужава интимните ѝ части да бъдат излагани на показ пред всички — както ябълките и бананите на полиците в бакалията.

„Ще говоря с доктор Таунсенд за това — помисли си тя. — Умът му не е съвсем на мястото си, но сърцето му е. Нека да направи едно последно добро тук, преди да се пенсионира.“

После си спомни, че Хари Таунсенд се беше пенсионирал. Имаше прием, на който тя не може да отиде. Но кой беше дошъл на неговото място? Беше чула няколко имена, споменати като възможни, но не познаваше никого от тях. Не се ли говореше за примамване на някаква важна клечка от Презвитерианската болница?

Стисна леко ръката на Алма и ѝ подаде книжна носна кърпичка от кутията върху емайлираното нощно шкафче. Пукнатината в сърцето ѝ се разшири, докато наблюдаваше как Алма послушно се изсекна в кърпичката. Така ли се чувства една майка? С желание да утеша, но безпомощна да направи каквото и да било друго, освен да подаде книжна носна кърпичка?

Майка. Мили Боже, точно това ще бъде, ако съм забременяла.

Сърцето ѝ диво подскочи за миг. Ако, ако, ако... Ако само знаеше със сигурност. Рейчъл пое дълбоко дъх.

— Виж какво, Алма, знам какво трябва да изтърпяваш. Точно сега всичко изглежда отчайващо лошо, не се чувстваш добре, но повярвай ми, единствената причина, поради която си тук, е, за да можем да ви помогнем — и на теб, и на бебето. А сега се опитай да поспиш. Утре сутринта ще дойда първо при тебе.

Алма кимна и внезапно стисна ръката ѝ, когато вече се канеше да си тръгва.

— Обещайте ми, доктор Розентал. Обещайте ми, че никой друг няма да изражда моето бебе. Не искам никой друг, освен вас.

Рейчъл спря разколебана и неуверена. Как да ѝ обещае подобно нещо? Шансовете тя да проведе това раждане бяха девет от десет. Но, ако нещо се случи, ако бъде забавена...

Рейчъл отвори уста да успокои Алма, да ѝ каже, че има и други добри лекари, може би и по-добри. Но мъчителната молба в очите ѝ я спря. Да нарани доверието на Алма сега, когато тя имаше най-голяма нужда от него, би причинило по-голяма вреда, отколкото едно неспазено обещание.

— Обещавам — каза тя.

* * *

Рейчъл видя, че под вратата с надпис „Началник на гинекологично отделение“ се процежда светлина. Който и да беше сменил Хари, той явно беше предприемчив и амбициозен, за да стои до толкова късно.

Рейчъл почука.

— Влезте — каза разсеяно нечий глас. Обхваната от нетърпение да се срещне и запознае със заместника на Хари, Рейчъл отвори вратата и влезе.

И видя някакъв мъж, наведен над бюрото — той задълбочено преглеждаше разтворените папки, ярко осветени от настолната лампа. В следващия миг той вдигна глава и Рейчъл погледна в чифт отегчени, зелени очи.

Тя премигна, помисли си за миг, че има видения от преумора. След всичките тези години... о, мили Боже, той. Дейвид Слоун. Малко поостарял, доста по-тежък и все още привлекателен... но някак отблъскващо. Под очите му тъмнееха торбички, лицето му като цяло имаше нездрав, подпухнал вид. Вместо да остарява елегантно и естествено, той напомняше паднал плод, оставен да изгние.

За миг се смрази, сякаш кръвта ѝ беше източена от нея. Друг Дейвид премина през екрана на паметта ѝ, по-млад, облечен в бяло и с кюрета в треперещата си ръка.

Но тя бързо изтри този образ от съзнанието си. Стара история, каза си тя. Естествено беше — след като и двамата работят в една област — рано или късно пътищата им да се пресекат. Неудобно положение, но ще трябва да се справи.

Той отблъсна стария въртящ се стол и се изправи, за да я поздрави.

— Ей, здравей! — включи усмивка, ярка като прожектор.

Рейчъл протегна ръка, насили усмивка — чувстваше се странно отдалечена, сякаш стоеше извън себе си, кукловод, който дърпа връвчиците, кара устните ѝ да се движат.

— Здравей, Дейвид. Доста време мина, нали? Последното, което чух за тебе, беше, че работиш в Презвитерианската болница. Носеше се слух, че се обмисля кандидатурата на някого оттам, но и за момент не си помислих, че може да става въпрос за теб.

— Последното, което чух — хвърли той топката обратно към нея, — беше, че си някъде в джунглата, където се правиш на доктор Швайцер. Хубаво е да те видя отново тук, цяла и невредима. Изглеждаш чудесно, Рейчъл.

— И ти също.

„Как лъжа само — мислеше тя. — Та той изглежда ужасно — като карикатура на образа на онова хубаво момче. Като Дийн Мартин в неговите представления, с торбички и пиан, но все още очарователен, богат развратник. Господи, как е могла някога да мисли, че е влюбена в този мъж?“

— Бих те поканил да седнеш — каза той, — но както виждаш... — махна с ръка към наполовина пълните кашони до вратата. На всеки стол, освен на неговия, бяха струпани разбъркани купища книги и папки. — До средата съм на прочистването на къщата. Хари Таунсенд

явно е обичал да влачи и трупа като плъх. Запазвал е всичко — от кибритената клечка до двадесетгодишни доклади за аутопсия. Ръководил е отдела по същия немарлив начин. Изглежда, че ще бъде трудно да изляза от вече веднъж създадения шаблон тук.

— Болница „Сейнт Барт“ не е като Презвитерианската болница. Но съм работила тук, клиниката ми е в съседство, така че мога да бъда полезна с нещо...

„Никому няма да направя зло, ако се подмажа малко. Да застана откъм добрата му страна. Той много лесно би могъл да ми стъжни живота тук.“

— Виж какво — каза той и включи отново усмивката прожектор. — Току-що се канех да си тръгнавам. Защо да не пийнем някъде нещо? Да си дадем шанс да наваксаме пропуснатото. Да разменим идеи как да проветрим тази морга тук. Какво ще кажеш?

Не, последното място, мислеше Рейчъл, където бих желала да бъда, е в някой бар с Дейвид и с чаша в ръка заедно да убиваме времето в празни приказки.

Но, от друга страна, ако откаже... може да се засегне. А грозният факт от действителността беше, че тя не можеше да си разреши да го отчужди. Тя не беше щатна тук, имаше само хирургически привилегии. А привилегиите можеха лесно да бъдат отнети. Освен това ставаше дума за един малък компромис?

— Чудесно — излъга тя. — Но само за малко. Трябваше да се прибера вкъщи още преди час.

Той протегна ръка за самото си — велур, много скъпо, дълго до бедрата — и го преметна през рамо, закачено само на единия му пръст, а ла Джеймс Дийн. Рейчъл едва се сдържа да не се изсмее.

— Вкъщи при милия? — нещо злонамерено се спотайваше зад тази усмивка, но беше вече решила да бъде дипломатична, пък ако ще това и да я убие.

Постара се да придаде приятно изражение на лицето си.

— Всъщност да. А ти? Женен ли си?

— Кой, аз ли? Не, не още. Все още го давам свободно. На една съпруга скоро би й омръзнало с мен. Знаеш какво имам предвид, нали? — хвана я за ръка и я поведе към вратата и тя трябваше с усилие на волята да потисне импулса си да я издърпа от неговата. — Даа, предполагам би могло да се каже, че имах късмет в това отношение.

Изглежда предпочитам каторжния труд пред доживотния затвор — изсмя се на собствената си шега.

Рейчъл се сви вътрешно. Забеляза, че светлината се пречупи и отрази обратно от нещо блестящо около врата му. Златната верижка. О, Боже, наистина ли се беше съгласила да отиде на бар с този изкривен човек?

Имаше и нещо друго, освен хумора му с лош привкус, нещо, което се мъчеше да се освободи от подсъзнанието ѝ. Да, нещо във връзка с Презвитерианската болница. Старата ѝ приятелка, Силвия Крамър, щатна сестра в гинекологията там, беше споменала нещо за Дейвид преди известно време. Някакъв скандал? Но какъв? Добре де, все ще си спомни някой ден.

Усмихна се с най-блестящата си усмивка, която съумя да извика на лицето си.

— Предполагам, всички не можем да бъдем късметлии.

* * *

— Къде точно ме водиш? — запита Рейчъл със стегнат стомах, когато таксито им зави по още една тясна уличка.

Сега вече съжаляваше, че се остави да я убеди и те не слязоха в бара на Гордо срещу болницата. Той беше долнопробен, телевизорът понякога гърмеше, но тя познаваше много от редовните му посетители.

— На едно тихо място — отговори Дейвид, — където ще можем да говорим. Не се безпокой, почти сме стигнали.

Да се безпокоя? Защо трябва да се безпокоя? Ние сме само двама колеги, излезли заедно за едно питие след работа. Вярно е, имахме и други отношения преди време. И тя допусна да забременее, но...

Таксито спря, Дейвид плати на шофьора и излезе. Хубав квартал. Дървета, поредица от стари тухлени къщи с прясно боядисани корнизи, добре облечена двойка разхождаше куче. Къщи, но не и барове...

— Дейвид... — обърна се към таксито, но двама травестити във вечерни рокли вече сядаха в него.

— Искам да ти покажа новия си апартамент — обясни Дейвид малко смутено. — Преместих се миналия месец. Мисля, че направих добра сделка въпреки отдалечеността. Хайде, не гледай така, трябва да изкачиш само още два етажа. Тихо е, ще можем да говорим.

Не ѝ се искаше да влезе, въпреки че не можеше да каже точно защо.

— Добре, но мога да остана само няколко минути.

Вече повече от час Рейчъл седеше заклещена в ъгъла на белия кожен диван. Чашата ѝ, опряна на коляното, образуваше мокър кръг върху синята ѝ пола от рипсено кадифе.

Беше изпила само част от питието си, но отбеляза, че Дейвид беше вече на трето уиски.

Начинът, по който изглеждаше, този стъклен израз в очите му, начинът, по който седеше, излегнат странично на дивана срещу нея, с крак под възглавниците и с ръка, праметната над облегалката — всичко беше някак не така, както трябваше да бъде. Да, той изглеждаше... като че ли планираше да прекара цялата вечер с нея.

И този апартамент не беше в ред. Като мострена стая в „Блумингдейл“ всичко бе в светлокафяв и бледосив цвят, мебелировката — само остри прави ъгли, някак бездушна. Дейвид вероятно даже не знаеше, че гравюрата на стената отсреща беше на Икарт. Сигурно някой декоратор просто я беше поставил там, за да се свърже с масата под нея.

Дейвид говореше за Презвитерианската болница и тя се опита да се концентрира върху думите му, но мислите ѝ блуждаеха далеко оттук. „Брайън сигурно е на път за вкъщи — мислеше си тя, — ако вече не се е прибрал. Господи, как ми се иска да си бъда вкъщи с него.“

Гласът на Дейвид се повиши раздражено. Рейчъл се напрегна, опита да се съсредоточи.

— Да, звучи странно, но е така. Моята научна степен от Принстън не означаваше пукната пара на това място. Идваш от чужда за тях пътека и те отказват да те приемат в клуба си. Много благовъзпитано, разбира се — преструват се, че може и да те приемат между тях, а после високомерно започват да те отблъскват в малките неща, на дребно... например, винаги се обръщат към теб на цяло име, докато всички те си имат прякори един за друг... и някак за тебе никога няма свободен стол в закусвалнята. И накрая тези мръсници ми

погодиха номер. А аз работех най-много, досието ми е без петънце. Заслужавах да бъда завеждащ на гинекологията. Бях несъмнено най-добрият по всички линии.

Дишаше тежко, лицето му беше зачервено. Рейчъл усети, че е на ръба да загуби самообладание. Тя сложи чашата си на масичката за кафе и започна да се надига.

— Имам желание да изслушам някога цялата тази история, Дейвид, но вече наистина трябва да...

Ръката му се вдигна бързо, стегна се около китката ѝ като желязна скоба.

— Не си отивай още... моля те, не си ми казала нищо за себе си, за Виетнам. И даже не си си изпила уискито.

Дейвид се опитваше отново да включи чара си в действие, но то се изплъзваше като развързана маска. Без да знае защо, тя си помисли за Лон Чани, фантома на операта. И внезапно я напусна всякакво желание да види какво има под маската, не искаше да знае какво лежеше зад тези зачервени очи, зад тази маниакална усмивка.

Но той не ми пуска китката. Той не...

Тя се отпусна обратно, краката ѝ се подгънаха под нея като гумени, обхванати от внезапна слабост, разтърка китката си, леко я наболяваше. Не, невъзможно е Дейвид да е вложил нещо в това. Не, тя само си въобразява, че той може да бъде опасен. Прави се на глупачка. Беше дошла тук да говори с него за „Сейнт Барт“, за Алма Соседо. И това е, което ще направи.

А когато той се успокои, ще стане, ще отиде до вратата, ще извърви двете редици стъпала, ще извика такси...

Най-много още десет минути, обеща си тя. После — вкъщи.

— Дейвид, бих желала да се посъветвам с теб за една моя пациентка — започна тя и се попремести (уж случайно), за да бъде в една линия с вратата. Описа му състоянието на Алма. — Не ми харесва идеята да бъде поставена на питоцин. Шансовете бебето да остане живо ще бъдат по-малко от петдесет процента. От друга страна, ако продължавам да изчакам...

— През първия си работен ден огледах всеки отдел — Дейвид като че ли дойде на себе си. — Педиатрията е нещо несериозно, другите не са по-добре. Говориш за петдесет процента предвид стандартните изследвания. Аз бих казал четиридесет процента, дори

може би много по-малко, ако вземеш предвид и факта, че детското отделение е под стандартното ниво, а майката е шестнайсетгодишно нищожество, живяло вероятно на пържени картофи и кока-кола през последните осем месеца.

— Това е много песимистична прогноза. Не споря, че условията са добри, но Алма е умно момиче. С оценки „А“ в училище. Знае много добре какво прави и е много внимателна.

— Ако е била малко по-внимателна, нямаше да допусне да забременее.

Рейчъл имаше чувството, че ѝ удари плесница. Дейвид гледаше право в нея. Свирепо. О, Боже, тя не си въобразяваше. Той беше решил да ѝ връща.

Тя седеше парализирана, видя го как изпи на един дъх последните два пръста уиски, останали в чашата му.

— Прегледах я и аз — продължи той, — един-два часа преди неочаквано да се появиш на хоризонта. Не изглежда добре. Едва ли ще спечели награда, танцувайки танго с тези нейни подути крака, но ако бях на твое място, точно сега не бих предприел нищо. Дой ѝ още ден или два, преди да започне с питоцин.

„Така, значи ти си бил оня негодник — мислеше си тя. — Трябваше да се сетя. Все още Цар на гаднярите.“ Рейчъл стана рязко, удари коляното си в масичката за сервиране на кафе. Питието ѝ се плъзна по полираната светла повърхност, оставяйки мокра следа след себе си. В коляното ѝ запулсира силна болка. По дяволите. Ще ѝ остане синьо петно. Но това нямаше значение. В този момент тя искаше едно-единствено нещо — да излезе навън, да се махне.

— Благодаря за поканата — каза тя. — Вече наистина трябва да се прибирам. Слушай, не ставай. Аз ще намеря пътя и сама.

Но той стана, приближи се с тромава целенасоченост, запречи пътя ѝ на няколко крачки от вратата. Сърцето ѝ заби бързо, стомахът ѝ бавно се преобърна, прилоша ѝ.

— Закъде си се забързала толкова?

Целият беше почервенял, вените на шията му бяха изпъкнали.

— Седем години, по дяволите, не съм те виждал седем години, а ти се готвиш да си счупиш краката, само и само да стигнеш до вратата. Я ми кажи, такова ли трябва да бъде отношението ти към един стар приятел?

— Дейвид, хайде да не разваляме нещата. Чудесно беше, че се видяхме, но вече ти казаха...

— И някой друг ли те очаква, освен съпруга? Дете или две, може би?

— Нямам деца.

Болка беше дори само изговарянето на тези думи. По дяволите, защо точно той ѝ напомня за това.

— Странно, винаги съм си мислил, че ти ще станеш чудесна майка — продължи той и се облегна отпуснато на вратата. — Да вземем например моята майка. Не допускаше нищо да пречи на мен и на баща ми. Даже когато той ме пребиваше от бой. На това се казва сплотеност. Старецът ми и аз: ние бяхме ей така — той вдигна два пръста, притиснати един до друг. Забеляза, че ръката му трепереше. — Но не му се сърдя. И знаеш ли защо? Защото вината беше нейна. Егоистична кучка. Никога нищо не беше достатъчно добро за нея. Тя само прилагаше проклетата си хватка — и го прекарваше всяка вечер през каса бира. И ако малкият Дейви се случеше на пътя му, ставаше наистина много лошо.

— Дейвид, сири... — беше вече истински изплашена. Стомахът ѝ се беше свил в стегната буца. Дори гласът му се беше променил. Поостарял, по-дрезгав... глас на озлобен мъж в широк панталон с презрамки на портиер, не онзи Дейвид, когото познаваше. Младият лекар с непреодолим чар в добре изгладена бяла престилка.

— Хей... Едва съм започнал. Седем години — това е много време. Много мисли минават през главата на човек за седем години. Например, по-рано не бях осъзнал колко много ми напомняш за моята старица.

Очите му, студени и свирепи, бяха впити в нея. Хлад се спусна по цялото ѝ тяло.

— Дейвид, ти се самонавиваш. Защо не се опиташ да се отпуснеш, да заспиш. Ще говорим утре.

Тя направи несигурна стъпка към вратата.

Той се впусна напред, сграбчи я грубо за раменете, пръстите му се впиха като остри длета. Някъде под адамовата ѝ ябълка се затъкна писък, който не можа да освободи. Не можеше да помръдне. Беше се вдървила като в кошмар.

Лицето му — само на сантиметър от нейното, пиянският дъх от устата му я обви в отровна, зловонна мъгла. Сега тя вече виждаше какво е имало под маската му. Той беше луд.

— Не! — изрева той. — Ще говорим сега! Сега!

— Ти си луд — каза тя.

Направи опит да се освободи, но той я завъртя, захвърли я срещу стената, притисна я там. Усети, че нещо се плъзна край ухото ѝ, разби се в нея. В главата ѝ експлодира огнено кълбо. Фонтан от червени искри. Усети в устата си вкус на кръв. Беше си прехапала устните. Чувстваше се смазана и унижена също както тогава, когато падна от колелото надолу по хълма — беше едва осемгодишна и лежеше на земята вцепенена, все още болката не се беше появила, но тя я предчувстваше, първите ѝ пристъпи вече обладаваха тялото ѝ.

Дейвид притисна устните ѝ в груба целувка.

О, мили Боже, не...

Езикът му, груб като шкурка, си пробиваше път в устата ѝ. Причиняваше ѝ болка. Отново усети вкус на кръв. Господи...

— Приятно е, нали бейби? — пъхтеше той. — Даа, о, даа, спомням си, когато се натискаше за това. Искаш го и сега, нали? Искаш да ти го начукам както в миналите дни, да те накарам да пициш от кеф. Ти дойде тук точно за това, признай си?

Гореща вълна адреналин се надигна като спирала вътре в нея. Беше вбесена. Искаше ѝ се да го убие.

— Ти си мръсник! — изкрещя тя и го заудря с юмруци диво и сляпо. Направи добро попадение, юмрукът ѝ удари в нещо твърдо, ответна болка като разтърсваща мълния се изстреля обратно през ръката ѝ.

Той вдигна ръце, за да предпази лицето си от ударите ѝ. И тя с ужас видя, че зъбите му бяха кървави, а от ъгъла на устата му бавно се точеше кървава струйка.

Втурна се към вратата, яростно търсеше бравата.

Няма да успея. Няма да мога да се измъкна оттук.

В следващия миг откри резето под бравата, изтегли го, чу прещракването, вратата се отвори — слава Богу. Но ръцете му рязко я дръпнаха назад, стаята неочаквано се наклони, бясно се завъртяха стените ѝ. После всичко се обви в сива пелена. Опита се да разбере какво става, но само дочу пиянския му крясък.

— Кучка! Ще получиш това, което искаш.

Главата ѝ започна да се прояснява, може би от жестоката болка във врата ѝ, сякаш някой я пробождаше с горещ ръжен.

И тогава най-сетне възвърна зрението си.

Дейвид. Коленичил над нея. Разкопчава бясно колана си, дърпа ципа на панталоните си. Имаше чувството, че полудява. Всичките тези седем години сякаш изчезнаха, погълнати в небитието. Тя лежеше върху гинекологичния стол в лекарския кабинет, дъждът шибаше по прозорците — между високо вдигнатите ѝ колена — Дейвид и уродливата бяла маска на красивото му лице.

Сега той разтваряше краката ѝ, разтваряше ги насила...

— Не! Не! Престани! — намери тя най-сетне гласа си. Нещо се съдра. Полата ѝ, той я дърпаше, за да не му пречи. Ето го, с цялата си тежест върху нея, мачкаше я, задушаваше я. Не можеше да си поеме дъх. Въздух, имаше нужда от въздух. Усети нещо меко и влажно между краката си.

— Кучка. Ти, воняща кучко. Искам да те чуя да пициш.

Чувстваше как той се вдигаше и смъкваше над нея с цялата тежест на тялото си.

Но нещото, което той се мъчеше да вкара в нея, остана меко и отпуснато.

Само за един-единствен миг Рейчъл разбра. Насилването беше отменено. Той не може да ме изнасили. Не можеше да му стане. Истеричен смях я задра отвътре. Стисна с все сила зъби, за да го задържи. Да, той не може да ме изнасили, но може да ми причини болка.

Дейвид предаваше фронта. Изгърколи се от нея и дробовете ѝ отново се изпълниха с въздух. Ужасът беше приключил — опънатото въже току-що бе прекъснато на две.

Вече седнала, Рейчъл имаше чувството, че гледа сюрреалистична картина. Портрет от Дали на разрошен, някога хубав мъж, лежащ на гръб върху млечносив килим сред топящи се кубчета лед, изпаднали от преобърнатата чаша.

Той плачеше, сълзи се процеждаха от ъглите на очите му, стичаха се надолу по бакенбардите му с модна дължина. Гръдният му кош се надигаше нагоре и надолу с ужасен, сух, насечен звук.

— Не мога — ридаеше той, думите му едва се разбираха, — не мога да го правя... нито с тебе... нито с която и да било друга... седем години... о, Боже? — какво да правя? Какво, по дяволите, ми направи онази нощ? — зачервените му очи се впиха в нея, мокри и проблясващи от злоба. — Трябваше да убия теб, а не детето... трябваше да те убия.

Рейчъл с мъка се изправи на краката си. Той беше болен... болно животно... не искаше да го слуша.

Отправи се към вратата. Този път тя се отвори лесно, завъртя се като направлявана от електронно око.

Сега внимателно. Стълбите. Само по едно стъпало, с почивки. Притисна с ръце ушите си, за да заглуши гласа, който я преследваше, но не успя. Сякаш той виеше вътре в главата ѝ. Ще те хвана на тясно. Ще ти го върна за всичко, което ми направи!

Навън — какъв късмет! — видя свободно такси. Риданията дойдоха — вълна след вълна — веднага щом седна на задната седалка.

— Госпожо, добре ли сте — запита дрезгаво шофьорът.

— Не — простена тя.

— Някой ви нарани? Да търсим ли полиция?

— Не, не.

— Съжалявам тогава, но трябва да си печеля хляба. Накъде?

Даде му адреса. Да, Брайн. Само Брайн, никой друг.

Цялото и тяло трепереше, разтърсвано от ридания, сухи, нараняващи, изсечени някъде дълбоко в нея — и в един миг осъзна: „Не мога. Не мога... Как бих могла да му кажа? Ако му разкажа за тази вечер, то това означава, че трябва да му разкажа всичко. За аборта, за всичко...“ За живота им в лъжа през всичките тези години.

И отново я обля смразяваща вълна.

Замисли се за бедната, пребитата Лила Родригес. Ето защо тя не се защитава. Причината не е в страха. А в срама. Начинът, но който аз самата се чувствам сега. Мръсна. Виновна. Заслужила това, което той ми направи тази вечер.

Но после си спомни.

Можеше да се намери изход. Имаше шанс. Може да е бременна. И тогава Брайн ще бъде щастлив. Няма да го е грижа за миналото ѝ. Затвори очи и си го представи в Централния парк... той и една от

онези големи, лъскави английски колички, той нежно отмята мекото одеялце и нещо говори...

Но колкото и да се опитваше да го нарисува в себе си, Рейчъл не можа да си представи лицето на това въображаемо бебе.

Внезапно усети влага между краката си. Слабо, но упорито стягане в долната част на корема ѝ. О, Боже, не... моля те... не.

Нямаше грешка. Това беше мензисът ѝ.

До задната седалка достигна музика от радиото. Боби Джентри пееше с приглушен глас за нощта, в която Били Джо Мак Алистър скочил от моста Талахатчи.

И като гледаше преливащите се светлини на фаровете, проблясващите светофари и осветените витрини по Медисън авеню с техните високомерни манекени в неподвижните им пози, на Рейчъл ѝ се прииска да скочи от най-близкия мост.

---

[1] Кажете ми какво стана? — Б.пр. ↑

[2] Детето ми? Добре ли е? Добре ли е детето ми? — Б.пр. ↑

[3] Благодаря, докторе. Благодаря, но... не. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Брайън огледа публиката. Около сто души, прецени той. По-голямата част от тях — ветерани, няколко съпруги, всички те насядали в сивите метални сгъваеми столове. Сурови лица. Обезсърчени, гневни и уморени. Лица, чиито каменни изражения казваха: „Няма нищо лошо на този свят, което да не съм видял.“

Той изправи рамене, разгърна бележките си. Какво очаквах от него? Надежда? Нима той може да оправи объркания им живот?

Брайън почувства, че започва да се поти под дънковото си яке. „Как бих могъл да им помогна — питаше се той. — Аз самият не знам какво обърка моя собствен живот, нашия живот с Рейчъл.“

Толкова много хора искаха да чуят какво той ще им каже. По-голямата част от тях — ветерани от Виетнам. Мъже, които не можеха да намерят точните думи, които имаха нужда от помощ. И той, потърпевш като тях, сега трябваше да им разкаже за преживяното. Да им напомни, че това, през което бяха минали, не беше краят на света, че все още имаше хубави неща в този живот.

„Целият този шум около Уотъргейт — мислеше си той — разпитите на свидетелите, спекулациите. Ще си признае ли Никсън? Като че ли цялата страна е обхваната от масово загубване на паметта. Забравиха за Виетнам. Както се забравя праха, сметен под черджето. А мъжете, служили там — просто група хора, излъчващи около себе си нежелани спомени.“

— Когато бях малък — започна той, като излезе пред катедрата и се облегна на лакът върху нея, — децата от моя квартал знаеха всички четирибуквени думи в английския език. Също и в испанския, италианския и еврейския. И когато не ги крещяхме един на друг, ние ги изписвахме върху сградите наоколо. Но имаше една мръсна дума, която не знаехме. Тя не беше още в употреба — направи пауза, изчака да заглъхне и последният шум, и каза в настъпилата тишина. — Виетнам.

— Съвсем вярно! — извика някой от публиката.

Брайън се усмихна.

— Вие, момчета, знаете за какво говоря — продължи той. — Това е дума, която никой не иска да чуе, нали? Казват я — и поглеждат настрана. Или побесняват и започват да ви обвиняват, че сте убивали жени и бебета там. Казват, че преди всичко не е трябвало да бъдем там... И вие се научавате да си държите устата затворена, запечатваме преживяното като в бутилка. Възможно е те дори да ви карат да се чувствате виновни. А после си казвате: „Хей, човече, това не е честно! Вих се там за тази, нашата страна. Предполага се, че съм герой!“ — изкача един миг и удари с юмрук по катедрата. — Забравете, не мислете за това дали сме герои или не. Тук съм, за да ви кажа, че не сме. По не сме и лоши хора. Просто сме хора. Мъже, които вършеха онова, което се очакваше от тях и за благодарност получиха ритници в задника.

Половин час по-късно Брайън можеше да види, че тези сурови лица пред него се бяха пропукали. Тук-там някои плачеха тихо, сълзите се стичаха по покритите им с белези липа. Ръкоплясканията започнаха да се събират бавно, за да избухнат в гневна, почти яростна вълна на съгласие и благодарност.

Аз съм късметлия. Писах за това, изхвърлих го от себе си. Дори не ме беше грижа тогава дали някой ще го чете.

Ако можеше да сравни написването на „Двоен орел“ с някакво друго изживяване, то той би го сравнил с боледуването от малария. Думите го изгаряха като треска, оставяха го в края на деня изтощен, безсилен, мокър от пот. Това че книгата му имаше подходящ край и се оформи като роман, се дължеше на Рейчъл. Тя четеше всяка страница, правеше предложения, предлагаше утеха, помагаше в оформянето на горещата, гневна експлозия на думите в истински разказ.

Спомни си дните и нощите на специализацията и тя се връщаше вкъщи изтощена и все пак намираще в себе си сили да прочете страниците, напечатани през деня. Виждаше я в главата си: Рейчъл — върху дивана в бърлогата му, а на скута ѝ разпилени, напечатани на машина страници, между зъбите ѝ стиснат молив. Като първолак тя разсеяно дъвчеше моливите си, издъвкваше ги почти до графита. Даа, а и тя не изглеждаше кой знае колко по-възрастна от ученичка със заплетената си коса и големите стари ризи, тези, които той вече беше изхвърлил от употреба и които тя носеше върху дънките си. Като я

гледаше така, сърцето му винаги започваше да прескача, дъхът му спираше.

Брайън имаше и други спомени — трите седмици на Файър Айлънд през август, преди тя да се ангажира така плътно с клиниката. Само те двамата — гоненицата край линията на прилива, докато се търкулнат без дъх върху топлия пясък. Бавните, страстни целувки нощем до огъня, който стъкмяваха от дървените отпадъци, изхвърлени от морето.

Рейчъл, ние бяхме чудесни, нали?

Брайън почувства болка. Улови се, че мисли за тяхното щастие в минало време.

Не, това не е истина. И сега я обича, както винаги я беше обичал. Само че не беше съвсем същото. В началото беше така, сякаш те и двамата обитаваха едно и също пространство, дишаха един и същ въздух... а сега живееха в две различни сфери. Спомни си комплекта хавлиени кърпи, отбелязани с „негова“ и „нейна“ — един братовчед им ги беше изпратил като сватбен подарък. Как се бяха смели тогава! Но сега вече не изглеждат смешно „негова“ и „нейна“. Даа, това беше достатъчно красноречиво, не е ли така?

Залата бавно опустяваше, отзад се бавеха само няколко мъже, на които не им се искаше да си тръгнат, които искаха да бъдат освободени от Виетнам и в същото време им се искаше да възстановят поне отчасти онази дружба между тях, онзи вид близост, която не можеха да получат от жените си или от колегите си в заводите.

— Сто и първи? Не се ли шегуваш? И аз също. Рота „Делта“. Ужасно беше при Пу Баш след Тет...

— ... падаха наоколо по земята. По дяволите, човече, бяхме във въздуха и цялата противовъздушна артилерия биеше върху нас. Бил ли си в Слик, а опашката на самолета ти се откъсва изпод теб?...

Брайън внезапно пожела да остане сам. В слепоочията му се надигна главоболие. Най-голямото му желание в този момент беше да си отиде къщи... и да намери Рейчъл. Да я свари, приготвяйки вечеря. Или просто да се мотае наоколо. Да го чака да прекрачи прага на дома им, за да я вземе в ръцете си...

Престани с това. Тя няма да бъде там. Ще бъде в клиниката или в болницата. Вероятно ще спасява нечий живот. И единственото нещо, в

което можеш да бъдеш сигурен е, че този живот няма да бъде твоят. Ти вече мина по реда си.

Брайън вдигна очи и видя, че от сянката на отдалечената дясна пътечка между редовете излиза жена. За част от секундата той си помисли, че това е Рейчъл и го обля вълна от щастие. Беше направила всичко възможно — и невъзможно — за да го посрещне. Страхотно. Фантастично.

Но в следващия миг с болка от разочарование видя, че не е Рейчъл. Твърде висока. Твърде мургава. Носеше шапка, която отчасти прикриваше лицето ѝ. Рейчъл никога не носеше шапки. Винаги казваше, че шапките са за високи жени — ниските изглеждат като гъби с тях.

Тази не беше гъба. Висока и грациозна. Наблюдаваше я как минава покрай групичката мъже, бялата ѝ памучна пола се люлееше около златистата кожа на краката ѝ. Затегли го нещо познато.

Жената вдигна брадичка и периферията на шапката ѝ се вдигна нагоре. Брайън видя лицето ѝ и дъхът му спря.

Роуз. Мили Боже. Какво прави тук?

Видя как целенасочено изпревари трима мъже, които се бяха отправили към него, доближи се, протегна ръка, дълги тесни пръсти обвиха неговите, топли и изненадващо меки. Тя леко наклони глава назад, смутена усмивка надникна изпод периферията на шапката ѝ. Неудобството, което почувства, незабавно се стопи.

Спомни си малкото момиченце, само сред пустия училищен двор, от твърде тясната пола стърчаха наранените ѝ колене, личицето ѝ — изтормозено от мъка. Спомни си как я хвана за ръка, спомни си и усмивката, с която го беше дарила тогава, и онзи лъчезарен поглед, който изведнъж преобрази това безпомощно грозно патенце в нещо тъй красиво, че дъхът му спря.

Брайън се чувстваше по същия начин и сега — сякаш не можеше да поеме достатъчно въздух в дробовете си.

— Роуз! Какво, по дяволите, правиш тук?

— Чудесен начин, за да поздравиш един стар приятел — тя се засмя не принудено и топло. Не, този път няма да се повтори случилото се в Лондон. — Дойдох да те видя, разбира се. По-точно, да те чуя. Не бях сигурна, че ще мога да се добера до теб сред всичките тези хора. Но се радвам, че успях. Искам да ти кажа, че беше чудесен. Знаех, че

можеш да пишеш, но... ти наистина ме порази — гласът ѝ звучеше искрено.

Внезапно той се зарадва, че тя е тук.

— Слушай, можеш ли да почакаш някоя и друга минута? Тук има няколко момчета, с които трябва да поговоря. А после можем да изпием по чаша кафе някъде. На ъгъла има малко ресторантче.

Тя се поколеба и усмивката ѝ трепна за миг, а светлината в очите ѝ потъмня. После отговори.

— Всъщност чаша кафе, да. Работя върху едно адвокатско досие и вероятно ще стоя цяла нощ. Истината е, че не трябваше да бъда тук. Но не можах да се сдържа, която прочетох обявата във вестника. Живея в един от съседните блокове.

— Чудесно. Дай ми пет минути.

Брайън се обърна към групата, която го чакаше до подиума, но вниманието му беше привлечено от суматохата в другия край на залата. Двама мъже се биеха. Проблесна нож. По дяволите.

Задуши го гняв. Нима не са го разбрали? Войната свърши.

Хвърли се надолу по централната пътека, почти без да усеща как тълпата се разделя, за да му направи път. Около биещите се вече се беше оформил кръг от зрители и той с мъка ги разбути. В първия момент пред очите на Брайън се завъртя неясно петно от размахани юмруци, изкривени лица, скъсан ръкав на карирана риза. В следващия миг разграничи мършав бял мъж, който налагаше с юмруци някакъв негър.

— Върви по дяволите! — плюеше Карираната риза. — Аз бях там през шейсет и осма, видях битката при Хю. Не съм бил в тила, гадино мръсна!

— Хей — ръмжеше негърът. — Загубих си крака в офанзивата при Тет, така че не ми говори за битки!

Карираната риза се втурна напред с нож в ръка, нещо прецрака в главата на Брайън, бойните му инстинкти се включиха в действие. Всичко отново се върна назад, точно както във Виетнам, гореща вълна адреналин, бръмченето в ушите, внезапна загуба на чувството за собствено тегло.

Брайън скочи върху Карираната риза, сграбчи го за китката, изви другата му ръка зад гърба. Ножът издрънча на пода.

Карираната риза се отпусна, после се сгърчи в ръцете му. Брайън задържа мършавия мъж, усети как гръдният му кош се надига в измъчено ридание.

— Всичко е наред, приятелю — тихо каза Брайън. — Не е нужно да доказваш нищо. Всичко приключи. Войната свърши.

Брайън го държеше, докато човекът ридаше, и гледаше лицата на другите наоколо: някои изразяваха презрение, други — съжаление. „От нас не се очаква да плачем — мислеше той, — но тук е проблемът, нали? Ето защо се бием помежду си?“

Сега човекът се дръпна настрани със смутено изсумтяване и се повлече към изхода с двама негови приятели. Негърът беше изчезнал.

— Спокойно, приятелю — извика Брайън след него. Но той не се и обърна.

Някой леко го докосна по рамото. Беше Роуз.

— Бях забравила как прекъсваше всички онези безсмислени борби в училищния двор — каза тя. — Не си се променил, Брайън, Някой ден, докато се опитваш да вразумяваш другите, рискуваш да бъдеш сериозно наранен.

Той сви рамене.

— Тези хора... те са като вървящи ръчни гранати. Не се изисква кой знае какво усилие за активизирането им. А истината е, че те не искат да нараняват никого.

— Но нараняват... човек причинява болка дори и когато няма такова намерение.

Стори му се, че сянка премина по хубавото ѝ лице, но тя бързо наведе глава и плъзна ръка в неговата.

— Ще отидем ли да пием кафе? Мисля, че и двамата имаме нужда.

Малко по-късно те седяха един срещу друг в едно от сепаретата в „Сити Дайнър“ на Двадесет и трета улица. Роуз отпи от кафето си и каза.

— Мисля, че сега разбирам това... за което говори тази вечер... как стоят нещата при много от тези хора. Преди няколко месеца имах клиент. Той беше убил човек за това, че му пресякъл пътя на Джърси Търниайк. Целият този бяс за такова нищожно нещо. Изглеждаше безсмислено. Но сега разбирам.

На Брайън му се прииска да протегне ръка през масата и да докосне нейната, но се въздържа.

— Гневът е само част от цялото — каза той. — Съществува също и чувството за вина. Човек е видял толкова много от приятелите си да умират, че не може да не се запита защо и той не е бил един от тях. Откъде тази привилегия, какво точно го прави толкова специален? И когато не намира отговор, започва да си мисли, че съвсем не е нещо особено, че точно той е заслужавал да умре.

— Така ли се чувстваше и ти?

— Известно време. Но постепенно го преодолях. Възможността да говориш за войната помага. Освободих се от това състояние, когато написах книгата. Слушай, искаш ли да хапнеш нещо към кафето?

— Не, благодаря. Видях порциите. Направо великански. Ще ми е нужна цялата нощ, за да се преборя с едно парче — тя се усмихна и леко се наведе напред. — Работиш ли върху нещо сега? Друг роман?

— Когато имам време. Той е... — Брайън се поколеба. Трябва ли да ѝ каже? В новата книга описваше детството си в Бруклин през петдесетте години. — Твърде рано е да се говори за какво точно става въпрос. Точно сега повече листа има в кошчето за боклук, отколкото на бюрото ми.

— О, Брайън... — тя отново се наведе с тази нейна лъчезарна усмивка, която го повдигна поне два фута нагоре по изтърканата кожа на седалката. — ... така съм щастлива за теб. Наистина. Мисля, че дойдох тази вечер и заради... да ти кажа колко съжалявам за случилото се в Лондон. Това беше... шокът от неочакваната ми среща с теб. Не бях подготвена. Да, бях гневна, наранена, но това никога не ми попречи да се гордея с теб. Винаги съм знаела, че един ден ти ще напишеш чудесна книга.

— Преди тази написах няколко наистина ужасни романа.

Тя се засмя.

— Спомням си. И все пак, колкото и да бяха слаби, чувстваше се, че имаш известен... да го наречем усет. Само колко героини бяха смазвани от слонове, изкормвани от носорози, задушавани от питони, а все пак им оставаше и енергия да играят бадминтон!

— Това не е чак толкова лошо, колкото възкръсването на един герой от криминалната ми мистерия — бях забравил, че вече съм го убил във втора глава.

— Признай си, Брай. Не си създаден за нов Мики Спилейн.

Тя започна да се смее. Присъедини се към нея и едва не се задави с кафето. Изведнъж годините, които ги разделяха, се стопиха. Спомни си горещите летни нощи с Роуз на площадката до пожарната стълба, мириса на закуски, които се носеше от „Хот Си от Дели“ на Джей авеню. Те двамата дъвчат зелено грозде и пушат цигарите на баща му. И Роуз му демонстрира всички онези налудничави трикове с картите за игра. Колко по-простички бяха нещата тогава. Времето преди Виетнам, когато мисълта, че един ден ще стане на тридесет години, му се струваше толкова невъзможна, колкото и тази за смъртта. Прекрасно би било, ако съумееше да запази това чувство на лекота завинаги.

— Имаш ли деца, Брайън? Зная, че искаше да имаш голямо семейство...

Допреди миг само му се струваше, че лети в лодка, която рисува огромни дъги в пастелносиво небе; сега тя внезапно се преобърна...

— Опитваме се — каза той. — Нямахме късмет досега.

— Съжалявам.

— Не е безнадеждно. Просто ужасно обезсърчаващо. Искан голямо семейство. Сега бих се радвал и на едно дете.

— Жена ти... четох за клиниката ѝ — Роуз тактично смени темата. — Чудесно е това, което прави за този район.

— Тя е отдадена на професията си.

В известен смисъл, мислеше той, Рейчъл и Роуз си приличаха. И в двете имаше вътрешен огън, но при Рейчъл той беше разпилян по всички посоки, докато при нея беше по-бавен, по-горещ, по-съсредоточен.

Брайън си спомни онази нощ в Лондон — начинът, по който го беше гледала. Гледаше го по същия начин и сега, черните ѝ очи, уверени и фиксирани върху него, усмивката и — онази тиха усмивка на Мона Лиза, която той познаваше толкова добре. О, Боже, би искал тя да престане... погледът ѝ го караше да изпитва...

— Онзи мъж на приема — запита той. — Ще се омъжиш ли за него?

— Макс? — чашата трепна в ръката ѝ и едва не се разля. Брайън едва сега забеляза белега, който пресичаше дланта ѝ. — Гледай какво направих. Спомняш ли си колко често падах от колелото и наранявах

колената си? Изглежда не съм се променила ни най-малко. Миналата седмица например...

— Той е влюбен в теб.

Бузите ѝ се обляха в червенина.

— Не ставай смешен. Макс е... просто Макс. Не бих могла да се справя без него, но ние сме само... о, това е глупаво, защо говорим за него?

— А защо не? Не си ли влюбена в него?

— Не, разбира се, че не. Освен това Макс е семеен.

— Разбирам.

Червенината ѝ се засили — сърдито червено на петна. Отмести очи.

— Не, не разбираш. Не е това, което си мислиш. Макс е чудесен приятел. Имаше дни... тежки дни, след като ти... тогава Макс беше до мен. Съмнявам се дали бих завършила юридическия факултет, ако не беше неговата подкрепа.

Брайън си мислеше: „Или не умееш да лъжеш, или си глупачка. Забелязах начина, по който го гледаше онази нощ. Трябваше да бъда сляп да не го забележа.“

Беше ясно обаче, че каквато и да е истината, тя не искаше той да я узнае. А и той нямаше право да се рови в нейните работи.

— Обзалагам се, че си много добър адвокат — каза той. — Бих желал да те видя някой ден.

— Не говори по този начин — усмихна се тя. — Може да стане така, че желанието ти да се изпълни. Макс често повтаря, че адвокатите са като собственици на погребално бюро — ние всички се нуждаем от адвокат, един по-рано, друг по-късно, но по-добре е да бъде по-късно, отколкото по-рано.

— Този твой Макс изглежда много умен човек. Бих желал да се срещнем някой ден.

— Някой ден — повтори тя като ехо и унесено се загледа встрани.

Брайън видя профила ѝ, отразен в прозореца. Имаше нещо така храбро и същевременно така безнадеждно в този призрачен образ...

Роуз трепна и погледна часовника си.

— О, Боже. Виж само колко е часът. Ще се наложи да не си лягам цяла нощ. Утре сутринта трябва да съм в съда.

— Сега знам защо Пери Мейсън имаше тези торбички под очите си.

Тя се засмя и леко докосна ръката му, лъх топлинка.

— Чудесно беше, че се видяхме отново, Брай. Повярвай ми. Бих искала да продължим да поддържаме връзка.

Брайън си помисли: „Трябва да спра това още сега. Тя е все още влюбена в мен. Трябва да приключим, да ѝ каже, че няма смисъл.“

Но не каза нищо. Вместо това почувства налудничав, таен порив да я види отново.

— Ще обядваме заедно. Скоро. Ще ти се обадя по телефона.

— Обещаваш ли? — тя стана, за да си тръгне, забави се за миг, очите ѝ търсеха неговите.

— Обещавам, кръст върху сърцето ми, да умра, ако не го направя.

Докато седеше сам, той си спомни за обещанието, което ѝ беше дал преди години. Обещание, което не беше изпълнил. Не трябваше отново да я мами.

„Обичаш ли я все още?“, шепнеше вътре в него упорит, студен глас.

Обичаше ли я наистина? Не знаеше. Той винаги щеше да я обича — посвоему. Но била ли е някога любовта така проста? Това, а не онова? Да определи чувствата си по отношение на Роуз беше равносилно да направи опит да отреже къс от небето.

Брайън влезе в апартамента си на Източна петдесет и втора улица и с учудване видя, че всички лампи бяха загасени. Беше почти полунощ.

— Рейчъл? Вкъщи ли си? — извика той леко и запали осветлението.

Не получи отговор.

Струпаните в безредие сенки във всекидневната веднага се преподредиха в приятна, успокояваща картина. „Хубаво е“, помисли си Брайън и се огледа както винаги с чувство на одобрение и облекчение — ето дивана със смачканата си тапицерия от цветна басма и бродираните възглавнички, добрата стара каса с очуканите врати до нея, масата от борова дървесина с натрупаните коректури, които очакваха подписа му, купът от рецензии за книгата му, изпратени от издателя.

Както и онзи налудничав стол до камината: бяха го намерили случайно в някакъв оказионен магазин беше първото лято след женитбата им. Брайън се усмихна — след като ровиха из този стар хамбар, пълен с вехтории, Рейчъл, мръсна и кихаща от праха, се беше спънала в него той беше почти скрит зад старите рамки за легла, струпани до стената. Измъкна го, известно време обикаля около него, внимателно оглеждаше краката му във форма на мечешки лапи и страничните облежала, оформени като мечешки глави. После заяви: „Това е най-противното и най-чудесното нещо, което някога съм виждала и ако не го купим, ще се ритам отзад през целия път до вкъщи.“ Старият фермер, който отговаряше за магазина, не се поддаде на обработка и не отстъпи от тридесетте долара — цяло състояние по онова време и почти всичките им средства за двата почивни дни в края на седмицата. Но Рейчъл беше настояла, примъкнаха го до колата и го вързаха за багажника. Докато се прибираха вкъщи по Интърстейт, спореха къде ще го поставят. Рейчъл настояваше да бъде в центъра на всекидневната, той — най-добре в някой тъмен ъгъл. Но когато най-сетне го замъкнаха вкъщи и го почистиха, да, тогава той видя и оцени неговото съвършенство неговата неповторимост и красота. Единствен по рода си — както и самата Рейчъл.

Погледът му попадна на старите семейни снимки и — както винаги — нещо запря в гърлото му. Майка му от времето, когато е била млада и стройна, преди косата ѝ да посивее; братята му, кацнали върху своите велосипеди на три колелета.

„Това някак ни отмина“, помисли си той.

Нещо се притисна в крака му. Наведе се и загреба в ръката си пъстрия жълто-бял котарак.

— Здравсти, Генерал Къстър, пазиш форта вместо мен, нали? Или само си търсиш хакване за през нощта, стари лакомнико.

Генерал Къстър замърка високо като ръждясал трион. Всъщност котаракът принадлежеше на Рейчъл, но той беше демократичен по отношение на някои неща. Разрешаваше на всеки да го храни.

В кухнята Брайън изрови консервата с котешка храна, натикана в дъното на хладилника, и измъкна с вилица миризливото съдържание в паничката на Къстър до радиатора. Загледа се за момент през прозореца в искрящата огърлица на моста Куинслоу, нанизана през реката, после погледът му попадна на кошницата с папрат върху

перваза. Изглеждаше пожълтял и някак чуплив. Опипа пръстта. Суха и спечена.

Напълни чаша вода и я изля върху папратта. Жилището им напомняше заключените ваканционни апартаменти, докато собствениците им си почиваха в Нантъкит или Файър Айланд. Само че сега не беше лято, а месец април. И те двамата не бяха в отпуска. Не можа да си спомни кога за последен път бяха имали свободни дни в края на седмицата.

Дори въздухът беше спарен, сух и с мирис на плесен — като одеяло, престояло дълго в гардероба с нафталин.

Във въздуха се носеше обаче и друга миризма. Дим. Цигарен дим. В главата му звънна алармен звънец. Рейчъл пушеше, но се беше отказала преди години.

Разтревожен, Брайън се забърза към спалнята. Намери Рейчъл до леглото, свита в големия люлеещ се стол. И тук беше тъмно. Уличните лампи хвърляха възморав отблясък в стаята. Брайън усети, че тя не спи... но и не беше напълно будна. Цигарата в ръката ѝ беше изгоряла до филтъра. Върху плетеното одеяло, метнато върху коленете ѝ, се беше посипала пепел. Тя гледеше втренчено в пространството, лицето ѝ беше побеляло и странно неподвижно — но ръцете му пропълзяха тръпки.

Като уморено след битка лице, припомни си той.

— Рейчъл? — повика я тихо, почти прошепна името ѝ. — Скъпа? Никога не я беше виждал такава... Какво се е случило?

И изведнъж, сякаш той беше някакъв хипнотизатор, плеснал с ръце, оповестявайки края на сеанса — тя премита, лицето ѝ загуби безизразното си сънливо изражение, тя се обърна към него.

— Здравей, Брайън.

Той се наведе над нея, целуна я по челото. Косата ѝ беше влажна, като че ли току-що я беше измила.

— Не разбрах, че си вкъщи. Повиках те — не ми отговори.

— Не съм те чула. Съжалявам.

Той взе от ръката ѝ тлеещия филтър, отнесе го в банята, хвърли го в тоалетната и пусна водата. В стаята нямаше пепелници — държаха само няколко за гости във всекидневната.

Върна се и седна на леглото, покрито с кувертюра, купена в Пенсилвания преди години. До леглото бяха поставили стара детска

люлка. Уви, тя все още беше пуста. В нея бяха натрупани ненужни дреболии — стари списания, книгите, които беше започвал да чете, но не беше довършвал, чифт туристически обувки, които се нуждаеха от нови подметки.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита той.

Отговори му със слаба, безцветна усмивка.

— Не. Ако нямаш нищо против.

Той имаше против. Гняв сви стомаха му и в гласа му звънна обтегната струна, когато каза.

— Добре. Ще прескочим „Как мина денят ти, мила?“ Откога си пропушила отново?

— Не съм започвала. Просто ми се прииска да изпуша една цигара. Моля те, Брай, хайде да не спорим. Не ми се спори тази вечер.

„Тя изглежда ужасно“, помисли си той. Добре, няма да настоява. По някое време тя ще му каже какво не е наред.

Замълча, остави тишината да го обгърне, вслуша се в мекото тиктакане на електронния часовник върху нощното шкафче, в далечните звуци от улицата.

— Мензисът ми дойде — промълви тя накрая.

Думите ѝ паднаха като големи плоски камъни върху неподвижната повърхност на езеро. Ръцете му се свиха в юмруци, бавно нарастващ гняв започна да се просмуква в него.

„Не е честно“, помисли си той. Четиринадесетгодишни забременяват по седалките на Чевии още от първия път. А майка му? Седем деца. Защо, Рейчъл? Хубаво, блокиране на тръбите ѝ. Но всичките тези лечения, планирания, втурвания вкъщи, за да правят любов, когато температурата ѝ се вдигаше, възглавниците, които поставяше под бедрата ѝ, за да задържи ценната сперма.

И за какво е всичко това?

Рейчъл не е виновна. Нито той. Просто едно от... онези неща. Тогава защо се чувства така? Огорчен, гневен... сякаш измамен. Присъствието ѝ му причиняваше болка, караше го да се чувства като отворена рана. Искаше му се да я удари, да хвърли в лицето и други обвинения — за това, че е толкова заета, така хваната в мрежата на работата си, че едва я вижда, преди да се търкулнат в леглото, за да правят секс механично.

В този момент той я мразеше, че е толкова проклето твърда. Защо не плаче, не крещи, не пробие кървава дупка в стената? Поне това вътре в нея ще излезе навън, на открито. Това огромно, мълчаливо, мрачно нещо. Чудовището на Лох Нес, спотаено под повърхността на живота им.

Брайън насочи гневен поглед към люлката в ъгъла, сълзи горяха очите му. Не можеше да я понеса повече. Утре сутринта ще я махне. Няма защо непрекъснато да му бъде напомняне.

После внезапно се почувства виновен. Ето ме и мен, изпълнен със самосъжаление и вбесен на Рейчъл. Исусе, на нея трябва да ѝ е много по-тежко, отколкото на него.

— Съжалявам — каза той.

— И аз също. Този път си бях помислила... — тя прехапа устни.
— Няма значение.

„Говори ми — внушаваше ѝ той, — можеш ли поне да говориш за това?“

— Рейчъл — започна той несигурно. — Мисли ли за това, за което говорихме? За...

— Не! — прекъсна го тя. — И не желая точно сега да мисля. Не съм готова за осиновяване, Брай.

— Бихме могли да внесем молбата си. Понякога минават години. Междувременно.

Тя се вцепени, после отхвърли одеялото от скута си и се изправи.

— Съжалявам. Не мога. Не сега. Може би някой ден.

Той я сграбчи за раменете.

— Кога? Не искаш даже да говорим за това, по дяволите!

— Но защо сега? Защо не следващата седмица, утре?

Главата му туптеше, ушите му пищяха.

— Защото — не виждаш ли? — животът ни е едно непрекъснато отлагане за утрешния ден. Утре може би ще се върнеш по-рано от клиниката. Ще говорим утре. Повръща ми се като чуя тази дума. Какво стана с днес?

Той целият трепереше.

— Кажи ми, моля те — придърпа я той към себе си, притисна устни до челото ѝ. — Кажи ми какво чувстваш. Кажи ми да отида по дяволите. Каквото и да е. Но моля те, Рейчъл, не се изолирай от мен.

Преди години в стаята му влетя птичка и тъй дълго и безнадеждно се бе блъскала в прозореца в желанието си да се измъкне, че накрая припадна. Той я взе в ръцете си и след малко почувства как топлото ѝ трептящо и непоносимо крехко телце се възвръща към живота. Сега възприе треперещата в ръцете му Рейчъл по същия начин.

Болеше го за нея. Но още по-остро чувстваше своето собствено разочарование. Искаше да я разтърси. Да я принуди да му отговори.

Рейчъл внезапно се напрегна, изтръгна се от ръцете му. Задържа погледа си върху него, лицето ѝ се гърчеше, борейки се в себе си с болката, тъй непоносима и ужасна, за да бъде изказана с думи.

— Брайън... има нещо, което аз... — внезапно спря и едва успя да задържи тика, който изкривяваше лицето ѝ. — Снощи, когато излязох от болницата... мъж... нападна ме.

На Рейчъл ѝ е причинена болка, а той през цялото време я беше предизвиквал. Обля го огромна гореща вълна от ярост. Негодник! Ще го убия ще го смачкам, ако ѝ е причинил болка...

Прегърна я, притисна я силно към себе си.

— Господи, скъпа, добре ли си? Нарани ли те?

— Той... — тя се отдръпна и докосна с трепереща ръка бузата си, сякаш да провери дали все още е цяла и на място. После прошепна задавено. — Не... не наистина. Събори ме — това е всичко. Добре съм...

— Защо не ми каза веднага щом влязох? Рейчъл, аз ти наговорих толкова неща! Защо не ме спря?

— Не знам... Не знам. Бях изплашена. Той ме блъсна, но успях да се измъкна. А после изпитах такова облекчение... не желаех да говоря за случилото се...

— Видя ли го? Видя ли лицето му?

Рейчъл погледна надолу и той почувства как тя трепереше от ужас и отвращение.

— Беше... тъмно — измънка тя. — Не, не видях лицето му.

— А полицията? Обади ли се?

— Не. Брайън, казах ти, нямаше нищо за съобщаване в полицията. Не ме нарани, не видях лицето му. Моля те... о, моля те... не можем ли просто да забравим станалото? Не искам повече да си спомням за това — гласът ѝ се прекърши.

Брайън видя мъртвешки бялото отчаяние върху лицето ѝ и почувства как нещо твърдо и замръзнало отстъпи вътре в него — като сняг, свличащ се надолу от планински риф. Никога, нито веднъж през всичките тези години, прекарани заедно, тя не му се беше молила така. Винаги изглеждаше силна и убедена... А сега, пред очите му, всички тези пластове от стомана отстъпваха настрана; за пръв път я виждаше така уязвима.

Внезапно беше обхванат от желанието да я брани, да я излекува от преживяното. В този миг би убил мъжа, който и е причинил това. Притегли я нежно на леглото и я задържа в ръцете си, докато дишането ѝ стана равномерно и ръката му изтръпна. Но дори и тогава не помръдна, докато не се убеди, че е заспала дълбоко и няма да се събуди, ако освободи ръцете си. После, легнал по гръб, той пусна на воля собствените си сълзи: те се стичаха мълчаливи и горещи по слепоочията в косите му.

Господи, ако нещо ѝ се беше случило... ако беше наистина наранена. Не знам какво бих правил без нея.

— Обичам те, скъпа моя — прошепна той, като обърна глава към нея. В червеникавия отблясък от уличните лампи профилът ѝ се очертаваше на фона на възглавницата като камей. Трептящата вена на гладкото ѝ слепоочие го изпълни с нежност.

Какво ставаше с тях? Защо ѝ беше толкова трудно да му каже за случилото се? В началото си казваха всичко един на друг... Бяха се обичали толкова много — имаше моменти, в които се беше чудил дали е възможно да се обича толкова силно. А после и двамата мъничко се бяха оттеглили един от друг. Но това е нормално, може би е естествено да бъде така.

А сега...

Брайън погали с ръка извивката на бузата ѝ и си помисли: „Ние се отдалечихме твърде много...“

Каква ирония — той я обичаше, както и преди. Може би дори повече.

„Но ти обичаше и Роуз — зашепна в главата му лукав глас, и все пак я загуби.“

Роуз.

Достатъчно ли е да обичаш някого — питаше се той. Или Господ ни внушава, че ние контролираме съдбата си, а в същото време ни

превръща в магарета.

Беше готов за всякаква саможертва, само и само всичко между тях да се оправи.

Ако тя можеше да роди бебе, нашето бебе! Чувството за самота болезнено го прободеше. Спомни си всяко братче, което майка му донасяше вкъщи от болницата; той и братята му, струпани на прозореца, за да гледат как баща им ще помогне на майка им да излезе от таксито с пухкав син вързоп в ръцете. А после — чудото на тези малки пръстчета на ръцете и краката и сладката миризма на бебе, която изпълваше целия апартамент — като аромат на прясно изпечен хляб...

Брайън искаше да говори за това с Рейчъл. Но всеки път тя се обръщаше настрана и замлъкваше. Толкова ли ѝ беше трудно да говори за това!

Или — в него се промъкнаха плахи съмнения — може би тя не иска да има дете толкова много, колкото той искаше. Може би тази беше причината, поради която тя се затваряше така в себе си. Нима тази проклета клиника имаше по-голямо значение за нея, отколкото отглеждането на едно дете? И къде беше той самият...

Брайън отблъсна тази натрапчива и непоносима мисъл. Неочаквано го притисна леден страх. Ако това беше истината, какво му оставаше?

Като внимаваше да не я обезпокои, той стана от леглото, покри я с плетеното одеяло. Нека спи. Тя имаше нужда от сън. А утре ще започнат отново. Ще говорят — да, ще говорят!

ГЛАВА 24

Роуз се прозя, отправила невидждащ поглед в разпилените документи по кухненската маса. Параграфите от клетвената декларация и от Меморандума на закона се бяха слели в неясно петно. Беше толкова уморена, че повече не можеше да мисли за нищо. Мозъкът ѝ беше като изстискан. Ще свърши утре, ще нагласи часовника да звъни, ще стане призори.

Погледна електронния часовник над хладилника. Два часа след полунощ. Беше вече утре. Имаше на разположение само четири часа сън. Един час за душ, обличане, чаша кафе и — да напише своя аргумент, преди да се яви в съда.

„Кого се опитваш да измамиш? — остър глас проникна в съзнанието ѝ. — Ти и без това няма да спиш. Ще лежиш в леглото с поглед, вперен в тавана, и ще мислиш за Брайън. Ще се питаш кога... или дали... ще го видиш отново. Ще се молиш това да се случи по-скоро.“

Телефонният звън прониза тишината.

Роуз скочи, мислите и автоматично запрескачаха една през друга. Нещо лошо? Мари? Дали Пийт не я е изпратил този път в болницата? Или е наранил някое от децата? Или Нани? А може би Клеър се обажда, за да ѝ каже, че Нани е болна?

А после и тази безумно сладка и крехка надежда — Брайън.

Хвърли се към телефона на стената над кухненския плот.

— Роуз — беше познат глас. Уморен.

— Макс! — извика тя. Миг на разочарование, последвано от тревога. Макс никога не се беше обаждал толкова късно. — Какво има? Добре ли си?

Кратка пауза, после:

— Добре съм. Съжалявам. Знам, че е късно. Събудих ли те?

— Не би и могъл. Работя върху делото „Меткаф“. Във всеки случай няма никакво значение, даже и да ме беше събудил. Нещо не е в ред. В противен случай ги нямаше да звъниш по това време.

— Налудничаво е, знам... но може ли да дойда? Обаждам се от телефонната кабина на ъгъла.

— Разбира се — каза тя, без да се поколебае нито за миг. Макс никога не я беше молил за нищо. И то след всичко, което беше направил за нея.

Очевидно тази нощ няма да може изобщо да си легне и утре ще бъде като мъртва в съда, но какво от това?

Постави слушалката на мястото и едва сега забеляза, че е облечена в най-старата си раздърпана хавлиена роба. Е, голяма работа. Макс я беше виждал и по-зле облечена. Освен това той не идва тук на среща.

Но апартаментът... Макс ще го види за първи път! Втурна се към всекидневната, без да иска събори изоставена чаша кафе, навсякъде бяха разхвърляни вестници, дрехите ѝ — метнати по облегалките на столовете. Кога пуска прахосмукачка за последен път? Преди седмици. От сбирката, която направи Патси, когато получи ролята на Мама в постановката на пътуващата трупа „Цигулар на покрива“. Сега Патси е в Лексингтън, Кентъки — или може би Луизвил? И в двата случая Роуз не можеше да обвини никой друг, освен себе си.

Спомни си, че се беше влюбила в това място в момента, в който влезе. Това беше последният етаж на ъгъла на Двадесет и първа и Десета улица. Беше толкова слънчев — като оранжерия, целият в светлина. Навсякъде стайни растения — те висяха от корнизите, растяха в стъкленици по первазите на прозорците, в огромни мексикански глинени саксии по пода. Стените бяха покрити с театрални афиши и филмови плакати. Вместо диван по пода бяха разхвърлени марокански кожени възглавници. Голямото месингово наргиле в ъгъла изглеждаше тъй, сякаш е изпаднало от „Алиса в страната на чудесата“.

Патси беше близка с известна певица и танцьорка. Тя търсеше съквартирантка, която да замести предишната също актриса, заминала за Лос Анжелис. Роуз, потисната от нейното тясно, тъмно апартаментче на Лоуър Ийст Сайд, се беше преместила веднага. А сега, когато Патси беше потеглила по турнета, тя разполагаше с апартаментта сама.

„Независимо от бъркотията Макс ще оцени красотата на този апартамент — каза си тя. — И сигурно ще разбере защо съм го

изоставила — знае колко съм заета.“

Отнесе дрехите си в спалнята и ги хвърли на средата на леглото — чудесното ѝ легло със стара рамка от ковано желязо, боядисана в бяло.

Покривката беше изящна — ръчно изтъкан мохер с цвета на пустинно слънце. Беше похарчила за нея цяло състояние на панаира за ръчни занаяти, като през цялото време си беше представяла колко много ще я хареса Брайън. Колко приятно ще се чувстват сгущени с него под пухкавите ѝ гънки.

Сега с болка си помисли: „Моля те, Господи, направи така, че Брайън да се върне при мен. Чаках го достатъчно дълго.“

Стресна я пронизителният звук на звънеца от външната врата. Макс. Натисна бутона на домофона, после побърза да отключи и вратата на апартамента.

Застанала на входа, тя погледна надолу и го видя бавно да се изкачва по стълбите. Когато приближи площадката, забеляза, че е бледен, с разбъркана коса и зачервени очи. Сивият му костюм беше измачкан, вратовръзката му беше вързана така, че напомняше клуп на бесило.

— Здравсти! — каза той и се усмихна накриво. Роуз се смути, дори се ужаси. Никога не го беше виждала в такъв вид.

— Макс, пиан ли си?

Той посрещна погледа ѝ с израз на подчертана трезвеност.

— Всъщност не. Обаче се опитах, искрено се опитах да се напия. Барманът ми е свидетел... Той обаче нямаше пури, колко жалко.

Забеляза, че носи малка спортна чанта.

— Заминаваш ли някъде?

— Може да се каже и така — той направи пауза и пое дълбоко дъх. — Напуснах дома си. На път съм към долната част на града. Знам, че близо до канцеларията ми има приличен хотел. Но знам също, че точно сега имам по-голяма нужда от приятел, отколкото от легло. Благодарен съм ти, че ми разреши да дойда.

— Истината е, че отдавна ми се искаше да те поканя на гости, изчаквах само подходящо за целта време — усмихна се тя нервно. — Когато в службата нещата се поразхлабят... Когато намеря време да направя генерално чистене. Но някак си това не стана.

Погледът му бързо обгърна всекидневната.

— Не променяй нищо — каза той. — Съвършена е точно такава, каквато си е в момента.

Роуз си отдъхна с облекчение, внезапно се почувства щастлива. И едва сега осъзна смисъла на казаното от него: току-що я беше информирал защо е тук сега. Беше напуснал дома си. Оставил е жена си.

Би трябвало да бъде изненадана. Но не беше. Може би защото Макс никога не говореше за семейството си. Беше усетила меланхолията му, някакъв вид скрито отчаяние под външната му енергичност и бързата му усмивка. Беше забелязала и други неща — начина, по който Макс несъзнателно се мръщеше, когато говореше с жена си по телефона, понякога стискаше с пръсти носа си в основата му между очите, като че ли го нападаше главоболие. А как светваше лицето му, когато в канцеларията идваше дъщеря му Мънки — и как веднага се напрягаше и изпълваше дори с подозрение, когато това беше Бърнис.

Роуз го гледаше и в главата ѝ се въртяха обикновените банални изречения при такива случаи: „Съжалявам... може би ще можеш да намериш разрешение... сутрин нещата винаги изглеждат по-розови.“

Но не беше трудно да разбере, че в този момент Макс се нуждае най-много от някой, който да го изслуша, а не от куп банални фрази. Откога познавам Макс? От години. А в действителност знам толкова малко за него...

И тя внезапно пожела да бъде такъв приятел на Макс, какъвто той винаги е бил на нея.

— Не мисли за хотел — каза тя. — Тук има достатъчно място. Можеш да използваш стаята на Патси. И, за Бога, влез най-сетне, седни някъде. Ще направя чаша кафе. Изглеждаш така, като че ли имаш нужда от цяла кана.

— Нямах предвид... Не, не мога да се съглася на това...

— Кафето ми не е чак толкова лошо.

— Знаеш какво искам да кажа. Много е мило от твоя страна, Роуз. Но... но дяволите, това си е мой проблем. Трябва да се справя сам с него.

— Макс Грифин — скара му се тя, — ще престанеш ли да играеш ролята на господин Упорития Издръжливец поне веднъж в живота си и ще разрешиш ли на някой друг да се погрижи за теб?

Той се поколеба, но преди да може да каже нещо, тя отплува към кухнята.

— Стаята отзад вляво, можеш да оставиш нещата си там — извика му тя през рамо. — Светни, за да не се спънеш в разните приспособления за гимнастика. Патси е истински запаленко на тема физкултура. Поддържа и мен във форма. Само един поглед в тази стая за мъчения — и никакви бонбони или разни мелби не могат да ме изкушат.

Когато се върна с кафето, Макс седеше на една от възглавниците, разпръснати по пода. Изглеждаше непохватен, някак не на мястото си. Беше се отпуснал на задника си с щръкнали нагоре колена и открити глезени. Напомняше ѝ турист в непозната страна, който полага огромни усилия да бъде в унисон с местното обкръжение. Но тя съдържа усмивката си, клекна до него и постави таблата на ориенталския килим.

— Използвала ли си някога това нещо? — запита Макс и посочи към наргилето.

— Не. Даже не зная за какво служи.

— Предполагам, за пушене на хашиш — той се замисли.

— Веднъж бях адвокат на едно момче, подведено под отговорност само за притежаване на наркотици — по-точно на унция марихуана. Съдията беше за максимално наказание. Успях да намаля нещата до обикновена постъпка. Момчето не можеше да плати таксата ми, но на излизане ми плъзна нещо в джоба. Цигара с марихуана. Занесох я вкъщи и предложих на Бърнис да опитаме — само да разберем за какво се вдига цялата тази връва. И знаеш ли как реагира тя? Каза, че по-скоро ще си пъхне главата в тоалетната — лицето му започна да се разтяга в усмивка, но тя сякаш се запъна и накрая отново се отпусна в страдалчески израз. — Човек се събужда един ден след почти двадесет години съвместен живот и изведнъж си дава сметка, че с жена си са много по-отдалечени един от друг в този момент, отколкото са били преди да се срещнат... О, Господи... ако не беше Мънки... — гласът му се пречупи, в очите му заблестяха сълзи.

Роуз стисна ръката му.

— Не е нужно да говориш за това — освен ако ти самият не искаш. Това не е задължително условие, за да спечелиш правото да бъдеш тук.

Той я изгледа с изучаващ поглед. Роуз почувства лек хлад да се изкачва нагоре по гръбначния ѝ стълб и си спомни онзи дъждовен ден в Лондон, когато Макс я целуна в таксито.

Прииска ѝ се да я целуне и сега.

„Лудост — помисли си тя, — аз не обичам Макс не по този начин.“ Но вътре в нея заплака болка, затегли я желанието за мъжки ръце около нея, за горещия му дъх на врата ѝ, за голото му тяло, притиснато към нейното. Толкова време мина оттогава...

„Спри това — заповяда си тя, — ти искаш Брайън, не Макс.“

Брайън. О, да. Снощи, седнала срещу него в онзи малък ресторант, тя го беше желала така силно...

Гореща топка заседна на гърлото ѝ. „О, Исусе, не допускай да се разплача — помисли си тя. — Колко егоистично и колко нечестно би било. Макс не е дошъл тук да ме утешава.“

Наля кафе в дебелите, ръчно изработени керамични чаши, и му подаде едната — искаше ѝ се да знае какво точно трябва да каже или да направи, за да облекчи болката му.

* * *

Макс се отпусна назад, като крепеше чашата си с две ръце.

„В нея има някаква промяна — мислеше си той. По-жизнена е от всеки друг път. И така красива. Исусе, тя излъчва светлина като... Като влюбена жена.“

Сърцето му замря. Срећнала ли беше някого? Беше ли се влюбила?

Тази мисъл му причини болка — засилена допълнително от всичко друго, през което беше преминал тази нощ. Раздялата с Мънки притиснала се ридаеща в него. Най-тежкото нещо, което някога беше правил. Болеше го, сякаш част от тялото му беше откъсната...

Разбира се знаеше, че в края на краищата така ще бъде по-добре и за двамата. Ще я вижда често. Ще ходят заедно на екскурзии. Ще има апартамент в града — място, където тя ще може да вдига краката си на дивана, да кани приятелките си на пица, без да се страхува, че ако някоя излее чаша кола върху килима, майка и ще получи сърдечен пристъп. Но все пак — толкова много болеше.

Сълзи задраскаха като песъчинки очите му.

— Съжалявам каза той. — Не съм много добра компания точно сега.

— Не се извинявай — той усети ръката ѝ на рамото си — топла и успокояваща.

— Странно, нали? Години наред съм се мъчил да събера достатъчно смелост, за да напусна... а сега се чувствам такъв страхливец. Сякаш напускам Мънки. Всичките тези книжки на Джуди Блум, които тя непрекъснато чете, целия този страх на дете в пубертета — сега тя ще живее с него. Дъщеря за почивните дни в края на седмицата. Господи, така много я обичам. Какво страдание е да обичаш някого толкова много.

— Знам — за миг тъмните очи на Роуз се изпълниха с болка. Усмихна се. — Мисля, че дъщеря ти е голяма щастливка. И душата си бих дала да имам баща като тебе. Дори и да не сме през цялото време заедно.

Едва сега Макс почувства топлината на чашата кафе — тя проникваше в пръстите му, плъзгаше се нагоре по ръцете му. Скъпата, прекрасна Роуз. Тя винаги знаеше какво точно трябва да каже. Ако само...

Спри, недей. Беше дошъл тук за това, което тя предлагаше — приятелство, малко съчувствие. И това е всичко.

Макс измъкна от джоба си носна кърпичка. Добре изгладена, сгъната в съвършен триъгълник. Като последен удар от Бърнис на раздяла.

В главата му изплува образът на Бърнис така, както я беше видял за последен път тази нощ: седнала на ръба на леглото, наблюдаваща го, докато опакова вещите си от първа необходимост със сухи очи и вкаменено лице. Беше поискала само да ѝ даде телефонен номер — в случай на нещо непредвидено.

Всеки мит от живота на Бърнис беше непредвидим спешен случай. Капката вода, която препълни чашата, се стече в нея вчера — когато се върна вкъщи от работа, той намери Мънки да плаче, свита на кълбо във ваната, косата ѝ — прилепнала към гърба на мокри, сплетени кичури, водата — вече студена и покрита с пяна.

— Аз съм мръсна — хълцаше тя. — Мама казва, че съм мръсна. И това никога няма да се измие. Не искам никой да ме докосва повече.

Луда паника го задуши. Господи, за момче ли ставаше дума? Дали някакво момче не си беше разрешило... И може би Бърнис беше разбрала. Това ли беше причината?

Искаше му се да я обхване с ръце и да я увие в хавлиена кърпа — така, както правеше, когато беше малка. Но като я гледаше там, с отпуснато тяло над кокалестите ѝ крака, трепереща, нещастна, той разбра, че тя се нуждае от нещо по-голямо от обикновена утеха — тя имаше нужда от възстановяване на отнетото ѝ достойнство. Донесе ѝ хавлиена кърпа и я държа така, че да може да стане, без той да я види съвсем гола. На петнадесет години тя беше свенлива, притеснена от изменящото ѝ се тяло. И едва след като тя се обви в кърпата, той я прегърна и ѝ каза, че нищо никога не може да го накара да спре да я обича.

Когато Мънки се поуспокои, тръгна да търси Бърнис.

Намери я в пералното помещение. Косите ѝ — вързани с шалче. Ръцете — защитени в големи жълти гумени ръкавици. Лицето — студено и мрачно. Тъпче в пералнята дрехи, чаршафи, калъфки за възглавници от огромния куп, струпан в краката ѝ. Още толкова имаше в синия пластмасов кош над сушилнята.

— Какъв е проблемът с Мънки? — извика той — беше започнал да си въобразява какви ли не неща — може би перверзен тип, който излага половите си органи пред нея, може би е била нападната от по-възрастен мъж.

Бърнис го погледна с мрачно изражение на лицето.

— Беше върната вкъщи с бележка от училищната сестра. Въшки. Пълна с въшки — устата ѝ се изкриви от отвращение и тя дори отстъпи крачка назад, сякаш се боеше, че и той — след като е докосвал Мънки — може да е вече пълен с въшки.

Едва сега Макс разбра защо Бърнис беше унизила Мънки, как я беше накарала да се чувства мръсна. И всичко това заради някакви си въшки...

И тогава направи нещо, което никога не беше правил и никога нямаше да направи отново.

Удари Бърнис в лицето.

Почувства се унижен (като простак от световна класа!) за това, че я беше ударил. А всички тези години, прекарани с една жена, без да я обича и без да бъде обичан.

Беше останал с Бърнис заради Мънки. Глупаво. Отношенията на границата на поносимостта между него и Бърнис само причиняваха болка на Мънки. Не, време беше да се махне, да спаси каквото можеше за себе си и за своето малко момиче.

И ето го сега тук.

Вътре в него започна да се надига паника. Какво би станало, ако посегне да удари отново? Какво ще стане, ако сега, когато беше свободен, се окаже, че за него няма място при Роуз?

Къде ще отиде? Ще се превърне ли в онези будещи съжаление мъже на средна възраст, които пускат дълги бакенбарди, купуват си странни дрехи, висят самотни в баровете, опитвайки се да си намерят жени, два пъти по-млади от тях.

Вдигна поглед към Роуз, към сияйното ѝ лице.

Тя беше единствената жена, която искаше.

И ако има и най-слаб шанс да стигне до нея, той ще чака. Независимо колко време ще е необходимо за това.

Изведнъж той се почувства по-спокоен и по-силен.

— Благодаря — каза той.

— За какво? Че ти предложих да останеш тук? — тя се засмя. — Ще ти кажа истината. Бях много самотна, когато Патси замина. За мен ще бъде удоволствие да останеш.

— Само за няколко дни — припомни ѝ той. — Докато си намеря някое подходящо място.

— Остани колкото искаш — тя се усмихна. — Има само едно нещо, което трябва да уточним още отсега. Не съм най-прибраният човек в света, както вече си забелязал. И нямам намерение да се променя само защото ти си тук.

— За мен това е чудесно. По-добре от чудесно. Направо прекрасно.

— Сега — каза тя, — искам да си призная нещо.

— Какво е то?

Тя наистина се изчервява, помисли си той.

— Е, след като вече спомена... Патси ми даде тази цигара с наркотика, преди да си тръгне, вид прощален подарък. Стои в чекмеджето ми за бельо. Страх ме беше да я опитам. Искаш ли да я изпушиш с мен?

Макс се засмя.

— По дяволите. Защо не?

Той почувства как желязната тежест, притиснала сърцето му, малко по малко разпуска хватката си. Какво означаваше това — надежда? Толкова отдавна не беше се надявал на нещо, че беше забравил това чувство. Сега си мислеше — може би не е твърде късно за мен. Може би не съм прекалено стар, за да започна отново.

Минута по-късно той прие от Роуз запалената цигара и като я държеше до устните си, всмукна дълбоко гъстия, сладникав, миризлив пушек.

ГЛАВА 25

Музиката процепа тишината.

Рейчъл мигновено се събуди и седна в леглото, усети възкисел вкус в устата си. После постепенно се ориентира. Радиото с часовника. Беше го навила за шест сутринта. Фокусира замъгления си поглед върху червените светещи цифри — девет и половина. О, Боже. Нанси и Кей ще полудеят в клиниката. Трябва да бърза, да се откаже от душа, да грабне нещо за ядене по пътя.

Рейчъл се пресегна, натисна копчето и гласът на Пол Маккартни изчезна. Стана от леглото. Чувстваше гърлото, си сухо и възпалено, като че беше покрито със стъклопласт. Слепоочията ѝ болезнено туптяха.

Спомни си за миналата вечер и краката ѝ се подкосиха, тя се отпусна на дюшека. Горещи сълзи изпълниха очите ѝ.

Дейвид. Мензисът ѝ. Разправията с Брайън.

Искаше да каже на Брайън. Всичко! За Дейвид, че той я беше нападнал, а не някакъв непознат. И беше започнала, но като забеляза как пребледня от ярост, мили Боже, представи си, че гневът му се обръща срещу нея. Представи си шока, който ще го обхване, след като научи истината защо не може да забременее. И как го беше мамила през всичките тези години...

Внезапно откри, че мястото на Брайън до нея беше студено, като че ли го беше напуснал преди часове. Спомни си неясно, че беше я сложил в леглото снощи, беше подпъхнал одеялото под нея. Но къде е сега?

— Брайън? — извика тя.

Нямаше отговор.

Грабна възглавницата му, притисна я до себе си. Смразяваща мисъл премина през нея: ако той я напусне, тя ще се събужда сама всяка сутрин в празното легло.

Но той не ме е напуснал. Излязъл е за няколко минути — на разходка, да потича, да вземе нещо от магазина. Не е искал да ме буди.

После си спомни. Разбира се. Брайън винаги излизаше по това време за сутрешния вестник, после вървеше до закусвалнята на Леви. Ако беше прекарвала повече сутрини с него вкъщи, вместо запъхтяна да тича към клиниката, щеше да се сети веднага.

Рейчъл се насили да стане от леглото, чувстваше се вцепенена и отмаляла. Тежката болка изпращаше пулсиращи вълни през долната част на корема ѝ. Спазми. При това така силни, каквито не си спомняше да е имала някога.

Влезе в спалнята и затърси тампон в шкафчето. Кутията беше почти празна, бяха останали само два. Беше отложила купуването на нова кутия, надяваше се, че няма да има нужда от нея. „Каква съм глупачка — трепереше тя. — Никога няма да забременея. И бях длъжна да предупредя Брайън. Трябваше да му кажа истината.“

Но сега, когато старото страдание отново се надигаше в нея, тя се изправи срещу него. „Достатъчно — реши тя. — Имам да върша работа, да мисля и за други хора, освен за себе си.“

Наплиска лицето си. В спалнята обу дънките си облече свободно падащ пуловер. На път към вратата се движеше бавно, предпазливо. Чувстваше се все още разтреперена.

„Чаша кафе — мислеше си тя. — И тръгвам. Първо ще се отбия в болницата да видя Алма. Да се уверя, че е добре. Но ако беше станало нещо лошо, те щяха да ми позвънят.“

Рейчъл хвърли поглед към телефона върху старото ученическо бюро в хола и стомахът ѝ се сви.

Беше откачен.

Снощи, когато се втурна вкъщи, телефонът звънеше непрестанно, докато се пинкаше за ключовете. Беше се хвърлила да вдигне слушалката, като мислеше, че може би е Брайън. Молеше се да е Брайън. Но беше Дейвид. Гласът му се дереше от ярост: „Ти, кучко, мислиш, че можеш да ми избягаш... Ще те унищожа...“

Беше треснала слушалката обратно, после откачи и кабела, ужасена от мисълта, че може да позвъни отново.

Приближи се и чу заглушеното виене на откачения телефон — Уаа... уаа... уаа... уаа... — като бебе, което плаче на другия край.

Постави обратно слушалката на място и едва сега си спомни обещанието, което беше дала на Алма. Сърце то ѝ удари в гърлото. Ако е станало нещо?

Ако от болницата са се опитвали да се свържат с нея, но безуспешно?

„Господи — молеше се тя, — дано тя да е в безопасност, тя и детето...“

Минути по-късно таксито я откарваше надолу по Второ авеню към болницата „Сейнт Бартоломю“.

* * *

Вцепенена Рейчъл гледаше дежурната медицинска сестра. Имаше чувството, че е сграбчена от някакъв гигант и тресната в земята. Мислите и чувствата ѝ се оплитаха в главата ѝ в абсолютен хаос.

Алма. Затруднено положение. Кърви. Опасност за бебето.

Стегна се и се помъчи да концентрира мислите си.

— Кой е с нея? — запита Рейчъл.

— Доктор Хардмън. Той е дежурен. Опитахме се да се свържем с вас — кафявите очи на Мейвин се присвиха, в тона ѝ пропълзя защитна нотка. — Няколко пъти даже. Разбира се не знаехме, че става въпрос за спешен случай. Единственото, което момичето повтаряше, беше, че иска да говори с вас. Изглеждаше разтревожена, това е всичко. Не каза, че има болки. Така че никой няма право да ме сочи с пръст — затвори рязко шкафа за папки, — сякаш нямам достатъчно работа и без да се мъча да разчитам мисли.

Рейчъл се втурна по коридора, облян в ярка флуоресцентна светлина. Сърцето ѝ гърмеше в ушите. Остарелият, имитиращ мрамор зелен линолеум пропукваше под нозете ѝ. Нямахше време за извинения. По-късно ще има на разположение цялото време в света за обвинения и съжаления.

Представи си как Алма се събужда през нощта с родилни болки. Ужасена, но упорита в желанието си само доктор Розентал да извърши израждането на нейното бебе. И когато ѝ казват, че не могат да се свържат с нея, тя решава да чака. Да не им казва, че вече има болки. Глупаво, детинско. Но в края на краищата Алма си е едно дете. Мило, наплашено дете, което беше повярвало, че нейната лекарка е Господ.

„И аз я предадох — мислеше Рейчъл с болка в сърцето. — Аз съм отговорна.“

В родилната зала видя първо лекаря, който даваше кратки нареждания на сестрите. Хардмън. Един от младите хора тук. Все още с жълто около устата. Пребледнялото му лице блестеше от пот — то стресна Рейчъл много повече от самата Алма, просната на масата, готова за Цезарово сечение — краката вдигнати в халките, огромният корем покрит със стерилно синьо платно. То ѝ подсказа, че Хардмън очаква затруднения. Големи затруднения.

— Резултати? — запита Рейчъл. Нямаше време да се мие. Ще изтърве ценни минути. Оттук можеше да види колко се беше влошил отокът. Краката на Алма бяха подути, плътта около глезените ѝ беше подпухнала.

— Лоши — каза Хардмън. — Високо кръвно налягане. Данни за ускорена сърдечна дейност и на бебето.

— Водите изтекоха ли? — запита тя, докато слагаше ръкавиците.

— Точно преди да влезете тук. Прегледах я. Главичката вече се е показала и не готова да излезе. Доктор Розентал, ако смятате да правите Цезарово сечение, на ваше място не бих чакал нито секунда.

„Хардмън може и да няма опит — мислеше Рейчъл, — но не е глупав. Можеше да избира между вагинално раждане и Цезарово сечение. Дамата или тигъра. Но в случая и зад двете възможни врати се криеше тигър.“

При такова високо кръвно налягане, изтласкването на бебето през канала можеше да предизвика пукване на кръвоносен съд. Но едно Цезарово сечение, по статистика само, означаваше поемане на още по-голям риск.

Рейчъл се приближи до другия край на масата, до зачервеното лице на Алма. То беше свито от контракциите, а огромните ѝ тъмни очи почти излизаха от орбитите. Високо кръвно, повече от ясно. Боже Небесни, не можеше да има и капка съмнение.

Контракцията я отпусна и устните на Алма се опънаха в изтощена усмивка. Те бяха напукани и усмивката предизвика поява на капчици кръв по тях. Тя сграбчи ръката на Рейчъл.

— Знаех, че ще дойдете — каза със задъхване. — Чаках ви.

— Почти си накрая, детенце — Рейчъл също стисна ръката ѝ, като се бореше с буцата, която притискаше гърлото ѝ. — Почти на

края. Главното е да не се плашиш. Мисли само за бебето. Скоро ще го държиш в ръцете си.

— Нея — поправи я Алма. — То ще бъде момиче. Знам това. Ще я кръстя... ооо ххх, как боли само. Сякаш там долу съм в пламъци.

Рейчъл извика с ръка сестрата.

— Дръж я така, почти седнала. По този начин няма да ѝ се налага да се напъва толкова силно. Вие — тя хвърли бърз поглед на Хардмън, — развържете краката ѝ.

— Но това е против...

— Не ме е грижа дали това е по протокола или не! — изсъска му тя. — Просто го направете!

Хардмън я погледна със съмнение, но освободи ремъците, които връзваха краката на Алма към тежките метални халки. Изглеждаше дори по-изплашен отпреди няколко минути, тъмно петно от пот се бе образувало върху предната част на зеленото му хирургическо кепе.

„Ако аз трябваше да раждам — мислеше Рейчъл, — последното, което бих желала, е да бъда в тази поза — но гръб с вдигнати и вързани крака. По-лесно е за майката по този начин. По-естествено е.“

Усети, че Алма е готова да се напъва. Рейчъл зае удобна поза, огледа добре шийката на матката, видя, че е наистина готова и я подкани ласкаво.

— Хайде, миличка, напъни сега. С всичка сила.

Алма сбръчка лице и напъна, стана тъмночервена от усилие, разкъсан стон се изтръгна от гърлото ѝ.

Главата излизаше, кръг от сплъстена тъмна коса с размер на монета от 25 цента: нараства, сега се отдръпва. Рейчъл протегна ръка за ножиците за епизиотомия в очакване да види дали Алма ще се разкъса. В същото време слушаше гласа на Хардмън, който следеше кръвното налягане — то се качваше все повече и повече. Рейчъл, разтревожена, изплашена, чувстваше, че сърцето ѝ бие на големи прескачащи тласъци, като че ли самата тя участваше в състезателно бягане.

„Господи, помогни ми да спечеля“, молеше се тя.

Появиха се раменцата на бебето — сякаш в отговор на молитвата и.

— Как бърза само това момиченце! — ликуваше Рейчъл, докато извърташе внимателно на четиридесет и пет градуса свитите раменца,

и в същото време поддържаше малката мека главица с другата ръка.

Останалата част от детето се плъзна навън изведнъж.

— Момче! — извика Рейчъл. Грабна аграфите за пулсиращата, тюркоазно оцветена пъпна връв.

Алма плачеше, сълзи се стичаха надолу по лицето ѝ.

— Момче — повтори тя с лека почуда. — Може ли да го поддържа?

— Разбира се, че можеш. Той е твой. Може и да го накърмиш, ако искаш.

Рейчъл постави дребничкото бебе, все още с непрекъсната пъпна връв, в ръцете на Алма. Мъничкото му сбръчкано личице се зарови в гърдта ѝ, намери зърното и започна да суче.

Вълна от тъга премина през Рейчъл. Никога няма да преживея това. Никога няма да знам какво чувства една жена в такъв момент.

Но тя беше спечелила надбягването и това беше най-важното в момента. Бебето беше в безопасност. Алма също.

Почувства се силна, ликуваше от радост, сякаш беше изкачила Матерхорн и беше забила своето знаме на върха.

Малко по-късно пиеше блудкаво кафе в стаята за лекари, когато Хардмън се втурна вътре, все още със смачканото си, на петна от пот зелено хирургическо облекло. Лицето му изглеждаше почти също толкова зелено. Преди още да отвори устата си, Рейчъл вече знаеше, че се е случило нещо ужасно.

— Алма Соседо. Загуби съзнание във възстановителното. Няма да дойде на себе си. Отвеждат я в операционната.

Рейчъл скочи на крака, сърцето ѝ се блъсна в гърдите. „Мили Боже — помисли си тя, — какво направих?“

* * *

Когато се прибра, някъде около десет вечерта, Брайън не беше вкъщи. Върху хладилника намери бележка.

„Отби се приятел. Излязохме да хапнем нещо. Не ме чакай.“

П. П. Нахраних Къстър.“

Рейчъл се отпусна срещу вратата на хладилника, опря чело в студения емайл.

„Ела си вкъщи — молеше се тя от все сърце. — Имам нужда от теб. Сега. Точно сега. Имам нужда от теб сега, моля ти се. Повече от всеки друг път.“

Но как смееше тя да очаква това от него? Колко ноци — стотици ноци — той я беше чакал тук, сам в апартамента? Колко пъти навярно е имал нужда от нея, а тя не е била тук?

Погледна бележката. Приятел. Но какъв приятел? Не пише. Може да е всеки. Или тя...

Този приятел, това можеше да бъде Роуз.

Рейчъл отпъди подозрението. Не, не може да е вярно. Брайън не се среща с Роуз.

Той ме обича. Той се ожени за мен не за нея.

„Да — отговори ѝ вътрешен студен глас, — но това стана преди много години. Представи си, че оттогава той се е променил? Че съжالياва за избора си?“

Рейчъл завъртя докрай крана — сякаш силната струя вода можеше да удави тези мисли. Напълни чайника и го сложи на печката. Чаша чай ще я успокои. Може би с малко мед и лимон, както правеше майка ѝ, когато беше малко момиченце и лежеше в леглото с възпалено гърло.

Кога беше говорила с майка си за последен път? Седмица, повече? Майка ѝ обикновено телефонираше всеки ден. Но, разбира се, напоследък тя самата е твърде заета.

Рейчъл си призна, че майка ѝ, ѝ липсва.

Различаваха се почти във всичко — начин на живот, мисли, маниери, поведение. Но майка ѝ беше единственият човек, на когото тя можеше да разчита, че винаги ще я обича, каквото и да стане.

Рейчъл бързо навъртя номера ѝ.

— Рейчъл! — в гласа на Силви имаше изненада и радостно вълнение, като че ли тя беше отдавна изгубена приятелка, която се обажда от Найроби. Толкова отдавна ли не се бяха чували? — О, скъпа, така се радвам, че ме хвана вкъщи. Тъкмо бях тръгнала да излизам.

— Няма да те задържам тогава — Рейчъл беше разочарована. Но веднага си помисли: „Какъв си егоист — да очакваш да захвърли всичко заради тебе.“

— Не бъди глупава. Само още едно от тези отегчителни събирания за помощи. Откриването на лек за рака едва ли зависи от моето евентуално закъснение. Бих позвънила и сама, но тичам от сутрин до вечер. Цяла сутрин бях в „D и D“, а следобед...

— „D и D“?

— Това означава „дизайнери и декоратори“ — бях в изложбената им зала. На Трето авеню. Прекрасни тапети и тъкани. Скъпа, добре ли си? Гласът ти звучи малко странно. Да не би да се разболяваш?

Рейчъл се засмя.

— Не. Просто не съм свикнала с твоето ново „аз“, това е всичко. Сега Силви се смееше.

— Небеса, това звучи ужасно, като онези нови суперподобвени перилни средства. Толкова много ли съм се променила?

— Ти си — Рейчъл се помъчи да намери правилната дума, — пощастлива, предполагам. Откакто се ангажира с къщата на Никос. Радвам се за теб. Честна дума.

Тя беше и малко ревнива. Копнееше да се почувства така щастлива, както изглеждаше майка ѝ.

— По гласа ти разбирам... като че ли ме осъждаш... — пауза. — Никос ли е причината? Това, че прекарваме толкова време заедно напоследък?

— Не, разбира се, не. Харесвам Никос. Ти знаеш това. Той е много мил и очевидно е луд по тебе. Спиш ли с него?

— Рейчъл! — тя чу някакъв странен звук, напомняше лек смях. — Не се отказваш от опитите си да ме шокираш от време на време, нали? А отговорът е: не. Никос и аз сме само приятели.

— Приятелите понякога спят заедно.

— Честна дума, аз само... О, скъпа, ето го и него. Чака ме долу. Казах ли ти, че той ще ме придружи? Сега трябва да тичам. Имаше ли нещо специално, за което искаш да си поговорим?

— Не, мамо.

„Не за нещо специално. Просто за всичко.“, — помисли си Рейчъл. В този момент до болка ѝ се искаше да е отново малко

момиченце, да пропълзи в скута на майка си, да отпусне глава върху ароматната мекота на гърдите ѝ.

— Е, тогава...

— Дочуване, мамо. Приятно прекарване. Целуни Никос от мен.

Когато постави слушалката, чайникът вече свиреше. Рейчъл го смъкна от горелката и отля малко гореща вода в чашата. Разрови шкафчето за чай. Лъхна я застояла миризма. Кога беше пазарувала за последен път? Или приготвяла вечеря?

Почувства глад, но беше твърде изтощена, за да се залови да приготвя каквото и да било. Отнесе чашата си във всекидневната, пусна телевизора. Същите стари неща. Откъси от свидетелски показания по аферата „Уогъргейт“, които бяха предавали по-рано. Сега Джон Дийн в очилата си с рогови рамки се навежда напред към микрофона с характерната изкуствена сериозност. Съпругата му, Мо, седнала до него елегантна, твърда, с платинено руса коса, навита на кок, който изглеждаше така силно стегнат, та създаваше усещането, че дамата не се разпада на части единствено благодарение на него.

Но как би могла Рейчъл да съжалява Мо Дийн, тъй пленително красива и очевидно здрава? Даже страданието ѝ изглеждаше предварително режисорирано, за да докосне сърдечните струни на зрителите.

Рейчъл мислеше за Алма Соседо. Колко хора някога ще научат или ще се трогнат от нейната съдба? Точно в тази минута тя лежи в кома. Масивен мозъчен кръвоизлив. Вероятно никога няма да дойде на себе си.

Нито ще държи бебето си на ръце...

Стомахът на Рейчъл се сви на топка.

„Грешката е моя. Не трябваше да ѝ давам онова глупаво обещание. Трябваше да бъда по-силна. Защо го направих? Господи, поне Брайън да се върне — мислеше си тя. — Толкова много се нуждая от него.“

Рейчъл изключи телевизора и отиде във вътрешната част на апартамента. До спалнята им имаше отделна стая, Брайън я използваше за кабинет. Стаята, която бяха отделили в началото за детска. Ще почака там, докато той се върне. Там, сред неговите неща, ще се чувства по-малко самотна.

Отпусна се в дълбокия кожен стол пред бюрото на Брайън, отпрати невидящ поглед в пишещата му машина — обикновена стара машина, която си беше купил още в колежа. „Моят талисман“, я наричаше той. Сега на нея имаше страница, напечатана наполовина.

А от металната кошница до бюрото стърчаха купища листа. Новият му роман? Изглеждаше като че ли го е преполовил. Как е възможно? Нима не го беше започнал тия дни? Или само така й се струваше, просто защото не беше обърнала внимание?

Почувства болка при мисълта колко близки бяха с Брайън, когато той работеше върху „Двоен орел“. Всеки ден тя четеше написаното, казваше му кое според нея е хубаво, къде думите са в повече и трябва да бъдат съкратени. Плачеше заедно с него, когато спомените се задълбаваха твърде навътре. Смееше се на черния му хумор — никой, който не е бил там, не би могъл да го разбере.

Къде отиде близостта им? Би трябвало все още да има поне нещичко, останало от нея, нали?

Рейчъл изтегли страницата от машината и се зачете.

„... тъмно, но той беше намерил стълбата, дланите му докоснаха металните стъпки, все още топли от слънцето, залязло преди часове. Нямаше луна, но виждаше достатъчно благодарение на всички тези запалени прозорци над и под него. Всъщност, проклет да е, ако не виждаше целия път до Кони Айленд, осветен като коледно дърво. Лора го чакаше там горе, в скривалището, което бяха построили като деца. Двете цигари «Лъки Страйк», беше ги свил от металната кошница с обяда на баща му, кротко лежах в предния джоб на ризата му. По една за всеки от тях. Мислеше си за това, което предстоеше. Лора до него, раменете й сгъшени уютно до неговите, голите й крака протегнати от твърде малката за нея рокля, дълги и мургаво златисти като кленов сироп. Обля го гореща вълна, независимо от хладния полъх на летния ветреца, който галеше врата му и внезапно се ядоса на себе си. Може би беше време да престане да я среща тук, горе. Сега, когато вече приближаваше четиринадесетия си рожден ден, той

беше започнал да прозира, че устните на Лора са предназначени и за нещо друго, не само за духовитости или за цигарите на баща му...“

Рейчъл изгърва страницата. Беше изтръпнала и измръзнала, беше ѝ страшно студено, сякаш кръвта ѝ бавно изтичаше, а нямаше кой да ѝ помогне.

Роуз. Той пише книга за нея.

Защо не ми е казал?

Какво означава това?

Рейчъл усети, че трепери. Да, тя се страхуваше. И се питаше дали сега страхът ѝ не беше по-голям от оня, който понякога беше изпитвала във Виетнам.

ТРЕТА ЧАСТ

„Ако искаш, можеш да счупиш или да разбиеш вазата, но благоуханието на розите дълго ще остане и след това.“

Томас М.

ГЛАВА 26

— Не, твърде е мрачно. Прекалено тържествено. Ето това тук... — Силви избра мостра тапет и я вдигна срещу прозореца. — Виждаш ли как отразява светлината. Това е... не ти ли се струва, че си вътре в картина на Ван Гог.

— Да — кимна Никос замислено. — Май си права. За кой ли път вече? Но ти трябва да признаеш едно нещо и за мен. Знаех от какво има най-голяма нужда тази къща — обърна се към нея с усмивка, тъмните му очи блестяха. — От тебе.

Силви почувства ръката му на раменете си, топла и тежка.

Тапетът с ярки жълти слънчогледи се изплъзна от пръстите ѝ и полетя към пода. Колко беше тихо. Бояджиите си бяха отишли и късната следобедна светлина изпълваше стаята с отблясъка на тъмен див мед. Стълбите, опрени до прозореца, хвърляха дълги, вълнообразни сенки по платното, което покриваше пода. Отвън се носеше гукането на гълъбите от улицата.

Малко изплашена, с разтуптяно сърце, Силви мислеше: „Какво да правя? Искам го. По готова ли съм да поема всичко, което върви заедно е това? Любов — може би женитба.

Не.

Не, не знам. Не мога да мисля. Не и когато той ме докосва така.“

Топлината от ръката на Никос се плъзна надолу по гръбначния ѝ стълб, изпълваше я с бавна, топла вълна на желание. Мили Боже, колко чудесно е да се чувства така отново. След толкова много години.

Силви потръпна, докато гледаше танца на прашинките в косите лъчи на слънчевата светлина. И в нея се загнезди мъничко, сиво кълбо уплаха.

Ако Никос знаеше истината за Роуз, щеше ли да я желае така? Ако знаеше как беше лъгала и отказвала това, което той може би искаше много повече от всичко друго?

А личният ѝ живот? Наистина ли иска да го промени? След всичките онези години, през които се беше опитвала да прави това,

което беше правилно, което се очакваше от нея. Сега тя правеше само това, което ѝ харесваше... и се чувстваше добре.

Леко се отдръпна настрана.

— Плетена ракета — каза тя. — Ето как ще мебелирам тази стая. Като градина, с бели мебели от плетена ракета, а възглавниците ще бъдат облечени в онези японски тъкани с цветни петна. А ей там, до прозореца, ще поставя кошница сухи цветя...

Но тя виждаше, че Никос не я слуша. Сега той галеше раменете ѝ, отпускаше стегнатите ѝ във възли мускули със силни кръгови движения на пръстите си.

— Никос... — протестира слабо тя, — не внимаващ. Ти ме нае да...

— Много си слаба, Силви — прекъсна я той. — Чувствам костите ти под пръстите си. Като скорец си.

— Врабче — поправи го тя с нервен смях.

— Искаш ли да спра?

— Да... не... о, така ми е добре. Но, Никос, мислех, че желаяш да прегледаш тези мостри заедно с мен. Мога да ти кажа кое според мен ще бъде най-доброто, но ти трябва да направиш окончателния избор. В края на краищата това е твоята къща.

— Харесвам това, което ти харесваш.

Ръцете му се придвижиха надолу по извивката на раменете ѝ, галеха откритите ѝ ръце — носеше лятна блуза с къси ръкави. Почувства как кожата ѝ настръхна.

— Никос... никога няма да свършим, ако не ми помагаш.

— Голям егоист съм, нали? Да те откъсвам от другата ти работа така.

— Другата работа?

— Управлението на банката не е ли работа? — той се усмихна, бръчките върху грубото му, мургаво лице се задълбочиха.

Силви разбра. Той не се шегуваше. Като прехвърли думите му в главата си, тя като че ли успя да се погледне отстрани и да се види такава, каквато сигурно я виждаше Никос. Жена, която става по-силна с възрастта. Жена, която сега има повече следи от младежка хубост. Жена с ум, която най-сетне знаеше как да го използва.

Да, банката беше нейна отговорност. Не беше както при Джералд. Тези дни, когато отиваше на съвещания на управата, вече

нямаше многозначителни изкашляния, нито размяна на погледи. Мъжете я поздравяваха с уважение, не криеха очите си, изслушваха я.

Господи, не беше се откъсвала години наред от страховете си, както Рейчъл от онова безформено, старо бебешко одеялце, което влачеше навсякъде до двегодишната си възраст. Сега за първи път през петдесет и осемте си години Силви се чувстваше свободна.

Да допусне да се влюби в Никос би означавало да развали всичко.

— Никос...

Сега той целуваше врата ѝ, устните му се движеха по кожата ѝ, изпращаха приятни тръпки през нея. Силви въздъхна и се отпусна в мускулестите му ръце, облегната на широкия му гръден кош. Чувстваше се така слаба. Не можеше да потисне желанието си — искаше го.

— Предупреждавам — прошепна той, — много съм ревнив.

— От кого ревнуваш? От господин Касуел в банката? Той е на осемдесет години, но чувствам, че е доста енергичен. Може би Нийл, фризьорът ми, но подозирам, че би предпочел да съм момче...

— Не, не, не. От това тук. От тази къща — той тихо се засмя в ухото ѝ. — Страхувам се, че мислиш за нея повече, отколкото за мен.

Тя се замисли върху това.

— Знаеш, че наистина обичам тази къща. Но не и по начина, но който ти си въобразяваш. Обичам това, което върша. Сякаш съм художник, в известен смисъл, нали? Къщата е като празно платно. Никос, искаш ли да ти кажа нещо? Винаги съм искала да стана художник. Цялото това време, което прекарах като дете по музеите... Бедната ми майка, и тя живееше с големи надежди за мен. Не можеше да си разреши месо, но ми купуваше блокове и комплекти водни бои. И, о, скъпи, бях ужасна. Всичките ми коне изглеждаха като кучета.

— Човек може да каже същото и за Пикасо...

Силви се изви в ръцете му, за да се обърне с лице към него, и повдигна брадичка така, че да може да го погледне право в тъмните му очи.

— Дължа ти благодарност, Никос. Че ме насочи към това, което мога наистина да върша. Ако не беше ти...

— Щеше сама да го откриеш в себе си след време — завърши той изречението ѝ. — Ти си забележителна жена, Силви. Липсва ти

само едно нещо... вярва в собствените ти сили.

— О, Никос...

Той я целуна — бавно, леко, с нежността на стар приятел. Но после целувката му се задълбочи, вече целувка на любовник. Нетърпелива. Силните му пръсти се вплетоха в косата ѝ, освободиха я от фуркетите и тя се спусна като топъл поток по раменете и.

Беше болезнено раздвоена между желанието да го задържи и желанието да избяга.

Никос прошепна.

— Ще я кръстим ли, скъпа моя Силви, тази къща, която ти толкова обичаш? Тук? Сега?

И тогава Силви разбра какво всъщност искаше.

„Това! — помисли си тя. — Тук? Сега? В този момент, без да гледаме назад, нито напред. Под косите лъчи на слънцето. Твоите устни, върховете на твоите пръсти, като докосвания на четчица до кожата ми. Картина. Вечна.“

Силви отстъпи крачка назад и бавно започна да се разсъблича. Първо блузата. Шест перлени копчета, по едно за всяка година, откакто не беше лягала с мъж, не беше чувствала твърдата мъжка плът върху своята. Сега полата. О, само как трепереха пръстите ѝ! Внимателно — да не захване шева с ципа. Следва комбинезонът. Бикините. Слава Богу, че се беше погрижила да купи наистина хубави. Истинска коприна с дантела.

После огърлицата, гривните, обиците — постави ги върху прашния перваз.

И най-накрая — пръстена ѝ — изящен, овален диамант, заобиколен със сапфири, най-малко на сто години — пръстена, който Джералд беше поставил на пръста ѝ, когато се ожениха.

Колко е приятно да чувства слънчевата светлина върху голото си тяло — сякаш гигантска невидима ръка я обхвана в дланите си. Струваше ѝ се, че е... шестнадесетгодишна — младо момиче на границата на зрелия живот...

Глупачка. Ти си над петдесет. Набръчкана и цялата само кожа и кости... не ти ли го каза и той самият? Не вижда ли тънките вени по краката ти, сивия облак в косите ти? Как би могъл да те желае?

Силви погледна Никос. Той беше хвърлил ежедневния си сивокафяв панталон и памучната си карирана работна риза и също стоеше

гол в умиращата слънчева светлина. Силви видя, че и той беше остарял, гъстите косми по гърдния му кош бяха посивели, големите възли на мускулите му видимо се плъзгаха към неминуемото старческо отпускане. „Като стар посивяващ тигър“, помисли си тя. Но голото му тяло още повече засили желанието ѝ. И о, мили Боже, само погледни как той я иска...

После той я поведе към куп нови платна в ъгъла. „Винаги ще си спомням това — мислеше Силви. — Всяко дребно нещо. Грубото платно, притиснато до голата ми кожа. Миризмата на току-що нанесена боя. Гукането на гълъбите отвън.“

И този мъж с лек блясък на пот по силните му загорели рамене. Чудесната му земна миризма, мирисът на току-що окосена трева, на току-що изваден хляб от домашна пещ. И силата му.

Той влезе в нея и сладостта на усещането беше като връщане вкъщи след безкрайно отсъствие. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Над рамото на Никос замъгленият ѝ поглед улови проблясък на внезапно сияние. Последният лъч слънчева светлина запали диаманта на сватбения ѝ пръстен върху дъската на прозореца и той пръсна ослепителен букет цветове.

Моля те, разбери ме, Джералд. Това не значи, че обичам Никос повече, отколкото съм обичала тебе... съвсем не... това съм аз самата. Най-после започнах да опознавам човека, когото ти обичаше. Жената, която Никос люби сега...

После дойде викът ѝ: „Никос!“

Устата му се притисна отворена върху слепоочието ѝ, горещият му дъх се разпиля през костите ѝ и тя отново беше на тринадесет години, в онази дълбока вана с крака като лапи на животно, която стоеше в кухнята на майка ѝ, и топлата вода приятно се изливаше върху главата ѝ, стичаше се надолу, преливаше в други тайни места... нежните зърна на напълващите ѝ гърди, меките косми между бедрата ѝ, които трепкаха във водата като морска трева.

Никос запълни всички тях, тайните ѝ места... о, Боже, нима можеше да има някакво друго чувство, подобно на това?

Прекрасно. И сладко.

О, Никос... да... да...

А после тя лежеше в ръцете му и чувстваше хладния въздух по лепкавите си крайници, докато бързият горещ пулс на дъха му започна

да се успокоява.

Никос я притисна към себе си още веднъж, много силно, мускулите на ръцете му бяха стегнати и твърди като тухли. И после — дрезгавият шепот в ушите ѝ.

— Омъжи се за мен, Силви.

Силви почувства как създадената от тях двамата красота се разкъса и отлетя — като пръснати перли от скъсана огърлица.

Защо, о защо всичко трябва да бъде така усложнявано!

„Страхувам се — мислеше си тя. — Когато около мен има някой, за когото да се хвана, аз правя точно това. И отново ще стана слаба — като роза, която не може да се освободи, след като веднъж е вързана към решетката за увивни растения.“

— Не — каза тя, освободи се от него и седна. Хладният въздух обгърна тялото ѝ. Тя потръпна.

Той я погледна, лицето му беше в сянка, в черните му очи горяха искрици. Устата му приличаше на рана.

— Но защо.

— Дъщеря ми... — започна тя, И остави изречението да умре недоизказано. Какво всъщност искаше да каже? Че няма да е почтено спрямо Рейчъл?

Не, не това беше причината.

Силви вдигна ръка и погали бузата му, вече бодлива в края на деня. И сълзите ѝ дойдоха, тежки и мъчителни, които пареха очите ѝ, прокарваха шиш през гърлото ѝ.

Не мога да се омъжа за него. Но има едно нещо, което трябва да направя. Трябва да му кажа. За Роуз. Достатъчно дълго мълчах.

Беше пазила тайната си цели тридесет и две години. И ето, сега трябваше да му се довери. Той заслужаваше поне това, нали?

Може би ще я намрази, сигурно... но поне ще знае... и може би ще поиска да вижда Роуз, от разстояние разбира се... ще научи повече за нея...

Той би трябвало да разбере пагубната опасност от всеки опит за сближаване с Роуз и риска истината да стигне до нея.

Той ще я разбере, нали? Той е интелигентен и чувствителен човек, нали?

— Никос, скъпи мой, има нещо, което трябва да ти кажа... нещо, което трябваше да ти кажа много отдавна — започна тя, чувствайки, че

въздухът не ѝ достига. — За дъщеря ми. Нашата дъщеря.

Никос седна, лицето му внезапно се напрегна.

— Нашата дъщеря — прошепна той. — Да, винаги съм знаел това. Рейчъл не прилича на мен. Тя е друга и хубава като тебе, Силви. Но в дъното на душата си чувствах, че е моя. О, скъпа, най-скъпа Силви, нямаш представа колко чудесно е да чуя истината.

— Не е Рейчъл — поправи го тя.

Никос я гледаше, като че ли беше внезапно полудяла.

И в продължение на един кратък миг Силви си помисли, че наистина е полудяла. Защо иначе ще се чувства по този начин — сякаш се свиваше и ставаше все по-малка и по-малка?

— Коя тогава? — запита той с разкъсан глас.

— Казва се Роуз.

И му разказа. Всичко. Колко отчаяна, колко изплашена беше тогава. Мръсната болница, пожарът. Безумното решение, което беше превърнало живота ѝ в една страхотна измама. Годините на болка и копнеж — поне да види детето си...

Накрая Силви се чувстваше като пребита, сякаш беше изживяла всичко още веднъж — и дори нещо по-лошо; защото сега тя трябваше да се изправи лице в лице с престъплението си, отразено в невярващите черни очи на Никос.

Ще я намрази ли?

Може би щеше да бъде по-добре. По-добре от лъжата и измамата.

И би ли могъл да я намрази по-силно, отколкото тя самата се беше мразила през тези години?

Стаята неочаквано се захлади; слънчевата светлина се беше оттеглила, беше потънала в сивата привечер. Тя се опита да стане на крака, но те трепереха така силно, че не биха могли да издържат тежестта ѝ. Погледът ѝ се замъгли — сякаш гледаше през обливано с дъждовни струи предно стъкло на автомобил. Стаята се втурна срещу нея.

И ето го най-невероятното нещо.

Ръцете на Никос я притеглиха, обвиха се около нея. Гръдният му кош се вдигаше и спускаше, лицето му беше мокро от сълзи.

— О, Силви... моя бедна Силви...

„Това е чудо“, мислеше си тя, изненадана и благодарна.

Думите му сякаш я повдигнаха и като че ли огромната тежест на страданието ѝ намаля. Той разбра. И ѝ прости. И ако той можеше да направи това, защо тогава и тя да не прости на себе си — поне малко...

А после гласът на Никос, който сякаш идваше от дълбок кладенец.

— Слава Богу, слава Богу. Мое дете. Моя собствена дъщеря. Ние ще я открием, Силви. Ще ѝ кажем истината заедно. Не е толкова късно.

Не, не, той не беше разбрал.

Това, което казваше... беше невъзможно.

Трябваше да му каже... но не можеше да говори. Имаше чувството, че е непоносимо крехка — струваше ѝ се, че при най-малкото движение ще се разпадне на хиляди парченца. Искаше ѝ се да вика, да го удря с юмруци. Но не можеше дори да диша. Можеше само да гледа Никос с безпомощна, изпълнена с болка молба.

Но не, не Никос е виновен, а тя.

Господ да ѝ е на помощ, тя самата му беше дала власт да я унищожи, да унищожи и двете ѝ дъщери.

ГЛАВА 27

Момчето в коженото авиаторско яке злобно гледаше Рейчъл през бюрото.

— Ау, коя си мислиш, че си ти? К'во ми даваш акъл за моето момиче? И детето в нея си е мое. Така че, разкарай се с тези твои приказки. Аз мога и сам да се погрижа за нея.

— Разбира се, че можеш — сръза го Рейчъл, после се отпусна на въртящия се стол, разстроена и стресната.

Каза си: „Спри се, длъжна си да се контролираш.“ Винаги твърда и готова да помогне, съсредоточена само върху пациентката си.

Но вече седмици наред Рейчъл се чувстваше като опънато въже. Напрегната и тревожна. Готова да скочи и при най-малкото предизвикателство.

„Е, добре, аз наистина съм като обтегнато въже — напомни си тя. — Дейвид е решил да ми го върне, обвинява ме за Алма, насъсква всички в «Сейнт Барт» срещу мене.“

Да, така беше. И това момче ѝ напомняше за Дейвид, въпреки че съвсем не си приличаха. Нещо в грубостта му, в пълното безразличие към здравето на приятелката му го приближаваше към Дейвид.

Сега той смени отпуснатата си поза с тази на гангстер пред атака. Черната му коса падаше на гъсти, мазни кичури по челото му, покрито с белези от акне.

Рейчъл скочи на крака с лице към него. Нервите ѝ се свиха на кълбо.

— Виж какво — каза тя, — не е време да играеш роли на голям герой. Приятелката ти дойде да ме види, защото има проблеми. Голям проблем. Може да загуби бебето. Така че искам да не ме лъжеш. Вземате ли наркотици?

— Няма начин... — очите му се отместиха от нейните и той облиза устните си.

— Видях следи на ръката ѝ. Каза, че били стари следи. Но на мен не ми изглеждат такива. Какво ще кажеш за това, Ейнджъл?

— Казах ти вече. Ние не си слагаме наркотици.

Рейчъл заобиколи бюрото си в тясното пространство между стената и шкафа за папки. Изправи се точно пред Ейнджъл, достатъчно близо, за да може да почувства както отблъскващата воня на цигари, така и миризмата на стара пот, която се носеше от него.

— Не ти вярвам — каза тя, като го гледаше студено и се опитваше да го принуди да срещне погледа ѝ.

— Е, хубаво, е... си майката тогава! — пръски слюнка поръсиха лицето ѝ. Чертите му се изкривиха от злоба. — И това не е твоя работа — той пристъпи към нея с присвити очи. — Това тук е моя територия. Домъкна се да ни учиш какво да правим. Е, нямаме нужда от тебе, ясно ли ти е? — захили се, като че неочаквано му хрумна нещо особено мъдро. Направи още една крачка към нея, лъхна я дъхът му, пръстът му с мръсен нокът докосна бузата ѝ със заплашителна нежност. — Знайш ли к'во си мисля? Мисля си, че ревнуваш всички тези женица тук с огромни кореми. Дааа. Обзалагам се, че нямаш нито мъж, нито деца. Искаш ли да ти го начукам и да те напомпам като Тина?

В Рейчъл нещо се скъса. Усещаше само високо, бързо бръмчене в ушите. Червена пелена се спусна пред очите ѝ.

Грабна теленото кошче, пълно с вчерашната поща и го заплати в това лице, издълбано с белези от акне.

Отдръпна се назад, ужасена от постъпката си.

Ейнджъл се вцепени. Сгънато на две писмо, написано на дебела синя канцеларска хартия, се задържа на едното му рамо. Снеговалеж от бели пилюрени копия се посипа надолу и се уталожи на пресни около изтърканите бомбета на мотоциклетните му ботуши. Изненадан, лицето му придоби глупав израз, в очите му лъщяха внезапни сълзи от шока.

Трепереща, Рейчъл го гледаше неподвижно, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите.

„Той нямаше да ме нарани — мислеше си тя. — Той просто играеше на грубиян. Защо загубих самообладание така?“

Той се завъртя и тръгна към вратата; спря се за миг, колкото да ѝ покаже среден пръст, преди шумно да я затръшне.

Рейчъл се отпусна на бюрото, зарови лице в ръцете си. Гадеше ѝ се. „Исусе! Ти наистина се взриви“, мислеше си тя за себе си.

Внезапно си даде сметка кое всъщност я правеше така уязвима в този случай. Алма Соседо. Не искаше това да се повтори отново, още едно крехко болно момиче в пубертета, една потенциална трагедия.

Спомни си своето последно отиване при Алма, онова безжизнено създание, което някога беше хубавичко, бременно младо момиче. Все още нямаше никакво подобрение, а бяха изминали вече три месеца. Затворени очи. Механично вдигане и спускане на слабичкия гръден кош. Единственият звук в стаята беше съскането на респиратора, лекото пиукане на сърдечния монитор над леглото.

Рейчъл се беше борила с подтика да коленичи до леглото ѝ и да я моли за прошка. И все пак, като минаваше отново през всичко, направено от нея, стъпка по стъпка, тя си даваше сметка, че при същите обстоятелства би направила същите неща. Беше предала Алма само в едно — беше ѝ обещала нещо, което не можа да изпълни.

Но извиненията не биха могли да помогнат на Алма.

Освен това не беше само Алма. Тук се намесваше и Дейвид. Партизанска война, атаки зад гърба. Тайнствено изчезване на лабораторни резултати на нейни пациентки. Студено отношение на сестрите, преди това приятелски разположени. Липса на сътрудничество от страна на лекарите. И самият Дейвид, който смъкваше температурата под нулата, веднага щом тя се появеше пред очите му. Дейвид, който зад гърба ѝ нарочно объркваше нещата с пациентките ѝ, а след това я караше да изглежда като идиот в очите на другите поради неосведомеността ѝ какво, по дяволите, става с тях.

Трябваше да намери начин да го спре. Да се изправи срещу Дейвид, да го смъкне от гърба си. Трябва да каже на Брайън за опита му да я изнасили. Но когато си представяше, че прави това, започваше веднага да се облива в студена пот.

Какво ми става? Аз мога да се справя с всичко. Винаги съм вярвала, че мога да се справя с всичко.

Напоследък обаче имаше чувството, че контролът върху нещата ѝ се изплъзва. Малки проблеми, с каквито се беше справяла с лекота, сега я дърпаха надолу като мощно подводно течение. Бореше се ежедневно с него, опъваше му се, плуваше с цялата си сила. До средата на следобеда — вече изтощена и готова да се предаде.

Рейчъл коленичи на еквадорското килимче в ярки цветове пред бюрото си и започна да събира разпръснатите хартии обратно в

кошчето. Ръцете ѝ, забеляза тя с отвращение, трепереха.

Вратата се отвори, лъхна я въздух, някой влезе. Мускулите ѝ се стегнаха.

— Дай да ти помогна.

Слава Богу — беше Кей.

Приятелката ѝ клекна до нея и събра остатъка от боклука е един-единствен замах на ръцете си.

— Добър прицел, но с фалшиви бойни средства — каза Кей, като се залюля назад на петите си, тумбесто джудже с къдрава глава в черен китайски свободен панталон и бяла лабораторна престилка. Кафявите очи зад кръглите лещи се спряха на Рейчъл. — Чух всичко. Трябваше да го удариш с това — скочи на крака и грабна преспапието от бюрото.

— Трябваше да се въздържа, това бях длъжна да направя — отговори Рейчъл отчаяно. — Чувствам се като нищожество.

— Правиш го отново — очите на Кей се присвиха.

— Какво правя?

— Навиваш се срещу себе си. Ти си лекар. Това означава ли, че винаги трябва да бъдеш свършена. Случайно си и човешко същество. И този факт ти дава право да губиш контрол над себе си — поне от време на време — Кей въздъхна, погледна искрящото парче скала, сгушено в дланта ѝ. — Знаеш ли, понякога ми се струва, че ние двете с теб никога не напуснахме предната линия на фронта. Това тук е само друг вид война.

Рейчъл започна да подрежда разбърканите документи.

— Имам чувството, че губя тази война.

Кей обгърна с ръка раменете ѝ, лъх на парфюм достигна до Рейчъл.

— Грещиш, скъпа. Може би само битка тук и там. Слушай. Разработих свършена стратегия. Взимаш си малко отпуска. Грабваш великолепния си съпруг и двамата изчезвате някъде — в едно от онези странни ханчета с камини и големи легла на четири колони. Знаеш какво имам предвид...

Ако само можеше да бъде толкова просто!

— Не мога — каза тя.

— Защо не? Нанси и аз ще задържим фронта за няколко дни.

— Не е честно. И вие двете не сте ползвали отпуска.

— Все някой трябва да бъде пръв. Във всеки случай, ако аз имах съпруг — не чак толкова секси, колкото твоя — щях да правя всичко възможно да подклаждам огъня от време на време. Никога не допускай да се говори за мен, че съм против живота, свободата и тичането след големия секс.

— Благодаря, Кей. Ще си помисля за това.

Кей се засмя.

— За един гинеколог ти знаеш учудващо малко за птичките и за пчеличките. Необходимо е нещо повече от „ще си помисля за това“, мила моя.

Рейчъл, с чувство на благодарност към Кей, че се опита да ѝ повдигне духа, се засмя и си помисли: „А защо не?“

Да забрави — макар и за малко — чакалнята, изпълнена с жени с огромни коремни, с деца, залепени до полите им, да забрави обедите с представители на фондацията за дискутиране на нови фондове, да забрави за Алма Соседо...

И най-вече — Дейвид Слоун.

Кей стана, отиде до малкия умивалник в ъгъла до прозореца, където имаше кафеварка и котлон. Тя порови в кутия за обувки с разбъркани торбички чай, пакетчета захар и захарин, отделно обвити клечки за зъби, всякакви пластмасови пликосе. Накрая измъкна пакетче, обвито във фолио с надпис „Липтън“ и го подхвърли на Рейчъл.

— Бърза пилешка супа — каза тя. — Само отваряш и бъркаш.

Рейчъл се вцепени, усети какво идваше.

— Защо имам чувството, че ще боли?

— Рейчъл — Кей се изправи пред нея, вече напълно сериозна. — Трябва да спреш. Убиваш се така. Слоун е маниак. Но не виждаш ли какво става? Ти му помагаш... Той използва мълчанието ти срещу самата теб — тя направи пауза... — Не исках да ти казвам, но между сестрите се говори, че Слоун се опитва да ти отнеме привилегиите.

Рейчъл трепна като от удар.

— Негодник.

— Той би трябвало да бъде хвърлен в затвора за това, което прави с тебе — продължи Кей побесняла. — И ако не ме беше накарала да обещавам да не говоря за това, бих отишла и бих съобщила веднага, където трябваше.

— Не е Дейвид този, от когото се страхувам каза Рейчъл. —
Страх ме е за Брайън. Ако знаеше...

Прекъсна я почукване на вратата.

Беше тяхната секретарка, Глория Фуентес. Изглеждаше нервна —
— стоеше там на вратата и навиваше на показалеца си кичур от
дългата си черна коса.

— Един човек иска да говори с вас, доктор Розентал — каза
Глория. — Носи ви нещо. Казва, че е важно.

Сигурно някой от компаниите за продажба на лекарства, помисли
си тя. Всички те мислят, че това, което предлагат, ще спаси света.

— Добре — отвърна тя и въздъхна. — Покани го.

Той беше много дебел. Виждаше се долната му фланелка между
опънатите до скъсване копчета на мръсната му риза. Носеше плътно
прилепнало към черепа кепе, характерна част от облекло на евреин,
бродирано със златисти конци. Не е продавач, помисли си тя. Може би
е от някое еврейско духовно училище — сигурно ще иска дарение.

— Вие ли сте доктор Розентал? — попита той с тежък
бруклински акцент.

Тя кимна.

Той ѝ подаде дълъг тънък плик, после се обърна и излезе през
вратата.

Рейчъл беше обхваната от внезапен страх. Какво имаше в този
плик? Испита желание да го скъса на милиони парченца, без да го
отваря, да го хвърли в тоалетната и да пусне водата.

Но тя го отвори.

Очите ѝ преминаха бързо по странно напечатания документ.

„ОКРЪГ НЮ ЙОРК. ЩАТА НЮ ЙОРК. ХЕКТОР И БОНИТА СОСЕДО, ИЩЦИ СРЕЩУ
ДОКТОР РОЗЕНТАЛ, ОТВЕТНИК.“

Родителите на Алма я съдеха за лекарска небрежност.

Зави ѝ се свят, в гърдите ѝ се надигна ужасна, изгаряща болка.

Рейчъл стисна очи и видя множество парещи светли точки от
вътрешната страна на клепачите си.

Дейвид. Това е той. Той стои зад това. Само той може да бъде!

*Той няма да спре, няма да се откаже докато не ме свърши,
докато не ме просне отново по гръб — точно както преди.*

ГЛАВА 28

Случаят „Тайлър срещу Крупник“ наистина не беше обикновен случай. Роуз беше предположила това още миналия вторник, когато Бърни Стендал ѝ подаде папката с демонстративно намигане — ясен намек за приятно прекарване.

Сега, докато въвеждаше Шимон Крупник в малката си канцелария, близо до стаята за консултации, Роуз се чудеше как ще се справи с този човек. Крупник изглеждаше тъй, сякаш току-що е излязъл от някое гето от средата на деветнайсети век. Навън беше осемдесет градуса по Фаренхайт, а той носеше дълго черно палто с двоен ред копчета и тежка черна филцова шапка. Лицето му беше бледо, очите — като на къртица зад дебели очила без рамка. Имаше вид като че ли беше прекарал целия си живот в тъмен тунел. От всяко слепоочие се спускаха два дълги кичура, навити като спирали. Бледите му бузи бяха частично обрасли с черна брада, сякаш проядена от молци. „Боже Господи — мислете си тя, — как трябва да му говоря?“ Тя протегна ръка.

— Радвам се, че ви виждам, господин Крупник. Господин Стендал ви изпраща извиненията си. Страхувам се, че той няма да може да дойде.

„Нещо не е наред“, помисли си тя смутено. Крупник гледаше втренчено ръката ѝ, сякаш тя държеше мъртва змия.

Смотолеви нещо като „Удоволствието е мое“, но не пое ръката ѝ.

Изведнъж си спомни. Приятелка еврейка ѝ беше казала, че евреите хасиди никога не докосват други жени, освен съпругите си.

Бузите и пламнаха и тя бързо отпусна ръка, като оправи полата си, сякаш нищо не се е случило. Попита го.

— Мога ли да ви предложа чаша кафе?

Той поклати отрицателно глава и тя забеляза леко стреснатото повдигане на веждите му. Разбра след миг. Ами да — нечисти чаши, не „kosher“. Мили Боже, едва започнах и вече успях да направя два гафа.

— Защо не седнете — каза тя и посочи малкото канапе, покрито с избеляло зелено памучно кадифе. То подхождаше по цвят с кожената

подвързия на книгите, подредени на полиците над него.

Докато го наблюдаваше как сяда вдървено върху една от възглавничките, Роуз си спомни хасиди евреите, които беше виждала като дете. Мъже като че ли не от този свят, те бързо крачеха по Джед авеню. Полите на черните им палта се вееха, гледаха право напред, избягвайки погледите на жените. Веднъж, когато минаха край група от тях, Нани беше мушнала Роуз с пръст и беше изсъскала злобно: „Носят тези шапки, за да си скрият рогата. Знакът на Дявола. Да ни напомня, че те са убили нашия Господ Исус Христос, убили са го хладнокръвно, като куче.“

За първи път говореше с еврейин хасиди и това я правеше нервна. Би искала Макс да е тук. Той положително щеше да знае какво да каже и да направи.

Напомнянето за Макс някак я успокои. Тя си го представи да отваря бутилка изстудено „Шардоне“ в края на деня — сякаш винаги знаеше от какво точно имаше нужда тя. Даже и за музиката. Вивалди, Джон Репбърн, Ким Стивънс — ако беше с опънати нерви; Мууди Блус, Лед Цепелин, Деветата симфония на Бетовен — ако се чувстваше добре и изпълнена с предизвикателство. Два дни, беше казал той. А бяха изминали два месеца. Оглеждаше апартаменти, но нито един от тях не се оказваше приемлив. А истината беше, че тя бе започнала да свиква с неговото присъствие. Дори беше започнала да харесва присъствието му.

Роуз се насили да концентрира вниманието си върху клиента, погледна папката пред себе си.

Крупник беше обвинен, че е нападнал Тайлър, който имаше будка за вестници. Тайлър се оплакал в полицията, че Крупник, вбесен от изложения ционистки вестник (Сатмир сектата явно рязко отхвърля ционизма на базата на твърдението, че Господ не е предопределил Израел за Свещена земя), изискал от него да го махне. Тайлър отказал, при което Крупник уж го съборил на земята и го ударил няколко пъти. Свидетели подгонили Крупник, когато възприели като извършителя. Тайлър го идентифицирал като такъв.

Крупник отричаше всичко. Бил на един блок разстояние от будката, заключвал печатарската си работилничка. Хората го нападнали и го хванали откъм гърба. Червените петна по ръцете му били петна от червено мастило, не от кръв. Въпреки твърденията му,

той бил арестуван. Обвиненията обаче били отхвърлени поради липса на доказателства. Нито един от свидетелите (освен Тайлър) не могъл да се закълне, че точно Крупник е нападателят.

Тогава Тайлър започнал гражданско дело с иск за триста хиляди долара обезщетение.

— Ще трябва ли да давам показания? — внезапно проговори Крупник, дългите му бели пръсти нервно се извиваха в скута му.

Роуз се усмихна с надеждата да го предразположи. Може би тук поне той не се различава особено много от другите хора. Всеки е напрегнат и нервен, когато трябва да бъде изправен пред съдия и съдебни заседатели.

— Не е задължително — каза му тя. — Имаме свидетели. Но все пак това би помогнало. Освен фактите по делото, съдебните заседатели ще поискат да узнаят какъв тип човек сте, как живеете — направи пауза, като си спомни ужасната забележка на Нани, както и подозрението, дори страха, с които хората гледат на всеки по-различен от тях. — Господин Крупник, семеен ли сте?

Той премигна два пъти, пръстите му се зачупиха още по-безжалостно.

— Живея с майка си.

— На колко сте години, господин Крупник?

— Следващия месец ще стана на четиридесет години.

— А имате ли любими занимания.

Той не отговори, само я гледаше втренчено с невярващи очи.

„Добре — помисли си тя, — глупаво беше от моя страна да задавам този въпрос. Но някакъв вид благотворителност би помогнала? Например — продажба на лотарийни билети в полза на страдащите от мускулна дистрофия или, защо не, четене на книги на слепи хора. Това би направило впечатление на съдебните заседатели.“

— Ще задам въпроса си по друг начин. Господин Крупник, какво правите в свободното си време?

— Изучавам Талмуда — този път не се поколеба. — Чета петте книги на Мойсей. Ходя в нашето училище — в тона му се усещаха нотки на невинна дързост. Той като че ли питаше: „А има ли нещо друго на този свят с истинска стойност?“

Роуз внезапно се обезпокои. „Ако не измисля нещо друго — каза си тя с отчаяние, — съдебните заседатели наистина ще започнат да

вярват, че под тази шапка има чифт рога.“

Но какво?

И после си спомни. Случай, за който беше чела преди години. Съдели негър за изнасилване. А залата — натъпкана с негри. Жертвата — бяла жена, не могла да посочи ответника.

— Имам идея — каза възбудено Роуз. — Изгледите за успех са малки, но това не ни пречи да опитаме.

— Да?

— Кога видяхте господин Тайлър за последен път? Интересува ме кога за последен път сте бил лице в лице с него?

Крупник се замисли, веждите му се събраха над очите.

— Миналият октомври. В съда. Оттогава — само чрез адвокати.

Роуз се усмихна. Все по-добре и по-добре, помисли си тя.

— Господин Крупник, колко от вашите приятели и познати бихте могъл да съберете за делото? Имам нужда поне от двадесет и пет, а дори и повече, ако е възможно.

Крупник се втренчи озадачено в нея. Тя му разкри плана си и усмивка преобрази бледото му сериозно лице, придавайки му меката лъчезарност на горяща свещ.

— Дано — възкликна той тихо. — Ще ги доведе, разбира се. Сто, ако искате. Дори повече.

Десет дни по-късно Роуз стоеше на стъпалата на „Стейт Сьюирим Корт“ на Фоли Скуеър и наблюдаваше жълтия автобус, който спря недалеч сградата. От него се изсипаха около четиридесет мъже в дълги, черни палта, черни шапки, черни бради и люлеещи се спираловидни дълги кичури.

Когато всички седнаха безшумно в залата, Роуз се обърна към съдията.

— Ваше Благородие, имам една доста необикновена молба. Вместо предварително излагане на фактите по процеса, бих желала да извикам господин Тайлър.

Съдията Хенри, негър със снежнобяла дълга къдрава коса, за миг се намръщи, а Роуз изтръпна. Ако откаже...

— Бъдете по-ясна, госпожице Сантини. Какво точно имате предвид?

— Бих желала господин Тайлър да идентифицира моя клиент господин Крупник.

Последва шум от раздвижване — Роуз хвърли поглед към съдебните заседатели и видя, че досадата беше изчезнала от лицата им. Те изправиха рамене, изглеждаха заинтригувани. Чудесно. Само, дай Боже, замисълът ми да проработи.

Съдията кимна и тя забеляза, че и неговото любопитство беше събудено. Естествено кой не би предпочел малко театър пред един поток от думи? Само ищецът, вдървен и със зачервено лице, изглеждаше вбесен, докато се изкачваше на свидетелското място. Той изглеждаше като човек, способен да хвърли в лицето на присъстващите поне още осемдесет доказателства за правотата си.

— Господин Тайлър — каза тя хладно, — можете ли да посочите човека, който ви е нападнал вечерта на 21-ви октомври? Той в залата ли е?

— Разбира се, че мога — каза той. Насочи къс, дебел пръст към брататия, облечен в черно мъж, който седеше на масата на защитата.

— Бихте ли станал, господин Крупник? — извика Роуз.

Настъпи тишина и всички очи се обърнаха към мъжа, който продължаваше спокойно да си седи на мястото.

После, от претъпканите места за зрители, два реда по-назад, бавно и тържествено стана Шимон Крупник. Дългите му къдрици се люлееха край ушите му и придаваха на сцената неочакван характер на литературно произведение, плод на комична приумица. Той се усмихваше.

Заля я вълна на тържество. И си помисли: „Ако Брайън можеше да бъде тук. Да види това. По-добро изпълнение от онези трикове с картите, които му показвах като дете.“

Десет минути по-късно, след пламенната, високопарна реч на своя противник и прекратяването на делото от страна на съдията, тя си проправяше път към дъното на залата с чувството, че е висока най-малко десет фута — кралица, раздаваща благословия. Усмихна се на голяма група евреи хасиди, които кимнаха с признателност, докато минаваше край тях. За първи път не се гневеше на тълпата зяпачи в съдебните зали, които — както обикновено — задръстваха изхода.

И тогава забеляза някакъв мъж със сребриста бяла коса, който пристъпи напред, хвана я за лакътя и я преведе през високата, облицована с ламперия врата.

Когато спря в коридора, за да му благодари, Роуз видя, че той е по-възрастен, отколкото си беше помислила, чувствайки силата на ръката му. Над шестдесетте. Но все още хубав, мъжествен, в него имаше нещо чуждестранно. Костюмът му изглеждаше скъп, въпреки че носеше сакото си праметнато през рамо. Ръкавите на изгладената до хрупкавост бяла риза бяха навити нагоре и разкриваха силни ръце, обрасли с тъмни косми.

„Как странно ме гледа — помисли си тя. — Сякаш я изучаваше като рядък музеен експонат на изчезващ растителен или животински вид.“ С рязко движение, което я стресна, той грабна ръката ѝ в твърдо, топло ръкостискане.

— Може ли да ви поздравя, госпожице Сантини? — гласът му беше дълбок, с едва доловим акцент, който тя не можеше да определи. — Това беше истинско изпълнение. Силно съм впечатлен.

— Благодаря — каза тя и се засмя. — Това беше риск. Бих могла точно толкова лесно да се окажа и най-голямата глупачка в света.

— Не — той поклати глава, усмихвайки се. — Никога.

Но защо я гледа по този начин. Втренченият му поглед започна да я дразни.

— Не мисля, че се познаваме — каза тя, като издърпа ръката си.

— Никос Александрос — представи се той.

— Срещали ли сме се по-рано? Страхувам се, че не мога да си спомня...

— Бих желал да беше така... но не е — после, със загадъчна усмивка добави. — Довиждане, Роуз. И късмет. Надявам се, че ще се срещнем отново.

Озадачи се едва когато беше вече навън и слизаше по широките каменни стъпала на съда. Той ме нарече Роуз.

Странно. Откъде знае името ми?

Загадката проблесна като камъче, подскачащо по повърхността на мисълта ѝ, после потъна.

Тя си мислеше за предстоящата вечер. Бутилка хубаво вино, вечеря с Макс. Защо да не я превърне в празненство? Ще си облече онази бяла копринена блуза, която купи в Блумингдейл миналата седмица. И цветя. Божествено благоухаещи люляци за всяка стая.

Докато тичаше към таксито, което спря до бордюра, с периферното си зрение тя забеляза, че трима мъже се обърнаха и

вторачиха в нея. Хвърли чантата с документите си на задната седалка, после и тя се настани вътре. Учуди се колко много се е променила. Не много отдавна би си помислила, че тези мъже се вторачват в нея, защото нещо не и е наред — я петно на полата, я бримка на чорапа. Сега тя знаеше защо я следват мъжките погледи — защото я намират за доста привлекателна.

И за първи път тя самата се чувстваше привлекателна. Дори хубава. Снощи, след вечерята, двамата с Макс бяха слушали старите записи на Глен Милър, които бяха купили от битпазара миналата неделя. Тогавя Макс и показа как да прави „линди“ — широките му силни ръце я сграбчиха за кръста, завъртяха я, натиснаха я надолу и накрая я претърколиха на дивана. Потен, разгорещен, останал без дъх, Макс се беше смял като момче в пубертета. Роуз не можеше да си спомни кога за последен път се беше смяла така. Чувствайте се толкова щастлива! Колко женствен беше изборът ѝ на дрехи тази сутрин — когато отвори гардероба, тя отмести настрана практичните костюми със земни цветове, които обикновено носеше, и посегна към нещо по-ярко — хубава пола от мек плат е индийски шарки и блуза от бледосиня коприна.

Роуз даде адреса на шофьора и се отпусна назад, опитвайки се да се намести удобно на продънената седалка. Гореше от нетърпение да се прибере вкъщи.

* * *

— Свинско Роуз — подаде картонената кутия на Макс и се вгледа в другата. — Не мога да позная какво има в тази. Напомня ми онова, което беше останало от бедната котка на госпожа Лндкуист, след като я прегази камиона.

— Пресована патица — отговори Макс. — Беше вписана в специалитетите на заведението — той извади бутилка от чантата си. — И това също. Мисля, че трябва да си направим малко тържество.

Роуз погледна етикета.

— Френско шампанско! О, Макс, дори аз знам колко скъпа е тази бутилка. Не трябваше.

— Премия. За днес — той обви бутилката в кърпа за чинии и започна да изтегля корковата тапа. — Не мисля, че П. Т. Барнъм би могъл да ти предложи нещо по-добро.

Обля я топлина. Искам той да се гордее с мен. Дължа му толкова много.

Той изтегли тапата с едва доловим звук и наля пенливото шампанско в две чаши с високи столчета. Току-що бе излязъл изпод душа, лицето му — порозовяло, косата — мокра, къдреща се на тила над яката му като на дете. Разгърден и бос, с избелели и протрити дънки, той изглеждаше по-слаб и по-млад — не само защото беше свалил някой и друг килограм, просто беше... като че ли беше станал някак по-ведър.

Внезапно се запита — така ли го възприемат и другите жени? Жизнен, хубав, сексапилен. Завистта я прободеше, като си представи как Макс целува някоя хубава клиентка, дошла да подава документи за развод.

„А скоро той ще си замине“, помисли си тя.

С чувство на необяснима тъга Роуз разбра, че не ѝ се иска той да си отиде. Апартаментът би изглеждал така празен без него. Ще ѝ липсват вечери като тази, общото суетене около приготвянето на нещо за ядене, разговорите за изминалия ден на чаша вино. Бяха си създали вече навици, в някои отношения напомняха семейна двойка. Заедно се качваха на метрото за работа, нерядко заедно се връщаха вкъщи. Ако единият имаше по-късен ангажимент, другият приготвяше вечерята. Тя се къпеше сутрин. Той — вечер. Даже си бяха разпределили и времето за пране.

Всичко, което върши една семейна двойка — освен споделеното легло.

Снощи, докато танцуваше с Макс и се чувстваше тъй приятно и секси в ръцете му, тя си помисли за миг: „Защо не?“ Те бяха приятели, харесваха се. Беше изминало толкова време. Не беше ли това Векът на Водолея, на Свободната любов, на секса без излишна емоционалност?

Но да прави секс с Макс, това означаваше да изложи на риск едно чудесно приятелство. И за какво? Все някой ден Макс ще се премести оттук, ще се среща с други жени, може би ще се влюби. А аз ще си остана с мечтите за Брайън, по-самотна от всякога. Не. По-добре е да не мисля за това. По-добре е нещата да останат такива, каквито са.

Роуз отпи от шампанското, което Макс ѝ предложи.

— Ммм. Чудесно е.

— Само не допускай да ти се замае главата.

— От какво? От шампанското, или защото спечелих прекратяване на делото?

— От шампанското. Познавам те достатъчно добре и се обзалагам, че не си обядвала.

— Предполагам. Бях твърде развълнувана, за да ям. Във всеки случай обещавам да не се напивам на дребно. Не бих могла. Не на долар за глътка.

Той чукна чашата си в нейната.

— Пия за бъдещите ти победи, дано да бъдат много и... о, какъв съм идиот, извини ме, патицата. Натиках я във фурната да се стопли.

От ъглите на фурната се извиваше пушек и до ноздрите на Роуз достигна миризма, която ѝ напомни неприятно за рафинериите край Джърси Търниайк. Макс се хвърли към фурната, дръпна бързо вратичката и измъкна тавата с овъглените остатъци от тяхната пресована патица. Той вторачи тъжен поглед в тях.

— Няма значение — каза Роуз. — И без това не съм много гладна. Ще ми стигне и свинското.

Роуз изпи шампанското и си наля друго. Приятна топлина се разливаше в нея. Главата ѝ се замая, движенията ѝ се забавиха — като че ли мина цяла вечност, докато пръстите ѝ, протегнати към лепкавото столче на чашата, го докоснаха и се затвориха около него.

Добре де, малко съм пияна. Но се чувствам добре. Не мога да си спомня кога за последен път си пийнах така. Преди много години. Брайън и аз? Да, горе на покрива. Онази кана с червено вино. Наздраве, Брайън — за теб и жената, с която пиеш сега...

Остра болка проряза сърцето ѝ, стегна гърлото ѝ, докато преглъщаше. Нагоре по носа ѝ пропълзяха мехурчета въздух, напълниха очите ѝ със сълзи.

Роуз се задави и започна неконтролируемо да кашля. Мак я заудря по гърба. Най-сетне дойде на себе си. Погледна го, видя загрижеността му и внезапно го обви с ръце, притисна буза до успокоителната топлина на голите му гърди.

— Ако си се опитвал да ме напиеш, успя — промърмори тя. — Обещай ми едно нещо. Ако съвсем се загубя, ще ме сложиш ли в

леглото?

— Разбира се. За какво са приятелите?

Ръката му се отпусна леко на главата ѝ и я погали. Роуз потрепери от допира на пръстите му, които минаваха през косата ѝ и докосваха тила ѝ. Хубаво. Колко хубаво е да бъде докосвана така...

Макс се отдръпна рязко. Отиде до умивалника и пусна водата върху прегорелите останки от патицата. Мръсен гейзер се вдигна нагоре, покри плочките с мазни капки.

— Макс? — извика тя.

Нещо не беше наред. Той се движеше с напрегнати резки движения, сякаш беше сърдит. Мускулите на раменете му се бяха свили на възли. Обърна се към нея и тя разбра. Червенина запълзя нагоре по бузите ѝ. Почувства се глупава и тромава.

Макс я желаше.

Разбира се. Той не е бил с жена, поне доколкото тя знаеше, от седмици. Как можеше да бъде толкова неделикатна? Разнася се сутрин напред-назад по пижама. Без много-много да му мисли се втурваше към телефона полуоблечена. А сега... О, Боже, какво ли мисли за нея?

В главата ѝ изскочи картина от съблекалнята в училище. Сексуално възбуждане. Грубо, но добро като пример. Стори ѝ се нелепо и смешно да мисли за Роуз Сантини като за жена, която възбужда мъж сексуално, но отказва да спи с него.

Обхвана я желание да се изсмее, но бързо прехапа долната си устна.

— О, Макс — въздъхна тя. — Хайде да си лягаме. Остави вечерята. Може и да съм пийнала, но не съм чак толкова пияна, че да не знам какво искам.

Роуз се изправи малко нестабилно на краката си и се приближи до него. Обхвана врата му в примката на ръцете си.

— Роуз... — започна той с дрезгав глас.

— Знам какво правя, ако това е, за което си мислиш — каза тя с лека усмивка. — Няма да съжалявам сутринта. Ако си останем приятели. Така добре ли е?

Той кимна утвърдително. Адамовата му ябълка се движеше нагоре-надолу. После я притегли към себе си със стон и я целуна. Дълбоко. С толкова много глад, че на Роуз внезапно ѝ се стори като че

ли я всмуква в себе си. Главата ѝ се завъртя. Мили Боже. Кой би могъл да предположи? Макс...

„О, Господи, прекрасно е“, мислеше си тя, докато той я разсъбличаше в банята. На колене пред нея, докато събуваше чорапите ѝ, целуваше нозете ѝ, прекарваше нежно език между краката ѝ. А после, като я обърна по корем върху месинговото легло, направи същото със свивката на коленете ѝ и нежните гънки плът под двете и задни части.

Роуз потръпваше от удоволствие, всяко усещане — нов, неочакван подарък, който трябваше да се разопакова бавно и да се вкусува с наслада, колко чудесно е да правиш любов така, без да бъдеш влюбен...

Той нежно я обърна по гръб, главата му се движеше между краката ѝ.

О, мили Боже...

Тя беше пред оргазъм. Бързо, неконтролируемо, като претърколване надолу по горещца, хлъзгава, пясъчна дюна. Краката ѝ се обвиха около гръдния му кош, пръстите ѝ се впиха в косите му.

— Исусе... мили Исусе... Макс... откъде знаеш да правиш това чудесно нещо.

Когато свърши, тя се отпусна задъхана, горяща, гладна за още.

— Ела в мен — стенеше тя. — Побързай.

Така е по-добре. По-добре от тези сребърни трепети, които той създаваше с езика си. Твърд, дълбоко в нея. Бедрата му се извиваха и пареха, мускулната сила на ръцете и краката му се вливаше в нея като електрически заряд. Така различно от Брайън с неговите дълги и някак свободно прикачени крайници. Разлика между бегач на дълги разстояния и професионален боксьор.

„Не — заповяда си тя, — не мисли за Брайън. Не е честно. Не е честно. Даже и да не си влюбена в Макс. Ти нямаш право да вмъкваш Брайън тук.“

Дишането на Макс се ускори — силни пориви въздух край ухото ѝ.

— Роуз... не мога да издържам повече...

— Да, Макс, да.

Почувства, че той избухва и тя беше понесена на вълната на собствения си оргазъм. Тялото ѝ запя, обхванато от силния гърч на

удоволствието. Отново и отново, и отново...

А после се отпусна изнемощяла, без сила да помръдне, сърцето ѝ лудо галопираше в гърдите. Обгърната в топлия, хлъзгав пашкул на потта, все още отделяна от телата им. Вслушана в постепенното забавяне на дъха на Макс край ухото ѝ.

— Господи, Макс, Господи — шепнеше тя в омая.

И в този миг беше пронизана от дълбока тъга. Толкова искаше да е влюбена в него.

* * *

Часове по-късно сънлива и преситена, Роуз се сгуши до Макс с мисълта, че и след секса ѝ беше приятно да го има в леглото си. С другите мъже, с които беше спала в миналото, тя се беше наслаждавала на полученото удоволствие, но почти винаги след това бе я обземало чувство на безпокойство. Нямаше търпение да си отидат, за да има отново леглото само за себе си. Но с Макс се чувстваше уютно, не бързаше да го отпраща.

Още малко и щеше да потъне в съня, когато неочаквано го чу да казва.

— Днес имах телефонен разговор със Стю Милър в „Пруденшъл“. Заведено е дело срещу притежател на застрахователна полица при него... една лекарка, всъщност ти я познаваш... Рейчъл Розентал.

На Роуз ѝ се стори, че той изля ведро ледена вода върху главата ѝ, всеки нерв бе събуден от шока, сърцето ѝ лудо биеше в гърдите. Рейчъл... съпругата на Брайън.

Завъртя се на гръб и избягна очите на Макс. Не желаше той да усети чувствата ѝ в момента; те бяха твърде лични, твърде болезнени.

— О, така ли? — насила се прозя. — Много лошо. За какво става въпрос?

— Още не знам подробностите. Утре сутринта имам среща със Стю по този проблем. Очаква аз да поема нещата в ръцете си. Помислих си, че би харесала идеята да се присъединиш към мен. По всичко изглежда, това ще бъде интересно дело.

По дяволите, защо Макс прави това? Той би трябвало да знае колко трудно ще и бъде.

— Не знам — каза тя, като внимаваше гласът ѝ да бъде изчистен, от каквито ѝ да било емоции. — Трябва да проверя календара си.

В главата ѝ беше истински хаос, въображението ѝ препускаше напред. Тя вече се виждаше на тази среща. Рейчъл пред нея — може би Брайън. Ще бъде ли Брайън там? Рейчъл ще бъде разтревожена, а Брайън, с ръка около раменете ѝ, ще я утешава. След всичко, през което вече мина?

Не, по дяволите, дневният ѝ ред не включва съжаление за Рейчъл.

Но после започна да си представя нещата по друг начин. Не би ли могла просто да се преструва, че съжалява Рейчъл и че иска да ѝ помогне? И може би накрая наистина ще успее да направи това — и като се има предвид колко е обвързан Макс тези дни с делото на „Бостън Корпорейшън“... Колко благородна ще изглежда тя тогава! Способна да прости.

А Брайън не би ли бил благодарен? О, да. Тя ясно виждаше сега как се срещат — за кафе или обяд — обвързани от една обща кауза.

Отначало те ще говорят само за Рейчъл. Но по-късно разговорът ще се обърне и към други неща. Те ще се смеят заедно, ще си спомнят времето, когато бяха влюбени, тяхното време...

Роуз беше поразена от зашеметяващата сила на единствения важен за нея факт: връзка. Да, така ще бъде. Връзка между нея и Брайън.

А Макс? Какво ще му каже? Това е някакъв вид тест, сигурно е така. Макс е така проклето умен, че никога няма да изпусне и най-малката подробност. Сигурно подозира какво значение може да има срещата за нея. По дяволите, той ѝ го поднася като примамка. Ако се появи на тази среща утре, той ще знае, че интересът ѝ към Брайън е все още жив.

Но какво го е грижа него? Е, добре, тя ще приеме примамката, но при нейните условия, не при неговите.

Бавно се обърна, за да застане лице в лице с Макс. Вътре в нея проблясваха искри от възбуда. Струваше ѝ се, че може да стои будна цяла нощ, без да се почувства ни най-малко уморена.

— Няма значение моята ангажираност — каза тя. — Ще намеря пролука.

ГЛАВА 29

Рейчъл се размърда нетърпеливо върху ниския бял диван в адвокатската кантора. Погледна часовника си за трети или четвърти път. Почти единадесет, а срещата беше за десет и половина. Ако само можеше да скочи и да се махне оттук...

Имаше много добра климатична инсталация, беше студено като в Антарктика, но независимо от това тя упорито се потеше. Подмишниците ѝ бяха направо мокри, чорапогащите ѝ бяха прилепнали към бедрата ѝ. Толкова отдавна не беше носила чорапогащи, още по-малко делови костюм. И защо, Боже Господи, се беше навлякла така? На кого искаше да направи впечатление?

„Още пет минути — каза си тя. — После ще измисля някакво извинение пред служителката и ще се измъкна. Вероятно ми хлопа някоя дъска — изобщо как можах да дойда тук!“

Когато застрахователният агент ѝ каза името на адвоката, тя се изсмя високо, не можа да се въздържи. Господи, каква ирония. Но защо точно Роуз? От хилядите адвокати в този град — защо точно тя?

Затова ли беше дошла? От любопитство? Не, беше повече от това, нещо по-силно. Рейчъл беше дошла да я види, да я опознае. Тази жена, която Брайън някога беше обичал... и може би все още обича.

Една среща само, каза си тя в таксито на път за насам. Това е всичко. В края на краищата срещата беше вече организирана. Просто ще види Роуз, ще говори с нея, после ще настоява пред „Пруденшъл“ да ѝ намерят друг адвокат.

Но да идва тук като шпионин, Исусе, колко подло. Чувстваше се малко засрамена. И освен това — глупава. Какво всъщност се надява да постигне?

Стана и закрачи по дебелия килим към дългото бюро от дърво и хром в ъгъла. Младата, загоряла от слънцето служителка с грива от руса коса и дълги червени нокти, вдигна очи от пишещата си машина.

— Няма да чакате дълго — каза ѝ тя, предлагайки ѝ бързата си усмивка.

— Работата е там... страхувам се, че не мога да чакам повече — каза ѝ Рейчъл. — Виждате ли, трябва да се върна...

В този миг вратата зад нея се отвори. И гласът на Роуз, нисък и музикален.

— Съжалявам. Имах телефонен разговор с чужбина. Надявам се, че не съм ви накарала да чакате прекалено дълго.

Рейчъл се обърна и се намери лице в лице с висока жена — тя стоеше до вратата, която свързваше чакалните с вътрешните канцеларии.

Роуз.

Рейчъл погледна тези тъмни, горди очи и премигна от шока на разпознаването. Обгърна с поглед черните къдрици, прихванати със сребърни гребени. Обикновена черна, тясна и невталена рокля, тънък цветен шал, артистично увит около ъгловатите ѝ рамене. Ръчно изработена златна гривна, закопчана около мургавата ѝ ръка точно под лакътя. И колко странно, една-единствена обица, като на пират. Рубин във форма на сълза се люлееше на лявото ѝ ухо, премигваше и проблясваше в светлината на флуоресцентните лампи.

Студен вихър премина през Рейчъл и тя си помисли: „Красива е, зашеметяващо красива. Защо не видях това онази нощ в Лондон? Нищо чудно, че Брайън не може да я забрави.“

Почувства се като джудже край Роуз, някак смалена. Даже и в най-добрия си летен костюм, сурова коприна, втъкана в облак нюанси на охра. Но самата тя беше без живец — като цвете, което някой беше забравил да полее. Косата ѝ беше хваната отзад както дойде с еластична лента, лицето ѝ бледо и без грим, под очите — тъмни сенки, резултат от последните безсънни нощи, след като получи съдебно известие.

„Върви си сега — заповяда си тя. — Извини се, кажи нещо. Ти нямаш работа тук.“

— Разбирам — каза Рейчъл, — но трябва да се върна в клиниката. Всъщност, идването ми тук навярно е грешка. Може би ще бъде по-добре, ако...

— Имате неприятности и нужда от помощ — прекъсна я Роуз, тъмните ѝ очи бяха фиксирани в нея... Гласът ѝ изглеждаше лишен както от съчувствие, така и от яд. Сух, служебен глас. — Защо не

влезете да поговорим. После може и да си отидете, ако искате. Един разговор не ви задължава с нищо.

Роуз се усмихна и мургавото ѝ лице засия в светлина, напомни ѝ на някоя странно красива икона.

— Казах ви веднъж, че ви дължа услуга — добави тя, — и тогава не се шегувах.

Рейчъл, обезоръжена, но и малко разтревожена, отвърна на усмивката ѝ, докато същевременно си мислеше: „Тази жена трябва да ме мрази. Защо се държи така?“

— Добре — съгласи се тя.

Роуз пристъпи напред, протегна ръка. Дълги, хладни пръсти стиснаха силно ръката на Рейчъл и веднага се плъзнаха настрана като вода. Лъхна я слабо благоухание, сладко и земно, като аромат от зимни круши, които бавно зреят на перваза.

— В момента канцеларията ми е малко претрупана — каза Роуз. — Навсякъде купища документи. Подготвям се за дело. Можем да използваме кабинета на Макс Грифин. Ще изпие ли чаша кафе или чай?

— Чаша чай би било добре.

— Чаша чай за госпожа Маккланакън, Нанси — извика Роуз на служителката. На Рейчъл ѝ направи впечатление, че тя използва фамилията ѝ по мъж, а не „доктор Розентал“.

Рейчъл последва Роуз в коридора, облицован с дървена ламперия чак до ъгловата канцелария над Ийст Ривър. Като се изключи гледката, тя се почувства тъй, сякаш е попаднала в родната си къща. Разкошен стар ориенталски килим, викториански газов полилей, холандски инкрустирани столове, тапицирани с вече протъркано гладко кадифе. Библиотека, пълна с подвързани с кожа томове, украсени с позлатени орнаменти. „Много хубаво — помисли си тя. — И същевременно малко респектиращо.“

Роуз махна с ръка към канапето.

— Моля, седнете.

Рейчъл се отпусна на твърдата седалка, като следеше с поглед Роуз, която седна срещу нея на стола, украсен с дърворезба. Беше впечатлена от иронията на изрязаните фигури в горната му част — гълъб с маслиново клонче в човката.

Последва неудобна пауза. И гласът на Роуз.

— Би било по-лесно, ако прескочим незначителните приказки, не мислите ли така, госпожо Маккланакън?

Рейчъл не можеше да не се възхити на прямотата ѝ.

— Да, така би било по-лесно — каза тя. — Но моля ви, наричайте ме Рейчъл. Всички ме наричат така.

Роуз като че ли се замисли, претегли го вътре в себе си. Слънцето, което се промъкваше през рехаво тъканите завеси, падаше върху нея като вълнообразна златиста мъгла.

— Добре, нека е така. Рейчъл — тя вдигна жълт бележник от масата пред нея и го закрепил на колената си. — Прегледах всичко, изпратено от „Пруденшъл“ и ще бъда пряма с вас. Вярвам, че сте направила всичко, зависещо от вас, за да осигурите на Алма Соседо най-доброто лечение. И съдебните заседатели вероятно ще ви повярват. Но няма гаранции — тези същите заседатели лесно биха могли да гласуват и срещу вас.

Сърцето ѝ заудря силно. Но това е невъзможно. Тя ще бъде съсипана, а клиниката унищожена. От Фондацията ще престанат да я финансират — не беше ли предупредила Санди Бойл точно за това на последната им среща? А привилегиите ѝ в „Сейнт Барт“ ще бъдат отнети. Всичко, което беше съградила до този момент, ще бъде срутено с един замах. Всички жени, които имат нужда от нея, които ѝ вярваха, ще бъдат изоставени без човек, готов да им помогне.

— При положение като това — продължи Роуз, — съчувствието на съдебните заседатели естествено ще бъде насочено към жертвата. В този случай — шестнадесетгодишно момиче, което изисква много скъпи грижи, за да остане живо. Знаете, че говорим за големи пари. Въпросът в техните очи няма непременно да бъде кой — ако има такъв — е виновен, а кой ще плаща? Претоварените родители на Алма Соседо или богатата застрахователна компания?

— Разбирам — Рейчъл се чувстваше странно раздвоена, като че ли беше включена към автоматичен механизъм, който слуша и говори нормално, докато мозъкът ѝ се рее над катастрофите, които предстояха.

— Наистина ли? Учудвам се. По-голямата част от хората, които влизат в съда, не могат да се освободят от мисълта, че става въпрос само за вина и невинност.

Рейчъл напрегна сили да се съсредоточи и отговори.

— Не вярвам, че в медицината е възможно да има толкова ясно разграничение. Човек винаги оставя пациентите си с чувството, че би могъл да направи и повече.

— Така ли се чувствате и по отношение на Алма Соседо?

— Да.

— Въпросът е: „Бихте ли могла да направите повече?“

— Не бях сигурна в началото, когато нещата бяха в развитие — отговори Рейчъл, решена да каже всичко. — Но по-късно, когато се върнах стъпка по стъпка към случилото се... — тя изправи тяло върху твърдото канапе. — Отговорът е отрицателен, не бих могла да направя повече от това, което направих. При обстоятелствата, които бяха далеч от оптималните, поех курса, който считах за най-безопасен. Не мисля, че друг лекар би могъл да действа по-отговорно.

Черните очи на Роуз бяха фиксирани върху нея с такава сила, че по гърба ѝ пробягаха тръпки.

В главата ѝ просветна мисълта: „Тя и аз, ние сме тук, за да разнищим докрай нещо, нали? Не само този проклет съдебен процес.“

Имаше чувството, че среща Роуз за първи път. Обхвана я странна отпадналост, чувстваше се безпомощна — като че ли тя и Роуз бяха хвърлени една срещу друга от някакъв странен каприз на съдбата.

И двете влюбени в един и същи мъж.

А не е ли странен фактът, че от всички юридически фирми в Манхатън, фирмата на нейната застрахователна компания е точно тази, за която работи Роуз?

Роуз също чувства това, Рейчъл беше сигурна — те двете се преценяваха взаимно — като двама гангстери, преди да натиснат спусъците.

„Какво иска тя от мен? — питаше се Рейчъл. — Би могла да прехвърли този случай на някой друг от фирмата. Но не го е направила. Защо?“

Необяснимото напрежение между тях се разкъса, когато Роуз се наведе и отбеляза нещо в бележника на скута си.

После вдигна очи.

— Говорих със Стю Милър този следобед. Семейство Соседо са отхвърлили предложението на „Пруденшъл“ за спиране на делото. Според Стю вчера те почти се били съгласили, но днес са му съобщили, че се отказват.

Рейчъл почувства внезапен, причиняващ болка гняв. Дейвид. Той беше зад всичко. Чувстваше ноктите му, забити в нея. Бедните Соседо, те имаха право на гняв и скръб. Но Дейвид — това, което правеше, беше отблъскващо, беше зло.

И в следващия миг беше обхваната от ужас и отчаяние. Как би могла да се бори с Дейвид сама? Ако каже истината, това ще бъде край на семейството ѝ. Ако замълчи за Дейвид, това би означавало край на кариерата ѝ. Накъдето и да се обърне, той я унищожаваше.

— Къде отивам до този момент? — попита Рейчъл с чувството, че е хваната в капан.

Роуз я погледна право в очите и каза твърдо.

— В съда. С мен като адвокат.

Рейчъл я погледна втренчено и не можа да задържи повече въпроса, който висеше между тях от самото начало.

— Защо? Защо точно вие?

Роуз замълча и на Рейчъл ѝ се стори, че пространството между тях е заредено със статично електричество.

А после устните на Роуз се дръпнаха в странна, изкривена усмивка.

— Нека да приемем, че държа да си плащам дълговете — тя направи пауза и добави. — Не мога да дам никакви обещания. С изключение на едно. Ще се боря за вас. Ще направя всичко, което е по силите ми да спечеля това дело. И кой знае? — усмивката ѝ се разшири. — Може и да успея.

С поглед, отправен в тъмните ѝ, проблясващи очи, Рейчъл се мъчеше да разбере мотивите: „За мен ли прави това... или за себе си? Дали не ме използва, за да се добере отново до Брайън? Или, не дай Боже, да се сближи с него? Ако това е истината, ако тя прави всичко това за себе си, то в такъв случай тя ще се бори много по-безкомпромисно, отколкото всеки друг. А аз имам нужда от това. Нуждая се от всяка нищожна пращинка помощ, която мога да получа.“

На вратата се почука.

Рейчъл се стресна, внезапно измъкната от мислите си. Но това беше само русата служителка — носеше чая.

Тя пое в ръце чашата и отпи от парещата течност. Внезапна болка изпълни очите ѝ със сълзи. Смъкна чашата долу, беше я хванала и с двете си ръце, топлината ѝ приятно проникваше в нея.

— Добре. Да приемем, че се съглася. Какво по-нататък? — запита Рейчъл.

— Събираме всички медицински документи, данни и доклади, всички доказателства, свързани със случая. Можете ли да посочите някой, който евентуално би свидетелствал срещу вас? Друг лекар, медицинска сестра?

Рейчъл си помисли за Прус Хардмън, младия специалист, който беше помагал при израждането на бебето. Спомни си побелялото му, изплашено лице, петната от пот по зеленото му хирургическо облекло. Сега той е облекчен, че никой не сочи с пръст към него.

През главата ѝ премина като проблясък и мисълта за Дейвид, но тя не посмя да го спомене. Освен това, спомни си тя, той я беше посъветвал да почака, да не предизвиква раждане. А той не беше там, когато тя изражда бебето на Алма. Какво доказателство срещу нея можеше да има?

— Не. Нито един, за когото да знам.

Роуз надраска нещо в бележника на скута си.

— Ще говорим за това по-късно. Може даже и да не стигнем до съд. „Пруденшъл“ все още желае да продължи опитите си за споразумение. Имам определена среща с адвоката на Соседо за понеделник. След нея ще съм по-наясно накъде отиваме.

В продължение на много години Рейчъл беше водила сама своите битки. Можеше ли сега просто да седи настрана и да остави някой друг да се бори за нея? И то единственият човек в света — освен Дейвид, който имаше причини да я мрази.

И все пак? Колкото и странно да беше, имаше чувството, че може да се довери на Роуз.

Тя ще се бори за мен, ако това означава борба за Брайън.

А ако някога се стигне до открито съперничество между нея и Роуз — тогава какво? Коя от тях ще спечели?

В края на краищата коя ще избере Брайън?

Спомни си как като малка пътуваше с баща си в метрото. Майка ѝ сигурно би припаднала, ако знаеше, но баща ѝ искаше нейното възпитание да обхване дори и неприятните страни на живота, „Ако някога хрисимите населят земята — говореше ѝ той, стиснал ръката ѝ, докато слизаха към една от станциите в горещия петъчен следобед, —

то това ще стане единствено защото могъщите са се отказали да обитават цялата земя и са се примирили само с малка част от нея.“

Спомни си тълпите, нетърпеливи да минат през бариерите с жетони. После баща ѝ също пусна жетон и тълпата ги понесе по претъпканата бетонна платформа. Тя застана в очакване, отправила поглед към черното гърло на тунела. Лицето ѝ беше облъхнато от горещото течение на приближаващия се влак. Баща ѝ се беше обърнал към картата на метрото, а тя стоеше до релсите. Ето, съвсем накрая е. Към платформата се носеше влак, силният му писък цепеше въздуха, сини искри изскачаха изпод колелата. И в този миг тя си беше помислила: „Бих могла да скоча върху релсите и това ще е най-значимото нещо, което съм правила.“

Рейчъл изпита същото чувство и сега. Сякаш беше притегляна от нещо смъртоносно, но едновременно с това и непреодолимо завладяващо. Ще науча истината — дали той все още я обича. Даже и ако това ме убие.

— Защо да не обядваме в понеделник след срещата ми с техния адвокат? — предложи Роуз, докато ставаше.

Рейчъл остави чашата с неизпития чай върху ниската масичка пред нея и също стана.

— Да, това е добра идея.

— „Одеон“, в дванадесет и половина?

— Чудесно. Ще бъда там.

Беше на половината път към вратата, където я чакаше секретарката, за да я изпрати, когато Роуз извика.

— Много поздравя на Брайън.

Рейчъл замря. Догади ѝ се. Понечи да се обърне назад, но не можеше да разреши на Роуз да види колко много се страхува да не изгуби мъжа, когото и двете обичаха.

* * *

Струваше ѝ се, че болничният асансьор се движи ужасно бавно.

Рейчъл натисна бутона отново — напълно безсмислено. Асансьорите на „Сейнт Барт“ — както и всичко останало — бяха допотопни. Проскърцваха кабели, бавно и като че ли нестабилно

продължаваха да се изкачват. С наклонена назад глава Рейчъл следеше светването на номерата на всеки етаж. Четири, пет, следваше нейният етаж. И в този момент асансьорът тръгна отново надолу.

По дяволите! Всичко тук беше против нея!

— Хиляди дяволи — изруга тя на глас.

Високата, слаба сестра, която минаваше в този момент край асансьорите, забави крачките си и се обърна. Рейчъл я позна — Джейн Саксмън. Отвори уста да я поздрави. Не познаваше Джейн много добре, но я харесваше. Тя винаги съумяваше да отговори с естествена усмивка. Но сега погледът на Джейн се плъзна настрани и поздравът на Рейчъл заседна в гърлото ѝ.

Какво ставаше тук? През целия ден забелязваше само избягващи я погледи. Или просто се превръщаше в параноик и всичко беше самовнушение?

Представи си Алма, включена към респиратора, с поставени катетри — жив труп... Господи, това винаги я разтърсваше. Колената ѝ ставаха като гумени, ръцете ѝ — лишени от сила. А в устата ѝ горчеше и киселееше.

Най-сетне вратите на асансьора се отвориха и тя се вмъкна вътре. Слава Богу, най-сетне се прибираще вкъщи. Брайън ще я чака. Ще пийнат малко шери, ще хапнат френско сирене и ръжени сухари. После ще отидат на откриването на новата галерия на Спринт Стрийт и ще вечерят с агента на Брайън и съпругата му. Предстоящата приятна вечер искреше във въображението ѝ. Ще бъде с хора, които обичаше, хора, които я обичаха. Няма да мисли за нищо друго. Нито за Алма. Нито за Роуз. Нито...

— Здравей Рейчъл.

Обърна се. Дейвид. Не можеше да види лицето му, виждаше само бялата му болнична къса престилка. Бяха сами.

Вратите се затвориха с трясък, асансьорът се залюля малко и тръгна надолу. Стомахът ѝ се сви, кожата ѝ се опъна.

Дейвид се хилеше — студена, тържествуваща усмивка. Той ѝ напомни неприятните чувства, които винаги я обхващаха, когато виждаше връщащите се ловни с окървавените елени, вързани към багажниците на колите им. Под враждебната, ослепителна светлина Дейвид изглеждаше почти нереален: остри като нож ръбове на жълто кафените му панталони, бял, блестящ, колосан кител, безупречно

оформена коса. Изглеждаше съвършен, сякаш изрязан от реклама. Или като онези лекари по телевизионните екрани, които разгласяваха чудесата на някое ново лекарство против настинка. Изключение правеха само очите — силно кървясали. Зениците му бяха като късчета зеленикав арктически лед.

Тези очи сега я гледаха неподвижно и тя потрепери. Обърна му гръб и натисна бутона „Главен вход“. Молеше се на Бога да я остави на мира.

По дяволите този стар сандък. Струваше ѝ се, че ще остане завинаги в този капан.

Натисна бутона още веднъж.

— Можеш да ги натискаш всичките, ако искаш. Няма да помогне — Дейвид говореше тихо, почти с галещ глас. — Препоръчах на Управата да те лиши от привилегиите ти.

Тя се обърна побесняла.

— На какво основание?

— Престъпна небрежност. Господи, нима наистина си мислиш, че можеш да минеш между капките? Забрави ли онова дете и бебето ѝ? Може да се каже, че си се опитала да я убиеш.

Рейчъл стоеше зашеметена. На една част от нея ѝ се искаше да се изсмее. Това беше нереално. Думите му бяха като реплика от банална мелодрама.

Но знаеше, че обзелото я усещане като след удар в стомаха, беше реално.

Асансьорът се разтресе и спря, вратите шумно се отвориха.

Дейвид мина край нея, безупречен и ведър. Хвърли ѝ тънка усмивка като студен резен от луна, проблясваща в зимно небе.

— Дълъг е пътят към ада, Рейчъл, а ти не си изминала ни половината от него.

Рейчъл го проследи с поглед. Тя трепереше така силно, че едва се държеше на краката си. Беше ужасена.

От себе си.

В този момент силно желаше да го убие. Ако сега имаше пистолет, щеше да натисне спусъка.

ГЛАВА 30

Роуз и Макс вечеряха препечен хляб и мариновано пиле в индийския ресторант на Лексингтън и Двадесет и осма улица. После се разходиха по Пета улица. Беше гореща нощ, а и след това къри, пълно с подправки, което дразнеше стомаха ѝ. Чувстваше се неприятно топла и лепкава дори и в най-тънката си памучна блуза и пола от крепон. Излъчваната от тротоарите горещина прониквайте през тънките подметки на сандалите ѝ и сякаш забавяше крачките ѝ — като че ли вървеше през солените плата на Мъртвата долина.

Искаше и се вече да е вкъщи. Да си вземе студен душ, а после да легне гола с Макс под мързеливо въртящия се вентилатор от тавана на спалнята, в която сега спяха заедно. Мислеше как той ще прави любов с нея, бавно, с безкрайна нежност. Почувства как омекват коленете ѝ.

Въпреки това беше обхваната от страх и смут. Как е възможно? Как мога да желая Макс по този начин? Не е ли Брайън този, когото обичам?

„А Макс? Какво чака той от мен? Малко топлина — предположи тя, — след толкова много години студ в семейството му. Приятелско лице, до което да се събудиш сутрин, някой, която да го окуражава, да му вдъхва увереност, че има живот и след един развод.“

А когато Макс се премести? Само приятели ли ще останат? Биха ли могли да се върнат към това, което са били? Роуз се почувства самотна.

Протегна ръка към неговата и тя ѝ вля успокоение. Пръстите му обвиха нейните.

— Тук сме — каза той.

— Къде? — не беше внимавала за пътя, беше го следвала замаяна. Погледна нагоре — видя огромна сграда от сив гранит с гигантски декорации — Емпайър Стейт Билдинг.

— Хайде — каза Макс, — ще те заведа на върха. Там подухва чудесен, хладен бриз.

— Не е ли много късно? Терасата сигурно е затворена.

Макс намигна.

— Не се безпокой, имам връзки. Един стар приятел на баща ми — обясни Макс. Говореше за възрастния портиер, който отключи асансьора специално за тях. — Татко му намери тази работа. Винаги е нощна смяна — още от построяването на сградата. Познава я вероятно по-добре, отколкото собственото си семейство.

Вратите на асансьора се отвориха и те излязоха. Ризите с щампи на Кинг Конг, големите чаши е форма на ябълка и американските знаменца на витрината на магазина изглеждаха като изоставени на бледата светлина.

Той я поведе по стъпалата към стъклената врата. Те бяха вече навън. Хладен бриз просвирваше край високите щитове от плексиглас, развяваше полата и косата ѝ. На Роуз ѝ се стори, че се потапя в невидима река и се понася от хладната енергия на течението.

Наведе се над парапета — и остана без дъх. Долу блестеше Манхатън като огромна мрежа с пръснати в нея диаманти. Беше идвала тук само веднъж на екскурзия от училище. И сега за първи път можеше да види нощния Манхатън. Нямаше ги горещите, мръсни тротоари, напрегнатите, блъскащи се тълпи, пронизващите звуци на уличното движение. Чувстваше се тъй, сякаш е получила разкошен подарък — изящна огърлица от великолепна кутия от гладко кадифе.

Обърна се и улови погледа на Макс. Той я наблюдаваше, ясните му сини очи бяха отправени към нея, на устните му имаше усмивка. Роуз си помисли: „Ти си знаел за това великолепие. И си искал да ме изненадаш.“

— Благодаря ти — каза му тя.

— Баща ми често ме водеше тук през нощта — каза Макс и обхвана с ръка раменете ѝ. Едрото му тяло беше като топла пещера, в която тя се плъзна с лекота. — Той ме вдигаше нагоре и аз се чувствах голям като Кинг Конг. Казваше ми: „Погледни това, Макс. Ти си на върха на света! И той целият е твой. Единственото, което трябва да направиш, е да вземеш от него.“

— Е, в известен смисъл ти направи точно това, нали?

Макс леко наведе глава и замълча, лицето му потъна в сянка. Роуз почувства, че той се замисли, че духом е далеч от нея и докосна ръката му с желание да го последва, да бъде до него.

За дъщеря си ли мислеше? Необходимите за развода документи бяха подготвени. Мънки сигурно знаеше, че баща ѝ няма да се върне

повече вкъщи. Сигурно не му е било лесно да ѝ обясни всичко това.

Макс вдигна очи и се усмихна. Изразът на лицето му беше така тъжен, че ѝ се прииска да го прегърне и да го окуражи. Но тя не можеше да му даде подобни обещания. Кой знаеше по-добре от нея колко променлив и непостоянен е животът?

— Странно — каза той, — по-рано мислех, че татко има право. За какво друго е животът — освен, за да успяваш и да печелиш много пари. Той мислеше така, защото никога не е имал нито едното, нито другото. А това, което нямаш, винаги има по-голямо значение от това, което имаш. Но сега знам, че не е бил прав. Не е необходимо да се качвам на Емпайър Стейт, за да вземам от живота. Поне в случая не е необходимо. Защото всичко, което искам, е тук. Точно до мен.

Обърна я и я погледна. Отблясъците на града, идващи отдолу, осветиха лицето му и то я порази — сякаш беше вървяла слепешком в дълъг и тъмен тунел и внезапно се беше озовала на светлина.

Тя разбра всичко. Това, което казваше, начинът, по който я гледаше.

Мили Боже, той е влюбен в мен.

„Откога? — питаше се тя. — А аз съм била твърде глуха, няма и сляпа да видя това!“

И сега вече Роуз разбра всичко. Многобройните му добрини, всяка една като перличка, малка и незначителна сама по себе си, но нанизани една след друга, те се бяха умножили в безценна огърлица. Беше и дал най-прекрасния подарък, без да иска нищо в замяна.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя. Не трябваше да казва това. Но не можа да измисли нищо друго.

— Не съжалявай — той леко докосна бузата ѝ, допирът му беше лек като полъх на вятър.

— Не разбрах.

— Знам.

— О, Макс... бих желала... — и спря, не знаеше какво да каже, знаеше само какво чувстваше. Беше безнадеждно.

Той галеше косата ѝ нежно, сякаш тя беше дете, което трябваше да бъде утешено. Струваше ѝ се, че чува ударите на сърцето му — то удряше в гърдите му като чук.

— Знам — каза той. — Ти си влюбена в Брайън.

— Да.

— Въпреки че е женен.

— Да.

— Затова ли работиш по делото на жена му? Заради Брайън.

— Отчасти... — тя сви рамене. — Да — но имаше и нещо друго и тя искаше той да го знае. — Може и да прозвучи странно, но... аз я харесвам. Тя е така почитена и всеотдайна.

— А Брайън? Все още ли е влюбен в теб?

— Брайън? Не мисля, че нещата са толкова прости — не може да се отговори само с да или не. Познавам го от дете. В известен смисъл ние двамата сме части от едно цяло. Част от Брайън винаги ми е принадлежала и винаги ще ми принадлежи. Но точно сега той е объркан. Трябва сам да определи нещата за себе си. Когато го направи, аз ще знам...

— И си готова да чакаш?

— Да — мразеше да наранява Макс, но му каза истината. — До тогава, докато трябва. Толкова дълго, колкото се наложи.

— Разбирам — каза той тихо.

Веднъж Роуз беше наблюдавала взривяването на десететажен жилищен блок и тя още си спомняше как рухна пред очите ѝ — не разхвърчаващ се нагоре и встрани като след експлозия на бомба, а сгъващ се навътре сякаш от само себе си, етаж по етаж, някак странно грациозно, подобно на възрастна дама, която се опитва да направи реверанс. Тя си спомни за това, наблюдавайки Макс сега. Той сякаш се сгъваше в себе си, плоскостите на лицето му се изместваха, потъваха навътре. Искаше ѝ се да протегне ръка и да стигне до него, да спре страданието му.

Но можеше само да го обгърне с ръце, докато силният вятър я блъскаше и теглеше, сякаш всеки миг ще я отнесе. Единственото, което я приковаваше към бетонния под, беше огромната болка в сърцето ѝ.

— Макс — прошепна тя. — О, Макс, бих искала това да бъдеш ти. Искам го повече от всичко друго на света.

Макс я желаше. Можеше да усети това, докато го държеше в прегръдките си.

И странното беше, че и тя го желаше. Копнееше да му даде всичко, на което беше способна, даже и то да не е достатъчно. Не беше

ли по-добре да му даде малко любов, отколкото...

Внезапно Макс започна да я целува, а тя отговаряше на целувките му. Силни, нараняващи целувки, които нямаха нищо общо с нежността отпреди. Отчаяни целувки, които напомняха повече за край, отколкото за начало. Макс се отпусна на колене със стон, притисна лице в бедрата ѝ, дъхът му я изгаряше през тънката рокля.

Роуз се изви към него, отметна глава назад, остави вятърът да разроши косата ѝ.

Макс беше пъхнал ръце под полата ѝ, дърпаше бикините ѝ, ноктите му драцеха бедрата ѝ. И — мили Боже — тя му помагаше.

Ето бикините вече бяха свити на топка в юмрука ѝ, късче дантела, шепот коприна — беше ги купила от „Лорд и Тайлър“ след първата нощ, която бяха прекарвали заедно; сега тя ги хвърли на вятъра и видя как силен порив поде сребристото късче тъкан и го препрати над предпазната ограда в дълга и внезапна дъга. После то се понесе над тъмните каньони и светещи алеи долу като някаква фантастична птица.

Роуз се обърна към Макс, дръпна полата си над голите си бедра и прошепна.

— Да, вземи ме.

ГЛАВА 31

Силви лежеше до Никос в тъмнината, изтощена до болка. За първи път се любеха в нейното легло. Леглото, което беше делила с Джералд.

Тази нощ той беше малко груб с нея — за разлика от по-рано. И така бърз, почти не я погали, сякаш бързаше да приключи със задължението си, за да не му виси на главата.

Сърдеше ли ѝ се?

Вслуша се в тежкото му дишане с чувството, че собственото ѝ сърце замира. Горещата тъмнина почти я задушаваше. Потърси ръката му над бъркотията от чаршафи — заля я вълна от облекчение, когато пръстите му се затвориха около нейните.

Тя отново си припомни изминалата вечер. Великолепната вечеря и бутилката френско шампанско в чест на къщата — най-сетне готова. Искеше тази вечер да е изящна. Роклята ѝ, омекотено зелена коприна, съответстваше на очите ѝ и на изумрудите, на обиците ѝ. А Никос сякаш не забеляза усилията ѝ. Беше учтив, но разсеян, ясно беше, че мислеше за друго. А сега се прибави и тежкото му мълчание. За какво мислеше?

Стисна ръката му с надежда за отговор.

Да, тя вече знаеше. Вътре в сърцето си тя се страхуваше от думите му. Това зрееше и се натрупваше между тях повече от три седмици — откакто му каза за Роуз, Никос стана по-тих, по-замислен, но тя чувстваше неговия смут.

— Видях я — каза Никос. — Роуз.

Гръдният ѝ кош се стегна, дробовете ѝ се свиха, сякаш се мъчеше да всмуква въздух през сламка.

„Не трябваше да му казвам — помиели си тя. — Трябваше да запазя тайната за себе си. Какво можех да очаквам...“

— Тя е красива. И умна — продължи Никос с дрезгав глас. — Ако само знаеше... ако можеше да я видиш, Силви, Боже мой, моята дъщеря.

Силви се изтегли нагоре, изрита чаршафите, увити около глезените ѝ и прехвърли крака над ръба на дюшека.

Краката ѝ трепереха — едва пресече килима, за да си вземе пенъора от тясната седалка пред тоалетната масичка. Дръпна го бързо и нервно, нещо се скъса — единият от ръкавите се беше закачил някъде. Като че ли това имаше значение, като че ли изобщо нещо имаше значение сега.

Отпусна се на канапето, кадифените възглавнички се огънаха около нея, като че ли искаха да я скрият, да я заровят.

Високите френски прозорци бяха отворени, прохладен бриз повдигаше долната част на дантелените пердета. Силви разграничи розите си на лунната светлина, но не и цветовете им — все едно, че гледаше черно-бяла снимка. Огромните цветове на „Шот Силк“, която беше пропъзляла до парапета от ковано желязо, сега надничаха през многобройните фигури във формата на арфа. И „Блу Хейл“ — бледите и цветове се открояваха на фона на бръшляна, който покриваше южната стена.

„О, запази ги в безопасност... — мислеше тя. — Моите дъщери. Запази ги от удари. Накажи мен, но не и тях.“

— В продължение на тридесет и две години не съм искала нищо друго, освен да опозная истинската си дъщеря — тихо каза тя и думите ѝ потънаха в аромата на нощта. — О, Никос, ти не знаеш, не можеш да си представиш! Твоето собствено малко момиченце — да знаеш, че тя е някъде там и може би има неприятности или е нещастна, а ти не можеш да ѝ помогнеш. Не можеш да я прегърнеш... Толкова често съм мислила за това... мили Боже, да я прегърна... поне за миг. Да я помоля за прошка. Какво ли не бих дала за това! — тя махна с ръце. — Всичко това, всичко...

Обърна се към тъмния силует, седнал в леглото, сърцето я болеше тъй силно, стори ѝ се, че умира.

— Дори и теб, скъпи ми Никос.

Той стана, някаква неясна фигура, и после — докато се приближаваше до нея — попадна в ивицата сребриста светлина, набитото му тяло се открои и като че ли самото то заизлъчва светлина.

— Съжалявам, Силви, мила... За всичките ти страдания. Не те обвинявам. Не си и помисляй за това. Само бих искал... — гласът му се пречупи и очите му присветнаха в сянката на лунната нощ. — Може

би аз трябваше да зная. Все пак... нашето дете, моето дете, отглеждано от непознати... боли ме като си помисля за това... а ако знаех, нещата биха били толкова различни. Силви, Силви — защо не ми каза по-рано?

Той наистина я обвиняваше. И имаше право. Би ли могла наистина да очаква от него да се чувства по друг начин?

Сълзи се плъзнаха надолу по бузите ѝ и покапаха по вкопчените ѝ ръце.

— Никога не е имало време — каза тя, — достатъчно подходящо за това. Първо, трябваше да мисля за Джералд. В никакъв случай не исках да му причиня страдание. А ти... тогава ти принадлежеше към миналото. Не знаех къде си, какво е станало с теб. А когато се срещнахме отново... — тя пое дълбок, потреперващ дъх. — Казах ти само, защото не изглеждаше честно... да не знаеш... даже и ако вече е твърде късно.

— Твърде късно? — очите му се впиха в нея, усети ги, въпреки че виждаше само искриците отразена в тях светлина; те проблясваха като далечни звезди. — Не, не приемам, че е твърде късно.

Сърцето на Силви гърмеше в ушите ѝ. Мили Боже, какво иска да каже? Какво ли би могъл да мисли? Никос добави.

— Наблюдавах я. Следвах я като шпионин. Знам къде работи, знам къде живее. Дори се престорих, че се сблъсквам с нея, за да мога да я заговоря. Мисля, че много прилича на теб в някои отношения. Умна и горда. И с толкова вътрешен огън! Но тя рядко се усмихва. Питам се дали е щастлива.

— И мислиш, че аз съм причината? Или двамата заедно? О, Никос, не разбираш ли? Би било много по-лошо за нея, ако научи истината! Тя ще ме намрази. Изоставих я, предадох я на непознати. Взех друго дете...

— Но не си я забравила. Погрижила си се да бъде добре. Да има нари.

— Пари — тя сякаш се изплю. — Колко лесно за мен и колко страхливо... Като че ли каквато и да е сума би могла да я обезщети за това, което направих!

Луната се скри зад облак и пълната с рози градина неочаквано помръкна в сянката му.

„Колко пъти може да се разбие едно сърце?“, питаше се тя.

— Видях я веднъж — каза му тя. — Когато беше малко момиченце. Причаках я извън училището ѝ. Исках... както и ти... просто да я видя, да знам, че е добре. Поне така казвах на себе си. А после, когато я видях... това беше моментът, в който проумях каква ужасна грешка бях направила. Краката ми се подкосиха. Трябваше да я докосна, да се приближа до нея. Моето собствено дете. Детето, което износих в утробата си. О, не греша по отношение на мен, не обърквай нещата. Това не означава, че някога бих могла да съжалявам за Рейчъл, за обичта си към нея, за това, че я отгледах... А ако не бях направила този ужасен избор в началото, никога не бих познавала Рейчъл. Нямах да я обичам.

Никос я сграбчи за раменете. Грубите му пръсти се впиха в нея и сигурно оставяха сини петна йод коприната на пеньоара ѝ.

— Не е твърде късно, Силви. Роуз има право да знае. И да реши за себе си как ще се чувства.

Стори ѝ се, че стаята се разпада на огромни назъбени късове, които падаха върху нея и я режеха на парчета.

— Не!

Отблъсна го настрана, с мъка стана на краката си.

— Не мога! — извика тя. — Не разбираш ли? Колкото и погрешен да е бил изборът ми, не мога да върна нещата обратно. В този момент съм длъжна да мисля и за Рейчъл — след всичките тези години тя е много повече моя, отколкото Роуз. Обичам я като моя плът и кръв. Представи си само за миг какво би било това за нея. Да научи, че съм я откраднала от истинското ѝ семейство, че съм я мамила през цялото време, че съм се представяла за нейна майка. О, Никос — недей!

Той се изправи и застана до нея. Черните звезди на очите му изгаряха лицето ѝ, тя сякаш нямаше сили да избегне втренчения му поглед. „Очите на Роуз“, забеляза тя, внезапно потресена. Същите черни очи — огромни и тъжни, и някак гладни — я бяха погледнали някога край училищния двор, когато сложи обичата си в малката ръчичка на стреснатото дете.

— Не се шегувам, когато казвам това — отговори Никос, гласът му звучеше тъжно и отдалечено. — Не те и обвинявам. Мисля, че достатъчно си се самонаказвала. На всички нас ни се налага да избираме и кой, освен Господ, може истински да ни каже кое е право и

кое не е? Може би е егоистично от моя страна, една вече голяма жена, и при това напълно непозната, да се превърне в онова малко момиченце, което никога не съм имал. Но желанието ми е толкова силно, по-силно от мен... Казваш, че вече си направила избора си и връщане назад няма. Не знам. Понякога разбираме, че вървим в дадена посока, без да знаем защо. И един ден вдигаме очи и откриваме, че не сме пристигнали никъде — замълча за миг, сякаш се бореше да възстанови контрола върху себе си. После гласът му се освободи. — Имам нужда от нея, Силви — всяка негова дума плющеше като револверен изстрел. — Ти имаш дъщеря. А аз нямам... Дай ми Роуз. Моля те, върни ми я.

Почувства се като умряла — и сигурно някаква част от нея беше убита, но знаеше, че трябва да отговори.

— А ако откажа? — запита тя едва чуто.

Никос я гледа няколко мига, изправен до нея, гол в лунната светлина, мускулестите му ръце бяха безжизнено отпуснати надолу, накрая каза:

— Тогава аз ще направя това, което трябва да направя.

На Силви ѝ се стори, че някъде дълбоко вътре в нея се разтвори пукнатина и болезнен студ заизлиза оттам. Просмука се в нея, вледени я.

Представи си всичко — като в счупено огледало. Нейният живот, този на дъщерите ѝ — разбит, разпаднал се на малки остри отломки. О, мили Боже, какво беше направила?

Силви вдигна ръце пред лицето си, сякаш да се предпази от удар. По-рано не можеше да си представи нещо по-ужасно от лъжата, която беше носила в себе си през всичките тези години. Но сега разбираше, че имаше и нещо по-лошо.

Истината.

ГЛАВА 32

Рейчъл следеше с поглед майка си, която поставяше тортата на масата. Беше с три слоя и шоколадова глазура, легнала върху специална чиния с позлатен ръб.

— Изненада — усмихна се Силви. — Не си помислила, че съм забравила, нали?

Рейчъл я гледаше в почуда, а после я обхвана чувство на вина. Мили Боже, годишнина от сватбата ми, а забравих. Забравихме и двамата. Ето защо мама ни покани на вечеря.

Втренчи се в тортата; в този миг мразеше майка си, че ѝ напомня за провала на семейството ѝ, мразеше я и за грациозността, която през целия ѝ живот сякаш беше сочила е пръст пропастта между тях.

Паметта ѝ я върна в детството ѝ — онези отвратителни уроци по пиано след училище, дрънкането на „Мери имаше малко агънце“ и „Фермер в долчинката“ — отново и отново, докато Рейчъл започваше да си мисли, че всеки миг ще припадне. Но майка ѝ никога не се уморяваше да слуша и дори да припява и да отмерва такта е крак. Отначало Рейчъл си мислеше, че майка ѝ просто се старае да се държи мило с нея, но след известно време разбра, че всъщност наистина обича да слуша как тя изкарва от пианото онези вледеняващи ума звуци. Малкото ѝ момиченце трябваше да бъде като нея — деликатно, съдържано, влюбено във фините неща от живота: музика, изкуство, цветя. Но с годините Рейчъл беше започнала да се вижда в съвсем различна светлина.

— Мамо, не трябваше. Това е... — гласът на Рейчъл се проточи и заглъхна. Беше победена от добрите намерения на майка си. — Не трябваше, това е всичко.

Силви ѝ се усмихна, остави ножа за рязане на торта.

— Зная, скъпа. Но поисках да го направя — отново се усмихна; тази вечер тя изглеждаше още по-въздушна от всеки друг път, лицето ѝ беше бледо на фона на затворената около врата копринена блуза с цвят на червени боровинки, в грижливо подредената ѝ коса проблясваше сребро. Силви добави грациозно. — Ти си под такъв голям натиск в

момента с това ужасно дело, не можех да не си помисля, че едва ли ще имаш времето или енергията да отбележиш годишнината от сватбата. Но затова са майките, нали?

Болка преряза Рейчъл. А тя ще бъде ли някога майка? Няма голяма вероятност.

Погледна Брайън, отпуснат на стола до нея в избеляла риза и износен панталон от рипсено кадифе. Неговата непринуденост беше като полъх свеж въздух в тази трапезария със симетрично подредените ѝ стенни свещници, тъмна ламперия и тежки завеси, падащи на неподвижни дипли. Напоследък той носеше косата си по-дълга — почти до яката на ризата. Сега забеляза, че тя беше започнала да се прошарва, но това засилваше чара му. Беше прибавил някой и друг килограм.

Очите му срещнаха нейните и бързо се отклониха встрани. Болка раздра гърдите ѝ.

„Обичам те — искаше и се да му каже. — Обичам те толкова много. Не можеш ли да разбереш? Ние, двамата, нямаме нужда от цветя, захарни сърца и торти. Нашата любов беше пример на необикновена любов още от самото начало.“

И в следващия миг се почувства внезапно съкрушена.

— Съвсем малко за мен — каза тя на Силви. — Ядох твърде много. Не знам дали бих могла да погълна дори една хапка.

Силви щедро отрязва парче торта и го подаде на Рейчъл.

— Много си слаба. Трябва да ядеш.

Рейчъл се усмихна.

— Гледай само кой говори така. Ако съм твърде слаба, то е само защото приличам на тебе.

Силви се изчерви, в очите ѝ проблесна странна искра. Засмя се звънко.

— Да... може би. Странно, но онзи ден обядвах с Евлин Гоулд — страшно е напълняла. Едра е като кон. И — о, знам, че не е много хубаво от моя страна, в края на краищата тя е най-добрата ми приятелка, но не можех да не почувствам поне мъничко задоволство.

— Мислех, че Гоулдови живеят във Флорида — забеляза Рейчъл.

— Да, така е. Тук са само за седмица на гости на Мейсън.

Рейчъл се оживи. Мейсън! Господи, не беше го виждала от векове! Чакай да видим... изминали са поне две години. Трябва да му

се обади, ще ѝ бъде приятно да види Мейсън отново.

Силви наруши настъпилото мълчание.

— Между другото, определиха ли вече дата?

— Дата? — Рейчъл се обърка за миг, после се сети, че майка ѝ говореше за делото. Последното нещо в света, за което искаше да мисли точно сега. Но предполагаше, че майка ѝ имаше право да знае.

— Не още — отговори тя. — Адвокатът ми каза, че за подготовката му ще е нужно време. Тя го нарича „снеговалеж“. Това е, което правят адвокатите тези дни: обсипват се едни други с толкова много документи, изследвания и прочее, че нищо чудно, ако някой от тях бъде заровен под лавината им.

— Тя? Адвокатът ти жена ли е? — Никос се наведе към нея. Рейчъл насочи вниманието си към него. Изглеждаше по-мрачен от всеки друг път. Изглеждаше и по-възрастен в тъмния си костюм. И през цялата вечер беше много по тих от обикновено, изреченията му бяха внимателни и премислени. Възможно ли е той и майка ѝ да имат проблеми?

Рейчъл се надяваше, че греши. Никос беше така добър към Силви. През последните години майка и като че ли разцъфтя — също като някоя от розите ѝ. Цвят на бузите, искри в очите. Рейчъл беше сигурна, че спят заедно. И не беше ли чудесно, че майка ѝ имаше около себе си Никос, за да се грижи за нея.

Все пак, колко глупаво е да мисли за майка си по този начин, сякаш е девственица, за която някой трябва да се грижи. Майка ѝ беше доказала, че е съвършено способна да се грижи и сама за себе си.

— Да, жена е — отговори Рейчъл, като добави със смях. — От време на време ние жените, се изкачваме и на по-високо стъпало от, примерно, медицински сестри и секретарки.

Никос се усмихна.

— Да разбира се, не исках да кажа... само че майка ти ми разказа толкова малко за тази голяма неприятност.

— Грешката е моя — каза Рейчъл. Държах я настрана дотолкова, доколкото беше възможно — обърна се към Силви. — Не исках да те тревожа, мамо.

В замъглените зелени очи на Силви бързо проблесна искра, преобрази ги в нещо твърдо и блестящо. Рейчъл се дръпна неволно назад, леко стресната и обхваната от чувство на несигурност.

— Няма нужда да държите каквото и да било настрана от мен — каза Силви. Няма да се разпадна на части. Имала съм работа и е къде по-лоши неща.

Рейчъл се смути. Разбира се. Когато баща ѝ умря. Колко беше силна майка и тогава — по-силна, отколкото Рейчъл някога си беше мислила за възможно.

В този момент Брайън хвана ръката ѝ под масата и я повали. Рейчъл беше трогната до сълзи. Откога не я беше докосвал по този начин спонтанно, без чувство на неудобство?

— Съжалявам, мамо. Само... не ми се искаше да говоря за това.

— Засега няма много за разказване — предложи помощта си Брайън. — Обикновена рутинна работа, която те наричат „разкриване“. Роуз събира свидетелски показания под клетва. Тя...

— Роуз? Името ѝ е Роуз? — прекъсна го Силви, раменете ѝ се вцепениха, гласът ѝ прозвуча неестествено остро. Застина с вдигнат нож в ръката, по чието сребърно острие проблясваха отразените пламъчета на свещите.

Брайън я погледна с изненада.

— Роуз Сантини — каза той.

Името сякаш отекна в неестествената тишина на стаята.

Силви седеше, очите ѝ — широко разтворени, лицето — внезапно лишено от цвят. „Защо това име така я преобрази — чудеше се Рейчъл. — Защо, за Бога, гледа така?“

Ножът се изплъзна от ръката на Силви с приглушен звън и разпръсна черни трохи по белоснежната покривка. Силви седеше, притискаше гърдите си и леко се люлееше с болезнено бледо лице.

Рейчъл се изправи разтревожена.

— Мамо! Какво ти е?

Силви поклати глава. Устата ѝ се отвори, затвори се плътно, отвори се отново — сякаш се бореше за въздух. Ръцете ѝ — вкопчени в ръба на масата, кокалчетата на пръстите ѝ — побелели.

Сега и Никос беше до нея.

Силви му махна с ръка да стои настрана, ръката ѝ пърхаше във въздуха като ранена птица.

— Нищо... нищо... — прошепна тя. — Ще се оправя. От храната е. Само съм малко замаяна. Аз... мисля, че е по-добре да си легна. Ще ме извините ли? Не, Никос, ти остани. Рейчъл ще ми помогне до горе.

Рейчъл обхвана с ръка майка си, учудена, стресната дори от слабостта ѝ. Възможно ли е наистина да се е разболяла? „Голкова съм погълната от моите собствени проблеми — помисли си Рейчъл, — можеше дори изобщо да не забележа, че нещо не е наред.“

Представи си за миг, че може да загуби майка си и дъхът ѝ спря като след удар в стомаха. Не можеше да си представи живота без нея, без нежността ѝ, дори и без розовия ѝ поглед върху света, така приятно закътан и старомоден — и така различен от нейния.

На горния етаж, в тишината на спалнята, Рейчъл чуваше само тиктакането на часовника върху високия скрин. Огледа се бавно. Спомни си как като дете минаваше на пръсти през тази стая с нейния пастелен килим и полирани стари мебели, крехки вази и порцеланови кучета, наредени върху масите с тънки крака. Сдържаше движенията си, дори дъха си от страх да не счупи нещо. Сега тя виждаше колко красива беше тази стая. Какво огледало беше тя на майка ѝ, уютна, ведра; остров, отделен от останалия свят.

„Нищо лошо не можеше да се случи в такава стая“, каза си тя.

Рейчъл погледна Силви, слаба и бледа сред чаршафите с дантели. Тя беше намерила малко валиум в шкафчето с лекарства в банята и ѝ беше дала една таблетка. Силви заспиваше.

В меката розова светлина Рейчъл виждаше тъмните, сякаш насинени кръгове под очите на Силви.

Седна внимателно на края на леглото, съсредоточи се върху повдигането на гръдния ѝ кош.

Замисли се е болка за Алма Соседо — колко пъти беше седяла до леглото ѝ. Само че Алма, отслабнала и неузнаваема, никога нямаше да се събуди.

„Майка е добре — каза си тя. — Само е уморена. От работата по къщата на Никос — тичане надолу-нагоре, търсене на точния цвят килими, осигуряване на ореховия паркет. Като дете, обхванато изцяло от възбудата на нещо ново, без ни най-малка представа кога да спре.“

За да бъде спокойна, ще настоява утре да дойде лекарят на майка ѝ и да ѝ направи пълно изследване. Майка ѝ сигурно е отлагала това с години.

Ръката на Силви се подаде изпод завивката. Студените ѝ пръсти конвулсивно стиснаха китката на Рейчъл. Боже мили. Какво...

Клепачите на Силви се повдигнаха, широко разтворените ѝ очи имаха стъклени блясък на сомнамбул.

Сърцето на Рейчъл подскочи.

— Дъщеря ми... — прошепна Силви, гласът ѝ звучеше странно, очите ѝ бяха вторачени с невиждащ поглед в нея. — Къде е дъщеря ми?

— Тук съм, мамо — Рейчъл внимаваше гласът ѝ да звучи бодро, за да прикрие обзелата я паника. Дали майка ѝ беше само загубила ориентация или имаше нещо по-сериозно?

В следващия миг тя сякаш дойде на себе си, очите ѝ се фокусираха.

— Рейчъл — тя се усмихна и в усмивката ѝ имаше дълбока тъга. Пред Рейчъл сякаш се повдигна воал, който разкри напълно душата на майка ѝ. — Искам да знаеш... Никога не съм съжалявала — Силви млъкна, очите ѝ се затвориха.

— Да съжаляваш за какво, мамо?

Последва продължителна тишина и Рейчъл си помисли, че майка ѝ най-сетне беше заспала. Тя изпиташе някакво странно чувство (сравнимо само с тръпките, които я полазваха по тила, когато вървеше по тъмна уличка или чуваше стъпки зад себе си), че каквото и да кажеше майка ѝ, за нея би било по-добре да не го чува.

Клепачите на Силви потрепнаха и се отвориха отново.

— За тебе — каза тя тихо. — Никога не съм съжалявала за тебе.

Рейчъл почувства страшно облекчение. Не е изповед, а нещо, което тя винаги е знаела.

— О, мамо, мислиш ли, че не знам това? Не бих могла да искам по-любяща майка.

Устните на Силви леко се разтеглиха в ъглите нагоре в призрачна усмивка.

— О, мило мое бебе...

Силви отпусна клепачи и като че ли се унесе. След няколко минути Рейчъл дочу дълбоко, равномерно дишане. Майка ѝ беше заспала.

Наведе се и я целуна по бузата. Хладна кожа като коприна, сладък аромат на пудра. Почака още няколко минути, за да се увери, че майка и наистина е заспала дълбоко.

Но в момента, в който Рейчъл бавно се надигаше от леглото, за да си тръгне, чу Силви да шепне нещо в съня си. Рейчъл се вцепени.

После си каза бързо: „Въобразих ли си това, което току-що чух. И аз самата съм много уморена. Уморена от усилието да държа главата си над водата, уморена от заплахите на Дейвид и от отчуждаването на Брайън. Разбира се, че си го въобразих. Или може би тя просто си промърмори нещо за някое от цветята си.“

От къде на къде мами ще вика Роуз?

Рейчъл се изгуби. Беше наистина смешно. Тя, нюйоркчанина по рождение, загубена в самия център! Хвърли поглед на часовника см. По дяволите, ще закъснее...

Забърза обратно в подобния на пещера тунел, който се оказа още една сляпа уличка. Когато зави обаче, тя го видя „Ойстър бар“. Въздъхна с облекчение, докато си пробиваше път през вратата.

Огледа бързо оживения бар и забеляза някой, който смътно и напомняше Мейсън. Бързо се провря между келнерите, които профучаваха край нея с големи подноси, отрупани със стрили и миди. Отвън улиците издишваха горещия като в пещ въздух, а тук долу, в тази по-голяма зала от проблясващо дърво и месинг, беше блажено хладно. Разнасяше се приятна миризма на риба като в истинска морска пещера.

Приближи се усмихната. Да, Мейсън беше и погледни го само! Опашката и сандалите бяха изчезнали. Къдравата му кестенява коса беше прилично подрязана, въпреки че бакенбардите му бяха малко дълги. Носеше добре изгладено сако и вратовръзка. Изискване на „Дегъл Кид“ или му беше омръзнало да бъде хипи? Толкова време беше изминало. Бяха разменили няколко честитки за празници и по някоя пощенска картичка от време на време. Разделяха ги много години.

Улови погледна на Мейсън и той и махна с ръка.

Стигна до него и бързо се наведе да го целуне, преди да се настани в стола.

— Мейсън! Радвам се да те видя! Извинявай за закъснението. Таксито ми заседна зад двоен фургон и се наложи да вървя пеш. А после можеш ли да си представиш? Загубих се тук, на детелината! — и

дватамата се разсмяха, тя се облегна назад и погледна лицето му. Беше отслабнало, от ъглите на веселите му кафяви очи излизаха като лъчи тънки бръчици. — Господи! Не сме се виждали от години! Изглеждаш чудесно. Но какво стапа с косата ти?

— Поднесена беше в жертва на Великия бог на капитала — Мейсън въздъхна престорено. Навремето е имало стена на Уол Сгримт срещу нападения на индианците. Е прибрах се обратно във форта, за да отбягвам ездачите на корпорациите.

— Какво стана с „Потиснатите и Справедливостта“?

Той сви рамене, разпусна сгъната си вратовръзка и се облегна назад.

— Нищо драматично... Чисто и просто започнах да гледам реално на нещата, както се казва. Открих, че по-голямата част от хората, на които се опитвах да помогна, не ме харесваха, а и аз не бях особено луд по тях. Едно момче изрази това доста красноречиво... Онзи деветнадесетгодишен нарушител хванат за втори път влизане с взлом. Та той ми каза извини ме, но тези бяха точните му думи: „Ти не правиш това за мен, правиш го за себе си. Така че можеш да се прибереш вкъщи и да си изядеш ваниловия сладолед.“

Мейсън вдигна чашата.

— О, Мейсън, знам — Рейчъл не можеше да не се разсмее. Точно така е и при мен понякога... в клиниката.

— Но ти държиш за нея — Мейсън вдигна чашата си в жест на признание. — Винаги си била дяволски упорита. Какво ще кажеш за едно питие?

— Да, но аз ще платя. Не забравяй, аз те поканих — поръча кампари и сода. Чувстваше се отпусната и спокойна, по-добре, отколкото през последните дни. — А семейството ти... как е потомството?

— О, трябва да видиш Шан... привърза се към онези риби, наподобяващи змиорки... Сега е влюбена в тях, не я стряска дори преливацият септичен резервоар. А децата — о, те са навсякъде — за тях животът е все още безкраен празник. Скоро си взехме един от онези надуваеми пластмасови басейни, сложихме го на поляната зад къщата: сега и трите се плискат в него по цели дни. Взехме им и куче — златисто, ловджийско куче на име Дрейк — оказа се, че и то обича водата.

Рейчъл не можеше да не се усмихне, като си представи Мейсън — същият този Мейсън, който я блъскаше в басейна на родителите си като дете — сега вече мъж в разцвета си, да изнася боклук, да коси ливадата, да кара децата си в детската градина. И същевременно почувства пробождане от завист. Три деца... не беше честно. Не би ли могъл Господ да ѝ даде поне едно?

Мейсън наведе очи, вгледа се в чинията си.

— Рейчъл, чух... за процеса срещу теб. Исусе, какъв мръсен удар.

Келнерът донесе поръчката ѝ и тя беше благодарна, че можеше да си разреши да се разсее. Удължи максимално времето, нужно за изстискване на парчето лимон. Отпи от питието. Вкусът му беше като на вода за промиване на уста. Тези дни всичко беше безвкусно, дори и противните цигари, които беше започнала отново да пуши. Чу тътнежът на преминаващите влакове и ѝ се стори, че вибрират в стомаха ѝ.

Имаше чувството, че се намира на опънато въже, от което може да падне всеки миг. Най-лесното нещо беше точно сега да излее насъбраното, да се разтовари за сметка на Мейсън. Но тя се закле в себе си, че няма да го направи.

Сви рамене.

— В сравнение с другите специалности гинекологията се слави с най-висок процент процеси за професионална небрежност.

— По дяволите, бих желал да направя нещо за теб, Рейч. Но фирмата, за която работя сега... толкова сме тясно специализирани, че не знаем нищо за този вид дела. Но бих могъл да препоръчам някого, ако не си сигурна в адвокатата си. Кой е адвокатът ти?

— Роуз Сантини. От фирмата „Стендал и Купър“.

— Сантини... Сантини — да, четох нещо за нея в „Ло Ревю“. Трябваше да се казва Хасиди, не Сантини. Чула ли си за делото ѝ с евреите хасиди?

— Не, не съм.

— Защищавала един еврейин хасиди, обвинен в нападение. Тя осигурява цял автобус хасиди — черни бради, черни палта — Сантини иска от ищеца да посочи нейния клиент — ищецът разбира се прави грешка и Сантини постига отхвърляне на иска.

Рейчъл почувства, че духът ѝ се повдига. Не че нейното дело би могло да се реши с такава лекота, но си представи как Роуз успява с някакъв подобен ефектен трик. Роуз беше дяволски умна и не се страхуваше от рискове.

Но Роуз би могла и да я унищожи.

В някакъв тъмен ъгъл вътре в нея зашептя глас: „А това не би ли било удобно за Роуз? Ако тя каже на Брайън всичко за Дейвид, не беше ли естествено той да се обърне към най-отдавнашната си, най-скъпа приятелка за съвет, дори за утеха? Колко съвършено и удобно.“

И все пак, необяснимо защо Рейчъл вярваше на Роуз. Близкият контакт с нея в последно време ѝ беше разкрил навярно какво е харесвал Брайън в Роуз; уязвимостта ѝ под тази нейна огнена енергичност на духа, топлотата и нежността ѝ.

— Тя е добра адвокатка — каза Рейчъл. — И аз я харесвам — всичко това беше самата истина, независимо от страховете ѝ и от ревността. — Имам обаче един проблем. Тя е бившата приятелка на Брайън. Малък свят, нали?

Мейсън подсвирна и мълчаливо поклати глава.

— Виж ти. Мислиш ли, че все още не е изстинала към него?

— Може би не — тя сви рамене, прилоша и леко и ѝ се прииска да сменят темата.

— Не знам, но ако отнякъде се появи бившият приятел на Шан, мисля, че ще направя всичко възможно, за да го отпратя през девет земи в десета.

— Мислех, че вие и двамата не сте хора със силно чувство за собственост един спрямо друг.

— О, да, голяма заблуда беше, че сме толкова хладнокръвни по тези въпроси. Докато два месеца след женитбата ни не разбрах, че Шан и Буз се бяха къпали голи в изкуственото езеро в мое отсъствие (бях в града да взема някои неща). Тя се закле, че всичко е било напълно невинно, повярвах ѝ, но бях побеснял — той се изкикоти на себе см. — А сега погледни ме само: господин Маилууд Драйн. Започвам все повече и повече да приличам на баща си.

— Как са родителите ти? Чух, че са при тебе.

— Само за две седмици. После се връщат на Палм Бийч. Сега живеят там през цялата година. Продадоха къщата в Харизън. Когато татко реши да се оттегли от активна дейност. Сега играе голф всеки

ден, а мама си прекарва времето в игра на бридж и организиране на представления с благотворителна цел. И двамата имат чудесен тен. Ние с Шан често летим с децата при тях. Нашият двегодишен Дилън е истински шок за татко, луд е за грах, спанак, брюкселско зеле. Това дете яде всичко, което „Гоулд Стар“ замразява — Мейсън клатеше осъдително глава, но Рейчъл можеше да види гордостта и обичта, изписана на лицето му. — А как е майка ти? Как се справя?

— Добре е. Има си любовник.

Веждите на Мейсън се вдигнаха нагоре.

— Така ли? Това е прекрасно. Има ли сериозни намерения или само си прекарва времето?

— Не знам. Изглежда доста сериозно, но майка ми не споменава нищо за женитба. Откакто татко почина тя много се промени. Не е така нервна и е по-щастлива поне така ми изглежда на мен. И няма да повярваш тя пое банката в ръцете си. Майка ми Големият шеф! Просто на човек му е нужно време да свикне с това. Мейсън, как ти се струва нашите родители ли са се променили или ние?

— Струва ми се, че всички се променяме. Но чуй, ето ти една страхотна мисъл: ти и аз сме горе-долу на същата възраст сега, на която бяха родителите ни, кога го двамата с теб се блъскахме един друг в басейна.

— Господи, толкова отдавна ли беше?

— Да — той се изсмя кратко и доизпи остатъка от питието. — Знаеш ли, дори ми харесва да шофирам комбито си.

Рейчъл хвана ръката му изпълнена със странна нежност. Имаше нужда от приятел, а той беше най-отдавнашният.

— Мейсън. Страх ме е. От процеса. От старостта. От... о, от толкова много неща.

Мейсън стисна ръката ѝ.

— Присъединявам се към твоя клуб, детенце. Като се погледна в огледалото някой ден, кого мислиш, че виждам? Слушай, в деня, в който престана да вземам поне няколко рго вопо дела и си купя апартамент във Флорида, застреляй ме нали ще го направиш?

— Ще направя нещо по-добро — каза Рейчъл и се засмя. — Ще те наема в клиниката ми. Защитата на наркомани ще ти изглежда като лек ветреца само след две седмици.

Мейсън се усмихна.

— Съгласен съм.

До масата им се изправи келнерът, готов да приеме поръчката им, и Рейчъл изведнъж почувства вълчи апетит. И така, животът продължава. И ако океанът се разбунтува твърде много добре, просто ще ѝ се наложи да плува с по-големи усилия, това е всичко.

— Стриди — каза тя на келнера. — Най-голямата порция, която имате.

ГЛАВА 33

Макс влезе през двойната врата в задната част на съдебната зала, когато чиновникът проверяваше броя на съдебните заседатели.

Залата беше претъпкана, дългите дъбови пейки бяха запълнени. Отстрани също имаше хора, облеgnати на покритите с ламперия стени, в дъното няколко души се блъскаха напред, за да могат да виждат по-добре. „По дяволите тези идиоти, репортерите!“, помисли си Макс. Още вчера делото изпълни третата страница на „Поуст“:

„ЛЕКАРКА В НАЧАЛОТО НА КАРИЕРАТА СИ ОБВИНЕНА ЗА ТРАГЕДИЯТА НА МЛАДА
МАЙКА.“

Имаше снимка на Алма, просната в безсъзнание, заобиколена с животоспасяваща апаратура, а до нея — бебето ѝ. Делото „Соседо срещу Розентал“ се превръщаше в цирк. „Тази тълпа мислеше Макс, прилича на глутница хиени, надушили останките от изоставен труп.“

Роуз скоро ще бъде в центъра на вниманието. Длъжна е да се представи добре, иначе пресата ще я разкъса на парчета. Но защо всъщност се вълнува толкова много? Роуз е добър адвокат. Но такъв беше и Сал Де Фашю, независимо от мазното му позъорство. Макс го наблюдаваше как крачи напред-назад в предната част на залата подобно на превъзбуден актьор, как се усмихва на тълпата, като че ли всички течи хора си бяха купили билети с единствената цел да видят точно него. Като се взря през тълпата, Макс можа да види Роуз тя прехвърляше документи от чантата си на масата на ответника. Беше в костюм, който той никога по-рано не беше виждал, кобалтово синьо със семпла блуза в цвят на слонова кост, отворена на врата ѝ. Точно в този момент тя се наведе, за да вдигне изплъзналите се на пода листа, тъмните ѝ коси се спуснаха напред като внезапно разтворено ветрило и засенчиха лицето ѝ; перлите, които ѝ беше подарил, се залюляха напред и за част от мига събраха светлината в себе си, за да я пръснат

щедро обратно назад. Сърцето му бавно се обърна на деветдесет градуса.

Замисли се за разговора с Гари Енфийлд от Лос Анжелис, който му се беше обадил по телефона миналата седмица. Гари му каза за сложната сърдечна операция на Брус Оулдсън, която беше принудила Брус да се пенсионира преждевременно, а после пусна и бомбата си: предложи на Макс да отиде в Лос Анжелис и да поеме юридическия отдел в „Сенчъри Сити“.

Макс му беше отвърнал със замаяна глава, че ще обмисли предложението му, което и правеше.

Сега, като гледаше Роуз, той я питаше мислено: „Как бих могъл да те напусна? Как бих могъл да се откажа дори само и от тази част от тебе, която имам!“

Първо и преди всичко не можеше да понесе мисълта за раздяла с Мънки. Но — каква ирония! — самата Мънки разреши този проблем.

— Спокойно, татенце — беше казала тя, когато ѝ съобщи новината в ресторанта на Румпелмайер. Обърна лъжичката и облиза топчица сладолед от обратната ѝ страна. — Бих могла да прекарвам ваканциите си при тебе. Уау! Калифорния. Синди казва, че момчетата там са голяма работа. Ще вземем ли къща близо до плажа?

Така беше решен проблемът. Мънки, в тесни дънки и спортна блузка, бърбореше за момчета и напомняше на Макс, че само след няколко години ще стане на осемнадесет — достатъчно възрастна, за да живее, където си иска. Би могла да реши да отиде в някой колеж близо до него.

Но при Роуз нямаше летни ваканции, нито втори шанс. Дори и като я гледаше сега, той се чувстваше безпомощно привлечен към нея. Докато все още имаше някакъв шанс с Роуз, как би могъл да си тръгне от нея?

Четири месеца изминаха, откакто се премести като наемател в Бийкмън Плейс. Четири месеца в празния апартамент. Четири месеца на фантазиране всяка сутрин, докато се спъва полузаспал към банята, че щом влезе, ще види чорапите на Роуз да съхнат на тръбата на душа. И мечтите всяка вечер, докато отключваше входната врата, че тя ще го чака във всекидневната, за да увисне на врата му и със смях да му разкаже нещо смешно, което ѝ се е случило на път към къщи. Внезапно го заяде тъпа болка.

Други жени? Спомни си последния път, беше преди няколко седмици — симпатичната дребна блондинка, която работеше в „Лойър Асошиейшън“ на Вези Стрийт. Пълна катастрофа. Не можа да се възбуди достатъчно. Накрая, вероятно от съжаление, тя го беше поела в устата си. А после, докато се измиваше от него в банята, той беше плакал, отвратен от себе си, болен от копнеж по Роуз.

„Хайде, спри това! — заповяда си той. — Ти си вече голямо момче.“

Насили се да се съсредоточи и отправи поглед към клиентката на Роуз. Лекарката държеше тялото си много изправено, ръцете ѝ бяха скръстени отпред. Спуснатата до кръста ѝ карамелено кестенява коса беше придържана назад с два кокалени гребена, изработени от костенурка — по един от всяка страна. Беше облечена в добре скроен костюм от пясъчножълт лен и копринена блуза в прасковен цвят. Без грим — с изключение на най-бледия нюанс розово червило. Изглеждаше изплашена, независимо от твърдата линия на брадичката и стоманената решителност в очите.

Първи минус, помисли си Макс с нарастваща тревога. Тези съдебни заседатели биха искали Маркър Уелби, някого, на когото да могат да се доверят без колебание, ако в този момент там, в ложата на съдебните заседатели, някой случайно получи пристъп на сърдечна недостатъчност. А не дребничко момиченце, което едва изглежда на достатъчно години, за да се приеме, че е завършило медицинския факултет.

На масата на ищеца седеше жена, навярно майката на Алма Соседо. Около четиридесетте, с евтина рокля на цветя, така силно опъната на пълния ѝ гръб, че се очертаваше браздата от стегнатите презрамки на сутиена и. Ръцете ѝ нервно огъваха и разгъваха орфаните дръжки на огромна черна ръчна чанта, кацнала в скута ѝ.

Втори минус, простена вътрешно Макс.

С висок монотонен глас чиновникът обяви.

— Започва заседанието на съда. Продължава делото „Соседо срещу Розентал“.

Съдебните заседатели влязоха един след друг в ложата.

— В протокола да се отбележи, че на заседанието присъстват всички съдебни заседатели, както и всички адвокати.

Обичайният шум постепенно замря. Чуваха се само отделни стъпки в коридора и тихото съскане на старомодните парни радиатори.

— Добро утро, дами и господа — поздрави съдия Уайнтрауб от мястото си. Светъл мъж с малко дълги зъби. Почти напълно плешив. Слабо сърне. Предстоеше му пенсиониране. — Господин Ди Фацио?

Ди Фацио, който седеше до клиентката си, бързо стана на крака — като някаква марионетка, помисли си Макс.

— Ваше Благородие — пропя Ди Фацио с глас, с който се чувстваше, макар и слабо диалектът на Бронкс. — Бих желал да извикам свидетеля, доктор Дейвид Слоун.

Макс последва общия вторачен поглед на съдебната зала и видя, че от първите банки се надига висок, привлекателен мъж, който се отправи към свидетелското място. Носеше елегантен, ушит по мярка тъмносин костюм на райета — скроен в новия стил — и широка вратовръзка. Бакенбардите му бяха дълги, разширени в модерен клин, но много добре подстригани. Изглеждаше внушителен и представителен; точно типът доктор, който човек би си пожелал при сърдечна недостатъчност... или като свидетел в процес за професионална небрежност. Ако, разбира се, е на твоя страна.

— Добро утро, доктор Слоун — Ди Фацио излъчваше изключително добро настроение. Като че ли вън не беше тридесет градуса по Фаренхайт и не валеше като из ведро. Най-лошият ноември, който Макс можеше да си спомни от години насам.

— Добро утро — любезно върна топката Слоун.

— Докторе, вие притежавате разрешително да практикувате медицина в Ню Йорк, нали?

— Да.

— Бихте ли посочил къде сте получили медицинското си образование?

— Посещавах и завърших Принстън, направих дипломна работа по микробиология в „Джон Хопкинс“, след което следвах медицина в Калъмбня в колежа за лекари хирурзи. Специализирах в „Шепърд“ в Бруклин и там бях избран за шеф на специализантите по акушерство и гинекология.

Ди Фацио се наведе към него с ръка в джоба, сякаш той и Слоун бяха двама добри приятели, които си приказват през оградата на задния двор.

— Член ли сте на някои специализирани дружества?

— Да, притежавам диплом от Американския колеж на хирурзите, член съм на Американския съюз на акушергинеколозите, като и на Международния съвет на хирурзите, на Нюйоркското дружество на гинеколозите.

„Твърде самодоволен. Съдебните заседатели ще се заядат с това“, мислеше си Макс.

— Свързан ли сте сега с болница в района на Ню Йорк?

— Да. Главен лекар съм на отделението по акушерство и гинекология в „Сейнт Бартоломео“.

— Откога заемате тази длъжност?

— От шест месеца. Преди това работех в Презвитерианската болница.

— Спомняте ли си пациентката, приета в „Сейнт Бартоломео“ на петнадесети юли тази година, млада жена на име Алма Соседо?

— Да. Много добре — той леко се намръщи.

— Вчера чухме свидетелските показания на г-жа Дюпре, дежурната медицинска сестра през нощта, в която е била приета госпожица Соседо — Ди Фацио отплува, без да бърза до масата си и измъкна някакъв документ от отворената си чанта. — Бих желал да ви дам болничния картон на Алма, започнат от госпожа Дюпре, който е вещественно доказателство номер 2 на ищеца, представено в съда. Виждал ли сте го преди, доктор Слоун?

— Да, разбира се — той то прегледа и го върна на адвоката. Всяко негово движение или жест изглеждаха отрететирани. — Мои са бележките в края на първа страница. Прегледах госпожица Соседо вечерта на шестнадесети юли.

— Можете ли да ни кажете какво установихте при направения й преглед.

Дейвид Слоун си даде вид, че мисли: главата му леко наведена, дългите му грациозни ръце — склучени отпред, почти като за молитва.

Когато накрая вдигна глава, зелените му очи бяха разтревожени, но ясни и въздействието върху публиката беше мигновено. Надигна се шепот, тела се наклониха напред в очакване. Най-сетне, след три дни сухи свидетелски показания, ще си получат и своята серийна мелодрама.

— Госпожица Соседо — каза той накрая — беше в осмия месец от бременността си. Установих, че има високо кръвно налягане с тревожни признаци за задържане на телесните течности, което е силно токсично.

— По ваше мнение състоянието ѝ беше ли рисковано?

— Повишаването на кръвното налягане не е нещо необичайно в последните месеци на бременността. Ако се остави без лечение обаче, то може да доведе до опасни усложнения — както за майката, така и за детето.

— Предписахте ли нещо на пациентката?

— Не.

— О! Можете ли да ни кажете защо, докторе?

— Тя не беше моя пациентка. Лекуващият лекар в този случай беше доктор Розентал — Дейвид отправи студения си поглед към Рейчъл.

Макс би могъл да се закълне, че дори от това разстояние той забеляза, че тя потръпна. Цветът изтече от лицето ѝ, кожата под големите ѝ сини очи като че ли придоби слаб виолетов оттенък.

Погледна Роуз. Тя седеше изправена, брадичката ѝ — вдигната, раменете — изтеглени назад, готова за битка. Дръж се, Роуз!

Ди Фацио се хилеше. Ясно беше, че е човек, който не е свикнал да се усмихва — дебелиите му устни само се разтеглиха, но не се разтвориха, за да не открият лошите му зъби.

— Но вие имахте мнение относно лечението на госпожица Соседо, нали?

— Да.

— И какво беше вашето мнение по това време, докторе? Съгласихте ли се с диагнозата на доктор Розентал по този случай?

— Не. Не се съгласих. Нито тогава, нито сега.

Макс забеляза, че тялото на Рейчъл трепна слабо, сякаш я беше ударил през лицето. Тя се обърна към Роуз, като клатеше глава — „не“.

— О? А споделихте ли това мнение с нея тогава?

— Да. Всъщност ние доста дискутирахме случая. Препоръчах ѝ да направи веднага Цезарово сечение. Чувствах, че рискът от преждевременното раждане на детето отстъпва пред още по-големия риск за майката. Спомням си напълно ясно: предупредих доктор

Розентал, че госпожица Соседо е заплашена от емболия... или нещо още по-лошо.

Макс погледна съдебните заседатели. Това беше нещо ново. Нещо унищожително. Последва момент на затишие, подчертано само от няколко сухи покашляния и съскането на радиаторите.

Рейчъл като че ли се залюля леко на стола си, сякаш беше пред припадък, а мъжът, който стоеше непосредствено зад нея, бързо се изправи и я приближи. Мъж в спортно сако от вълнен щрайхгарен плат с допълнителни парчета кожа на лактите. Висок, ъгловат, с някак свободно прикачени крайници, той като че ли не стъпваше, а се разгъваше. Макс си помисли за младия Гари Купър.

И в този миг го позна. Същото лице, което беше виждал по списанията, на телевизионния екран, а по-късно и на обложката на книгата му. И, разбира се, на приема на Рупърт Еверест в Лондон. Нима беше възможно да не познае Брайън Маккланакън?

Мъжът, в който беше влюбена Роуз...

Усети, че не му достига дъх. Имаше нужда да седне.

Разбра, че каквито и да са чувствата на Брайън към Роуз, те не могат да повлияят на съдбата му. Ни най-малко. Роуз обичаше този мъж. И едва ли имаше значение, че той не иска — или не може — да отговори на любовта ѝ.

Брайън също изглеждаше като разкъсан; ръката му беше около раменете на жена му, но очите му бяха обърнати към Роуз с настоятелна молба.

„Време е да се махаш“, каза си Макс с чувството, че е внезапно остарял...

В Калифорния поне ще има слънце.

Погледна часовника си. Бяха изминали петнадесет минути. Трябваше да бърза. „Късмет, Роуз. Късмет и — сбогом“, пожела ѝ той мълчаливо и се измъкна в коридора. Струваше му се, че е стигнал до края на едно дълго пътуване и сега изпитваше облекчение, че най-сетне може да вдигне крака и да си отдъхне, но в същото време и безкрайна тъга, че всичко беше свършило.

ГЛАВА 34

— Той лъже — каза Рейчъл.

Роуз я наблюдаваше как пали цигара и се отпуска на стола. Изглеждаше сива от изтощение и много напрегната: като че ли и най-слабото докосване можеше да я разбие на парченца. Бяха в стаята на съдия-изпълнителя. Съдията беше обявил час и половина прекъсване.

Роуз крачеше напред-назад побесняла, но внезапно спря и изгледа гневно Рейчъл.

— Кой от двамата ви лъже — ти или той?

„Каква проклета идиотка съм — проклинаше се тя. — Да повярвам, че ми е казала всичко. Нарочно е скрила този разговор със Слоун. Господ знае какво още крие.“

Рейчъл сви рамене.

— Има ли значение?

Роуз удари с юмрук по масата и събори една празна пластмасова чаша за кафе, от металния пепелник се разпиляха зацапани с червило фасове. Рейчъл едва забележимо трепна.

— Дяволски си права има значение! Не само твоят задник е на предната линия. Представи си само как се чувствах, докато седях там и слушах наемната пушка на Ди Фацио да ме информира за това, което моята клиентка би трябвало да ми каже. Ти нарочно ме държа на тъмно!

Рейчъл седеше, без да реагира, вторачена в снимката на президента Форд, окачена на отсрещната стена. Димът от цигарата и се издигаше в удължена въпросителна. Роуз се чувстваше безпомощна и обезсърчена. Щеше да се чувства по-добре, ако Рейчъл и беше изкрещяла в отговор. Но тази странна нейна апатия, как да се бори срещу нея? Исусе, какво ѝ стана.

Роуз прехвърли в главата си последните няколко месеца, дългите обсъждания в канцеларията ѝ, безкрайните им телефонни разговори, безбройните кафета, които бяха изпили. И през цялото това време Рейчъл с нейната събрана като юмрук енергия, с нейния гняв, осигуряваш гориво и за двете. Макар и неохотно, Роуз беше започнала

да се възхищава от тази жена, която считаше за свой враг. Беше се захванала с този случай единствено заради Брайън. Но сега тя вече искаше да помогне на Рейчъл заради самата нея.

Седна срещу Рейчъл, сега беше по-спокойна. Ще накара Рейчъл да говори, да ѝ каже всичко за този подлец Слоун, ще я накара да говори и заради себе си, и заради нея.

Роуз пое дълбоко дъх.

— Добре. Да приемем, че той лъже. Защо? Къде е личният му интерес в цялата тази история?

— Не знам — гласът на Рейчъл, равен и мъртъв приличаше на съобщение от телефонен секретар.

Но едно трепване на клепачите я издаде. „Лъже“, помисли си Роуз.

Роуз се наведе напред с длани, плътно опрени на масата.

— Добре. Нека да опитаме по друг начин. Защо не ми даде твоята версия? Дискутирали ли сте случая Алма Соседо с доктор Слоун?

— Да.

— Той направи ли препоръки?

— Да.

— Какви?

— Посъветва ме да изчакам. Каза, че ако предизвикам преждевременно раждане, вероятно ще има по-голям риск — тя натисна фаса си в пепелника с рязък, нетърпелив жест. — Не споменах за това, защото не ми изглеждаше свързано с делото.

— Мислиш ли, че прикрива себе си? — запита Роуз. — Затова ли лъже... за да прикрие собствения си задник?

Но самата Роуз не мислеше така. Слоун беше твърде спокоен. Поведението му беше преднамерено и добре обмислено.

— Може би. Откъде да знам? Виж какво, това има ли значение?

— Мисля, че има.

Рейчъл се обърна много бавно. Извиваше глава към Роуз с бавните, внимателни движения на инвалид. Сините ѝ очи неволно се присвиха, за да се предпази от дима на незагасения ѝ фас.

„Сега мога да разбера защо Брайън се е влюбил в нея — помисли си Роуз. — Тя е упорита като него. Обзалагам се, че се е борила бясно за живота му във Виетнам.“

— Дейвид Слоун би желал да ме види изкормена и нарязана на части — каза Рейчъл. — Ето защо.

— Някаква особена причина?

Рейчъл мълчеше.

Пареща безпомощност бликна в Роуз и преля навън.

— Хиляди дяволи! Какъв точно вид игра играеш тук? Как си мислиш ще изглеждам отстрани, когато се върнем в залата и ме направи на глупачка, докато го разпитвам?

— Това е, което истински те интересува, нали? — каза Рейчъл, гласът ѝ се повишаваше. — Репутацията ти, как ти ще изглеждаш. Какво значение имам аз? — очите ѝ блестяха от гняв. — Не съм изненадана. Знаех в какво се набутвам. И може би затова се съгласих да те наема. Уморена от тайни, това съм аз. Уморена от болката в тъмното. Предполагам, че може би всичко това е заради Брайън.

— Предполагам, че е така — призна тихо Роуз с чувство за странно извисяване. Може би сега всичко ще излезе наяве. Не беше ли точно това, към което и двете се стремяха от самото начало? — Винаги съм искала да узная защо той се ожени за теб вместо за мен. Защо престана да ме обича.

— Сигурна ли си в това? — устата на Рейчъл се изкриви надолу в горчива усмивка.

— Направих всичко, което можах по това дело — каза Роуз. — Искам да знаеш това. Каквото и да съм чувствала към теб, аз дадох най-доброто от себе си.

— Знам. Но сега ми кажи само едно нещо. Все още ли си влюбена в Брайън.

Хубаво. Най-сетне беше я попитала. Роуз почувства как част от горчивината, която я разяждаше като бавно действаща отрова през всичките тези години, изтече от нея.

— Да — каза тя.

Рейчъл премигна и тихо каза.

— Предполагам. Добре тогава. Беше почтена с мен. Ще ти разкажа за Дейвид Слоун. По-добре е наистина да знаеш. Сега разбирам, че тук има някакъв вид справедливост. Защото ако не бях излъгала, той може би щеше да се ожени за теб.

— Не разбирам.

На Роуз ѝ се стори, че стаята внезапно се накланя. Мили Боже, какво говори тя?

Рейчъл изглеждаше спокойна, но очите ѝ излъчваха такава интензивна светлина, че погледнеше ли в тях, изпитваше болка. На Роуз леко ѝ прилоша и тя потрепери.

— Ще разбереш — отново тихо каза Рейчъл. — Когато ти обясня. Когато ти разкажа как Дейвид Слоун и аз убихме детето си.

* * *

Видя, че Брайън я чакаше. Роуз го забеляза в дъното на бара, където се закачаха палтата. Барът беше претъпкан, потънал в облаци дим. Някъде отзад се носеше кадифеното стенание на саксофон. Махна му с ръка, но той не я видя. Гледаше с неподвижен поглед в пространството, на масата пред него стоеше почти празна чаша бира.

Тя се промъкна край шумната редица от посетители, натрупани на бара. Гъстата, кисела миризма на бира се носеше като мъгла из въздуха. Лицата, отразени в дългото огледало над тезгяха, проблясваха в задимения въздух.

Чувстваше се виновна, почти като престъпница, сякаш всички знаеха и я гледаха вторачено с обвинение в очите. А ако се окаже, че Брайън всъщност не я иска? Всяка стъпка предизвикваше горещи, назъбени като начупени стъкла вълни. Сърцето и гърмеше, заглушавайки шума в бара.

Роуз отметна глава назад, стисна зъби и си напомни: „Ще взема само това, което е мое, което винаги е било мое. Брайън ми принадлежи.“

Толкова е близо сега до него. След толкова дълго чакане.

Почти в обсега на ръцете ѝ.

Това беше мигът, който беше очаквала, за който се беше молила, за който беше мечтала в продължение на седем дълги години. Сега мигът беше настъпил.

„Ще бъдем заедно — мислеше тя, — както бяхме решили тогава. Ще си купим къща в някой отдалечен квартал, може би на Лонг Айлънд или в Уестчестър. Знам от какво има нужда той — от съпруга, която да го постави пред всичко друго и пред всеки друг. А после, след

година или две, ще си родим бебе. Бебето на Брайън. Аз мога да му го дам.“

Задименият бар, мушамата ѝ против дъжд, а сега и мелодичните звуци от пиано, присъединили се към саксофона, ѝ напомниха за любимия ѝ филм „Казабланка“. (С изключение на края му тя винаги беше мразила онази част, когато Боги се отдалечава в мъглата и изоставя Ингрид зад себе си. И винаги беше копняла страстно Боги да притисне Бергман в прегръдките си и да ѝ каже, че нищо друго няма значение, освен това да бъдат заедно.)

Сега тя ще пренапише отново този край, ще го направи така, както тя иска.

Роуз се съблече и седна срещу Брайън. Гърлото ѝ беше стегнато от чувствата, които се блъскаха в нея. В един момент се уплаши, че няма да може да говори.

Брайън вдигна очи.

— Страхувах се, че няма да дойдеш.

Той изглеждаше изненадан.

— Казах ти, че ще дойда — усмихна се Роуз.

— Ще пиеш ли нещо? Бира? Това е, за съжаление, единственото, което предлагат. Избрах това място само защото е близо.

— Няма значение — Роуз почувства леко бодване от нетърпение. Нима наистина мисли, че я е грижа къде са? — Не искам нищо за пиене.

Той сви рамене и наведнъж изгълта остатъка от бирата си. Когато отметна назад глава, тя видя дългия му леко обрасъл врат. Искаше ѝ се да го докосне, да го държи в ръцете си, да го обсипе с целувки. Колко тъжен само изглеждаше, остарял от последния път, когато се бяха видели. Бръчици се пръскаха като ветрило от ъглите на устата му.

— Брайън — тя протегна ръка, почувства как дългите му пръсти се обвиха около нейните, топли и леко влажни.

Как ще реагираш, когато ти кажа? Когато ти кажа, че тази твоя жена те е лъгала през всичките тези години? Че никога няма да даде живот на твое дете? Ще дойдеш ли при мен тогава?

— Радвам се, че си тук — завърши тя. — Искам да говоря с теб... За Рейчъл.

Раменете на Брайън се отпуснаха и светлината като че ли изчезна от очите му.

— Нима ти знаеш.

— Какво?

Той замълча за момент.

— Тя ме напусна.

Дива радост изпълни Роуз, сякаш я дари с крила. Брайън беше свободен. Свободен. Всичко се оказа толкова лесно. Рейчъл беше намерила разрешението за всички тях.

— Напусна ли те? Каза ли ти защо?

— Не беше нужно. Това започна отдавна. Ние... — адамовата му ябълка конвулсивно се движеше нагоре-надолу, в очите му имаше сълзи. — Виж какво, не искам да те натоварвам с всичко това. То няма нищо общо с делото. Започна преди известно време... Не знам кога, нито мога да ти кажа как. Господи, бих искал да знам.

Безнадеждното отчаяние, което се четеше на лицето му, върна Роуз обратно на земята.

Имаше чувството, че потъва. Това е шок за него, затова е разтревожен, успокояваше се тя. Ще го преодолее. Някой ден ще се обърне назад и ще разбере всичко...

Особено след като му каже истината за Рейчъл.

— Брайън, има нещо, което трябва да знаеш... — започна Роуз, обхваната от внезапно чувство на несигурност.

В този миг си спомни вътрешната сила и храброст на Рейчъл. Ако тя беше плакала и стенала, ако беше потънала в самосъжаление, сега щеше да ѝ е по-лесно да говори с Брайън. Но единственото, за което Рейчъл помоли тогава, беше да я изслуша, без да я съди. С онези свои сякаш оголени, горящи очи, тя беше поискала разбиране, а не прошка.

Роуз започна да се дразни от себе си: „Каж ми сега. Това е твоят шанс. Във всеки случай тяхното семейство е разрушено. Нямах нищо общо с това. Вземи това, което си беше твое поначало.“

Но разбра, че Брайън дори не осъзнаваше къде се намира и защо е тук. Той отново се беше вторачил пред себе си, далеч от нея и от всичко, което го заобикаляше. Искаше ѝ се да го грабне за яката, да го разтресе, да го накара да я види, да бъде с нея.

После се отпусна назад, леко шокирана от себе си. Беше си представяла барабанен салют и цигулки, зашеметяващи светкавици, великолепни фойерверки. А ето ги тук, в претъпкан бар на Трето

авеню... пият бира... всеки потънал в своите собствени мисли. Брайън търсеше утеха. Тя търсеше обещания за любов.

„Ние сме като... — болеше я дори да си го помисли — ... като непознати. Възможно ли е? Възможно ли е да съм се изменила толкова много, възможно ли е да сме станали толкова различни след войната?“

Внезапно музиката се смени и тя установи, че мисли за Макс. За това колко е празен апартаментът ѝ, откакто се бе изнесъл. Дори миналата нощ бе протегнала ръка през студеното, празно легло, за да се увери, че го няма. Как ѝ липсваха дори обикновените неща като бръснача и четката му за зъби на умивалника в банята, документите му, разпилени по масата.

О, Господи, какво ѝ става? Брайън беше всичко, което тя желаше, от което се нуждаеше. И сега беше нейният шанс.

Но нещо я спираше. Самотата, която се четеше върху лицето му? Тя чувстваше тази празнота като безлюдна улица в четири сутринта, шибана от студения вятър.

О, да, чувствах се така, когато си отиде Макс.

В следващия момент думите ѝ започнаха да се изливат сами. Но не и тези, заради които беше дошла.

— Не искам да се правя на психиатър или нещо подобно — започна тя ласкаво. — Но това състояние ми е познато. В един съдебен процес човек оголва личния си живот и то пред зала, пълна с непознати. И ако това не е стресова ситуация... И за отделната личност, и за семейството. Не прави никакви заключения точно сега.

— Кога ще свърши това проклето дело?

— Още ден или два най-много. Поисках от съдията прекъсване до понеделник. Има някои неизяснени неща, които трябва да проверя.

„Доктор Слоун например. Имам чувството, че не е напълно чист, особено като се прибави и казаното от Рейчъл“, премълча Роуз.

Брайън отпусна глава. Когато я вдигна, очите му бяха обградени с червени кръгове. Усмихна се — кратка тъжна усмивка.

Сърцето ѝ се сви и тя си спомни как преди години той беше скърбял за нея. Тя беше тринадесетгодишна и бе играла Мария Магдалена в училищната великденска пиеска. Онези гадни момчета хвърляха хартиени топчета по гърдите ѝ — нейните големи като виме гърди — като се хилеха така, че само тя да ги види, не и публиката. О, колко унижена се беше почувствала тогава! После Брайън я намери зад

сцената и цялото нейно страдание беше изписано на лицето му. Ръцете му се бяха обвили около нея, бяха задържали вцепененото ѝ гордо тяло в прегръдките си.

Като го погледна сега, Роуз забеляза колко малко всъщност се беше изменил — онова същото състрадание бе все още живо и непомрачено от времето.

Погледна ръката му. Дългите му пръсти бяха обвили чашата, на палеца имаше бледо мастилено петно. Тя си представи как протяга ръка към нея, за да погали лицето ѝ.

— Това е като във Виетнам — говореше Брайън. — Знаеш ли защо изгубихме войната? Ще ти кажа. Изгубихме войната, защото не можехме да разберем за какво се бием. Ние не знаехме за какъв дявол се бием. Врагът не беше Виет Конг, а самите ние. Това е, което ни уби. Не знаехме за какво се бием и това незнание ни караше да се въртим в кръг. И това е, което убива Рейчъл. Тя не знае кой е врагът ѝ. Соседови? Ди Фацио? Не мисля така. Това е тя самата... ние двамата. Има нещо криво в нас двамата, нещо липсва. Мислех, че причината е в детето, което не можахме да родим. Но сега знам, че е нещо друго... Ние и двамата се нуждаем от нещо, към което да се прикрепим. Нещо стабилно. Но, Исусе, то повече не е при нас. Беше. Може би все още е някъде... но ние просто не го търсим достатъчно усърдно.

Почувства, че в нея се промъква нещо, което я пречиства, нещо свежо като планински извор.

Прошката.

Обичах те, Брайън. Обичах те така силно, че бих могла да умра за тебе. Но не можах да те спася, както направи Рейчъл. И сега разбирам. Разбирам как духат ветровете на промяната. Как отделните факти в живота могат да се окажат по-силни от нас. И дори как може да се обича повече от един човек — всяка любов със своите почти неуловими нюанси. Едната може би по-силна от другата, но без едната непременно се зачерква напълно другата.

Беше тичала след дъждовната дъга. Брайън я беше обичал с част от себе си и сигурно винаги ще я обича. Така както възрастен човек обича щастливите дни на детството си. Босоноги лета и оранжада, разходки за десет цента с метрото до Коуни Айлънд. Любов толкова по-затрогваща, защото нямаше връщане назад.

— Питам се как ли би се обърнал животът за нас. Ако ти се беше оженил за мен, вместо за Рейчъл — каза Роуз. Преди време не би могла да изрече тези думи, би я заболяло твърде много.

Брайън се усмихна, част от тъгата му се вдигна от лицето му.

— Щяхме да направим грешки както всеки друг. Щяхме да се караме за това кой е оставил пастата за зъби отворена и на кое точно кино да отидем. Сигурно щеше да има моменти, в които щяхме да желаем горещо да се бяхме оженили за някой друг.

— Но щяхме да бъдем щастливи.

— Да. Вероятно — ръката му стисна нейната и погледът му — чист и спокоен — срещна за миг нейния. — Но, Роуз, ние нямахме монопол върху щастието. Ти ме обичаше отчаяно, защото се чувстваше толкова самотна. Но беше така проклето горда. Ако беше допуснала друг в...

— Не исках никой друг.

— Тежко е, Роуз, да бъдеш единственият отговорен за щастието на друг човек... Никой не трябва да бъде единственият.

Сълзи пареха очите ѝ, но тя насила се усмихна.

— Ти се справи добре в това отношение.

Той поклати глава, изглеждаше доволен.

— Никога не съм си и помислял, че ще чуя това от теб.

— Много дълго време не бих могла. Болеше твърде много — споменът за онези дни. Но, предполагам, вече съм се променила. И двамата сме се променили. Мисля, че бих предпочела да си спомням хубавите неща, отколкото да ги изхвърлям заедно с лошите — тя наклони замислено глава. — Пазиш ли все още онзи медальон на Сейнт Кристофър, който ти бях дала?

— Не, но той спаси живота ми във Виетнам — със запъване той ѝ разказа своята версия за това как Рейчъл го бе спасила.

— Радвам се, че ми каза — тя изтегли ръката си, за да избърше влагата от очите си. — Тогава бях отчаяна, че не мога да достигна до тебе. До известна степен това изравнява сметката.

— Каква сметка?

— Рейчъл и ти. Години наред ревнувах при мисълта, че тя е спасила живота ти. Бих го направила за тебе хиляди пъти... само че никога не ми беше даден шанс.

„Но имаш този шанс сега“, каза си тя.

— Роуз... ако това може да има значение за теб — каза той със запъване, — аз те обичах. И все още те обичам в известно отношение.

— Знам — каза тя.

Те си размениха дълъг, нежен поглед. Тя разбираше какво иска да ѝ каже той... защото тя самата се чувстваше така. Те обичаха това, което всеки един от тях е бил в миналото и което можеха да бъдат, но не и това, което са сега.

— Обичаш ли Рейчъл? — запита Роуз, нарушавайки дългата пауза.

— Да. Не бях сигурен колко много я обичам за тези последни няколко дни.

Той я погледна и тя видя искрените му и честни очи. В Брайън никога не е имало нищо друго, освен честност.

Бих могла да му кажа за лъжите ѝ, бих могла да го поставя на колене, но не бих искала...

Роуз се отпусна назад, чудеше се колко слаба беше болката в нея. Тя беше приключила с Брайън и в нея се разливаше само горчивата сладост на носталгията.

— Върви при нея — каза му тя с неочаквана настойчивост. — Ако наистина я обичаш, върви при нея, кажи ѝ, че я обичаш, че за тебе няма значение какво е правила, нито какво някога ще направи.

— Толкова ли е просто?

— Не, никога не е просто. Не казвам това — пред себе си видя образа на Макс, най-сетне освободен от сянката на Брайън. Образ така ясен — като красив спомен, от който се беше отказала, без да разбере стойността му.

О, Макс, защо не го прозрях по-рано?

— Трябва да се опиташ — завърши тя неуверено, неспособна да предаде с думи всичко, което чувстваше.

— Роуз, има нещо друго... Искам да знаеш колко много и колко дълго се мразех за това, което стана между нас.

— Не трябва — каза тя и беше напълно сериозна. Стисна ръката му и я пусна. — Ти беше прав в началото. Ако се бяхме оженили... Тогава очаквах само съвършеното. Като форта върху покрива. Нашият собствен малък свят. Но той не беше истински, нали? Той беше създаден от нас. Като онези разкази, които пишеше тогава.

— Роуз, това, което чувствах към тебе, беше истинско.

— Знам. Сега знам — тя се изправи. — Трябва да тръгвам, Брайън. Има нещо важно, което забравих да направя. Надявам се само, че не е късно.

Той също се изправи, протегна непохватно ръка.

— Сбогом, Роуз.

Без да обръща внимание на ръката му, тя се наведе и го целуна леко по бузата.

— Сбогом. И — късмет! Надявам се, че всичко ще се оправи... Знам, че е странно, но все още вярвам в щастливите финали.

Роуз обърна гръб, пресече препълнения бар, последвана от самотното бълбукане на саксофона. Молеше се тихо в себе си да намери Макс.

ГЛАВА 35

Съдията удари с чукчето си и Рейчъл потръпна. Беше напрегната, мускулите по гърба и раменете ѝ бяха болезнено стегнати. Имаше чувството, че и най-малкото движение може да я пречупи като сухо клонче.

Дай Боже всичко да свърши бързо.

Беше се справила и с по-лоши неща, много по-лоши — там, във Виетнам. Пречупени мъже, чиято кръв изтичаше. Умиращи бебета. Но тогава беше силна, знаеше какво върши и го вършеше. Тук тя се чувстваше безпомощна, не можеше да помогне дори на себе си, бъдещето ѝ беше в чужди ръце.

— Продължава делото „Соседо срещу Розентал“... — извика високо чиновникът.

„Сега започва театърът“, мислеше си Рейчъл. По лицата на хората около нея бе отпечатано изострено внимание. Шумът в залата постепенно заглъхна. Тя докосна с пръсти малкото украшение на колието си — златен жезъл на бог Хермес, символ на лекарското съсловие. Кей ѝ го беше дала преди началото на делото.

— Едва не ти взех „Звездата на Дейвид“ — каза тя. — Но вместо нея избрах това. Реших, че нещо трябва да ти напомня простата истина, че не си Господ, а само лекар... но дяволски добър.

Искаше ѝ се и Кей да е тук. Но Рейчъл беше настояла — независимо от протестите ѝ — да остане в клиниката. Имаше толкова много работа там, не им достигаха хора, а и нейното отсъствие допълнително усложняваше положението.

„Въпреки че след този процес може и да няма клиника“, напомни си тя с горчивина.

Е, добре, това няма да продължи кой знае колко дълго. Каквото и да е изходът от делото, агонията скоро ще свърши. А след това ще се изправи лице в лице с живота без Брайън. Трябва да се справи сама. Но поне ще се свърши с тайните и лъжите.

Странно облекчение се прокрадна в нея.

Сега всичко е в ръцете на Роуз. Съвършеното оръжие. Тя може да ме спаси или да ме унищожи с един само удар. Да разкрие всичко за мен и Дейвид, да ме спаси от неговите лъжи... и да ме прокълне с моите собствени.

Погледна Роуз, която се изправяше от стола си. Като че ли господстваше над залата със своята непоколебимост. Беше с блуза в наситено тъмnochервен цвят, с пола от щрайхгарен плат, черни кожени ботуши. Разпятие на врата, под него — перли. И тази странна, самотна рубинена облица. Тъмната ѝ коса падаше върху раменете ѝ като гръмотевичен облак.

Тя е някак по-различна По-силна. Нещо ѝ се е случило. Брайън? Била ли е с Брайън?

Рейчъл си представи двамата заедно. Роуз и Брайън. Виждаше ги да се докосват и целуват, преплетени в леглото, да се любят без задръжки, без лъжи между тях. Сърцето ѝ сякаш беше разрязано на две.

Брайън ѝ липсваше повече, отколкото бе очаквала. Не беше го виждала от два дни — ако се изключи срещата им тук, в съдебната зала. Не бяха си казали нито дума. От момента, в който отиде при майка си. Беше му оставила бележка, в която го молеше да не я търси — поне известно време.

Много скоро той ще разбере защо.

С усилие на волята тя си наложи да не се обръща, да не търси скъпото му, познато лице сред множеството. Но чувстваше присъствието му. То я стопляше, подкрепяше я. Даваше ѝ своята преданост.

Но той скоро ще научи как го е лъгала. И тогава?

Сега животът ѝ беше в ръцете на Роуз. Всичко зависеше от нея. Защо постави заредена пушка в ръцете на единствения човек, който можеше да спечели най-много от унищожението ѝ?

„Защото се уморих — мислеше си тя, — изтощих се от непрестанни лъжи.“

Чувстваше се така изтощена, че беше като болна.

После внезапно почувства, че не може да понесе мисълта всички да разберат тайната ѝ — Брайън, майка ѝ, всички тези кръвожадни непознати. Нейната тайна — за това как беше принудила Дейвид да кюртира собственото си дете. Хората никога няма да я разберат. Те ще

го възприемат като чудовищно отмъщение от нейна страна, като нещо гнусно и покварено. А как би могла да ги накара да повярват, че това беше единственото, което беше искала тогава, единственото, с което съвестта ѝ би могла да се примири.

„Не прави това — молеше се тя мълчаливо, докато наблюдаваше как Роуз се приближаваше към съдията с белокоса перука и как той се навеждаше към нея. — О, моля те, недей!“

— Ваше Благородие, желая да разпитам последния свидетел на господин Ди Фацио, доктор Слоун — каза Роуз, гласът ѝ прозвънтя, ясен и изпълнен с увереност.

Съдия Уайнтрауб прочисти гърлото си, кимна с глава, отпусна клепачи.

— Можете да пристъпите към въпросите си.

Рейчъл се вгледа в ръцете си, здраво вплетени в скута ѝ. Не. Тя няма да го погледне. Няма да му направи удоволствието да...

Хладен въздух я облъхна отстрани — това можеше да бъде само Дейвид. До ноздрите ѝ достигна някаква сладникава, лепкава миризма. Лосионът му след бръснене. Стомахът ѝ се преобърна.

После, независимо от нея самата, погледът ѝ сякаш беше изтеглен нагоре. Срещна за миг очите му и ѝ се стори, че докосва оголен проводник с високо напрежение — силен шок я разтреса. Очите му бяха стъклени, съвсем безчувствени. Очите на манекен в универсален магазин.

Рейчъл го проследи с поглед, докато заемаше свидетелското място, облечен в ушит по поръчка сив костюм, с френска риза и черни мокасини. Внушителен мъж, страхотен свидетел.

Лицемерен лъжец.

Гневът дръпна назад раменете ѝ, вдигна брадичката ѝ нагоре, макар и едва забележимо. „Не мога да се боря с тебе по начина, по който бих искала — каза си тя наум, — но, проклета да съм, ако ти създам удоволствието да мислиш, че си ме смазал.“

Отправи поглед към Роуз, която стоеше спокойно и самоуверено пред мястото за свидетели с няколко листа хартия в ръката. Дали наистина се чувстваше толкова уверена в себе си, колкото изглеждаше?

— Доктор Слоун — запита Роуз любезно, — ще ви задам въпроси и ви моля да отговаряте високо и ясно по посока на съдебните заседатели, така че всички да чуваме вашите отговори.

— С удоволствие — отговори Дейвид, като се усмихна.

— Доктор Слоун, вие свидетелствахте в петък, че преди да приемете поста главен лекар на отделениято по акушерство в „Сейнт Бартоломю“ сте бил на работа в — тя погледна документите в ръката си — Презвитерианската болница. Така ли е?

— Да, така е.

— А преди това?

— Известно време работих частно.

— Ясно — тя отново погледна документите си. — Мисля, че това не беше споменато, когато бяхте разпитван от господин Ди Фацио. Може би тогава това се е изплъзнало от паметта ви. Бихте ли ни разказал кога и къде беше това?

Като че ли леко смръщване помрачи целулоидното съвършенство на Дейвид.

— Разбира се. Бях в Уестърби, Кънектикът. Бях в групова практика заедно с двама други лекари. Това беше, момент, от есента на седемдесет и първа до пролетта на седемдесет и трета година.

— Доста кратко време, не е ли така?

Той сви рамене.

— Частната практика не е за всеки. Предпочитам предизвикателството на градската болница.

— Доктор Слоун, спомняте ли си една ваша пациентка тогава — жена на име Сара Потс?

Поколеба се за миг, преди да отговори.

— Да, разбира се.

— Можете ли да опишете състоянието ѝ?

— Беше бременна.

— Изродихте ли детето ѝ, доктор Слоун?

— Не.

— Бихте ли ни казал — и моля ви, говорете високо, доктор Слоун, така че да могат да ви чуят съдебните заседатели — защо не направихте това.

Предупреждението на Роуз към Дейвид да говори високо имаше точно обратния резултат. Явно, точно към това се стремеше Роуз, забеляза Рейчъл. Гласът на Дейвид спадна, като че ли дори се запъна.

— Тя направи аборт в петия месец. Естествено, направих всичко възможно, но тя беше...

— Не е необходимо да обяснявате, доктор Слоун. Отговорете само на въпроса. Спомняте ли си пациентка, която сте прегледал на седемнадесети януари седемдесет и първа година. Пациентка на име Една Робинс?

— Момент да си помисля — той се поколеба, изглеждаше несигурен.

— Нека в протокола се отбележи, че показвам на свидетеля медицинския картон на госпожа Робинс. Доктор Слоун, разпознавате ли почерка си?

— Да, моят почерк е — Дейвид се намръщи малко, докато разучаваше картоната. — А, да, госпожа Робинс. Сега си спомням. Необичаен случай.

— Необичаен в какъв смисъл? Бихте ли обяснил на съдебните заседатели състоянието на госпожа Робинс по времето, когато я видяхте за първи път?

— Тя беше насочена към мен от семейния ѝ лекар. Беше стерилна. Години наред тя и съпругът ѝ се бяха опитвали неуспешно да имат дете.

— Какво лечение предписахте — ако изобщо сте предписал такова?

— Наредих да се започне с обикновените изследвания. Изследване на спермата на съпруга ѝ — то показва нормална бройка. Следващото изследване беше рентгенова снимка на тръбите на госпожа Робинс...

— Тази рентгенова снимка от дипломиран рентгенолог ли беше направена?

— Естествено.

— И какви бяха резултатите от този тест, доктор Слоун?

— Аз... — Дейвид се запъна.

— Ще потвърдите ли, доктор Слоун, че по времето, когато е било проведено това изследване, госпожа Робинс всъщност е била бременна, без да знае това.

— Аз... да, сега си спомням. Толкова жалко...

— Защо жалко?

— Защото, разбирате ли, те инжектират контрастно вещество... и то предизвиква автоматично прекъсване на бременността.

— Но тази ужасна грешка не можеше ли да бъде избегната?

— Госпожа Робинс дойде при мен, защото тя и съпругът ѝ се бяха опитвали напразно да имат дете в продължение на пет години — в гласа на Дейвид звучеше раздражение, лицето му беше започнало да почервява.

— Но не съществува ли едно обикновено изследване, доктор Слоун, просто изследване на урината, за определяне дали една жена е бременна или не?

— Да, има...

— Проведохте ли това изследване на госпожа Робинс?

— Не — думата изскочи от устата му стегната, като изрязана с ножица. — Това, което се случи, беше абсолютна случайност, една на милион, то...

И отново гласът на Роуз.

— Доктор Слоун, не е ли вярно, че сте бил помолен от вашите сътрудници да напуснете частната практика? Че — според тях — вие сте имал проблеми с алкохола, което се е отразявало на работата ви?

Адвокатът на Соседо, господин Ди Фацио, подскочи с порозовяло лице.

— Ваше Благородие, протестирам. Това е напълно извън делото! Това тук не е дело срещу доктор Слоун.

Роуз невъзмутимо се обърна към съдията и каза.

— Опитвам се само да установя самоличността на този свидетел, тъй като неговите свидетелски показания са от жизненоважно значение за моята клиентка.

Съдията се обърна към Роуз.

— Ще ви помоля да се въздържате от въпроси в тази специфична насока, освен ако имате готовността да докажете твърдението си.

— Много добре, Ваше Благородие, ще оттегля въпроса си, тъй като доктор Рауш не може да дойде тук днес.

Рейчъл усети, че хората зад нея се размърдаха и зашушукаха. Съдебните заседатели, които само преди миг изглеждаха отегчени, сега се бяха навели напред е изострени погледи и напрегнато внимание. Усети, че тук става нещо важно. Нещо, което сякаш изпълни залата с електрически искри.

Съдия Уайнтрауб се намръщи и с раздражен вид бързо удари с чукчето няколко пъти.

Роуз се поколеба, наведе глава, леко усмихната.

— Нека се придвижим напред, доктор Слоун — продължи тя, — до времето, когато сте работил в Презвитерианската болница след вашето, да кажем, разочарование от груповата практика в Кънектикът. Не е ли истина, доктор Слоун, че сте бил помолен да напуснете и тази болница?

— Разбира се, че не — каза Дейвид, тонът му беше по-висок от нормалния. — Аз си подадох оставката.

Той несъзнателно облиза устните си — жест, който издаде нарастващото му безпокойство.

— Може би няма да имате нищо против да ни осведомите, доктор Слоун, за обстоятелствата, предизвикали вашата... оставка.

— Не съм сигурен какви точно обстоятелства имате предвид — сега Дейвид се наведе напред, лицето му се смръщи, ръцете му образуваха островърха кула под брадичката му. — Беше ми предложен постът на главен лекар в отделението по акушерство в „Сейнт Бартоломео“ и аз го приех. Ясно и просто — той съумя да се усмихне, но усмивката му вече беше недостатъчно убедителна и не така уверена като преди. — Съжалявам, че ви разочаровам, но се страхувам, че тук няма никаква мистерия.

— Но не е ли вярно, че на вашата настояща работа в „Сейнт Бартоломео“ получавате по-ниско заплащане?

— Не знам защо заплатата ми трябва да занимава, когато и да било тук — той говореше през стиснати зъби и Рейчъл видя как почервеня. Хладнокръвието му спадна с още една степен надолу. — Имах причини. Сериозни причини... „Сейнт Бартоломео“ беше предизвикателство... Гинекологичното отделение се нуждаеше от компетентно управление.

— Доктор Слоун, не е ли истина, че сте бил помолен да си подадете оставката от Презвитерианската болница и че вашите колеги са ви заплашили, че ще ви изправят пред комисията по медицинска етика в случай, че откажете?

— Това е лъжа! — Дейвид избухна, красивото му лице се изкриви за миг в нещо грозно и подло. Но той бързо се съвзе, с елегантен жест прокара ръка през лицето си и поне външно възстанови спокойствието си. Като понижи глас, той добави, без някой да го е питал. — Там имаше хора... колеги, които ми завиждаха и не искаха да допуснат повишението ми. Аз бях най-добрият, но...

„Нещо става — прецени Рейчъл и тъничко стръкче надежда започна да си пробива път в отчаянието й — Мили Боже, погледнете го само — той губи самообладание!“

— Най-добрият в какво, доктор Слоун? Разкажете ни в какво точно бяхте най-добрият.

— Протестирам! — извика Ди Фацио. — Адвокатката напада свидетеля!

— Отхвърля се.

Роуз се обърна към Дейвид.

— Доктор Слоун, спомняте ли си раждане, проведено от вас, през февруари седемдесет и четвърта година, все още сте бил в Презвитерианската болница? Жената се нарича Катърин Кантръл, в седмия месец от бременността?

— Катърин Кантръл — повтори той глухо. — Да.

— Това беше ли нормално раждане?

— Не... Момент да си спомня... Раждането започна преждевременно. Имаше затруднения.

— Вие изродихте бебето на госпожа Кантръл чрез Цезарово сечение. Така ли е, доктор Слоун?

— Да.

— А след това извършихте отстраняване на матката по спешност? Моля да ме поправите, ако греша.

— Да, да — отговори Дейвид. Гласът му звучеше нетърпеливо и напрегнато. — Но какво общо има това...

— Доктор Слоун — прекъсна го Роуз. Гласът й беше мек, почти кадифен, но всяка дума звучеше ясно, остра като игла. — Бебето на госпожа Кантръл здраво ли се роди?

Той замълча, вторачил празен поглед напред. После каза.

— Беше родено преждевременно. Имаше усложнения. То не живя повече от няколко часа.

— То? Искате да кажете, че дори не си спомняте пола на детето — дали е било момче или момиче?

— Аз... не, не си спомням.

— В такъв случай, разрешете ми да освежа паметта ви, докторе — този път тя не погледна в бележките си, а отправи неподвижен поглед право в него. — Линда Ан Кантръл, тегло три фунта и шест

унции, на възраст два часа и четиридесет и две минути, починала на деветнадесети февруари в три часа и тридесет минути сутринта.

Залата се смълча.

После Роуз продължи тихо.

— Надявам се, че следващият ми въпрос няма да прозвучи наивно, но вярно ли е, че след хистеректомия жената вече не може да има деца?

— Правилно.

— По-точно казано, госпожа Кантръл никога повече няма да може да има друго дете.

— Правилно.

— А това бебе на госпожа Кантръл не беше ли нейното първо, нейното единствено бебе?

— Да, мисля, че е така.

— Мислите, че е така? Искате да кажете, че не сте сигурен?

— Това... това беше доста отдавна.

— Но даже и най-ангажираният лекар не би могъл да забрави такава ужасна трагедия. Със сигурност би я помнил точно толкова добре, да не кажа по-добре, отколкото случаен коментар, състоял се преди месец в разговор за пациент на друг лекар — тя направи пауза. — Доктор Слоун, не е ли истина, че сте бил под влияние на алкохола, когато сте извършвал Цезаровото сечение и последвалата хистеректомия на Катърин Кантръл? Че специализантът, който ви е асистирал, доктор Роулънд Чърч, е направил писмено оплакване до своя непосредствен шеф?

Рейчъл забеляза, че Ди Фацио започна да се надига с отворена уста за протест, но закъсня. Дейвид беше вече на крака, силно наведен напред, с ръце върху дървената преграда на мястото за свидетелите.

— Лъжи! Само лъжи! Чърч... това копеле... той искаше повишението за себе си...

— Ваше Благородие, моля за десетминутно прекъсване — Ди Фацио, целият облян в пот, отчаяно се опитваше да изглади нещата. — Моят свидетел явно се разстрои от всичките тези, неподкрепени с доказателства, злонамерени намеци. Госпожица Сантини изглежда мисли, че като сочи с пръст в друга посока, ще може да прикрие престъплението на ответника.

Сега Рейчъл си спомни клюката, която беше достигнала до нея. Беше срещнала случайно Джанет Нийдхъм преди няколко месеца — Джанет специализираше в предродилното отделение в Презвитерианската болница — и тя беше намекнала за някакви слухове, говорело се, че Дейвид бил започнал да пие, представи си само! Но Рейчъл не беше приела това сериозно. Доколкото знаеше, Дейвид винаги беше избягвал алкохола заради пиянските изстъпления на баща му.

Почувства, че мускулите на гърба и раменете ѝ се свиха от остра болка. А би трябвало да е по-спокойна — Дейвид не каза нищо за нея, за тях двамата... И все пак Роуз беше успяла — въпреки всичко — да хвърли съмнение върху чистата му на вид репутация.

В този момент Рейчъл изпитваше само гняв. Защо Дейвид да минава между капките? Той очевидно е виновен — защо той не е даден под съд?

Рейчъл усети как нещо се надига вътре в нея, надига се като мехур от стомаха ѝ, свит на топка, неумолимо си пробива път нагоре през гърлото ѝ, но колкото и да се опитва да го контролира...

И накрая — избухна: ужасяващ звук в тишината на съдебната зала.

Тя се смееше.

Дейвид се вторачи в нея, лицето му сякаш подпухна, покри се с грозни, тъмnochрвени петна.

Сега Рейчъл си спомни нещо друго — една неделя преди години бяха заедно с Дейвид на разходка в Сентръл Парк. Тогава той се спъна в пукнатина на асфалта, ръцете му подскочиха във въздуха, завъртя се лудо, с почти комично изражение на лицето. Успя да възстанови равновесието си точно навреме. Наблизо стоеше дете на десет или единадесет години и то започна да се смее с ръка пред устата. Дейвид се беше приближил вбесен до него, хванал го бе за ризата и почти го бе вдигнал от земята. „Не се смей — беше изсъскал той. — Не си разрешавай да ми се надсмиваш!“

„Сега той сигурно си мисли, че се смее на него. Че му се присмивам“, Рейчъл забеляза, докато все още се смееше, че очите му изпъкнаха, а на бузата му започна да потрепва мускул.

Невероятно — но и другите започнаха тихичко да се смеят и Рейчъл си спомни колко заразителен можеше да бъде смехът, особено

когато човек се опитва с все сила да го удържи.

Това вече се оказа твърде много за Дейвид.

Лицето му се сгърчи, устата му се изкриви, той някак погрозня. Като дишаше тежко, Дейвид насочи треперещ пръст към Рейчъл.

— Ти, кучко! Ти си виновна за всичко! — дори и гласът му се беше изменил, сега той беше груб и стържещ. — Ще ти го върна! Ще те накарам да съжаляваш! Проклетата кучка!

В съдебната зала настъпи гробна тишина, всички бяха стъписани и онемели и като че ли изпаднали във вакуум.

А в следващия миг залата се превърна в ад. Ди Фацио се втурна към Дейвид в отчаян опит да го усмири.

Госпожа Соседо възбудено заломоти на испански на жената зад нея, вероятно роднина.

И в ложата на съдебните заседатели спокойствието се разпадна — всички започнаха да говорят едновременно.

Други гласове, с техния бърз като огън испански, се присъединиха към брътвежа.

„Трябва да се махна отгук. Сега. Веднага!“, Рейчъл се изправи, но почувства, че кръвта ѝ сякаш изтече от главата ѝ и в нея остана само този глух шум, като от статично електричество, което изпълва телевизионния екран с множество трептящи снежинки след изключването на предавателя. Имаше чувството, че лети с гърба напред през някакъв тунел. Помисли си замаяно: „Припадам... нали?“

Последното нещо, което си спомни, беше ударът на съдийското чукче.

* * *

Роуз видя как Рейчъл сякаш се нагъна и започна да се свлича надолу. Тръгна към нея, но докато стигне, вече се бяха струпали няколко души.

Набит мъж с посребрена коса я придържаше с ръце около раменете. Когато се приближи още малко, Роуз разпозна в него мъжа, който я беше заговорил веднъж — беше я поздравил в коридора, след като спечели делото „Крупник“. Странно, оттогава тя го беше срещала няколко пъти в коридора.

Гръцко име. Александрос като че ли?

Какво прави тук?

И после Роуз спря, прикована на място от вида на жената, която се изправяше от пейката в самия край на съдебната зала. Слаба, но грациозна, облечена в кашмирен костюм, с преливащи се небесносиньо, бледолилаво и тъмносиньо. Носеше ръкавици и шапка, която засенчваше лицето ѝ. Жена на възраст, но все още красива. И човек можеше да забележи това дори само по движенията ѝ, когато тя приближи, Роуз почувства, че сърцето ѝ ускорява ритъма си. Познавам това лице. Къде? Къде съм я виждала по-рано?

После жената вдигна ръка да оправи шапката си и докосна леко ухото си, на което блестеше малка диамантена обица.

И споменът неочаквано и удивително ясно се върна при Роуз. Това е тя.

Тя несъзнателно докосна с пръсти рубинената сълза, която висеше от дясното ѝ ухо. Имаше чувството, че играе в някаква пиеса на абсурда и точно в тази сцена миналото, настоящето и бъдещето се срещат.

Не, въобразявам си. Не може да бъде.

В този момент жената спря наред пътеката между пейките, погледът ѝ впримчи този на Роуз. Очи, изпълнени с ужасна няма болка.

Този поглед вля в Роуз странното чувство, че реалността внезапно изчезва, че дългият, пясъчен път, който я беше довел дотук, неочаквано свършва. Тя беше престъпила от реалността в някакъв сън.

„Коя сте вие? Какво искате от мен?“, искаше ѝ се да извика.

Но мигът си отиде така внезапно, както и беше дошъл. Жената неочаквано се оживи, зави към групата, струпана около масата.

Роуз чу шокирана гласа на Рейчъл.

— Мамо!

ГЛАВА 36

Още щом влезе, Брайън видя Рейчъл, свита в стария стол до огнището. Той замря с ръка на вратата, зашеметен от преливаща радост.

— Рейчъл.

Сърцето му подскочи. Тя се е върнала при него! Рейчъл го погледна и се усмихна. Но лицето ѝ остана тъжно, сините ѝ очи блестяха от неизплакани сълзи.

Брайън усети как радостта му избледнява, стомахът му се сви. Какво ли ще му каже?

Мили Исусе, ако е дошла да ми каже, че всичко е свършено. Завинаги. Не бих издържал. Така ужасно ми липсваше. Имам нужда от нея.

— Брайън, здравей.

Гласът ѝ като че ли го издърпа от вратата. Тръгна бавно към камината, впил поглед в нея. За миг си представи, че е фотограф. Че е прекарал безкрайни часове в отчаяние от изкривените ъгли, мътната светлина, тромавите пози. И изведнъж внезапно всичко се подрежда в съвършена хармония. Светлината на настолната лампа, засенчена от дискретния червеникавокафяв абажур, рисуваше в нежни нюанси жената, свита в стола.

Всичко, което му предстоеше да загуби, се очертаваше ясно пред очите му.

Сякаш студен обръч го притисна в сърцето.

Кога е изглеждала тъй млада? Или така красива? Почти като момиче — в тези джинси и една от старите му ризи, а босите ѝ стъпала подпъхнати под нея. Тъмnozлатистата коса се разпиляваше по раменете ѝ, проблясваща от влага.

Брайън знаеше колко уязвима е тя под привидната си външна издръжливост. Беше очаквал от нея винаги да бъде силна, да може да се справя с всичко. Ядът му към нея беше изява точно на чувството му за безсилие и ненужност. Мислеше си, че тя няма нужда от него. Толкова пъти беше желал да я грабне, в ръцете си, да обгърне

изплашеното малко момиченце, което винаги беше подозирал, че се крие вътре в нея — момиченцето, което той виждаше пред себе си сега. (Точно така, както някога беше правил и с Роуз.)

Изгаряше от желание да я докосне, да я притисне до себе си, но нещо го възпираше. Като че ли тя би могла да се разпадне на съставните си части или да се изплаши и да се оттегли от него, да се затвори обратно в черупката си.

Ще я остави тя да направи първата стъпка, нека тя избере момента.

— Свърши се — каза тя.

Кръвта му сякаш се превърна в ледена вода. Но тя леко се усмихваше.

И той разбра. Тя имаше предвид делото. О, Исусе, разбира се.

Не я беше виждал от вчера, от онази невероятна сцена в съдебната зала. Хората се трупаха около нея и ги разделяха. Тогава го бе обзел копнежът да я прегърне, да я отнесе вкъщи, където тя ще бъде в безопасност. Където те двамата можеха да започнат отново. Но се страхуваше, че тя би го приела като натрапване. И, още по-глупаво, беше го обхванал яд. „Тя трябваше да направи първия жест“, мислеше той. Тя му беше причинила болка. Да го напусне така, само с някаква бележка, залепена на хладилника!... И сега, с приключването на делото, тя беше имала възможността да обмисли нещата и да реши, че за тях е безсмислено да се опитват да живеят заедно.

— Адвокатите са се срещнали тази сутрин — продължи тя. — Семейство Соседо са се съгласили на уреждане по взаимно споразумение.

Брайън седна на дивана срещу Рейчъл, чувстваше краката си вдървени и изтръпнали. Беше му студено, много студено. Но все пак успя да съсредоточи вниманието си върху думите ѝ радваше се, че делото е приключило. След случилото се вчера резултатът не го изненада. Този подлец Слоун. Защо Рейчъл никога не му е споменавала, че Слоун има да ѝ връща за нещо?

— Като че ли не изглеждаш особено щастлива — каза той.

Тя се вгледа в картината на полицата — любимите ѝ огромни морски костенурки. Брайън си спомни деня, в който Рейчъл я откри в една малка галерия на Гроув Стрийт. Хареса я, веднага щом я зърна.

„Не виждаш ли — беше се опитала да му обясни тя, — какво чудо е това, тъй грациозни са под водата и тъй тромави на сушата?“

В известен смисъл Рейчъл беше като тези костенурки. Тя плуваше със силни удари във води, които ѝ бяха познати. Опасни води, в които другите биха се удавили — беше спасявала човешки живот, рискувайки своя собствен. Но се препъваше, когато трябваше да отвори сърцето си и се довери на някого — дори и на него.

— Предложението на застрахователната компания — каза тя накрая, — беше много по-ниско от първоначалното. Беше направо символично. А Соседо бяха така благодарни, че получават тези пари, че изобщо получават нещо. О, Боже, Брайън... беше така... патетично.

— Не трябва да се чувстваш отговорна — каза ѝ той. — Нямах никаква лична вина.

Тя сви рамене.

— Кой тогава е отговорен за всяко нещо, което се случва? Не, не мисля, че съм виновна за Алма. Но поисках от банката част от парите, които баща ми ми завеща. Ще ги дам на семейството на Алма. Нямам чувството, че съм длъжна. Но искам да направя това. Заради бебето. За сина на Алма.

Рейчъл го погледна и той видя част от предишния ѝ огън да лумва в очите ѝ. Спомни си за храбрата лекарка, която се беше борила за неговия живот. А той беше просто един нещастник, премазан от войната. Рейчъл — кой знае защо — беше повярвала в него и беше успяла да измами смъртта. Точно тази нейна страст да спасява и лекува, го накара да се влюби в нея. Обичта — лекарството на сърцето.

Би ли могъл сега да отхвърли всичко това?

А отговорността за всички техни неприятности. Той трябва да поеме от нея своя дял от тях. Искане всичко за себе си. Цялата тази страст, това изгарящо сияние, ревнувах.

— Рейчъл...

Искаше да продължи „Обичам те!“, но думите като че ли замряха в гърлото му. Спря го каменният израз на лицето ѝ.

— Трябва да говорим, Брайън. Трябва да говорим за нас двамата — тя разгъна крака и се изправи. Отиде до огнището и протегна ръка към цигарите над камината. После промени решението си и ги отблъсна. Обърна се към Брайън, брадичката — вирната нагоре, челюстите ѝ — стегнати, очите — горящи.

Той имаше чувството, че се смразява — знаеше, че тя изглежда така, когато се изправя лице срещу лице с тежък проблем, цялата от стомана и огън, стегната в мрачна решителност.

Брайън инстинктивно скочи на крака, вдигна ръце пред себе си.

— Почакай. Слушай. Преди да кажеш каквото и да било. Искам да знаеш... Съжалявам.

— Съжаляваш? — тя го гледаше с неподвижен поглед. После премигна и той видя, че в миглите ѝ бяха пръснати капчици влага. — О, разбирам — имаш предвид Роуз?

— Роуз?

— Ти все още си влюбен в нея, нали?

Брайън усети неочаквано желание да се изсмее. Роуз? Тя мислеше, че той поддържа любовна връзка с Роуз. О, Господи, откъде би могло да ѝ хрумне подобно нещо?

— Как, по дяволите... — започна той.

— Книгата ти — прекъсна го тя, — прочетох част от нея. За Роуз — изведнъж като че ли цялото ѝ стоманено хладнокръвие се прекърши. — Не искам обясненията ти, Брайън. В известен смисъл разбирам. Не... не те обвинявам.

— Ти нищо не разбираш! — изкрещя той вбесен, че тя сама си причинява болка и то безпричинно. — Писах за определен период от моя живот. Това време принадлежи на миналото. Само защото си спомням как съм се чувствал тогава, още не значи, че се чувствам по същия начин и сега.

— А как се чувстваш сега? Не, почакай, не отговаряй — тя скръсти ръце на гърдите си, като стискаше силно и двата си лакътя. — Първо трябва да ти кажа нещо. Нещо, което трябваше да ти кажа много отдавна, преди да се оженим. Тогава се страхувах. Страхувах се, че ако ти кажа, ти ще престанеш да ме обичаш. А сега се страхувам още повече. Защото... о, Брайън, толкова е трудно... — тя спря, изглежда се бореше със себе си. Лицето ѝ беше бледо, почти прозрачно. — Защото те лъгах през всичките тези години. Заблудих те, скрих истината от теб, оставих те да вярваш, че няма сериозна причина да нямаме деца.

* * *

Рейчъл имаше чувството, че се търкаля надолу по някакъв склон. Спираловидно нарастваща замаяност, приток на кръв в лицето ѝ, и странното усещане за освобождаване, за откъсване от непосилната тежест, която толкова дълго беше носила в сърцето си.

В продължение на един див, ликуващ момент тя сякаш прелетя във въздуха напълно освободена. Беше го направила. И вече не можеше да спре, даже и да иска.

А после видя Брайън, вторачен в нея, зашеметен, озадачен.

— Не разбирам — каза той.

О, толкова силно го искаше обратно до себе си, така близък, така непостижимо скъп. Вгледан в нея с тези дълбоки очи. Първото нещо, в което се беше влюбила. Почти почувства топлината, излъчвана от тялото му. Искеше да протегне ръце, да се сгуши в тази топлина. Да се загуби в него.

Но само ако е чиста, ако не трябваше да продължава да го лъже.

Вдигна рязко глава и задържа погледа му.

— Ти вероятно си се чудил много в съда — запрепъва се Рейчъл, мъчително търсейки подходящите думи, — защо Дейвид Слоун ме мрази толкова много. Защо иска толкова настойчиво да ме накара да страдам. Разбираш ли, той и аз... ние някога бяхме любовници. Преди много време. По време на специализацията ми. Забременях и той... той искаше да абортирам. Но аз не можех. Не по неговия начин, студен и отблъскващ, като че ли ми вадят зъб. И аз... аз го накарах той да направи аборта. Затова той ме мрази. И затова... бях болна, много болна след това... и те казаха... о, Боже... рентгеновата снимка... те казаха, че вероятно никога няма да имам дете. Шанс едно на хиляда... — тя спря, отстъпи назад, усети в гърба си студения ръб на мраморната камина. Имаше чувството, че се свива, че се скупчва на кълбо, за да се защити от ужасната болка вътре в себе си. — Сега ти знаеш защо трябваше да се ожениш за Роуз вместо за мен. Защо няма никакъв смисъл да продължаваме...

Едвам задържа надигащите се сълзи. Нямах право да плаче и да изпитва съжаление към себе си. Това беше нейно дело. Тя беше причината Брайън да изглежда така, както при раняването му във Виетнам, сякаш изпаднал в шок.

— О, любов моя, ако бих могъл да се върна назад, да променя всичко, да започна отначало. Колко различен би могъл да бъде нашият

живот! Но това е невъзможно. Което е сторено, е сторено. Последствията идват сега. Единственото, за което се моля, е да не ме мразиш и да се опиташ да ме разбереш.

Но Брайън мълчеше, просто стоеше там, загледан в нея, очите му като че ли отразяваха цялата вселена.

Чувстваше се изгубена, сякаш се носеше безтегловно по водна повърхност. Най-сетне освободена от лъжата... но и така самотна.

„Върви си сега — заповяда си тя. — Върви си, преди да си започнала да му се молиш да ти прости, да те приеме обратно.“

Рейчъл се обърна и тръгна към вратата.

„Не поглеждай назад!“, заповяда си тя отново.

— Рейчъл. Почакай.

Тя спря, обърна се и видя през пелена от сълзи неясната фигура да се спуска към нея. В нея заискря мънистено зрънце надежда.

Тя я отблъсна. Сигурно иска само да каже „сбогом“, това е всичко. Да ѝ пожелае може би късмет. Такъв си е Брайън: винаги бил и любезен, дори и в най-тежки времена. Истински джентълмен.

О, Господи, защо той просто не я остави да си отиде? Не можеше да понесе мисълта, че ще се разделят като тенис партньори, които си стискат ръцете след мача.

А Брайън вече така я притискаше в ръцете си, че изкара въздуха от дробовете ѝ.

Сърцето на Рейчъл стреснато подскочи.

— О, Господи, истина ли е това — Брайън я бе прегърнал? Рейчъл усещаше сигурността на силното му мускулесто тяло. Сякаш се беше давила и той я бе измъкнал на някакъв прекрасен бряг.

— Рейчъл — шепнеше той, гласът му беше задавен от сълзи. — Как можа изобщо да помислиш, че ще престана да те обичам? А аз през цялото това време мислех, че причината е в мен, че ти си престанала да ме обичаш.

Той плачеше. И двамата плачеха. Усети солен вкус по устните си, когато го целуна.

— Брайън — шепнеше тя. — О, Брайън... ще можеш ли някога да ми простиш?

В тишината до нея долетяха звуци, които преди няколко минути не беше осъзнавала: тиктакането на часовника, мъркането на Къстър, излегнал се на дивана, съскането на радиатора.

После чу Брайън да казва.

— Вече ти простих.

На Рейчъл ѝ се искаше усещането за полет да не спира, да продължава до безкрай. Но все още имаше нещо твърде важно, което трябваше да узнае.

Тя леко се отдръпна назад. Искаше да следи изражението му, когато ѝ отговаря.

— Достатъчна ли съм за тебе, Брайън? Само аз — без дете?

Светлината в очите му беше чиста, искряща от любов.

— Ти ми стигаш — каза той.

* * *

Роуз вървеше бързо по коридора, когато в дъното забеляза отворената врата. Канцеларията на Макс. Вътре светеше.

Затича се, сърцето ѝ биеше силно. „Дано да е там“, молеше се тя.

Беше се опитвала безуспешно да се свърже с Макс през двата почивни дни. Звъня неколкократно в апартамента му, заслушана в свободния сигнал. А тази сутрин — просто нямаше избор — трябваше първо да се срещне с Ди Фацио и чак след това да мисли за Макс.

И едва сега — най-сетне — ще може да го види. Няма още обяд, трябва да е в кабинета си.

Застана на прага. Имаше чувството, че сърцето ѝ спря.

Макс беше клекнал пред дъбовия шкаф зад бюрото си и пълнеше някакъв кашон с папки.

— Макс, за Бога, какво става?

Той я погледна и смутено се усмихна.

— Изглежда, че ще се местя.

Някаква шега, разбира се. При това съвсем не е смешна.

Роуз огледа бързо канцеларията. Тя изглеждаше странно празна. Бюрото му — напълно почистено, край библиотеката — натрупани кашони.

О, Майко Божия, той не се шегува.

На Роуз ѝ се стори, че след толкова бързване е успяла да пресече финала... твърде късно, задъхана и потна, с вцепенено и пулсиращо тяло. Искаше да се скрие някъде на тъмно, далеч от този кошмар, от

тази ужасяваща гледка — Макс, който онакова нещата си и... заминава.

Това не е вярно. Ще изляза оттук и когато се върна, всичко ще си бъде пак на мястото. Точно както си беше.

— Какво значи това? Макс? За Бога, кажи ми!

— Опитах се да ти позвъня снощи — каза той, — но телефонът ти непрекъснато даваше заето. Искях да те предупредя. Съжалявам, че трябваше да те изненадам по този начин.

— Снощи на няколко пъти се опитвах да се свържа с теб. Звънях ти непрестанно и през почивните дни.

С кого ли е говорила, когато Макс е звънил? Ами да — Клеър се беше обадила, толкова разстроена, че едва говореше по телефона. Нани пак беше получила удар. По-слаб, но обезпокоителен. И Роуз трябваше да я успокоява половин час, борейки се с желанието си да затвори слушалката и да освободи линията в случай, че Макс позвъни.

Исусе. Иронията на случилото се я порази. Роуз започна да се смее и плаче едновременно.

Макс я погледна озадачено.

— Няма ли да ми кажеш какво има?

— О, Макс, клекнал изглеждаш толкова смешен. Като... като... о, не знам... като че ли съм те заварила с ръка в тенджерата или нещо подобно — от тъгълчетата на очите ѝ потекоха сълзи.

Той се изправи, лицето му бе зачервено, а погледът му бе така злочест, че смехът ѝ секна.

— Поемам юридическия отдел в Лос Анжелис — обясни той. — Всичко стана някак неочаквано, ти беше ангажирана с делото... не исках да ти съобщавам тази новина преди...

— Това ли е, което искаш, Макс? Това ли е наистина, което искаш?

Макс сви рамене и почти незабележимо се усмихна.

— Това е благоприятна възможност за мен. А и на Мънки ѝ харесва там. Ще бъде с мен всяко лято — през ваканциите. Заведох я в Лос Анжелис миналия уикенд. Имахме време дори за басейн — той навинаги ръкава си, ръката му имаше златистокафяв тен. — Погледни ме, можеш ли да повярваш? В средата на ноември.

Господи, Макс наистина си отива. И то завинаги.

На Роуз ѝ се стори, че подът се повдига и някакво черно пространство я погълна.

Макс, нейната непоклатима опора! Единственият приятел, на когото можеше да разчита напълно. Беше го приемала като нещо естествено, като чистия въздух, както дишането, винаги налице, когато имаше нужда от него.

А сега... Искаше ѝ се да каже: „Макс, не си отивай. Имам нужда от теб.“

Но думите не идваха. Само ще изглежда като глупачка и ще смути и двамата. Макс вече я беше напуснал. Три хиляди мили лежаха между тях. Сигурно беше потеглил още преди четири месеца, когато се премести. Тогава тя не направи нищо, за да го спре.

Твърде късно е. Истината я шокира.

— Кога? — попита тя.

— След седмица. Бих предпочел да разполагам с повече време, за да свърша някои неща тук. Но Гари настоява, нещата не търпели отлагане — разтвори безпомощно ръце. — Ето ме сега тук, опитвам се да разчистя двадесет и три години. Предполагам, че нямаш време да ми помогнеш.

Едва сдържайки риданието си, Роуз неволно издаде глух звук. Наведе глава, за да прикрие болката си. После разтегли устни във фалшива усмивка и заговори привидно с бодър глас.

— С удоволствие, но имам ангажимент. В момента съм като подета от вихър. Слушай, ако не си твърде зает, ще обядваме заедно, преди да тръгнеш, нали?

— Разбира се — коленичил, Макс отново ровеше в долното чекмедже на шкафа. Разсеяно махна с някаква папка. — Ще ти се обадя веднага щом си намеря календара сред този боклук.

В Роуз се запечати тази сцена — блясъкът на ранния следобед се промъкваше през щорите и покриваше всичко в странна смесица от светлина и сенки. Наведената глава на Макс, извитият му широк гръб, който опъваше ризата на раменете. Една смачкана част от нея се беше измъкнала от колана. Спомни си, че веднъж, когато бяха заедно под душа, Макс ѝ беше казал, че има тяло на стар бизон.

Замисли се. Някъде беше чела интересен разказ за индианците: ако ловците попаднат в снежна буря, за да се спасят от измръзване, убивали бизон, разрязвали търбуха му и се скривали на топло, докато

премине бурята. Не беше ли постъпила по подобен начин с Макс?
Беше го използвала, за да запази собствената си топлина.

Какво друго би могла да очаква? Че ще бъде вечно на разположение с отворени за нея обятия? Не. Тя му беше причинила болка. И той беше реагирал както всеки нормален човек.

А сега вече беше твърде късно, за да върне събитията.

Беше си представяла как вечер разтоварят с Макс на чаша вино. Тя му разказва за делото, за върховата му точка, за предстоящите си срещи тази сутрин. И за това, което беше я озадачило и което я беше преследвало цяла нощ. Необяснимото съвпадение на нейния Ангел Хранител от детството с майката на Рейчъл.

Искаше ѝ се да бъдат вкъщи сега, да отворят бутилка вино и да я вземат в леглото. А после, след като са се любили, да говорят за всичко, докато тя все още лежи отпусната в ръцете му. Както беше по-рано. Всъщност само тя говореше и искаше съвети, а Макс я слушаше, нали?

Изведнъж беше обхваната от силно желание да научи повече за Макс. Но нямаше време. Беше изгубила шанса си.

Роуз се обърна и със сподавено ридание излезе от кабинета на Макс.

ГЛАВА 37

Господ ще им отвори вратите на рая и те ще се върнат там, където няма смърт, а само вечна радост...

Роуз слушаше думите на младия свещеник със сухи очи, наблюдавайки го как поставя дървения кръст върху простия, боядисан в бяло ковчег.

„Вечна радост? — повтори си наум Роуз. — Надявам се, Господ знае, че Нани не се радваше на живота. Нека намери спокойствие поне в смъртта.“

Беше учудена, че не изпитва никакво вълнение. А не беше ли точно смъртта, към което Нани отчаяно се стремеше. Всичките тези безкрайни неделни богослужения, молитви и изповядвания, натрупващи точки за рая. Като че ли животът за нея беше само гигантска хазартна игра?

Слава Богу, поне не се мъчи дълго. Серия слаби удари след обаждането на Клеър миналата седмица и Нани бе издъхнала посред нощ. Тя бе пощадена от кошмара да бъдеш жив труп. На легло, без мозъчна дейност, като голямо дете, което трябва да се храни, подсушава, измива...

Роуз погледна Мари. Беше отслабнала и остаряла, но изпълнена с достойнство, изправена, с твърдо като кремък лице. Приличаше ѝ на индианец върху никелова монета от пет цента в овехтялото тъмносиньо палто, от ръкава, на което висеше разкъсана подплата.

Едновременно в нея се надигнаха жалост и раздражение. Мари рядко се отпускате да говори по телефона и винаги намираще някаква причина да отклони поканите на Роуз за обяд, за вечеря или за разходка извън града. Роуз се беше уморила от напразните усилия и беше престанала да я търси. Не беше я виждала от година и повече. А сега, ето ги тук... Господи, тъжна причина, за да се съберат отново...

Самата тя не се чувстваше добре. Изтощена, останала без сили. „Утре — напомни си тя. — Утре Макс тръгва за Калифорния.“

Тази мисъл прониза сърцето ѝ.

Господи, той вече й липсваше до болка, която нарастваше все повече и повече. Колко глупава е била, колко сляпа! И защо, питаше се, защо винаги става така, че нещата от най-голямо значение обикновено остават невидими за нас?

Всичко беше по-различно от това, което изпитваше към Брайън. Макс никога не е бил за нея чист и блестящ, недостижимият светец в олтара на сърцето ѝ. Не, той беше нещо, неотделимо свързано с живота. Подобно на къща, пълна с драскотини и цепнатини, разхвърляна, с фотьойли с износени странични облегалка — и в края на краищата по-чудесна от всички безупречни палати.

„Всеки миг ще се разплача — помисли си тя, — а би било смешно, нали? Всички ще си помислят, че плача за Нани. Не, дори и бедната Нани не заслужава това — сълзи, пролени на нейното погребение за някой друг.“

Роуз се загледа в свещеника. Беше разбрала, че старият отец Донахю вече е пенсионер, че това дете с лице на херувим (изглеждаше малко по-възрастен от момчетата в олтара!) ще го замести. Странно, „Свещените мъченици“ без съсухрения, дребен отец в неговото зелено и бяло свещеническо одеяние.

И вместо мънкащото му провлечено опяване — този чист и ясен младежки глас, който звънтеше над почти празните църковни пейки.

— О, Господи, ти си моят Господ, който търся; за тебе копнее плътта ми, а душата ми жадува — като земя, пропукувана и безжизнена, лишена от вода...

Да, безжизнена, ето как се чувства тя без Макс.

— ... Ти си моята помощ и в сянката на твоите крила аз викам от радост. Душата ми се притиска плътно до тебе; дясната ти ръка ме повдига.

Дочу се тих звук — някой плачеше.

Роуз крадешком погледна покрай Мари — със сурови очи и каменно лице — към мястото, където седеше Клеър с наведена глава, лицето ѝ беше скрито от падналите сиви крила на монашеското ѝ покривало. Клеър ѝ напомняше за пухена възглавница, мека, безформена, отпусната върху пейката. За Бога, защо плаче? Като че ли смъртта на Нани не беше всъщност благословия.

— Тя си отиде просто така — чу я Роуз да шепне на Мари — като догаряща свещ. О, чувствам се така ужасно. И... така отговорна.

— Защо трябва да се чувстваш отговорна? — отвърна ѝ Мари с нетърпелив шепот. — Да не би да си я убила?

Роуз видя как кръглото, подпухнало лице на Клеър замря от изненада — нима е възможно да си помислиш подобно нещо?

За миг Роуз я съжали. После си спомни, че не Клеър се беше грижила за Нани през последните години, а санитарите и помощничките на медицинските сестри в католическия дом за стари хора. Клеър беше направила почти толкова за нея, колкото и Мари. С изключение на молитвите, разбира се. Клеър беше истински професионалист по отношение на молитвите.

Най-сетне службата свърши и младият свещеник направи кръстния знак над ковчегата на Нани. „Боже мой — помисли си Роуз, — той даже не я познава.“

Тръпка премина през нея. Неочаквано ѝ хрумна ужасната мисъл, че Нани в действителност не беше умряла, че лежи вътре в ковчегата и се хили, очаквайки сгодния момент, за да скочи върху тях като някакво вампирясало човече...

После Роуз осъзна, че Мари си закопчава палтото и посяга към чантата.

— Трябва да се прибирам — каза тя. — Момичето, което остана с децата, ми обеща само един час.

— Няма ли да дойдеш на гробището? — запита Клеър и отпуснатото ѝ като тесто лице като че ли провисна още повече.

— За да наблюдавам как някой рине пръст върху нея? — Мари сви рамене. — Не, благодаря — после малко се смекчи и потупа Клеър разсеяно по ръката. — Виж, наистина ми се налага да се прибирам. Миси е болна, а и Боби изглеждаше прежълтял тази сутрин — единият ъгъл на тънките ѝ устни се изкриви нагоре в подобие на усмивка. — Както се казва: „Животът продължава“.

Роуз забеляза, че сега Клеър гледаше към нея с умолително изражение на лицето.

Тя се стегна вътрешно: „Няма да мога да издържа целия този ритуал.“ Но после си помисли: „Честно ли е да оставя Клеър сама да се справя с тези хора тук? Госпожа Слатски и тази тайфа стари вещици от дома... Да, точно това щях да направя по-рано — тъй наречената правилна постъпка — в дните, когато бях като бърсалка пред вратата. Но нещата се промениха. Аз се промених.“

И тя трябваше да благодари най-вече на Макс.

— Ще си тръгна с Мари — чу се да казва. — Защо не отидеш сама на гробищата Клеър? — и добави ласкаво. — Мисля, че точно такава би било желанието на Нани.

Във всеки случай имаше нещо, за което трябваше да говори с Мари. Сама. Нещо, за което Мари можеше да ѝ помогне.

Майката на Рейчъл — да, Силви беше името ѝ. Възможно е Мари да знае нещо.

Роуз докосна ухото си. „И ако тя знае нещо — разсъждаваше тя, — в такъв случай ще мога да разбера защо Силви Розентал ми даде тази обица преди толкова години!“

* * *

Апартаментът на Мари не се беше променил. Същата мрачна пещера за всекидневна, просмукана от същата никотинова миризма. Същият хотелски стил мебелировка, но сега поизносена. Кошарката с играчките беше изчезнала и на нейно място в ъгъла до телевизора беше подпрян стик за хоккей, върху черджето лежеше гола, изкривена кукла Барби.

— Само ще сложа това на пода и ще седна — каза Мари, като посочи преливащия от пране кош върху стола. — Между другото, Боби направо пощуря с тази игра, която му изпрати на рождения ден. Не мога да го откъсна от нея.

— Знам. Той ми изпрати писъмце. Боби е чудесно дете, Мари. Всички деца са такива. Чудесна работа вършиш с грижите си за тях.

От спалнята проникна шум от телевизор. И трите деца на Мари бяха там, скупчени около леглото на Миси — гледаха „Взводът на Мод“. Роуз си обеща да отдели повече време за всяко едно от тях, преди да си тръгне, а Боби беше вече достатъчно голям, за да остава понякога при нея. Тя ще предложи на Мари...

— Господи — почти извика Мари, — започнала си да звучиш почти като аз съм по-добра от тебе — точно в стила на Клеър. Това ли направи от теб работата ти на важен адвокат?

Но преди Роуз да успее да се обиди, Мари се отпусна на кушетката и сякаш цялата тази маска, която я държеше стегната с

дръпнати назад рамене и вирната брадичка, се изпари. Запали цигара и се вгледа през дима в Роуз.

— О, но дяволите, не ми обръщай внимание — каза Мари и въздъхна, — чисто и просто понякога, докато трополя тук сама, когато децата са на училище, полудявам за нещо по-различно... с времето това те прави подла.

— Къде е Пийт? — попита Роуз.

— Пийт! — изсумтя Мари. — Напусна. Махна се. Преди две седмици. Не ти ли казах? Прав му път — колкото се отнася до мен.

— Но... — Роуз спря, навреме реши, че е по-добре да не зададе въпроса: „А от какво живеете тогава? Поне докато Пийт беше тук, разполагайте с помощта му на безработен.“

Студенината в очите на Мари не подканваше към сестринско съчувствие.

— Да ти предложи ли нещо? Кафе? — попита Мари.

— Не, не се безпокой... моля те. И без това няма да стоя дълго — Роуз пое дълбоко дъх. — Мари, дойдох да те попитам нещо... за... за това, което Нани каза преди години. За нашата майка... че тя може да е... че аз може да съм дете от друг баща.

Мари я гледаше вторачено, като че ли Роуз си беше загубила ума.

— Сериозно ли говориш? Какво ти пука от дрънканиците на стария прилеп? Тя винаги създаваше неприятности. Хич не ме е грижа, че е мъртва, това е самата истина! Тя обичаше да ни кара да се гърчим. Във всеки случай, какво значение има това сега?

— Искам да знам, това е всичко. Мислех, че може би... че може би знаеш нещо. Че Нани може да ти е казала.

Очите на Мари се отместиха бързо от нейните, сега тя беше напрегната като изплашена улична котка.

— Казах ти. Не знам нищо повече от теб — в гласа ѝ се усещаше раздражение. — Защо не забравиш за това?

Но Роуз не можеше да спре. Мъчителният въпрос я ядеше отвътре и тя беше сигурна, че не е само плод на въображението ѝ Силви Розентал. Виждаше я в съдебната зала с неестествения блясък в очите ѝ. Тя знаеше нещо. И Роуз беше сигурна, че то е свързано с истинския ѝ баща. И това не беше усмихващият се моряк от снимката, поставена в сребърна рамка, синът на Нани, бащата на Мари и Клеър,

а друг мъж, от чието семе беше разцъфнала тя и което я беше отделило от тях двете още в деня на раждането ѝ.

— Ако моят баща е друг, той би трябвало да има семейство, нали? — продължаваше тя отчаяно. — Може би съпруга? Сестра? И тази съпруга или сестра, тя би могла да знае. За мен. Тя би могла да желае да ме види...

Мари стана рязко.

— Казах ти, не знам нищо! Това са само мечти. Мечтаеш, това е всичко — тя се зае с прането в коша, рязко измъкна долна риза от оплетения куп и я сгъна. — Виж какво, имам много работа. Така че, ако си тръгваш, не те задържам.

Гневна безпомощност се надигна у Роуз. Мари лъжеше, явно беше, че лъже. Роуз беше сигурна, че тя крие нещо.

Роуз се наведе напред, както беше седнала, пръстите ѝ се стегнаха около пластмасовия ръб на коша за пране, принуди Мари да я погледне.

— За Бога, Мари.

— Казах ти, аз...

— Чух това, което каза, но мисля, че знаеш и нещо друго. Мари, не ме измъчвай. През целия си живот съм се чувствала различна, била съм като отхвърлена в собственото си семейство, а сега и ти се обръщаш срещу мен.

Роуз скочи на крака. Трепереше, вбесена от сестра си.

— Трябва да знам — Роуз се задави, затърси точните думи — коя съм. Не разбираш ли? Не... не искам нищо друго. Ако баща ми има семейство, няма да безпокоя никого, далече съм от мисълта да създавам неприятности. Искam само да знам.

Сега Мари я гледаше гневно, направо свирепо, трескави червени петна покриваха високите ѝ скули.

Но в следващия момент тя рухна върху дивана и избухна в сълзи.

Роуз се вторачи в нея зашеметена. Не можеше да се помръдне, нито да проговори. Не си спомняше някога да е виждала сестра си да плаче.

Когато Мари вдигна лице, очите ѝ бяха почервенели и подпухнали. Тя се изправи уморено и каза.

— Почакай. Има нещо.

Роуз я проследи с поглед, докато тя излизаше, тътрейки краката си, от стаята; сърцето ѝ биеше по-бързо, отколкото би трябвало. Спомни си разказа „Лапата на маймуната“ — целият разказ беше за това как желанията могат да се сбъдват и по най-противен начин.

Цялата плувна в пот, беше изплашена.

Мари се върна след минута с малка синя книжка в ръката си. „Спестовна книжка“, забеляза Роуз. Мари бързо ѝ я подаде, като че ли искаше да се освободи от нея.

Роуз я отвори и видя името, напечатано вътре: Роуз Анджилина Сантини.

Първоначалният влог беше от двадесет и пет хиляди долара с дата 15.09.1954 г. Но след това следваха страници и страници тегления, година след година — сто долара, петдесет, четиридесет и пет. В последната колона балансът показваше остатък от седемстотин четиридесет и два долара.

Тя погледна Мари. Какво означава всичко това?

Очите на сестра ѝ избягваха нейните.

— Твоя е, да — призна си Мари, тя почти шепнеше от срам. — Намерих я в нещата на Нани заедно с онези писма на Брайън.

Към нея имаше и писмо. От някакъв адвокат. Само се съобщаваше, че някой бил открил сметка на това име — не се посочваше кой, този някой искал да остане анонимен.

— А Нани?

— Според мен тя трябва да е усетила, че „има нещо гнило в Дания“. Искам да кажа защо някой напълно непознат ще ти дава всичките тези пари? През цялото време трябва да е подозирала, че татко не ти е истинският баща и това само е потвърдило подозренията ѝ.

— Но ти не ми каза. Задържала си я.

— Да, задържах я — най-сетне Мари срещна открито погледа ѝ с леко присвиване на очите, сякаш това ѝ причиняваше болка. — Всеки ден си казвах, че ще я задържа само за малко, после ще ти я дам. После Пийт беше уволнен от магазина за железарски стоки и ние бяхме много зле; казах си, че ако взема съвсем малко, само сто долара, за да издържим — това няма да има значение, защото ще ти ги върна, когато Пийт осребри чека с помощта за безработни. Беше лесно, прекалено лесно. В банката се представих за тебе. Имах онази твоя стара карта за

библиотеката и писмото, адресирано до тебе, знаех всички фамилни имена. След това — тя сви рамене, — просто нещата се повлякоха едно след друго. На Боби трябваше да бъдат извадени сливиците. После Гейб с неговите аденоиди. И Пийт почваше и оставаше без работа по-бързо от проститутка по Таймс Скуеър, сметките се навъртваха, както и съобщенията за просрочени плащания. Продължавах да вземам назаем, като си казвах, че някой ден ще ти ги върна... а после, когато ти стана известен адвокат и прочее, запях друга песен — казах си, че ти вече нямаш такава нужда от тези пари, каквато имах аз. Но мисля, че това не променя същността на стореното от мен. И независимо от това дали фактът, че се мразя, има или няма значение, аз наистина се мразя повече, отколкото ти би могла да ме мразиш.

Роуз беше слисана и твърде шокирана, за да мисли или говори.

После в нея се надигна гняв, плътен, задушаващ: „По дяволите! Как Мари можа да ме лъже? Толкова години. Ако е имала нужда от пари, единственото, което трябваше да направи, беше да ме попита. Щях да ѝ ги дам до стотинка.“

Но забеляза как сестра ѝ се вдърви, изправи рамене, повдигна брадичка. В очите ѝ блестяха сълзи, но сълзи сурови, предизвикателни.

Гневът ѝ утихна така внезапно, както беше и дошъл. Тя разбра. Гордостта на Мари беше единственото, което ѝ беше останало. Да моли за пари за нея щеше да бъде по-лошо, отколкото да лъже. По-лошо от кражбата, по-лошо от всичко.

Завладяна от жалост, облекчение и обич, Роуз приближи до Мари и я прегърна.

— Не ме е грижа за парите, Мари. Вземи ги всичките. Но не разбираш ли какво означава това? Аз съм от значение за него. Който и да е той, истинският ми баща. Някой мисли за мене. Да, някой — повтори тя.

Но кой? И каква е връзката със Силви Розентал?

ГЛАВА 38

Силви въздъхна и затвори счетоводната книга. Тя беше принадлежала някога на Джералд, но сега тънкият почерк, който изпълваше страниците ѝ, беше нейният.

Прокара длан по изтърганата кожена корица. Някога тя беше светлокафява на цвят — сега имаше цвета на портвайн. Избелелите златни букви, издълбани в горната ѝ част, съобщаваха:

Сметки

Получени пари, изплатени пари. Всяка месечна колона цифри — чисто изравнени. Всичко — в пълен ред. Всички дългове — изплатени.

„Всички, с изключение на един“, помисли си тя.

Най-големият, най-важният.

„Ти си глупачка — каза си тя. — Не трябваше в никакъв случай да ходиш в съда. Не ти ли каза Рейчъл да не го правиш? Защо не я послуша?“

Спомни си Роуз, нейната Роуз — колко великолепа беше, как се бореше за Рейчъл — и почувства старото съжаление да се надига отново в нея, но сега придружено от нова, по-остра болка.

Видях какво си направила с живота си, дъще моя. И се гордея с тебе. Ти си красива и много надарена — точно както каза Никос. И аз сгреших, когато се отрекох от тебе. Даже това, че имам Рейчъл и любовта ѝ, никога не може да компенсира твоята загуба.

Снощи, когато Никос ѝ каза, че е решил да не се разкрива тайната на Роуз, тя беше така облекчена. Почувства се като персонаж от Библията, освободен от смъртно наказание с Божията намеса.

И после — когато ѝ каза, че все още иска да се ожени за нея, дори повече, отколкото преди — тя беше трогната до сълзи.

Останала сама с мислите си в този момент, Силви се попита дали трябва да каже „да“.

Наистина го обичам, но искам ли да се омъжа за него?

Силви спря погледа си на портрета над камината, да, нейно подобие, но в действителност тя беше вече съвсем различна. Тя не беше повече тази боязлива жена, която някога тайно слезе в

приземната стая на Никос, днес тя беше жената, която можеше да бъде вярна на себе си открито, без смущение или съжаления.

Само сърцето ѝ не беше променено. Сърцето ѝ, което не престана да скърби за Роуз...

Силви внезапно се почувства уморена, отпусна чело над счетоводната книга, кожената ѝ подвързия беше така гладка, така излъскана от употреба, че сякаш притежаваше патината на жива плът.

Тя почти се наслади на собствената си умора, разреши ѝ да се утаи в нея като стар приятел. Можеше да отпусне глава посред бял ден и нямаше кой да се върти разтревожено около нея и да ѝ досажда с въпроси дали не е болна.

„Колко странен е животът — мислеше Силви. — Колко мразех да бъда сама след смъртта на Джералд, да сядам на маси, сложени само за един човек, и да имам целия ден, проснат пред мен като най-самотния път в света.“

Но сега тя беше установила, че това ѝ харесва: самотната ѝ закуска, понякога в леглото върху поднос, което я караше да се чувства глезена, разточителна, е. „Дейли Нюз“ и „Добро утро, Америка“ до нея. Да подписва всички чекове, нейните собствени пари, без някой да вдига вежди, ако си разреши още един чифт обувки или нова рокля.

Но най-много от всичко ѝ харесваше да не зависи от никой друг, освен от себе си. Какъв разкош! И колко чудесно е човек да се чувства достатъчно силен и да може да върши толкова много неща!

Спомни си за онзи ден в къщата на Никос преди по-малко от месец. Беше сама, размисляше върху няколко мостри тъкани, когато на горния етаж се пукна тръба, водата бликаше като от извор точно в централната гостна. Обхвана я паника, толкова се обърка, че не можеше да се сети какво да направи. Но в следващия момент се втурна в сутерена, намери главния спирачен кран, после набра номера на аварийната служба на водопроводчиците и даже обра водата с парцал, преди да може да причини сериозна повреда на тавана отдолу.

Ако Никос беше там и беше се погрижил за всички, тя щеше да се чувства слаба и съвсем безполезна. И щеше да очаква от него да свърши всичко. Това точно беше ужасното. Тя беше силна личност. Не беше ли достатъчно силна, за да се съпротивлява на изкушението да остави един мъж да поеме цялата отговорност? И при това не само за една спукана тръба, а за всичко, за целия ѝ живот?

И все пак Никос. Господ да го благослови, той имаше нужда от нея.

„Аз поне имам Рейчъл — мислеше си Силви, — а Никос няма никого. Не, даже по-лошо от това, има дъщеря, за която копнее, но...

О, Господи, прости ми, през всичките тези години живях в страх, че Джералд ще открие тайната ми. А всъщност Никос е този, на когото причинявам истинска болка.“

Възможно ли беше някога да ѝ бъде простено? От Рейчъл, от Никос, от Роуз? Господи, как копнееше за това!

Силви повдигна глава. Часовникът мелодично отбелязваше часовете в тишината на къщата. Защо беше толкова тихо? Свободният ден на Бриджит. Само Мануел е тук, почиства мъртвите листа в градината.

Според прогнозата за времето се очакваше сняг. И наистина изглеждаше по този начин. Извън прозореца небето беше неподвижно и някак като подпухнало; скоро розовите ѝ храсти ще бъдат обвити от бялата покривка на снега, ще изчезнат като сън.

Но няма да си отидат. Под снега и замръзналата почва прекрасна зеленина ще живее тайно в зимен сън. А през пролетта ще стане чудо и всичко отново ще се покрие с цвят.

„И така си върви животът — мислеше си тя. Нещо умира, но никога не си отива изцяло. В нашите сърца винаги остава малка частичка от него. И тя може да цъфне отново.“

Звънецът на външната врата прониза тишината на къщата, стресна я. И съвсем без причина сърцето ѝ започна бързо да бие.

Страхуваше се да отвори външната врата.

Но дори докато вътрешно продължаваше да се колебае, стъпките ѝ я понесоха през кабинета на Джералд във вестибюла, токчетата ѝ притракаха по покритото с мраморни плочки фойе. И без дори да вземе домофона, за да разбере кой е, тя отвори тежката дъбова врата.

Силви не беше попитала, защото в сърцето си знаеше кой може да е. Още преди да отвори напълно вратата и да зърне високото мургаво момиче в непромокаемо палто с подплата, изправено на предните стъпала с първите снежинки, заплетени в тъмната му коса като листчета от цветя, Силви знаеше.

Изправена на прага, сякаш пуснала корени там, тя почувства как сърцето ѝ подскочи и заудря в гърдите ѝ.

— Роуз — промълви тя.

ГЛАВА 39

Роуз пристъпи вътре заедно с облак студен въздух. Силви чувстваше, че огромните тъмни очи на младата жена бяха впити в нея със същото озадачено любопитство, както тогава, когато стояха лице срещу лице пред училищния двор.

Силви, почти сломена от непреодолим копнеж, трябваше да се бори със себе си, за да победи желанието си да я прегърне. Тя мълчаливо гледаше Роуз с неподвижен поглед, гледаше как снежинките в косата ѝ се превръщат във вода и тя се стича върху черните и бели мраморни плочи. Тръпки пролазиха по гръбначния ѝ стълб.

— Откъде знаете името ми? — запита Роуз.

Силви отстъпи крачка назад, ръката ѝ намери най-горното копче на червената ѝ кашмирена жилетка. Стисна го, завъртя го, почувства, че то започва да се измъква от конците.

— Аз... — започна тя, но гласът заседна в гърлото ѝ. Искаше ѝ се да изплаче истината.

Но като че ли гласът ѝ, гърлото ѝ, дробовете ѝ — всички те бяха замръзнали и този вътрешен студ сега се разпространяваше на вълни, вкочаняваше я, превръщаше я в лед.

Аз съм твоята майка. Аз те родих, а после се отрекох от тебе. Но как, как някога бих могла да ти кажа такова нещo?

— Ние не сме се запознавали, но Рейчъл ми разказа всичко за вас — промълви Силви. — Но моля ви, няма ли да влезете? Навярно сте премръзнала. Съобщиха, че докато спре, ще навали шест инча. Учудващо, нали? През ноември! Защо не ми дадете палтото си? После ще седнем в гостната да поговорим. Идвате във връзка с Рейчъл, нали?

Празните, нищо неозначаващи думи сякаш дойдоха отнякъде, сякаш нечий друг глас се плъзгаше през замръзналите ѝ устни.

Роуз като че ли загуби смелост, лицето ѝ изразяваше колебание и несигурност. Разреши на Силви да поеме палтото ѝ. Под него носеше обикновена тъмносиня вълнена пола и бял пуловер. Така много приличаше на онова сериозно малко момиченце, облечено в

училищната си униформа, чийто образ Силви съхрани завинаги в себе си. Не можеше да продължава повече с тази отвратителна игра, не, нито миг повече.

— Кафе? Или ще предпочетете чай? — Но, о, Боже, ето, че можеше. Вършеше го. — Аз самата предпочитам чай. Чай от лайка. Казват, че успокоявал нервите — докато вървеше пред Роуз нагоре по стълбите, Силви не престана да бърбори. — Моля ви, седнете. Където изберете — посочи ѝ най-удобния стол, добре подплатен в пъстра сатинирана басма, канапенце за двама до камината. — Не ми отговорихте. Кафе или чай?

— Чай, моля, ако не ви създава големи затруднения.

— Никакви затруднения. Днес е свободният ден на моята икономка, така че ще трябва сама да отида до кухнята. Няма да се забавя.

Силви почувства облекчение, че излезе от стаята поне за малко и не ѝ се налагаше да гледа в тези очи, очите на Никос. Които я обвиняваха. Които я укоряваха. *Роуз не може да знае коя съм, но тя чувства нещата. Дълбоко вътре в себе си тя сигурно си спомня...*

В кухнята, докато чакаше чайника да заври, Силви се държеше така здраво за ръба на кухненския плот, че ръцете и раменете я заболяха. Беше замаяна, а студът проникваше в тялото ѝ с постоянна, пареща болка.

Когато чаят беше готов, тя се забави още малко — толкова дълго, колкото допускаше приличието — после отнесе подноса, заслушана в звънтежа на чашите от фин порцелан, които потрепваха върху чинийките си.

— Ето ни и нас — каза тя бодро, докато поставяше подноса на ниска масичка от палисандрово дърво пред канапетото. — Искате ли лимон?

Роуз кимна.

— Да, моля.

— Ето, заповядайте — каза Силви, като подаде на Роуз крехката чаша с нарисувани цветя, пълна до ръба с вдигащ пара чай. — Има ли нещо, с което бих могла да ви помогна? Нещо във връзка с Рейчъл?

— Аз... не... само... — Роуз се размърда с неудобство на стола си, очите ѝ преминаха бързо през стаята, като че ли всъщност не знаеше защо е тук. После тъмният ѝ поглед отново се върна към

Силви, която почувства, че започва да трепери безпомощно, ужасена от мисълта, че Роуз прониква в тайната ѝ.

— Истината е, че не дойдох във връзка с Рейчъл. Аз... да, всичко изглежда малко глупаво сега, когато вече съм тук... но вчера в съда си помислих, че ви разпознах. Всъщност, абсолютно сигурна съм — Роуз вдигна ръка, пръстите ѝ отместиха облака тъмна коса и дръпнаха някаква обица от ухото ѝ.

Силви се сепна: „Мили Боже, о, мили Боже, обичата, която ѝ дадох. Тя я е запазила. През всичките тези години.“ Вгледа се в обичата с чувството, че се свива отвътре — гледаше я така, като че ли тя съдържаше смъртна отрова, която можеше да ѝ причини зло.

Роуз я държеше в ръката си, рубин във формата на сълза. Тя премигваше ярко и топло като капка кръв в протегнатата ѝ длан.

— Даде ми я една дама, когато бях малко момиченце. Само на девет години — обясни Роуз. — Дама, която изглеждала като вас. Всъщност, почти като вас. Разбира се, това стана много отдавна, но аз си я спомням добре... Вие... тази жена... смъкна обичата си от собственото си ухо и само ми я подаде, без да каже нито дума. Можете да си представите колко бях смаяна... беше като че ли... като че ли приказната кръстница се е появила отнякъде и беше махнала с магически жезъл над мен. Само че тя избяга, без дори да ми каже защо прави това — или коя е. Надявах се, че вие ще можете да ми помогнете. Мислех, че може би знаете защо... — гласът ѝ заглъхна, тя не отмести поглед от Силви, докато отново закопчаваше обичата.

В този момент тези черни очи я изгаряха като очите на Никос, преминавайки право през нея. И Силви чувстваше как се отлюспват слоеве и слоеве от лъжовните ѝ игри — като пластове стара боя. Тя знае. Тя ме помни. Мили Боже, направи така лъжите да спрат. Дай ми сили да ѝ кажа истината.

Но не можеше. Истината беше нещо така огромно, гигантски камък, който ще я задуши, ако се опита да го изтласка навън. В този миг и друга истина блесна пред нея: „Пазих тази тайна толкова дълго, че тя се превърна в част от мен самата, тя е като моя собственост, жива плът. Ако я отрежа, това означава, че убивам част от себе си.“

— Ако можех да ви помогна, скъпа моя — отново започна с лъжите си тя и в този миг се мразеше повече от всеки друг път в живота си. — Но се страхувам, че не познавам тази жена. Казвате, че

ви напомням за нея? Знам как става така. Срецнах веднъж една жена и едва не се побърках, тя изглеждаше така позната, а не можах да разбера защо. И никога не разбрах. О, скъпа, чаят ви изстина. Да ви наля ли друг?

Роуз постави чашата си върху чинийката.

— Не... благодаря — изглеждаше много развълнувана. — Аз... трябва да си тръгвам. Извинете ме, че отнех от времето ви. Налетях така върху вас. Но виждате ли, мислех... бях толкова сигурна...

— Моля ви, не се извинявайте. Радвам се, че дойдохте. И без това исках да ви благодаря. За това, че помогнахте на Рейчъл. Вие бяхте великолепна.

Докато слизаха надолу по стълбите, Силви се молеше Роуз да не забележи колко силно трепери, колко фалшиво и тенекиено студено звучаха думите ѝ.

А когато стигнаха във фойето, тя видя израза в черните очи на Роуз. „Вие излъгахте — казваха тези очи. — Не знам защо. Но знам, че е така.“

Силви си помисли за другата рубинена обица. И си спомни как преди години беше изтеглила разхлабена тухла от градинската стена и беше скрила обицата там. „Като семенце — помисли си тя сега, — но не засято в земята, едно семе, което никога няма да покълне.“

В този миг ѝ се искаше да легне върху студените плочки на пода и да умре.

ГЛАВА 40

Докато следеше с поглед Силви, която отиваше към шкафа за палтото ѝ, на Роуз ѝ се искаше да я грабне и силно да я разтърси. Единственият ѝ шанс да открие истината ѝ се изплъзваше. Само още миг — и няма да го има.

„Тя знае нещо — мислеше Роуз, — но, по дяволите, няма да ми го каже. Изглежда изплашена. Но защо? От какво се страхува?“

Докато се оглеждаше, чакайки за палтото си, погледът ѝ попадна през отворената врата в някаква стая — приличаше на кабинет: изтъркани кожени столове, стара карта, огромни оперни афиши, закачени в рамки на стената. Над камината с масивните месингови подпори за дървата в огнището висеше портрет на млада жена в бяла рокля с ръце на скута. Макар и бледа, тя излъчваше топлина и живот, сякаш всеки момент можеше да слезе от портрета.

Заинтригувана, Роуз пристъпи към стаята и влезе. Спря пред камината, загледана в портрета, в тази грациозна, зеленоока жена с коса като моарирана коприна. И в следващия миг забеляза нещо друго... нещо червено проблясваше под ухото ѝ, рубин, инкрустиран в злато и с форма на сълза. Художникът го беше нарисувал така сполучливо, че той наистина искреше.

Главата ѝ се замая, сърцето ѝ заби с бързи удари. Това е тя... моят ангел хранител.

— Кабинетът на съпруга ми — пропя зад нея гласът на Силви. В него звучеше тревога и смут. — Всичките му книги, колекцията от плочи... той обичаше операта...

Роуз се насили да се обърне и да застане с лице към нея; тя стоеше на прага с палтото ѝ в ръце. Имаше нещо странно, забеляза Роуз, в начина, но който го държеше, притиснато до гърдите ѝ.

— Това сте вие — Роуз едва можа да изстиска думите навън, имаше чувството, че въздухът беше изтеглен от нея. Беше го знаела, разбира се... но... да я види наистина... тази обица. Огледален образ на нейната. Божичко, какво ставаше?...

Кръвта нахлу в главата ѝ като огромна вълна, помитаща всичко със себе си, бучеше в ушите ѝ.

Видя Силви да отстъпва назад, тя се залюля за миг, крехките ѝ глезени се подгънаха под нея, спъна се и трябваше да се хвана за масата отстрани, за да се задържи. Палтото на Роуз падна от ръцете ѝ, просна се върху ориенталския килим.

После Силви изправи тялото си, бавно, внимателно, като някой много възрастен или много болен. Напълно неподвижна и изправена, тя изглеждаше като мраморна статуя, осветена от неясната сива светлина, която се просмукваше през тежките дипли на завесите.

Роуз пристъпи напред, обхваната от вътрешен хлад, сякаш беше газила през вода и сега ѝ се налагаше да плува в студен вир. Кожата ѝ настръхна и се сви, вената на врата ѝ бясно пулсираше.

Без да чувства какво върши, Роуз неочаквано разбра, че беше вдигнала ръка и пръстите ѝ опипваха рубинената обица.

Забеляза, че Силви се дръпна назад, сякаш беше ударена.

— Коя сте вие? — прошепна Роуз.

Дълго време Силви не снем поглед от нея. Тя стоеше там като вледенена, без да мига — като диво животно, хванато в светлините на устремена към него кола.

После каза.

— Аз съм твоята майка.

Какво иска да каже? Роуз я гледеше глупаво. Силви изглежда ѝ съобщаваше нещо, нещо важно, но на нея ѝ звучеше като китайски. Майка? Как би могла тази жена да ѝ бъде майка? Не. Не е възможно. Трябва да е чула погрешно.

— Не разбирам — каза Роуз. Трудно ѝ беше да говори. Устните ѝ бяха вкочанени, лицето ѝ също. — Аз не... майка ми... майка ми е мъртва...

— Да, Анджи, тя умря. Но тя не беше твоята истинска майка. Аз те носих тук — тя притисна бледа ръка към корема си. — Аз те родих. Ти, така мургава... цялата тази черна коса, очи — като копчета от черен кехлибар... но как те исках... о, да, исках те. Но Джералд, той щеше да разбере, че съм се любила с друг мъж... и знаех, че ще ме намрази, ще се разведе с мен — Силви трепереше, думите ѝ се извиваха във въздуха диво, несвързано, някак извън бледния, изкривен овал на лицето ѝ — После пожарът — имаше ножар онази нощ... и,

Господ да ми прости, аз взех бебето на Анджи вместо моето собствено. Вместо теб — тя покри лице с ръцете си, тънките ѝ рамене се прегърбиха под червената ѝ жилетка.

— Рейчъл — промълви Роуз.

И като светкавица в нея проблесна... онова непрекъснато измъчващо я чувство, което винаги беше имала по отношение на Рейчъл... Рейчъл винаги ѝ беше напомняла за някого — но за кого? И сега, о, мили Боже... През цялото време ще ми извади очите, а не можах да го видя... На Мари. Господи, да.

Рейчъл и златистокестенявата ѝ коса, горещите ѝ сини очи, дребничка, почти като Мари. По-млада, по-хубава Мари.

Обзе я чувство на странна лекота, сякаш някой я беше вдигнал нагоре и тя се носеше във въздуха. Това не можеше да бъде истина... не можеше... невъзможно.

Тази жена, Силви Розентал. Моята истинска майка! Не, не може да бъде.

И все пак... в същото време тя чувстваше, че това е истината. Някъде дълбоко в себе си, в някакво тайно нейно кътче трябва винаги да го е знаела...

После ѝ се стори, че се разпада на части, като частички от цветни стъкълца в калейдоскоп, подети от вихър и разпръснати. Но някъде в центъра остана нещо неподвижно, студено — и то бавно се утаи като слана около сърцето ѝ.

„Майка ми не е мъртва. Тя не е загинала в онзи пожар... — мислеше тя. — Просто си е отишла... оставила ме е на непознати... О, Господи... тя ме е изоставила...“

— Съжалявам — каза Силви, отпусна ръце и откри пред Роуз изопнатото си, измъчено лице. — Съжалих веднага, щом го направих... исках да се върна, да им кажа, че е станало грешка... Но — не можех. Не виждах никакъв друг начин.

— А баща ми. Кой е баща ми?

— Никос Александрос. Той ми беше любовник. Не му казах... но сега той знае. И те иска... повече от всичко друго. Би те искал и тогава: Но бях така объркана и така изплашена... Груба грешка. Знам това сега. Не трябваше да те жертвам... През всичките тези години не е имало един-единствен ден, в който да не съм се мразила за това.

— Но ти би могла да се върнеш за мен... когато съм била на една, или пет, или седем години... — студът, който стискаше сърцето ѝ, бавно се разпростираше по цялото ѝ тяло, вкочаняваше пръстите на ръцете ѝ, на краката ѝ виждаше как падаше снегът навън — все по-бързо, все по-гъсто, вихреше се срещу стъклата на прозорците с характерно сухо шумолене. — А когато дойде в училището? Защо? Защо не ми каза тогава?

— Исках само да те видя. Само веднъж... да видя как си. Как изглеждаш — гласът на Силви се пречупи и тя вдигна трепереща ръка, опипвайки ухото си. — Тогава не можех да те оставя без... без нищо от мене...

— Но къде съм аз във всичко това? — извика Роуз и направи още една стъпка напред, колената ѝ леко се огънаха под нея. — Ти си имала Рейчъл, не си имала нужда от мен.

— Не... не, ти не разбираш... Исках те. Но тогава беше станало вече твърде късно. Прекалено късно — по бледото лице на Силви пробягаха отражения от сипещия се сняг. — Как бих могла да ти кажа това? Ти би избягала от мен. Не би ми повярвала.

— Грещиш. Имах огромна нужда от теб... или от някого... от всеки, който би се обърнал с обич към мен — гледаше с неподвижен поглед Силви, забелязваше как тя пребледнява все повече и повече. Спомни си отново онзи ден, студеният вятър, който разгръщаше тънкото ѝ палтенце, шокът от неочаквания подарък — рубинена облица като капка свещена кръв в дланта ѝ, като символ на христовото страдание. О, да, как ясно си спомняше всичко. — Какво би станало, ако ме беше изисквала тогава? Рейчъл ли те спря? Какво щеше да стане с нея?

Силви се изправи, сякаш някой я дръпна нагоре, сякаш към нея бяха прикрепени невидими конци за кукли, които изправиха гръбначния ѝ стълб, повдигнаха високо главата ѝ. Лицето ѝ трепереше от усилието, с което сдържаше сълзите си.

— Няма да те лъжа — каза тя. — Лъгах достатъчно. Обичам Рейчъл като мое собствено дете. Не бих могла да се откажа от нея... освен ако...

Роуз почувства как нещо се скъса вътре в нея. Тя скочи напред — в новата си безтегловност тя сякаш прелетя през стаята с единаединствена гигантска крачка, хвана Силви за раменете, пръстите ѝ се

забиха в меката плът под крехката извивка на ключицата ѝ усети парфюма ѝ, лека, сладка миризма на цветя, която събуди в нея и копнеж, и бяс.

— Освен... какво? Освен ако тя беше твое собствено дете? Това ли искаше да кажеш? Това ли?

Силви не направи опит да се освободи от ръцете ѝ. Тя стоеше там с отпуснати, безжизнени ръце, в огромните ѝ зелени очи сякаш гореше огън.

После бавно поклати глава и движението ѝ освободи една сълза. Тя се търкулна по бузата ѝ, по брадичката ѝ и падна върху китката на Роуз.

И в следващия миг Силви беше тази, която я държеше, която беше обхванала лицето ѝ между пръстите си като в молба... пръстите ѝ — студени и парализиращи.

Роуз със студенината си. В продължение като че ли на един безкраен миг те стояха така — съединени, мълчаливи.

— Всичките тези години... — треперещият глас на Силви разби тишината. — Да те докосна... ето така... детето ми... моята дъщеря.

Роуз се изтръгна от ръцете ѝ, вълна от бяс се надигна в нея, мътни червени цветове се пръснаха в главата ѝ.

— Не! — изкрещя тя. — Не! Ти не си ме искала тогава... никога не си ме искала... изоставила си ме като... като че ли съм била куче. През целия си живот чувствах, че не съм част от семейството си. Или от когото и да било друг. Собствената ми баба, тя ме мразеше. Виждаше колко съм различна — мислеше, че причината е в моята майка, Анджи — че тя е спала с различни мъже. Обвиняваше ме за смъртта на сина си. А ти си си мислила, че с някаква въшлива банкова сметка можеш да компенсираш всичко това? О, да, знам и това. Няма кой друг да е. Но даже и тогава не си имала смелостта да посочиш името си.

— Не можех. Не исках ти да имаш нещо...

— Ти ми даде едно голямо нищо! Не, по-малко от нищо. В оня ден... в училището... ти беше като красив сън — тогава ти ми даде надежда. Но това беше фалшива надежда. Безполезна. Като тази обица. Някога сетила ли си се колко безполезна може да бъде една-единствена обица? По-лошо отколкото... тя само напомня за това, което ти липсва.

Силви притисна ръка до сърцето си. Лицето ѝ беше мокро от сълзи.

— Съжалявам... съжалявам толкова много — давеше се тя. — Не съм искала, никога не съм искала да ти причиня болка...

— Как би могла да ми причиниш болка? Аз не те познавах — Роуз почувства солен вкус в устата си, всеки миг можеше да се разплаче.

Наведе се да вземе палтото си от пода. Главата ѝ се завъртя. Светли точки затанцуваха пред очите ѝ, заслепиха я за миг. После зрението ѝ се проясни ѝ тя тръгна към вратата.

— Сбогом... майко.

— Почакай! Не можеш да си тръгнеш така. Не сега... не докато... чакай, моля те!

Гласът на Силви отекваше като ехо в главата ѝ. Ехо от друго време. И тя почувства — както и през онзи отдавна отминал ден — как натежаха ръцете и краката ѝ, как забавиха движенията си, докато накрая тя установи, че се обръща — безнадеждно хваната в примката и настойчивата молба на този глас.

Глупачка. Махай се отгук! Но тя стоеше, не помръдваше, изпълнена с омраза към собствената си слабост. Дори и в този момент тя копнееше за това, което никога не беше имала. Майчина любов. Беше твърде късно. Ако Силви ѝ беше казала по-рано... ако я обичаше повече от Рейчъл.

— Имам нещо за теб — каза Силви. — Почакай.

На Роуз ѝ се искаше да избяга... но нещо я държеше здраво — вида на Силви, тя беше сребристо бледа, сякаш излъчваше трептяща светлина... и това абсолютно страдание на лицето ѝ...

Сега Силви беше тази, която тичаше... втурна се през стаята, внезапно отвори френския прозорец зад тежките завеси. Леден въздух облъхна Роуз и тя видя танцуващи снежинки, които потъваха в кадифените дипли на завесите.

Роуз се вгледа, разтреперена от студ, в стелещата се белота навън. Градината. Градина, разстлана под белия танц на снега. Скелети на храсти. Дървета с вече оформени снежни възглавници в извивките на клоните им. Плетеница от увивни растения по отсрещната тухлена стена.

Силви се впусна в тази белота, нехайна към студа, без да си направи труда да грабне палто или поне пуловер. Роуз я гледаше как се бори с вятъра — тя почти се подхлъзна по стъпалата надолу, високите ѝ токчета оставяха дълбоки следи в снежната покривка на вътрешния двор.

Господи... но какво прави тя?

— Силви! — извика Роуз.

Но вятърът като че ли грабна гласа ѝ и го хвърли надалеко.

Като метна палтото върху раменете си, тя тръгна след нея, студът я захапа, снежинките се нахвърлиха върху бузите и устните ѝ като студени пясъчни зрънца.

— Силви! — изкрещя тя, докато се придвижваше с усилие по хлъзгавата настилка на вътрешния двор. — Какво правиш? Ще замръзнеш!

Но Силви изглежда не я чуваше... или не я беше грижа. Като присвиваше очи срещу вихъра от снежинки, тя вървеше с опипване край тухлената стена. А сега драцеше с голи ръце по една от тухлите.

Като се приближи, Роуз видя, че ръцете на Силви бяха посинели от студа, ноктите ѝ бяха начупени, запълнени със сняг и натрошена мазилка. Слабият ѝ гръб се напрягаше и отпускаше, докато стържеше и дърпаше като обезумяла. Върху синьо-бялото ѝ лице изпъкваха яркочервени петна.

— Силви, за Бога! — Роуз падна на колене до майка си, полуридаеща, в отчаян опит да я спре. Не можеше да понесе нито миг повече това... да я гледа така... посиняла от студ, прекършена и в сълзи... деряща с голи ръце по тухлената стена.

Роуз се загърна още по-плътно в палтото си, студът бодеше като с остри игли ръцете и краката ѝ. Какво търси Силви тук?

Тухлата, която Силви дърпаше, неочаквано се размърда и падна. Сега Силви ровеше в отвора, измъкна нещо, свито в зацапано парче найлон.

— Погледни! Тук е! — тя ридаше тържествуваща. Скъса обвивката от найлон и там, върху загниващо парче кадифе, лежеше обичатата. Рубинена обича, напълно еднаква с тази, която проблясваше на ухото на Роуз.

— Ето — Силви ѝ я подаде. — Също както беше направила преди години. Но сега ръката ѝ беше трепереща и мръсна, не беше в

елегантна ръкавица както по-рано.

Сърцето на Роуз се преобърна отново и отново, сякаш се търкаляше надолу по стръмен склон.

Мамо...

Тя почувства, че протяга ръка... за да вземе обицата.

Не ангел пазител, а тази жена, коленичила пред нея, беше истинска... и тя, тя също искаше нещо от нея...

Имаше ли какво да ѝ предложи? И би ли могла да си позволи да прости? Преди да си отговори, Роуз вече подаваше ръка на Силви. Почувства как замръзналите ѝ пръсти се свиха около нейните, стиснаха ги с все сила, рубинената обица — като остър трън между дланите им.

„Не те познавам — мислеше Роуз, — но искам да те опозная. Искам поне да опитам.“

— Хайде да се прибираме вътре — тихо каза тя.

ГЛАВА 41

Роуз седеше до прозореца и гледаше с неподвижен поглед навън. По някое време разбра, че беше стояла така с часове. Едва сега забеляза, че се е смрачило, все още обилно валише: под всеки жълт конус светлина от уличните лампи се вихреше малка виелица от снежинки. Тротоарът беше побелял. Този нов сняг, който милостиво покриваше мръсотията и боклуците по улицата, сякаш преобрази града, в чието бяло платно, върху което всеки момент можеше да се появи чудна картина. А аз... Ще бъде ли моят живот по-различен сега? По-добър може би?

Колко вдървена се чувстваше. Откога седеше тук? Може би часове. Откакто напусна дома на Силви, тя като че ли загуби всякаква представа за времето.

Мислеше за този дълъг следобед, който беше прекарала в голямата къща на Ривърсайд Драйв; бавното топене на леда в нея под мекото одеяло от мохер, а тя свита на кълбо върху дивана пред премигващия огън в камината. Отпиваше малки глътки портвайн и говореше... говореше... Разказа на Силви всичко, което можеше да си спомни за собствения си живот. Спомни си как Нани я беше обвинявала и унижавала години наред и устата ѝ избухна още по-силен гняв, отколкото си беше мислила, че крие в душата си. Но и нещо друго се беше почувствало в разказа ѝ, и това беше любовта ѝ към Мари и дори към Клеър. Тя каза на Силви всичко за Брайън — колко дълго го беше и обичала, и мразила, как беше мразила и Рейчъл...

Силви я отрупваше безмилостно с въпроси, измъчвана от ненаситен глад да научи всичко; и Роуз постепенно беше почувствала как, докато говореше и говореше, се освобождаваше от последните капчици обида и се чувстваше все по-леко и по-освободена, докато накрая гласът ѝ започна да се изчерпва. И тогава се отпусна назад на меките възглавници на дивана, твърде изтощена, за да каже нещо повече.

Те и двете бяха мълчали дълго време. Роуз чуваше само пукането на дървата в камината и сухото съскане на снега срещу прозорците. В продължение на един прекрасен миг тя си разреши да пофантазира какво ли би било, ако беше израснала в тази къща. Ето я, в малка рокличка, пропълзва в топлия скют на Силви и се обляга на меката ѝ гръд.

После Силви се наведе напред и взе ръката ѝ в своята.

— Има нещо, което съм длъжна да ти кажа, скъпа моя — сериозният тон на Силви я накара да се вцепени — каквото и да беше то, тя нямаше желание да го чуе.

— Не очаквам да го разбереш, но се надявам, че поне ще се опиташ — Силви направи пауза, но в този миг и тишината изглеждаше заплашителна.

— Какво е то? Какво искаш от мен?

— Става въпрос за Рейчъл — продължи Силви, като отмести очи и се загледа в огъня.

В нея отново избухнаха възмущение и обида. По дяволите, това беше нейният ден! Рейчъл беше имала майка ѝ през целия си живот плюс всякакъв лукс, какъвто човек може да си представи. Защо Силви разрушава нейния единствен ден от живота, за който Роуз винаги беше мечтала?

— Какво Рейчъл? — запита тя и усети гнева, който беше пропълзъл в гласа ѝ.

— О, Роуз, не разбираш ли! Как всичко това може да ѝ причини болка — как ще страда, ако разбере, че не съм истинската ѝ майка? — Силви въздъхна дълбоко и затвори очи за момент. — О, от друга страна, как мога да те моля да лъжеш заради мен? Нямам право на това, знам. Така ужасно си страдала вече. Но, моля те, умолявам те, преди да направиш или кажеш нещо, да обмислиш внимателно последствията. Така ти... няма да стигнеш до положението да казваш на Рейчъл за моето престъпление срещу тебе, за това, което аз, а не тя, съм направила.

— И така, ние никога няма да кажем на Рейчъл. Тя ще продължи да живее с нейния мит, а къде ще бъде моето място? — студено заяви Роуз. Тя се чувстваше измамена — като дете, на което в един момент е бил подаден подарък в изящна опаковка, само за да бъде грабнат от ръцете му в следващия миг, преди дори да може да го разтвори.

Силви стисна ръката ѝ.

— О, Роуз. Нито Господ, нито който и да било друг може да ти върне обратно това, от което съм те лишила. Със сигурност не и Рейчъл. Ти и аз... трябва да опитаме да започнем оттук. От този момент, от този ден. Като приятелки. Това, което чувстваме, което знаем, няма да се промени, ако се въздържим — ако не кажем всичко на глас.

Лъжи, лъжи и още лъжи, се беше изкушила Роуз да я среже. Но нещо — не беше сигурна какво — я задържа. Не каза нито не, нито да, каза само, че ще помисли. Беше прегърнала уморено Силви, запамятавайки усещането на крехките ѝ кости под меката кашмирена жилетка и слабото, приятно благоухание на парфюма ѝ, а после си беше тръгнала, като част от нея се питаше дали ще види Силви отново, дали всичко това наистина се е случило.

Но сега... като седеше тук и прехвърляше всичко отново, тя можа да разбере колко е права Силви. Какво престъпление беше извършила Рейчъл? И не беше ли вече страдала достатъчно с това дело? Не, няма да бъде справедливо.

И все пак част от нея — оскърбеното и наранено дете, свито дълбоко в сърцето ѝ — искаше да причини болка и на Рейчъл, да я накаже за всичките добри неща, които беше имала на разположение, за любовта, която трябваше да принадлежи на нея, на Роуз. И тази част от нея ще продължава да отхвърля Рейчъл през целия остатък от живота ѝ, но Роуз искаше и Силви — това, което Силви предлагаше — приятелство, което може би ще се превърне някой ден в близост, дори в обич. А тя не можеше да изкара всичко това на открито, да нарани ужасно Рейчъл и после да очаква истинска обич от страна на Силви. Невъзможно е да започнат по този начин.

Силният вятър заблъска в прозореца и той звучно издрънча. Роуз погледна надолу и видя самотна фигура да бърза по заснежения тротоар, сгърбена, стиснала палтото си към врата. Мъжът изглеждаше като изгубен, раменете му — покрити със сняг; тя се замисли за себе си и собствената си самота тук.

Неочаквано беше обхваната от копнеж по Макс, за ръцете му около нея, за прегръдката му и нейната сила, за миризмата му, топла и естествена. Почувства болка. Тази вечер той тръгваше за Лос Анжелис! Сигурно вече е тръгнал.

„Глупачка — подиграваше ѝ, се глас вътре в нея. — Макс не те напуска. Ти си тази, която го отпрати.“

Онзи ден, когато го заварих да почиства канцеларията си — защо не му казах тогава, че го обичам? Бих могла да му кажа. Проклетата ми глупава гордост ли беше причината? Или беше нещо съвсем друго? Защо се страхуваше да допусне Макс до себе си? Какво, ако Макс ѝ причини същата болка, каквато ѝ беше причинил и Брайън?

„Но аз не искам да бъда повече сама“ — мисълта се избистри в нея, ясна и чиста като камбанен звън.

Беше живяла във вътрешна самота така дълго. Но сега повече не можеше. Тя искаше Макс. Искаше го повече от Силви, повече от всичко друго.

Може би... може би все още би могла да го настигне, да се види с него.

Роуз почувства, че сърцето ѝ бързо заби. Скочи и се втурна към кухнята. Осем часа. Може би все още имаше време.

Грабна телефона, набра номера. Моля те... моля те, Макс, бъди там!

По дяволите, никой не вдигаше слушалката. Тя почака, чуваше свободния сигнал. Искаше ѝ се да скрита нещо, да удари стената. Не беше честно. Надигнаха се сълзи, гърлото ѝ сякаш се поду, почти я задуши.

Спомни си, че самолетът му излита в десет часа. Той беше съобщил писмено в канцеларията на всички точните си движения по часове, в случай, че на някого се наложи да се свърже с него. Летище Кенеди, десет часа вечерта — всяка една от тези думи бяха като издълбани в съзнанието ѝ в такова лошо време сигурно няма да спазят часа на излитане, така че — ако побърза — може и да стигне навреме.

Ето я сега пред шкафа, дърпа зимните си ботуши, мята тежкото си зимно палто, пръстите ѝ се преплитат по копчетата. Погледни се само! Вече трепериш от студ, а още не си излязла от стаята.

Успя веднага да хване такси. Но движението по Лонг Айлънд Експресуей беше така забавено, че накрая почти спряха. Роуз ругаеше снега, камионите, които нагло изпреварваха всички други коли, хората, които ежедневно пътуваха до работата си в града и обратно, и сега задръстваха пътя — би трябвало да си помислят, преди да излизат в такова време! Всемогъщи Боже, при тази скорост тя никога няма да

стигне там. Погледна часовника си. Девет часа. Сигурно вече се качва в самолета. Господи, тя трябва да му каже. Моля те. Не можеш да го оставиш да си тръгне, без да... не може...

Моля те, Макс... моля те, бъди там.

Бързо обхвана с поглед информационното табло за отлитащите самолети и веднага го откри. Полет 351, Лос Анжелис, 10:05, Вход 12. Според нейния часовник това все още й даваше на разположение шест минути.

И Роуз се затича, като се промъкваше през тълпите, почти се блъсна в огромен негър, който влачеше гигантски куфар, едва не падна върху някакво дете. Номерата на входовете към самолетите нарастваха, четири, сега шест, седем, девет...

Дванадесет. Вход дванадесети. С чувството, че дробовете й се пръскат, тя профуча край гишето във фойето. Вратите към самолета бяха затворени! Но може би тя все още би могла да мине през... може би...

И тогава Роуз го видя. Зад огромния прозорец в метална рамка преминаха светлини, плъзна се тъмното тежко тяло на самолета.

Самолетът на Макс. Отдалечава се от входа.

Тялото й натеза, краката й като че ли потънаха в пода.

Макс... о, Макс...

ГЛАВА 42

Макс натисна за втори път звънеца на вратата. Исусе, какво означаваше? Шест сутринта. Трябва да е мъртво заспала. Зората едва просветваше.

Трябва да си тръгва. Глупаво беше да идва тук. Нямахше смисъл. Самолетът го чакаше.

Чувстваше през подметките си студа от заскреженото преддверие. Ръцете му бяха вкочанени. Снеговалежът беше спрял през нощта, беше твърде студено за сняг. Трябва да е доста под нулата. Дъхът му образуваше бели облачета в неподвижния сив въздух.

Накрая, след като натисна звънеца за трети път, реши, че Роуз няма да отвори. Може би не е вътре. Сърцето му се сви. Обърна се да си върви, вдигна куфара си.

Докато стъпваше тежко по затрупаните от сняг стъпала, той си спомни. Господи, та в джоба му лежаха ключовете от апартамента й дни наред се канеше да ги върне, но все забравяше да направи това.

Пъхна ръка в джобовете си и извади ключодържателя. Да, ето ги. Ключовете на Роуз. Обзе го неистова радост.

След минута беше на горния етаж, завъртя ключа, езичето на секретната брава се плъзна назад и той бавно и леко отвори вратата. Сложи безшумно куфара си на пода, точно зад вратата.

Макс остана там, сърцето му биеше в гърлото. По дяволите, кого се опитваш да измамиш? Ти не дойде тук да кажеш „сбогом“. Все още се надяваш, нали?

Исусе, защо не можеше да се поучи от нищо? Не, това наистина беше смешно.

И все пак, как би могъл да си отиде, без дори да каже едно „сбогом“.

Вярно, ако времето не беше толкова лошо, ако Мънки не беше го молила да вземе по-късен самолет, сега вече щеше да бъде в Бевърли Хилс.

Но полетът беше едва след два часа. И той си беше помислил: „Защо не?“.

Макс влезе на пръсти във всекидневната. Утрото, отразено от снега, натрупан по корнизите отвън, обливаше с допълнителна светлина стаята и създаваше впечатлението, че е по-късно от шест сутринта. Забеляза нахвърляни дрехи върху един от столовете — палто, чифт ботуши на пода. Трябва да се е прибрала късно, твърде късно... Възможно ли е да е била на среща? Някой мъж? Почувства леко гадене. Исусе, тя може и да не е сама в тази спалня. Неочаквано остана без дъх, сякаш някой го беше изсмукал от него.

Промъкна се тихо в спалнята ѝ през щорите се процеждаше нежна светлина — тя разделяше стаята на мъгляви ивици, които проблясваха върху месинговите топки на леглото. Погледна фигурата под смачкания юрган. Сама, да, слава Богу. Почувства сладкото нахлуване на въздух обратно в дробовете си.

Впи поглед в Роуз — тя спеше, като от равномерното движение на гърдния ѝ кош юрганът едва помръдваше нагоре-надолу. Лицето ѝ — осветено наполовина, се очертаваше от тъмния облак на косата ѝ, разпиляна върху възглавницата. Господи, колко беше хубава. Сърцето му сякаш се пропука вътре в него, очите му се напълниха със сълзи.

— Роуз — той докосна ръката ѝ — Роуз, събуди се. Разреши ми само да кажа „сбогом“ и, обещавам, ще напусна живота ти.

Утре по това време вече ще се движи по Санта Моника Фрийуей. „Тук е седемдесет градуса по Фаренхайт — беше му казал Гари по телефона снощи. През проклетия ноември. Седемдесет градуса. — Ще те заведе във Венеция — беше казал той, — няма да повярваш на очите си. По тротоарите се пързаят момичета по бикини на ролкови кънки. Там човек ще трябва да го прави на сянка.“

„Да — помисли си Макс, — заедно с всичките онези патетични мъже с ризи, отворени до пъна и златни медальони на шиите, които тичат пряко сили след младите момичета.“

И какво от това, ако всичко, което искам, е точно тук? Но тя не те иска, Макс, старо момче. Така че по-добре изчезвай, преди напълно да си се направил на магаре.

Не, поне едно бързо сбогуване. Трябва да го направя. Това е адвокатът в мене. Всяко нещо трябва да има начало, среда и край. Закриване.

Разбира се, вероятно в продължение на няколко години ще си разменяме коледни картички и може би ще минавам през канцеларията

й за едно „Здравей“, когато съм в града. По дяволите, тя сигурно ще се омъжи в някой от идващите дни и ще ме покани на сватбата си. Но това е мигът, в който напускам сцената. Последният кадър, в който влизат съдебните заседатели.

— Роуз — прошепна той отново, без да откъсва поглед от нея опитваше се да запомни лицето ѝ. Тя спеше така дълбоко, нямаше сърце наистина да я събуди. Изглеждаше изцяло потънала в съня си, бедното дете.

Хубаво, може би е по-добре така... да напусне, преди тя даже да разбере, че е бил тук.

— Сбогом. Ще ми липсваш — прошепна тихо Макс.

Чувстваше се така безпомощен, като през онези далечни нощи, когато стоеше над детското креватче на дъщеря си. Исусе, той можеше да наблюдава Мънки да спи с часове, сърцето му се пълнеше със сладост като я гледаше — и през цялото време знаеше, че независимо от страстното му желание да я закриля, да я ограда с непробиваемите стени на любовта си, ще дойде време, когато тя ще излезе навън, в света, и ще го остави там отзад, на бордюра.

Сърцето му се стаи в гърдите и сълзи запариха очите му.

— Да... добре — наведе се и я целуна по отпуснатите в сън устни. — Ще се видим, дете.

Беше стигнал вратата на спалнята, когато го настигна съненият глас на Роуз.

— Макс? Ти ли си?

Обърна се, сърцето подскочи в гърдите му.

— Аз съм. Съжалявам, ако съм те изплашил.

Сега тя бързо седна в леглото, напълно събудена, огромните ѝ тъмни очи се впиха в него с изненада.

— Макс, какво правиш тук? Ти трябваше да бъдеш в Лос Анжелис!

— Мънки се безпокоеше, че се налага да пътувам в такова лошо време и аз ѝ обещах да почакам, докато се поразчисти. А сега съм на път за летището. Спрях само да кажа „сбогом“... и да ти оставя това — той освободи ключовете ѝ от ключодържателя си и ги постави на тоалетната масичка със заглушено притракване. — Не ставай. Имам на разположение не повече от минута — насили се да се усмихне. —

„Калифорния, ето ме, идвам“, както се пее в песента. Хей... хей, какво значи това? Какво става, защо тези сълзи?

Роуз внезапно беше скочила от леглото в смачканата си синя фланелена нощница и с тази нейна дива коса, накъдрена като пружина на часовник и стърчаща на всички страни около главата ѝ по бузите ѝ се стичаха сълзи. Приближи се до вратата.

— Няма да ходиш никъде. Няма да те пусна.

Макс се втрени стреснат в нея.

— Роуз, ти не се чуваш.

— Ти ме чуй, Макс Грифин! Няма да ходиш никъде. Без мен — не, никога! — червени петна се появиха на бузите ѝ, очите и блестяха.

Зрънце надежда се пръсна вътре в него и изпрати нагоре блед, търсещ филиз. И тогава Макс установи, че може да се движи, прекоси стаята с две големи крачки, грабна я за раменете.

— Роуз, луда ли си?

— Чуй ме. Идвам с теб.

— Сънувам ли? За какъв дявол искаш да ходиш в Калифорния?

— За грозде.

— Роуз... ти не...

— Индустриална мъгла. Горещи вълни. Безплатни автостради. Роналд Рейгън...

— Да не би напълно да си...

— Ти! — тя се усмихваше. — Обичам те, Макс. Не мога да остана тук без теб.

Сега вече надеждата в него цъфтеше в разкошен цвят, невероятна.

— Мисля, че съм те обичала от самото начало, но не съм знаела това. А после помислих, че е твърде късно — когато ми каза, че отиваш в Лос Анжелис... о, Макс, наистина ли е твърде късно?

— Искаш да кажеш, че ще дойдеш с мен ли?

Тя се усмихна, но той можа да забележи, че угълчетата на устните ѝ трептяха.

— Чувала съм, че горещите вани правят чудеса по отношение на сексуалния живот. Освен това случайно обичам грозде.

Макс я гледаше и му се струваше, че подът се изплъзва изпод краката му и той се претъркоква във въздуха. А после се приземява със смазващ костите удар. Исусе, о, Исусе, двадесет години лош път

имаше зад него — а ето я нея сега, неочаквана, мираж, проблясващ на хоризонта с обещание за прохлада и сладка вода — и край на самотата.

Господи, може ли да се повярва на това?

От подсъзнанието му изплува спомен. Шестнадесетгодишен, а така силно искаше да има своя собствена кола, че всеки ден през лятото работеше в циментов завод в Джърси на конвейера за опаковане на цимента в торби. Всеки ден се връщаше вкъщи, потънал в прах, с възпалени очи и стържещ вкус на цимент в устата, който не искаше да се махне дори когато миеше зъбите си, докато венците му започнеха да кървят. И най-сетне дойде септември — той вече имаше спестени четиристотин долара и най-сетне — колата. О, Исусе, каква страхотна кола. „Олдсмобил 88“ от четиридесет и първа година, гадно зелен цвят. Проядена от ръжда и готова сякаш да се разпадне всеки миг. Майка му се разплака, когато я докара вкъщи и я паркира в алеята отпред. Но тя вървеше по дяволите. Едва се крепеше, но вървеше. Харчеше по галон отгоре на всеки редовен галон. Господи, как само обичаше тази кола. Много повече от чисто новата „Гъндърбърд“, която купи, след като завърши Юридическия факултет, много повече от всички коли, които беше купувал оттогава. Сега той мислеше, че разбира защо я беше обичал толкова, независимо от всичките ѝ кусури.

Защото той не просто я беше купил, той беше мечтал за нея. Като някакъв обезумял Али Баба в юношеска възраст, той я беше създал като с магическа пръчка от циментов прах и силен копнеж. И той беше разбрал тогава — и завинаги! — докато седеше зад попуканото от слънцето кормилото на неговия „Оулдз“, че ако човек желае нещо достатъчно силно и мечтае за него достатъчно упорито, нямаше начин да не го постигне.

Макс премигна и Роуз изпълни неочаквано и ослепително очите му, като някаква малка вселена... погледът му проследи нежните синкави вени по слепите ѝ очи; всяка проблясваща къдрица коса, искрящата, ясна светлина в тъмните ѝ, лъчезарни очи.

Той вдигна ръка към лицето ѝ с длан към него, без да я докосва, но достатъчно близо, за да усети излъчваната от нея топлина. Роуз се облегна на тази длан и затвори очи; коприненонежната ѝ кожа го изпълни с топлина и любов — и той остана така бездиханен, замаян, със замряло сърце. „Не е мираж“ каза си той. Не — и тя като него беше просто още един уморен пътник, най-сетне пристигнал у дома.

— При едно условие — каза той.

— Казвай — прошепна тя.

— Омъжи се за мен.

Очите ѝ внезапно се отвориха. Лицето ѝ светна в усмивка.

— Да. Искам да кажа, ще се омъжа за теб. Да. Доволен ли си от този отговор или искаш да продължа.

— Да — каза той, — доволен съм. Но искам и да продължиш. Харесва ми да те слушам.

Тя отметна глава, разсмя се звънко, ръцете ѝ се протегнаха нагоре, вратът ѝ се изви назад като дъга, заредената ѝ с електричество коса се отпусна назад, освободи ушите и врата ѝ.

И тогава той забеляза обиците. Две обици, еднакви, оформени като две сълзи, искрящи на ушите ѝ.

ЕПИЛОГ

Силви се отпусна в дълбокото кресло до камината и се изпъна блажено за момент на мекото му гладко кадифе. Изрита обувките си и отпусна глава върху добре натъпканата облегалка. През матираното стъкло на вратите към гостната тя можеше да види разлюлени сенки — помощниците на уредника на банкетата разчистваха празни чаши, пепелници, чинии.

Чувстваше се уморена, но приятно уморена. Като че ли подреждаше рози в най-хубавата си ваза от уотърфордско стъкло след тежка сутрин, прекарана в плевене под горещите лъчи на слънцето.

Те много я харесаха. Всички. Това, в което Никос превърна тази стара, полуразрушена къща. Това, което съм направила аз. Чудо, казаха те.

Можеше да чуе лекия звън на женски смях, понесен нагоре по стълбите, преплетен с търкалящия се камбанен звън от гласа на Никос, който пожелаваше на последните гости лека нощ. Както и звуци, които долитаха от кухнята точно отдолу: напевното бърбене на диалекти от Ямайка, пускане на крана, тракане на чинии.

Сега усети пристъп на лек смут при мисълта колко безсрамно се беше потопила в тазвечерните хвалебствия, беше ги носила като венец от лаврови листенца.

Но, от друга страна, защо пък не? Тя наистина ги заслужаваше.

Силви огледа гостната, омекотена от розовата светлина на умирация огън, и сякаш за първи път я видя във великолепната ѝ завършеност — без упорито наместващите се спомени за пропукани стени, изкривени тавани, дървен материал и кофе е боя. В нея бавно пропълзя заслужена гордост, вдигна я, понесе я във въздуха.

Великолепна, да. И интимна.

Колко права беше да избере този светъл цвят, за да уравни махагоновите декорации около вратите и прозорците, модел на Уилям Морис, в най-бледо сребристо; а за тавана с гирляндите от гипсови розетки — меки пастелни цветове. И вместо тежкото погребално

гладко кадифе — завеси от мека „лимонова“ тъкан с възможната най-тънка прозрачна подплата, колкото да омекотява ярките слънчеви лъчи. И тук-там — по-ярки акценти. Червен лакиран китайски шкаф, високо тясно огледало в позлатени рамки между двата прозореца, лилия на Джорджия О'Клийф над камината.

Аз създадох нещо. Нещо, с което имам право да се гордея. О, мамо, бих искала да можеше да го видиш...

Във високото тясно огледало между прозорците Силви видя проблясващото кехлибарено отражение на стройна жена, бледата ѝ коса — хваната с два много стари сребърни гребена. В широко разтворените морскозелени очи на жената царуваше дълбоко спокойствие.

Тя се вгледа в този образ с чувството на отдалеченост — сякаш виждаше свой портрет, нарисуван от някого. И беше впечатлена от достойнството, което лъхаше от него, от израза на хладнокръвие и самообладание.

„Ти вече реши, нали?“, прошепна тя на себе си, като вдишваше миризмата на парфюми и цигари, които все още се носеше във въздуха.

Да. Най-сетне. Тя вече знаеше как точно иска да прекара живота си. Никос ставаше нетърпелив. Беше го залъгвала твърде дълго. Той заслужаваше да получи отговор, въпреки че така болеше при мисълта за това, което жертваше.

Но всеки избор има цена. И кой знае това по-добре от мен?

Замисли се за онази далечна нощ, за задушаващия пушек, ужаса, обгарящите пламъци и как — след като обсеби обвития в чаршаф вързоп в ръцете си — се наложи да живее с този избор. Но, слава Богу, сега вече от него не болеше толкова. Беше открила детето си, нейната Роуз. Беше държала истинската си дъщеря в ръцете си. И никога повече нямаше да допусне да бъде разделена от Роуз. Ще ѝ ходи често на гости в Калифорния. Веднъж вече беше летяла при тях. Предстоеше и сватбата — това лято. И много други поводи за посещения и срещи.

Никос също беше ходил при Роуз — само преди две седмици. Беше се върнал с мигновени снимки и ѝ беше разказал всичко, всяка подробност от тяхната среща — за какво бяха говорили, какво бяха правили заедно.

Най-сетне Силви можеше да гледа напред, без да се страхува от миналото. Тя можеше да продължи да отделя повече енергия за работата си.

Замисли се за къщата на Мъри Хил, която беше купила миналия месец, развалина... в по-лошо състояние, отколкото беше тази къща.

Сега тя прекарваше дните си с подсладено любезните инспектори от строителния отдел, броеше доставките на плочки и дървен материал, пазареше се с предприемачите. Но след време грубата работа ще приключи и тя ще може да започне с това, което обича най-много — поставяне на последните щрихи, доизкусуряването, чудесните подробности. Всяка стая — като чисто, празно платно в очакване на нейната четка.

Представи си вълнението, свързано с това! Първо, чаша кафе, после — в изложбените зали на дизайнерите за мостри от тапети и плат, следва „Боуъри“ за части за електрическата инсталация или — в огромния склад в Ред Хук, пълен с прашни архитектурни останки: полици над камини, прозорци с цветни стъкла, много стари, покрити с кора от боя врати.

А в края на деня — наградата ѝ: гореща вана, чаша шери, спокойна вечеря. И най-хубавото от всичко, Никос. Приятел любовник, партньор. От него би станало и чудесен съпруг. Ако само...

Силви трепна при звука, с който тежките междинни врати се плъзгаха по релсите при отварянето им.

— Изглеждаш така блажено отпусната, помислих, че си заспала — гласът на Никос, нисък и дрезгав, се прокрадна зад нея. Усети топлото докосване на устните му до тила си. — Скъпа Силви. Ти беше красавицата на бала тази вечер.

Той заобиколи и седна срещу нея в креслото със странични облегалки за главата. „Изглежда много добре в смокинга си — помисли си Силви, — но е някак отдалечен — като известен сенатор, председателстващ благотворителен банкет.“

Никос се облегна тежко назад, прекара пръсти през косата си, после се разкопча и започна да освобождава папионката и копчетата на яката си.

Тя проследи с поглед как в разтворената яка се появи шията му, широка и загоряла от слънцето. Сега той отново беше нейният Никос, земен и огнен.

— Изглежда съм изпила твърде много шампанско — каза тя и се засмя. — Срамувам се, че единственият звън, който чувам, е този, звънтящ в главата ми.

— Чудесно, тогава ще те сложа да спиш — каза той и се усмихна, в черните му очи подскочиха точки отразена светлина.

Силви усети, че нещо се стегна в гърдите ѝ.

— Не... не днес, скъпи... трябва да се прибирам. Трябва да съм на крака при пукването на зората утре сутринта. Среща с архитекта в осем и половина, после в магазините на Филип. Хвърлила съм око на Тифани Щурц. Би изглеждал чудесно в къщата на Мъри Хил.

— Силви... — Никос се наведе напред с лакти на колената, върху събраните пръсти на грубите му, белязани от времето ръце, се отпусна брадичката му. Изглеждаше разтревожен. — Може да не съм кой знае колко образован, но претендирам, че мога да разпозная едно извинение от... Цяла седмица вече бягаш от мен... има ли нещо, което да искаш да ми кажеш?

Силви отправи поглед към умирация огън и почувства как в нея се надига тъга. Чу лекото почукване на дъждовните капки по стъклата на прозорците. Пролетният дъжд винаги ѝ беше изглеждал най-студен. Защо ли?

В нея изплува далечен спомен. Тя отиваше на училище. На половината път обаче стъпи в голяма локва, галошите ѝ се напълниха с вода, краката ѝ се намокриха и измръзнаха. Седна на бордюра и изтегли галошите си — обувки, чорапи, всичко. Но после не можа да развърже мокрите връзки, за да ги обуе обратно. Разплака се — седеше там и плачеше, докато някакъв мъж не мина покрай нея и не извика майка ѝ от телефонната кабина наблизо.

Помисли си: „Преживях по-голямата част от живота си с чувството, че съм слаба и глупава и в очакване някой мъж да дойде и да ме спаси. Никога повече. Сега тя ще стои на собствените си крака.“

— Не мога да се омъжа за тебе, Никос — каза тихо. — Няма да те залъгам повече. Няма да бъда честно.

Никос като че ли се смрази. Сякаш тя гледаше негова снимка, седнал срещу нея с връзка накриво, брадичката, подпряна на ръцете му, очите му като две дупки, прогорени в набръчканото му лице.

— Има някаква ирония във факта — продължи тя и очите ѝ се напълниха със сълзи, като го видя как се прегъна на две. — Ти беше

този, който ми помогна да открия способността си да се справям с живота и сама... Никога не бих могла да разбера това, ако не беше ти. Но сега ми харесва да ме питат за мнението ми в банката. Харесва ми да знам, че няма да изпадна в паника, ако покривът се продъни, че ще мога да се справя с положението. Харесва ми да... да се чувствам отговорна.

— Не искам твоята покорност — каза Никос и разтвори ръце в молба. — Искам само любовта ти.

— Ти я имаш, скъпи мой. Винаги ще я имаш.

— Тогава, защо?

— Защото... — тя се замисли, като внимателно подбираше думите си — се познавам твърде добре. С всеки ден ставам малко по-зависима от теб, малко по-нерешителна в опитите си да решавам нещата сама. Ти нямаш вина за това. Просто така съм създадена. И, може би, най-голямата ми сила е способността ми... да виждам собствените си слабости.

— О, Силви — тя видя, че и неговите очи бяха пълни със сълзи. — Аз съм слабият. Не знам как ще живея без тебе.

— Не трябва да живееш без мен — каза тя. — Искам да кажа само, че не мога да се омъжа за теб. Но това не означава, че трябва да престанем да се виждаме, нали?

— Може би не — той въздъхна, облегна се назад. — Но аз винаги ще искам това. Имам нужда от съпруга, Силви. Липсва ми семейният живот. Старея... твърде съм възрастен вече да тичам напред-назад, без да зная в чие легло влизам, твоето или моето. Искам те. През цялото време, не само тук и там, от време на време.

Нещо затегли сърцето ѝ, но не толкова силно, колкото се страхуваше.

— О, Никос, няма нищо лошо в това, което искаш. Бих желала да можеш да ти го дам. Ако беше само въпрос на... даване, бих го направила с радост. Всъщност, ти имаш вече сърцето ми... но не мога да ти дам повече от това.

Настъпи тишина и Силви чу лек шум, като от въздишка. Погледна към камината и видя, че жаравата догаряше и спирала от рояк искри се издигаше към комина.

Чувстваше се странно спокойна. Като че ли това решение беше стръмен хълм, който най-сетне беше изкачила и сега можеше да си

разреши малка почивка.

Стори ѝ се, че изчака достатъчно дълго Никос да каже нещо; накрая реши да рискува и протегна ръка към него.

В продължение на един ужасен момент ръката ѝ като че ли увисна в пространството, тежка и студена.

Ще я отблъсне ли той? Ще ѝ се разсърди ли? О, Господи, моля ти се, не допускай да ми се разсърди. Обичам го и все още се нуждая от него по толкова много различни начини...

А после, о, блаженство, тя почувства силните, топлите пръсти на Никос да се свиват около нейните. Ето, сега той се изправя, изтегля я нагоре.

— Мислиш, че си ме победила, нали, моя своеволна Силви? — той се мръщеше, но в очите му имаше нежност.

— Да те победея? О, Никос, моля те не възприемай нещата по този начин. Исках само да кажа, че ако се омъжа за теб, няма да остана жената, която те обича сега.

— Грещиш. Ще те обичам винаги. Не се предавам така лесно, както много добре знаеш. Не и когато съм истински решен на нещо.

— Но, Никос — Силви се усмихна. — Ти вече ме имаш.

— Завинаги?

— За тази нощ, за утре, за вдругиден, за деня след него и...

— Разбирам. Добре, тогава започваме отсега. От тази нощ. Ще останеш ли с мен тази нощ?

Тя прозря стратегията на Никос и се усмихна. О, добре, няма да заболи, ако отстъпи мъничко, нали?

Никос я притискаше в прегръдката си, твърдото му тяло я стопляше, колосаната яка на ризата му я гъделичкаше по врата. Силви се усмихна на себе си, сърцето ѝ биеше бързо. О, да, сега тя разбираше. Всички бъдещи дни Никос ще слее...

— Добре... предполагам, бих могла да отложа срещата с онзи архитект утре сутринта — каза тя. Ще го остави да мисли, че е спечелил, докато всъщност тя беше вече решила това предварително.

— А сутринта — шепнеше той — трябва да останеш за закуска. Имам нужда от съвета ти... Онова малко парче земя отзад, отдавна обмислям там да насадя рози...

Издание:

Айлин Гоудж. Градината на лъжите

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: Ани Николова

Коректор: Мария Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.